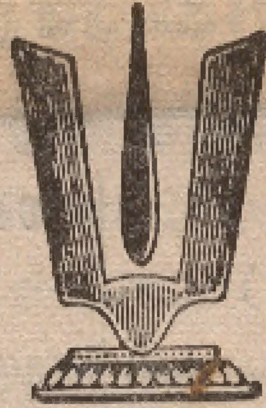
ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார்ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அன்னபுகழ்முடும்பை அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

(1, 2, பிரகரணங்கள்)

— முதல் ஸம்புடம் —

விசதவாக்சிகாமணிகளான மணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்த வியாக்கியானத்தைத் தழுவி ஸ்ரீ காஞ்சீ. பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய பதவுரையுடனும் தாத்பர்யஸாரத்துடனும்

நான்காவது பதிப்பு

மணவாளமாமுனிகளின் அறுநூறாண்டு நிறைவு நினைவு மலர்களுள் பன்னிரண்டாவது மலர்

கிடைக்குமிடம்:—1. க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்-3.
2. 213, கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் தெரு, சென்னை, ஜி.டி.

சென்னை ரத்னம் ப்ராஞ்சு அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இதன் விலை ரூ. 4—00

1971

18-9-'71.

ஸ்ரீபெரும்பூதூர் எம்பெருமானார் ஜீயர்
மடத்தின் அன்பளிப்பு 14-4-72 (134)

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அன்னபுகழ்முடும்பை அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார்
அருளிச்செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

(3, 4 பிரகரணங்கள்)

— இரண்டாம் ஸம்புடம் —

விசதவாக்சிகாமணிகளான மணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்த வியாக்கியானத்தைத்
தழுவி ஸ்ரீகாஞ்சீ. பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய
பதவுரையுடனும் தாத்பர்யஸாரத்துடனும்

நான்காவது பதிப்பு

மணவாளமாமுனிகளின் அறுநூருண்டு நிறைவு நினைவு
மலர்களுள் பதின்மூன்ருவது மலர்

கிடைக்குமிடம்:—1 க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்-3.
2. 218, கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் தெரு, சென்னை, ஜி.டி.

சென்னை ரத்னம் ப்ராஞ்சு அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இதன் விலை ரூ. 4—00

1972

ஸ்ரீ உ. வே. P. B. அண்ணங்கராசாரியார் இயற்றிய உரை நூல்களுக்குச் சுருக்கமான ஜாபிதா.

திவ்யப் பிரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையென்னும் விரிவுரையானது நாலாயிரத்திற்கும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இயற்றியது உலகம் பரவியுள்ளது (பதவுரை, கருத்துரை, விசேஷவுரை)

முதலாயிரம்

(எல்லாம் திவ்யார்த்ததீபிகையுடன்)

	ரூ.	பை.
திருப்பல்லாண்டும் பெரியாழ்வார் திருமொழியும்	6	00
திருப்பாவை, சங்கத்தமிழ்மாலைமுப்பது, திருப்பாவை ஜீயர் இவை	2	50
திருப்பல்லாண்டு முதல் நாச்சியார் திருமொழிவரை எளியவுரை	3	00
நாச்சியார் திருமொழி தீபிகை	2	00
பெருமாள் திருமொழி தீபிகை	2	00
திருச்சந்த விருத்தம் தீபிகை	3	00
திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனுதிபிரான், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு தீபிகை	4	00

இரண்டாவதாயிரம்

பெரிய திருமொழியாயிரம் திருக்குறுந் தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டக மூட்பட (புதிய பதிப்பு)	25	00

மூன்றுவதாயிரம்

(இயற்பா) முதல்திருவந்தாதிமுதலாக இராமாநுச நூற்றந்தாதி வரை திவ்யார்த்ததீபிகை	18	00

நான்காவதாயிரம்

திருவாய்மொழியாயிரம் தீபிகை	25	00
நித்யாநுஸந்தானவுரை	5	00
திவ்யப்ரபந்தக் கண்ணாடி	1	00
ஆழ்வார்களுகந்த இராமன்; ஆழ்வார் களுகந்த கண்ணன்	1	00
உபதேசரத்தினமாலை, திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ஆர்த்திப் பிரபந்தம் இவற்றின் உரை	3	00
ஞானஸாரம், பிரமேயஸாரம், ஸப்த காதை இவற்றின் உரை	1	00

ஸகலபூர்வாசார்ய ஸ்தோத்ரங்களுக்கு உரைகள்

	ரூ.	பை
முகுந்தமாலை, ஸ்தோத்ர ரத்னம், சதுச்சுலோகி	2	50
கத்யத்ரயம்	2	00
ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம்	2	50
ஸுந்தர பாஹுஸ்தவம்	2	50
அதிமாநுஷஸ்தவம்	2	00
வரதராஜஸ்தவம், ஸ்ரீஸ்தவம்	3	00
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் பூர்வசதகம்	2	50
ஷெ உத்தரசதகம்	2	50
அஷ்டச்லோகி	0	75
ஸ்ரீகுணரத்நகோசம்	1	75
யதிராஜவிம்சதி, நக்ஷத்ர மாலிகை முதலான 16 ஸ்தோத்திரங்கள் உரை	3	50
ஸுதர்சந சதக வியாக்கியானம்	4	00

ஆழ்வாராசார்யப் பெருமை நூல்கள்

ஆழ்வார்களின் வைபவம்	1	00
பூர்வாசார்ய ப்ரபாவம்	2	00
வேதாந்த தேசிக வைபவம்	1	00
மணவாளமாமுகள் வைபவம்	1	00
ஐப்பசித் திருமூல மலர்கள்	2	00
நவரத்ன நவநிதி	2	00

ரஹஸ்யார்த்த விளக்க நூல்கள்

முமுக்ஷுப்படிஸாரமென்கிற திருமந்த்ர-த்வய-சரமச்லோகார்த்த விவரணம்.	2	00
தத்வத்ரயஸாரம்	2	00
ஸ்ரீவசநபூஷணஸாரம்	2	00
ஆசார்யஹ்ருதயஸாரம் 1, 2 ப்ரகரணம்	4	00

வேதாந்தப் பொருள் விளக்க நூல்கள் முதலானவற்றுக்கு விரிவான கியாடலாக் காண்க.

மணவாளமாமுனிகளின் அறுநூருண்டு நிறைவு நினைவு மலர்களாகத் தமிழ் தெலுங்கு ஸம்ஸ்க்ருதம் ஹிந்தி ஆங்கிலம் ஆகிய ஐந்து பாஷைகளிலும் வெளியிடப்பட்டுள்ள நூல்களுக்கு ஜாபிதா.

— தமிழ்ப் பகுதி —

		ரூ.	பை.
மணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்த ரஹஸ்ய வியாக்கியானங்களும் மற்றுமுள்ள பன்னிரண்டு நூல்களும் ஒரேஸம்புடமாகவும், இரண்டு ஸம்புடங்களாகவுமுள்ளது.	...	25	00
பெரியாழ்வார் திருமொழிவியாக்கியானம் (மாமுனிகளருளியது)	....	10	00
முமுக்ஷுப்படி ஸாரார்த்ததீபிகை, தத்வத்ரய ஸாரார்த்ததீபிகை, ஸ்ரீவசனபூஷண ஸாரார்த்ததீபிகை, மூன்றும் ஒரே ஸம்புடம்.	...	6	00
உபதேசரத்தினமாலை, திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. ஆர்த்திப் பிரபந்தம் இவற்றின் விரிவுரைகள் (ஒரேஸம்புடம்)	...	3	00
ஆசார்யஹ்ருதயப் பதவுரையும் தரத்பர்யஸாரமும் 1, 2 பிரகரணம்மட்டும். (3, 4 பின்வரும்)	...	3	00
மணவாளமாமுனிகளின் பெருமை விளக்கமான அறுநூறு சுலோக வுரைகள். தென்னுசார்ய ஸம்பிரதாய ஸாரார்த்தங்களுடன்	...	2	50
நாலாயிர திவ்வியப்பிரபந்தம் (பல அநுபந்தங்களுடன்)	....	14	00
திருநெடுந்தாண்டக வியாக்கியானம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை)	...	4	00
திருப்பாவை—மூவாயிரப்படி, ஆருயிரப்படி வியாக்கியானங்கள்	....	5	00
ஸ்ரீவசனபூஷண முமுக்ஷுப்படி தத்வத்ரயங்கள்—மூலம்	....	1	00

— தெலுங்கு பதிப்புகள் —

பிள்ளை லோகாசார்யரருளிய அஷ்டாதச ரஹஸ்யங்களில் 12 ரஹஸ்யங்கள் (முதல் ஸம்புடம்)	...	3	00
ஸ்ரீவசனபூஷண வியாக்கியானம் (மாமுனிகளருளியது)	....	5	00
தத்வத்ரய வியாக்கியானமும் முமுக்ஷுப்படி வியாக்கியானமும் ஷை	...	6	00
ஸ்ரீவசனபூஷண டீகை (தெலுங்கு பாஷை)	...	4	00
திருமந்த்ரார்த்த ஸாரமென்கிற முமுக்ஷுப்படி டீகை ஷை	...	2	00
தத்வத்ரய டீகை ஷை	....	1	00
பகவத் ராமாநுஜக்ரந்தமாலை (உடையவரருளிச்செய்த ஒன்பது க்ரந்தங்களும் இரண்டு ஸம்புடம்) (இவை தனித்தனி ஸம்புடமாகவும் கிடைக்கும்)	...	15	00
பூர்வாசார்ய ஸகல ஸ்தோத்ரமாலா	...	3	00
வேதாந்ததேசிக ஸ்தோத்ரமாலா	...	3	00

— தேவநாகராக்ஷரப் பதிப்புகள் —

		ரூ.	பை.
பகவத்ராமாநுஜக்ரந்த மாலையில் வேதார்த்தஸங்க்ரஹ கீதாபாஷ்யாதிகளடங்கிய முதல்ஸம்புடம்	....	7	00
ஷை ஸ்ரீபாஷ்ய ஸம்புடம்	...	10	00
பூர்வாசார்ய ஸகலஸ்தோத்ரமாலா	...	3	00
ஸித்தித்ரயம் ஆகமப்ராமாண்யம் கீதார்த்தஸங்க்ரஹம் தத்வஸாரம்	...	4	00
ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ரபக்தாம்ருதம், மணவாளமாமுனிகள் விஷயமான அறுநூறுச்லோகங்களும், தென்னுசார்ய ஸம்ப்ராதாய ஸாரார்த்த விவரணரூபங்களான ஆறுக்ரந்தங் களும் மாமுனிகள் வைபவமும்—இவையெல்லாம் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் ஒரேஸம்புடம்	...	2	00
(ஹிந்தீபாஷையில்) திருமந்த்ரத்வய சரமச்லோகார்த்த விவரணங்கள் (மாமுனிகள் வைபவத்தோடு)	...	1	00
(ஷை) ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ஆளவந்தார், எம்பெருமானுர் இவர்களின் வைபவம்.	....	1	00

— ஆங்கில பாஷையில் —

முமுக்ஷுப்படி தத்வத்ரயங்களின் ஸாரம்	...	2	00

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண வியாக்கியானம் முதலான பல கிரந்தங்கள் அச்சிலுள்ளன.

இப்படிக்கு,

P. B. அண்ணங்கராசாரியர்,

க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்-3.

213, கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் தெரு, ஜி. டி. மதராஸ்.

(இந்த இடத்திலும் கிடைக்கும்)

சில விசேஷ அறிவிப்புகள்;—(1) புத்தகங்களை V. P. P. மூலம் அனுப்பக் கோருமவர்கள் 10 ரூபாய் முன்பணமனுப்பவேணும். (2) புத்தகங்களின் விலையைப் பூர்த்தியாக அனுப்பிவிட்டால் எங்கள் செலவில் புத்தகங்களை அனுப்பிவிடுவோம். (3) வியாபாரிகளுக்கு மட்டும் 100க்கு 25 வீதம் கமிஷன் கொடுக்கப்படும். (4) புத்தகங்களில் அதிக காபிகளை விரும்புமவர்கள் முன்பணமாக ஆயிரம் ரூபாய் (ட்ராப்டு) அனுப்பினுல் அவர்களுக்கு 1400 ரூ விலையுள்ள புத்தகங்களை யனுப்பித்தருவோம். வேண்டிய புத்தகங்களின் பெயர்களை அவர்கள் விளக்கமாகக் குறிப்பிடவேண்டும். (5) இந்த நிபந்தனைகள் நாங்கள் பதிப்பித்துள்ள ஐந்து பாஷைப் புத்தகங்களுக்கும் ஒக்கும்.

P. B. A. 25—7—1971.

ஸ்ரீ:

ஆசார்யஹ்ருதயத்தைப்பற்றின விண்ணப்பம்

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்திற்கு அணிவிளக்காக அவதரித்துள்ள அநேக க்ரந்தங்களுள் ஆசார்ய ஹ்ருதயமென்னும் க்ரந்தத்தின் அருமை பெருமைகள் அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாதவை. வேதம் போலே இந்த திவ்யக்ரந்தமும் ஸ்வயம் வ்யக்த ப்ராதுர்ப்பாவவிசேஷம் என்றே சொல்லலாம்படி யிராநின்றது. அறிவிற் சிறந்த ஆரியர்கள் அனுபவித்தே அறிய வேண்டியதான இதன் பெருமையை அறிவிலியான அடியேன் எடுத்துரைக்கப் புகுவது அபஹாஸ்யமாகும்,

இந்த நாடறிய மாறன்மறைப்பொருளை நன்குரைத்த ஈடுமுப்பத்தாறுயிரமென்று ஸுப்ரஸித்தமான பகவத்விஷய மஹா க்ரந்தத்தை அருளிச்செய்தவரான வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளைக்கு இரண்டு திருக்குமாரர்கள்; பிள்ளை லோகாசாரியர் மூத்தவர்; அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனுர் இளையவர். இவ்விருவரும் நைஷ்டிக ப்ரஹ்மசாரிகளென்று பெரியோர் பணிப்பர். இவ்விரண்டு ஆசார்ய சிகாமணிகளும் நம் **ஸ்ரீவைஷ்ணவ** ஸம்பிரதாயத்திற்குச் செய்தருளின பேருதவிகளைச் சொலப்புகில் வாயமுதம் பரக்கும், இருவினை பற்றறவோடும்.

ஸ்ரீவசனபூஷணம் முதலிய அஷ்டாதச ரஹஸ்யக்ரந்தங்கள் பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தவை ஸுப்ரஸித்தங்கள். அவருடைய திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனுர் அருளிச்செய்தவை—திருப்பாவைக்கு ஆருயிரப்படி வியாக்கியானம், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு வியாக்கியானம், பட்டோலை, அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம் ஆசார்ய ஹ்ருதயம் முதலியன,

இவற்றுள் ஆசார்ய ஹ்ருதயம் பலபடியாலும் ஒப்புயர்வற்றது. வைதிக ஸந்தானத்துக்கு ப்ரதமாசார்யரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களில் அவருடைய திருவுள்ளக்கருத்துக்களைத் தெளிய வெளியிடுகையாலே இது தனக்கு ஆசார்ய ஹ்ருதயமென்று திருநாமமாயிற்று. ஸகல ச்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களும் ஆழ்வா ரருளிச்செயல்களும் அவற்றின் வியாக்கியானங்களும் எல்லாம் ஒருங்கே திரண்டு இவ்வாசார்ய ஹ்ருதயக்ரந்தமாக வடிவெடுத்த தென்றுல் இது இறையும் அதிசயோக்தியாகாது. இதின் அர்த்தங்களை ஆழ்ந்து அறிந்து அநுபவித்து ஆனந்திப்பதென்பது ஒருபுறமிருக்கட்டும்; மூலமாகிய சொல் தொடைகளை மாத்திரம் கண்டபாடமாக்கி அநுஸந்தித்தால் அதன் இனிமையே அப்ரமேயமானது. 'செவிக்கினிய செஞ்சொல்' என்பது இதற்கே மிகத்தகும்.

இதனைக் கண்டபாடமாக்கி அநுஸந்தித்துவரும் முறைமை ஆழ்வார்திருநகரி வானமாமலை ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்ப் பிராந்தங்களில் விசேஷமாக வுள்ளதேயன்றி மற்றவிடங்களில் அவ்வளவு சிறப்பாகக் காணவில்லை. முமுக்ஷுப்படி ஸ்ரீவசநபூஷணம் முதலிய ரஹஸ்யங்களின் ப்ரசாரமே அரிதான விடங்களில் ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தின் ப்ரசாரம் அருமையுற்றிருக்கின்ற தென்றுல் இதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

உபய வேதாந்த ரஹஸ்யக்ரந்த காலக்ஷேபங்களை நிர்வஹிக்கும் பெரியோர்களும் ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் வந்தவாறே சிரமப்படவேண்டிய நிலைமையைப் பெரும்பாலும் காணுநின்றோம், வடமொழி தென்மொழிக்கடல்களில் பரிபூர்ணமான அவகாஹநமுள்ளவர்க்கன்றி மற்றையோர்க்கு இந்த அரும்பெரும் பிரபந்தம் நிலமாவது அரிதே; ரஸிக்கவும் மாட்டாது.

இந்த க்ரந்தத்தை வியாக்கியானத்துடன் பலகால் ஸேவித்துப் பன்முறை ப்ரவசனம் செய்தருளின மஹான்களுள்ளும் மூலத்தின் பொருளை முகஸ்தமாகச் சொல்லவல்லவர்கள் மிகச் சிலரே யிருக்கக்கூடும். "ஓரொருவருண்டாகிலத்தனை காண்."

மூலத்தைக் கண்டபாடம் செய்திருக்கின்ற பலரையும் அடியேன் பரீக்ஷித்துப் பார்த்திருக்கிறேன்; நெடுநாளைக்கு முன்பு அச்சிட்டிருக்கின்ற மூலப்பதிப்புகளில் காண்கிற அபத்தங்களெல்லாம் அவர்களது கண்ட பாடத்திலும் பெரும்பாலும் அப்படியே யுள்ளனவென்று கண்டேன். வியாக்கியானத்திற்கு இணங்கப் பாடங்களை சுத்தமாக அடியேன் நாலைந்து பதிப்புகள் வெளியிட்டிருக்கிறேன்.

இந்த திவ்யக்ரந்தத்திற்கு மணவாள மாமுனிகள் இட்டருளின வியாக்கியானம் அமுதிலுமாற்ற வினிது. அதனுடைய பரம போக்யதையை ஸர்வஜ்ஞர்களன்றோ கொண்டாட வேண்டும். உலகில் வியாக்கியானங்களருளிச் செய்த ஆசிரியர்கள் பலருளரெனினும் அவர்களுடைய வியாக்கியானங்களிலே பலவகையான க்லேசங்களை யநுபவியா நின்றோம். அப்படி ஒருவிதமான குறையும் கூறுதற்கிடமின்றியே ஒருவகையான க்லேசத்தையுங் கொடாதே ஸ்வச்ச கங்காப்ரவாஹமென்னவமைந்த வியாக்கியானம் மணவாள மாமுனிகளுடையதேயாம். ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் மிகத் தெளிவாகத் திருவுள்ளத்திலடக்கிக் கொண்டிருந்து தேனும் பாலுங் கன்னலுமமுதுமான ஸ்ரீஸூக்திகளைத் தொடுக்குந்திறன் மாமுனிகளொருவர்க்கே அஸாதாரணமாகும்.

அந்த வியாக்கியானம் காலக்ஷேப முறையிலேயே பலகால் அதிகரித்து அறிய வேண்டியதா யிருப்பதாலும் ஸம்ஸ்க்ருத வாக்ய பஹுளமாயிருப்பதாலும் ஸுகுமாரமதிகளுக்கு இந்த க்ரந்தத்தின் அர்த்த விசேஷங்களும் தாற்பரியமும் எளிதிலுணரலாம்படி செய்யவேணுமென்கிற விருப்பங் கொண்ட அடியேன் விரிவான ஒரு உரையும் ஸங்க்ரஹமானதொரு தாத்பர்ய ஸாரமும் எழுதினேன். விரிவுரை ஏற்கெனவே ஸ்ரீமுக வருஷத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டிருந்தது. அதற்கு இது மறுபதிப்பு. சுருக்கமான தாத்பர்ய ஸாரம் தனியே சிறுபுத்தகமாக வெளிவந்துளது. பழைய பதிப்புக்களெதுவும் இப்போது கிடைக்கமாட்டா.

எவ்வளவு எளிமைப்படுத்தி யெழுத நினைத்தாலும் விஷயங்கள் கனத்தவையாதலால் அவை எளிமைப்படுத்த வொண்ணாதவையாகவே யிருக்கின்றன. சில விடங்களிலே கஹனமாகவே தோன்றும். நல்லாசிரியர்களிடத்தில் நேரில் கேட்டே நன்குணரவேண்டிய விஷயங்களை நாம் எவ்வளவு எளியனவாக எழுதினாலும் பரிபூர்ண பலன் விளைவது அரிதே. பலகால் கேட்டே அறியவேண்டுமத்தனை. ஆனாலும், மிகுந்த ஆஸ்தையோடு ஊன்றிப் பார்க்குமவர்களுக்கு இத்தாத்பர்ய ஸாரமும் பதவுரையும் பெரும்பாலும் பயன்படுமென்று கருதுகின்றேன்.

மிகவுயர்ந்த இந்த திவ்ய க்ரந்தத்தின் ஆழ் பொருளையும் அரிய பெரிய கருத்தையும் அடியேனும் நன்கறியாதவனாயிருக்க, பிறர்களுக்கறிவிக்கப் பெருமுயற்சி கொண்டது உண்மையில் தகுதியற்றதே. இது ஸ்வரூப ப்ராப்தமான நைச்யாநுஸந்தானப் பேச்சன்று; உண்மையுரை. ஆயினும் இந்த திவ்ய க்ரந்தத்தில் அடியேனுக்குண்டான வ்யாமோஹம் அளவிறந்ததாதலால் அது படுத்துகிறபாடிது என்று உண்மைகாண்க.

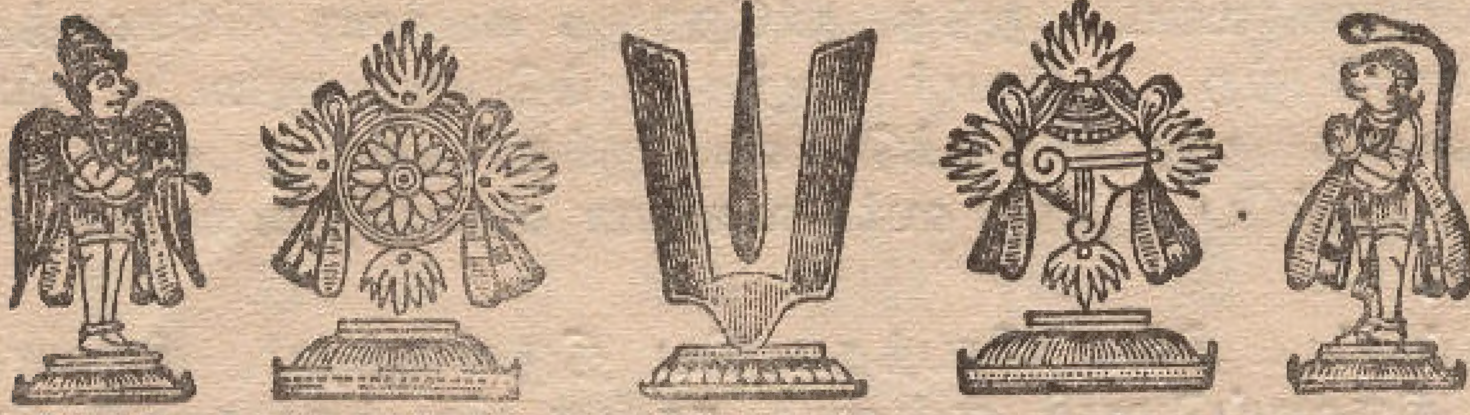
இங்ஙனம்:

ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கரார்ய தாஸன்,

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆசார்யஹ்ருதயத் தனியன்கள்

[ஸ்ரீசைலேசேத்யாதி - ப்ரணதோஸ்மிநித்யம்.]

ஆசார்யஸ்வாந்தவக்தாரம் அபிராமவராபிதம்
ஸ்ரீ க்ருஷ்ணதநயம் வந்தே ஜகத்குருவராநுஜம்.

த்ராவிடாம்நாயஹ்ருதயம் குருபர்வக்ரமாகதம்
ரம்யஜாமாத்ருதேவேந தர்சிதம் க்ருஷ்ணஸூநுநா.

பணவாளரவணைப் பள்ளிபயில்பவற் கெவ்வுயிரும்
குணபோகமென்று குருகைக்கதிப னுரைத்ததுய்ய
உணர்பாவினுட்பொரு ளொன்றுமறியா வுலகறிய
மணவாளன் மாறன்மனமுரைத்தான் வண்முடும்பைவந்தே.

மாதவத்தோன் மாறன்மனங்கூறும் மணவாளன்
தோதவத்தித் தூய்மறையோ ரானபெற்ருர்—நீதியினுல்
ஆங்கவர்தாள் சேர்பெற்ரு ராயிமணவாளமுனி
பூங்கமலத்தாள்கள் நெஞ்சே போற்று.

ஸ்ரீ காஞ்சீ அண்ணங்கராசாரியர் தொகுத்தெழுதிய

ஆசார்யஹ்ருதயப்பதவுரைதாத்பர்யஸாரங்களின் அவதாரிகை.

ஆத்மாக்களனைவரும் நித்யஸூரிகளைப்போலே மலர்ந்த ஞானத்தையுடையராய் எம்பெருமானுக்கு • ஒழிவில்காலமெல்லா முடனுய்மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்து • பேரின்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கியிருக்கவேண்டிய யோக்யதைக்கு இட்டுப் பிறந்துவைத்தும் அநாதியான மாயையினுல் மறைக்கப்பட்டவர்களாய் அவித்யையினுலே நேர்ந்த புண்ய பாப ரூப கருமங்களுக்கு ஏற்பப் பலவகைப்பட்ட யோநிகளில் மாறிமாறிப் பிறந்து வருந்திக்கிடக்க, அவர்கள் நல்வழிதெரிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்பொருட்டு எம்பெருமான் தானே பல அவதாரங்கள் செய்தருளியும் வேதம் ஸ்மிருதி இதிஹாஸம் புராணம் முதலிய பல சாஸ்திரங்களை உபகரித்தருளியும் ஸம்ஸாரிகள் திருந்தக் காணுமையாலே அவர்களுக்கு ஸஜாதீயர்களாயிருப்பாரைக் கொண்டே திருத்தவேணுமென்று பார்த்து அதற்கு உரிய ஒருவரை உண்டாக்கவேணுமென்று கருதித் தன்னுடைய நிர்ஹேதுக ப்ரஸாதத்தாலே எங்கும் பார்த்து

இலக்குக்காணுமல் வாராநிற்க, அந்தப் பார்வை தனக்குப் பள்ளமடையான தென் திசையிலே யானவளவிலே, "மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து" என்று தாமே அருளிச்செய்தபடி ஜந்ம பரம்பரைகளிலே தோள்மாறி நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போரு கிற நம்மாழ்வார்மேலேபட, அந்த நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே திவ்யஜ்ஞாந பக்திகளைப்பெற்ற ஆழ்வார் அந்த எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை நன்ருக அநுபவித்துக்கொண்டிருக்க, அவ்வநுபவம் உள்ளடங்காமல் பாசுரங்களாகப் புறம்பே வழிந்து ஸர்வலக்ஷண ஸம்பந்நமான திவ்ய ப்ரபந்தமாய்த் தலைக்கட்டிற்று.

அப்படிப்பட்ட திவ்யப்பிரபந்தமாகிய திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்னும் நான்கு பிரபந்தங்களுள் ஸகலார்த்த புஷ்கலமும் ஸாமவேதஸாரமுமான திருவாய்மொழியின் பாசுரங்களின் அர்த்த விசேஷங்களை வெளியிடுவதற்கு ஆருயிரப்படி முதலிய பல வியாக்கியானங்கள் திருவவதரித்திருந்தாலும், ஆழ்வாருடைய பெருமையையும் அருளிச்செயல்களின் சீர்மையையும் திருவாய்மொழியின் ஒப்புயர்வற்ற சிறப்பையும் இதுதன்னில் ஸாரமாகக் குறிக்கொள்ளவேண்டிய அபூர்வமான பலபல ஸ்வாபதேசார்த்தங்களையும் விசேஷார்த்தங்களையும் விளக்கியருளத் திருவுள்ளம்பற்றி, நம்பிள்ளை திருவடிகளில் நிழலும் அடிதாறுமாயிருந்த வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையின் இளைய திருக்குமாரரும் பிள்ளைலோகாசார்யருடைய திருத்தம்பியாருமான அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் ஆசார்யஹ்ருதயம் என்கிற அற்புதமான திவ்ய க்ரந்தத்தை அருளிச்செய்தருளினார்.

வைதிக ஸந்தாநத்திற்கு ப்ரதம ஆசார்யரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களில் அவருடைய திருவுள்ளக் கருத்துகளைத் தெளிய வெளியிடுகையாலே இதுதனக்கு ஆசார்யஹ்ருதயமென்று திருநாமமாயிற்று.

இப் பிரபந்தத்தில் இவரருளிச்செய்கிற வாக்கியங்களெல்லாம் பெரும்பாலும் அருளிச்செயல் சந்தைகளைச் சேர்த்தே தொகுத்ததாயிருக்கும். இவ்வுலகில் எத்தனையோ பிரபந்தங்கள் அவதரித்திருந்தாலும் சொல்தொடையிலும் பொருள் நடையிலும் இதனையொத்த பிரபந்தம் இதுவேதான் என்னலா மத்தனையொழிய இதுபோன்ற வேருெரு க்ரந்தமும் அவதரித்திலது.

ஸகல ச்ருதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களும் ஆழ்வாரருளிச்செயல்களும் அருளிச்செயல்களின் வியாக்கியானங்களும் ஆசார்யர்களின் ஸ்தோத்ர ஸூக்திகளுமெல்லாம் ஒருங்கே திரண்டு இவ்வாசார்யஹ்ருதய ப்ரபந்தமாக வடிவெடுத்த தென்ருல் மிகையாகாது.

இதில் அர்த்தத்திற்காட்டிலும் சொல்தொடைதானே மிகவும் இனிதாயிருக்கும். இதனை ஆழ்ந்து அநுபவிக்கும்படியான பாக்கியம் வாய்ந்தவர்கள் இத்தையொழிய வேருென்ருலும் காலக்ஷேபம்பண்ணக் கருதார்கள். இதனை அறியக்கற்று வல்லாரானவர்கள் ஸர்வஜ்ஞர் என்னும் சிறப்புப்பெயர் பெறுதற்கு உரியராவர்.

முக்கியமானதோர் விண்ணப்பம்.

இந்த ஆசார்யஹ்ருதயத்திற்குப் பதவுரை (அதாவது பிரதிபதார்த்தம்) மிகவும் முக்கியமானது. அது இதுகாறும் சுத்தமாகவும் விளக்கமாகவும் வெளிவரவில்லை. இதற்கு முந்தின பதிப்பில் அக்குறையைத் தீர்த்தேன். இப்பதிப்பிலும் அப்பதவுரை சேர்க்கப்படுகிறது.

இங்ஙனம்:
ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன்,
அண்ணங்கராசார்ய தாஸன்.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் எம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்

அன்னபுகழ் முடும்பை அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனுர்
அருளிச்செய்த

ஆசார்யஹ்ருதயம்

(மூலம்) 1. காருணிகனுன ஸர்வேச்வரன் அறிவிலாமனிசர் உணர்வென்னும் சுடர் விளக்கேற்றிப் பிறங்கிருள் நீங்கி மேலிருந்த நந்தாவேத விளக்கைக்கண்டு நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு மறையாய்விரிந்த துளக்கமில்விளக்கில் கொளுத்தின ப்ரதீபமான கலைகளை நீர்மையினு லருள்செய்தான்.

பதவுரை

(எம்பெருமான் ஸம்ஸாரிகளுக்கு சாஸ்திரங்களை உதவினன் என்பது)

1. அறிவிலா மனிசர்—* அறிவிலாமனிசரெல்லாம் * என்னப்பட்ட அறிவிலிகளான ஸம்ஸாரிகள்,

உணர்வென்னும் சுடர் விளக்கு ஏற்றி—[உணர்வென்னும் விளக்கு, சுடர் விளக்கு ஏற்றி—என்று யோஜிப்பது.] * உய்த்துணர்வென்னு மொளிகொள்விளக்கேற்றி * என்றும், * ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன் * என்றும் சொல்லுகிற ஞானமாகிற உஜ்வல தீபத்தையேற்றி, அதனுல்,

பிறங்கிருள் நீங்கி— * பிறங்கிருள் நிறங்கெட * என்றும் * பின்னிவ்வுலகினில் பேரிருள் நீங்க * என்றும் சொல்லுகிறபடியே மிகுந்த அஜ்ஞானுந்தகாரம் தொலையப் பெற்று,

மேலிருந்த நந்தா வேத விளக்கைக் கண்டு—[மேலிருந்த விளக்கை, நந்தா விளக்கை, வேத விளக்கை—என்று யோஜிப்பது.] * வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கு * என்றும் * நந்தா விளக்கு * என்றும் * மீக்கஞான மூர்த்தியாய வேதவிளக்கு * என்றும் விளக்காகச் சொல்லப்படுகிற தன்னை, * என் தக்க ஞானக் கண்களாலே கண்டு * என்கிறபடியே ஞானக்கண்ணுலே பார்த்து,

நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு—* இவை யன்றே நல்ல இவை யன்றே தீய * என்கிற நல்லது தீயதுகளை * ஸதஸதீ ச விவேக்தும் * என்கிறபடியே பகுத்தறிவதற்காக,

மறையாய் விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில் கொளுத்தின—[மறையாய் விரிந்த விளக்கில், துளக்கமில் விளக்கில்—என்று யோஜிப்பது.] * மிக்காளை மறையாய் விரிந்த விளக்கை * என்றும் * துளக்கமில் விளக்கமாய் * என்றும் விளக்காகச் சொல்லுகிற அகாரத்தில் நின்று முண்டானதாய்,

ப்ரதீபமான கலைகளை—* மாநம் ப்ரதீபமிவ * என்கிறபடியே தீபாதுத்பந்நமான ப்ரதீபம் போலேயான * பன்னுகலை நால்வேதம் * என்றும் * கலைகளும் வேதமும் நீதிநூலும் * என்றும் சொல்லப்படுகிற வேதங்களும் அவற்றுக்கு உபப்ரும்ஹணங்களுமான சாஸ்த்ரங்களை,

காருணிகனான ஸர்வேச்வரன் நீர்மையினாலருள் செய்தான்—* காருணிகோ ததாதி * என்று சொல்லப்பட்ட காருணிகனான எம்பெருமான் * வானவர்க்கும் பிறர்க்கும் நீர்மையினாலருள் செய்து* என்கிறபடியே இயற்கையின்னருளால் கொடுத்தான்.(1)

(தாத்பர்யம்) 1. பேரருளாளனான பரமபுருஷன், விவேகமற்ற ஸம்ஸாரிகள் ஞானமாகிற சுடர் விளக்கையுடையவர்களாய் அதனால் அஜ்ஞானவிருள் நீங்கப்பெற்று வேதாந்தங்களில் விளங்கும் விளக்கான தன்னை [பகவானை], தக்க ஞானக்கண்களாலே கண்டு நல்லது தீயதுகளைப் பகுத்துணர்வதற்காக [அதாவது 'பகவத்விஷயம் நன்று, ஸம்ஸாரம் தீது' என்று விவேகம் பெறுவதற்காக] வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகிய அகாரத்தில் நின்றும் தோன்றியவையாய், சிறு விளக்கில் நின்றுந் தோன்றின பெருவிளக்குப் போலேயான வேதங்களை வெளியிட்டருளினன். ... (1)

(மூலம்) 2. விவேகபலம் வீடுபற்று.

(அந்த விவேகத்திற்கு இன்னது பயன் என்பது)

(ப.) 2. விவேக பலம்—நல்லதும் தீயதும் பகுத்தறிவதற்குப் பலன் ஏதென்னில், வீடு பற்று—* வீடுமின் முற்றவும் * என்றும் * அற்றிறை பற்றே * என்றும் சொல்லுகிறபடியே த்யாஜ்யத்தை விடுகையும் உபாதேயத்தைப் பற்றுகையுமாம். 2

(தா.) 2. 'நல்லது தீயதுகளைப் பகுத்துணர்வதற்காக' என்று கீழ்ச் சொல்லப்பட்டது; அந்தப் பகுத்துணர்வுக்கு என்ன பயன்? என்னில், விட வேண்டியவற்றை விடுகையும் பற்ற வேண்டியவற்றைப் பற்றுகையுமே பயன். இதற்காகவே சாஸ்த்ரப்ரதான மென்றபடி. ... . (2)

(மூலம்) 3. த்யாஜ்யோபாதேயங்கள் ஸுகதுக்கங்கள்.

(ஹேயம் இன்னது உபாதேயம் இன்னது என்பது)

(ப.) 3. த்யாஜ்யோபாதேயங்கள்—த்யாஜ்யம் எது? உபாதேயம் எது? என்னில், ஸுகதுக்கங்கள்—துঃக்கம் த்யாஜ்யம், ஸுகம் உபாதேயம். ... (3)

(தா.) 3. வெறுக்கத்தக்கது எது? விரும்பத்தக்கது எது? என்னில்; உலகில் ஒவ்வொருவரும் 'எனக்கு ஸுகமுண்டாகவேணும்; துக்கம் உண்டாகலாகாது' என்றிருக்கிறபடியால் அனைவர்க்கும் ஸுகம் இஷ்டமாய் துக்கம் அநிஷ்டமாகையாலே, ஸுகம் உபாதேயம், துக்கம் த்யாஜ்யம் என்று கொள்ளக்கடவது.(3)

(மூ.) 4. இவற்றுக்கெல்லை இன்புதுன்பளி பன்மாமாயத்தழுந்துகையும் களிப்புங் கவர்வுமற்றுப் பேரின்பத்தின்புறுகையும்.

(ஸுகதுக்கங்களின் எல்லை)

4. இவற்றுக்கு எல்லை—இந்த ஸுகதுக்கங்களுக்கு எல்லை யெது வென்னில், இன்பு துன்பளி பன்மாமாயத்தழுந்துகை—* ஓஓ! உலகின தியல்வே... இன்பு துன்பளி, பன்மாமாயத் தழுந்துமா நளிர்ந்தே * என்கிறபடியே இன்பதுன்பங்களை யளிக்குமவையாய் பலவகைப்பட்டவையான சப்தாதி விஷயங்களிலே அகப்பட்டு ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்துகை துக்கத்துக்குப் பரமாவதி.

களிப்புங் கவர்வு மற்றுப் பேரின்பத்து இன்புறுகை—* களிபபுங்கவர்வுமற்று * என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே க்ஷுத்ரவிஷயலாபத்தாலே வரும் கர்வமும் அதன் இழவாலே வரும் க்லேசமும் கழிந்து, * அந்தமில்பேரின்பத்து * என்கிற படியே அபரிமித ஆனந்தமயமான பரமபதத்திலே, *சூழிபட்டோடுஞ்சுடர்ச் சோதி வெள்ளத்தின்புற்று * என்கிறபடியே ஆநந்தநிர்ப்பரனாயிருக்கை ஸுகத்துக்குப் பரமாவதி. ... ... (4)

(தா.) 4. 'இதற்கு மேற்பட்ட துக்கமில்லை' என்னும்படியாய் சரமாவதி யான துக்கமும், 'இதற்கு மேற்பட்ட ஸுகமில்லை' என்னும்படியாய் சரமாவதியான ஸுகமும் இன்னதென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம். துக்கத்திற்கு எது எல்லை யென்னில்; * இன்னமுதெனத் தோன்றி எப்படிப்பட்ட அறிவுடையாரை யும் கலங்கப்பண்ணும் சப்தாதி விஷயங்களிலே அகப்பட்டு ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்துகைக்கு மேற்பட்ட துக்கமில்லாமையாலே இதுவே துக்கங்களுக்கு முடிவான எல்லை; ஸுகத்திற்குப் பரமாவதி ஏதென்னில்; * அந்தமில் பேரின்பமான பரமபதத்திலே அடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடி இடையறுத பகவதநுபவத் தாலே ஆனந்தமயமாயிருப்பதற்கு மேற்பட்ட ஆநந்தமில்லாமையாலே இதுவே ஸுகத்துக்கு எல்லை என்று கொள்ளக்கடவது. .... (4)

(மூ.) 5. அநந்தக்லேசநிரதிசயாநந்த ஹேது—மறந்தே னறியகிலாதே உணர்விலேனேணி லேனயர்த்தென்றும் உய்யும்வகை நின்ற வொன்றை நன்கறிந்தனன் உணர்வி னுள்ளே ஆம்பரிசென்றுஞ் சொல்லுகிற ஜ்ஞாதவ்யபஞ்சகஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள்.

(அந்த ஸுகதுக்கங்களுக்கு ஹேது இன்னதென்பது)

(ப.) 5. [அநந்த க்லேச ஹேது - மறந்தே னறியகிலாதே உணர்விலே னேணிலேனயர்த்தென்று சொல்லுகிற ஜ்ஞாதவ்ய பஞ்சக அஜ்ஞாநம், நிரதிசயா நந்த ஹேது—உய்யும்வகை நின்றவொன்றை நன்கறிந்தன னுணர்வினுள்ளே ஆம்பரிசென்று சொல்லுகிற ஜ்ஞாதவ்ய பஞ்சக ஜ்ஞானம் - என்று யோஜிப்பது.] அநந்த க்லேச நிரதிசயாநந்தஹேது—* அநந்த க்லேச பாஜநம் * என்கிற ஸம்ஸாரப்ரயுக் தமான அநந்த துக்கங்களுக்கு ஹேது எது?; * நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுகபாவைக லக்ஷணு * என்கிற மோக்ஷப்ரயுக்தமான நிரதிசயாநந்தத்திற்கு ஹேது எது? என்னில்; என்றபடி.

(மறந்தேனித்யாதி.) * மறந்தேனுன்னை முன்னம் * என்கிற பரஸ்வருப அஜ்ஞானமும், *யானே யென்னையறியகிலாதே* என்கிற ஆத்மஸ்வருப அஜ்ஞானமும், * ஓடியுமுழன்று முயிர்களே கொன்றேனுணர்விலேன் * என்கிற விரோதிவிஷய அஜ்ஞானமும், * பிறவி நோயறுப்பானேணிலேனிருந்தேன் * என்கிற உபாயவிஷய அஜ்ஞானமும், * ஆழியங்கையம்மானை யேத்தாதயர்த்து * என்கிற புருஷார்த்த விஷய அஜ்ஞானமுமாகிற ஜ்ஞாதவ்யபஞ்சக அஜ்ஞானம்; அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞானமானது, நிரதிசயானந்த ஹேதுவென்கிறது மேல்.

(உய்யும்வகையித்யாதி) * நின்னை நெஞ்சிலுய்யும்வகை யுணர்ந்தேன் * என்கிற பரஸ்வருப ஜ்ஞானமும், * நின்றவொன்றை யுணர்ந்தேனுக்கு * என்கிற ஆத்மஸ்வருபஜ்ஞானமும், * அகற்ற நீவைத்த மாயவல்லைம்புலன்களாமவை நன்கறிந்தனன் * என்கிற விரோதிவிஷய ஜ்ஞானமும், * அவனதருளாலுறல் பொருட்டு என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன் * என்கிற உபாய விஷய ஜ்ஞானமும் * ஆம்பரிசறிந்து கொண்டு * என்கிற புருஷார்த்த விஷயஜ்ஞானமுமாகிற, ஜ்ஞாதவ்யபஞ்சகஜ்ஞாநம்—அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞானமானது, நிரதிசயாநந்த ஹேது. (5)

(தா.) 5. இப்படிப்பட்ட துக்கமும் ஸுகமும் இவனுக்கு உண்டாகைக்குக் காரணம் ஏதென்னில்; பரஸ்வருப ஸ்வஸ்வருப விரோதிஸ்வருப, உபாயஸ்வருப, புருஷார்த்த ஸ்வருபங்களை யறிதலாகிற அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞானமில்லாமை கீழ்ச் சொன்ன எல்லையான துக்கத்திற்குக் காரணமாம். அந்த அர்த்த பஞ்சகஜ்ஞானம் குறையற்றிருத்தல் கீழ்ச்சொன்ன எல்லையான ஸுகத்திற்குக் காரணமாம். ... (5)

(மூ.) 6. இவற்றுக்குக் காரணம் இரண்டிலொன்றினில் ஒன்றுகைகள்.

(அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநமுண்டாவதற்கும் உண்டாகாமைக்கும் அடி இன்னதென்பது)

(ப.) 6 இவற்றுக்குக்காரணம்—அர்த்த பஞ்சக அஜ்ஞானத்துக்கும் அர்த்த பஞ்சக ஜ்ஞானத்துக்கும் காரணம் ஏதென்னில்; (இரண்டில் ஒன்றுகை, ஒன்றினில் ஒன்றுகை – என்று யோஜிப்பது.) இரண்டில் ஒன்றுகை—* முத்திறத்து வாணியத் திரண்டிலொன்று நீசர்கள் * என்கிற பாசுரத்திற் சொன்ன இரண்டிலொன்றுகை யாகிற ரஜோகுண தமோகுண ப்ராசுர்யமானது அர்த்தபஞ்சக அஜ்ஞானத்துக்குக் காரணம்; ஒன்றினில் ஒன்றுகை—* முக்குணத்திரண்டவையகற்றி ஒன்றினி லொன்றி நின்று * என்கிற பாசுரத்திற்சொன்ன ஒன்றினிலொன்றுகையாகிற ஸத்வகுண ப்ராசுர்யம் அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானத்துக்குக் காரணம். (ஒன்றுகை—பொருந்துகை.)

(தா.) 6. ரஜஸ்தமோகுணங்கள் மலிந்திருக்கப்பெறுகையே அர்த்த பஞ்சகஜ்ஞான முண்டாகாமைக்குக் காரணம். ஸத்வகுணப்ராசுர்யமே அர்த்த பஞ்சக ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணம். [ரஜஸ்தமோகுணங்கள் அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநங்களுக்கு ஹேதுவாய், ஸத்வகுணம் யதார்த்தஜ்ஞானத்திற்கு ஹேது வாயிருக்கையாலே இப்படிச் சொல்லிற்று.] ... ... (6)

(மு.) 7. ஸத்வாஸத்வநிதாநம் இருள்தருமமலங்களாகவென்னும் ஜன்ம ஜாயமாநகால கடாக்ஷங்கள்.

(கீழ்ச்சொன்ன குணப்ராசுர்ய வைஷம்யத்திற்கு அடி இன்னதென்பது)

(ப.) 7. (ஸத்வநிதாநம் அமலங்களாகவென்னும் ஜாயமாநகாலகடாக்ஷம்; அஸத்வநிதாநம் இருள்தருமென்னும் ஜன்மம்-என்று யோஜிப்பது.) ஸத்வாஸத்வநிதாநம் — ஸத்வகுண ப்ராசுர்ய முண்டாவதற்கும் ரஜோகுண தமோகுணப்ராசுர்யமுண்டாவற்கும் காரணமேதென்னில் ;

இருள்தருமென்னும் ஜன்மம் — * இருள் தருமா ஞாலத்துளினிப்பிறவி * என்கிற அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்தில் ஜன்மம் ஸத்வேதரங்களான ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு நிதானம் ;

அமலங்களாகவென்னும் ஜாயமாநகாலகடாக்ஷம் — * அவன்கண்களாலே அமலங்களாக விழிக்கும் * என்கிற ஜாயமாநகாலத்திய பகவத்கடாக்ஷம் ஸத்வத்துக்கு நிதானம் (* ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம்பச்யேத் மதுஸூதநः, ஸாத்விகஸ் ஸது விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்த சிந்தகः * என்கிற ப்ரமாணமும் இங்கு விவக்ஷிதம்.) ... ... (7)

(தா.) 7. ஸம்ஸாரத்தில் ஜன்மம் ரஜஸ்தமோகுணங்கட்கு ஹேதுவாம் ; "ஜாயமாநம் ஹி புருஷம்"—(ஜனிக்கும்போது எவனை எம்பெருமான் கடாக்ஷிப்பனோ அவனே ஸாத்விகனுவன். அவனே முமுக்ஷுவாவன்.) என்கிறபடியே ஜாயமாந காலத்தில் நேரும் பரமபாவநமான பகவத் கடாக்ஷமே ஸத்வகுண ப்ராசுர்யத்திற்கு ஹேதுவாம். ... ... (7)

(மு.) 8. இவற்றுக்கு மூலம் இருவல்லருள் நல்வினைகள்.

(ஜன்மத்திற்கும் ஜாயமாநகாலகடாக்ஷத்திற்கும் மூலம் இன்னதென்பது)

(ப.) 8. இவற்றுக்கு மூலம்—ஜன்மத்துக்கும் ஜாயமாநகாலகடாக்ஷத்துக்கும் மூலமேதென்னில் ; (இருவல்வினை, அருள்நல்வினை என்று பிரித்து யோஜிப்பது.) இருவல்வினை — * சார்ந்த விருவல்வினை * என்கிறபடியே ஆத்மாவோடு பிரிக்கவொண்ணுதபடி பொருந்திக்கிடக்கிற ப்ரபலங்களான புண்ணியபாபங்கள் ஜன்மத்துக்கு மூலம். அருள்நல்வினை — * தொல்லருள் நல்வினை * என்கிற அவனுடைய ஸ்வாபாவிகக்ருபையாகிற ஸுக்ருதம் ஜாயமாநகாலகடாக்ஷத்துக்கு மூலம். (8)

(தா.) 8. ஆத்மாவோடு பிரிக்கவொண்ணுதபடி பொருந்திக்கிடக்கிற ப்ரபலங்களான புண்ய பாபங்கள் பிறப்புக்கு ஹேதுவாம்; எம்பெருமானுடைய இயற்கையின்னருளாகிற ஸுக்ருதம் ஜாயமாந காலகடாக்ஷத்திற்கு ஹேதுவாம். ... (8)

(மு.) 9. கர்மக்ருபா பீஜம் பொய்ந்நின்ற அருள்புரிந்தவென்கிற அவித்யாஸௌஹார்த்தங்கள்.

(இருவல்வினைகளுக்கும் எம்பெருமானருளுக்கும் பீஜம் இன்னதென்பது)

(ப.) 9. (கர்மபீஜம் - பொய்ந்நின்றவென்கிற அவித்யை ; க்ருபாபீஜம் - அருள்புரிந்த வென்கிற ஸௌஹார்த்தம் - என்று யோஜிப்பது.) கர்மக்ருபாபீஜம் —

புண்ய பாபரூபங்களான இருவல்வினைகளுக்கும் அருளுக்கும் மூலமேதென்னில்; பொய்ந்நின்றவென்கிற அவித்யா-*பொய்த்நின்ற ஞானமும்* என்கிற பாசுரத்திற் சொல்லுகிற அவித்யை கர்மத்துக்கு பீஜம்; அருள்புரிந்தவென்கிற ஸௌஹார்த்தம் * அருள் புரிந்த சிந்தையடியார்மேல் வைத்து * என்றும் * ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்தம் * என்றும் சொல்லப்படுகிற ஸௌஹார்த்தம் க்ருபைக்கு பீஜம். ... ... (9)

(தா.) 9. கீழ்ச்சொன்ன புண்யபாபரூப கருமங்களுக்கு பீஜம் *பொய்ந்நின்ற ஞானமுமென்கிற அவித்யை. பகவத்க்ருபைக்கு பீஜம் * அருள்புரிந்த சிந்தையென்கிற ஸௌஹார்த்தம். [ஆத்மாக்களின் உஜ்ஜீவநத்திற்கு எம்பெருமான் க்ருஷிபண்ண இழிகைக்கு மூலகாரணமாக ஸௌஹார்த்தமென்பது சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸௌஹார்த்தமடியாகவே சேதநர்களின் விஷயமாக அவன் திருவுள்ளத்தில் இரக்கம் பிறப்பது.] ... ... (9)

(மூ.) 10. ஏதந்நிமித்தம் முன்னமே முதல்முன்னமேயான அசித்அயநாநாதி ஸம்பந்தங்கள்.

(அந்த அவித்யைக்கும் ஸௌஹார்த்தத்திற்கும் அடி இன்னதென்பது)

(ப.) 10. ஏதந்நிமித்தம்—கீழ்ச்சொன்ன அவித்யைக்கும் ஸௌஹார்த்தத்துக்கும் நிமித்தமேதென்னில்; (முன்னமேயான அசிதநாதி ஸம்பந்தம்; முதல் முன்னமேயான அயநாநாதி ஸம்பந்தம் - என்று அந்வயிப்பது.) முன்னமே ஆன அசித் அநாதி ஸம்பந்தம் — * மூதாவியில் தடுமாறு முயிர் முன்னமே * என்கிற அநாதியான அசித் ஸம்பந்தம் அவித்யைக்கு நிமித்தம்; முதல் முன்னமேயான அயந அநாதிஸம்பந்தம்— * அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே * என்கிற அநாதியான நாராயண ஸம்பந்தம் ஸௌஹார்த்தத்துக்கு நிமித்தம். ... ... (10)

(தா.) 10. அநாதியான அசித்ஸம்பந்தம் அவித்யைக்கு நிமித்தமாம்; அதைவிட அநாதியான நாராயண ஸம்பந்தம் ஸௌஹார்த்தத்திற்கு நிமித்தமாம். [ஆக, அநாதியான அசித் ஸம்பந்தமடியாக அவித்யை, அது அடியாகப் புண்யபாபரூப கருமங்கள், அது அடியாக ஜன்மம், அது அடியாக ரஜஸ்தமோகுணப்ராசுர்யம், அது அடியாக அர்த்த பஞ்சகஜ்ஞாநமில்லாமையாய் அது அடியாக ஸம்ஸார துஃக்கம்வரும்; மிக அநாதியான நாராயண ஸம்பந்தமடியாக பகவத் ஸௌஹார்த்தம், அது அடியாக க்ருபை, அது அடியாக விசேஷகடாக்ஷம் அது அடியாக ஸத்வகுணபூர்த்தி, அது அடியாக அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானமுண்டாய் அது அடியாக மோக்ஷஸுகமுண்டாம் என்றதாயிற்று.] ... ... (10)

(மு.) 11. இவை கிட்டமும் வேட்டுவேளானும்போலே ஒண்பொருள் பொருளல்லாதவை யென்னுதே நானிலாத -யானுமுளனுவனென்கிற ஸாம்யம்பெறத் தின்றூதி அந்தமும் வாழ்வுமாகிற ஹாநிஸத்தைகளை உண்டாக்கும்.

(அசித்ஸம்பந்தமும் நாராயண ஸம்பந்தமும் ஆத்ம வஸ்துவுக்கு இன்னதுசெய்யுமென்பது.)

(ப.) 11. இவை—கீழ்ச்சொன்ன அசித்ஸம்பந்தமும் நாராயண ஸம்பந்தமும் செய்வது என்னென்னில்; (கிட்டம்போலே ஒண்பொருளென்னுதே நானிலாத வென்கிற ஸாம்யம்பெறத்தின்று அந்தமாகிற ஹாநியையுண்டாக்கும்; வேட்டுவேளான்போலே பொருளல்லாத வென்னுதே யானுமுளனுவனென்கிற ஸாம்யம்பெற ஊதி வாழ்வாகிற ஸத்தையையுண்டாக்கும் - என்று கூட்டுவது) (அசித் ஸம்பந்தமானது —) கிட்டம்போலே — தன்னோடே சேர்ந்த மாணிக்கத்தை ஒளியறத்தின்று உருவழித்துத் தன்னைப்போலேயாக்கும் கிட்டம்போலே, ஒண்பொருள் என்னுதே— * எண்பெருக்கந் நலந்தொண்பொருள் * என்கிற விலக்ஷணப்பொருளான ஆத்ம வஸ்துவின் சீர்மைபாராதே, நானிலாத என்கிற ஸாம்யம்பெற— * இல்லது * என்று சொல்லப்படுகிற தன்னோடே * நானிலாத * என்னும்படி ஒற்றுமை பெறுமாறு, தின்று — ஜ்ஞானலேசமறத்தின்று, அந்தமாகிற ஹாநியை உண்டாக்கும் — * அந்தமும் வாழ்வுமாய * என்கிற பாசுரத்தில் சொன்னவற்றுள் அந்தமாகிற ஹாநியை யுண்டாக்கும்; * அஸந்நேவ ஸ பவதி * என்கிறபடியே ஸத்தாஹாநியைப் பண்ணுமென்கை.

(இனி, நாராயணஸம்பந்தமோவென்னில்) வேட்டுவேளான் போலே—ஏதேனுமொரு புழுவைக் கொணர்ந்துவைத்து ஊதித்தன்னிறமாக்கும் குளவிபோலே, பொருளல்லாத என்னுதே — * பொருளல்லாதவென்னை * என்கிறபடியே அவஸ்துவாய்க் கிடக்கிறவிதின் சிறுமைபாராதே, யானுமுளனுவனென்கிற ஸாம்யம்பெற — * உள்ளவுலகளவும் யானுமுளனுவன் * என்னும்படியாகத் தன்னோடு (ஞானத்தால்) * விபுத்வஸாம்யம் பெறுமாறு, ஊதி — தன்னிறமாகவூதி, வாழ்வு ஆகிற ஸத்தையை உண்டாக்கும் — * அந்தமும் வாழ்வும் * என்கிறபாசுரத்தில் சொன்னவற்றுள் வாழ்வாகிற ஸத்தையையுண்டாக்கும். (* ஸந்தமேநம் ததோ விது: * என்கிறபடியே ஆத்மஸத்தாஸித்தியுண்டாகுமென்க.) .... (11)

(தா) 11. தன்னோடு சேர்ந்த மாணிக்கத்தை ஒளியறத்தின்று உருவழித்துத் தன்னைப்போலேயாக்கும் கிட்டம்போலே அசித்ஸம்பந்தமானது ஆத்மவஸ்துவின் சீர்மைபாராமல் தன்னோடே அது ஸாம்யம் பெறும்படியாக ஜ்ஞாநலேசமறத்தின்று அதற்கு ஸத்தாஹாநியை யுண்டாக்கும். ஏதேனுமொரு புழுவைக் கொண்டுவைத்து ஊதித் தன்னோடு ஒற்றுமை பெற்றதாக்கும் குளவியைப்போலே பகவத்ஸம்பந்தமானது—அவஸ்துவாய்க் கிடக்கிற ஆத்மவஸ்துவின் சிறுமை பாராதே தன்னோடொத்ததாம்படி செய்து ஸத்தாலாபத்தை யுண்டாக்கும். ... (11)

(மூ.) 12. ஒன்று கூடினதாய்ப் பற்றறுக்க மீண்டொழிகையாலே பழவடியேனென்னுமதொன்றுமே ஒழிக்க வொழியாதது.

(ஆத்மாவுக்கு பகவத்ஸம்பந்தமே ஸ்திரம் என்பது.)

(ப.) 12. ஒன்று—கீழ்ச்சொன்ன அசித்ஸம்பந்த நாராயண ஸம்பந்தங்களுள் ஒன்றான அசித்ஸம்பந்தமானது, கூடினதாய் — * பெருந்துயரிடும்பையிற் பிறந்து கூடினேன் * என்னும்படி ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூப மன்றிக்கே வந்தேறியாய், பற்றறுக்க மீண்டொழிகையாலே — * வினைப்பற்றறுக்கும் விதியே * என்கிறபடியே ஸர்வ சக்தியானவன் ஸவாஸநமாகப்போக்கினவளவிலே * அடைந்தவருவினையோ டல்லல் நோய் பாவம் மிடைந்தவை மீண்டொழிய * என்கிறபடியே கழிந்துபோய் விடுகையாலே,

பழவடியேனென்னுமதொன்றுமே — * திருமாலே நானுமுனக்குப் பழவடியேன் * என்னும்படி அநாதியாயிருக்கிற பகவத்ஸம்பந்தமொன்றே, ஒழிக்கவொழியாதது— * உன்றன்னோடு உறவேல் நமக்கிங்கொழிக்க வொழியாது * என்கிறபடியே ஒருவராலும் தவிர்க்க முடியாதது. .... (12)

(தா.) 12. இப்படி அநாதியாகச்சொல்லப்பட்ட அசித்ஸம்பந்த நாராயண ஸம்பந்தங்களாகிற இரண்டு ஸம்பந்தமும் ஆத்மாவுக்கு நித்யமாயிருக்குமோ வென்னில்; அசித்ஸம்பந்தமானது ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமன்றியே வந்தேறியாய், ஸர்வ சக்தனான எம்பெருமானாலே ஒருநாளிலே ஸவாஸநமாகப் போக்கப்பட்டுக் கழிந்து போய்விடும்; பகவத் ஸம்பந்தமொன்றே கழிக்கப் போகாதது. [பிரக்ருதி ஸம்பந்தமானது வந்தேறியாயும் கருமமடியானதாயு மிருக்கையாலே அநித்யமாயிருக்கும்; பகவத் ஸம்பந்தம் அப்படியல்லாமல் அநாதியாய் நிருபாதிகமாகையாலே நித்யமாயிருக்குமென்றதாயிற்று. ஆனால் வந்தேறியான பிரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை அநாதியென்று சொல்லுவானேன்? என்னில்; வந்தேறின காலத்துக்கு அடி தெரியாமையாலே அநாதியென்று பிரமாணங்கள் சொல்லுகையாலே சொல்லுகிறோம். அடி தெரியாதபோது வந்தேறியென்று எப்படிச் சொல்லலாமென்னில்; ஒரு நாள் வரையிலே எம்பெருமானருளால் அது கழியக்காண்கையாலே வந்தேறியே.] ... (12)

(மூ.) 13. இந்த உதரத்தரிப்பு த்ரைகுண்ய விஷயமானவற்றுக்கு ப்ரகாசகம்.

(இந்த உறவே எம்பெருமான் கலைகளையருளினதற்கு ஹேதுவென்கிறது.)

(ப.) 13. இந்த உதரத்தரிப்பு—நாராயணத்வப்ரயுக்தமான இந்த குடல்துடக்கு, த்ரைகுண்ய விஷயமானவற்றுக்கு ப்ரகாசகம் — * த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா: * என்கிறபடியே முக்குணங்களுக்கு வசப்பட்ட சேதநரை விஷயமாகவுடைய வேதங்களை ப்ராசிப்பிக்கைக்கு ஹேது.

உதரத்தரிப்பு — குடல்துடக்கு: அதாவது - தேஹஸம்பந்தம். 'உதிரத் தரிப்பு' என்பர் சிலர்; ....ரக்தஸம்பந்தமென்றபடி தெறிப்பு என்பராம் சிலர். (13)

(தா.) 13. இந்த நாராயணத்வப்ரயுக்தமான குடல்துடக்குத்தான் ஸத்வ ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாகிற முக்குணங்கட்கும் வசப்பட்டொழுகுகின்ற சேதநரை இலக்காகக் கொண்ட வேதங்களை வெளியிட்டருளுகைக்கு ஹேதுவாயிற்று. (13)

(மு.) 14. வத்ஸலையான மாதா பிள்ளை பேகணியாமல் மண் தின்னவிட்டு ப்ரத்யௌஷதமிடுமா போலே எவ்வுயிர்க்கும் தாயிருக்கும் வண்ணமானவிவனும் ருசிக்கீடாகப் பந்தமும் பந்தமறுப்பதோர் மருந்தும் காட்டுமிறே.

(மோக்ஷஹேதுவான சாஸ்திரங்களோடுகூட பந்தஹேதுவான சாஸ்திரங்களையும் எம்பெருமான் காட்டினதற்கு ஹேது இன்னதென்பது)

(ப.) 14. வத்ஸலையான மாதா - வாத்ஸல்யமுடையளான பெற்றதாயானவள், பிள்ளைபேகணியாமல் - மண்ணைத்தின்ன ஆசைப்பட்ட தன் குழந்தை முகம் கன்றுத படிக்கு, மண் தின்னவிட்டு - முந்துற மண்ணைத் தின்னும்படியாக இசைந்திருந்து, ப்ரத்யௌஷதம் இடுமாபோலே - பின்னை அதுக்கு மாற்றுமருந்து இடுவதுபோல,

எவ்வுயிர்க்கும் தாயிருக்கும் வண்ணமான இவனும் - * எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன் * என்றும் * தாயிருக்கும் வண்ணமே * என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகலாத்மாக்களிடத்திலும் தாய்போலே வத்ஸலனான ஸர்வேச்வரனும்,

ருசிக்கு ஈடாக - சேதநருடைய ருசிக்குத்தகுதியாக. பந்தமும் காட்டும், பந்த மறுப்பதோர் மருந்தும் காட்டுமிறே - பந்தகங்களான சாஸ்த்ரங்களையும் காட்டி, பின்னை பந்த நிவர்த்தக பேஷஜமான சாஸ்த்ரங்களையும் காட்டுவன். ... (14)

(தா.) 14. எம்பெருமான், ஸம்பந்தமடியாக சாஸ்த்ரப்ரதானம் பண்ணினுனகில் மோக்ஷஹேதுவான சாஸ்திரங்களை மாத்திரமே காட்டவேண்டியிருக்க இஹலோக, (ஸ்வர்க்காதி) பரலோக போக ஸாதனங்களைவிதித்து பந்தஹேதுவுமாகின்ற சாஸ்த்ரங்களையும் காட்டினது என்னென்னில்; வாத்ஸல்யத்தோடு கூடின பெற்ற தாயானவள், தன் பிள்ளை மண்ணை யாசைப்பட்டதென்றல் அதன் முகம் கன்றுமல் முந்துற மண்ணைத் தின்னவிட்டுப் பின்னை அதற்கு மாற்று மருந்திடுமா போலே * எவ்வுயிர்க்கும் தாயோனான எம்பெருமானும் சேதநருடைய ருசிக்குத் தக்கபடி பந்தக சாஸ்திரங்களையும் காட்டிவைத்துப் பின்னை பந்தமறுப்பதோர் மருந்தான சாஸ்த்ரங்களையும் காட்டிவைத்தான். [ஸம்பந்தமடியான வாத்ஸல்யத்தாலே இப்படி செய்கையாலே ஸம்பந்தக்கொத்தை வாராதென்றவாறு.] ... (14)

(மு.) 15. அதுதானும் ஆஸ்திக்ய விவேக அந்யசேஷத்வஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்யங்களையுண்டாக்கின வழி.

(பந்தக சாஸ்திரங்களைக் காட்டினதும் படிப்படியாக அவர்கள் ஈடேறுகைக்கு இட்டவழி என்கிறது.)

(ப.) 15. அதுதானும் - மோக்ஷஹேதுவான சாஸ்த்ரங்களை மாத்திரம் காட்டாதே ச்யேநவிதிமுதலான பந்தகசாஸ்திரங்களையுங் காட்டினதுதானும்,

ஆஸ்திக்ய......வழி—முதலில் சாஸ்த்ரமுண்டு என்கிற ஆஸ்திக்யத்தை யுண்டாக்கி, பின்பு ப்ரக்ருதி புருஷ விவேகத்தை யுண்டாக்கி, பின்பு அந்ய சேஷத்வ நிவ்ருத்தியையுண்டாக்கி, பின்பு ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியையுண்டாக்கி, பின்பு பாரதந்த்ர்யத்தை யுண்டாக்கி இப்படி க்ரமத்திலே யீடேறுகைக்கு இட்ட வழியாம். .... (15)

(ஸா.) 15. இப்படி வாத்ஸல்யத்தாலே செய்தானுகிலும் முக்குணங்கட்கும் வசப்பட்ட சேதநர்க்கு ருசிக்கிணங்கின பலன்களையும் ஸாதநங்களையும் விதிக்கிற பந்தக சாஸ்திரங்களையும் காட்டிவைத்தால் அவர்கள் ஸம்ஸாரிகளாகவே ஒழிந்து போகக் காரணமாகாதோவென்னில்; ஆகாது. அதுவும் க்ரமேண அவர்கள் ஈடேறுகைக்கே இட்டவழியாகும். எங்ஙனேயென்னில்; ஒருவனைக் கொலை செய்கிற வழிகள், ஸ்வர்க்கபோகத்திற்குப் போகிற வழிகள் முதலானவற்றைக் காட்டும் சாஸ்த்ரங்களே யன்றோ பந்தக சாஸ்த்ரங்களெனப்படும்; இப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரங்களையும் எம்பெருமான் காட்டிவைத்திருப்பதற்கு ப்ரயோஜநம் கேண்மின்;—தமோகுணம் மிக்கவர்களாய்ப் பொருளீட்டுகைக்குப் பரஹிம்ஸையே போதுபோக்காய்த் திரிகிற நாஸ்திகரைக் குறித்து முதலிலே மோக்ஷத்தை விதித்தால் அவர்கட்கு அது ருசிக்கமாட்டாதாகையாலே அன்னவர்கட்கு உத்தேச்யமாயுள்ள பரஹிம்ஸைக்கு உபாயமான அபிசார கருமத்தை விதித்தது; பரஹிம்ஸை பண்ணித் தீருவதற்கு என்னவுபாயமென்று பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவர்கள் ஒருவழியாலும் அது நிறைவேறக் காணுமையாலே 'ஏதோ சிலர் சாஸ்த்ரமென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிருர்களே, அந்த சாஸ்த்ரத்தில் என்ன உபாயம் சொல்லியிருக்கிறதோ அதையாவது அநுஷ்டித்துப் பார்ப்போம்' என்று நினைத்து அந்த அபிசார கருமத்தை அநுஷ்டிக்க, அதன்படி பலன் கைபுகுகையாலே அவர்களுக்கு 'சாஸ்திரமுண்டு' என்கிற நம்பிக்கை பிறக்கிறது. அப்படி ஆஸ்திக்யமுண்டான பின்பு 'சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகிற விஷயம் உண்மையாகவே யிருக்கிறதே, நாம் இப்படி பரஹிம்ஸை பண்ணி இஹலோக இன்பங்களை நண்ணி ஜீவிப்பதிற்காட்டிலும் இனிதான மேலுலக இன்பங்களை யடைந்து வாழலாமே' என்று ஆசையை உண்டாக்கவல்ல மேல்சாஸ்திரங்களிற் கண்வைத்து ஸ்வர்க்கம் முதலிய புருஷார்த்தங்களையும் அவற்றின் உபாயங்களையும் ஆராயப்புக, அவ்வழியாலே 'தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்டதான ஆத்மவஸ்து உண்டு' என்கிற விவேகம் பிறக்கிறது. இப்படி விவேகம் பிறந்தபின்பு அநித்யமான ஸ்வர்க்க புருஷார்த்தத்தைப் பெற்றுத் துன்பங்கலந்த இன்பத்தை அநுபவித்து மீள்வதிற்காட்டிலும் இன்பமயமான சாச்வத புருஷார்த்தத்தைப்பெற்று நிலைநின்று வாழலாமே! என்கிற ஆசையை உண்டாக்கவல்ல, [ஆத்மபோகமாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்திற்கு வழிகாட்டியான] சாஸ்திரங்களிற் கண்வைத்து அவ்வழியாலே ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை யுணர, அந்ய சேஷத்வ நிவ்ருத்தி பிறக்கிறது, அதற்குப்பிறகு, கேவலம் ஸ்வாத்மாநுபவமாகிற அதிற்காட்டிலும் பரமவிலக்ஷணமான பரமாத்மபோகத்தைக் காட்டுகிற சாஸ்திரங்களிற் கண்வைத்து அதன் சீர்மையையும் அதற்கு ஸாதநமான பக்தியையும் ஆராய்ச்சி செய்ய, அவ்வழியாலே ஸ்வஸ்வாதந்த்ரிய நிவ்ருத்தி

உண்டாகிறது. அதன் பிறகு * பக்தி முதலானவற்றில் பதிசூடாமல் தளருமளவில் ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி ரூபமான ப்ரபத்தியைக் காட்டுகிற சாஸ்திரங்களில் கண்வைக்க ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வேஷமான பாரதந்த்ரியம் ஸித்தித்ததாகிறது. ஆக இப்படி க்ரமேண ஈடேறுகைக்கு இட்டவழியேயாம் சாஸ்திரங்கள். .... (15)

(மூ.) 16. சதுர்விதமான தேஹவர்ணாச்ரமாதிகாரபலமோக்ஷஸாதநகதி யுகதர்ம வ்யூஹ ரூப க்ரியாதிகளை யறிவிக்கிற பாட்டுப்பரப்புக்குப் பெரிய தீவினிலோன்பதாங்கூறும் மானிடப்பிறவியும் ஆக்கை நிலையும் ஈரிரண்டிலொன்றும் இளமையு மிசைவு முண்டாய்ப் புதவரோலுமென்கிறதுக்குள்ளே விக்நமற நின்றவாநில்லா ப்ரமாதியைக் கொண்டு அறக்கற்கை அரிதென்றிறே வேதஸாரோபநிஷத்ஸாரதராநுவாக ஸாரதமகாயத்ரியில் முதலோதுகிற பொருள் முடிவான சுருக்கைத் தெய்வ வண்டாய் அன்னமாய் அமுதங்கொண்டவன் சாகைகளிலும் ஓதம்போல் கிளர் நால் வேதக்கடலிலும் தேனும் பாலுமமுதுமாக வெடுத்துப் பெருவிசும்பருளும் பேரருளாலே சிங்காமை விரித்தது.

[பலபல அர்த்த விசேஷங்களை வெளியிடுகின்ற சாஸ்திரங்களைப் பயில்வது மிகவும் அரிதென்று எம்பெருமான் ஸகல சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினன் என்பது.]

(ப) 16. சதுர்விதமான—நான்கு வகைப்பட்ட, (இவ்விசேஷணம் மேலே ஒவ்வொன்றிலும் அந்வயிக்கும்.)

தேஹ—தேவமநுஷ்ய திர்யக் ஸ்தாவரங்களென்று நான்கு வகைப்பட்ட தேஹங்களென்ன,

வர்ண—ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைச்ய சூத்ரர்களென்று நான்கு வகைப்பட்ட ஜாதிகளென்ன,

ஆச்ரம—ப்ரஹ்மசர்ய கார்ஹஸ்த்ய வாநப்ரஸ்த ஸம்ந்யாஸங்களென்கிற நான்கு ஆச்ரமங்களென்ன,

அதிகார—* ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ * என்கிற நாலு வகைப்பட்ட அதிகாரமென்ன,

பல—தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களென்கிற நான்கு புருஷார்த்தங்களென்ன,

மோக்ஷ—ஸாலோக்ய ஸாமீப்ய ஸாரூப்ய ஸாயுஜ்யங்களென்கிற நான்கு மோக்ஷங்களென்ன,

ஸாதந—கர்மஜ்ஞாநபக்திப்ரபத்திகளாகிற நான்கு உபாயங்களென்ன,

கதி—கர்ப்பகதி யாம்யகதி தூமாதிகதி அர்ச்சிராதிகதியென்கிற நான்கு கதிகளென்ன,

யுக—க்ருதத்ரேதாத்வாபரகலிகளென்கிற நான்கு யுகங்களென்ன,

(யுக) தர்ம—த்யானம் யஜநம் அர்ச்சநம் ஸங்கீர்த்தனமென்கிற நாலு யுக தர்மங்களென்ன,

வ்யூஹ—வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்களாகிற நாலு வகைப்பட்ட வ்யூஹமென்ன,

ரூப—க்ருதாதியுகங்களிற்கொள்ளும் ஸித பீத சயாம நீலங்களென்கிற நான்கு ரூபங்களென்ன,

க்ரியா—ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரமோக்ஷப்ரதத்வங்களென்கிற நான்கு க்ரியை களென்ன,

ஆதிகளை அறிவிக்கிற—இவைமுதலான அர்த்தவிசேஷங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கிற,

பாட்டுப்பரப்புக்கு— * பாட்டு முறையும் படுகதையும் * என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர விஸ்தாரத்துக்கு, (விஸ்தாரமான சாஸ்த்ரங்கங்களைக்கற்க)

பெரியதீவினில் ஒன்பதாங்கூறும்— * நாவலம் பெரிய தீவு * என்கிற ஜம்பூத்வீபத்தில் நவமகண்டமான பாரதவர்ஷமும்,

மானிடப்பிறவியும்— * மானிடப்பிறவி யந்தோ * என்று துர்லபமாகச்சொன்ன மநுயஷ்ய ஜன்மமும்,

ஆக்கைநிலையும்— * மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள் * என்று அஸ்திரமாகச்சொன்ன சரீரத்தினுடைய ஸ்தைர்யமும்,

ஈரிரண்டிலொன்றும்—* குலங்களாய வீரிரண்டிலொன்று * என்கிற ப்ராஹ்மண வர்ணமும்,

இளமையும்— * கிளரொளியிளமை * என்கிற பால்யமும்.

இசைவும்— * யானுமென்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம் * என்கிற இசைவும்,

உண்டாய்—ஆக இவ்வளவு முண்டாகி,

புகுவரேலு மென்கிறதுக்குள்ளே - * வேதநூல் பிராயம் நூறு மனிசர்தாம் புகுவரேலும் * என்று புகவரிதாகச் சொல்லப்பட்ட இவ்வாயுஸ்ஸுக்குள்ளே, விக்நம் அற - * பஹவச் ச விக்நா: * என்றும் * ச்ரேயாம்ஸி பஹுவிக்நாநி * என்றும் சொல்லுகிற இடையூறுகளுமற்று, நின்றவா நில்லா ப்ரமாதியைக் கொண்டு - * நின்றவா நில்லா நெஞ்சினை * என்றும் * சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி * என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒரு விஷயத்தில் அரைக்ஷணமும் நில்லாதே இவனையடர்த்துத் தன்வழியேயிழுக்கும் மநஸ்ஸைக்கொண்டு, அறக் கற்கை - * கலை 'அறக்' கற்ற மாந்தர் * என்கிறபடியே சாஸ்த்ரங்களைத் தாத்பரியம் கைப்படும்படி அதிகரிப்பதானது, அரிதென்றிறே - * ஆமாறறிவுடையாராவதரிதன்றே * என்கிறபடியே அஸாத்யமான காரியம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி யன்றே; [இதற்கு 'சிங்காமை விரித்தது என்கிறவிடத்திலே அந்வயம்.] வேதஸாரோபநிஷத்ஸாரதராநுவாக ஸாரதம காயத்ரியில் - வேதத்தில் ஸாரமான உபநிஷத்துக்களினுள்ளே ஸாரதமமான நாராயணநுவாகத்தில் ஸாரதமமான விஷ்ணு காயத்ரியிலே, முதல் ஓதுகிற - முதலிலே ஓதப்படுகிற, பொருள் முடிவான சுருக்கை - * ஓத்தின்பொருள் முடிவுமித்தனையே ....மாதவன் பேர் சொல்லுவதே ஓத்தின் சுருக்கு * என்கிறபடியே வேதாந்த தாத்பர்யமாய் ஸகலவேத ஸங்க்ரஹமுமான திருமந்த்ரத்தை,

[தெய்வவண்டாய் இத்யாதி.]

[1. தெய்வவண்டானவன் சாகைகளில் தேனாக வெடுத்து,

2. அன்னமானவன் ஓதம்போல் கிளர்வேதநீரிலே பாலாகவெடுத்து,

3. அமுதங்கொண்டவன் நால்வேதக்கடலிலே அமுதாக வெடுத்து என்று யோஜிக்கவேணும்.]

தெய்வவண்டானவன் சாகைகளில் தேனாக வெடுத்து — வண்டானது சாகா ஸஞ்சாரம் பண்ணி மதுவையெடுக்குமாபோலே * தூவியம்புள்ளுடைத் தெய்வவண்டு* என்று தெய்வண்டாகச் சொல்லப்பட்டவன் வேதசாகைகளிலே * தேனும்பாலுமமுதுமாய * என்று தேனாகச் சொல்லப்பட்டவிதனை யெடுத்தும்,

அன்னமானவன் ஓதம்போல்கிளர் வேதநீரிலே பாலாகவெடுத்து — அன்னமானது நீரிலே கலந்து கிடக்கிற பாலை விவேகித்தெடுக்குமாபோலே * அன்னமாயன்றங் கருமறை பயந்தான் * என்று ஹம்ஸரூபியானவன் * ஓதம்போல்கிளர்வேதநீரனே * என்னப்பட்ட வேதநீரிலே * எனக்கென்றும் தேனும் பாலுமமுதுமாய * என்று ஸர்வாதிகாரதயா பாலாகச் சொல்லப்பட்டவிதனை யெடுத்தும்,

அமுதங்கொண்டவன் நால்வேதக்கடலிலே அமுதாக வெடுத்து — பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதமளித்ததனாலே * அமுதங்கொண்ட பெருமான் * என்னப்பட்டவன், * நால்வேதக்கடல் * என்னப்பட்ட வேதக்கடலிலே * அமுதுமாய திருமால் திருநாமம் * என்று அமுதமாகச் சொல்லப்பட்டவிதனை யெடுத்தும்,

பெருவிசும்பருளும் பேரருளாலே — * அமரர் பெருவிசும்பருளும் பேரருளாளன் - வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே * என்கிறபடியே பரமபதத்தைக் கொடுப்பதான பரமக்ருபையாலே,

சிங்காமை விரித்தது — * நரநாரணனாயுலகத்தறநூல் சிங்காமை விரித்தவன் * என்கிறபடியே ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே நரநாராயணரூபேண அவதரித்து ஸ்வரூப சாஸ்த்ரம் சுருங்காதபடி விஸ்த்ருதமாம்படி பண்ணிற்று. ... . (16)

(தா) 16. முதல் சூர்ணிகையில் "கலைகளை நீர்மையினால் அருள் செய்தான்" என்று ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட சாஸ்திரங்களில் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற விஷயங்கள் எல்லையில்லாதவை. அந்த விஷயங்களை நிரூபிக்கப்புகுவோமாயின் ஒவ்வொரு விஷயமும் நான்கு நான்கு வகையாயிருக்கும். அப்படிப்பட்ட அர்த்தவிசேஷங்களையெல்லாம் விரிவாக விள்க்குவதற்கே சாஸ்திரங்கள் ஏற்பட்டவை; அப்படிப்பட்ட அளவுகடந்த சாஸ்திரங்களை அதிகரிக்க வேண்டுமானால் அரியபெரிய அநேக யோக்யதைவேண்டும். ஜம்பூத்வீபத்தில் பாரதவர்ஷத்தில் ஜநிக்கப்பெறவேணும். இதில் பசுபக்ஷி முதலான யோநிகளிற் பிறவாமே மநுஷ்யயோநியிற் பிறக்கப்பெறவேணும். அதிற் பிறந்தாலும் அல்பாயுஸ்ஸாக ஒழியாமே சரீரம் நிலைபெற்றிருக்கப் பெறவேணும். அப்படி சரீரம் நிலைபெற்றிருக்கப் பெற்றாலும் இதரவருணத்திலன்றிக்கே ப்ராஹ்மண வர்ணத்தில் பிறவிபெறவேணும். அதிற்பிறந்துவைத்தும்

வாளுணை வீணாக்காதபடி, புத்தி கொழுந்துவிட்டு சாஸ்திரங்களை அப்யஸிப்பதற் குறுப்பான * கிளரொளி யிளமையும் ஆஸ்தையும் வேணும். இவ்வளவும் வாய்த்து வாழ்நாளுக்குள்ளே இடையூறுகளொன்றுமில்லாமே சஞ்சலமான நெஞ்சைக்கொண்டு ச்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலிய ஸகல சாஸ்திரங்களையும் ஆழ்ந்து அதிகரிப்பது மிகவும் அருமைப்படும். இப்படிப்பட்ட அருமையை எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றியே திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினன். அந்தத் திருமந்திரம் எப்படிப்பட்டதென்னில் ;—

கர்மகாண்டமும் பிரஹ்மகாண்டமுமாகக் கலசியுள்ள வேதத்தில் ஸாரமானது உபநிஷத் பாகம் ; அதிலும் ஸாரதரமாகவுள்ளது நாராயணநுவாகம். அதிலும் ஸாரதமமாகவுள்ளது வியாபக மந்த்ரங்கள் மூன்றையும் பிரதிபாதிக்கிற விஷ்ணு காயத்ரி. அப்படிப்பட்ட காயத்ரியிலே "நாராயணாய வித்மஹே" என்று முதலிலே ஓதப்பட்டதாய் ஸகலவேத ஸங்க்ரஹமாயிருப்பது அத்திருமந்திரம். இப்படிப்பட்ட திருமந்திரம் "எனக்கென்றும் தேனும் பாலும் அமுதுமாய திருமால் திருநாமம் ... நமோ நாராயணமே" என்கிற திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செயலின்படியே தேனாகவும் பாலாகவும் அம்ருதமாகவும் ப்ரஸித்தம். பரமபோக்யதையைப் பற்றத் தேனாகவும், ஸர்வாதிகாரத்வத்தைப்பற்றப் பாலாகவும், அம்ருதத்வகாமர்களுக்கு அதையளித்து முத்தி பெறுவிப்பதைப்பற்ற அமுதாகவும் பேசப்பட்டதென்க.

இப்படி தேனும்பாலும் அமுதுமான இதனை எம்பெருமான் வேதத்தில் நின்றும் க்ரஹிக்கிறபோது எவ்வண்ணம் க்ரஹித்தான் என்னில், தேனை க்ரஹிப்பதில் சாகாஸஞ்சாரியான வண்டுதான் ஸமர்த்தமாகையாலே தேனாகிய திருமந்த்ரத்தை எம்பெருமான் வண்டாகி வேதசாகைகளிலிருந்து க்ரஹித்தான். இனி, பாலை க்ரஹிப்பதில் அன்னப்பறவையே ஸமர்த்தமாகையாலே * அன்னமாய் அன்றங்கரு மறை பயந்தான் * என்கிறபடியே எம்பெருமானும் ஹம்ஸரூபியே ஹம்ஸமானது நீரிலேகலந்து கிடக்கிற பாலை விவேகித்து எடுப்பதுபோல, எம்பெருமான்றானும் பால்போலேயிருக்கிற திருமந்திரத்தை * ஓதம்போல் கிளர்வேத நீரிலிருந்து க்ரஹித்தான். இனி, அம்ருதத்தை க்ரஹிப்பதில் * அமுதங்கொண்ட பெருமானாகிய எம்பெருமானே ஸமர்த்தனாகையால், அம்ருதமான திருமந்திரத்தை * நால்வேதக் கடலிலிருந்து க்ரஹித்தான். ஆகவிப்படி வேதஸாரமான திருமந்திரத்தை தானேயெடுத்து நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே நரநாராயண ரூபேண அவதரித்துத் தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று ஸ்வரூப சாஸ்திரம் சுருங்கிப்போகாமல் உபதேசத்தாலும் அநுஷ்டாநத்தாலும் விஸ்தரிப்பித்தருளினன். ... ... (16)

(மூ.) 17. முனிவரையிடுக்கியும் முந்நீர்வண்ணனையும் வெளியிட்ட சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களுக்கு விசிஷ்ட நிஷ்க்ருஷ்டவேஷங்கள் விஷயம்.

(சாஸ்த்ரங்களுக்கும் சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான திருமந்திரத்திற்கும் விஷயமின்னதென்பது.)

(ப) 17. [முனிவரையிடுக்கி வெளியிட்ட சாஸ்த்ரத்துக்கு விசிஷ்டவேஷம் விஷயம் ; முந்நீர்வண்ணனாய் வெளியிட்ட தாத்பர்யத்துக்கு நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷம்

விஷயம் - என்று யோஜிப்பது] முனிவரையிடுக்கி வெளியிட்ட சாஸ்த்ரத்துக்கு— * இருள் கள்கடியும் முனிவர் * என்னப்பட்ட வ்யாஸாதிமஹர்ஷிகளை ஆவேசித்து அவர்கள் முகமாக வெளியிட்ட சாஸ்த்ரங்களுக்கு, விசிஷ்ட வேஷம் விஷயம்—சேதநருடைய தேஹவிசிஷ்டவேஷம் விஷயம்; முந்நீர்வண்ணனாய் வெளியிட்ட தாத்பர்யத்துக்கு— * வதரியாச்சிராமத்துள்ளானைக் கருங்கடல் முந்நீர் வண்ணனை * என்கிறபடியே பதரிகாச்ரமத்திலே ஸ்வேநரூபேண நின்று வெளியிட்ட சாஸ்த்ரதாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்துக்கு, நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷம் விஷயம்—சேதநருடைய வடிக்கட்டின வேஷம் விஷயம். ... ... (17)

(தா) 17. வியாஸர் முதலிய மஹர்ஷிகளுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து அவர்களைக்கொண்டு வெளியிட்ட சாஸ்த்ரத்துக்கு சேதநருடைய தேஹவிசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு; ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே தானான தன்மையிலே நின்று வெளியிட்ட திருமந்திரத்திற்கு சேதநருடைய நிஷ்க்ருஷ்டவேஷத்திலே நோக்கு. [சாஸ்த்ரங்களுக்கு தேஹத்திலே நோக்கு; திருமந்திரத்திற்கு ஆத்மஸ்வரூபத்திலே நோக்கு என்றபடி.] ... ... (17)

(மூ.) 18. **தோல்புரையே போமதுக்குப் பழுதிலாயோக்யதைவேணும். மனமுடையீரென்கிற ச்ரத்தையே அமைந்த மர்மஸ்பர்சிக்கு நானும் நமருமென்னும்படி ஸர்வருமதிகாரிகள்.**

(அவை யிரண்டுக்கும் அதிகாரி நிஷ்கர்ஷம்)

(ப.) 18. தோல்புரையே போமதுக்கு - ஸ்வரூபத்திலூற்றமின்றியே மேலெழ தேஹத்திலே நோக்காய் நடக்கிற சாஸ்த்ரத்துக்கு, பழுதிலா யோக்யதைவேணும் - *பழுதிலா வொழுகலாறு* என்னப்பட்ட பழுதற்ற யோக்யதை வேணும்; மனமுடையீரென்கிற - *கண்ணன் கழலிணை நண்ணும் மனமுடையீர்* என்கிறபடியே மனமுடைமையே வேண்டுமதாய், ச்ரத்தையே அமைந்த-*ச்ரத்தைவ காரணம் பும்ஸாம் அஷ்டாக்ஷர பரிக்ரஹே * என்கிறபடி ச்ரத்தாமாத்ரமே போதுமான, மர்மஸ்பர்சிக்கு - ஸ்வரூபஸ்பர்சியான திருமந்த்ரத்துக்கு, நானும் நமருமென்னும்படி - *நானும் சொன்னேன் நமருமுரைமின் நமோ நாராயணமே * என்னும்படியாக, ஸர்வரும் அதிகாரிகள் - யோக்யர் அயோக்யர் என்கிற பாகுபாடின்றியே அனைவரும் அதிகாரிகள் ... (18)

(தா.) 18. சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான திருமந்திரமும் ஸர்வாதிகாரமோ அதிக்ருதாதிகாரமோ வென்னில்; ஸ்வரூபத்தில் ஊற்றமில்லாமல் மேலெழுந்தவாரியாய் தேஹத்திலே நோக்காய் நடக்கிற சாஸ்த்ரத்திற்கு ஸத்குல ப்ரஸூதியும் ஸதாசார ஸம்பத்தியுமாகிற யோக்யதை வேணுமாகையாலே சாஸ்த்ரம் அதிக்ருதாதிகாரம். * கண்ணன் கழலிணை நண்ணும் மனமுடையீர்! * என்று சொல்லுகிறபடியே ச்ரத்தை மாத்திரமே போதுமானதாய் ஸ்வரூபாவகாஹியான திருமந்த்ரத்திற்கு " நானுஞ் சொன்னேன் நமருமுரைமின் நமோ நாராயணமே" என்னும்படி அனைவரும் அதிகாரிகளாவர். ... ... (18)

(மூ) 19. சாஸ்த்ரிகள் தெப்பக்கையரைப்போலே இரண்டையுமிடுக்கிப் பிறவிக்கடலை நீந்த, ஸாரஜ்ஞர் விட்டத்திலிருப்பாரைப்போலே இருகையும் விட்டுக் கரைகுறுகுங்கால மெண்ணுவர்கள்.

(சாஸ்த்ர நிஷ்டருடையவும் திருமந்த்ர நிஷ்டருடையவும் படிகள் இன்னவையென்பது)

(ப) 19. சாஸ்த்ரிகள் - சாஸ்த்ரங்களிலே ஊற்றமுடையவர்கள், தெப்பக்கையரைப்போலே - தெப்பம்பற்றி ஆறுநீஞ்சுமவர்கள் தெப்பத்தை ஒருகையிலே யிடுக்கித் தாங்களும் ஒருகை துழாவுமாபோலே, இரண்டையுமிடுக்கி - ஸ்வப்ரயத்நமென்ன அதனாலாகும் பகவத்க்ருபையென்ன ஆக இரண்டையும் அவலம்பித்துக்கொண்டு, பிறவிக்கடலை நீந்த - * பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கே * என்கிறபடியே ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்தைக் கடக்க நினைக்க; ஸாரஜ்ஞர் — சாஸ்த்ர தாத்பர்ய ஸாரமான திருமந்த்ரத்தையுணர்ந்தவர்கள், விட்டத்தில் இருப்பாரைப்போலே — ஓடமேறினவர்கள்போலே, இருகையும் விட்டு — ஸ்வயத்நரூபமான உபாஸநாதிகளென்ன அவற்றாலாகும் பகவத்க்ருபையை அவலம்பிப்பதென்ன ஆக இரண்டு கைகளையும் விட்டு, கரை குறுகுங் காலம் எண்ணுவர்கள் - * கூவிக் கொள்ளுங்கால மின்னங்குறுகாதோ * என்றும் * ஆக்கை விடும்பொழுதெண்ணே * என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத்ப்ராப்தியாகிற கரையைக் கிட்டுகைக்கீடான காலத்தைச் சிந்தனை பண்ணியிருப்பர்கள். (18)

(தா.) ஸம்ஸார நிவ்ருத்திபூர்வகமான பகவத்ப்ராப்திக்கு உபாயமாக அப்பெருமானுடைய உபாஸநத்தை விதித்தும், 'அதற்குப் பலன் கொடுப்பவன் பகவானே' என்று சொல்லியும் போருகிற சாஸ்த்ரத்திலே ஊன்றுமவர்கள், ஆறு நீஞ்சுமவர்கள் தெப்பத்தை ஒரு கையிலே யிடுக்கித் தாங்களும் ஒரு கைதுழாவுமாபோலே ஸ்வப்ரயத்நமும் அதனாலாகும் பகவத் க்ருபையுமாகிற இரண்டையும் பற்றிக்கொண்டு ஸம்ஸாரமாகிற கடலைக் கடக்கப் பார்ப்பர்கள். "இவ்வாத்மவஸ்து ஸ்வப்ரயத்நத்தை உதறித்தள்ளிவிட்டு பகவானொருவனையே உபாயமாகப்பற்றியிருக்கத்தக்கது" என்று தெரிவிக்கின்ற சாஸ்த்ரஸாரமான திருமந்திரத்தை உணர்ந்தவர்கள், — ஓடமேறினவர்கள் அக்கரை சேர்வதற்கான ஸ்வயத்நத்தையும் தெப்பத்தையும் கைவிட்டு 'கரைகுறுகுவது எப்போது' என்று பார்த்துக்கொண்டு அதன் விட்டத்திலே யிருக்குமாபோலே, பிறவிக்கடலைத் தாண்டுவிக்கும் *வைகுந்தனென்பதோர் தோணியைப்பற்றி அந்த வைகுந்தனுடைய ஞானம் சக்தி முதலிய குணங்களை அநுஸந்தித்தும் தங்கள் பாரதந்த்ரயம் முதலிய ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தும் நிற்பரரகையாலே ஸ்வப்ரயத்நரூபமான உபாஸநாதிகளென்ன அவற்றாலாகும் பகவத் க்ருபையென்ன ஆகிய இரண்டு கையையும் விட்டு கேவல பகவத்க்ருபையே உத்தாரகம்' என்று அத்யவஸாயங்கொண்டு * கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ * என்று பகவத்ப்ராப்தியாகிற கரையைக் கிட்டலாங் காலத்தைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பர்கள். ... ... (19)

(மூ.) 20. இவை ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந்துணரவும்
உணர்வைப்பெறவூர மிகவுணரவுமுண்டாம்.

(கீழ்ச்சொன்ன இருவகுப்பினர்க்கும் இப்படிப்பட்ட நிலைமை உண்டாகைக்கு அடி இன்னதென்பது)

(ப.) 20. இவை—சாஸ்த்ர நிஷ்டர்கள் இரண்டையுமிடுக்கிப் பிறவிக்கடலைக் கடக்கப் பார்ப்பதும், ஸாரஜ்ஞர் இருகையும் விட்டுக் கரை குறுகுங்காலமெண்ணி யிருப்பதுமான கீழே சொல்லப்பட்ட இவை, எத்தாலே உண்டாகின்றன வென்னில்;

[ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந்துணர (முந்தியது) உண்டாம்; உணர்வைப் பெறவூர மிகவுணர (ப்பிந்தியது) உண்டாம்.] என்று யோஜிப்பது.

ஸ்வரூபத்தை—ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை, உணர்ந்து உணர்ந்து உணர—* உணர்ந் துணர்ந்திழிந்தகன்று * என்கிற பாசுரத்தின்படியே தேஹத்திற் காட்டில் வேறு பட்டதாய் ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களை யுடையதாயிருக்குமென்று ஸாக்ஷாத்கரிக்கவே, உண்டாம்—ஸ்வயத்நத்தாலே ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்கத் தேடுகையாகிறவிது உண்டாகும்.

உணர்வைப் பெறவூர, மிகவுணர—* உணர்வு முயிரு முடம்பும் மற்றுலப்பிலன வும் பழுதேயாமுணர்வைப் பெறவூர்ந்து * என்கிற பாசுரத்திற்படியே எல்லாம் ஹேயமென்கிற அறிவைப் பெறும்படி நிர்ஹேதுகமாக ஈச்வரன் நடத்த, *மெய்ம் மையை மிகவுணர்ந்து * என்கிறபடியே பாரதந்த்ர்யமும் போக்யதையுமே ஆத்ம ஸ்வருப வேஷமென்று உணரவே, உண்டாம்*—ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தரா யிருக்கையாகிறவது உண்டாம். ... ... (20)

(தா.) 20. சாஸ்த்ர நிஷ்டர்களுக்கு ஸ்வப்ரயத்நருசியும் திருமந்த்ர நிஷ்டர் களுக்கு மார்பிலே கைவைத்துறங்கல ம்படியான நிலைமையுமுண்டாவதற்கு ஹேது ஏதென்னில்; சாஸ்த்ரிகள் ஆத்மஸ்வரூபம் ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வ யுக்தமாயும் பகவத்சேஷமாயு மிருக்குமென்று ச்ரவணமநநங்களாலே ஸாக்ஷாத் கரிக்கிறார்களாகையாலே அவர்கள் ஸ்வப்ரயத்நத்தாலே பிறவிக்கடலை நீந்த நினைக்கிறார்கள். திருமந்திர நிஷ்டர்கள் ஆத்மஸ்வரூபம் பாரதந்திரியத்தையும் போக்யதையையும் வடிவாகவுடைத்தாயிருக்குமென்று உணருகிறார்களாகையாலே தங்கள் பாரத்தை அவன் மேலே போகட்டு ஸ்வப்ரயத்நமற்றவர்களாயிருக்கிறார் கள். [இத்தால் அவரவர்களுடைய ஸ்வரூபஜ்ஞாந தாரதம்யமே கீழ்ச்சொன்ன படிகள் உண்டாவதற்குக் காரணம் என்றதாயிற்று. ... ... (20)

(மூ.) 21. சேஷத்வபோக்த்ருத்வங்கள் போலன்றே பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகள்.

(சேஷத்வத்திற்காட்டில் பாரதந்த்ர்யமும்; போக்த்ருத்வத்திற்காட்டில் போக்யதையும் சிறந்தது என்றுணர்த்துதல்)

(ப.) 21. சேஷத்வம் போலன்றே பாரதந்த்ர்யம்; போக்த்ருத்வம் போலன்றே போக்யதை—என்று க்ரமேண அந்வயம். சேஷத்வத்திற் காட்டில் பாரதந்த்ரியம் ப்ரபலம்; போக்த்ருத்வத்திற் காட்டில் போக்யதை ப்ரபலம் என்றபடி. (இதை நன்கு விவரிக்கிறது அடுத்த சூர்ணிகை.) ... ... (21)

(தா.) 21. ஆத்மஸ்வரூபத்தை சாஸ்த்ரமுகத்தாலே அறியுமளவில் 'இவ்வாத்மா பகவானுக்கு சேஷப்பட்டது; பகவதநுபவத்தை புஜிக்குமது' என்பதாகிற சேஷத்வமும் போக்த்ருத்வமுமே ஆத்மஸ்வரூபமாக ப்ரகாசிக்கும். சாஸ்த்ர ஸாரமான திருமந்திரத்தினுள்புக்கால் பாரதந்திரியமும் போக்யதையுமாகிற ஸ்வரூபயாதாத்மியம் பிரகாசிக்கும். இவற்றில், 'இஷ்டவிநியோகப்படுகைக்கு யோக்யமாயிருக்குந்தன்மை' என்னுமளவேயான சேஷத்வத்திற்காட்டில் சேஷிக்கு இஷ்டமானபடி விநியோகிக்கப்பட்டுத் தீருகையாகிற பாரதந்த்ரியம் சிறந்தது. இதுபோலவே போக்த்ருத்வத்திற் காட்டில் போக்யதை சிறந்தது; ஏனெனில்; ஆத்மா 'ஜ்ஞாதா' என்று தேறினபோதே 'போக்தா' என்றும் தேறுகிறது. ஜ்ஞாத்ருத்வபலத்தாலே போகதசையிலே விளைகின்ற ரஸங்களைத் தான் புஜிப்பவனாகையே போக்த்ருத்வம்; போக்யதையென்பது இப்படிப்பட்டதன்று:—ஒரு வஸ்துவிலுள்ள ரஸம் வர்ணம் முதலிய எல்லாம் போக்தாவுக்கே போக்யமாயிருப்பதுபோல ஆத்மாவிலுள்ள ஜ்ஞானம் முதலியனவும் எம்பெருமானுக்கே போக்யமாம்படியிருப்பதுதான் போக்யதையாவது. ஆகையால் போகத்தில் 'இந்த போகம் நம்முடைய போகம்' என்று அபிமாநமுண்டாவதற்கு ஹேதுவான போக்த்ருத்வத்திற்காட்டிலும் அந்த அபிமானத்தை வேரறுப்பதாய் போக்த்ருத்வத்தை சேஷியினுடைய உகப்புக்கு உபயோகியாக ஆக்கிக்கொடுப்பதான போக்யதைதான் சிறந்தது என்னத் தட்டில்லை. ... ... (21)

(மூ.) 22. ஜ்ஞாந சதுர்த்திகளின் மேலேயிறே ஆனந்த ஷஷ்டிகளுக்கு உதயம்.

(இந்தச்சிறப்பு திருமந்த்ரத்தின் அமைப்பில் நன்கு விளங்குகின்றதென்றல்)

(ப.) 22. ஜ்ஞானத்தின் மேலேயிறே ஆனந்தத்துக்கு உதயம்; சதுர்த்தியின் மேலேயிறே ஷஷ்டிக்கு உதயம்—என்று க்ரமேண அந்வயம்,

ஆத்மா போக்தா வென்னுமிடத்தைத் தெரிவிப்பது ஜ்ஞாத்ருத்வம்; (ஜ்ஞாநம்) அது ப்ரணவத்தில் மூன்ருவது அக்ஷரமான மகாரத்தில் தெரிவது. அது ஸ்வரூப விரோதியின் உதயத்தை ஸஹித்திருக்குமது. அந்த ஸ்வரூப விரோதி எது வென்னில், போகத்தில் ஸ்வப்ரயோஜநத்வ ப்ரயுக்தமான ஆனந்தம்; அது காகாக்ஷி ந்யாயேந நமச்சப்தத்தாலே கழிக்கப்படுவதால் இங்ஙனம் கழிக்கப்பட வேண்டுவதான விரோதியின் உதயத்தை ஸஹித்திருக்குமது சிறந்ததன்று. முதலெழுத்தில் சேஷத்வ வாசியான (லுப்த) சதுர்த்தியும் விரோதியின் உதயத்தை ஸஹித்திருக்கும்; அந்த விரோதி எதுவென்னில்; ஸ்வரக்ஷணத்திற்கு ஹேதுவான ஸ்வாதந்த்ர்யம். (அதைச் சொல்லுமது ஷஷ்டி;) அது நஞ்ஞாலே கழிக்கப்படுவதால் இங்ஙனம் கழிக்கப்பட வேண்டுவதான விரோதியின் உதயத்தை ஸஹித்திருக்குமது சிறந்ததன்று. ... ... (22)

(தா.) 22. "ஜ்ஞாந சதுர்த்திகளின்மேலேயிறே ஆநந்த ஷஷ்டிகளுக்கு உதயம்" என்பது மூலத்திலுள்ள திவ்யஸூக்தி. இதில் ஜ்ஞாநமென்று - ப்ரணவத்திலுள்ள மகாரத்தைக் காட்டினபடி. சதுர்த்தியென்று - அந்த ப்ரணவத்திலேயே

அகாரத்தின்மேல் ஏறிக்கழிந்த சதுர்த்தியைக்காட்டினபடி. ஆநந்தமென்று - நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தீவிபக்தியைக் காட்டினபடி. ஷஷ்டியென்று - (நம: என்றவிடத்திலுள்ள ம: என்பதைக் காட்டினபடி. இனி இதன் கருத்தை விவரித்துரைப்போம் காண்மின்.

திருமந்திரத்திற்கு உள்ளீடான ப்ரணவத்தில் மறைந்துகிடக்கிற சதுர்த்தீவிபக்தியையும் முடிவில் கிடக்கிற மகாரத்தையும் எடுத்துக்கொள்வோம். இதில் சதுர்த்தீவிபக்தியானது சேஷத்வத்தை விளக்குகின்றது. மகாரமானது "மந—ஜ்ஞாநே" என்கிற தாதுவிலிருந்து தேறின பதமாதலால் ஆத்மாவை ஜ்ஞாதாவென்று வெளியிட்டு, ஜ்ஞாதாவானபோதே கர்த்தாவாக வேண்டுதலால், கர்த்தாவானபோதே போக்தாவாக வேண்டுதலால், ஆக இவ்வழியாலே 'ஆத்மா போக்தா' என்று வெளியிட்டதாகிறது. இவ்வளவால் ஏற்பட்ட சேஷத்வமும் போக்த்ருத்வமும் மேலே ஸ்வ விரோதிகளின் உத்பத்தியை உடைத்தாயிருக்கும். எங்ஙனேயென்னில், பிரணவத்திற்கு அடுத்தபடியாக நமஸ்ஸு இருக்கிறது. அந்த நம:பதமானது விரோதியைக் கழிக்கின்றதென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டம். உலகத்தில் அப்ரஸக்தமானதற்கு ப்ரதிஷேதம் கிடையாது. இங்கு (நமஸ்ஸில்) ந என்று நிஷேதம் செய்திருப்பதால் ப்ரஸக்தமான விரோதியையே ப்ரதிஷேதிக்கின்றதென்று கொள்ளவேணும். ப்ரஸக்தமான விரோதி எதுவென்று ஆராய்ந்தால், ஸ்வரூப விரோதியும் உபாய விரோதியும் உபேய விரோதியும் என்று விளங்காநின்றது. நம: பதமானது காகாக்ஷிந்யாயத்தாலே முன்னும் பின்னும் அந்வயிக்கக்கடவது. (அஷ்ட ச்லோகியில் இரண்டாவது ச்லோகத்தில் இது விசதம்) ஆகவே, நமஸ்ஸானது கீழுள்ள ப்ரணவத்தோடே அந்வயித்து ஸ்வரூப விரோதியைக்கழிக்கின்றதென்றும், மேல் * நாராயணயவோடே அந்வயித்து உபேய விரோதியைக் கழிக்கின்றதென்றும் ஸ்வஸ்தானத்திலேயேயிருந்துகொண்டு உபாயவிரோதியைக் கழிக்கின்றதென்றும் சிக்ஷிக்கப்பட்டுள்ளது. விரோதிகள் உதிக்கையாலன்றோ அவற்றைக் கழிக்கவேண்டும்படியாய் நேர்ந்தது. போக்த்ருத்வபர்யவஸாயியான ஜ்ஞாநம் மகாரத்தில் தோன்றியுள்ளது. அந்த மகாரத்தை விவரிப்பதும் நாராயண பதத்தின் மேலுள்ளதுமான சதுர்த்தியில் சொல்லப்படுகிற போகத்தில் ஸ்வப்ரயோஜநத்வப்ரயுக்தமான ஆனந்தம் உதிக்கிறது; அப்படி உதிக்கின்ற அந்த ஆனந்தத்தைத்தான் கீழுள்ள நம: பதம் கழிக்கின்றது. ஆகவே ஜ்ஞாத்ருத்வ மடியாகவந்த போக்த்ருத்வமானது அந்த போகத்திலே ஸ்வார்த்தத்வமாகிற கல்மஷத்தின் உத்பத்தியை ஸஹித்துக்கொண்டிருந்து பிறகு அதைக் கழிக்கின்றதாகவுள்ளது.

இப்படியே லுப்த சதுர்த்தியில் சேஷத்வம் தோன்றியிருக்கச்செய்தேயும், தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக்கொள்வதில் முயற்சிசெய்வதற்கு ஹேதுவான ஸ்வாதந்திரியத்தைக் காட்டுகிற ம: என்கிற ஷஷ்டி ஏற்பட்டு, அப்படிப்பட்ட ஸ்வாதந்த்ரியத்தை 'ந' என்று கழிக்கவேண்டியதாயிற்று. ஆகவே சேஷத்வமும் ஒரு விரோதியின் உத்பத்தியை ஸஹித்துக்கொண்டிருந்து பிறகு அதைக் கழிக்கின்றதாகவுள்ளது. அப்படியிருந்தாலென்ன? விரோதிகளைக் கழித்தாயிற்றே என்னக்கூடாது. அடியோடு விரோதியே ஏற்படாமலும் அதைக் கழிக்கவேண்டாமலும் இருக்க

வேண்டுவதன்றோ முக்கியம். சேஷத்வம் மாத்திரம் ஏற்பட்டால் ஒரு விரோதி யுண்டாகி அதனைப் பாரதந்திரிய வேஷத்தால் கழிக்கலாகிறது. போக்த்ருத்வம் மாத்திரம் ஏற்பட்டால் அதன்மேல் ஒரு விரோதியுண்டாகி அதனை போக்யதாவேஷத்தால் கழிக்கலாகிறது. பாரதந்த்ர்யபோக்யதைகள் ஏற்பட்டுவிட்ட பின்பு இவற்றின்மேலும் ஏதாவது விரோதி ஏற்படுகிறதோவென்று பார்த்தால் ஒரு விரோதியும் உண்டாக வழியில்லை. ஆகவே சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் வடிக் கட்டவேண்டிய நிலைமையிலுள்ளன ; பாரதந்திரிய போக்யதைகள் வடிக்கட்டியான நிலைமையிலுள்ளன ; இதுகொண்டே இன்னது சிறந்ததென்பதை நாம் எளிதாகத் தெரிந்துகொள்ளலாமன்றோ ?

[இப்படி உத்க்ருஷ்டமான பாரதந்திரிய போக்யதைகளை ஆத்மாவுக்கு வடிவாக ஸாரஜ்ஞான திருமந்திரநிஷ்டர் உணர்ந்தமையால் அவர்களுக்கு ஸ்வயத்ந ராஹித்ய முண்டாயிற்று ; இங்ஙனன்றியே கீழ்ப் படியான சேஷத்வ போக்த்ருத் வங்களை ஆத்மாவுக்கு வடிவாக சாஸ்த்ரிகள் உணர்ந்தமையாலே அவர்களுக்கு ஸ்வப்ரயத்நபரத்வ முண்டாயிற்று—என்று நிகமித்துக்கொள்க.] ... (22)

(மூ.) 23. முளைத்தெழுந்த ஸூர்யதுல்ய யாதாத்ம்ய சரமம் வீதியில்காணும் ப்ரதம மத்யம தசைகளைப் பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாக்கும்.

[ஸ்வரூபத்தின் உண்மையுணர்ச்சி நிலைமையில் தோற்றுகிற பாரதந்திரிய போக்யதைகள் ஸ்வரூப ஸாமாந்ய ஜ்ஞாநதசையில் தோற்றுகிற சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களைக் கீழ்ப்படுத்தும் விதம்.]

(ப.) 23. முளைத் தெழுந்த ஸூர்யதுல்ய யாதாத்ம்ய சரமம்—* முளைத் தெழுந்த திங்கள் தானாய் * என்றும், * யதா ஸூர்யஸ்ததா ஜ்ஞாநம் * என்றும் சொல்லுகிற படியே சந்திரனையும் ஸூர்யனையுமொத்ததான ஸ்வரூபஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞானத்தி னுடைய உண்மைநிலைமையாயும் கீழே வடிக்கட்டின வேஷமாகச் சொல்லப் பட்டதாயுமிருக்கிற பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளானவை.

வீதியில் காணும் ப்ரதம மத்யமதசைகளை— * விளக்கினை விதியில் காண்பார் * என்கிறபடியே சாஸ்த்ரவிதிப்படியே ச்ரவணம் மனனம் முதலியவற்றாலே காணப்படுகிற முதல் தசையான சேஷத்வத்தையும் மத்யமதசையான போக்த்ருத் வத்தையும்,

பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாக்கும்—பகல் விளக்குப்போலே அப்ரயோஜநமாகவும் மின்மினிபோலே அல்பப்ரகாசமாகவும் பண்ணும். ... ... (23)

(ஸா.) 23 திருநெடுந்தாண்டகத்தில் " முளைத்தெழுந்த திங்கள் " என்றது ஸ்வரூபஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாநம். ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் பராசரபகவான் " யதா ஸூர்யஸ் ததா ஜ்ஞாநம் " என்று அந்த ஜ்ஞாநத்தை ஸூர்யதுல்யமாகப் பணித் தான் ; அகவிருளை அடியோடே ஒழிப்பதானதுபற்றி ஸூர்யனோடொக்கப் பேசப் பட்டது. ஆக, முளைத்தெழுந்த திங்களோடும் ஸூர்யனோடும் துல்யமான யாதொரு ஜ்ஞானமுண்டு - ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்காரஞானம் ; அதனுடைய யாதாத்

மிய சரமம் எதுவென்றால், ஸ்வரூப யாதாத்மிய வேஷமாக நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டுக் கடைசியாகத் தேறின பாரதந்திரிய போக்யதைகள். இவையானவை, சாஸ்திரவிதிப்படியே ச்ரவணம் மனனம் முதலியவற்றால் காணப்படுகிற முதல்நிலைமையான சேஷத்வத்தையும் நடுநிலைமையான போக்த்ருத்வத்தையும் பயனற்றதாகப் பண்ணும்.

[இந்த சூர்ணிகையில் ப்ரதமம், மத்யமம், சரமம் என மூன்று பதங்கள் உள்ளன. திருமந்திரத்தில் முதல் அக்ஷரத்தில் லுப்தசதுர்த்தியிலே தோன்றின சேஷத்வம் ப்ரதமதசை என்பதனால் விவக்ஷிதம். பிறகு அந்த சேஷத்வத்திற்கு ஆச்ரயத்தைச் சொல்லுமதான மகாரத்தில் தோன்றின ஜ்ஞாத்ருத்வமடியாக வந்த போக்த்ருத்வம் 'மத்யமதசை' என்பதனால் விவக்ஷிதம், அதற்குமேல் நமஃபத நாராயணாய பதங்களில் விளங்கின பாரதந்திரியமும் போக்யதையும் 'சரமம்' என்பதனால் விவக்ஷிதம்.] ஆக, [இந்த சூர்ணிகையினால் தேறினது ஏதென்னில்;- ஸ்வப்ரயத்ந லவலேசத்தையும் ஸ்வப்ரயோஜன லவலேசத்தையும் ஸஹியாதவையாய் எம்பெருமானுடைய போகத்திற்கு மிகவும் பாங்காயிருந்துகொண்டு ஸ்வரூபத்தை நிறம்பெறுவிக்கும் பாரதந்திரியமும் போக்யதையும் கீழ்ச்சொன்ன தன்மைகளில்லாத சேஷத்வத்தையும் போக்த்ருத்வத்தையும் கீழ்ப்படுத்தித் தாமே மேலாயிருக்கு மென்றதாயிற்று.] .... (23)

(மூ.) 24. **நாலிலொன்று ப்ரவர்த்தகம், ஒன்று நிவர்த்தகம்.**

[கீழே ப்ரவருத்திபரராகச் சொல்லப்பட்ட சாஸ்திரிகளுக்கும் நிவ்ருத்திபரராகச் சொல்லப்பட்ட ஸாரஜ்ஞர்களுக்கும் முறையே ப்ரவர்த்தக நிவர்த்தகங்கள் இன்னதென்கிறது]

(ப.) 24. **நாலில்**—சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களும் பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகளுமாகிற நான்கினுள்ளும், **ஒன்று**—போக்த்ருத்வமாகிற ஒன்றானது, **ப்ரவர்த்தகம்**—போக்தாவானவன் போக்யவஸ்து ஸித்திக்க முயல வேண்டாவோ வென்னும் நினைவாலே போக்யபூத பகவத்விஷய லாபார்த்தமான உபாயப்ரவ்ருத்தியிலே மூட்டும்; **ஒன்று**—முன்பு சொன்ன நாலில் ஒன்றான போக்யதையானது, **நிவர்த்தகம்**—'போக்தாவான எம்பெருமானன்றோ ஸ்வபோக்யமான இவ்வஸ்துவைப் பெறுகைக்கு முயல வேண்டும், தத்போக்யபூதமான இவ்வஸ்து அவனைப் பெறுதற்கு முயற்சி செய்ய ப்ராப்தியற்றது' என்னும் நினைவாலே உபாயப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் மீளும்படி பண்ணும். ... ... (24)

(தா.) 24. கீழே: (19) "சாஸ்திரிகள் தெப்பக்கையரைப்போலே இரண்டையு மிடுக்கிப் பிறவிக் கடலைநீந்த, ஸாரஜ்ஞர் விட்டத்திலிருப்பாரைப்போலே இருகையும் விட்டு" என்று சாஸ்த்ர நிஷ்டர்களை ப்ரவ்ருத்திபரராகவும் திருமந்திர நிஷ்டர்களை நிவ்ருத்திபரராகவும் சொல்லியிருக்கிறதே, அதற்குக் காரணமேதென்னில்; சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் பாரதந்திரிய போக்யதைகள் என்கிற நான்கினுள் சேஷத்வபோக்த்ருத்வங்களே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று கண்ட சாஸ்த்ர

நிஷ்டர்களை, போக்த்ருத்வமானது "போக்தாவானவன் பேக்யவஸ்து கிடைப்பதற்கு முயற்சி செய்யவேண்டாவோ" என்னும் நினைவாலே போக்யபூதமான பகவத் விஷயத்தின் லாபத்திற்கு உறுப்பான உபாயப்ரவ்ருத்தியிலே கொண்டு மூட்டும். பாரதந்திரிய போக்யதைகளையே ஸ்வரூபவுண்மைவடிவென்று கண்ட ஸாரஜ்ஞர்களாகிய திருமந்திர நிஷ்டர்களை போக்யதையானது "போக்தாவான எம்பெருமானன்றே தனக்கு போக்கியமான இவ்வாத்மவஸ்துவைப் பெறுகைக்கு முயற்சி பண்ணுவான்; அப்பெருமானுக்கு போக்யமாயிருக்கு மிவ்வாத்மவஸ்துவுக்கு அவனைப் பெறுவதற்கான முயற்சிகளைச்செய்ய அதிகாரமில்லை" என்னும் நினைவாலே உபாய ப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் மீள்விக்கும்; (அதாவது) நிவ்ருத்தியிலே மூட்டும்.

[சேஷத்வ போக்த்ருத்வ பாரதந்திரிய போக்யதைகளாகிற நாலில் ஒன்றான போக்த்ருத்வமானது சாஸ்த்ரிகளை உபாயாநுஷ்டாநத்தில் ப்ரவர்த்திப்பிக்கும், போக்யதையாகிற மற்றொன்று ஸாரஜ்ஞரை உபாயாநுஷ்டாநத்தில் நின்றும் நிவர்த்திப்பிக்கும் என்றதாயிற்று.] போக்த்ருத்வமென்றது—போக்த்ருத்வாநுஸந்தானமென்றபடி; போக்யதையென்றது போக்யாநுஸந்தானமென்றபடி. .... (24)

(மூ) 25. **முற்பாடர்க்கு க்ரியாங்கமானவை யிரண்டும் செயல்தீர்ந்தார் வ்ருத்தியில் ஸ்வநிர்ப்பந்தமறுக்கும்.**

[திருமந்திர நிஷ்டர்களுக்கும் சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களுண்டாயினும் அவர்களுக்கு அவை செய்வது இன்னதென்பது.]

(ப.) 25. **முற்பாடர்க்கு**—சாஸ்த்ரிகளென்று முதலிலே சொல்லப்பட்ட உபாஸகர்க்கு, **க்ரியாங்கமானவை இரண்டும்**—உபாஸனத்திற்கு முன்னே விளையக்கடவதான கர்மத்திற்கு உத்பத்தியிலே ஸஹகரித்துக்கொண்டு அதற்கு அங்கங்களாயிருக்கிற சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களாகிற அவையிரண்டும், **செயல்தீர்ந்தார் வ்ருத்தியில்**— * செயல் தீரச் சிந்தித்து வாழ்வாரே வாழ்வார் * என்றதை யநுஸந்தித்து உபாய ரூபப்ரவ்ருத்தியில் நிவ்ருத்தரான ப்ரபந்நருடைய கைங்கர்ய ரூபப்ரவ்ருத்தியில், **ஸ்வநிர்ப்பந்தம் அறுக்கும்**—அவனுகப்பைப் பின்செல்லுமதொழிய வேறொன்று மின்றிக்கேயிருக்கும். .... (25

(ஸா.) 25. சாஸ்திரிகளென்று முற்படச் சொல்லப்பட்ட உபாஸகர்களுக்குக் கருமத்திற்கு அங்கமாகவுள்ள சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களிரண்டும், "செயல் தீரச்சிந்தித்து வாழ்வாரே வாழ்வார்" என்கிற திருமழிசைப்பிரானருளிச் செயலின் படியே "இவ்வாத்மா செய்யக்கடவதொன்றுமில்லை, எம்பெருமானே நிர்வாஹகன்" என்று அநுஸந்தித்து உபாயாநுஷ்டானமாகிறப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் நிவ்ருத்தரான ப்ரபந்நருடைய கைங்கரியமாகிற வ்ருத்தியில் எம்பெருமானுகப்பைப் பின்செல்லுமது தவிர, தம்முடைய நிர்ப்பந்தத்தைக் காட்டிக்கொள்ளமாட்டா, எதிர்த்தலைக்கு அதிசயத்தை விளைப்பதாகிற சேஷத்வம் தன்னுடைய அதிசயத்தில் விருப்பத்தாலே வரும் ஸ்வநிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்த்தே தீரும். இனி, போக்த்ருத்வம் ஸ்வநிர்ப்பந்

தத்தைத் தவிர்ப்பது எங்ஙனே என்னில், திருமந்திரத்தின் ஸாரத்தை யுணர்ந்தவர்க்குப் பாரதந்திரிய போக்யதைகள் நன்கு கைவந்திருக்குமாகையாலே அப்படிப்பட்டவர்களுடைய போக்த்ருத்வம் தங்கள் ரஸத்திற்கு உறுப்பல்லாமல் எம்பெருமானுடைய ரஸத்திற்கே உறுப்பாயிருக்குமிறே. "ஆனந்தம் அவன் ப்ரீதியைத் துளிரெழுப்ப" என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வராம். அதாவது—சேதநனுடைய குணங்களிலே ஆனந்தமென்பதும் ஒரு குணமாகவுண்டே, அதை இல்லை செய்துவிட்டு போக்த்ருத்வ மன்றிக்கே போக்யதை மாத்திரமே வடிவு என்று சொல்லிவிடலாமோவென்னில்; சேதநனுக்கு ஆனந்தகுணம் இல்லையென்று சொல்லிவிடுகிறோமல்லோம்; அதுவுண்டு; எவ்விதமாக வுண்டெனில், இவ்வாத்மாவை அநுபவிப்பதனாலே எம்பெருமானுக்கு விளைகிற மகிழ்ச்சியை வளரச்செய்யுங் காரியத்திலே இந்த ஆனந்தம் உதவும். இவன் சிறிது ஆனந்தத்தைக் காட்டிக்கொள்ளாதபோது ஒரு மணைக்கட்டையை அநுபவிப்பதாக எம்பெருமானுக்கு இருக்குமேயொழிய ஒரு சேதநனோடு அநுபவித்ததாக இராதே. அதற்காக இவன் சிறிது ஆனந்தம் காட்டிக்கொள்ளவேணுமே; அவ்வளவுதான். ஆனதுபற்றியே * அஹமந்நம் அஹமந்நம் அஹமந்நம் * என்று தனது போக்யதையை முன்னிட்டு எம்பெருமானை உகப்பிக்க இழிந்தவன் அதற்கடுத்தபடியாக * "அஹமந்நாதः அஹமந்நாதः அஹமந்நாதः" * என்று தன்னுடைய போக்த்ருத்வத்தையும் முன்னிடுகிறது. இவற்றையெல்லாம் உட்கொண்டே "வ்ருத்தியில் ஸ்வநிர்ப்பந்தமறுக்கும்" என்று அருளிச்செய்யப்பட்டது.

மூலத்தில் "முற்பாடர்க்கு க்ரியாங்கமானவையிரண்டும்" என்பதால் சேஷத்வமும் போக்த்ருத்வமும் உபாஸகர்களுக்குக் கருமத்திற்கு அங்கமென்று பேசப்பட்டது. அது எங்ஙனேயெனின்; போக்த்ருத்வமானது போக்யவஸ்து கிடைப்பதற்கான முயற்சியிலே மூட்டுதலாலும் அந்த முயற்சி ஆத்மஜ்ஞாநபூர்வகமாக ஆகவேண்டுகையாலே சேஷத்வமும் அதுக்கு உறுப்பாகையாலும் ஆக இவையிரண்டும் உபாஸநத்திற்கு முதலிலேயாவதான கருமத்திற்கு உத்பத்தியிலே உதவிசெய்யும் முகத்தால் அதற்கு அங்கங்களாயிருக்குமென்று உணர்க.] .... (25)

(மூ) 26. கர்மகைங்கர்யங்கள் ஸத்யாஸத்யநித்யாநித்யவர்ணதாஸ்யாநுகுணங்கள்.

(கர்ம கைங்கரியங்களின் அதிகாரப்பொருத்தம்)

(ப.) 26. [கர்மம் அஸத்யாநித்யவர்ணாநுகுணம்; கைங்கர்யம் ஸத்யநித்யதாஸ்யாநுகுணம் என்று யோஜிப்பது] கர்மம்—க்ரியாசப்தத்தாலே சொல்லப்பட்ட கர்மமானது, அஸத்ய அநித்ய வர்ணாநுகுணம்—அஸத்யமும் அநித்யமுமான ஜாதிக்கு ஏற்றிருக்கும்; கைங்கர்யம்—வ்ருத்தி சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட கைங்கர்யமானது, ஸத்யநித்யதாஸ்யாநுகுணம்—ஸத்யமும் நித்யமுமான தாஸத்வத்திற்கு ஏற்றிருக்கும். (பொருந்தியிருக்குமென்கை.) .... (26)

(நா.) 26. கீழ்ச் சூர்ணிகையில் க்ரியா என்னும் சப்தத்தால் சொன்ன கர்மமும், வ்ருத்தி என்னும் சப்தத்தால் சொன்ன கைங்கரியமும் முறையே சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களுடையவும் ஸாரஜ்ஞர்களுடையவும் எந்த அம்சத்திற்கு ஏற்றிருக்குமென்னில்;

கர்மாநுஷ்டாநமானது அஸத்யமுமாய், அநித்யமுமான வருணத்திற்கு [ஜாதிக்கு] ஏற்றிருக்கும். கைங்கரியமானது ஸத்யமுமாய் நித்யமுமான அடிமைக்கு ஏற்றிருக்கும்.

[வருணத்தை அஸத்யமென்றும் அநித்யமென்றும் பேசுவது ஏனெனில்; அது ஆத்மாவுக்கு ஏற்பட்ட வடிவன்றே. வந்தேறியான தேஹத்தளவிலே நின்று அந்த தேஹத்தோடு கூடவே கழிந்து போவதன்றோ வருணமென்பது. ஆகவே அதனை அஸத்யமென்றும் அநித்யமென்றும் சொல்லக்குறையில்லை. அடிமையென்பது அப்படிப்பட்டதன்று; "திருமாலே நானுமுனக்குப் பழவடியேன்" என்று அது ஆத்மாவுக்கே ஏற்பட்ட வடிவாகி ஆத்மாவுள்ளவளவும் தொடருகையாலே அது ஸத்யமும் நித்யமுமாகப் பேசப்பட்டது.] ... (26)

(மூ.) 27. இவற்றுக்கு விதிராகங்கள் ப்ரேரகங்கள்.

(கருமத்திற்கும் கைங்கரியத்திற்கும் ப்ரேரகம் இன்னதென்பது)

(ப.) 27, இவற்றுக்கு—கர்மத்திற்கும் கைங்கர்யத்திற்கும் (ப்ரேரகம் எவையென்னில்;) விதிராகங்கள் ப்ரேரகங்கள்—சாஸ்த்ரவிதியானது கர்மத்துக்கு ப்ரேரகம்; பகவதநுபவத்தாலுண்டாகும் உகப்பானது கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரேரகம். ... (27)

(தா.) வேதங்களில் "யஜேத" என்றும் "ஜுஹுயாத்" என்றுமுள்ள விதிகள் கர்மத்தை ப்ரேரிக்கின்றன. கைங்கரியம் அப்படி விதியினால் விளைவதன்று. பகவதநுபவ ஜநிதப்ரீதி காரிதகைங்கரியமென்றும் "உகந்து பணிசெய்து" என்றும் பெரியார் அருளிச் செய்கையாலே அநுராகமே கைங்கரியத்தை ப்ரேரிக்கின்றது. சாஸ்த்ரவிதிதூண்டக் கருமம் செய்வது; அன்புதூண்டக் கைங்கரியம் செய்வதென்கை. ... ... (27)

(மூ.) 28. மண்டினாரும் மற்றையாருமாச்ரயம்.

(கருமத்திற்கும் கைங்கர்யத்திற்கும் ஆச்ரயபூதர் இன்னாரென்பது)

(ப.) 28 மண்டினாரும் மற்றையாரும் ஆச்ரயம்—* கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர் மல்லையென்று மண்டினார் * என்னப்பட்ட திவ்ய தேசப்ரவணர்களான ப்ரபந்நர்கள் கைங்கர்யத்திற்கு நிலம்; அந்தப் பாசுரத்திலேயே * மற்றையார்க்கு உய்யலாமே * என்ற மற்றையாரான உபாஸகர் கருமத்திற்கு நிலம். ... (28)

(தா.) 28. ப்ரபந்நர் கைங்கரியத்துக்கு ஆச்ரயபூதர் உபாஸகர் கருமத்திற்கு ஆச்ரயபூதர். ... ... (28)

(மூ.) 29. அருள்முடியநிறுத்தியடையநின்றதும் நல்லதோரருள்தன்னாலே நன்றுமெளியனாகிறதும் விஷயம்.

(கருமகைங்கர்யங்களுக்கு இலக்கு இன்னதென்பது)

(ப.) 29 அருள்முடிய—*எத்தவம் செய்தார்க்கும் அருள் முடிவதாழியான்பால் * என்கிறபடியே ஆச்ரயணத்தின் பலஸித்தியானது தன்னுடைய அருளாலேயாம்படி.

நிறுத்தி—* தன் மூர்த்தி நிறுத்தினன் தெய்வங்களாக * என்கிறபடியே தனக்கு உடலான தேவதைகளை நிறுத்தி,

அடையநின்றது—* அவரவர் விதிவழியடைய நின்றனர் * என்கிறபடியே அவரவர் ஆச்ரயித்துப் பலனடையும்படி தேவதாந்தர்யாமியாய் நின்றவிடம், விஷயம்—கர்மத்துக்கு இலக்கு.

நல்லதோரருள்தன்னாலே நன்றும் எளியனாகிறது—* நல்லதோரருள் தன்னாலே காட்டினன் திருவரங்கம் * என்றும் * கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே கேவலம் தனது க்ருபையினாலே மிகவும் ஸுலபனாய்க்கொண்டு அர்ச்சாவதாரமாய் நிற்கிறவிடம். விஷயம்—கைங்கர்யத்துக்கு இலக்கு. .... (29)

(நா) 29. அவரவர்கள் ஏதேனும் தேவதைகளை ஆச்ரயித்துப் பெற நினைக்கும் பேறுகள் எம்பெருமான் தன்னுடைய அநுக்ரஹத்தாலே தேறுகின்றன என்னும்படி, தனக்குச் சரீரபூதர்களான தேவதைகளை நிறுத்தி அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்றவிடம் கருமத்திற்கு இலக்கு: அங்ஙனன்றியே கேவலம் தன் கருணையாலே மிகவு மெளியனாய்க்கொண்டு அர்ச்சாவதாரமாய் நிற்கிற விடமே கைங்கரியத்திற்கு இலக்கு.

[கர்மாநுஷ்டானங்களில் அக்நி, இந்திரன், ஸோமன், வருணன், ப்ரஜாபதி, பசுபதி, ப்ருஹஸ்பதி - என்கிற தேவதைகளின் பெயர் பலகாலும் வரும். அந்தத் தேவதைகளை நோக்கி வழிபாடுகள் செய்யப்படும். ஆனால் அந்த ஆராதனைகள் அந்தத் தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியான எம்பெருமானிடமே போய்ச் சேருகின்றனவென்பது வேதாந்திகளின் ஸித்தாந்தம். ஆனதுபற்றியே கருமங்களுக்கு தேவதாந்தர்யாமிபகவான் இலக்கானவன் என்றது ... ... (29)

(மூ.) 30. இவற்றாலே ஸாதாரண மஸாதாரணமென்னும்.

(ஸாதாரண அஸாதாரண வகுப்பு)

(ப.) 30. **இவற்றாலே** - இப்படி தேவதாந்தர்யாமியையும் அர்ச்சாவதாரத்தையும் இலக்காகவுடைமையாகிற இத்தன்மைகளாலே, **ஸாதாரணம் அஸாதாரணம் என்னும்**—கர்மம் ஸாதாரணமெனப்படும்; கைங்கர்யம் அஸாதாரணமெனப்படும். ... (30)

(நா.) 30. கருமங்கள் தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியான பெருமானை இலக்காக வுடையனவாய் கைங்கர்யம் அர்ச்சாவதாரப்பெருமானை இலக்காக வுடையனவாய் இருத்தல்பற்றிக் கருமத்தை ஸாதாரணமென்றும் கைங்கர்யத்தை அஸாதரணமென்றும் சொல்லுவர்கள். அதாவது—ஸாதாரணமான வடிவோடு கூடிய பகவானை விஷயமாகவுடைய கருமம் ஸாதாரணமெனப்பட்டது; அஸாதாரணமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடுகூடிய எம்பெருமானை விஷயமாக வுடைய கைங்கரியம் அஸாதாரணமெனப்பட்டது. ... ... (30)

(மூ.) 31. ஜாத்யாச்ரமதீக்ஷைகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள்போலே அத்தாணிச் சேவகத்தில் பொதுவானது நழுவும்.

(கைங்கரியபரர்க்குக் கருமாநுஷ்டானம் கழியும் விதம்.)

(ப.) 31. ஜாதி ஆச்ரம தீக்ஷைகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள்போலே—ப்ராஹ்மண்யம் முதலிய ஜாதிதோறும் தர்மங்கள் பேதிக்குமாபோலவும், ப்ரஹ்மசர்யம் முதலிய ஆச்ரமந்தோறும் தர்மங்கள் பேதிக்குமாபோலவும், யஜ்ஞாதி தீக்ஷைகளிலே தர்மங்கள் பேதிக்குமாபோலவும்,

அத்தாணிச்சேவகத்தில்—அந்தரங்கஸேவையாயிருக்கிற கைங்கர்யத்திலே அதிகரித்தவர்களுக்கு, பொதுவானது நழுவும்—கீழே ஸாதாரணமென்று பேசப்பட்ட கர்மமானது உறங்குவான் கைப்பண்டம்போலே தன்னடையே நழுவிப்போம். (31)

(தா.) 31. ப்ராஹ்மண்யம் முதலிய ஜாதிகளிலும், ப்ரஹ்மசர்யம் முதலிய ஆச்ரமங்களிலும் ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யஜ்ஞ கர்மங்களிற் கொள்ளும் தீக்ஷைகளிலும் தொழில்கள் எப்படி பேதப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அப்படி அத்தாணிச் சேவகமென்கிற அந்தரங்க ஸேவையாகிற கைங்கரியத்திலே அதிகரித்தவர்களுக்கு—தேவதாந்தர்யாமியை விஷயமாகவுடைத்தாயும் எம்பெருமானுக்கு சரீரபூதர்களான தேவதைகளின் வழியாக அப் பெருமானுக்கு ஆராதனமாகிறபடியாலே ஸாதாரணமாயும் இராநின்ற கருமம் உறங்குவான் கைப்பண்டம்போலே தன்னடையே நழுவும்.

[இத்தால் — வர்ணாச்ரமாதி வ்யவஸ்தைகளிலே ஊன்றியிருப்பவர்களுக்கு தத்தமது அதிகாரத்திற்கு ஏற்ற தருமந் தவிர ஏலாத மற்றவை த்யாஜ்யமென்று கழிக்கப்படுமாபோலே, ஸ்வரூபவுண்மைநிலையைக் கண்டறிந்த விலக்ஷணர்கட்கு அதற்கேற்ற காரியந்தவிர, ஏலாதவை த்யாஜ்யமாய்த் தன்னடையே விட்டு நீங்குமென்றதாயிற்று. இப்படியிருக்கச்செய்தே, ஸாரஜ்ஞர்களான சிஷ்டர்களும் கர்மாநுஷ்டாநம் செய்து போருவது லோகஸங்க்ஹார்த்தம் என்னுமிடம் இங்கு விரிப்பிற் பெருகும்] ... ... (31)

(மூ.) 32. ஸாதனஸாத்யங்களில் முதலும்முடிவும் வர்ணதர்மிகள் தாஸவ்ருத்திகளென்று துறைவேறிடுவித்தது.

[கைங்கரிய நிஷ்டர்களுக்குக் கர்மநிஷ்டர்களோடு சேர்த்தியில்லாமை]

(ப.) 32. [ஸாதனத்தில் முதல் வர்ணதர்மிகளென்று துறைவேறிடுவித்தது ; ஸாத்யத்தில் முடிவு தாஸவ்ருத்திகளென்று துறைவேறிடுவித்தது—என்று யோஜிப்பது.] ஸாதனத்தில் முதல்—உபாயங்களில் முதலடியான கருமமானது, வர்ணதர்மிகளென்று—ஸாதாரண ஜாதி தர்மநிஷ்டர்களென்னும்படியாக்கி ;

ஸாத்யத்தில் முடிவு — உபேயத்தில் முடிந்த நிலமான கைங்கர்யமானது, தாஸவ்ருத்திகளென்று — அஸாதாரண கைங்கர்ய நிஷ்டர்களென்னும்படியாக்கி (இவ்வகையாலே,)

துறை வேறிடுவித்தது—உறவறுத்துத் துறை வேறிட்டுப் போகப்பண்ணிற்று. (இங்கு அறியவேண்டிய ஐதிஹ்யம் கீழேகாண்க.) .... (32)

(தா.) 32. ஸாதநம் ஸாத்யம் [அதாவது, உபாயம் உபேயம்] என்ற இரண்டு வகுப்பினுள்ளே உபாய வகுப்பில் முதலடியான கருமமும் உபேய வகுப்பில் முடிந்த நிலமான கைங்கரியமும் இந்த நெடுவாசி யறிந்தவர்களை "நீங்கள் வர்ண தர்மிகள், நாங்கள் தாஸவ்ருத்திகள்" என்று உறவறுத்துத் துறைவேறிட்டுப் போகப்பண்ணிற்று. [அதாவது—திருவயிந்திரபுரத்திலே வில்லிபுத்தூர்ப்பகவ ரென்பாரொருவர் எல்லாருமொரு துறையிலே அநுஷ்டானம் பண்ண 'தாம் தனியே ஒரு துறையிலே அநுஷ்டானம் பண்ணுவாராய் ஒரு நாள் அநுஷ்டானம் பண்ணி விட்டுத் தடாகத்தில் நின்றும் திருமாளிகைக்குத் திரும்பி யெழுந்தருளும்போது அங்கிருந்த அந்தணர்கள் "ஸ்வாமிந்! எங்கள் துறையிலே அநுஷ்டானம் பண்ண வாராதொழிவதேன்?" என்று கேட்க, அதற்கு அந்த வில்லிபுத்தூர்ப்பகவர் * விஷ்ணு தாஸா வயம் யூயம் ப்ராஹ்மணா வர்ணதர்மிண:- அஸ்மாகம் தாஸ வ்ருத்தீநாம் யுஷ்மாகம் நாஸ்தி ஸங்கதி:=நாங்கள் எம்பெருமா னடியார்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்; நீங்கள் வர்ண தர்மத்திலே ஊன்றின அந்தணர்கள்; ஆகவே உமக்கும் எமக்கும் சேர்த்தி பொருந்தாது காண்மின்" என்று சொல்லிவிட்டு எழுந் தருளினாராம். ... ... (32)

(மூ.) 33. வேதவித்துக்களும் மிக்க வேதியரும் ச்சந்தஸாம்மாதாவாலும் அதுக்குந் தாயாய்த் தாயினுமாயின செய்யுமத்தாலும் பிறப்பிக்குமது இருவர்க்கும் ச்ரேஷ்ட ஜந்மம்.

[கர்மநிஷ்டர்களுடையவும் கைங்கரிய நிஷ்டர்களுடையவும் ஜன்மவிசேஷம்]

(ப.) 33. [வேதவித்துக்கள் ச்சந்தஸாம் மாதாவால் பிறப்பிக்குமது ஒரு வகுப்பினர்க்கு ச்ரேஷ்டஜன்மம்; மிக்கவேதியர் அதுக்குந்தாயாய் தாயினுமாயின செய்யுமத்தால் பிறப்பிக்குமது மற்றொருவகுப்பினர்க்கு ச்ரேஷ்டஜன்மம்—என்று யோஜிப்பது.] வேதவித்துக்கள்— * யே ச வேதவிதோ விப்ரா: * என்னப்பட்ட வேத வித்துக்களான கர்மகாண்ட நிஷ்டர்கள், ச்சந்தஸாம் மாதாவால் பிறப்பிக்குமது— * காயத்ரீம் ச்சந்தஸாம் மாதா * என்கிறபடியே சந்தஸ்ஸுக்களுக்கு மாதாவாயிருக்கிற காயத்ரியின் உபதேசத்தாலே பிறப்பிக்குமது, ச்ரேஷ்டஜன்மம்—கர்மநிஷ்டர்களுக்குச் சிறந்த ஜன்மமாகும்;

மிக்கவேதியர்—மிக்க வேதியரெனப்பட்ட வேததாத்பர்யவித்துக்கள், அதுக்குந் தாயாய் தாயினுமாயின செய்யுமத்தால் பிறப்பிக்குமது—ஸகலவேத ஸங்க்ரஹமாகை யாலே அந்த காயத்ரிக்கும் தாயாகி * பெற்றதாயினுமாயின செய்யும் * என்னப் பட்டதான திருமந்த்ரத்தினுடைய உபதேசத்தாலே பிறப்பிக்குமது, ச்ரேஷ்டஜன்மம்—கைங்கர்ய நிஷ்டர்க்குச் சிறந்த ஜன்மமாகும். ... . (33)

(தா.) 33. [கீழே "ஜாத்யா ச்ரமதீக்ஷைகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள் போலே" இத்யாதியால் ஸூசிப்பிக்கப்பட்ட அதிகாரவாசிக்கும் துறை வேறிட்டுப்

போம்படியான நெடுவாசிக்கும் விளக்கம் பிறக்குமாறு கர்மநிஷ்டர்களுக்கும் கைங்
கர்யநிஷ்டர்களுக்கு முண்டான பலவகை விசேஷங்களை நிரூபிக்கவேண்டி முதலில்
ஜந்ம விசேஷம் நிரூபிக்கப்படுகிறது.] வேதவித்துக்களென்று வழங்கப்படுபவர்க
ளான வேதத்திற் பூர்வபாகத்திலூன்றினவர்கள் சந்தஸ்ஸுக்களுக்கு மாதாவா
யிருக்கிற காயத்ரியின் உபதேசத்தாலே பிறப்பிக்கும் பிறப்பு கருமநிஷ்டர்கட்குச்
சிறந்த பிறப்பாகும். * மிக்கவேதியரென்று வழங்கப்படுகிற வேத தாத்பர்ய
வித்துக்கள், ஸகல வேதஸங்க்ரஹமாய் ஆனதுபற்றியே அந்த காயத்ரிக்கும் தாய்
போன்றதான திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்திரத்தின் உபதேசத்தாலே உண்டாக்கும்
பிறப்பு கைங்கரிய நிஷ்டர்க்குச் சிறந்த பிறப்பாம் [முற்சொன்ன பிறப்பு - ஜாதிக்கு
ஏற்ற விதிநிஷேதங்களுக்கும் அதற்கிணங்கிய அநுஷ்டாநத்திற்கும் அதற்கீடான
பேறு பெறுதற்கும் உறுப்பாகையாலே அது அவர்களுக்குச் சிறந்த பிறப்பு ; பிற்
சொன்ன பிறப்பு - ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற விதிநிஷேதங்கட்கும் அதற்கிணங்கின
அநுஷ்டாநத்திற்கும் அதற்கீடான பேறு பெறுதற்கும் உறுப்பாகையாலே இது
இவர்களுக்குச் சிறந்த பிறப்பு என்று தெளிவடையக்கடவது.] ... (33)

(மூ.) 34, அந்தணர் மறையோரென்றும் அடியார் தொண்டரென்றும் இவர்களுக்கு நிரூபகம்.

(இங்ஙனே சிறந்தபிறப்பினரான இருவகுப்பினர்க்கும் நிரூபகங்கள் இன்னவையென்பது)

(ப.) 34. அந்தணர்மறையோரென்று ஒரு வகுப்பினர்க்கு நிரூபகம்
அடியார் தொண்டரென்று மற்றொரு வகுப்பினர்க்கு நிரூபகம் என்று யோஜிப்பது
* தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தணர் * துணை நூல் மார்வினந்தணர் * என்று
அந்தணர்களாகவும், * தீயோம்பு கைம்மறையோர் * நந்தாவண்கைமறையோர்
என்று மறையோர்களாகவும் கர்மகாண்ட நிஷ்டர்கள் வழங்கப்படுவர்கள்; * திரும
லடியார் * அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியார் * என்று அடியார்களாகவும், * தி
மாலுக்கு உரிய தொண்டர் * திருநாரணன் தொண்டர் * என்று தொண்டர்களா
வும் ஸாரவித்துக்கள் வழங்கப்படுவர்கள். ... ... (34

(ஸா.) 34. * சாதியந்தணர் * துணை நூல்மார்வினந்தணர் * தீயோம்
கைம்மறையோர் * நந்தாவண்கைமறையோர் * என்றிப்படி விசேஷணமாகிய சரீர
தின் வழியாக வந்த ஜாதியும், தத்ப்ரயுக்தமான வைதிகத்வமும் முற்சொன்ன
களுக்கு நிரூபகம். * திருமாலடியார் * அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியார் * தி
மாலுக்குரிய தொண்டர் * திருநாரணன் தொண்டர் * என்று - ஆத்ம வஸ்துவுக்
ஜ்ஞாநாநந்தங்களிற் காட்டிலும் அந்தரங்க நிரூபகமான சேஷத்வமும் தத்ப்ரயுக்
மான கிங்கர வ்ருத்தியும் பிற்சொன்னவர்களுக்கு நிரூபகம். ... (3

(மு.) 35. ஒருதலையில் க்ராமகுலாதிவ்யபதேசம் குலந்தருமென்னும் மாசிற்குடிப் பழியென்று பதியாகக் கோயிலில் வாழுமென்பர்கள்.

[இருவகுப்பினருடையவும் வ்யபதேசபரிஷ்காரம்]

(ப.) 35 ஒரு தலையில்—கர்மநிஷ்டரென்று சொல்லப்பட்ட ஒரு வகுப்பில் வழங்குமதான, க்ராமகுலாதிவ்யபதேசம்—சரீரத்தைப்பற்றின க்ராமம் குலம் முதலிய வற்றையிட்டு வழங்குகிற அந்த வ்யபதேசத்தை, (கைங்கர்ய நிஷ்டரானவர்கள்)

குலந்தருமென்னும் மாசில்குடி—* குலந்தரும் * என்ற பாசுரத்தின்படியே விளைந்ததாய் * மாசில் குடிப்பிறப்பு * என்ற பாசுரத்தினால் மாசற்றதாகச் சொல்லப் பட்டதான இக்குலத்துக்கு. பழியென்று—அவத்யகரமென்று கருதி, (அந்த க்ராம குலாதிவ்யபதேசத்தைவிட்டு)

பதியாகக் கோயிலில்வாழு மென்பர்கள்—*வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்காள்* *கோயிலில் வாழும் வைட்டணவன் * என்று பகவத் ஸம்பந்தமுள்ள தேசத்தின் ஸம்பந்தத்தையிட்டு வ்யவஹரிப்பர்கள். ... ... (35)

(தா.) 35. கருமநிஷ்டர்களுக்கு 'அந்தணர், மறையோர்' என்கிற வ்யவ ஹாரமும், கைங்கரியநிஷ்டர்களுக்கு 'அடியார், தொண்டர்' என்கிற வ்யவஹாரமுந் தானேயோ நிருபகம்? க்ராமம் குலம் முதலியவற்றாலும் வ்யபதேசங்கள் இல்லை யோவெனில்; கருமநிஷ்டரென்று சொல்லப்பட்ட ஒரு தலையில் சரீரத்தைப் பற்றி வருகிற க்ராமம் குலம் முதலியவற்றையிட்டுச் செய்கிற வ்யவஹாரத்தை, கைங்கரிய நிஷ்டர்களான மற்றைத் தலையிலுள்ளவர்கள் * குலந்தரு மென்கிற பாசுரத்திற் படியே திருமந்த்ரஸித்த பகவத்ஸம்பந்த ஜ்ஞானமடியாக வந்ததும், சேஷத்வ விரோதியான அஹங்காராதிக ளில்லாமையாலே குற்றமற்றதுமாயிருக்கிற இக் குலத்திற்கு இழுக்காகத் கருதி * வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்காளென்றும் * கோயிலில் வாழும் வைட்டணவனென்றும் எம்பெருமானோடு அந்வயமுள்ள தேச ஸம்பந்தத்தையிட்டு வ்யஹரிப்பர்கள். * ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபிঃ, விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யঃ தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி * என்ற பிரமாணம் இங்கு நோக்கத்தக்கது. ... ... (35)

(மு.) 36. விப்ரர்க்கு கோத்ரசரணஸூத்ரகூடஸ்தர் பராசரபாராசர்ய போதாயநாதிகள்; ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தர் பராங்குச பரகால யதிவராதிகள்.

(இவ்விருவகுப்பினருடையவும் கூடஸ்தர் இன்னாரென்பது)

(ப.) விப்ரர்க்கு கோத்ர கூடஸ்தர் பராசராதிகள், சரணகூடஸ்தர் பாராசர் யாதிகள்; ஸூத்ரகூடஸ்தர் போதாயநாதிகள் என்று அந்வயிப்பது. ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தர்—ப்ரபந்நஜனங்களுக்குக் கூடஸ்தர் யாரென்னில்; பராங்குச பரகால யதிவ ராதிகள்—நம்மாழ்வார் கலியன் தொடக்கமான ஆழ்வார்களும் எம்பெருமானார் முதலான ஆசார்யர்களுமாவர். ... ... (36)

(தா.) 36. பிராமணர்க்கு கோத்ரகூடஸ்தர் பராசரமஹர்ஷி முதலானோர்; சரணகூடஸ்தர் பாராசர்யர் முதலானோர்; ஸூத்ர கூடஸ்தர் போதாயநர் முதலா

ஞர். ப்ரபந்நஜநங்களுக்குக் கூடஸ்தர் — நம்மாழ்வார் திருமங்கையாழ்வார் தொடக்கமான ஆழ்வார்களும் எம்பெருமானார் முதலான ஆசார்யர்களுமென்கை.

(மூ.) 37. அத்யயநஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களாலேப்ராஹ்மண்யமாகிருப்போலே சந்தங்களாயிரமுமறியக்கற்றுவல்லாரானல் வைஷ்ணவத்வஸித்தி.

(இரண்டுதலைக்கும் ப்ராஹ்மண்யமும் வைஷ்ணவத்வமும் ஸித்திக்கும் விரகு.)

(ப.) 37. அத்யயநஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களாலே — வேதமோதுதல் அதன் பொருளுணர்தல் உணர்ந்தபடியே யனுட்டித்தலாகிற விவற்ருல், ப்ராஹ்மண்யம் ஆகிருப்போலே—ப்ராஹ்மண்யம் ஸித்திக்குமாபோலே, சந்தங்களாயிரமும்—*குருகூர்ச் சடகோபன் சொற்சந்தங்களாயிரம் * என்கிறபடியே வேதரூபமாய் ஸஹஸ்ரசாகை யாயிருக்கிற திருவாய்மொழியை,

அறியக்கற்றுவல்லாரானல் வைஷ்ணவத்வஸித்தி— * அறியக்கற்று வல்லார் வைட்டணவர் * என்கிறபடியே ஓதியுணர்ந்து அதன்படியே அனுட்டிக்கவும் வல்லரானல்தான் ஸ்ரீவைஷ்ணத்வம் ஸித்திப்பது. .... (37)

(ஸா.) 37. முதலிலே வேதத்தை ஆசார்ய உச்சாரண அநுச்சரண முகத்தாலே அக்ஷரராசி க்ரஹணம் பண்ணுகையாகிற அத்யயநத்தைப் பண்ணி மீமாம்ஸா ச்ரவணம் முதலியவற்ருலே வேதப்பொருளுணர்ந்து அதற்கீடான அனுட்டானமுண்டானல் ப்ராஹ்மண்யம் ஸித்திக்கும்; அதுபோலே, திருவாய்மொழியை ஆசார்ய முகத்தாலே ஓதி உபதேசமுகத்தாலே அதன் பொருளுணர்ந்து அதற்கீடாக அனுட்டிக்கவும் வல்லவரானலாயிற்று வைஷ்ணவத்வம் ஸித்திப்பது. [இங்கு அனுட்டானமாவது கைங்கர்ய நிஷ்டை.] ... (37)

(மூ.) 38. இந்தவுட்பொருள்கற்றுணர்ந்து மேலைத்தலைமறையோராகாதாரை அயற்சதுப்பேதிமாரென்று உத்பத்திநிரூபிக்கும.

[திருவாய்மொழிப் பொருளுணர்ச்சியின் ஆவச்யகத்வம்.]

(ப.) 38. இந்த உட்பொருள்— * மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் * என்னும்படி உபநிஷத்குஹ்யமான இந்த த்ராவிடவேதப்பொருளை, கற்று உணர்ந்து— ஆசார்யமுகமாக அதிகரித்தறிந்து, மேலைத்தலைமறையோராகாதாரை—* கற்றுணர்ந்த மேலைத்தலைமறையோர் * என்கிறபடியே சிறந்த வேதாந்திகளாகாதவர்களை, அயல்சதுப்பேதிமாரென்று — * அடிமையிற் குடிமையில்லா அயல் சதுப்பேதி மார்கள் * என்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே நான்கு வேதங்களுக்கும் அசலானவர்களென்று அறுதியிட்டு உத்பத்தி நிரூபிக்கும்— * தஸ்யோத்பத்திர் நிரூப்யதாம் * என்கிறபடியே இவர்கள் அத்தணரல்லரென்று உத்பத்தி ஆராயப்படும். (க்ர்ஹிக்கப்படுவர்களென்று கருத்து) ... ... (38)

(ஸா.) 38. வேதமோதுதற்குப் பயன் எம்பெருமானை யுள்ளபடி யறிந்து "ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற புருஷார்த்தம் கைங்கர்யமே" என்று அத்யவஸிப்பதேயாதலால் இப்படிப்பட்ட ஞானமில்லாமல் நான்கு வேதங்களையும் ஓதினவர்களாயினும் அந்த வேதங்களோடு தங்களுக்கு ஸம்பந்தமின்றி அவற்றுக்கு அசலானவர்க

ளென்று அறுதியிடலாகி * விஷ்ணுபக்திவிஹீநோ யஸ் ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்த வேத்யபி - ப்ராஹ்மண்யம் தஸ்ய நபவேத் தஸ்யோத்பத்திர் நிரூப்யதாம்—(பகவத் பக்தி யில்லாதவன் ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் அறிந்தவனுயினும் பிராமண னுகமாட்டான்; அவனது பிறப்பிலே குற்றமிருந்து தீரும்) என்கிறபடியே இவர்கள் பிராமணரல்லரென்று ஒதுக்கலாகும். [* மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொரு ளென்று உபநிஷத்குஹ்யமான தமிழ் வேதத்தின் அர்த்தத்தைக் கற்றறிந்தவர்களே சிறந்த வேதாந்திகளாவர் என்றதாயிற்று.]

"உத்பத்திநிரூபிக்கும்" என்ற மூலத்தின் கருத்தை * யஃ புத்ரஃ பிதரம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாத் அந்யரேதஸம், யஸ்து நாராயணம் த்வேஷ்டி தம் வித் யாத் அந்த்யரேதஸம்." என்ற பிரமாணத்தினுல் அறிவது. ... (38)

(மூ.) 39. எவ்வுலகத் தெவ்வெவையுமென்கையாலே வேதம் பஹுவிதம்.
[வேதங்கள் பலவகையென்பது]

(ப.) 39. எவ்வுலகத் தெவ்வெவையு மென்கையாலே—* ஓதுவாரோத்தெல்லா மெவ்வுலகத்தெவ்வெவையும் * என்று, வேதமானது அத்யயனம் பண்ணுகிறவர்க ளுடைய பேதத்தாலும் லோக பேதத்தாலும் பஹுவிதமாயிருக்குமென்று சொல்லி யிருக்கையாலே, வேதம் பஹுவிதம்—வேதமானது பலவகைப்பட்டிருக்கும். [அதிலே இதுவும் ஒருவிதமென்று கருத்து.] ... ... (39)

(தா.) 39 (இனிமேல் * சந்தங்களாயிரமென்று திருவாய்மொழிக்குச் சொன்ன வேதத்வத்தை ஸாதிப்பதற்காக, முந்துறமுன்னம் இப்படிப்பட்டதொரு வேதமுண்டோ வென்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் செய்யப்படுகிறது.)

"ஓதுவாரோத்தெல்லா மெவ்வுலகத் தெவ்வெவையும்" என்று ஆழ்வாரரு ளிச்செய்கையாலே வேதமானது ஓதுமவர்களின் பேதத்தாலும் லோகபேதத்தாலும் பலவகைப்பட்டிருக்கும். [ஆகையால் அதிலே இத் தமிழ்மறையும் ஒருவிதமென்ற கருத்து மேலே விசதமாகும்.] ... ... (39)

(மூ.) 40. அதில் ஸம்ஸ்க்ருதம் த்ராவிடமென்கிறபிரிவு ருகாதிபேதம்போலே.

[பாஷையினுலும் வேதங்களின் வேற்றுமை உண்டென்பது]

(ப.) 40. இதில்—இப்படி பஹுவிதமான இவ்வேதத்தில் ஸம்ஸ்க்ருதம், த்ராவிடமென்கிற பிரிவு—ஸம்ஸ்க்ருதவேதம் திராவிடவேதமென்கிற பிரிவு விளைந்த தானது, ருகாதி பேதம்போலே—ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்திற்குள்ளே ருக்வேதம் யஜுர் வேதம் ஸாமவேதம் அதர்வணவேதம் என்கிற பிரிவுவிளைந்தது போலேயாம்.(40)

(தா.) 40. ஆனுல் ஒரே பாஷையாயிருக்கவேண்டாவோ? வடமொழியும் தென்மொழியுமாய் ஒன்றுக்கொன்று வேற்றுமைப்பட்டிராநின்றதே யென்னில்; பல வகைப்பட்ட வேதத்தில் ஸம்ஸ்க்ருதவேதம் த்ராவிடவேதம் என்கிற பிரிவு உண்டானது எதுபோல வென்னில்; ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்தினுள்ளேயே ருக்வே தம் யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம், அதர்வணவேதம் என்று பிரிவுண்டானதுபோலே. [வேதராசி ஒன்ருயிருக்கச்செய்தே ஸம்ஸ்க்ருதபாஷா ரூபமான அதுதன்னிலே சில

பிரிவுகள் ஏற்பட்டாப்போலே பாஷாபேதத்தாலும் இப்படி பிரிந்திருக்கக் குறையில்லை யென்றதாம்.] ... ... (40)

(மூ.) 41. செந்திறத்ததமிழென்கையாலே ஆகஸ்த்யமுமநாதி.

[த்ராவிடமும் அநாதிபாஷையென்பது]

(ப.) 41. செந்திறத்த தமிழென்கையாலே— * செந்திறத்த தமிழோசை வடசொல்லாகி * என்று ஸம்ஸ்க்ருதத்தோடு ஸஹபடிதமாகையாலே, ஆகஸ்த்யமும் அநாதி—அகஸ்த்யராலே வெளியிடப்பட்ட வளவேகொண்டு ஆகஸ்த்யமென்று சொல்லப்படுகிற த்ராவிடமும் அநாதியாயுள்ளது. ... ... (41)

(ஸா.) 41. அப்படிச் சொல்லலாமோ? ஸம்ஸ்க்ருதபாஷைபோலே த்ராவிடபாஷை அநாதியன்றே; அகஸ்தியரால் ஆக்கப்பட்டதன்றோ வென்னில்; "செந்திறத்த தமிழோசை வடசொல்லாகி" என்று திருமங்கையாழ்வார் ஸம்ஸ்க்ருதத்தோடே தமிழையும் ஒருங்கே எடுக்கிறவளவில் சிறந்த விசேஷணத்தோடும் முன்னே எடுக்கையாலே, அகஸ்தியராலே பிரகாசிப்பிக்கப்பட்ட மாத்திரமே கொண்டு ஆகஸ்தியமென்று சொல்லப்படுகிற த்ராவிடமும் அநாதியாயுள்ளதே. இரண்டு பாஷைகளும் துல்யமானவையே யென்க. ... ... 41)

(மூ.) 42. வடமொழிமறையென்றது தென்மொழிமறையை நினைத்திறே.

[திருவாய்மொழி வேதமேயென்பது]

(ப.) 42. வடமொழிமறை யென்றது—மறையென்று பொதுப்பட அருளிச்செய்யாதே ('வடமொழி மறைவாணர்' என்கிறவிடத்தில்) வடமொழிமறையென்று ஆழ்வார் நிர்தேசித்ததானது, தென்மொழி மறையை நினைத்திறே—தமிழ்வேதமுமுண்டென்று நினைத்தன்றோ. ... ... (42)

(ஸா.) தமிழ்ப்பாஷை அநாதியானுல் ஆகுக; திருவாய்மொழி வேதமாகுமோ வென்னில்; ஆழ்வார்கள் வேதத்தைப்பற்றிச் சொல்லும்போது மறை என்றே சொல்லலாமாயிருக்கவும் வடமொழி மறை என்று விசேஷணமிட்டுச் சொல்லுகிறபடியைக் காணுநின்றோம்; இதனுல், தென்மொழி மறையுண்டென்று நினைத்தன்றோ அங்ஙனம் சொல்லிற்றென்று கொள்ளவேணும். பிரதி கோடி யில்லாதபோது இப்படி விசேஷிக்க வேண்டுவதில்லையே. .... (42)

(மூ.) 43 வேதசதுஷ்டயாங்கோபாங்கங்கள் பதினுலும்போலே இந்நாலுக்கும் இருந்தமிழ்நூற்புலவர்பனுவலாறும் மற்றையெண்மர் நன்மாலைகளும்.

(தமிழ்வேதத்திற்கும் அங்கோபாங்கங்கள் உண்டென்பது)

(ப.) 43. வேதசதுஷ்டய அங்கோபாங்கங்கள் பதினுலும் போலே—ருக்வேதம் முதலிய நான்கு வேதங்களுக்கும் ஆறு அங்கங்களும் எட்டு உபாங்கங்களுமான பதினுலும் அமைந்திருப்பதுபோல, இந்நாலுக்கும்—நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த நான்கு வேதஸாரமான நான்கு திவ்யப்பிரபந்தங்களுக்கும், இருந்தமிழ் நூற்புலவர் பனுவலாறும்—* இருந்தமிழ் நூற்புலவன் மங்கையாளன் * என்கிற திருமங்கையாழ்வா

ருடைய * கலியன்வாயொலி செய்தபனுவல் * என்று சாஸ்த்ர ரூபமான ஆறு ப்ரபந்தங்களும், மற்றையெண்மர் நன்மாலைகளும்—மற்றையாழ்வார்களெண்மருடையவும் *நயநின்ற நன்மாலையான ஸ்ரீவிலக்ஷண ப்ரபந்தங்களும் அங்கோபாங்கங்களாக அமைந்தன. ... ... (43)

(ஸ்ரீ.) 43. ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்திற்கு அங்கங்களும் உபாங்கங்களும் இருப்பதுபோலே இதற்கும் அவை யுண்டோ வென்னில்; உண்டு. ருக்கு முதலான நான்கு வேதங்களுக்கும் சிக்ஷா வியாகரணம் நிருக்தம் ச்சந்தஸ் கல்பம் ஜ்யோதிஷம் என்கிற ஆறு அங்கங்களும், மீமாம்ஸா ந்யாய புராண தர்மசாஸ்த்ரங்கள் முதலிய உபாங்கங்கள் எட்டுமாயிருந்துள்ள பதினாலும் போலே, திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி, திருவாய்மொழியாகிற இந்தத் தமிழ் மறை நான்கிற்கும் திருமங்கையாழ்வாருடைய திவ்ய ப்ரபந்தங்களாறும் மற்றை யாழ்வார்கள் எண்மருடைய விலக்ஷண ப்ரபந்தங்களும் அங்கோபாங்கங்களாம். ... (43)

(மூ) 44. ஸகலவித்யாதிகவேதம்போலே இதுவும திவ்யப்ரபந்த ப்ரதாநம்.

[நம்மாழ்வாரருளிச்செயல்களின் ஏற்றம்.]

(ப.) 44. ஸகல வித்யாதிக வேதம் போலே—வேதமானது தனக்கு அங்கோபாங்கங்களான ஸகல வித்யைகளிற் காட்டிலும் மேலாயிருக்குமாபோலே, இதுவும்—நம்மாழ்வாருடைய திருவாக்கும், திவ்யப்ரபந்த ப்ரதாநம்—தனக்கு அங்கோபாங்கங்களான ஸகல திவ்யப்ரபந்தங்களிற் காட்டிலும் ப்ராதாந்யம்பெற்று மேலாயிருக்கும். ... ... (44)

(ஸ்ரீ.) 44. வேதமானது தனக்கு அங்கங்களும் உபாங்கங்களுமான ஸகல வித்யைகளிற் காட்டிலும் ஸ்வவைபவத்தாலே மேலாயிருக்குமாபோலே நம்மாழ்வாருடைய நான்கு பிரபந்தங்களும் தமது அங்க உபாங்கங்களான ஸகல திவ்ய ப்ரபந்தங்களிற் காட்டிலும் ஸ்வவைபவத்தாலே மேம்பட்டிருக்கும். ... (44)

(மூ.) 45. வேதநூல்இருந்தமிழ்நூல் ஆஜ்ஞையாணை வசையிலேதமில் சுருதி செவிக்கினிய ஓதுகின்றதுண்மைபொய்யில்பாடல் பண்டைநீற்கும் முந்தையழிவில்லா வென்னும் லக்ஷணங்களொக்கும்.

(உபயவேதங்களுக்கும் பலவகைகளால் பரஸ்பர ஸாம்யம்)

(ப.) 45. இந்த சூர்ணைக்கு—[கீழே கருத்துரையிலுள்ளபடியே பதவுரை கண்டு கொள்க. ... ... (45)

(ஸ்ரீ.) 45. ஸம்ஸ்க்ருத வேத வைபவத்திற்கு உடலாக அதை சாஸ்த்ரமென்றும் பகவதாஜ்ஞாரூபமென்றும் நிர்தோஷமென்றும் ச்ருதியென்றும் ஸத்யமென்றும் அநாதிநிதநமென்றும் சொல்லியிருப்பதுபோல இதற்கும் சொல்லியிருக்கிறதோ வென்னில்; ஆம். "வேதநூல்" என்று அதனை வேதசாஸ்த்ர மென்றுப்போலே இதனையும் "இருந்தமிழ்நூல்" என்று பெரிய த்ராவிட ச்ாஸ்த்ரமென்றது; அதனை "ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா" என்று பகவதாஜ்ஞா ரூபமாகச் சொன்னதுபோலே இதனையும் "ஆணையாயிரம்" என்று அந்த எம்பெருமானுடைய

ஆஜ்ஞாரூபமாகவே சொல்லிற்று. அதனை "வசையில் நான்மறை" என்று பௌருஷேயத்வ நிபந்தந தோஷங்களொன்றுமில்லாதது என்று சொன்னதுபோல இதனையும் "ஏதமிலாயிரம்" என்று நிர்த்தோஷமாகச் சொல்லிற்று. அதனை "சுடர்மிகு சுருதி" என்றதுபோலே இதனையும் "செவிக்கினிய செஞ்சொல்" என்றது. "வேதநூல் ஓதுகின்றதுண்மையல்லதில்லை" என்று அதனை ஸத்யவாதி யென்றது போலே இதனையும் "பொய்யில் பாடலாயிரம்" என்று சொல்லிற்று. "பண்டை நான்மறை" "நிற்கும் நான்மறை" என்று அதனை அநாதியாகவும் மேல் அழிவில்லாததாகவும் சொன்னதுபோலே இதனையும் "முந்தையாயிரம்" "அழிவில்லாவாயிரம்" என்றது. ஆக இவ்வகைகளாலே உபயவேதங்களுக்கும் ஒற்றுமை நயம் காண்க. ... . (45)

(மூ.) 46. சொல்லப்பட்டவென்றவிதில் கர்த்ருத்வம் ஸ்ம்ருதி அத்தை ஸ்வயம்பூ படைத்தானென்றதுபோலே.

[திருவாய்மொழியை ஆழ்வார் வெளியிட்டவளவேயென்றல்]

(ப.) 46. சொல்லப்பட்ட வென்றவிதில் கர்த்ருத்வம்—* சடகோபன் சொல்லப்பட்ட வாயிரம் * என்று இதில் ஆழ்வார்க்குச் சொன்ன கர்த்ருத்வமானது, (எங்ஙனே பொருந்துகிற தென்னில்) அத்தை—அந்த ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்தை, ஸ்ம்ருதி ஸ்வயம்பூபடைத்தா னென்றது போலே — பிரஹ்மாஸ்ருஷ்டித்தானென்று ஸ்ம்ருதி சொன்னது போலே பொருந்தும். ... ... (46)

(தா.) 46. ஆனல், * சொல்லப்பட்ட வாயிரத்துள் என்று இதற்கு ஆழ்வார் கர்த்தாவாகச் சொல்லப்படுகிறதே; இதனல் நித்யத்வமும் அபௌருஷேயத்வமும் கூடாதேயென்னில்; "அநாதிநிதநா ஹ்யேஷா வாகுத் ஸ்ருஷ்டா ஸ்யம்புவா" என்று ஸ்மிருதியானது அந்த வேதத்தை நான்முகன் ஸ்ருஷ்டித்தானென்று சொன்னதுபோலேயாம் * அந்தண்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்லப்பட்டவாயிர மென்றதும். [அநாதிநிதநமான ஸந்தர்ப்பம் ப்ரஹ்மாவின் வாக்கில் நின்று ஆவிர்ப்பவித்த மாத்திரமேகொண்டு பிரமனுக்கு அதிற்சொன்ன கர்த்ருத்வம் போலே இதிலும் ஆழ்வார்க்குச் சொன்ன கர்த்ருத்வம் ப்ரகாசகத்வ ப்ரயுக்த மாகையாலே இதனல் இதினுடைய நித்யத்வத்திற்கும் அபௌருஷேயத்வத்திற்கும் ஹாநிவாராதென்றதாயிற்று. ... ... (46)

(மூ.) 47. நால்வேதங்கண்டபுராணரிஷி மந்த்ரதர்சிகளைப்போலே இவரையும் ருஷிமுநிகவியென்னும்.

[மஹர்ஷிகளைப்போலவே ஆழ்வாருமென்றல்]

(ப.) 47. நால்வேதங்கண்ட புராணருஷியை(யும்) மந்த்ரதர்சிகளை(யும்) போலே—நான்கு வேதங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து அஷ்டாதச புராணங்களினுடைய ஆநுபூர்வியையும் கண்டறிந்து சொன்ன வேதவ்யாஸ பகவானை ருஷியென்றும் முனியென்றும் கவியென்றும் சொன்னுப் போலவும், மந்த்ரதர்சிகளான சௌநகபகவான் முதலானவர்களையும் அங்ஙனே சொன்னுப்போலவும், இவரையும்—த்ராவிட வேத

ஸாக்ஷாத்கர்த்தாவான இவ்வாழ்வாரையும், ருஷி முனி கவியென்னும்—* ருஷிம் ஜுஷா மஹே * சடகோப முனிம் வந்தே * ஒன்றியொன்றி யுலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு * என்னுமிடங்களிலே ருஷியாகவும் முநியாகவும் கவியாகவுஞ் சொல்லியுள்ளது காண்க. ... ... (47)

(நா.) 47. நான்குவேதங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்த புராண கர்த்தாவான ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவான் வேதாதிகளின் பூர்வஸித்தமான ஆநுபூர்வியைக் கண்டு சொன்னபடியாலே அவரை ருஷியாகவும் முநியாகவும் கவியாகவும் சொன்னுப் போலேயும், மந்த்ரதர்சிகளானவர்களை பூர்வஸித்த ஸந்தர்ப்பத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்துச் சொன்னவர்களென்னுமிடம் தோற்ற ருஷி முநி யென்ருப்போலவும், தமிழ் வேதமானவிதின் பூர்வஸித்த ஆநுபூர்வியை ஸாக்ஷாத்கரித்துப் பேசின இவ்வாழ்வாரையும் * ருஷிம் ஜுஷாமஹே * என்றும் * சடகோபமுநிம் வந்தே* என்றும் * ஒன்றியொன்றியுலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு என்றும்—முன்புண்டான ஸந்தர்ப்பத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்துப் பேசினவரென்னுமிடம் தோற்ற ருஷியென்றும் முநியென்றும் கவியென்றும் சொல்லாநிற்கும். ... ... (47)

(மூ.) 48. படைத்தான்கவியென்றபோதே இதுவும் யதாபூர்வகல்பநமாமே.

(திருவாய்மொழியின் அநாதித்வ ஸூசநம்.)

(நா.) 48. 'பிரளயங்கொண்ட வுலகத்தை முன்போலே ஸ்ருஷ்டித்த எம்பெருமானுடைய கவி நான்' என்னும் பொருள்விளங்குமாறு "ஒன்றியொன்றி யுலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு" என்று ஆழ்வார்தாம் அருளிச்செய்த பாசுரத்தை நோக்குமிடத்து - ஸ்ருஷ்டிதோறும் சந்திரன் ஸூரியன் முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களும் யதாபூர்வகல்பநமாய் வருமாபோலே இந்தத் தமிழ்வேதமும் ஸ்ருஷ்டிதோறும் யதாபூர்வகல்பநமாய் வருமென்பது விளங்கும். ... (48)

(மூ.) 49. உறக்கந்தலைக்கொண்டபின்னை மறைநான்குமுணர்ந்த தங்களப்பனேடேயோதின சந்தச்சதுமுகன் கலங்கலந்தவெண்புரிநூல் மானுரிதிரிதந்துண்ணும் காமனுட லிருக்கிலங்கு ஜ்யேஷ்டபுத்ராதிகளுக்கு மறைபயந்தாப்போலே ஆதுமில் காலத்தெந்தையான வாய்முதலப்பன் பிரமகுருவாய் இராப்பகல் முன்சொல்லக் கற்றனமே யென்றவிவரும் நாவினுல் நன்மையாலென்னுமோதவல்லபிராக்களைக் கன்மின்களென்று சொல்பயிற்ற, வேதம் ஓதுவாரோத்தாகையாலே ஆதர்வ ஞதிகள் போலே இதுவும் பேர்பெற்றது.

(திருவாய்மொழி எம்பெருமானருளாலே ஆழ்வாருக்கு ஸித்தித்து ஆழ்வாரருளாலே பின்புள்ளார்க்கெல்லாம் உபஜீவ்யமாய் இவரையிட்டு நிரூபிக்கும்படியானமையை த்ருஷ்டாந்தத்தோடு கூறுதல்.)

(ப.) 49. உறக்கம் தலைக்கொண்டபின்னை— * உன்னிய யோகத்துறக்கம் தலைக்கொண்ட பின்னை * என்கிறபடியே நான்முகனைப் படைப்பதற்கு பூர்வாங்கமாக யோகநித்திரையைச் செய்தபின்பு, மறைநான்கு முணர்ந்த தங்களப்பனேடே யோதின— * உணர்ந்தாய் மறைநான்கும் * என்கிறபடியே நான்கு வேதங்களையும்

பழையபடியே ஸ்மரித்த, * திசைமுகனார் தங்களப்பன் * என்கிறபடியே தனக்குத் தந்தையான எம்பெருமானிடத்திலே யோதின, சந்தச்சதுமுகன்—ச்சந்தஸ்ஸை நிரூபகமாகவுடைய நான்முகனானவன், (இதற்கு 'மறைபயந்தாப்போலே' என்பதோடு அந்வயம்.)

சலங்கலந்த, வெண்புரிநூல், மானுரி, திரிதந்துண்ணும், காமனுடல், இருக்கிலங்கு— * சலங்கலந்த செஞ்சடை * என்கிற பாட்டின்படியே நித்யஸ்நானயுக்தனாயும், * வெண்புரிநூல்மார்வன் * என்கிறபடியே யஜ்ஞோபவீதயுக்தனாயும், * மானுரியதளு முடையவர் * என்கிறபடியே க்ருஷ்ணாஜிந யுக்தனாயும், * பிறர் மனைதிரிதந் துண்ணு முண்டியான் * என்கிறபடியே பிக்ஷான்னபோஜந நிஷ்டனாயும் * காமனுடல்கொண்ட தவத்தார் * என்கிறபடியே இந்த்ரியஜயசீலனாயும், * இருக்கிலங்கு திருமொழிவாயெண்டோளீசர் * என்கிறபடியே ஸதா அத்யயநபரனாயும்— ஆகவிப்படியிருக்கையாலே ப்ரஹ்மசர்ய லக்ஷணஸம்பன்னனாய்,

ஜ்யேஷ்டபுத்ராதிகளுக்கு—தனக்கு மூத்தகுமாரனுமான ருத்ரன் முதலானார்க்கு,

மறை பயந்தாப்போலே—வேதத்தை ஓதுவித்தாப்போலே,

ஆதுமில் காலத்து எந்தையான—ஒன்றுமில்லாத ப்ரளயகாலத்திலே எந்தையான முறையாலே கரணகளேபரங்களைத்தந்து ஞான விகாஸத்தைப்பண்ணின, **வாய்முதலப்பன்**—வாய்த்த காரணபூதனான ஸர்வேச்வரன், **பிரமகுருவாய்**—தானே ஆசார்யனாய், **இராப்பகல் முன்சொல்ல**—இரவும் பகலும் முன்னாகச் சொல்ல, **கற்றனமேயென்ற இவரும்**— * திருநாமச்சொல் கற்றனமே * யென்று அநூச்சாரணம் பண்ணினதாகச் சொல்லி அவனிடத்தில் ஓதின இவ்வாழ்வாரும்.

நாவினால் நன்மையாலென்னும் ஓதவல்ல பிராக்களை— * நாவினால் நவிற்றின்ப மெய்தினேன் * நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள் * என்கிற பாசுரங்களினால் ஸ்வாசார்ய ப்ரேமத்தையும் க்ருதஜ்ஞதையையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு ச்ரத்தையோடு ஓதும் ஸ்ரீமதுரகவிகள் போல்வாரை,

கன்மின்களென்று சொல்பயிற்ற—இத்தை அப்யஸியுங்கோளென்று சொல்லி அப்யஸிப்பித்ததனால், **வேதம் ஓதுவாரோத்தாகையாலே**—வேதமானது ஓதுகிறவர்களையிட்டு நிரூபிக்கப்படுமதாகையாலே, **இதுவும்**—இத்தமிழ் வேதமும்; **ஆதர்வணிகள்** போலே **பேர்பெற்றது**—ஆதர்வணம் தைத்திரீயம் காண்வம் என்று பேர் பெற்றாப் போலே (ஆழ்வார் இத்தமிழ் மறைக்கு முதல் அத்யேதாவானது பற்றி) சடகோபன் சொல்லென்று பேர் பெற்றது. ... ... (49)

(தா.) 49. ஸம்ஹாரஸமயத்தில் நாமரூபவிபாகத்திற்கு உரியதல்லாமல் ஸத்தென்னு மள்வாய்க் கிடந்தவிதனை ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே விபக்தமாக்கி மஹான் முதலான ஸகலதத்துவங்களையும் அண்டத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து, சதுர்முகஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னாக ஏகார்ணவத்திலே 'இவை நல்வழியாய்க் கரை சேரும் விரகு ஏதோ!' என்று அநுஸந்திக்கையாகிற யோகநித்திரையைச் செய்தபின்பு 'உறங்கியெழுந்தவன் நியாயமாக' ஸம்ஸ்காரகதமாய்க்கிடந்த நான்கு வேதங்களையும் ஆநுபூர்வி தப்பாமல் ஸ்மரித்த தன் தகப்பனான ஸர்வேச்வரன் பக்கலில் அவ

வேதங்களை யோதின நான்முகன் நித்தியம் நீராடுதல், பூணூலையும் மானுரியையும் தரித்தல், பிக்ஷான்னங் கொள்ளுதல், இந்திரியங்களை வெல்லுதல், எப்போதும் வேதமோதித்திரிதலாகிற ப்ரஹ்மசர்யலக்ஷணங்களோடே கூடினவனைத் தனக்கு மூத்தபுதல்வனான ருத்ரன் முதலானார்க்கு அந்த வேதத்தை ஓதுவித்தாப்போலே, ஸம்ஹாரகாலத்தில் நாமரூபங்களை இழந்தாப்போலே ஸத்தையையு மிழந்துபோகாமல் தந்தையான முறையாலே தன்மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு நோக்கி மீண்டும் கரணகளேபரங்களைத்தந்து ஜ்ஞாநவிகாஸத்தைப்பண்ணின ஆதிபகவான் தானே ஆழ்வார்க்கு ப்ரஹ்மகுருவாய் இரவும் பகலும் முன்னுருச்சொல்ல, ஆழ்வாரும் பின்னுருச்சொல்ல, இப்படி அவன் பக்கல் ஓதின இவ்வாழ்வாரும் தம்மிடத்தில் க்ருதஜ்ஞரான மதுரகவிகள் போல்வாரைப் பயிற்றுவிக்க, வேதமானது ஓதுவாரையிட்டு நிரூபிக்கப்படுமதாகையாலே * ஆதர்வணம் * காண்வம் * தைத்திரீயம் * என்று பேர்பெற்றாப்போலே ஆழ்வார் இந்தத் தமிழ் வேதத்திற்கு முதன்முதலாக ஓதுவாரானதுபற்றி இதுவும் * சடகோபன் சொல் * என்று பேர் பெற்றது. [ஆக, முப்பத்தேழாவது சூர்ணிகையில் ப்ரஸ்துதமான திருவாய்மொழியின் வேதத்வம் இவ்வளவாக ஸாதிக்கப்பட்டது.] ... ... (49)

(மூ.) 50. இயற்பாமூன்றும் வேதத்ரயம்போலே ; பண்ணார்பாடல் பண்புரையிசைகொள்வேதம்போலே.

(நம்மாழ்வாருடைய நான்கு பிரபந்தங்களும் இன்னின்ன வேதங்களின் ஸ்தானீயமென்றல்)

(ப.) 50. இயற்பா மூன்றும்—இயற்பாவான திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் பெரிய திருவந்தாதியாகிற மூன்று பிரபந்தங்களும், வேதத்ரயம் போலே—அடைவே ருக்கு, யஜுஸ், அதர்வணம் என்கிற மூன்று வேதங்களினுடையவும் ஸ்தானத்திலேயாம் பண்ணார் பாடல்—திருவாய்மொழியானது, பண்புரையிசைகொள் வேதம் போலே—* பண்புரைவேதம் * இசைகொள்வேதம் * என்கிற ஸாமவேத ஸ்தாநீயம்.

(தா.) 50. நம்மாழ்வாருடைய பிரபந்தங்கள் நான்கினுள்ளும் இயற்பாவென்னுமாயிரத்திற் சேர்ந்த மூன்றில் முதலதான திருவிருத்தம் ருக்வேத ஸ்தாநீயம்; இரண்டாவதான திருவாசிரியம் யஜுர்வேத ஸ்தாநீயம், மூன்றாவதான பெரிய திருவந்தாதி அதர்வணவேத ஸ்தாநீயம். சரம ப்ரபந்தமான திருவாய்மொழி கானப்ரதாநமான ஸாமவேத ஸ்தாநீயம். .... (50)

(மூ.) 51. ருக்கு ஸாமத்தாலே ஸரஸமாய் ஸ்தோபத்தாலே பரம்புமாபோலே சொல்லார்தொடையல்இசைகூட்ட அமர்சுவையாயிரமாயிற்று.

(ருக்கு ஸாமரூபமாகப் பரம்புந்தன்மை இங்குமொக்குமென்றல்.)

(ப.) 51. ருக்கு — ஸாமஸங்க்ரஹமான ருக்கானது, ஸாமத்தாலே ஸரஸமாய்—தனக்கு விவரணமாய் தனக்கு ரஸமுமாயிருந்துள்ள கானரூபமான ஸாமத்தாலே ரஸஸஹிதமாய்க்கொண்டு, ஸ்தோபத்தாலே பரம்புமாபோலே— * ஹாவு ஹாவு ஹாவு * இத்யாதியான ஸ்தோபத்தாலே விஸ்த்ருதமாகிறாப்போலே,

சொல்லார் தொடையல்—ருக்வேத ஸ்தாநீயமாயிருக்கிற சொல்லார் தொடையலென்னப்பட்ட திருவிருத்தமானது, இசைகூட்ட— * இசைகூட்டிவண்சடகோபன்

சொல் * என்கிறபடியே இசையிலே கூட்டினவாறே, அமர்சுவையாயிரமாயிற்று — ஸாம வேதஸ்தாநீயமாய் * அமர்சுவையாயிரம் * என்கிறபடியே ஸரஸமாயிருந்துள்ள ஆயிரம் பாட்டாகப் பரம்பிற்று. ... . (51)

(தா.) 51. ஸாம ஸங்கிரஹமான ருக்கானது தனக்கு விவரணமுமாய் ரஸமுமாயிருந்துள்ள கானரூபமான ஸாமத்தாலே ரஸஸஹிதமாய் " ஹாவு ஹாவு ஹாவு " இத்யாதியான ஸ்தோபத்தாலே விஸ்த்ருதமானுப்போலே ருக்வேத ஸ்தா நீயமான திருவிருத்தம் நூறுபாட்டும் இசையிலே கூட்டினவாறே ஸாமவேத ஸ்தா நீயமாய் ஸரஸமா யிருந்துள்ள திருவாய்மொழி யாயிரம் பாட்டாகப் பரம்பிற்று. (51)

(மூ.) 52. **சந்தோகனென்று ஸாமாந்யமாகாமல் முதலிலேபிரித்து யாழ்பயில் கானஸ்வரூபியைப் பாலையாகியென்று விசேஷிக்கையாலே வேதகீதச்சாமி நானென்றஸாமந்தோன்ற உத்கீதப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாருடி சரமகதிமுடிவாகத் தொண்டர்க்கமுதென்ன தேவாந்நமாக்கி மஹாகோஷ நல்வேதவொலிபோலே மஹாத்யயநமென்னப் பாடுகையாலே இத்தை சாந்தோக்யஸமமென்பர்கள்.**

[திருவாய்மொழிக்கும் சாந்தோக்யத்திற்கும் ஸாம்யமுளதென்பது]

(ப.) 52. (ஸாமாந்யமாகாமல் சந்தோகனென்று முதலிலே பிரித்து— என்று அந்வயித்துக்கொள்வது.) **ஸாமாந்யமாகாமல்**—* சாமவேதகீதனுய * சாமியப்பன் * என்று ஆழ்வார்களும், * வேதாநாம் ஸாமவேதோஸ்மி * என்று அவன் தானும் சொன்ன ஸாமமானது ஸாமாந்யமாகாமல், **சந்தோகனென்று முதலிலே பிரித்து**—* சந்தோகன் பௌழியனந்தழலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி * என்கிற பாசுரத்தில் சாமவேதியென்று மேலே சொல்லச்செய்தேயும் விசேஷம் தோற்ற * சந்தோகனென்று முதலிலே விசேஷித்துக்காட்டி,

யாழ்பயில் கானஸ்வரூபியை—* முன்னல் யாழ்பயில் நூல் நரம்பின் முதிர் சுவையே * என்கிற பாட்டின்படியே கானஸ்வரூபம்போலே இனியனுனவனை,

பாலையாகியென்று விசேஷிக்கையாலே — * பண்ணினின்மொழி யாழ்நரம்பில் பெற்ற பாலையாகி * என்று அந்த சந்தோக ஸாமத்தின் திறமான பாலையாகிய பண்ணையிட்டு விசேஷிக்கையாலே,

வேதகீதச்சாமி நானென்ற ஸாமந்தோன்ற—* சாமவேதகீதன் * சாமியப்பன் * ஸாமவேதோஸ்மி * என்றவிடங்களில் பொதுப்படையாகச் சொல்லப்பட்ட ஸாமசப்தமும் கீதசப்தமும் கீழ்ச்சொன்ன சந்தோகஸாம - தத்கீதங்களாகிற விசேஷத்திலே பர்யவஸிக்குமான பின்பு சந்தோக ஸாமமே இத்தால் சொல்லப்பட்டதாகையாலே இப்படி ஆழ்வார்களும் தானும் தன்னேடு அபேதமாகச் சொல்லும்படி மிகச் சிறந்ததாய் அவனுக்கு ஆதரணீயமான சந்தோகஸாமமே. இத்திருவாய்மொழி யென்பது விளங்கும்படியாக, (ஆழ்வார் என்ன செய்திருக்கிருரென்ருல்)

உத்கீத ப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாருடி—உத்கீதாவயவமான ப்ரணவத்தை * ஓமித்யேததக்ஷர முத்கீதமுபாஸீத * என்று சாந்தோக்யத்தில் முதலிலெடுத்தாற் போலே இங்கும் முதலிலே [உயர்வறவுயர்நலமென்கிற பாட்டிலே] அகார உகார

மகாரங்களென்கிற அக்ஷரக்ரமத்தை மாருடி உகாரம் முதலாகவெடுத்து, சரமகதி முடிவாக—சாந்தோக்யத்தின் நடுவில் சொன்ன அர்ச்சிராதியான சரமகதியை * சூழ்விசும்பணிமுகிலிலே முடிவாகக்கொண்டு,

தொண்டர்க்கு அமுதென்ன தேவான்ன மாக்கி—அந்த ஸாமகானம் நித்ய முக்தரான தேவர்களுக்கு போக்யமாயிருப்பதுபோல, இத்திருவாய்மொழியையும் * தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன் * என்கிறபடியே பகவதநுபவ ரஸிகர்களுக்கு போக்யமாம்படியாக்கி,

மஹாகோஷ நல்வேதவொலி போலே—பெரிய கோஷத்தை யுடைத்தான ஸாம வேதம் போலே, மஹாத்யயநமென்னப் பாடுகையாலே—பெரிய திருவத்யயனமென்னும்படி பாடப்படுகையாலே (ஆக விப்படிப்பட்ட ஆகாரங்களைக்கொண்டு)

இத்தைச் சாந்தோக்ய ஸமமென்பர்கள்-திருவாய்மொழியை சந்தோக ஸாமத்தில் உபநிஷத்பாகமான சாந்தோக்யத்துக்கு ஸமமென்று பெரியார் கூறுவர்கள். (52)

(நா.) 52. ஸாமம் அநேகவிதமாகையாலே திருவாய்மொழி எந்த ஸாமத்தோடொக்குமென்னில்; ச்சாந்தோக்ய ஸாமத்தோடொக்கும். *சாமவேதகீதனுய* என்று திருமழிசைப் பிரானும், * சாமியப்பன் * என்று திருமங்கையாழ்வாரும் * ஸாமவேதோஸ்மி * என்று கீதாசார்யனுஞ் சொன்னஸாமம் ஸாமாந்யமாகாமல் *சந்தோகன் பௌழியணந்தழலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி* என்ற திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயலில் "சாமவேதி" என்று மேலே சொல்லாநிற்க முதலிலே 'சந்தோகன்' என்று சிறப்புறப் பிரித்துரைத்து "யாழ்பயில்நூல் நரம்பின்முதிர்சுவை" (திருவாய்மொழி) என்று யாழ்விஷயமாக அப்யஸிக்கப்படுவதான சாஸ்திரத்திற் சொன்ன லக்ஷணத்தையுடைய நரம்பிலே பிறந்த பண்பட்ட ரஸமென்னும்படி கானஸ்வரூபம் போலே பரமபோக்யனுனவன் என்று - கானஸாமாந்யமாகாமல் "பண்ணினின்மொழி யாழ்நரம்பில்பெற்ற பாலையாகி" (பெரியதிருமொழி) என்று அந்த சந்தோக ஸாமத்தின் நிறமான பாலையாகிற பண்ணையிட்டு விசேஷிக்கையாலே "சாமவேதகீதன்" "சாமி" 'ஸாமவேதோஸ்மி' என்ற விடங்களில் பொதுப் படையாகச் சொல்லப்பட்ட ஸாம சப்தமும் கீத சப்தமும் கீழ்ச்சொன்ன சந்தோக ஸாமமும் அதன் கீதமுமாகிற விசேஷத்திலே பர்யவஸிக்குமான பின்பு சந்தோக ஸாமமே இத்தால் சொல்லப்பட்டதாகையாலே இப்படி ஆழ்வார்களும் தானும் தன்னோடு அபேதமாகச் சொல்லும்படி மிகச்சிறந்ததாய் அவனுக்கு ஆதரணீயமான சந்தோக ஸாமமே இச் திருவாய்மொழி என்பது தோன்றும்படியாக ஆழ்வார் என்ன செய்திருக்கிருரென்ருல், உத்கீத ப்ரணவத்தை முதலிலே மாருடினர்;—ஒரு ஸாமத்திற்கே ப்ரஸ்தாவம், உத்கீதம், ப்ரதிஹாரம், உபத்ரவம், நிதநம் என்று ஐந்து பாகங்களுண்டாகையாலே அவற்றுக்குள்ளே (உத்கீதமும்) ஒன்ருயிருக்கச் செய்தே "ஸாம்நஃ உத்கீதோ ரஸஃ" என்று ஸாமத்திற்கு ரஸமாகச் சொல்லப்படுமதாய் ப்ரணவத்தை முன்னிட்டு கானம் பண்ணப்படுமதாயிருப்பது உத்கீதமாகையாலே அந்த உத்கீதத்தின் அவயவமான ப்ரணவத்தை "ஓமித்யேத தக்ஷரமுத்கீதமுபாஸீத" என்று சாந்தோக்யத்தில் முதலிலே யெடுத்தாப்போலே திருவாய்மொழி

யிலும் முதலிலே யெடுக்கிறவளவில் 'ஓம்' என்று சேர்த்தேயெடுத்தால் திருவாய்
மொழியின் ஸர்வாதிகாரத்வம் குன்றுமென்று அந்த ப்ரணவத்தை மூன்றக்ஷரமாகப்
பிரித்து அம்மூன்றையும் [உயர்வறவுயர்நலமென்கிற பாசுரத்தில்] முதல் மூன்றடிக
ளில் எடாநிற்கச்செய்தே முதலெழுத்தான அகாரம் முதலாக எடாதே உகாரம்
முதலாக எடுக்கையாலே அக்ஷர க்ரமத்தை மாருடினார். இங்ஙனம் மாருடி உகாரம்
முதலாக எடுத்தது ஏனென்னில்; அந்த சாந்தோக்யரஸமான உத்கீதத்திற்கு நோக்
கான 'உத்' என்கிற திருநாமம் இதற்கு உள்ளுறையாயிருக்கின்றமைதோன்ற உகாரம்
முதலாகவெடுத்து முடிவில் 'உயர்ந்தே' என்று தகார மிறுதியாக முடிக்கையிலே
திருவுள்ளம். ஆகவிப்படி மூன்றக்ஷரமாக ப்ரணவத்தை முதலிலே மொழியாநிற்கச்
செய்தே கீழ்விவரித்த கருத்தினுல் எழுத்து முறைமையை மாருடி, சாந்தோக்யத்தின்
நடுவிற்சொல்லப்பட்ட அர்ச்சிராதியாகிற சரமகதியைத் திருவாய்மொழியில் * சூழ்
விசும்பணிமுகிற் பதிகத்திற் பேசுகையால சரமகதியை முடிவாகக்கொண்டு, அந்த
ஸாமம் * ஏதத்ஸாம காயந் ஆஸ்தே * என்கிறபடியே பகவதநுபவத்திலுண்டான
மகிழ்ச்சிக்குப் போக்குவீடாக "ஹாவு ஹாவு ஹாவு" இத்யாதிப்படியே ஸாமகாநம்
பண்ணி " அஹமந்நாதஃ " என்று களிக்கும் நித்ய முக்தரான தேவர்களுக்கு
போக்யமாயிருப்பதுபோல இத் திருவாய்மொழியையும் "தொண்டர்க்கு அமுதுண்
ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்கிறபடியே பகவதநுபவ ரஸிகர்களுக்கு
போக்யமாம்படியாக்கி, "ஸர்வேப்யோபி ஹி வேதேப்யஃ ஸாமகோஷோ மஹாநபூத்
அந்வகோஷயதத்யர்த்தம் தேந ப்ரஹ்மாண்ட மண்டபஃ" [எல்லா வேதங்களின்
ஒலியிற்காட்டிலும் ஸாமவேத வொலியே ப்ரஹ்மாண்ட மண்டலம் வரையில்
எட்டும்படி மிகப்பெரிதாயிருந்தது] என்றும், "பாடு † நல்வேதவொலி பரவைத்
திரைபோல் முழங்க" என்றும் "எங்குமெழுந்த † நல்வேதத்தொலிநின்றேங்கு"
என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெரிய கோஷத்தையுடைத்தான ஸாமவேதம் போலே
திருவாய்மொழியும் ‡ பெரிய திருவத்யயநமென்னப் பாடப்படுகையாலே ஆக
இப்படிப்பட்ட ஆகாரங்களையிட்டுத் திருவாய்மொழியை சந்தோக ஸாமத்தில்
உபநிஷத்பாகமான சாந்தோக்யத்தோடு ஒத்ததென்று மஹான்கள் நிர்வஹிப்பர்கள்

(மூ.) 53. புரவியேழொருகாலுடைய தேரிலே திருச்சக்கரமொத்துக் காலசக்கரச் செங்
கோல்நடாவி ஜ்யோதிச்சக்ரவொளிசுருக்கி அக்நீஷோமீயதேஜோம்ருதத்துக்கூற்
றும் மந்தேஹர்க்குச் செந்தீயும் முக்தி மார்க்கத்தலைவாசலும் கண்ணுவான் கண்
ணில் பிறந்த கண்மணியும் த்ரயீமயமுமான மண்டலத்திலே தண்டாமரைசுமக்
கத் தோள்வளையும் குழையும் திருச்செய்ய முடியுமாரமும் படையும் திகழும்
பொன்மேனியும செஞ்சுடர்த் தாமரைக் கண்ணுமாய் அணிநிறமூர்த்தி யிதென்

† நல்வேத மென்கையாலே ஸாமவேதம் விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம்.

‡ நம்பெருமாள் ஸந்நிதியில் முதலாயிரமும் பெரிய திருமொழியும் ஸேவிக்கப்
பெறுகிற பகற்பத்துத் திருநாள் சிறிய திருவத்யயனமென்றும், திருவாய்மொழி
ஸேவிக்கப்பெறுகிற இராப்பத்துத் திருநாள் பெரிய திருவத்யயநமென்றும் வழங்கப்
படுதலால் ஸாமகோஷத்திற்கும் திருவாய்மொழி கோஷத்திற்கும் பெருமை
ஒக்குமென்க.

னும்படி இரண்டையும் தன்னிறமாக்குகிற செய்யாளான வித்யையோடே அருக்கன்மேவின ஸதாத்யேயதேஜஸ்ஸின் ஸாமரஸோத்காந நாமமுள்ளுறை யான ஆத்யந்தங்களாலே ஓராயிரமாமவற்றிலே ஒன்றை ஆயிரமுகத்தினுல் அருளின தீர்த்தம்போலே தீர்த்தங்களாயிரமுமாக விஸ்தரிக்கிருரென்று வேதகுருபதேசம்.

(உத்கீதப்ரணவத்தை முதலிலே மாருடினதாகக் கீழ்ச்சொன்னதின் கருத்தை ஆப்தோபதேசமுகத்தால் அறிவித்தல்)

(ப.) 53. [சாந்தோக்யமென்கிற உபநிஷத்தில் ஸூர்யமண்டலவர்த்தியான பரமபுருஷனைக் குறித்து ''ய ஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மயः புருஷः த்ருச்யதே'' என்று ப்ரஸ்தாவித்து ''தஸ்ய உத் இதி நாம' என்று சொல்லியிருக்கையாலே அதை முற்றுந்தழுவி இந்த சூர்ணிகையருளிச் செய்திருப்பது பரமபோக்யம்.]

புரவியேழொருகாலுடைய தேரிலே—* காரார் புரவியேழ் பூண்டதனியாழி * என்றும் * ஒரு காலுடைய தேரொருவனாய் * என்றும் திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த படியே ஏழுகுதிரைகளையும் ஒற்றைச் சக்கரத்தையு முடைத்தான தேரிலே,

(இனிமேல் எட்டுவாக்யங்கள் ஸூர்யமண்டலத்தின் விசேஷங்களைக் கூறுவன.)

திருச்சக்கரமொத்து — * செஞ்சுடரோன் திருமால் திருக்கைத் திருச்சக்கர மொக்கும் *என்று நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே தன்னுடைய தேஜோவிசேஷத் தாலே சக்கரத்தாழ்வானேடொத்தும்,

காலசக்கரச் செங்கோல் நடாவி— * அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல்விசும்பும் நிலனும் இருளார்வினைகெடச் செங்கோல்நடாவுதிர் * என்கிற திருவிருத்தப் பாசுரப் படியே உபயவிபூதியிலும் எம்பெருமான் தன்னுடைய ஆஜ்ஞையை நடத்துகைக் குக் கருவியாகக் கொண்ட திருவாழியாழ்வானைப் போலே * காலசக்கரத்தாய் * என்றும் * கண்ணனெம்பிரானெம்மான் காலசக்கரத்தானுக்கே * என்று முள்ள பாசுரங்களின்படியே காலசக்ர நிர்வாஹகனான அப்பெருமானுடைய காலசக்ர விஷய மான ஆஜ்ஞையை * தனிவளர் செங்கோல் நடாவு தழல்வாயரசு * என்கிற பாசுரப்படியே [ஸூர்யனாகிற தான்] நடத்திக்கொண்டும்,

ஜ்யோதிச் சக்ரவொளி சுருக்கி—* சுடரொளி பரந்தன சூழ்திசையெல்லாம் துன் னிய தாரகை மின்னொளி சுருங்கி * என்று திருப்பள்ளியெழுச்சியி லருளிச்செய்த படியே நக்ஷத்ரம் முதலிய ஸகலதேஜःபுஞ்ஜங்களினுடையவும் தேஜஸ்ஸுக்களை அஸத்ஸமமாக்கியும்,

அக்நீஷோமீய தேஜோம்ருதத்துக்கு ஊற்றும்—[அக்நிதேஜஸ்ஸுக்கு ஊற்றும், ஸோமாம்ருதத்துக்கு ஊற்றும் என்று யோஜநை] அக்நியினுடைய தேஜஸ்ஸுக் கும் ஸோமனாகிய சந்திரனுடைய அம்ருதத்திற்கும் பிறப்பிடமாகியும்,

மந்தேஹர்க்குச் செந்தீயும்— * மந்தேஹாருணே த்வீபே * இத்யாதியுபநிஷத் தின் படியும் * மீண்டவற்று ளெரிகொள் செந்தீவீழசுரரைப்போல * என்ற திரு விருத்தப்பாசுரப்படியும் மந்தேஹரென்கிற ராக்ஷஸர்கள் மடிந்துபோவதற்குரிய சிவந்த அக்நியாயும்,

முக்திமார்க்கத்தலைவாசலும்— அர்ச்சிராதியான மோக்ஷமார்க்கத்திற்கு முதல் வாசலாகியும்,

கண்ணுவான் கண்ணில்பிறந்த கண்மணியும் —* கண்ணுவானென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு * என்று நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே அனைவர்க்கும் கண்போன்றவனான ஸர்வேச்வரனுடைய கண்ணில் நின்றும் * **சக்ஷோஸ் ஸூர்யோ அஜாயத** * என்கிற சுருதியின்படியே தோன்றின கண்மணியாகியும்,

த்ரயீமயமுமான மண்டலத்திலே—வேதமயமாயும் [இப்படி எட்டு விசேஷணங் களுக்கு உரியதாக] ப்ரஸித்திபெற்ற ஸூர்யமண்டலத்திலே; (இந்தஸப்தம்யந்த மானது மேலே "அருக்கன்மேவின" என்பதனோடு சேரக்கடவது) (ஸூர்யமண்ட லத்திலே எம்பெருமானெழுந்தருளியிருக்கும் விதம் எப்படிப்பட்டதென்றால், அது சொல்லுகிறது மேல்)

தண்டாமரை சுமக்க—* தண்டாமரை சுமக்கும் பாதப்பெருமான் * என்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்தபடியே * ஸரஸிஜாஸந ஸந்நிவிஷ்டனாய்,

தோள்வளையும் குழையும் திருச்செய்யமுடியும் ஆரமும்படையும் திகழும் பொன்மேனியும்—* செங்கமலக்கழலில் * என்கிற பெரியாழ்வார் பாசுரத்திலும் * திருச்செங்குன்றூரில் * என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்திலும் கூறினபடியே, தோள்வளை மகர குண்டலம் கிரீடம் ஹாரம் திருவாழி திருச்சங்கு ஆகிய திவ்யாபரணங்கள் விளங் கப்பெற்று * திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன் * என்று பேசப்பட்ட பொன் னிறமான திருமேனியை யுடையவனாயும்,

செஞ்சுடர்த் தாமரைக் கண்ணுமாய்—* அஞ்சுடர வெய்யோனணி நெடுந்தேர் தோன்றுதால் * என்றவுடனே * செஞ்சுடர்த் தாமரைக்கண் செல்வனும் வாரானால் * என்று நம்மாழ்வார் ஸூர்ய மண்டலத்தோடே ஸமபிவ்யாஹரித்துச் சொல்லுகையாலும் * **தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீக மேவமக்ஷிணீ** * என்று ச்ருதி சொல்லுகையாலும் ஆதித்ய கிரணங்களாலே விகஸிதமானபோதைச் சிவந்த வொளியையுடைய தாமரைபோன்ற திருக்கண்களுமாய்,

அணிநிறமூர்த்தி யீதென்னும்படி இரண்டையும் தன்னிறமாக்குகிற—* திகழுமருக்க னணி நிறமும் கண்டேன் * என்று பேயாழ்வாரும் * செய்யதோர் நாயிற்றைக் காட்டிச் சிரீதரன் மூர்த்தி யீதென்னும் * என்று நம்மாழ்வாரும் அருளிச்செய்ய லாம்படி பகவத் விக்ரஹத்தையும் ஆதித்ய மண்டலத்தையும் தன்னோடொத்த நிறத்தையுடையதாம்படி செய்கின்றவளான,

செய்யாளான வித்யையோடே—* கமலமலர்மேல் செய்யாள் * என்று நம்மாழ் வாரருளிச்செய்தபடியே ஹிரண்யவர்ணையாய் * வித்யாஸஹாயமாதித்யஸம்ஸ்தம் வித்யாப்ரஸாதகம் * என்கிறபடியே **வித்யா** சப்தத்தினால் சொல்லப்பட்டவளுமான பிராட்டியோடு கூட,

அருக்கன் மேவின—* வானிடை யருக்கன் மேவி நிற்பாற்கு * என்று திரு மங்கையாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே ஸூர்யனுக்குள்ளே யெழுந்தருளியிருக்கின்ற,

ஸதாத்யேய தேஜஸ்வின்—* த்யேயஸ் ஸதா ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தீ நாராயண: * என்கிறபடியே எப்போதும் த்யானிக்கத்தக்க தேஜோரூபியாயிருக்கிற பரம புருஷனை ப்ரதிபாதிக்கின்ற,

ஸாமரஸோத்காநநாம முன்னுறையான ஆத்யந்தங்களாலே — சந்தோகஸாமத்துக்கு ரஸமாயிருந்துள்ள உத்கீதத்தில் 'உத்' என்று சொல்லப்பட்ட திருநாமம் இத்திருவாய்மொழிக்கு அந்தரங்கமாயிருக்கின்ற தென்பது தோற்றும்படியாக உயர்வற வென்று உகாரத்திலே தொடங்கி முடிவுபாசுரத்திலே 'உயர்ந்து' என்று தகாரத்திலே தலைக்கட்டியிருக்கிற ப்ரகாரங்களாலே,

ஓராயிரமாமவற்றிலே ஒன்றை—*ஓராயிரமாயுலகேழளிக்கும் பேராயிரங் கொண்டதோர் பீடுடையன் * என்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்தபடியே ஒரு திருநாமமே ஆயிரந் திருநாமங்களின் காரியஞ் செய்யுமென்னப்பெற்ற பெருமை வாய்ந்த திருநாமங்களுக்குள்ளே (உத் என்கிற அந்த) ஒரு திருநாமத்தை,

ஆயிரமுகத்தினலருளின தீர்த்தம் போலே — ஒருகங்கைதானே உலகத்தைப் புனிதமாக்குவதற்காக * அந்தரத்தமரரடியிணை வணங்க ஆயிரமுகத்தினலருளி * என்று திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே தன்னை ஆயிரமுகமாகப் பெருக்கினுப்போலே,

தீர்த்தங்களாயிரமுமாக விஸ்தரிக்கிருரென்று— * தீர்த்தங்களாயிரத்துள் * என்று ஆழ்வார் தாமே அருளிச்செய்யும்படி லோகபாவனமான ஆயிரம்பாட்டாக விரித்து அருளிச்செய்தாரென்று,

வேதகுருபதேசம்—வேதாசார்யபட்டர் உபதேசிக்கும்படி.

[கீழ்ச் சூர்ணையில் "இத்தை ச்சாந்தோக்யஸமமென்பர்கள்" என்று அருளிச்செய்ததானது இந்த சூர்ணையினல் வெகு விரிவாகவும் ஸுஸங்கதமாகவும் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று.] ... ... (53)

(நா.) 53. ஏழு குதிரைகளையும் ஒரு சக்கரத்தையுமுடைத்தாகையாலே விலக்ஷணமான பெருமை வாய்ந்த தேரிலே, தேஜோ விசேஷத்தாலே திருவாழியோடொத்து, காலசக்ர நிர்வாஹகனை எம்பெருமானுடைய காலசக்ர விஷயமான ஆஜ்ஞையை நடத்தி, நக்ஷத்திரம் முதலிய சோதிமண்டலங்களின் தேஜஸ்ஸைக் குறைத்து, அக்நியினுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும் சந்திரனுடைய அம்ருதத்துக்கும் பிறப்பிடமாயும் மந்தேஹரென்னும் ராக்ஷஸர்க்குச் சிவந்த நெருப்பாயும் அர்ச்சிராதியான மோக்ஷவழிக்கு முதல்வாசலாயும், அனைவர்க்கும் கண்போன்றவனை ஸர்வேச்வரனுடைய கண்ணிலேபிறந்த கண்மணியாயும் வேதமயமாயுமிருக்கின்ற ஸூர்யமண்டலத்தில் * சீர்பூத்த செழுங்கமலத்திருத்தவிசில் வீற்றிருப்பவனும், தோள்வளையும் மகரகுண்டலமும் கிரீடமும் ஹாரமும் திருவாழி திருச்சங்கும் பொன்னிறமான திருமேனியும் செந்தாமரைக்கண்களுமுடையனும், பகவத் விக்ரஹத்தையும் ஆதித்ய மண்டலத்தையும் தன்னிறமாக்குகின்ற சிவந்த நிறத்தையுடையவளான பிராட்டியோடுகூட ஆதித்யனுள்ளே யிருப்பவனும், எப்போதும் சிந்திக்கவுரிய தேஜோரூபியாயிருக்கிற விலக்ஷண பரம புருஷனை ப்ரதிபாதிக்கின்ற சந்தோக ஸாமத்துக்கு ரஸமாயிருந்துள்ள உத்கீதத்தில் 'உத்' என்று சொல்லப்பட்ட திருநாமம் இத்திருவாய்மொழிக்கு உள்ளுறயானமை தோற்றும்படியாக உயர்வு என்றெடுத்து உயர்ந்தே என்று தலைக்கட்டுகையால் உகாரம் ஆதியாயும் தகாரம் அந்தமாயுமிருக்கிற ஆத்யந்தங்களாலே, ஒரு திருநாமமே ஆயிரம்

முகமாக நின்று உலகேழளிக்கவல்ல திருநாமங்களிலே ஒரு திருநாமத்தை, ஒன்றுன கங்கைதானே உலகத்தைப் புனிதமாக்குவதற்காகத் தன்னை ஆயிரமுகமாய்ப் பெருக்கினுப்போலே லோக பாவனமான ஆயிரம் பாட்டாக விஸ்தரிக்கிருரென்று வேதாசார்யபட்டர் உபதேசிப்பராம்,

[ஆக இவ்வளவால் ஆழ்வாருடைய நான்கு திவ்யப்ரந்தங்களும் வேதரூப மென்பதும் அங்க உபாங்கஸஹித மென்பதும், வேதத்திற்குள்ள லக்ஷணங்களும் அமையப்பெற்றன வென்பதும், நித்யங்களும் அபௌருஷேயங்களுமாயிருக்கு மென்பதும், இவற்றில் இன்ன ப்ரபந்தம் இன்ன வேதஸ்தாநீய மென்பதும், அதில் ஸாமவேத ஸ்தாநீயமான திருவாய்மொழி ஸாமச்ரேஷ்டமான சந்தோகஸாமோப நிஷத்துக்கு ஸமமென்பதும் நிரூபிக்கப்பட்டன.] ... . (53)

(மூ.) 54. **அன்றிக்கே ஸ்வரூபகுணவிபூதிசேஷ்டிதங்களை விசதமாக்குகிற பஞ்சராத்ர புராணேதிஹாஸங்கள்போலே நீலபாருபோக்தி தெரியச்சொன்ன வேதோபப்ரும்ஹண மென்பர்கள்.**

[ஆழ்வாருடைய நான்கு ப்ரபந்தங்களுக்கும் வேதஸாம்யம் தவிர, வேத உபப்ரும்ஹண ஸாம்யமும் உண்டென்பது]

(ப.) 54. அன்றிக்கே—கீழ்விவரித்தபடியே நம்மாழ்வாருடைய நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் வேதஸாம்யம் சொல்லுகை மாத்திரமேயல்லாமல்; (வேத உபப்ரும்ஹண ஸாம்யமும் நிர்வஹிக்கப்படுவதுண்டு; எங்ஙனேயென்னில்;)

ஸ்வரூப குணவிபூதிசேஷ்டிதங்களை விசதமாக்குகிற பஞ்சராத்ரபுராண இதிஹாஸங்கள் போலே—எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் முதலிய ஸகலத்தையும் கலந்தகட்டியாக ஓதியிருக்கிற ச்ருதியிலிருந்து ஒவ்வொன்றை யெடுத்துக் கொண்டு விசதமாக்கு வதற்காக [வேதோபப்ரும்ஹணமாய்] ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரமும் புராணங்களும் இதி ஹாஸங்களும் அவதரித்து ஸ்வரூபத்தையும் குணங்களையும் பாஞ்சராத்ரம் விளக்கி, விபூதிவிஸ்தாரத்தைப் புராணங்கள் விளக்கி, சேஷ்டித விஸ்தாரத்தை இதிஹாஸங்கள் விளக்கிநின்றுப்போலே,

நீலபாருபோக்தி தெரியச்சொன்ன வேதோபப்ரும்ஹணமென்பர்கள்—* நீலதோயத மத்யஸ்தா பீதாபா ஸ்யாத் தநூபமா * பாருப: * இத்யாதி ச்ருதிகளில் ப்ரஸ்தா விக்கப்பட்ட ஸ்ரீமந்நாராயண திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை * தெரியச்சொன்ன வோராயிரம் * என்கிறபடியே விளக்கித் தெரிவிக்கவே திருவாய்மொழி அவதரித் திருக்கையாலே இந்த வகையையிட்டு அப் பாஞ்சராத்ராதிகள்போல இத்தமிழ் வேதமும் வேதோபப்ரும்ஹணம் என்று நிர்வஹிப்பாருமுளர். எல்லாவற்றிலும் எல்லாமுண்டே யாகிலும், ஒவ்வொரு நூலுக்கு ஒவ்வொன்றை முக்கியமாகப் பேசுகையிலே விசேஷ நோக்கு என்று கொள்ளக் குறையில்லாமையாலே நம்மாழ் வாருடைய திவ்யப்ரபந்தங்களிலும் ஸ்வரூப, ரூப, குண, விபூதி, சேஷ்டிதங்களாகிற எல்லாமும் பேசப்பட்டிருந்தாலுங்கூட, இவற்றுக்கு எம்பெருமானுடைய வடிவழ கைப் பற்றி விளக்கமாகப் பேசுகையிலே விசேஷ நோக்கு என்று நிர்வஹித்தவிது மிகவும் ஸமஞ்ஜஸம். ... ... (54)

(நா.) 54. ஆழ்வாரருளிச்செய்த திருவிருத்தம் முதல் திருவாய்மொழியீறான நான்கு திவ்யப் பிரபந்தங்கட்கும் இப்படி வேதஸாம்யம் சொல்லுகைமாத்திரமன்றியே வேதோபப்ரும்ஹண ஸாம்யமுஞ் சொல்லுவதுண்டு: எங்ஙனேயென்னில்; எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப குண விபூதி சேஷ்டிதங்களை ப்ரதிபாதியா நின்றுள்ள ச்ருதியிற் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூபத்தையும் குணங்களையும் விசதமாக்குவதற்குப் பாஞ்சராத்ரமும், விபூதி விஸ்தாரத்தை விளக்குவதற்குப் புராணங்களும், சேஷ்டித விஸ்தாரத்தை விளக்குவதற்கு இதிஹாஸங்களும் அவதரித்தாப்போலே, எல்லையற்ற தேஜோராசிமயமான ஸ்ரீமந்நாராயண திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை ப்ரதிபாதியா நின்றுள்ள வேதபாகங்களை விசதப்படுத்துவதற்கு இந்நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களும் அவதரித்தனவென்பர். [பஞ்சராத்ர புராண இதிஹாஸங்களிலும் இந்நான்கு ப்ரபந்தங்களிலும் ஸ்வரூபம் குணம் விபூதி சேஷ்டிதம் ஆகிய எல்லாமுமே சொல்லப்பட்டிருந்தனவாகிலும், பஞ்சராத்ரங்களுக்கு ஸ்வரூப, குணங்களிலே நோக்கு என்றும், புராணங்களுக்கு * ஸர்க்கச் ச ப்ரதிஸர்க்கச் ச வம்சோ மந்வந்தராணி ச - வம்சாநு சரிதஞ் சைவ புராணம் பஞ்சலக்ஷணம் * என்கிறபடியே விபூதி விஸ்தார ப்ரதிபாதநத்திலே நோக்கு என்றும் நம்மாழ்வாருளிச்செயல்களுக்கு திவ்யமங்களவிக்ரஹத்திலே நோக்கு என்றும் பெரியோர்கள் நிஷ்கர்ஷித்திருக்கையாலே இப்படி வகையிட்டுச் சொல்லக்குறையில்லை. திருவிருத்தத்தில் தொடக்கத்தில் "முழுநீர்முகில் வண்ணன்" என்று திருமேனியை ப்ரஸ்தாவித்து, முடிவிலும் "மைப்படி மேனியும் செந்தாமரைக்கண்ணும்" என்று அதனையே ப்ரஸ்தாவிக்கையாலும், திருவாசிரியத்திலும் "மீதிட்டுப் பச்சைமேனி மிகப்பகைப்ப" என்று தொடக்கத்திலே திருமேனியை ப்ரஸ்தாவித்து, மேலேயும் "தாமரைக்காடு மலர்க்கண்ணொடு கனிவாயுடையதுமாய்" என்று அதனையே ப்ரஸ்தாவிக்கையாலும், பெரிய திருவந்தாதியிலும் "நற்பூவைப்பூவீன்றவண்ணன்" என்று திருமேனியைத் தொடங்கி முடிவிலும் "கார்கலந்த மேனியான்" என்று அதனையே பேசுகையாலும், திருவாய்மொழியிலும் "துயரறுசுடரடி" என்று திருமேனியிலே தொடங்கி "புனக்காயா நிறத்த" என்று அதுதன்னிலே தலைக்கட்டுகையாலும் நம்மாழ்வாருடைய நான்கு பிரபந்தங்களுக்கும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்திலே பெரும்பான்மையானநோக்கென்க.

(மூ.) 55. கல்பாதியில் தோற்றிற்று வர்ணிக்கும் சதுர்முகன் சந்தஸ்ஸும் மோஹ சாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகன் பிணச்சுடலை வெந்தாரக்குமாறுமணிந்து ஏறேறிச் சுழன்ருடுமாலமமர்பிச்சுத் தெளிந்து தான் வணங்குமாறுரைக்கக் கேட்ட ஸஜாதீயர் ப்ரஸாதமும் ஆர்ஷமூலம்.

[மஹர்ஷிகளின் க்ரந்தங்களுக்கு மூலம் இன்னதென்பது]

(ப.) 55. கல்பாதியில் தோற்றிற்று வர்ணிக்கும் சதுர்முகன் சந்தஸ்ஸும்—ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸங்களென்றும் ஸங்கீர்ணங்களென்றும் சொல்லப்படுகிற அஹஸ்ஸுக்களாகிற கல்பங்களின் ஆதியிலே எந்த குணம் தலைகாட்டுகிறதோ அந்த குணத்திற்குத் தக்கபடி நெஞ்சில் தோன்றினவாறெல்லாம் ஒவ்வொரு தேவதையின் மாஹாத்மியத்தை வருணித்துப் பேசுகின்றவனான நான்முகனுடைய வரப்ரஸாதமானது, * மச்சந்தாதேவ * இத்யாதிப்படியே,

ஆர்ஷமூலம்—வால்மீகி ப்ரோக்தமான ராமாயணத்தினவதாரத்திற்கு மூல மானது ;

மோஹசாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகன்—* த்வஞ்ச ருத்ர ! மஹாபாஹோ ! மோஹசாஸ்த்ராணி காரய * என்று எம்பெருமான் நியமித்தது வியாஜமாக ஆகமம் முதலிய மோஹ சாஸ்த்ரங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்தவனை ருத்ரன்,

(பிணச்சுடலை வெந்தார் அக்கும் ஆறுமணிந்து ஏறேறிச் சுழன்றாடும் ஆலமமர் பிச்சுத் தெளிந்து =)

பிணம்—* பிணங்களிடு காடதனுள் நடமாடு பிஞ்ஞகனோடு * என்றும்,

சுடலை—* சுடலையில் சுடுநீறன் * என்றும்,

வெந்தார்—* வெந்தாரென்புஞ் சுடுநீறும் மெய்யில்பூசி * என்றும்,

அக்கும்—* அக்கும்புலியினதளுமுடையா ரவரொருவர் * என்றும்,

ஆறும் அணிந்து—* ஆறும் பிறையுமரவமும் அடம்பும் சடைமேலணிந்து * என்றும்,

ஏறேறி—* எரியுருவத்தேறேறி * என்றும்,

சுழன்றாடும்— * மன்னுகுலவரையும் மாருதமும் தாரகையும் தன்னினுடனே சுழலச் சுழன்றாடும் கொன்னவிலும் மூவிலைவேல் கூத்தன் * என்றும்,

ஆலமமர்—* ஆலமமர்கண்டத்தரன் * என்றுமுள்ள பாசுரங்களில் சொல்லப் பட்டபடியே—சுடுகாடுகளிலே திரிந்து பிணங்களின் நீற்றை உடம்பெங்கும்பூசி எலும்புமாலையைப்பூண்டு புலித்தோலுடுத்து, கங்கை சந்திரன் ஸர்ப்பம் முதலான வற்றைச் சடைமீதணிந்து ரிஷப வாஹனனாய்க் கூத்தாடியாய் விஷகண்டனாயிருந்து,

பிச்சுத்தெளிந்து—' நம்மிற்காட்டில் மேற்பட்டாரில்லை ' என்று பிச்சேறிக்கிடந்த நிலைமை நீங்கி ஸத்வகுணம் தலையெடுத்து,

தான்வணங்குமாறு உரைக்க—* ஆலநிழற்கீழறநெறியை நால்வர்க்கு, மேலை யுகத்துரைத்தான் மெய்த்தவத்தோன்—ஞாலமளந்தானை ஆழிக்கிடந்தானை, ஆல் மேல்வளர்ந்தானைத் தான் வணங்குமாறு * என்கிற திருமழிசையாழ்வார் பாசுரப் படியும், * அறிவானுமாலமர நீழல் அறம் நால்வர்க்கு அன்றுரைத்த, ஆலமமர் கண்டத்தான் * என்கிற பொய்கையாழ்வார் பாசுரப்படியும் (ருத்ரன்) தான் ஸர்வேச்வரனை யுபாஸிக்கும் வகையை உபதேசிக்க,

கேட்ட—அந்த ருத்ரனிடம் உபதேசங்கேட்டவர்களாய்,

ஸஜாதீயர் ப்ரஸாதம்—(பராசரரான தமக்கு) ஸஜாதீயர்களான அகஸ்த்ய புலஸ்த்ய தக்ஷமார்க்கண்டேயர்கள் நால்வரில் ஒருவனான புலஸ்த்யன் பண்ணின வரப்ரதானம், [* புராண ஸம்ஹிதாகர்த்தா பவாந் வத்ஸ ! பவிஷ்யதி, தேவதா பாரமார்த்த்யஞ்ச யதாவத் வேத்ஸ்யதே பவாந் * என்று புலஸ்த்ய முனிவர் பராசர முனிவர்க்கு அருளிச்செய்தது காண்க.]

ஆர்ஷமூலம் — பராசரமஹர்ஷியின் புராணம் அவதரிப்பதற்கு மூலம்.

[ஆழ்வாருடைய திவ்ய ப்ரபந்தங்களும் மஹர்ஷிகளின் இதிஹாஸ புராணங்களும் வேதங்களுக்கு உபப்ருமஹணங்கள் என்கிற ஸாம்யத்தை ஒருவாறு பெற்றிருந்தா

லும், நம்மாழ்வாருடைய திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்குண்டான ஏற்றம் மஹர்ஷிகளின் க்ரந்தங்களுக்குக்கிடையாதென்று மேலே விரிவாக நிரூபிக்கப்படும் விஷயத்திற்கு அடியிடுவது இந்த சூர்ணிகை. மேல் சூர்ணையையும் சேர்த்து இதன் தாத்பர்ய முணரவேணும். ராஜஸதெய்வமான சதுர்முகனுடைய வரப்ரஸாத மடியாக அவதரித்த வால்மீகி ப்ரபந்தமென்ன, தாமஸதெய்வமான ருத்ரனிடம் உபதேசங் கேட்ட ரிஷிகளில் ஒருவனான புலஸ்த்யனுடைய வரப்ரஸாத மடியாக அவதரித்த பராசரப்ரபந்தமென்ன, மற்றும் இப்புடைகளிலே தோன்றின இதர மஹர்ஷி ப்ரபந்தங்களென்ன அவையெல்லாவற்றிலுங் காட்டில் பரமஸாத்விக தேவதையான ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவருளடியாகவே அவதரித்த ஆழ்வார் திருவாக்கு மிகச்சிறப்புப்பெற்றது என்பதே இங்கு விவக்ஷிதம். ... ... (55)

(தா) 55. ஆழ்வாரருளிச்செயல்களும் மஹர்ஷிகளின் க்ரந்தங்களும் வேதங்களுக்கு உபப்ரும்ஹணம் என்னுமாகாரத்தாலே ஒருவாறு ஸாம்யம்பெற்றிருந்தாலும் நம்மாழ்வாரருளிச்செயல்களுக்குள்ள ஏற்றம் ருஷிகளியற்றிய புராணாதிகளுக்கு இல்லையென்பதை அறிவிப்பதற்காக ருஷி க்ரந்தங்களினுடையவும் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களினுடையவும் உத்பத்தி மூலங்களை வெளியிடவிரும்பி, முதலில் ருஷி க்ரந்தங்களின் உற்பத்திக்கு மூலம் இன்னதென்கிறது.—ஸங்கீர்ணங்களென்றும் ஸாத்விகங்களென்றும் ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் சொல்லப்படுகிற அஹஸ்ஸுக்களாகிற கல்பங்களினுடைய ஆதிகளிலே கிளர்கின்ற குணங்களுக்கு ஏற்ப * அக்நே: சிவஸ்ய மாஹாத்ம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்திதம், ராஜஸேஷு ச மாஹாத்ம்யம் அதிகம் ப்ரஹ்மணோவிது:,ஸாத்விகேஷ்வத கல்பேஷு மாஹாத்ம்ய மதிகம் ஹரே:, தேஷ்வேவ யோகஸம்ஸித்தா: கமிஷ்யந்தி பராம் கதிம்; ஸங்கீர்ணேஷு ஸரஸ்வத்யா: பித்ருணாம் ச நிகத்யதே.'' என்கிறபடியே, தாமஸ கல்பங்களில் அக்நியினுடையவும் சிவனுடையவும் மாஹாத்மியத்தையும் ராஜஸ கல்பங்களில் தன்னுடைய [நான்முகனுடைய] மாஹாத்மியத்தையும், ஸாத்விக கல்பங்களில் ஸர்வேச்வரனுடைய மாஹாத்மியத்தையும், (முக்குணங்களும் கலசின) ஸங்கீர்ண கல்பங்களில் பித்ருக்களினுடையவும் ஸரஸ்வதியினுடையவும் மாஹாத்மியத்தையும் பேசுகின்ற நான்முகக்கடவுளின் அநுக்ரஹமும்,—ஆகமம் முதலிய மோஹசாஸ்திரங்களைப் பிரவர்த்திப்பித்தவனான ருத்ரன் சுடுகாடுகளிலே திரிந்து பிணங்களின் நீற்றை உடம்பெங்கும்பூசி எலும்புமாலையைப் பூண்டு புலித்தோலுடுத்து, கங்கை சந்திரன் ஸர்ப்பம் முதலானவற்றைச் சடைமீதணிந்து ரிஷபவாஹனனாய்க் கூத்தாடியாய் விஷத்தைக் கழுத்திலுடையனாய் 'நம்மிற்காட்டில் மேற்பட்டாரில்லை' என்று தன்னை ஈச்வரனாக நினைத்திருக்கும் மயக்கம் நீங்கி ஸத்வகுணம் தலையெடுத்து ஸர்வேச்வரனைத் தான் உபாஸிக்கும் வகையை உபதேசிக்கக்கேட்ட ஸஜாதீயர்களான அகஸ்த்ய புலஸ்த்ய தக்ஷ மார்க்கண்டேயர் நால்வரிலே ஒருவனான புலஸ்தியன் பண்ணின வரப்ரதானமும் ஆர்ஷ க்ரந்தங்களின் உத்பத்திக்கு மூலம். [வால்மீகிபகவானுக்கு நான்முகனுடைய அநுக்ரஹமும், பராசரபகவானுக்கு புலஸ்த்ய ப்ரஸாதமும் மற்றும் இப்புடையிலே அறியக்கடவது.] ... ... (55)

(மூ.) 56. பரமஸத்வத்தோடே உள்ளியுரைக்கும் நிறைஞானத்தயனுஞ்
சிவனுந் திருமாலருள்கொண்டு இவர் பாடினர்.

[ஆழ்வாருளிச்செயல்களுக்கு மூலம் இன்னதென்கிறது]

(ப) 56. பரமஸத்வத்தோடே — * பரமஸத்வஸமாச்ரயః கః * என்று
ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி வடிக்கட்டின ஸத்வகுணத்தோடே கூடி,
உள்ளியுரைக்கும்—* நெறியுள்ளியுரைத்த கணக்கறு நலத்தனன் * என்கிற
படியே வேதமார்க்கங்களை நன்கு விமர்சித்து அருள் செய்யுமவனாய்,
நிறைஞானத்து—* அறிவினால் குறைவில்லா அகல்ஞாலத்தவரறிய நெறி
யெல்லாமெடுத்துரைத்த நிறை ஞானத்தொருமூர்த்தி * என்கிறபடியே பரிபூர்ண
மான ஞானத்தை நிரூபகமாகவுடையனாய்,
அயனும் சிவனும் திருமால்—* அயனும் சிவனும் திருமாலால் * என்கிறபடியே
ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு அந்தர்யாமியாய்நின்று அந்தந்தக் காரியங்களை நிர்வஹிக்
கையாலே அவரவர்களைச் சொல்லும் சப்தத்தாலும் சொல்லப்படுவானாய் ஸர்வேச்
வரனான திருமாலினுடைய,
அருள்கொண்டு— * திருமாலாலருளப்பட்ட சடகோபன் * என்றும் * அருள்
கொண்டு ஆயிரமின் தமிழ்பாடினான் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே (அப்பெருமா
னுடைய) திருவருளையே மூலமாகக்கொண்டு இவ்வாழ்வார் தமது திவ்யப்ரபந்
தங்களை யருளிச்செய்தார். .... (56)

(தா.) 56. ரஜோகுண தமோகுணங்கள் சலசாமல் சுத்த ஸத்வகுணத்
தோடு கூடி வேதமார்க்கங்களை நன்று விசாரித்து அருள் செய்யுமவனாய்ப் பரிபூர்ண
ஜ்ஞானத்தை நிரூபகமாகவுடையனாய்ப் பிரம ருத்திரர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய்
நின்று அந்தந்தக் காரியங்களை நிர்வஹிக்கையாலே அவரவர்களைச் சொல்லும்
சப்தத்தாலுஞ் சொல்லப்படுபவனாய் ஸர்வஸ்மாத்பரனான திருமகள் கொழுநனாலே
மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றவராய் அந்த அத்வாரக [ஸாக்ஷாத்] பகவத்ப்ரஸா
தத்தை மூலமாகக்கொண்டு ஆழ்வார் திவ்யப்ரபந்தங்கள் பாடினர். .. (56)

(மூ.) 57. கருவுள்வேறலாமை அரனயனெனச் செய்யுமவைபோலே மூவுருவா
முதல்வன் துப்பரவாலே பரமகவிகளால் பாடுவியாது நேர்படச் சொல்லும்
நீர்மையிலாவென்னைத் தன்னாக்கி யென்நாமுதல்வந்து புகுந்து தப்புதலறத்
தன்னை வைகுந்தனாகத் தன் சொல்லால் தானே துதித்து மலக்கு நாவியல்
மொய்யசொல்லால் சொல்லவல்லேனென்று நானுஞ்சொல்லி நாடுங்
கையெடுக்கும்படி என்சொல்லால் யான்சொன்ன
இன்கவியென்பித்தாளென்றாரிறே

[ஆழ்வார் எம்பெருமானருளடியாகவே பாடினரென்பதற்கு ப்ரமாணம் மூதலித்தல்]

(ப) 57. (ப்ரஹ்மாவினுடைய அநுக்ரஹமே வால்மீகி க்ரந்தத்திற்கு மூல
காரணமென்னும் விஷயம் * மச்சந்தாதேவ தே ப்ரஹ்மந்! ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸரஸ்வதீ *
என்று ஸ்ரீராமாயணத்திலேயே யுள்ள விந்யாஸத்தினால் ஸித்தம். ஸஜாதீயரான
மஹர்ஷியின் ப்ரஸாதமே பராசரப்ரபந்தத்திற்கு மூலகாரணமென்னும் விஷயம்;

* புராணஸம்ஹிதாகர்த்தா பவாந் வத்ஸ பவிஷ்யதி, தேவதாபாரமார்த்த்யஞ் ச யதாவத் வேத்ஸ்யதே பவாந் * என்று பராசரப்ரபந்தத்திலேயுள்ள விந்யாஸத்தினுல் ஸித்தம்; அப்படி ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு மூலம் எம்பெருமான் திருவருளே யென்னு மிடம் ஆழ்வார் திருவாக்கினுலேயே ஸித்தமோ? என்ன; ஆம் என்கிறது இந்த சூர்ணையினுல்)

கருவுள் வேறலாமை அரனயனெனச் செய்யுமவைபோலே = *

கருவுள்—* திசைமுகன் கருவுள் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும் * என்றும்,

வேறலாமை—* வெள்ளநீர்ச்சடையானும் நின்னிடை வேறலாமை விளங்க நின்றதும் * என்றும்,

அரனயனென—* புரமொரு மூன்றெரித்து அமரர்க்கு மறிவியந்து அரனய னென வுலகழித்து அமைத்துளனே * என்று முள்ள பாசுரங்களின்படியே,

செய்யுமவை போலே—* பிரமனுக்கும் ருத்ரனுக்கும் அந்தர்யாமியாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி, வேதோபதேசம், ஜகத்ஸம்ஹாரம், த்ரிபுரதஹனம் ஆகிய இவற்றைத் தானே செய்துவிட்டு இவற்றை அவர்கள் தாங்களே செய்தார்களாக உலகத்தார் சொல்லும்படி பண்ணிவைத்தது போலே,

மூவுருவாம் முதல்வன்—*என்முன் சொல்லும் மூவுருவா முதல்வனே* என்கிற படியே த்ரிமூர்த்தி ஸ்வரூபியாய் ஆதிகாரண பூதனுன எம்பெருமான்,

துப்பரவாலே—* திறத்துக்கே துப்பரவாம் திருமால் * என்று ஆழ்வார் தாமே யருளிச்செய்தபடியே எந்த காரியத்தில் வந்தாலும் ஒரு த்ருணத்தைக் கொண்டும் கார்யம் தலைக்கட்டிக் கொள்ளவல்ல ஸாமர்த்திய முடைமையாலே,

பரமகவிகளால் பாடுவியாது—* இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால் தன்கவி தான் தன்னைப் பாடுவியாது * என்கிறபடியே பரமகவிகளான வ்யாஸ பராசரவால்மீகி ப்ரப்ருதிகளும் முதலாழ்வார்களு முண்டாயிருக்க, அவர்களைக்கொண்டு பாடுவித்துக் கொள்ளாமல்,

நேர்படச் சொல்லும் நீர்மையிலாவென்னைத் தன்னுக்கி—தனக்குத் தகுதியாகக் கவிபாட வல்ல ஜ்ஞான சக்திகளில்லாத வென்னை, * நேர்படயான் சொல்லும் நீர்மையிலாமையின் ஏர்விலாவென்னைத் தன்னுக்கி * என்கிறபடியே தன்னே டொத்த ஜ்ஞானசக்திகளையுடையேனும்படிபண்ணி,

என்னுமுதல்வந்து புகுந்து—* ஆமுதல்வனிவனென்று தற்றேற்றி என்நாமுதல் வந்து புகுந்து * என்கிறபடியே என்னுடைய வாக்கின் ப்ரவ்ருத்திக்கு முதலாய் வந்து புகுந்து,

தப்புதலற—* தப்புதலின்றித் தனைக்கவிதான் சொல்லி * என்கிறபடியே, என்னை ஒரு கருவியாகக்கொண்டு தான்பாடா நிற்கச் செய்தே என்னுடைய ஸம்பந்தத்தாலாகும் தோஷம் தட்டாதபடியாக,

தன்னை வைகுந்தனுக—* என்னுல் தன்னை வைகுந்தனுகப்புகழ * என்கிற படியே, நான் புகழ்ந்தமையாலே தான் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுய் அங்குற்ற ஐச்வரியம் பெற்றவனுக நினைத்து,

தன்சொல்லால் தானே துதித்து—*தன்சொல்லால் தான்தன்னைக் கீர்த்தித்த மாயன் * என்றும், * தானே யானென்பானாகித் தன்னைத் தானே துதித்து * என்றும் சொன்னபடியே தன்னுடைய சொற்களாலே தன்னைத் தானே துதித்து,

மலக்கு நாவியல் மொய்யசொல்லால் சொல்லவல்லேனென்று நானும் சொல்லி—* வலக்கையாழியிடக்கைச் சங்கமிவையுடைய மால்வண்ணனை மலக்கு நாவுடையேற்கு மாறுளதோ * என்றும், * நாவியலாலிசைமாலைகளேத்தி நண்ணப் பெற்றேன் * என்றும், * மொய்ய சொல்லாலிசைமாலைகளேத்தி யுள்ளப்பெற்றேன் * என்றும், * குடமாடியை வானைக்கோனைக் கவிசொல்லவல்லேற்கு * என்றும் தாமே சொன்னபடியே, பாசுரம் பாடினதெல்லாம் எம்பெருமான்றன்னுடைய காரியமாயிருக்க, இனியபாசுரங்களை நான் பாடினேனாக நினைத்து நானும் சொல்லி,

நாடும் கையெடுக்கும்படி— *குருகூர்ச்சடகோபன் சொல் * என்றவாறே நான் இத்தைப் பாடினேனாக நினைத்து நாடெல்லாம் அஞ்ஜலிபண்ணும்படி,

என்சொல்லால் யான் சொன்ன இன்கவியென்பித்தான்—* என்சொல்லால் யான் சொன்ன இன்கவியென்பித்துத் தன்சொல்லால் தான் தன்னைக் கீர்த்தித்தமாயன் * என்கிறபடியே, என்னுடைய வசநவ்யக்தியாலே நான் கர்த்தாவாக இருந்து சொன்ன இனியகவியென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினான்,

என்றாரே—என்று ஆழ்வார்தாமே அருளிச்செய்தாரன்றோ. திருவாய்மொழி ஏழாம்பத்தில், * என்றைக்கு மென்னை யென்கிற பதிகத்திலும், மற்றும் * பண்ணார் பாடலின்கவிகள் யானாய்த் தன்னைத்தான்பாடி * என்பது முதலான பாசுரங்களிலும் இதுஸ்பஷ்டம். இத்தால் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களுக்கு மூலம் எம்பெருமானருளே யென்பது மிகத் தெளிவாயிற்று. ... . (57)

(நா.) 57. ப்ரஹ்மாவினுடையவும் ஸஜாதீயரான சில மஹர்ஷிகளினுடையவும் அநுக்ரஹமே ரிஷிகளின் க்ரந்தங்களுக்கு மூலமென்பது * மச்சந்தாத் தேவ தே ப்ரஹ்மந்! ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸரஸ்வதீ * புராணஸம்ஹிதாகர்த்தா பவாந் வத்ஸ! பவிஷ்யதி, தேவதாபாரமார்த்த்யம் ச யதாவத் வேத்ஸ்யதே பவாந்;" இத்யாதிகளான ப்ரமாணங்களாலே [வால்மீகி பராசர மஹர்ஷிகளின் வசனங்களினாலேயே] ஸித்தித்திருப்பதுபோல ஆழ்வாரருளிச்செயல்களுக்கு மூலம் எம்பெருமானருளே என்பது அருளிச்செயல்களினால் ஸித்தமோ வென்னில்; ஸித்தமே; பிரமனுக்கும் ருத்ரனுக்கும் அந்தர்யாமியாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி, வேதோபதேசம் ஜகத்ஸம்ஹாரம் த்ரிபுரதஹனம் ஆகிறவற்றை ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் தாங்களே செய்தார்களாக லோகத்தார் சொல்லும்படி செய்தாப்போலே, த்ரிமூர்த்தி ஸ்வரூபியான ஆதிகாரணபூதன் எந்த காரியத்தில் வந்தாலும் ஒரு த்ருணத்தைக்கொண்டும் காரியம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளவல்ல ஸாமர்த்தியத்தையுடையனாகையாலே, தன்னைக் கவிபாடுவிக்க வேண்டினால் அதற்கீடான ஜ்ஞானசக்திகளால் குறைவற்றவர்களாய் இனிய கவிகளான வ்யாஸர் பராசரர் வால்மீகி முதலானாரும் முதலாழ்வார்களுமுண்டாயிருக்க, அவர்களைக்கொண்டு பாடுவித்துக்கொள்ளாதே, தனக்குத் தகுதியாம்படி கவிபாடுகைக்கு அடியான ஞானம் முதலிய குணங்களில்லாதவனான என்னைத் தன்னோடொத்த ஞான சக்திகளை யுடையனாம்படி பண்ணி

என்னுடைய வாக்கின் ப்ரவ்ருத்திக்கு முதலாய்வந்து புகுந்து என்னை ஒரு கருவியாகக்கொண்டு தான் பாடாநிற்கச் செய்தே என்னுடைய ஸம்பந்தத்தாலாகும் தோஷம் தட்டாதபடியாகக்கொண்டு, நான் புகழ்ந்தமையாலே தான் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனாய் அங்குற்ற ஐச்வரியம் பெற்றானாக நினைத்து எனக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று தன்னைத் தானே துதித்து, இப்படி இவ்வளவும் எம்பெருமான்றன்னுடைய காரியமாயிருக்க இனிய பாசுரங்களை நான் பாடினேனாக நினைத்து நானுஞ்சொல்லி 'குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்' என்றவாறே நான் இத்தைப் பாடினேனாக நினைத்து நாடெல்லாம் அஞ்ஜலிபண்ணும்படி என்னுடைய வசந வ்யக்தியாலே நான் கர்த்தாவாகச் சொன்ன இனிய கவியென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினானென்று ஆழ்வார்தாமே அருளிச்செய்தமை காண்க. [திருவாய்மொழி ஏழாம் பத்தில் * என்றைக்குமென்னை யென்கிற பதிகத்திலும், மற்றும் * பண்ணார் பாடலின் கவிகள் யானாய்த் தன்னைத் தான்பாடி * என்பது முதலான பாசுரங்களிலும் இது ஸ்பஷ்டம்.] ... (57)

(மூ.) 58. **தர்மவீர்யஜ்ஞானத்தாலே தெளிந்து ஏருஷ்டராய் மேலேமேலே தொடுப்பாரைப்போலன்றே அருளின பக்தியாலே உள்கலங்கிச் சோகித்து மூவாறு மாஸம் மோஹித்து வருந்தியேங்கித் தாழ்ந்த சொற்களாலே நூற்கிறவிவர்.**

(ரிஷிகளிற் காட்டில் ஆழ்வார்க்குண்டான வைலக்ஷண்யம்.)

(ப.) 58. **தர்மவீர்யஜ்ஞானத்தாலே தெளிந்து ஏருஷ்டராய்**—* ஹஸிதம் பாஷிதஞ் சைவ கதிர் யா யச்ச சேஷ்டிதம், தத் ஸர்வம் தர்மவீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ரபச்யதி * (வால்மீகம்) என்கிறபடியே, தாம்தாம் அநுஷ்டித்த தபோரூபமான தர்மத்தினுடைய சக்தியினாலுண்டான ஞானத்தினாலே அறியவேண்டுமவற்றைத் தெளியவறிந்து அவ்வறிவினால் மகிழ்ச்சிகொண்டவர்களாய்,

மேலேமேலே தொடுப்பாரைப் போலன்றே—அந்தத் தெளிவும் மகிழ்ச்சியுமடியாக (பகவத் குணங்களில் மோஹிப்ப தொன்றுமில்லாமல்) மேன்மேலும் ச்லோகங்களைத் தொடுத்துக்கொண்டே சென்றார்கள் ரிஷிகள்; அப்படியல்லரே யாழ்வார்; பின்னை யெப்படி யென்னில்,

அருளினபக்தியாலே—* மயர்வற மதிநலமருளினன் * என்று தாமே சொல்லும்படியாக எம்பெருமான் அருள்செய்யப் பெற்ற ஞானத்தின் பரிபக்வ நிலைமையாகிய பக்தியினாலே,

உள்கலங்கி—* மதியெல்லா முள்கலங்கி மயங்கும் * என்று தாமே பேசும்படி, பகவத்விச்லேஷ காலத்தில் பிரிவாற்றாமையாலே ஞானமெல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கப்பெற்று,

சோகித்து—நினைத்தபடி எம்பெருமானை யநுபவிக்கப் பெறாமையாலே * ஆடியாடியகங்கரைந்து * என்பது முதலான பதிகங்களிற்படியே சோகித்து,

மூவாறு மாஸம் மோஹித்து—* எத்திறமுரலினோடிணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவே!* என்று சொல்லி ஆறுமாதமும், * பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும் * என்று சொல்லி ஆறுமாதமும் * கண்கள் சிவந்து பெரியவாய் * என்று சொல்லி ஆறுமாதமுமாக மூவாறுமாஸம் மூர்ச்சையடைந்து கிடந்து,

வருந்தி—* வருந்தி நான் வாசகமாலைகொண்டு * என்று தாமே சொல்லும்படி, ஒரு சொல் எடுக்கும்போது ஒருமலை யெடுக்குமாபோலே வருத்தப்பட்டு,

ஏங்கி—* என்றென்றேங்கி யழுதக்கால் * என்று தாமே சொல்லும்படி, அநுபவம் கிடையாத வருத்தத்தினுல் எம்பெருமான் படிகளைப் பலகாலும் சொல்லிப் பொருமிப் பொருமி,

தாழ்ந்த சொற்களாலே நூற்கிறவிவர்—* அங்கே தாழ்ந்த சொற்களால் அந்தண் குருகூர்ச் சடகோபன்—சொன்ன * என்கிறபடியே தழதழத்த ஈரச்சொற்களாலே, * வண்டமிழ் நூற்க * என்றபடியே பிரபந்தங்களையருளிச் செய்த விவ்வாழ்வார். [நூற்கிறவிவர் தொடுபபாரைப் போலன்றே. என்று அந்வயம் காண்க.] .... (58)

(தா.) 58. எம்பெருமானருள் மூலமாக அவதரித்தவை அருளிச்செயல்கள் என்பதனுலுண்டான ஏற்றந்தவிர வக்த்ரு வைலக்ஷண்யத்தாலுண்டான ஏற்றமு முண்டென்று அறிவிப்பதற்காக ரிஷிகளிற்காட்டில் ஆழ்வார்க்குண்டான வாசி சொல்லப்படுகிறது.—ரிஷிகளோவென்னில் தாம் தாம் அனுட்டித்த தபோரூபமான தர்மத்தினுடைய சக்தியினுல் ஜனித்த ஞானத்தாலே அறியவேண்டுமவற்றைத் தெளியவறிந்து மகிழ்ச்சிகொண்டவர்களாய் அந்தத் தெளிவும் மகிழ்ச்சியு மடியாக மேன்மேலும் ச்லோகங்களைத் தொடுத்துக்கொண்டே சென்ருர்கள்; ஆழ்வாரோ வென்னில் அதற்கு எதிர்த்தட்டாக * அயர்வறுமமரர்களதிபதியால் மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்று ஞானம் பரிபக்குவமான நிலைமையாகிய பக்தியாலே பிரிவாற்ருமை யில் ஞானமெல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கி, நினைத்தபடி எம்பெருமானை அனுபவிக்கப்பெருமையாலே சோகித்து "எத்திறமுரலினுே டிணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவே!" என்று சொல்லி ஆறுமாதமும் "பிறந்த வாறும் வளர்ந்தவாறும்" என்று சொல்லி ஆறுமாதமுமாக "கண்கள் சிவந்து பெரிவாய்" என்று சொல்லி ஆறுமாதமுமாக மூவாறுமாதம் மோஹித்துக்கிடந்து ஒரு சொல் எடுக்கும்போது ஒருமலையெடுக்குமாபோலே வருத்தப்பட்டு, அனுபவம் கிடையாத வருத்தத்தினுல் அப்பெருமான்படிகளைப் பலகாலுஞ் சொல்லிப் பொருமிப் பொருமியழுது தழதழத்த ஈரச் சொற்களாலே பிரபந்தங்களை யருளிச்செய்தார். (ஆதலால் ரிஷிகளைப்போலல் லர் ஆழ்வார்.) ... ... (58)

(மூ.) 59. ஸ்வாத்யாய யோகங்களைக் கற்றுந்தெளிந்தும் கண்ட மைமைப்பாலே ஓதி யுணர்ந்தவர் இன்று மாசாபாசபத்தர்; அவன்வழங்கும் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே நேரே கார்செறிந்த நீருடி கட்கரிய அரும்பொருளைக் கண்ட போதே யாமுருமை யென்னும்படி இவர்க்கு வன்பாசங்கள் நீங்கிற்று.

(விஷயாந்தர விரக்தியாலும் ரிஷிகளிற்காட்டில் ஆழ்வார் வீறுடையரென்பது.)

(ப.) 59. ஸ்வாத்யாய யோகங்களைக் கற்றும் தெளிந்தும்—* ஸ்வாத்யாயாத் யோகமாஸீத யோகாத் ஸ்வாத்யாயமாமநேத், ஸ்வாத்யாயயோகஸம்பத்யா பரமாத்மா ப்ரகாசதே * என்றும், * கண்டும்தெளிந்துங் கற்ருர் * என்றும் சொல்லுகிற படியே, வேதத்தையும் அஷ்டாங்க யோகத்தையும் அப்யஸித்து அவ்வழியாலே பரமாத்மாவை ஏவம்விதனென்று தெளிந்து,

கண்ட மைமைப்பாலே—இப்படி தம் முயற்சியாலே கண்டகாட்சியில் விளக்க மில்லாமையாலே,

ஓதியுணர்ந்தவர் இன்னும் ஆசாபாசபத்தர்—* ஓதியுணர்ந்தவர் முன்னு * என்றருளிச் செய்தபடியே ஓதியுணர்ந்தவர்களான மஹர்ஷிகள் * ஆசாபாச சதைர் பத்தா: * (கீதை—16—12) என்று பகவான் சொன்னதற்கிலக்காகி இன்றளவும் ஸம்ஸாரபோகவிஷயங்களான ஆசையென்கிற பலபலபாசங்களினுலே கட்டுண்டிருப்பர்கள்.

இவர்க்கு—இவ்வாழ்வார்க்கோவென்னில் ;

அவன்வழங்கும் திவ்யசக்ஷுஸ்ஸாலே—* திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு: * என்று கீதையில் அர்ஜுநனுக்குத் தந்தாப்போலே * காண்பனவன்கண்களாலே * என்கிறபடியே தன்னைக் காண்கைக் குறுப்பாக அப்பெருமான் கொடுத்தருளின திவ்யஜ்ஞாநரூபமான கண்ணுலே,

நேரே கார்செறிந்த நீருடி கட்கரிய அரும்பொருளைக் கண்டபோதே—* நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்துங் காண்கிலான் கண்ணனடிக் கமலந் தன்னை அயன் * என்றும் * கார்செறிந்த கண்டத்தானெண் கண்ணுன் காணுன் * என்றும், * நீருடிதான் காணமாட்டாத தாரகல சேவடியை * என்றும். * கட்கரிய பிரமன் சிவனிந்திரனென்றிவர்க்கும் கட்கரிய கண்ணனை * என்றும் சொல்லுகிறபடியே பிரமன் சிவனிந்திரன் முதலானுர்க்கும் காணக்கிடைக்காதவனுய், * அறிந்தன வேதவரும் பொருள் நூல்கள் அறிந்தன கொள்க வரும்பொருளாதல் * என்றும், * கேட்பார்க்கு அரும்பொருளாய் நின்ற * என்றுமுள்ள பாசுரங்களின்படியே துர்லபவஸ்துவான எம்பெருமானை, * கண்ணனை நான் கண்டேனே * கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம் * என்று தம்வாக்காலே சொல்லி மிகவும் விளக்கமாக ஸாக்ஷாத்கரித்தபோதே,

யாமுருமையென்னும்படி வன்பாசங்கள் நீங்கிற்று — * பொய்ந்நின்றஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பு மிந்நின்ற நீர்மையினியாமுருமை * என்று அவனைக் கால்கட்டும்படி தம் முயற்சியாலே கழிக்கவொண்ணுமல் பிரபலங்களான பாஹ்ய ஸங்கங்களானவை * பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்ற விட்டு * என்றும், * பாசங்கள் நீக்கியென்னை உனக்கேயறக் கொண்டிட்டு நீ * என்றும் தாமே பேசும்படி அவனருளாலே அடியோடுவிட்டு நீங்கப்பெற்றன. (59)

(நூ.) 59 வேதத்தையும் அஷ்டாங்கயோகத்தையும் அப்யஸித்து அவ்வழியாலே பரமாத்மாவை இப்படிப்பட்டவனென்று தெளிந்து, இப்படித் தம் முயற்சியாலே கண்ட காட்சியில் விளக்கமின்மையாலே இன்றளவும் ஸம்ஸாரபோக விஷயங்களான ஆசையென்கிற பலபல பாசங்களாலே கட்டுப்பட்டிருப்பர் ஓதியுணர்ந்த ரிஷிகள் ; ஆழ்வாரோவென்னில், தன்னைக் காண்கைக்கு உறுப்பாக அப்பெருமான் கொடுத்தருளின திவ்ய ஜ்ஞாநரூபமான கண்ணுலே பிரமன்சிவன் முதலானுர்க்கும் அரியனுன ஸர்வேச்வரனை மிகவும் விளக்கமாக ஸாக்ஷாத்கரித்த போதே "இந்நின்றநீர்மை இனி யாமுருமை" என்று அவனைக் கால் கட்டும்படி தம்முயற்சியாலே கழிக்கவொண்ணுமே பிரபலங்களான புறம்புண்டான பற்றுக்கள் அவனருளாலே அடியோடு விட்டுநீங்கப்பெற்ருர். ... ... (59)

(மூ.) 60. அவர்களுக்குக் காயோடென்னுமிவையே தாரகாதிகள் ; இவர்க்கெல்லாம் கண்ணனிறே.

(உணவின்வாசியாலும் ரிஷிகளிற்காட்டில் ஆழ்வார் விலக்ஷணரென்பது)

(ப.) 60 அவர்களுக்கு—அந்த பராசர பாராசர்ய வால்மீகி ப்ரப்ருதி மஹர்ஷிகளுக்கு,

காயோடென்னுமிவையே தாரகாதிகள்—* காயோடு நீடுகனியுண்டு வீசுகடுங்கால் நுகர்ந்து * என்றும், * வீழ்கனியுமூழிலையு மென்னுமிவையேநுகர்ந்து * என்றும் அருளிச்செய்தபடியே, கனிகாய்கிழங்கு சருகுகாற்று தண்ணீராகிய இவையே தாரகபோஷக போக்யங்களாயிருக்கும்;

இவர்க்கு—ஆழ்வார்க்கு (அப்படியல்லாமல்)

எல்லாம் கண்ணனிறே—* உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணன் * என்று தாமேயருளிச்செய்யும்படி தாரகபோஷக போக்யங்க ளெல்லாம் எம்பெருமானேயன்றோ. ... ... (60)

(தா.) 60. ரிஷிகளுக்குக் கனி காய் கிழங்கு சருகு காற்று தண்ணீர் ஆகிய விவையே தாரகபோஷக போக்யங்களாயிருக்கும் ; * ரிஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணு தத்வமிவோதிதம்'' என்னும்படி எம்பெருமான் பக்கலுள்ள காதலே வடி வெடுத்தவரான ஆழ்வார்க்கோ வென்னில் * உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணன். ... ... (60)

(மூ.) 61. அழுநீர் துளும்பக் கடலும் மலையும் விசும்புந்துழாய் திருமாலென்று எங்கே காண்கேனென்னுமிவரவமாப்பு அவர்களுக்குப்புத்ரவியோகத்திலே

(ரிஷிகளின் தன்மையும் ஆழ்வார்களின் தன்மையும்)

(ப.) 61. அழுநீர் துளும்ப—*சேயரிக்கணழுநீர் துளும்பவலமருகின்றன * என்று ப்ரதமப்ரபந்தமான திருவிருத்தத்தில் இரண்டாம்பாட்டிலேயே தாமே சொல் லும்படியாக எம்பெருமானைப் பிரிந்த வருத்தத்தினால் கண்ணுங் கண்ணீருமாய்,

கடலும் மலையும் விசும்புந் துழாய்—* கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய் எம் போல் சுடர்கொளிராப்பகல் துஞ்சாயால் தண்வாடாய் * என்றருளிச்செய்தபடியே கடலோடு மலையோடு ஆகாசத்தோடு வாசியற எல்லாவிடங்களிலும் எம்பெரு மானைத் தேடி,

திருமாலென்று—* சிந்தைகலங்கித் திருமாலென்றழைப்பன் * என்றருளிச் செய்தபடியே நெஞ்சுகலங்கித் திருமாலே! யென்று கூப்பிடுவதும்,

எங்கே காண்கேனென்னுமிவர்அலமாப்பு—* எங்கே காண்கேனீன்துழாயம்மான் தன்னை யான் * என்றருளிச்செய்தபடியே அப்பெருமானை எங்கே காணக்கடவேன் என்று கதறுவதுமாக எம்பெருமான் விஷயத்தில் ஆழ்வார்படுமாற்றாமை யெல்லாம்

அவர்களுக்கு—அந்த மஹர்ஷிகளுக்கு,

புத்ரவியோகத்திலே—பகவத் விரஹத்திலன்றிக்கே புத்ரவிரஹத்திலேயாகும் (இவ்விஷயம் வஸிஷ்ட வ்யாஸாதிகளின் இதிஹாஸங்களிலே ஸுப்ரஸித்தம்.) (61)

(தா) 61. எம்பெருமானைப் பிரிந்த வருத்தத்தினால் கண்ணுங் கண்ணீருமாய்க் கடலோடு மலையோடு ஆகாசத்தோடு வாசியற எங்கும்தேடி நெஞ்சு கலங்கி "திருமாலே!" என்று கூப்பிட்டு 'எங்கே காணக்கடவேன்!' என்று இவ்விதமாக எம்பெருமான் விஷயத்தில் ஆழ்வார்படும் ஆற்றாமையெல்லாம் ரிஷிகளுக்குப் புத்ர விரஹத்திலேயாயிருக்கும் வஸிஷ்டபகவான் புத்திரனிறந்த வருத்தத்தினால் மரணத்தை விரும்பி மலையிலேறி விழுவது நெருப்பிலே குதிப்பது கழுத்தில் கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு கடலிலேவிழுவது ஆகவிப்படியெல்லாம் தடுமாறினா ரென்பதும், வேதவ்யாஸபகவான் புத்திரவியோகம் பொறுக்கமாட்டாமல் 'புத்திரனே!' என்று வாய்விட்டுக் கூப்பிட்டு அழுதுகொண்டு காணப்பெறாமையால் அலமந்து திரிந்தா ரென்பதும் அவர்களே யெழுதிவைத்த புராணப்ரஸித்தம். ... . (61)

(மு) 62. பலஸாதநதேவதாந்தரங்களில் இவர்கள் நினைவு பேச்சிலேதோன்றும்.

(ஜ்ஞானவிசேஷத்தாலும் ரிஷிகளிற்காட்டில் ஆழ்வார் விலக்ஷணரென்பது.)

(ப) 62. பல ஸாதந தேவதாந்தரங்களில்—உபேய மென்ன உபாயமென்ன தேவதாந்தரங்களென்ன இவற்றின் விஷயத்திலே,

இவர்கள் நினைவு—மஹர்ஷிகளுடையவும் ஆழ்வாருடையவும் அத்யவஸாயமானது,

பேச்சிலே தோன்றும்— அவரவர்களுடைய உக்திகளிலே விசதமாக விளங்கும்.

(தா) 62. கீழ்ச்சொன்னவை மாத்திரமன்றியே, பலன் ஸாதநம், தேவதாந்தரம் ஆகிய இவ்விஷயங்களில் ரிஷிகளினுடைய ப்ரதிபத்தியிற் காட்டில் ஆழ்வாருடைய ப்ரதிபத்திக்கு நெடுவாசியுண்டு; எம்பெருமானை யடைவதே பலனாகவும் கர்ம ஜ்ஞாநாதிகளே உபாயமாகவும் இந்திரன் முதலிய தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியான ஈச்வரனே உத்தேச்யனாகையாலே அந்தத் தேவதைகள் அநுவர்த்திக்கவுரியராகவுமாயிற்று ரிஷிகள் பேசுவது; ஆழ்வார் அருளிச்செய்வதோ வென்னில், கைங்கரியமே புருஷார்த்தமாகவும், அதனைப் பெறுவிப்பது ப்ரபத்தியேயாகவும் இதர தேவதைகள் அநுவர்த்திக்கவுரியரல்லராகவுமாயிற்று ... (62)

(மு). 63. ராமாயணம் நாராயண கதையென்று தொடங்கி கங்காகாங்கேய ஸம்பவாத்யஸத் கீர்த்தநம் பண்ணின எச்சில்வாய் சுத்திபண்ணாமல் திருமாலவன்கவியென்ற வாயோலைப்படியே மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு உரியசொல்வாய்த்தவிது வேதாதிகளில் பௌருஷமாநவகீதா வைஷ்ணவங்கள்போலே அருளிச்செயலில்ஸாரம்.

[அருளிச்செயல்களுள் திருவாய்மொழியின் வைலக்ஷண்யம்]

(ப.) 63. ராமாயணமென்று தொடங்கி—வால்மீகி முனிவர் ராமகதையைச் சொல்லுவதாக ஆரம்பித்து,

கங்காஸம்பவாதி அஸத்கீர்த்தநம்பண்ணின—கங்கையின் உற்பத்தி ஸுப்ரஹ்மண்யனுடைய உற்பத்தி, புஷ்பகவிமானத்தின் வர்ணம் முதலான வம்புக்கதைகளை விரிவாகப் பேசினதும்,

நாராயணகதையென்று தொடங்கி—வ்யாஸர், * நாராயணகதாம் இமாம் * என்று மஹாபாரதத்தினுல் நாராயணகதையைச் சொல்லுவதாக ஆரம்பித்து,

காங்கேய ஸம்பவாதி அஸத்கீர்த்தநம்பண்ணின—பீஷ்மர் முதலான பற்பல ருடைய உற்பத்தி ப்ரகாரங்களையும் பாரத யுத்த ப்ரகாரங்களையும் விரிவாகப் பேசினதும்— ஆக இப்படி அஸத்கீர்த்தநம் பண்ணினத்தாலே,

எச்சில் வாய் சுத்திபண்ணுமல்—அசுத்தமாய்ப்போன வாயை * அஸத்கீர்த்த காந்தார பரிவர்த்தந பாம்ஸுலாம், வாசம் சௌரிகதாலாப கங்கயைவ புநீமஹே * [அஸத்கீர்த்தநத்திலே மிகவும் பரந்து அசுத்தமானவாக்கை பகவத்கதாகீர்த்த மாகிற கங்கையாலே சுத்தமாக்குகிறேன்] என்றுசொல்லிச் சுத்திபண்ணிக்கொண் அந்த ரிஷிகளைப்போலே யல்லாமல் [அஸத்கீர்த்தந ப்ரஸக்திலேசமும் இட பெருதபடி;

திருமாலவன்கவியென்ற வாயோலைப்படியே — ப்ரதமப்ரபந்தமான திருவிரு தத்தில், * திருமாலவன் கவி யாது கற்றேன் * என்று பகவத்விஷயமான கவியை சொல்லுவதாக ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி யெழுந்தபடிக்குப் பொருந்த,

மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு உரியசொல் வாய்த்தவிது—* மாற்றங்கள் ஆய்ந் கொண்டு மதுசூதபிரானடிமேல் குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன * என்றும், * உரி சொல்லாலிசைமாலைகளேத்தியுள்ளப் பெற்றேற்கு * என்றும், * வாய்த்தவாயிரம் என்றும் அருளிச்செய்தபடியே இதரவிஷயஸம்பந்த முள்ள ஒரு சொல்லு இடையே கலசாதபடி சொற்களை ஆய்ந்து ஆய்ந்து எடுத்து விஷயத்திற்குத்தகு யான சொற்களே சொல்லப்பட்டதாய் எம்பெருமானுக்கு வாய்த்ததான நம்மாழ்வ ரருளிச்செயலானது,

வேதாதிகளில் பௌருஷ மாநவ கீதா வைஷ்ணவங்கள்போலே— * வேதேஷு பௌ ருஷம் ஸூக்தம் தர்மசாஸ்த்ரேஷு மாநவம், பாரதே பகவத்கீதா புராணேஷு வைஷ்ணவம் * என்கிறபடியே வேதங்களுக்குள் புருஷஸூக்தம் சிறப்புப்பெற்ற போலவும், தர்மசாஸ்த்ரங்களுக்குள் மநுஸ்ம்ருதி சிறப்புப் பெற்றதுபோலவும், மஹ பாரதத்தினுள் கீதை சிறப்புப் பெற்றதுபோலவும், புராணங்களுக்குள் ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் சிறப்புப்பெற்றது போலவும்,

அருளிச்செயலில் ஸாரம்—திவ்வியப்பிரபந்தங்களுக்குள் ஸாரமாகிச் சிறப் பெற்றது. ... ... (6

(தா.) 63. ராமகதையைச் சொல்லுவதாக ராமாயணமென்று தொடங் கங்கையின் உற்பத்தி, ஸுப்ரஹ்மண்யனுடைய உற்பத்தி புஷ்பக வர்ண முதலான கதைகளைப் பரக்கப் பேசுவதால் அஸத்கீர்த்தநம் பண்ணி வாக்கி அசுத்திபடைத்தான் வால்மீகி. 'நாராயண கதை' என்பதாகத் தொடங்கி ஸம்ப பர்வத்திலே பீஷ்மர் முதலான பற்பலருடைய உத்பத்தி 'ப்ரகாரங்களை விரிவா பேசுகையாலும் 'பூசல் பட்டோலை' [யுத்த புஸ்தகம்] என்னும்படி பாரதப்போ வகைகளையே பரக்கநின்று வருணித்தபடியாலும் அஸத்கீர்த்தநத்திலே மிகவு பரந்து அசுத்தமான வாக்கை பகவத்கதை மொழியாகிற கங்கையாலே சுத்தமாக் கிறேனென்று சுத்திபண்ணினுன் வேதவ்யாஸ பகவான். ஆகவிப்படி, தொட

கினபடிக்குச் சேராமே அஸத்கீர்த்தனத்தைப்பண்ணி வாக்கை அசுத்தமாக்கிப் பின்பு அதற்கு சுத்திபண்ண வேண்டாதபடி "திருமாலவன் கவியாதுகற்றேன்" என்று திருமால் விஷயமான கவியென்று அடியில் வாயோலையிட்டபடியே, இதர விஷய ஸம்பந்தமுள்ள ஒரு சொல்லும் ஊடு கலசாதபடி சொற்களைத் தெரிந்தெடுத்து விஷயத்திற்குத் தகுதியான சொற்களாலே சொல்லப்பட்டதாய் ஸர்வேச்வரனுக்கு வாய்த்ததான நம்மாழ்வாரருளிச்செயலானது, வேதங்களில் புருஷ ஸூக்தமும் தர்மசாஸ்த்ரங்களில் மநுஸ்ம்ருதியும் மஹாபாரதத்தில் கீதையும் புராணங்களில் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணமும் ஸாரமாயிருக்குமாபோலே, வேறு பேச்சின் வாஸனையுமற்ற திவ்யப்ரபந்தங்களுக்குள் ஸாரமாயிருக்கும். ... (63)

(மூ.) 64. குருசிஷ்ய க்ரந்தவிரோதங்களைப் பரமதாதிகளாலே பரிஹரியாமல் செஞ்சொல் செந்தமிழ்இன்கவி பரவியழைக்குமென்று அந்யோந்யம் கொண்டாடிப் பேசிற்றே பேசுமேககண்டரில் என்னில்மிகு வென்னுமிவ ருரைகோலின் மொழிகொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயிக்க வேண்டுகையாலே வலங்கொண்ட விதுக்குச் சேராதவை மநுவிபரீதங்கள்போலே.

[ஆழ்வாருளிச்செயலோடு இணங்காதவை தள்ளுபடி யென்றல்]

(ப.) 64. **குருசிஷ்யக்ரந்த விரோதங்களை**—ரிஷிகளில் குருவான வ்யாஸருடைய க்ரந்தத்திற்கும் அவாது சிஷ்யரான ஜைமிநியினுடைய க்ரந்தத்திற்கும் நேர்ந்த விரோதங்களை [அதாவது—ப்ரஹ்ம விசாரபரமாக வ்யாஸப்ரணீதமான சாரீரக மீமாம்ஸையோடு நிரீச்வரவாதமான பூர்வ மீமாம்ஸைக்கு அந்த நிரீச்வரவாதம் முதலியவற்றால் வந்த விரோதங்களை],

பரமதாதிகளாலே பரிஹரியாமல்—ஜைமிநிக்கு ஸ்வாசார்யக்ரந்த விருத்தமாக நிரீச்வர வாதத்தில் தாத்பர்யமில்லை, ஏதோ பரமதத்தை அவலம்பித்து வாதம் பண்ணினார் அந்யபரமாக அப்படி வாதம் பண்ணினார் என்று சொல்லி [விரோத] பரிஹாரம் பண்ணவேண்டியிருக்கிறது; அப்படி ச்ரமப்பட்டு [ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளில்] விரோத பரிஹாரங்கள் பண்ணவேண்டாதபடி [அதாவது பரஸ்பர விரோத ப்ரஸக்தியே யில்லாதபடி],

செஞ்சொல் செந்தமிழ் இன்கவி பரவி யழைக்குமென்று அந்யோந்யம் கொண்டாடி— * செஞ்சொற் கவிகாள்! * என்றும், * செந்தமிழ்பாடுவார்தாம் வணங்கும்தேவர் * என்றும், * இன்கவிபாடும் பரமகவிகள் * என்றும் * பதியே பரவித் தொழுந்தொண்டர் தமக்குக் கதியே * என்றும், * ஆடிப்பாடி அரங்கவோ வென்றழைக்குந் தொண்டர் * என்றும் இப்படி ஒருவர்க்கொருவர் சிலாகித்துக் கொண்டு,

பேசிற்றே பேசும் ஏககண்டரில்— * பேசிற்றே பேசலல்லால் * என்று திருமாலையிலருளிச் செய்தபடியே ஒருவர் சொன்னதற்கு விரோதமாக மற்றொருவர் ஒன்று சொல்லாமல் பரஸ்பரம் தழுவியே பேசுவதனால் "ஆழ்வார்கள் யாவரும் ஏககண்டர்கள்" என்று கொண்டாடப்படுகிற பதின்மர்களுக்குள்ளே,

என்னில்மிகு வென்னுமிவர்— * என்னில் மிகு புகழார் யாவரே * என்று (பெரிய திருவந்தாதியில்) தாமே பேசும்படி மஹாயசஸ்வியாய்த் தலைமைபெற்ற இந்த நம்மாழ்வாருடைய,

உரைகொள் இன்மொழிகொண்டு—* உரைகொளின்மொழியாலே * என்று அந்யாபதேசத்தில் தம்வாக்காலே தாமே சொல்லிக்கொள்ளவேண்டும்படி அதிவிலக்ஷண திவ்ய ஸூக்திகளைக் கொண்டு,

சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயிக்கவேண்டுகையாலே—வேதத்திலும் அதன் உபப்ரும்ஹணங்களிலும் ஸந்தேஹாஸ்பதமான அர்த்தங்களை நிர்ணயிக்கவேண்டியிருக்கையாலே,

வலங்கொண்டவிதுக்குச் சேராதவை— * நலங்கொள்சீர் நன்கூர்ச் சடகோபன் சொல்வலங் கொண்ட வாயிரம் * என்று தாமேயருளிச் செய்தபடி ப்ரதிபாத்ய வஸ்துவை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கும் ஸாமர்த்தியமாகிற பலமுடைய இவ்வருளிச் செயலுக்கு இணங்காத சாஸ்த்ரங்கள்,

மநுவிபரீதங்கள்போலே— * மந்வர்த்த விபரீதா து யா ஸ்ம்ருதிஸ் ஸா ந சஸ்யதே * என்று மநுதர்மசாஸ்த்ரவிபரீதமானது கொள்ளத்தகாதென்று கூறினகணக்கிலே தள்ளுபடியாகும். [ஆழ்வாரருளிச்செயலோடு பொருந்தும் சாஸ்த்ரங்களே உபாதேயங்களாமென்றபடி.] ... ... (64)

(தா.) 64. திவ்யப்ரபந்தங்களுள் ஸாரமான நம்மாழ்வார் ஸூக்திகளின் ப்ராமாண்யாதிசயத்தை விளக்குதற்காக ஆழ்வார்களின் ஐககண்டியத்தையும் அவர்களில் தலைவரான நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்களின் மேம்பாட்டையும் தெரிவித்துக்கொண்டு, இப்படிப்பட்ட விவற்றுக்குச் சேராத சாஸ்த்ரங்கள் உபேக்ஷிக்கவேண்டியவை யெனப்படுகிறது; ரிஷிகளில் ஆசார்ய சிஷ்யர்களான வ்யாஸ ஜைமிநிகளில் ஆசார்யரான வியாஸருடைய க்ரந்தமான ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தோடு சிஷ்யனான ஜைமிநியினுடைய க்ரந்தமான பூர்வ மீமாம்ஸைக்கு நிரீச்வர வாதம் முதலியவற்றால் வந்த விரோதத்தைப் பரமதவாத - அந்ய பரத்வ வாதங்களாலே பரிஹரிக்க வேண்டினாப்போலே, ஆழ்வார்களில் பரஸ்பரம் வசன விரோதமுண்டாய் அதற்கொரு பரிஹாரம் பண்ணவேண்டாதபடி * செஞ்சொற்கவிகாள்! * என்றும் * செந்தமிழ்பாடுவார் * என்றும் * இன்கவிபாடும் பரமகவிகள் * என்றும் * பதியேபரவித் தொழுந்தொண்டர் * என்றும் * ஆடிப்பாடி அரங்கவோவென்றழைக்குந் தொண்டர் * என்றும் இப்படி ஒருவர்க்கொருவர் சிலாகித்துக் கொண்டு ஒருவர் பேசினதே எல்லாரும் பேசும்படி ஏககண்டரான ஆழ்வார்களுள் மிகச் சிறந்தவரான நம்மாழ்வாருடைய அதி விலக்ஷண திவ்ய ஸூக்திகளைக்கொண்டு வேதத்திலும் அதன் உபப்ரும்ஹணங்களிலும் ஸந்தேஹாஸ்பதமான அர்த்தங்களை நிர்ணயிக்கவேண்டும்படி யிருக்கையாலே, ப்ரதிபாத்ய வஸ்துவை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கும் ஸாமர்த்தியமுடைய இவ்வருளிச் செயலுக்குச் சேராத சாஸ்திரங்கள் மநுதர்ம சாஸ்த்ர விபரீதமான ஸ்மிருதிகள் போலே கழிக்கப்படுவனவாம். (64)

(மூ.) 65. பாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸூத்ர வாக்யங்களொருங்கவிடுவர்.

(ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்க்கும் அருளிச்செயலே கைவிளக்காயிருந்ததென்றல்)

(ப.) 65 **பாஷ்யகாரர்**—ஸ்ரீபாஷ்யம் செய்தருளின எம்பெருமானார், (ஸ்ரீபாஷ்யம் செய்தருளும்போது)

இதுகொண்டு—இவ்வாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு, ஸூத்ரவாக்யங்கள் ஒருங்கவிடுவர்—ஸூத்ரவாக்யங்களில் ஸந்தேஹாஸ்பதமான அர்த்தங்களை யெல்லாம் நிர்ணயித்து நிர்வஹித்தருள்வர். [இவ்விஷயத்தில் தெளிவு பிறக்கவேண்டுமவர்கள் நமது பன்னிருதிங்களனுபவநூலில் எம்பெருமானுர் பகுதியில் 67 முதலான பக்கங்களிற் காண்க.] ... ... (65)

(தா.) 65. அருளிச்செயல்கொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயித்தவர்கள் உண்டோவென்னில் உண்டு; பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீபாஷ்யம் செய்தருளும்போது ஸூத்ரவாக்கியங்களில் ஸந்தேஹ கோசரமான அர்த்தங்களையெல்லாம் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளைக்கொண்டு நிர்ணயித்து ஒருங்க விட்டருள்வர். ... (65)

(மூ.) 66. அதுக்கு மூலம் 'விதயச்ச' என்கிற பரமாசார்யவசநம்.

(பாஷ்யகாரர்கொண்ட அவ்வழிக்கு மூலமின்னதென்றல்.)

(ப.) 66. அதுக்குமூலம்—அப்படி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்தாமும் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டு ஸூத்ர வாக்யங்களை ஒருங்கவிட்டருளினதற்கு மூலமேதென்னில்;

விதயச்ச என்கிற பரமாசார்யவசனம்—ஆளவந்தார் தமது ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் * விதயச் ச வைதிகாஸ் த்வதீயகம்பீரமநோநுஸாரிண: * என்று அருளிச்செய்ததேயாம். 'சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஆழ்வார்கள் போல்வாரான உன்னுடையார்களின் கம்பீரமான நினைவைப் பின்செல்வன' என்பது அந்த ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியின் கருத்து. ... ... (66)

(தா.) 66. அந்த ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் தாமும் அருளிச்செயலைக்கொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்களொருங்கவிடுவதற்கு மூலமேதென்னில்: * விதயச் ச வைதிகா: த்வதீயகம்பீர மநோநுஸாரிண: * என்று ஸ்தோத்ர ரத்நத்தில் ஆளவந்தாரருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்தியே மூலமாகும். [இவ்வாழ்வார்கள் போல்வார் நினைவை சாஸ்திரங்கள் தாம் பின்செல்லுமதாகவன்றோ ஆளவந்தாரருளிச்செய்தது. ... (66)

(மூ.) 67. ஆப்திக்கு இவர் சுருதி மார்க்கண்டேயன் பார்த்தனென்கிறவிவை வ்யாஸ மநுப்ரஹ்மவாதிகளை வேதம் சொல்லுமாபோலே.

(அருளிச்செயலில் சில ஸாக்ஷியங்கள் காட்டியுள்ளதற்கு அமைதிகூறல்)

(ப.) 67. இவர்—இந்த நம்மாழ்வார்,

ஆப்திக்கு-தாமருளிச்செய்யும் அர்த்தம் யதார்த்தமேயென்று காட்டுவதற்காக,

சுருதி மார்க்கண்டேயன் பார்த்தனென்கிற இவை—* உளன்சுடர்மிகு சுருதியுள் * என்று வேதத்தையும், * மார்க்கண்டேயனும் கரியே * என்று மார்க்கண்டேயனையும், * பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்தபைந்துழாயான் பெருமை * என்று அர்ஜுநனையும் ஸாக்ஷிகளாக இட்டது, (எதுபோல வென்னில்,)

வேதம் வ்யாஸமநு ப்ரஹ்மவாதிகளைச் சொல்லுமாபோலே—பரமாப்தமாக இசையப்பட்ட வடமொழி வேதந்தானும் ஆப்திக்கு உறுப்பாக * ஸ ஹோவாச வ்யாஸ:

பாராசர்ய: * என்று வ்யாஸ மஹர்ஷியையும், * யத் வை கிஞ்ச் மநுரவதத் தத்
பேஷஜம் * என்று மநுமஹர்ஷியையும், * ப்ரஹ்மவாதிநோ வதந்தி * என்று பல்
காலும் ஓதி ப்ரஹ்மவாதிகளையும் ஸாக்ஷிகளாகச் சொன்னப்போலே யென்றுகொள்க.

(நா.) 67. இப்படி மஹாவித்வான்கள் இதுகொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள்
நிர்ணயிக்கவேண்டும்படி வேதோபப்ரும்ஹணங்க ளெல்லாவற்றிலும் மிகப் பிரபல
மாயும் திராவிடவேதமாய்க் கொண்டு வேதஸாரமாயும் ஆப்ததமமாயு மிருக்கிற
இத் திவ்யப் பிரபந்தத்திலே ஆப்திக்கு உறுப்பாக இவர் வேறே சில ஸாக்ஷியங்களை
யெடுப்பானேன்? * உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள் என்றும் * மார்க்கண்டேயனும்
கரியே * என்றும் * பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான் பெருமை * என்றும்
வேதத்தையும் மார்க்கண்டேயனையும் அர்ஜுநனையும் ஸாக்ஷிகளாக இட்டிருக்
கிறதே, இது ஏன்? என்னில்; பரம ஆப்தமாக இசையப்பட்ட வேதமும் ஆப்திக்கு
உறுப்பாக வ்யாஸரையும் மநுவையும் ப்ரஹ்மவாதிகளையும் சொன்னப்போலே
யென்று கொள்க. ... ... (67)

மூ. 68. பாரதகீதைகளின் வேதோபநிஷத்த்வம்போலே இதுவும்
வ்யாக்க்யையானலும் வேதரஹஸ்யமாம்.

(அருளிச்செயல் வேதோபப்ரும்ஹணமாயும் வேதமாயுமிருக்கத் தட்டில்லையென்றல்)

(ப.) 68. பாரதகீதைகளின் வேதோபநிஷத்த்வம்போலே—(பாரதத்தின் வேதத்
வம் போலவும், கீதையின் உபநிஷத்த்வம் போலவும் என்று யோஜிப்பது) மஹா
பாரதமும் அதில் ஸாரமாயுள்ள கீதையும் வேதோபப்ரும்ஹணமாயிருக்கச் செய்
தேயும் * வேதாந் அத்யாபயாமாஸ மஹா பாரத பஞ்சமாந் * என்றும், * பகவத்
கீதாஸு உபநிஷத்ஸு * என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதமாயும் உபநிஷத்தாயு
மிருக்கிறப்போலே,

இதுவும்—இந்த ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியும்,

வ்யாக்க்யை யானலும் வேதரஹஸ்யமாம்—வேதவ்யாக்க்யானமான உபப்ரும்
ஹணமானலும் வேதரஹஸ்யமுமாகக் குறையில்லை. (வேத ரஹஸ்யமாவது—
வேதத்தில் ரஹஸ்யமான உபநிஷத்து; கீழே சாந்தோக்யஸமமாகவன்றோ இதனைச்
சொல்லிற்று) ... ... (68)

(நா.) 68. ஆழ்வாரருளிச்செயலை உபப்ரும்ஹணமாகச் சொன்னபக்ஷத்
தில் வேதத்திற்கு இதுவொரு வியாக்கியானமென்றதாகுமே யொழிய * வேதரூப
மிதம் க்ருதம் * என்றும் * த்ராவிடீம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம் * என்றும் மஹான்கள்
இதனை வேதமாகச் சொல்வது கூடுமோ வென்னில்; வேதத்திற்கு உபப்ரும்ஹண
மான மஹாபாரதமும் அதில் ஸாரமான கீதையும் * வேதாந் அத்யாபயாமாஸ
மஹாபாரதபஞ்சமாந் * என்றும் * பகவத்கீதாஸு உபநிஷத்ஸு என்றும் சொல்லு
கிறபடியே வேதமும் உபநிஷத்துமாகிருப்போலே இதுவும் வேத வியாக்கியான
மான உபப்ரும்ஹணமானலும் வேத ரஹஸ்யமாகக் குறையில்லை. [வேதரஹஸ்ய
மாவது வேதத்தில் ரஹஸ்யபாகமான உபநிஷத்து. கீழே ச்சாந்தோக்ய ஸமமாக
வன்றோ இதனைச் சொல்லிற்று.] ... ... (68)

(மு.) 69. உதாத்தாதிபத க்ரமஜடாவாக்ய பஞ்சாதி பாதவ்ருத்த ப்ரச்நகாண்டாஷ்ட காத்யாயாம்ச பர்வாத்யலங்காரங்கள்போலே எழுத்தசை சீர்ப்பந்தமடி தொடை நிரைநிரையோசை தளையினம் யாப்புப் பாத்துறை பண்ணிசை தாளம் பத்துநூறுயிரம்முதலான செய்கோலம் இதுக்குமுண்டு.

(வேதத்திற்கும் உபப்ரும்ஹணங்களுக்கு முள்ள அலங்காரங்கள் அருளிச்செயலுக்கும் ஒக்குமென்றல்)

(ப.) 69 உதாத்தாதி-பத-க்ரம ஜடா-வாக்ய-பஞ்சாதி-பாத வ்ருத்த-ப்ரச்ந-காண்ட-அஷ்ட்க-அத்யாய—அம்ச-பர்வாதி அலங்காரங்கள் போலே—உதாத்த அநுதாத்த ஸ்வரித ப்ரசயங்களென்கிற ஸ்வர விசேஷங்களும், பதக்ரம ஜடா பஞ்சாதிகளும் ப்ரச்ந அஷ்டகங்களும் அத்யாயம் அம்சம் பர்வம் ஸ்கந்தம் முதலானவைகளும், பத வாக்ய பாத வ்ருத்தகாண்ட அத்யாயங்களுமாகிற அலங்காரங்கள் வேதத்திற்கும் ததுபப்ரும்ஹணங்களுக்கு முண்டானுப்போலே,

எழுத்தசை ஆயிரம் முதலான செய்கோலம் இதுக்குமுண்டு—குற்றெழுத்து முதலான பதின்மூன்றெழுத்தும், நேரசை நிரையசையென்கிற இரண்டசையும், ஆசிரியவுரிச்சீர் முதலான முப்பதுசீரும், குறளடிமுதலான ஐந்து அடியும் மோனை முதலான நாற்பத்து மூன்று தொடையும், நேர்நிரை நிரை நிரை முதலானவையும், செப்பலோசை முதலான வோசையும், நேரொன்றுசிரியத்தளை முதலான ஏழுதளையும், தாழிசை துறை விருத்தமென்கிற பாக்களினம் மூன்றும், ப்ரபந்தரூபத்வமாகிற யாப்பும், வெண்பா முதலான பாக்களும், முதிர்ந்த குறிஞ்சி முதலான பண்ணும், நிஷாதம் முதலிய இசைகளேழும், கஜகர்ணுதி தாளமும், பத்து என்கிற அவாந்தரபரிச்சேதமும் நூறு என்கிற ப்ரதான பரிச்சேதமும் ஆயிரமென்கிற மஹா பரிச்சேதமுமாகிற கவிக்குச் சொல்லுகிற ஸகல அலங்காரங்களும் * செய்கோலத்தாயிரம் சீர்த்தொடைப்பாடல் * என்னப்பட்ட இந்த திவ்யஸூக்திகளுக்கு முண்டு. ... (69)

(தா.) 69. வேதத்திற்கும் அதன் உபப்ரும்ஹணங்களுக்கும் உதாத்த அநுதாத்த ஸ்வரிதப்ரசயங்களென்கிற ஸ்வர விசேஷங்களும் க்ரம ஜடா பஞ்சாதிகளும் ப்ரச்ந அஷ்டகங்களும், அத்யாயம் அம்சம் பர்வம் ஸ்கந்தம் முதலானவைகளும், பத வாக்ய பாத வ்ருத்த காண்ட அத்யாயங்களுமாகிற பல அலங்காரங்கள் உண்டானுப்போலே அருளிச்செயலுக்கும், குற்றெழுத்து முதலான பதின்மூன்றெழுத்தும் நேரசை நிரையசையென்கிற இரண்டசையும் ஆசிரியவுரிச்சீர் முதலான முப்பது சீரும் குறளடி முதலான ஐந்து அடியும் மோனை முதலான நாற்பத்து மூன்று தொடையும் நேர்நிரை நிரைநிரை முதலானவையும் செப்பலோசை முதலான ஓசையும் நேரொன்றுசிரியத்தளை முதலான ஏழு தளையும் தாழிசை துறை விருத்தமென்கிற பாக்களினம் மூன்றும் ப்ரபந்த ரூபத்வமாகிற யாப்பும் வெண்பா முதலான பாக்களும் முதிர்ந்த குறிஞ்சி முதலான பண்ணும் நிஷாதம் முதலிய இசைகளேழும் கஜகர்ணுதிதாளமும் பத்து என்கிற அவாந்தர பரிச்சேதமும் நூறு என்கிற ப்ரதாந பரிச்சேதமும் ஆயிர மென்கிற மஹா பரிச்சேதமுமாகிற கவிக்குச் சொல்லுகிற ஸகல அலங்காரங்களுமுண்டு. ... ... (69)

(ஸூ.) 70. அதவா, வேதவேத்யந்யாயத்தாலே பரத்வபரமுதுவேதம் வ்யூஹவ்யாப்தி அவதரணங்களில் ஓதினநீதி கேட்டமனு படுகதைகளாய் ஆகமூர்த்தியில் பண்ணிய தமிழானவாறே வேதத்தை த்ராவிடமாகச் செய்தாரென்னும்.

(அருளிச்செயல் அபூர்வமான வொரு வேதாவிர்ப்பாவமென்றல்.)

(ப.) 70. அதவா—கீழ்விவரித்தபடி திவ்யப்ரபந்தத்திற்கு வேதஸாம்யமும் உபப்ரும்ஹணஸாம்யமு முண்டென்று உபபாதித்த வழியல்லாமல்,

வேதவேத்யந்யாயத்தாலே—* வேதவேத்யே பரே பும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே, வேதః ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா * என்று—வேத ப்ரதிபாத்யனான பரமபுருஷன் சக்ரவர்த்தி திருமகனாய் அவதரித்தவளவில் அபௌருஷேயமான வேதமும் ஸ்ரீவால்மீகி பகவானிடத்தினின்றும் ஸ்ரீராமாயணமாகத் திருவவதரித்ததென்று சொன்னபடியாலே ப்ரமேயபூதனான பகவானுக்குப் போலே ப்ரமாண பூதமான வேதத்திற்கும் அவதார பரம்பரைகள் உண்டென்று தேறுங்கணக்கிலே,

பரத்வபரமுதுவேதம்—பல விடங்களிலும் எம்பெருமானுடைய பரத்வநிலையைப் பேசுகையாலே பரத்வத்திலே நோக்கான புராதந வேதமானது,

வ்யூஹவ்யாப்தி அவதரணங்களில் — அப்பெருமானுடைய வ்யூஹாவஸ்தை அந்தர்யாம்யவஸ்தை விபவாவதாராவஸ்தை ஆகிய இந்த நிலைமைகளிலே,

ஓதின நீதி கேட்டமனு படுகதைகளாய்—* உணர்ந்தாய் மறைநான்கு மோதினாய் நீதி * என்கிற பாசுரத்திற்படியே நீதியாகச் சொல்லப்பட்ட பாஞ்சராத்ரமாயும், * கேட்ட மனுவும் * என்கிற பாசுரத்திற்படியே மநுஸ்மிருதி முதலான ஸ்மிருதிகளாகவும், * பாட்டுமுரையும் படுகதையும் * என்கிற பாசுரத்திற்படியே படுகதையாகச் சொல்லப்பட்ட இதிஹாஸங்களாகவும் ஆவிர்ப்பவித்திருந்து,

ஆகமூர்த்தியில்—அப்படி விபவாவதாரங்களால் ரக்ஷித்தருளுமெம்பெருமான் அவதாரத்திற்குப் பிற்பட்டவர்களும் இழவாதபடி மிகவும் ஸுலபனாய் * மேல் ஆக மூர்த்தியாய வண்ணமென்கொலாதி தேவனே * என்றீடுபடும்படியான அர்ச்சாவதாரமான வளவில்,

பண்ணிய தமிழானவாறே—அந்த அர்ச்சாவதாரத்தின் பெருமையைப் பேசுவதற்காக அந்த வேதமே தானும் ஸர்வஸுலபமாய் ஸர்வாதிகாரமாகவேண்டி * பண்ணிய தமிழ் மாலை * என்கிறபடியே தமிழ் வடிவாய்க்கொண்டு ஆழ்வாரிடத்தில் ஆவிர்ப்பவித்ததாகையாலே,

வேதத்தை த்ராவிடமாகச் செய்தாரென்னும்—ஸம்ஸ்க்ருதவேதத்தை த்ராவிட வேதமாகச் செய்தாரென்பது முண்டு. [ப்ரமேயனான பகவானுக்குப் பரவ்யூஹ விபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சைகளென்று பஞ்சப்ரகாரங்கள்போலே ப்ரமாணத்திற்கும் பஞ்சப்ரகாரங்களுண்டு; (1) பரத்வநிலைக்கு—வேதம். (2) வ்யூஹநிலைக்கு—பாஞ்சராத்ரம். (3) அந்தர்யாமி நிலைக்கு—மந்வாதிஸ்மிருதிகள். (4) விபவ நிலைக்கு—இதிஹாஸபுராணங்கள். (5) அர்ச்சாவதார நிலைக்கு— திவ்யப்ரந்தங்கள் என்றதாயிற்று. வ்யூஹ விபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சைகள் பரவாஸுதேவனுடைய ப்ராதுர்ப்பாவ விசேஷங்களானாப்போலே பாஞ்சராத்ர ஸம்ருதீதிஹாஸ புராண

திவ்யப்ரந்தங்கள் வேதத்தின் ப்ராதுர்ப்பாவ விசேஷங்கள்—என்று உபபத்திகளுடன் நன்கு திருபிக்கப்பட்டதாயிற்று. ஆகமூர்த்தியென்று அர்ச்சாவதாரத்திற்குத் திருமழிசையாழ்வார் இட்டருளின வ்யபதேசம். ஆகமூர்த்தியென்றது யாகமூர்த்தியென்றபடி. "யஜ—தேவபூஜாயாம்" ஆகையாலே யஜிக்கத்தக்க [அர்ச்சிக்கத் தக்க] மூர்த்தி என்றபடி. 'இப்படியாகவேணுமென்று ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு தோன்றின மூர்த்தி' என்னவுமாம். .... (70)

(தா.) 70. கீழ்ச்சொல்லியபடி அருளிச்செயலுக்கு வேதஸாம்யமும் உபப்ரும்ஹண ஸாம்யமும் உண்டென்று உபபாதித்த வழியன்றியே, வேதத்தின் ஆவிர்ப்பாவ விசேஷமாய் இவ்வாழ்வாராலே நிர்மிதமாக ப்ரஸித்தமாயிருப்ப தொன்றென்று மற்றொரு யோஜனையுஞ்சொல்லப்படுகிறது.—" வேதவேத்யே பரே பும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே, வேதஃ ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா " என்று வேதப்ரதிபாத்யனான பரமபுருஷன் சக்ரவர்த்தி திருமகனாய் அவதரித்தவளவில் அபௌருஷேயமான வேதமும் ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் பக்கல் நின்றும் ஸ்ரீராமாயணமாகத் திருவவதரித்ததென்கிற நியாயத்தினால், பலவிடங்களிலும் எம்பெருமானுடைய பரத்துவ நிலைமையைப் பேசுகையாலே பரத்வத்தில் நோக்கான வேதமானது அப்பெருமானுடைய வியூஹாவஸ்தையிலே அதன் குணம் ரூபம் க்ருத்யம் முதலியவற்றைப் பேசுதற்காக அதுவே பாஞ்சராத்ரமாக அவதரித்தது. அப்பெருமானுடைய அந்தர்யாமித்வ நிலைமையில் வியாப்தியைப் பேசுதற்காக அந்த வேதமே மநுஸ்மிருதி முதலிய ஸ்மிருதிகளாக அவதரித்தது; அப்பெருமானுடைய ராமக்ருஷ்ணாதி விபவாவதார சேஷ்டிதம் முதலியவற்றைப் பேசுதற்காக அந்த வேதமே ஸ்ரீராமாயணம் மஹாபாரதம் முதலிய இதிஹாஸங்களாக ஆவிர்ப்பவித்தது. அப்படி விபவாவதாரங்களால் ரக்ஷித்தருளு மெம்பெருமான் அவதாரத்திற்குப் பிற்பட்டவர்களும் இழவாதபடி மிகவும் ஸுலபனாக அர்ச்சாவதாரமானவளவில் அர்ச்சையின் பெருமையைப் பேசுதற்காக அந்த வேதந்தானே தானும் ஸர்வ ஸுலபமாய் ஸர்வாதிகாரமாகைக்குறுப்பாகித் தமிழ்வடிவாய்க் கொண்டு ஆழ்வார் பக்கலிலே ஆவிர்ப்பவித்ததாகையாலே ஸம்ஸ்க்ருதவேதத்தை த்ராவிட வேதமாகச் செய்தாரென்று சொல்லுவதொரு ப்ரகாரமுமுண்டு. [அந்த வேதம் முதலானவை யெல்லாவற்றிலும் எல்லாம் சொல்லிற்றேயாகிலும் ஒவ்வொன்றுக்கு ஒவ்வொன்றிலே நோக்காகக் கடவது.] ... ... (70)

(மூ) 71. **மண்ணாடின ஸஹ்யஜலம் தோதவத்திச்சங்கணி துறையிலே துகில்வண்ணத் தெண்ணீராய் அந்தஸ்ஸ்தத்தைக் காட்டுமாபோலே அல்பச்ருதர்கலக்கின ச்ருதி நன்ஞானத்துறைசேர்ந்து தெளிவுற்று ஆழ்பொருளையறிவித்தது.**

[வேதமே அருளிச்செயலாக உருமாறியும் கலக்கமின்றியே தெளிந்து ஆழ்பொருளை அறிவித்ததென்றல்]

(ப) 71. மண்ணாடின ஸஹ்யஜலம்—உயர்ந்த நிலத்தில் நின்றும் வேகத்தோடே வந்து பூமியிலே விழுகையாலே மண்ணோடே கூடியதாய்க் கலங்கின ஸஹ்யபர்வத தீர்த்தமானது,

தோதவத்தீச் சங்கணிதுறையிலே—* தோதவத்தித் தூய்மறையோர் துறை *
என்று பெரியாழ்வார் பாடின [திருவரங்கத்திலுள்ள] தோதவத்தித் துறையிலும்;
* பொருநற் சங்கணி துறைவன் * என்று நம்மாழ்வார் பாடின [திருக்குருகூரிலுள்ள]
திருச்சங்கணி துறையிலும், (வந்தவாறே)

துகில் வண்ணத் தெண்ணீராய்—* துகில் வண்ணத் தூநீர் * என்றும், * திருவ
ரங்கப் பெருநகருள் தெண்ணீர்ப் பொன்னி * என்றும் சொல்லுகிறபடியே (துறை
வாசியாலே) தெளிந்த நீராகி,

அந்தஸ்ஸ்தத்தைக் காட்டுமாபோலே—தனக்குள்ளே கிடக்கிற பொருள்களை
நன்கு ப்ரகாசிப்பிக்குமாபோலே, [தெளிந்த தீர்த்தத்தினுள்ளே] மிக்க ஆழத்தி
லிருக்கும் வஸ்துக்களும் ஸ்பஷ்டமாகக் காணப்படுமே.]

அல்பச்ருதர் கலக்கின ச்ருதி—* பிபேதி அல்பச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரத
ரிஷ்யதி * என்கிறபடியே வேதம்தான் நடுங்கும்படி அதன் கருத்தறியாமல் தம்
நெஞ்சில் தோற்றினதே சொல்லுகிற சிற்றறிவாளர் கலக்கக் கலங்கின வேதமானது,

நன்ஞானத்துறை சேர்ந்து—* காலே நன்ஞானத்துறை படிந்தாடி * என்கிற
படியே யதார்த்த ஜ்ஞானத்துறையான ஆழ்வார் பக்கலிலே வந்து சேர்ந்து,

தெளிவுற்று—* தென்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல் தெளிவுற்றவாயிரம் *
என்னும்படி முன்புள்ள கலக்கம் தீர்ந்து தெளிவையடைந்து,

ஆழ்பொருளை யறிவித்தது—அகாதமாய்ப் பரமரஹஸ்யமான அர்த்த விசேஷங்
களை யெல்லாம் * யரன்முகமாய் அந்தாதி மேலிட்டு அறிவித்தேனாழ்பொருளை *
என்னும்படி அறிவிக்கவல்லதாயிற்று. [திருவாய்மொழியிலிருந்து உண்டாகும் ... (71)
ஞானம் தெளிந்திருக்கும் என்றதாயிற்று. ....

(ஸா) 71. அபௌருஷேயமான வேதமே இப்படி அருளிச்செயலான
வொரு நிலைமையை யடைந்ததாகில் கலங்கினதாய் உட்பொருளை ஸ்பஷ்டமாக
வெளிக்காட்டுந்தன்மை குன்றப்பெருதோவென்னில்; ஆழ்வார் வக்தாவாக
அமைந்த விசேஷத்தாலே அது வேறுபடியாக ஆயிற்றென்பது த்ருஷ்டாந்தத்
தோடு மூதலிக்கப்படுகிறது உயர்ந்த நிலத்தில் நின்றும் வேகத்தோடே வந்து
பூமியிலே விழுகையாலே மண்ணோடு கூடியதாய்க் கலங்கி ஸஹ்யபர்வதத்தில்
நின்றும் வருகிற ஜலமானது † தோதவத்தித் தூய்மறையோர் துறையிலும்
‡ பொருநற்சங்கணி துறையிலும் வந்தவாறே துறைவாசியாலே தெளிந்த நீராய்த்
தனக்குள்ளே கிடக்கிற பொருள்களை நன்கு பிரகாசிப்பிக்குமாபோலே * = பிபேத்
யல்பச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி * என்று வேதம் தான் நடுங்கும்படி,
அதன் கருத்தறியாமல் தம் நெஞ்சில் தோற்றினதே சொல்லுகிற சிற்றறிவாளர்
கலக்கக் கலங்கின வேதமானது யதார்த்த ஞானத்துறையான இவ்வாழ்வார்
பக்கலிலேவந்து சேர்ந்து முன்புள்ள கலக்கம் தீர்ந்து தெளிவையடைந்து அகாத
மாய்ப் பரமரஹஸ்யமான அர்த்த விசேஷங்களை யெல்லாம் அறிவிக்கவல்லதாயிற்று

† தோதவத்தித் துறையென்பது ஸ்ரீரங்கத்தில் திருக்காவேரியிலும்,
‡ சங்கணிதுறையென்பது ஆழ்வார்திருநகரியில் தாமிரபரணியிலும்ப்ரஸித்தம்.

[இதனால், தெள்ளிதான பொருளை வெளியிடுந்தன்மை வேதத்திற்கு அரிதென்றும் அருளிச்செயலே கலக்கமறத் தெளிந்தபொருளைக் காட்டவல்லது என்றும் கூறியபடி. "செய்ய தமிழ்மாலைகள் நாம் தெளியவோதித் தெளியாத மறை நிலங்கள் தெளிகின்றேமே" என்றார் பிறரும்.] ... ... (71)

(மூ.) 72. மேகம்பருகின ஸமுத்ராம்புபோலே நூற்கடற்சொல் இவர்வாயனவாய்த் திருந்தினவாறே ஸர்வதா ஸர்வோபஜீவ்யமாமே.

[வேதத்திற்குப்போல் அருளிச்செயலுக்குச் சில நியமங்களில்லாமைக்குக் காரணங்கூறுதல்]

(ப.) 72. மேகம்பருகின ஸமுத்ராம்புபோலே—வாய்க்கொள்ள வழங்காதபடி விரஸமாயும் ஸ்பர்சகாலாதி நியமங்களோடே கூடினதாயுமிருக்கிற கடல்நீரானது மேகத்தாலே க்ரஹிக்கப்பட்டு வர்ஷிக்கப்படுமளவில் அந்த மேக ஸம்பந்தத்தாலே வைரஸ்யம் நீங்கி எல்லாக் காலத்திலும் எல்லார்க்கும் போக்யமாவதுபோல,

நூற்கடல் சொல்—* நூற்கடலும் * என்று பேயாழ்வாரருளிச் செய்தபடி அத்யயநகால நியமத்தையும் அதிகாரி நியமத்தையு முடைத்தான வேத வித்யா ஸமுத்ர வசனமானது,

இவர் வாயனவாய்த் திருந்தினவாறே—* அவன் சின்னமுந் திருநாமமும் இவள் வாயனகள் திருந்தவே * என்று தாமேயருளிச் செய்யும்படி இவ்வாழ்வாருடைய திருவாக்கில் புகுந்து காலநியம அதிகாரி நியமங்களில்லாத தன்மையை யடைதலாகிற திருத்தம் பெற்றவாறே, (திருத்தம் பெற்றதனாலென்றபடி.)

ஸர்வதா ஸர்வோபஜீவ்யமாமே—எப்போதும் எல்லோரும் அதிகரிக்கலாம்படியாயிற்று. ... ... (72)

(தா.) 72. வாயில் பருக வழங்காதபடி விரஸமாயும் ஸ்பர்சகாலாதி நியமங்களோடு கூடினதாயுமிருக்கின்ற கடல்நீரானது மேகத்தாலே உட்கொள்ளப்பட்டு வர்ஷிக்கப்படுமளவில் அந்த மேக ஸ்பர்சத்தாலே வைரஸ்யம் நீங்கி எல்லாக் காலத்திலும் எல்லார்க்கும் போக்யமாவதுபோல, அத்யயநகால நியமத்தையும் அதிகாரி நியமத்தையுமுடைய வேதவித்யா ஸமுத்ர வசனமானது ஆழ்வாருடைய திருவாக்கில் புகுந்து கால நியம அதிகாரி நியமங்களில்லாத தன்மையை அடைந்து திருத்தம் பெற்றதனால் எப்போதும் எல்லாரும் அதிகரிக்கலாம்படியாயிற்று. (72)

(மூ.) 73. ம்ருத்கடம்போலன்றே பொற்குடம்.

(அருளிச்செயல் ஸர்வாதிகாரமாயிருக்குந்தன்மைக்கு ஒருபொருத்தமான த்ருஷ்டாந்தம்)

(ப.) 73. ம்ருத்கடம் போலன்றே பொற்குடம்—நியதாதிகாரிகளே தொடக்கூடியதாய் எல்லார்க்கும் தொடவொண்ணாததாயிருக்கின்ற மண் குடத்தைக் காட்டிலும் எல்லார்க்கும் தொடவுரியதான ஸ்வர்ணகும்பம் நெடுவாசி பெற்றதன்றே. [இதனால் ஸர்வாதிகாரத்வம் சிறப்புக்கே உரியதென்று காட்டப்பட்டதாயிற்று.] ... ... (73)

(தா.) 73. வடமொழிவேதம் போலன்றியே அருளிச்செயல் ஸர்வாதிகாரமாயிருப்பதனுல் இதற்கு யாதொரு குறையும் வாராது;—மண்குடம் நியதாதிகாரிகளே தொடவுரியதாய் எல்லார்க்கும் தொடவொண்ணுதாயிருக்க, பார்த்திவமாயிரா நிற்கச்செய்தே பொற்குடம் எல்லார்க்கும் தொடவுரியதாயிரா நின்றதன்றே. இத்தால், காரணமான வேதம் அதிக்ருதாதிகாரமானுலும் அதன் கார்யமான திவ்யப்ரபந்தம் ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தாலே ஸர்வாதிகாரமாயிருக்கக் குறையில்லையென்பதும், இந்த ஸர்வாதிகாரத்வம் சிறப்புக்கே உறுப்பென்பதும் தேறிற்றுகும்.

(மூ.) 74. **பெரும்புறக்கடலும் ச்ருதிஸாகரமும் அலைத்தாழ்ந்தோடுமிடங்களில் அயோக்யர்க்குச் சமைத்தமடுவும் சாய்கரகமும் மாநமேயசரமம்.**

(வ்யூஹ, அந்தர்யாமி, விபவநிலைமைகளில் அவகாஹிக்கப்பெருதார்க்கு ஸௌலபமாக அர்ச்சாவதாரம் அமைந்ததுபோல் பாஞ்சராத்ர ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸங்களில் அதிகாரமற்றவர்களுக்கு எளிதாக அருளிச்செயல் அமைந்ததென்றல்.)

(ப.) 74. **பெரும்புறக் கடல்**—* பெரும்புறக் கடலை* என்று திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்தபடி அப்ரமேய ஸமுத்ரமாகச் சொல்லப்படுகிற பரம புருஷன்,

அலைத்து ஆழ்ந்து ஓடுமிடங்களில்—கடலில் அவகாஹிக்க முடியாதபடி அலையெறிந்து கிடக்குமிடமும் நிலைகாணவொண்ணுதபடி ஆழ்ந்திருக்குமிடமும் உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளவொண்ணுதபடி கழிகளாய் ஓடுமிடமுமாயிருப்பது போல (பெரும்புறக் கடலென்று சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானுகிற ப்ரமேயமானது) வ்யூஹமாய் நிற்குமிடமென்ன அந்தர்யாமியாய் நிற்குமிடமென்ன கண்காண வந்து தோன்றி ஞாலத்தூடே நடந்து திரிந்த விபவாவதாரமென்ன ஆகிய இவற்றில்,

அயோக்யர்க்கு—தேசவிப்ரகர்ஷத்தாலும் இந்த்ரிய விப்ரகர்ஷத்தாலும் காலவிப்ரகர்ஷத்தாலும் கிட்டியநுபவிக்க யோக்யதையற்றவர்களுக்கு,

சமைத்தமடு மேயசரமம்—“அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே அர்ச்சாவதாரம்” என்று ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலருளிச் செய்தபடியே தேச காலாதிவிப்ரகர்ஷலவலேசமுமில்லாதபடி மிகவும் ஸௌலபமான தடாகம் போன்றதான அர்ச்சாவதாரம் ப்ரமேயப்ராதுர்ப்பாவ பரம்பரையில் சரமாவஸ்தையாகும்;

ச்ருதிஸாகரம் அலைத்து ஆழ்ந்து ஓடுமிடங்களில் அயோக்யர்க்கு—* மதிமந்தாநமாவித்ய யேநாஸௌ ச்ருதிஸாகராத் * என்கிற ப்ரமாணத்தின்படியே அப்ரமேய ஸமுத்ரமாகச் சொல்லப்படுகிற வேதமானது கடலின் அலைசெறிந்த விடம்போன்ற வ்யூஹத்தில் நோக்கான பாஞ்சராத்ரமான விடத்திலும், கடலில் ஆழ்ந்த விடம் போன்ற அந்தர்யாமியில் நோக்கான மந்வாதிஸ்ம்ருதிகளான விடத்திலும், கடல் கழிகளாயோடுமிடம்போன்ற விபவாவதாரங்களில் நோக்கான இதிஹாஸங்களான விடத்திலும் ஜ்ஞாநசக்திஸங்கோசங்களாலே அவகாஹிக்க யோக்யதை யில்லாதவர்களுக்கு,

சாய்கரகம் மாநசரமம்—வாய்க்கு நேராகக் கொண்டுவந்து சாய்க்கப்படும் கரகம்போலே ச்ரமமில்லாமல் உபஜீவிக்கலாம்படி மிகவும் எளிதான சாஸ்த்ரமான

திவ்யப்ரபந்தம் ப்ரமாண ப்ராதுர்ப்பாவ பரம்பரையில் சரமாவஸ்தையாகும். [இந்த சூர்ணையில் அவகாஹிக்கும்போது மூன்றுவிதமான கடல்களை நெஞ்சிற் கொள்ள வேணும். (1) எல்லாரும் காண்கிற உப்புக்கடல். (2) பெரும்புறக் கடலென்று சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானாகிற கடல். (3) ச்ருதிஸாகரமென்று சொல்லப்பட்ட சாஸ்த்ரமாகிற கடல். ஆக இம்மூன்று கடல்களிலும் அவகாஹிக்க முடியாத சில நிலைமைகளும் அவகாஹிக்கக் கூடியவொரு நிலைமையும் உண்டு. (1) உப்புக் கடலில் அலைத்து ஆழ்ந்து ஓடுமிடங்கள் அவகாஹிக்க யோக்யமல்லாத நிலைமைகள். கடல்நீரே மேகம் வாயிலாக வரப்பெற்றுத் தடாகமாகத் தேங்கினவிடம் அவகாஹிக்க யோக்யமான நிலைமை. (2) எம்பெருமானாகிற கடலில் அலைத்தவிடமான வ்யூஹமும் ஆழ்ந்தவிடமான அந்தர்யாமித்வமும் ஓடுமிடமான விபவாவதாரங்களும் நம்போல்வார்க்கு அவகாஹிக்க முடியாத நிலைமைகள்; அர்ச்சாவதாரம் அவகாஹிக்க யோக்யமான நிலைமை. (3) சாஸ்த்ர ப்ரமாணமாகிற கடலில் அலைத்தவிடமான பாஞ்சராத்ரமும், ஆழ்ந்தவிடமான மந்வாதிஸ்ம்ருதியும், ஓடுமிடமான இதிஹாஸங்களும் அவகாஹிக்க யோக்யமல்லாத நிலைமைகள்; திவ்யப்ரபந்தமே அவகாஹிக்க யோக்யமான நிலைமை. ஆகவே உப்புக்கடலின் சரமாவஸ்தையாகத் தடாகமும், எம்பெருமானாகிற கடலின் சரமாவஸ்தையாக அர்ச்சாவதாரமும், ப்ரமாணமாகிற கடலின் சரமாவஸ்தையாக திவ்யப்ரபந்தமும் சொல்லிற்றாயிற்று. உபயோகங் கொள்ளவேண்டில் தடாகம் சிறந்தது போலவும் அர்ச்சாவதாரம் சிறந்தது போலவும் திவ்யப்ரபந்தமே சிறந்தது என்று நிரூபிக்கப்பட்டதாகத் தேறுதல் இந்த சூர்ணையின் பரமதாற்பரியமென்க. மாநமேய சரமமென்றது—ப்ரமாண வரிசையிலும் ப்ரமேய வரிசையிலும் சரமாவஸ்தைகள் என்றபடி. ... ... (74)

(தா.) 74. ப்ரமாணமான வேதமும் ப்ரமேயமான எம்பெருமானும் பலபல அவதாரங்களைச் செய்கின்ற விஷயம் முன்னமே சொல்லப்பட்டது, அதாவது—வேதம் பாஞ்சராத்ரமாகவும் ஸ்ம்ருதியாகவும் இதிஹாஸ புராணமாகவும் அருளிச்செயலாகவும் வடிவெடுத்ததென்றும், வேதவேத்யனை பரமபுருஷனும் வ்யூஹமாயும் விபவமாயும் அந்தர்யாமியாயும் அர்ச்சையாயும் வடிவெடுத்தனனென்றும் சொல்லிற்று. அளவிடமுடியாமையிலே வேதமும் ஒரு கடல், எம்பெருமானும் ஒரு கடல். "மதிமந்தாநமாவித்ய யேநாஸௌ ச்ருதி ஸாகராத்." என்ற பிரமாணத்தினால் வேதம் கடலென்பது பெறப்பட்டது; "பெரும்புறக்கடலை" என்ற அருளிச்செயலினால் எம்பெருமான் கடலென்பது பெறப்பட்டது. அவகாஹிக்கமுடியாத சில பாகங்களும் அவகாஹிக்கக்கூடிய ஒரு பாகமும் கடலுக்கு உண்டு. அலையெறிந்து கிடக்குமிடமும், நிலைகாணவொண்ணாதபடி ஆழ்ந்திருக்குமிடமும் அவகாஹிக்கமுடியாத பாகமாகும்; கழிகளாய்க் கொண்டு ஓடுமிடம் அவகாஹிக்கக்கூடிய இடமாகும். அளவிடமுடியாமைபற்றிப் * பெரும்புறக்கடலென்று சொல்லப்பட்ட எம்பருமானாகிற ப்ரமேயமானது (1) கடல் அலை செறிந்து நிற்குமிடம்போலே ஞானம் முதலிய ஆறு குணங்கள் நிறைந்த தான் அவற்றிலே இரண்டிரண்டு குணங்களைப் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு ஸங்கர்ஷணாதி ரூபத்தாலே வ்யூஹித்திருக்குமிடத்திலும் (2) கடலில் நிலைகாணவொண்ணாதபடி ஆழ்ந்திருக்குமிடம்

போலே கண்ணுற் காணவொண்ணுடோ அந்தர்யாமியாய் நிற்குமிடத்திலும், (3) கடலானது கழிகளாய்க் கொண்டு ஓடுமிடம்போலே கண்காணவந்து தோன்றி ஞாலத்தூடே நடந்து திரிந்த அவதாரமான விடத்திலும் (1) தேசதூரத்தாலும் (2) இந்த்ரியதூரத்தாலும் (3) காலவிபர்யயத்தாலும் கிட்டியநுபவிக்க முடியாத வர்களுக்கு " அதிலே தேங்கினமடுக்கள் போலே அர்ச்சாவதாரம் " என்கிறபடியே தேச காலாதி விப்ரகர்ஷ லவலேசமுமில்லாதபடி கல்பிக்கப்பட்டு மிகவும் ஸுலப மான விஷயம் ப்ரமேயத்தின் ஆவிர்ப்பாவ பரம்பரையில் கடைசி அவஸ்தை யான அர்ச்சாவதாரம். இப்படியே, அளவிடமுடியாததாய்ப் பரத்வபரமான வேத ஸமுத்ரமானது (1) கடலின் அலை செறிந்தவிடம்போலே வ்யூஹப்ரதிபாதகமாய்க் கொண்டு வேறொரு நிலைமையெய்திப் பாஞ்சராத்ரமானவிடத்திலும் (2) கடலில் ஆழ்ந்த விடம்போலே அந்தர்யாமித்வ ப்ரதிபாதகமாகி, அவகாஹித்து அர்த்தங் காணவொண்ணுதபடி மந்வாதிஸ்ம்ருதிரூபமான விடத்திலும் (3) ஸமுத்ரம் கழிக ளாயோடுமாபோலே அவதார ப்ரதிபாதகமாகி இதிஹாஸரூபமாய்ப் பரப்பின விடத்திலும் ஜ்ஞானசக்தி முதலியவற்றின் ஸங்கோசத்தினுல் அவகாஹித்து விடாய்தீர மாட்டாதவர்களுக்குச் சாய்கரகம்போலே சிரமமில்லாமல் உபஜீவிக்க லாம்படி மிகவும் எளிதான சாஸ்திரம் - ப்ரமாணபூதமான வேதத்தினுடைய ஆவிர்ப்பாவ பரம்பரையின் கடைசி அவஸ்தையான திருவாய்மொழி. ... (74)

(மூ). 75. வீட்டின்பவின்பப்பாக்களில் த்ரவ்யபாஷா நிரூபண ஸமம் இன்பமாரியிலாராய்ச்சி.

(ஆழ்வாருடைய ஜாதிநிரூபணம் பண்ணலாகாதென்றல்)

(ப.) 75. இன்பமாரியில் ஆராய்ச்சி—* வண்டமிழ்நூற்க நோற்றேனடியார்க் கின்ப மாரியே * என்று தாமே யருளிச்செய்யும்படி இன்பமாரியான [ப்ரஹ்மாநந்த வர்ஷுகவலாஹகமான] ஆழ்வாரிடத்தில் ஜாதிவிமர்சம் பண்ணப் புகுவதானது, வீட்டின்பத்தில் த்ரவ்யநிரூபணஸமம், இன்பப்பாவில் பாஷாநிரூபணஸமம்—* கனி வார் வீட்டின்பமே* என்கிறபடியே கனிந்த நெஞ்சையுடையாருடைய க்ருஹங்கள் தோறும் அவர்களுகந்தவொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக் கொண்டிருந்து இன்பத்தை விளைக்கின்றதனுல் 'வீட்டின்பம்' என்று பேர்பெற்றதான அர்ச்சாவ தாரத்தில் 'இது இன்னலோஹமன்றோ' என்று உபாதாநத்ரவ்யத்தை நிருபிப்பது போலவும், * அந்தமிழினின்பப்பா * என்று குலசேகராழ்வாரருளிச் செய்தபடியே விசேஷஜ்ஞர்களுக்குப் பரமானந்தத்தை விளைக்குமதனுல் * இன்பப்பா வென்று பேர்பெற்றதான திவ்யப்ரபந்தத்தில் 'இது அஸம்ஸ்க்ருத பாஷையன்றோ' என்று பாஷாநிருபணம் செய்வது போலவும் மஹாபாபமாகும். [நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத் தில் ப்ரமாண ப்ரமேய ப்ரமாதாக்களை முறையே திவ்யப்ரபந்தமென்றும் திவ்யதேச மென்றும் திவ்யஸூரியென்றும் திவ்யமென்கிற வட சொல்லைச் சேர்த்தே வழங்கி வருதல்போல, அந்த ப்ரமாண ப்ரமேய ப்ரமாதாக்களை முறையே இன்பப்பா வென் றும், வீட்டின்பமென்றும் இன்பமாரியென்றும் இன்பமென்கிற தமிழ்ச்சொல்லைச் சேர்த்தே வழங்கிவரும்படி இந்த சூர்ணையில் எடுத்துக்காட்டி யிருக்குமழகு வெகு

அற்புதமானது. எல்லாம் திவ்யமாயும் இன்பமாயுமிருக்கும்போது இவற்றில் குறை கூறுதல் துன்பமேயாகுமென்றவாறு.] ... ... (75)

(நா.) 75. ப்ரமாணத்தினுடையவும் ப்ரமேயத்தினுடையவும் வைபவம் விரித்துரைக்கப்பட்டதுகீழ்; இனி ப்ரமாதாவான ஆழ்வாருடைய வைபவம் விரித்துரைக்கப்படுகிறது. ப்ரமாணமும் ப்ரமேயமும் இப்படி விலக்ஷணமாயிருந்ததாகிலும் இந்தப்ரமாணமாகிய திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்த ஆழ்வார் நான்காம் வருணத்தவரன்றோவென்னில்; இப்படி சங்கித்தாலும் மஹாபாபமுண்டென்னப் படுகிறது; பகவத் விஷயமென்றால் உள் கனிந்திருக்குமவர்களுடைய திருமாளிகை களிலே அவர்களுகந்த வொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக்கொண்டிருந்து இன்பத்தை விளைக்கிற அர்ச்சாவதாரத்தைப் பார்த்து 'இது இன்ன லோஹ மன்றோ' என்றால் எப்படிப்பட்ட பாபமுண்டோ; விசேஷஜ்ஞர்களுக்குப் பரமானந் தத்தை விளைப்பதான திருவாய்மொழியை நோக்கி 'இது தமிழ்ப்பாஷையன்றோ' என்றிகழ்ந்தால் எப்படிப்பட்ட பாபமுண்டோ, அப்படிப்பட்ட பாபம் ஆழ்வார் பக்கல் ஜாதியைப்பற்றின இகழ்ச்சி செய்தலாலுமுண்டாகும். ... (75)

(மூ) 76. பேச்சுப்பார்க்கில் கள்ளப்பொய்ந்நூல்களும் க்ராஹ்யங்கள்;
பிறவி பார்க்கில் அஞ்சாமோத்தும் அறுமூன்றும் கழிப்பனும்.

[அருளிச்செயலின் பாஷையையும் ஆழ்வாருடைய ஜாதியையும் கணிசிக்கலாகாதென்பதைத் திடப்படுத்தல்]

(ப.) 76. பேச்சுப் பார்க்கில்—விஷயவைலக்ஷண்யத்தைப் பாராமல் பாஷா மாத்ரத்தையே பார்க்குமளவில், [அதாவது ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலுள்ளது ஆதரணீயம், இதரபாஷையிலுள்ளது அநாதரணீயம் என்று கொள்ளுமளவில்],

கள்ளப்பொய்ந்நூல்களும் க்ராஹ்யங்கள்—* வெள்ளியார் பிண்டியார் போதியாரென்றிவரோதுகின்ற கள்ளநூல் * என்றும் * பொய்ந்நூலை மெய்ந்நூலென்றென்றுமோதிமாண்டு * என்றும் பாஹ்யங்களாகச் சொல்லப்பட்ட வடமொழி நூல்களும் க்ராஹ்யங்களாக வேண்டிவரும்; (அவையெல்லாம் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலிருப்பதால்.)

பிறவி பார்க்கில்—ஜாதிமாத்ரத்தையே பார்க்குமளவில், [அதாவது—உத்தம ஜாதியிற் பிறந்தவர்கள் சொல்லிற்றே ஆதரணீயம், கீழ்ச் சாதிகளிற் பிறந்தவர்கள் சொல்லிற்று அநாதரணீயம் என்று கொள்ளுமளவில்],

அஞ்சாமோத்தும் அறுமூன்றும் கழிப்பனும்—மத்ஸ்யகந்தை [வலைச்சி] யின் மகனாகத் தோன்றினதால் நீசஜாதீயனென்று கொள்ளப்படவேண்டிய வ்யாஸன் சொன்ன ''அஞ்சாமோத்து'' [*பாரதః பஞ்சமோ வேதః] என்னப்படுகிற மஹாபாரதமும், * கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப்பெற்றான் காடுவாழ் சாதியுமாகப் பெற்றான் * என்று நீசஜாதீயனாகச் சொல்லப்பட்ட க்ருஷ்ணன் சொன்ன ''அறுமூன்று'' [ஷட்கத்ரயம்] என்னப்படுகிற கீதோபநிஷத்தும் த்யாஜ்யங்களாகவேண்டி வரும். (ஆகவே, பாஷாநிரூபணமும் ஜாதிநிரூபணமும் அஸங்கதமென்றதாயிற்று.)

(தா.) 76. விஷய வைலக்ஷண்யத்தை நோக்காமல் ‘ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலுள்ளதும் ஜன்ம கௌரவமுடையார் சொல்லுவதுந்தான் ஆதரிக்கத் தக்கது’ என்று கொள்ளுகிற பக்ஷத்தில், * கள்ளநூல் * பொய்ந்நூல் * என்று கழிக்கப்பட்ட ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாமயமான பாஹ்ய சாஸ்திரம் முதலானவையும் பரிக்ரஹிக்க வேண்டியவைகளாக ப்ரஸங்கிக்கும்; அப்படியே, மத்ஸ்யகந்தையின் மகனான வியாஸன்சொன்ன ஐந்தாம் வேதமான மஹாபாரதமும், * கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப்பெற்றுக் காடுவாழ் சாதியுமாகப்பெற்ற க்ருஷ்ணன் சொன்ன கீதோபநிஷத்தும் த்யாஜ்யமாகவும் ப்ரஸங்கிக்கும். .... (76)

(மூ.) 77. க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணத்வைபாயநோத்பத்திகள்போலன்றே
க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணா தத்வஜந்மம்.

[வியாஸருடையவும் கண்ணனுடையவும் உத்பத்தியிற்காட்டிலும் ஆழ்வாரவதாரத்திற்குண்டான சிறப்பு]

(ப.) 77. க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணா தத்வஜந்மம்—* ருஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா தத்வமிவோதிதம் * என்று பட்டர் க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணா தத்வ மென்றே பெயரிடும்படி அவதரித்து * நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப் பெற்ற * என்று (திருவிருத்தத்தில்) தாமும் அருளிச்செய்தபடி பகவத் விஷயமான ஆசைதான் ஒரு வடிவுகொண்டாற் போலிருக்கின்றவரான ஆழ்வாருடைய திருவவதாரமானது,

க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணத்வைபாயந-உத்பத்திகள் போலன்றே—க்ருஷ்ணனுடையவும் க்ருஷ்ணத்வைபாயன ரென்கிற வ்யாஸருடையவும் பிறப்புப்போன்றதன்றே; அதிற்காட்டிலும் பரம விலக்ஷண மென்றபடி. (இந்த வைலக்ஷண்யம் அடுத்த சூர்ணையில் உபபாதிக்கப்படுகின்றமைகாண்க.) ... ... (77)

(தா.) 77. கண்ணபிரான் * ஒருத்தி மகனாய்ப்பிறந்து ஓரிரவிலொருத்திமகனானவன்; வியாஸனோ கன்னிகையின் மகனாய்ப் பிறந்தவன். இவர்களுடைய உத்பத்திபோலன்று ஆழ்வாருடைய திருவவதாரம்; ஏனெனில்; “நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற” என்று (திருவிருத்தத்தில்) தாமே பேசலாம்படியாய், “ருஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணாதத்வமிவோதிதம்” என்று (ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில்) பட்டர் அருளிச்செய்தபடியே பகவத்விஷயமான ஆசைதான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலிருக்கிறவராயிற்று ஆழ்வார். ஆதலால், இடைச்சி வயிற்றிற் பிறந்த க்ருஷ்ணனுடையவும் வலைச்சி வயிற்றிற்பிறந்த க்ருஷ்ணத்வைபாயநனுடையவும் உத்பத்தியிற் காட்டில் ஆழ்வாரவதாரம் மிகச் சிறந்ததே. ... ... (77)

(மூ.) 78. பெற்றும் பேறிழந்தும் கன்னிகையானவளும் எல்லாம் பெற்றாளாயும் தத்துக்கொண்டாள் என்பர்நின்றாரென்னுமவளும் நெடுங்காலமும் நங்கைமீரென்னுமவளுக்கு நேரன்றே.

[ஆழ்வாரவதாரச் சிறப்பை நன்கு நிலைநாட்டுதற்காக ஸ்ரீக்ருஷ்ண, வ்யாஸ மாதாக்களினுடையவும் ஆழ்வாரது திருத்தாயாருடையவும் தன்மைகளைத் தெரிவித்தல்]

(ப.) 78. **பெற்றும்**—* திருவின்வடிவொக்குந் தேவகிபெற்ற உருவுகரிய வொளிமணிவண்ணன் * என்கிறபடியே கண்ணனைப் பிள்ளையாகப்பெற்றிருந்தும்,

பேறிழந்தவளும்—* திருவிலேனொன்றும் பெற்றிலேன் * என்கிறபடியே பேறிழந்தவளாகிக் கதறியழுத தேவகியும், [இதற்கு "நேரன்றே" என்பதில் அந்வயம்]

பெற்றும் கன்னிகையானவளும்—"த்வீபே பதரிகாமிச்ரே பாதராயணமச்யுதம், பராசராத் ஸத்யவதீ புத்ரம் லேபே பரந்தபம்" என்கிறபடியே வியாஸனைப் பிள்ளையாகப்பெற்று வைத்தும் அவனாலுண்டாகும் ரஸமொன்று மநுபவிக்கப் பெருதபடி "புநః கந்யா பவிஷ்யதி" என்ற பராசரவசனத்தாலே மீண்டும் கன்னிகைப்பருவமடைந்தவளான மத்ஸ்யகந்தையும். [இதற்கும் "நேரன்றே" என்பதோடந்வயம்.]

எல்லாம்பெற்றளாயும்—* எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே * என்று சொன்னபடியே கண்ணனுடைய பாலசேஷ்டிதம் முதலியனவெல்லாம் அநுபவிக்கப்பெற்றிருந்தும்,

தத்துக்கொண்டாள் என்பர் நின்றரென்னுமவளும்—* தத்துக் கொண்டாள் கொலோ தானே பெற்றாள்கொலோ * என்றும் * இம்மாயம்வல்ல பிள்ளைநம்பீ! உன்னையென்மகனே யென்பர் நின்றார் * என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே அவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களடியாகத் தானும் பிறரும் சங்கிக்கவேண்டும்படியான மாத்ருத்வத்தையுடைய யசோதையும், [ஆக க்ருஷ்ணமாதாக்களும் வ்யாஸ மாதாவுமான இம்மூவரும்.]

நெடுங்காலமும் நங்கைமீரென்னுமவளுக்கு நேரன்றே—"நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற" என்றும் "நங்கைமீர் நீருமோர் பெண் பெற்று நல்கினீர் எங்ஙனே சொல்லுகேன் யான்பெற்றவேழையை" என்றும் பெருமைசொல்லிக்கொண்ட ஆழ்வார் திருத்தாயார்க்கு ஒப்பாகமாட்டார்களே. [க்ருஷ்ணமாதாக்களுள் தேவகிக்குப் பேறிழந்த குற்றம், யசோதைக்கு உள்ளபடி மாதாவாகப் பெறாமையாகிற குற்றம், வ்யாஸமாதாவுக்கு உடனே கன்னிகையாகப் பெற்றமையாகிற குற்றம்—ஆக விப்படி அவரவர்களுக்கு ஒவ்வொரு கொத்தை சொல்லக்கூடியதாயிருப்பதுபோல ஆழ்வாரைப்பெற்ற தாய்க்கு ஒரு கொத்தையும் சொல்ல இடமில்லாமை காட்டப்பட்டதாயிற்று.] ... ... (78)

(நா.) 78. "திருவின்வடிவொக்குந் தேவகிபெற்ற" என்கிறபடியே க்ருஷ்ணனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் அவனுடைய பால்யரஸம் ஒன்றும் அநுபவிக்கப் பெறாமையாலே "திருவிலேனொன்றும் பெற்றிலேன்" என்று பேறிழந்தவளான தேவகியும், "த்வீபே பதரிகா மிச்ரே பாதராயணமச்யுதம், பராசராத் ஸத்யவதீ புத்ரம் லேபே பரந்தபம்" என்கிறபடியே வியாஸனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றிருக்கச்செய்தேயும் அவனாலுள்ள ரஸமொன்றும் அநுபவிக்கப் பெறாதபடி "புநః கந்யா பவிஷ்யதி" என்ற பராசர வசனத்தாலே மீண்டும் கன்னிகையான மத்ஸ்யகந்தையும், "எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே" என்னும்படியாக க்ருஷ்ணனுடைய பாலசேஷ்டிதம் முதலியனவெல்லாம் அநுபவிக்கப்பெற்றிருக்கச் செய்தே

யும் ‘‘தத்துக்கொண்டாள் கொலோ தானே பெற்ருள்கொலோ’’ என்றும் ‘‘இம் மாயம்வல்லபிள்ளை நம்பீ! உன்னை யென்மகனே என்பர் நின்ருர்’’ என்றும் அவனு டைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களடியாகத் தானும் பிறரும் சங்கிக்கும்படியான மாத்ருத்வத்தையுடைய யசோதையும் ஆகிய மூன்று தாய்மார்களும் ‘‘நெடுங் காலமுங் கண்ணன் நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற’’ என்றும் ‘‘நங்கைமீர்! நீரும் ஓர் பெண்பெற்று நல்கினீர், எங்ஙனே சொல்லுகேன் யான் பெற்ற வேழையை’’ என்றுஞ் சொன்ன ஆழ்வார் திருத்தாயார்க்கு ஒப்பாகமாட்டார்களே. .... (78)

(மூ.) 79 மீந நவநீதங்கள் கந்திக்குமிடமும் வெறிகொள் துழாய்கமழுமிடமும் தன்னிலொக்குமோ ?

[வ்யாஸ, க்ருஷ்ண, சடகோபர் மூவருடையவும் உத்பத்தி ஸ்தல வாஸனு விசேஷங்களைக் கொண்டு மற்றையவை யிரண்டினும் ஆழ்வாரது உத்பத்திஸ்தலத்திற்குண்டான வைபவம் விலக்ஷண மென்றல்]

(ப.) 79. **மீந நவநீதங்கள் கந்திக்குமிடமும்**—மீன் வெறிநாறுகிற வ்யாஸர் பிறப்பிடமும், வெண்ணெய் முடை நாறுகிற கண்ணன் பிறப்பிடமும்,

வெறிகொள்துழாய் கமழுமிடமும்—* வெறிகொள்துழாய் மலர்நாறும் வினையுடை யாட்டியேன் பெற்ற * என்றும் * அன்றி மற்ருேருபாயமென் இவளந்தண்டுழாய் கமழ்தல் * என்றும் அருளிச்செய்தபடியே பகவத் ஸம்பந்தத்தைக் கோட்சொல்லித் தருமதான திருத்துழாய்ப் பரிமளம் கமழப்பெற்ற ஆழ்வாரிருப்பிடமும்,

தன்னிலொக்குமோ ?—இவை பரஸ்பரம் ஈடாகுமோ? ஆகாது. ... (79)

(ஸா.) 79. மீன் வெறி நாறுகிற வ்யாஸர் பிறப்பிடமும் வெண்ணெய் முடை நாறுகிற கண்ணன் பிறப்பிடமும் ‘‘வெறிகொள்துழாய் மலர்நாறும் வினையுடை யாட்டியேன்பெற்ற’’ என்றும், ‘‘அன்றிமற்ருேருபாயமென் இவளந்தண்டுழாய் கமழ்தல் குன்றமாமணிமாடமாளிகைக் கோலக் குழாங்கள்மல்கித், தென்திசைத் திலதம்புரை குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூர், நின்ற மாயப்பிரான் திருவருளாம் இவள் நேர்பட்டதே’’ என்றும் தாமே அருளிச்செய்யுமாறு பகவத்ஸம்பந்த ப்ரகாசகமான திருத்துழாய்ப் பரிமளம் கமழப்பெற்ற ஆழ்வாரவதார ஸ்தலத்திற்கு ஈடாகுமோ? ஆகமாட்டாதென்றபடி. .... (79)

(மூ.) 80. ஆற்றில் துறையில் ஊரிலுள்ள வைஷம்யம் வாசாமகோசரம்.

[கீழ்ச்சொன்ன மூவருடையவும் உத்பத்தி ஸ்தலங்களுக்குள்ள வைஷம்யாதிசயத்தை இன்னமும் மூதலிந்தல்]

(ப.) 80. **ஆற்றிலுள்ள வைஷம்யம், துறையிலுள்ள வைஷம்யம், ஊரிலுள்ள வைஷம்யம் வாசாமகோசரம்**—வ்யாஸருடைய பிறப்பிடமான ஆறு அசிஷ்ட பரிக்ரஹ முடைய கங்கை; துறையோ ஓடத்துறை; ஊரோ வலைச்சேரி. கண்ணன் பிறப் பிடமான ஆறு ஜன்ம சத்ருவான கம்ஸனுடைய மாளிகையின் கீழே பெருகிச் செல்லுமதாய் தமோமயமான யமுனை; துறையோ அதில் காளிய விஷ தூஷிதமான துறை; ஊரோ * அறிவொன்றுமில்லாத இடைச்சேரி. இப்படியன்றிக்கே ஆழ்வார்

திருவவதாரஸ்தல நதியானது * பவள நன்படர்க்கீழ்ச் சங்குறை பொருநல் * என்று விலக்ஷண பதார்த்தங்களுக்கு ஜன்மபூமியாகி மிகச் சிறந்ததான தாம்ரபரணி; துறையோ மிகச்சிறந்த * பொருநல் சங்கணிதுறை. ஊரோ * நல்லார் நவில் குருகூரென்று கொண்டாடப்பட்ட திருநகரி. (இப்படிப்பட்ட வைஷம்யங்களால் ஆழ்வார் பெருமை அதிசயிக்கத்தக்கதேயா மென்றபடி. ... ... (80)

(தா.) 80 வியாஸர் பிறப்பிடம்—ஆறுதான் அசிஷ்ட பரிக்ரஹமுடைய கங்கையாய், துறை ஓடத்துறையாய், ஊர் வலைச்சேரியா யிருக்கும். கண்ணன் பிறப்பிடம்—ஆறுனது க்ருஷ்ண ஜலப்ரவாஹமுடைத் தாகையாலே தமோமயமான யமுனையாய், துறையும் அதில் காளியவிஷ தூஷிதமான துறையாய், ஊர்தானே * அறிவொன்று மில்லாத ஆய்க்குலமாயிருக்கும். இனி இவ்வாழ்வாருடைய உத்பத்தி ஸ்தலத்தை ஆராய்ந்தாலோ, ஆறு 'பவளநன்படர்க்கீழ்ச் சங்குறை பொருநல்'' என்று விலக்ஷண பதார்த்தங்களுக்கு ஜன்மபூமியாகி மிகச் சிறந்ததான தாம்ரபர்ணியாய், துறை சுத்தஸ்வபாவமாயிருக்கிற சங்குகள் வந்து சேருகிற திருச்சங்கணி துறையாய், ஊர் * நல்லார்நவில் குருகூராயிருக்கும். ஆகையாலே வ்யாஸ க்ருஷ்ணர்களினுடைய ஆறுகளையும் துறைகளையும் ஊர்களையுங்காட்டில் ஆழ்வாருடைய ஆற்றுக்கும் துறைக்கும் ஊருக்குமுள்ள வைஷம்யம் பேச்சுக்கு நிலமல்ல. ... ... (80)

(மூ.) 81. தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஜந்மங்கள்போலே
ப்ரஹ்மஜந்மமும் இழுக்கென்பார்க்குப் பண்டைநாளிற்பிறவி
உண்ணாட்டுத்தேசிறே.

[ஆழ்வாருக்குண்டான சதுர்த்தவருணப் பிறப்பு அடிமைச்சுவடறிந்தவர்கட்குத் தேஜஸ்கரமென்பதை த்ருஷ்டாந்தத்தோடு மூதலித்தல்]

(ப) 81. தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு—ராவணவதமானபின்பு பிரமன் முதலானோர் * பவாந் நாராயணோ தேவঃ * என்று தேவனாகக் கூறிப்புகழ்ந்ததைப் பொறுமல் அதைத் தனக்கு நிந்தையாக நினைத்து * ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே * என்றவனும் கோவர்த்தனமலையைக் குடையாகவெடுத்து நின்றபோது இடையர்கள் 'தேவனோ நீ?' என்று சங்கித்தது பொறுமல் அதையும் தனக்கு நிந்தையாக நினைத்து * அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாதঃ * என்றவனுமான எம்பெருமானுக்கு,

ஒளிவரும் ஜந்மங்கள்போலே—* பலபிறப்பாயொளிவரும் * என்றும் * ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாநঃ * என்றும் சொல்லுகிறபடியே மீனும் ஆமையும் ஏனமும் மானிடமுமாகப் பிறக்கும் பிறவிகள் ஒளிபெற்று விளங்குமாபோலே,

ப்ரஹ்மஜன்மமும் இழுக்கென்பார்க்கு—"மா ஸ்ம பூதபி மே ஜன்ம சதுர்முகாத்மநா" என்று ப்ரஹ்மாவாய்ப் பிறக்கையும் அஹங்காரஹேதுவாகையாலே ஆத்மாவுக்கு அவத்யமென்று இகழும்படி அடிமைச்சுவடு அறிந்தவர்களுக்கு,

பண்டைநாளில் பிறவி—திருவாய்மொழியில் * பண்டை நாளாலே * என்கிற பதிகத்தில் "நின்கோயில் சீய்த்துப் பல்படிகால் குடிகுடிவழிவந்தாட் செய்யுந்

தொண்டர்'' ''நின்தீர்த்த வடிமைக் குற்றேவல் செய்து தொல்லடிமை வழிவரும் தொண்டர்' ''தொடர்ந்து குற்றேவல் செய்து தொல்லடிமை வழிவருந் தொண்டர்'' என்றிப்படி பலகாலும் புகழ்ந்து பேசப்பட்ட கைங்கரியத்திற்கு அநுரூப மான குடிப்பிறப்பானது.

உண்ணாட்டுத் தேசிறே – * உண்ணாட்டுத் தேசன்றே ..மண்ணாட்டிலாராகி யெவ்விழிவிற்றாலும் ஆழியங்கைப் பேராயற்காளாம் பிறப்பு * என்றருளிச் செய்த படியே பரமபதத்தில் பரிக்ரஹிக்கும் அப்ராக்ருத தேஹம்போலே ஆத்மாவுக்குத் தேஜஸ்கரமாம். [உயர்ந்த ஜன்மத்தில் பிறப்பது அஹங்கார ஹேதுவாகிக் கைங்கர்ய விரோதியாகும்; தாழ்ந்த ஜன்மத்தில் பிறப்பதே ஸ்வரூபாநுரூபகைங்கர் யோசிதமாகு மென்றபடி.] ... ... (81)

(நா.) 81. ராவண ஸம்ஹாரம் தலைக்கட்டின பின்பு பிரமன் முதலான தேவர்கள் வந்து=''பவாந் நாராயணோதேவ:'' என்று மேம்படச்சொல்லிப் போற்றி னது அஸஹ்யமாகி, ''ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம்'' என்று தன்னைத் தயரதன் மகனாகவே சொல்லிக்கொள்ளுகையாலும், *கோவர்த்தன மென்னுங் கொற்றக்குடை யெடுத்துக் கோநிரை காத்தபின் அந்த அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங் கண்டு ஆச்சரியப்பட்ட இடையர்கள் =''பாலத்வஞ்ச அதிவீர்யஞ்ச ஜந்ம சா அஸ் மாஸு அசோபநம், சிந்த்யமாநம் அமேயாத்மந் சங்காம் க்ருஷ்ண! ப்ரயச்சதி– தேவோ வா தாநவோ வா த்வம் யக்ஷோ கந்தர்வ ஏவ வா?''—கண்ணா! நீ தேவனா? அஸுரனா? யக்ஷனா? கந்தர்வனா? சொல்லவேணும்; எங்கள் இழிகுலத் தையும் உன்றன் செயல் வன்மையையும் நோக்குமிடத்து எங்களுக்கு மிக்க அதி சங்கையாயிருக்கின்றதே யென்று சங்கித்துச் சொல்ல, அது அஸஹ்யமென்பது தோன்றச் சிறிதுபோது வாய் திறவாமலிருந்து, பின்பு ''நாஹம் தேவோ ந கந்தர்வ: ந யக்ஷோ ந ச தாநவ:, அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாத: நைவ சிந்த்யமதோந்யதா'' [நான் தேவனுமல்லேன், கந்தர்வனுமல்லேன், யக்ஷனுமல்லேன், அஸுரனுமல் லேன்; உங்களிலே ஒருவனேயாவேன்; வேறுவிதமாக வொன்றும் எண்ண வேண்டா] என்கையாலும் தேவர்க்குத் தேவனான தான் லோகஸம்ரக்ஷணார்த்த மாக மநுஷ்ய ஸஜாதீயனாய் அவதரித்தவளவில் தேவனாகச் சொல்லுகையும் தனக்கு நிந்தையாம்படி புரையறப்பிறக்கும் சீலவானான ஈச்வரனுக்கு * ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந: * என்கிறபடியே கல்யாண குணங்கள் ஒளிபெற்றுவரும் தாழ்ந்த ஜன்மங்கள்போலே, ப்ரஹ்மாவாய்ப்பிறக்கையும் சேஷத்வ விரோதியான அஹங்காரத்திற்கு ஹேதுவாகையாலே ஆத்மாவுக்கு அவத்யமென்று இகழும்படி அடிமைச் சுவடு அறிந்தவர்களுக்கு * பண்டைநாளாலே * என்கிற திருவாய் மொழியில் ''பல்படிகால் குடிகுடி வழிவந்தாட்செய்யும்'' என்றிது முதலாகச் சொன்னபடியே சேஷத்வத்திற்கு விரோதியான ஜந்மாதி அபிமானமின்றிக்கே கைங்கர்யாநுருபமான குடிப்பிறப்பானது பரமபதத்தில் பகவத் கைங்கரியத்திற்குத் தகுதியாகப் பரிக்ரஹிக்கும் தேஹம்போலே சேஷவஸ்துவான ஆத்மாவுக்குத் தேஜஸ்கரமாம். ... . (81)

(மூ.) 82. ஜனகதசரத வஸுதேவ குலங்களுக்கு மூத்தபெண்ணும் நடுவிற் பிள்ளையும் கடைக்குட்டியும் போலே இவரும்பிறந்து புகழுமாக்கமுமாக்கி அஞ்சிறையுமறுத்தார்.

[ஆழ்வாரவதாரம் பரோபகாரகமென்றல்]

(ப.) 82. ஜநக குலத்துக்கு மூத்தபெண் பிறந்து புகழாக்கினுப்போலேயும்—ஜாநகியான பிராட்டி பிறந்து * ஜநகாநாம் குலே கீர்த்தி மாஹரிஷ்யதி மே ஸுதா, ஸீதா பர்த்தாரமாஸாத்ய * என்றபடியே தான் பிறந்த குலத்துக்குக் கீர்த்தியையுண்டாக்கினுப்போலேயும்,

தசரத குலத்துக்கு நடுவிற் பிள்ளை பிறந்து ஆக்கமாக்கினுப்போலேயும்—தசரத மன்னவனுடைய நடுவிற் பிள்ளையான பரதாழ்வான் பிறந்து * கதம் தசரதாஜ் ஜாதோ பவேத் ராஜ்யாபஹாரகः * என்று சொல்லி மூத்தாரிருக்க இளையார் முடி சூடக்கடவதன்றென்கிற குல மரியாதையை நடத்தினவளவேயல்லாமல் மூத்தவரான பெருமாளுடைய பிரிவில் சடை புனைந்து மரவுரியுடுத்துக் கண்ணநீர் பெருக்கி இப்படிகளாலே அக்குலத்துக்கு முன்பில்லாத ஏற்றங்களை யுண்டாக்கினுப்போலேயும், (ஆக்கமாவது—சிறப்பு.)

வஸுதேவ குலத்துக்குக் கடைக்குட்டி பிறந்து அஞ்சிறையறுத்தாப்போலேயும்—* மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோத இழந்தவள் தன் வயிற்றில் சிக்கென வந்து பிறந்து நின்ருய் * என்கிறபடியே வஸுதேவ குலத்துக்குக் கடைக்குட்டியாகப் பிறந்த கண்ணபிரான் * தந்தை காலில் விலங்கற வந்து தோன்றிய தோன்றல் * என்கிறபடியே பிறந்தவுடனே மாதாபிதாக்களின் கால்விலங்கை யறுத்தாப்போலேயும்,

(இம் மூவர் செய்த மூன்று காரியங்களையும் ஆழ்வாரொருவரே செய்தாரென்கிறது இனி.)

இவரும்பிறந்து—பிராட்டியோ! பரதனே! கண்ணனே வென்று சங்கிக்கவேண்டும்படியான பெருமை வாய்ந்த இவ்வாழ்வாரும் திருவவதரித்து

புகழாக்கி—* ஏற்கும் பெரும்புகழ் வண்குருகூர்ச் சடகோபன் * மலிபுகழ் வண்குருகூர்ச் சடகோபன் * என்னும்படி தாம் பிறந்த குடிக்குப் புகழையுண்டாக்கினர்;

ஆக்கமாக்கி—* குடிக்கிடந்து ஆக்கஞ் செய்து * என்று தாமே யருளிச்செய்தபடி சேஷத்வ குல மரியாதை தப்பாதபடி நின்றவளவேயல்லாமல் எம்பெருமானைப் பிரிந்த வருத்தத்தின் கனத்தாலே * கங்குலும் பகலும் கண்துயிலறியாது கண்ணநீர் கைகளாலிறைத்து இட்டகாலிட்ட கைகளாயிருந்து இக்குடிக்கு முன்பில்லாத ஏற்றத்தையுண்டாக்கினர்;

அஞ்சிறையுமறுத்தார்—* அமர்சுவையாயிரத்தவற்றினுளிவை பத்தும் வல்லார் அமரரோடுயர்விற்சென்று அறுவர் தம்பிறவி யஞ்சிறையே * என்கிறபடியே தம்முடைய திவ்யப்ரபந்த அப்யாஸ முகத்தாலே தம்மோடு அந்வயமுடையாருடைய ஸம்ஸாரமாகிற சிறையை யறுத்தும் போந்தார். [த்ருஷ்டாந்த பூதரான மூவர் செய்ததும் இவரொருவரே ஸ்வரூபாநுரூபமாகச் செய்கையாலே இவரது அவதாரம் பரோபகாரகமென்றதாயிற்று.] ... ... (82)

(தா.) 82. ஜநக குலத்திற்கு மூத்தபெண்ணான (1) பிராட்டி பிறந்து "ஜநகாநாம் குலேகீர்த்திம் ஆஹரிஷ்யதி மே ஸுதா' என்கிறபடியே தான் பிறந்த குலத்துக்குக் கீர்த்தியுண்டாக்கினாப் போலேயும், தசரத குலத்திற்கு நடுவிற் பிள்ளை யான (2) பரதாழ்வான் பிறந்து 'மூத்தாரிருக்க இளையார் முடிசூடக் கடவதன்று' என்கிற குலமர்யாதையை நடத்தினவளவுமல்லாமல் மூத்தவரான பெருமாளுடைய பிரிவில் சடைபுனைந்து மரவுரியுடுத்துக் கண்ணநீராலே யுண்டான சேற்றிலே தரைக்கிடை கிடந்து குலத்துக்கு முன்பில்லாத ஏற்றங்களை யுண்டாக்கினாப்போ லேயும், வஸுதேவகுலத்துக்குக் கடைக்குட்டியான (3) க்ருஷ்ணன் பிறந்து தாய் தந்தையரின் கால்விலங்கை அறுத்திட்டாப்போலவும் இவ்வாழ்வாரும் திருவவ தரித்து 'மலிபுகழ் வண்குருகூர்'' என்னும்படி தாம்பிறந்தவூருக்குப் (1) புகழுண் டாக்கி, ''சூடிக்கிடந்து ஆக்கஞ்செய்து'' என்று (2) சேஷத்வ குலமரியாதை தப்பாதபடி நின்றவளவே யல்லாமல் எம்பெருமானைப் பிரிந்த வருத்தத்தின் கனத் தாலே * காணவாரா யென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து, கண்ணநீர் கைகளா லிறைத்து, இட்டகாலிட்ட கையாய்த் தரைக்கிடை கிடந்த ப்ரேம விசேஷத்தாலே இக்குடிக்கும் முன்பில்லாத ஏற்றத்தையுமுண்டாக்கி ''அறுவர் தம் பிறவியஞ் சிறையே'' என்கிறபடியே தம்முடைய திவ்யப்ரபந்த அப்யாஸ முகத்தாலே தம்மோடு அந்வயமுடையாருடைய (3) ஸம்ஸாரமாகிற சிறையையு மறுத்தார். [த்ருஷ்டாந்த பூதரான மூவர் செய்ததும் இவரொருத்தரே செய்கையாலும் இத்தனையும் ஸ்வரூபாநுகூலமாகச் செய்கையாலும் இவரது அவதாரம் மிகவும் பரோபகாரகமாயிற்றென்க.] ... . (82)

(சூ) 83 ஆதித்யராமதிவாகராச்யுதபாநுக்களுக்குப் போகாதவுள்ளிருள் நீங்கி சோஷியாத பிறவிக்கடல்வற்றி விகஸியாத போதிற்கமல மலர்ந்தது வகுளபூஷண பாஸ்கரோதயத்திலே.

[ஆழ்வாரவதாரத்தினால் உலகுக்குண்டான நன்மைகளைப் பேசுதல்]

(ப) 83. வகுளபூஷணபாஸ்கரோதயத்திலே — * யத்கோஸஹஸ்ரமபஹந்தி தமாம்ஸி பும்ஸாமென்கிற ச்லோகத்திற் காணப்படுகிற உபபாதநத்தின்படியே விலக்ஷண ஸூர்யனான நம்மாழ்வாருடைய திருவவதாரத்திலே,

ஆதித்யனுக்குப் போகாத உள்ளிருள் நீங்கி(ற்று)—* கதிரவன்குணதிசைச்சிகரம் வந்தணைந்தான் கனவிருளகன்றது * என்கிறபடியே இருளைப் போக்கிக்கொண்டு உதிக்கிற ஸூர்யனுக்குத் தொலையாத அஜ்ஞாநாந்தகாரமாகிற உள்ளிருளுங்கூட * தமோ பாஹ்யம் விநச்யேத்து பாவகாதித்யஸந்நிதௌ, ஸபாஹ்யாப்யந்தரஞ்சை விஷ்ணுபக்தார்க்க ஸந்நிதௌ * என்றபடியே (ஆழ்வாரால்) தொலைந்திட்டது.

ராமதிவாகரனுக்கு சோஷியாத பிறவிக் கடல்வற்றி(ற்று)—* சரஜாலாம்சுமாந் சூர கபே ராமதிவாகர:, சத்ருரக்ஷோமயம் தோயம் உபசோஷம் நயிஷ்யதி * என்கிற ஸ்ரீராமாயண வசனத்தின்படியே ராக்ஷஸக்கடலை வற்றுவிக்கத்தோன்றின ராமனாகிற திவாகரனுக்கும் வற்றாத ஸம்ஸார ஸாகரமானது * பறவையேறு பரம்புருடா ...பிறவி யென்னுங் கடலும்வற்றிப் பெரும்பதமாகின்றதால் * என்கிறபடியே (ஆழ்வாரால்) வற்றிற்று.

அச்யுதபாநுவுக்கு விகஸியாத போதிற்கமலமலர்ந்தது—* ததோகில ஜகத்பத்ம போதாய அச்யுதபாநுநா, தேவகீபூர்வஸந்த்யாயாம் ஆவிர்ப்பூதம் மஹாத்மநா * என்கிறபடியே அகிலஜகத்துக்களுமாகிற பத்மத்தை விகஸிக்கச் செய்யத் தோன்றின அச்யுதபாநு வென்கிற கண்ணபிரானுகிற ஸூர்யனுக்கும் விகஸியாத ஸம்ஸாரிகளின் ஹ்ருதய புண்டரீகமானது (ஆழ்வாராலே) விகஸித்ததாயிற்று. இது, *போதிற்கமலவன் னெஞ்சம் புகுந்துமென் சென்னித்திடரில் பாதவிலச்சினை வைத்தான் * என்கிற பாசுரத்திலுல் ஸித்தம். நம்மாழ்வாருடைய பெருமைபேசுமிவ்விடத்திலே வேறு ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களைக்கொண்டு பெருமை கூறலாமோவென்று சங்கிக்கவேண்டா; மற்றையாழ்வார்கள் நம்மாழ்வார்க்கு அவயவபூதர்களேயன்றோ. (ஆக இந்த சூர்ணையால், அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப் போக்கி. ஸம்ஸார ஸாகரத்தை சோஷிப்பித்து ஹ்ருதயபுண்டரீகத்தை விகஸிக்கச் செய்த வகுளபூஷண பாஸ்கருடைய வைபவம் வாசாமகோசரமென்றதாயிற்று.) (83)

(தா.) 83. "யத்கோஸஹஸ்ரமபஹந்தி தமாம்ஸி பும்ஸாம் நாராயணோ வஸதி யத்ர ஸசங்க சக்ர:, யந்மண்டலம் ச்ருதிகதம் ப்ரணமந்தி விப்ரா: தஸ்மை நமோ வகுளபூஷண பாஸ்கராய." என்றருளிச்செய்த நாதமுனிகள் நம்மாழ்வாரை ஒரு ஸூர்யனாக உருவகப்படுத்தினார்கள். [திருவாய்மொழி யாயிரமாகிற ஆயிரங்கிரணங்களை யுடையராய், மஹிஷீபூஷணாயுத விசிஷ்டனான நாராயணனை *கண்கள் சிவந்து பெரியவாய் * என்ற பாசுரத்தின்படியே உள்ளேயுடையராய் வேதவித்துக்களான ஸகல சிஷ்டர்களும் கேட்டபோதே தாமிருந்த தேசத்தை நோக்கி வணங்கும்படியான வைபவத்தை யுடையராய், ஆக இப்படிப்பட்ட தன்மைகளாலே ஸூர்யனாகச் சொல்லலாம்படி யிராநின்ற ஆழ்வாரைத் தொழுகின்றேனென்பது இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து.] இந்த வகுளபூஷண பாஸ்கரன் தவிர மூன்று ஸூர்யர்கள் இவ்வுலகிலுண்டு. (1) ப்ரஸித்தனான ஸூர்யன். (2) "சரஜாலாம்சுமாந் சூர: கபே! ராமதிவாகர:, சத்ருரக்ஷோமயம் தோயம் உபசோஷம் நயிஷ்யதி." என்று ஸ்ரீராமாயணத்திற் சொன்னபடியே அம்புகளாகிற கிரணங்களை யுடையனாய்க்கொண்டு சத்ரு ராக்ஷஸ ஸமூஹமாகிற ஸமுத்ரத்தை வற்றப்பண்ணின ராமஸூர்யன். (3) ததோகில ஜகத் பத்மபோதாய அச்யுத பாநுநா, தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம் மஹாத்மநா." என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திற் சொன்னபடியே ஸகலலோகமாகிற தாமரைப்பூ மலரும்படி தேவகியாகிற கீழ்த்திரையிலே ஆவிர்ப்பவித்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஸூர்யன். ஆகவிப்படி ப்ரஸித்தர்களான மூன்று ஸூரியர்களுக்கு ஆகாத காரியங்கள் வகுளபூஷண பாஸ்கரன் உதயமாயினவாறே ஆயின. எங்ஙனே யென்னில்; "கதிரவன் குணதிசைச்சிகரம் வந்தணைந்தான் கனவிருளகன்றது" என்னும்படி ஸூரியன் (1) வெளியிருளை மாத்திரமே போக்கிக்கொண்டு உதிப்பன்; உள்ளிருள் அவனால் நீங்காது. ஆழ்வாராகிற ஸூர்யனாலேயே அது நீங்கப்பெற்றது. *"தமோ பாஹ்யம் விநச்யேத்து பாவகாதித்ய ஸந்நிதௌ, ஸபாஹ்யாப்யந்தரஞ் சைவ விஷ்ணுபக்தார்க்கஸந்நிதௌ, * [அக்நியாலும் ஸூர்யனாலும் வெளியிருள் மாத்திரமே தொலையும்; விஷ்ணுபக்தர்களாகிற ஸூர்யர்களாலே புறவிருள் அகவிருளாகிய எல்லாவிருளும்

தொலையும்,] என்றது காண்க. (2) ஸ்ரீராமாயணஸித்த ராமஸூர்யனானவன் சத்ரு ராக்ஷஸராகிற ஸமுத்ரத்தை வற்றப்பண்ணினவளவே யல்லது, ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தை வற்றப்பண்ணினபடியில்லை; * ‡பறவையேறு பரம்புருடா நீயென்னைக் கைக்கொண்டபின், பிறவியென்னுங் கடலும் வற்றிப் பெரும்பதமாகின்றதால் * என்கிறபடியே ஸம்ஸார ஸமுத்ரம் வற்றிற்று ஆழ்வாராகிற ஸூரியனால். (3) ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணஸித்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஸூரியன் * அகில ஜகத் பத்மத்தை விகஸிக்கச் செய்தானத்தனையல்லது ஹ்ருதய புண்டரீகத்தை விகஸிக்கச்செய்தானென்றில்லை; * போதிற்கமலவன் னெஞ்சமும் விகஸிக்கப்பெற்றது ஆழ்வாராகிற ஸூரியனால். [இத்தால், அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப்போக்கி ஸம்ஸார ஸாகரத்தை சோஷிப்பித்து ஹ்ருதய புண்டரீகத்தை விகஸிக்கச்செய்த வகுளபூஷண பாஸ்கரருடைய வைபவம் வாசாமகோசரமென்றதாயிற்று.] ... ... (83)

(மூ.) 84. வம்சபூமிகளையுத்தரிக்கக் கீழ்க்குலம்புக்க வராஹகோபாலரைப்போலே இவரும் நிமக்நரையுயர்த்தத் தாழவிழிந்தார்.

[இப்படி பரம விலக்ஷணரான ஆழ்வார் மூன்று வருணங்களுள் ஒன்றிலே அவதரியாமல் நான்காம் வருணத்தில் தாழவிழுந்ததற்கு ஹேது கூறுதல்]

(ப.) 84. **பூமியை உத்தரிக்கக் கீழ்புக்க வராஹனைப்போலேயும்**—ஹிரண்யாக்ஷ பலத்தாலே நிலைகுலைந்து கிடந்த பூமியை உயரவெடுக்கைக்காக * பாரென்னும் மடந்தையை—கேழலாய்க் கீழ்புக்கிடந்திடும் * என்றபடியே பாதாளத்திலே தாழ விழிந்த வராஹரூபி பகவானைப் போலேயும்,

வம்சத்தையுத்தரிக்கக் கீழ்க்குலம்புக்க கோபாலனைப்போலேயும்—யயாதி சாபத்தாலே ராஜ்யார்ஹமல்லாதபடி இழிவாய்க்கிடந்த யதுவம்சத்தை * கோபாலோ யாதவம் வம்சம் மக்நம் அப்யுத்தரிஷ்யதி * என்கிறபடியே உத்தரிக்கைக்காக * வேண்டித் தேவரிரக்கவந்து....அங்கோராய்க்குலம் புக்கதும் * என்றபடியே அறிவொன்றுமில்லாமைக்கு எல்லை நிலமாகக் கீழ்மைபெற்ற ஆய்க்குலத்திலே புகுந்த கோபாலனைப்போலேயும்,

இவரும்—உத்துங்கஸ்தாநவர்த்தியா யிருந்த இவ்வாழ்வாரும்,

நிமக்நரையுயர்த்த—குலந்தாங்கு மபிமானத்தாலே அதோகதியையடைந்து கிடப்பவர்களை அந்நிலை தொலைத்து * அபிமானதுங்கன் என்னுமுயர்த்தியையுடையராக்குகைக்காக,

தாழவிழிந்தார்—அஹங்கார ஹேதுவான வருணங்கள் அநர்த்தகரமென்று தோற்றும்படி அஃதில்லாத சதுர்த்த வருணத்தில் தாழவிறங்கினார். (அதோகதியிலே கிடக்குமவர்களை உயர்ந்த நிலத்திலுள்ளவர்கள் தாங்களுமொக்கக் குதித்துக் கீழ்ப்பட்டு எடுக்கவேண்டுமன்றோ; வராஹ கோபாலர்களின் பிறவி போலவே ஆழ்வாருடைய பிறவியுமென்க. ... . (84)

‡ இது பெரியாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியாகிலும் மற்ற ஆழ்வார்களெல்லாரும் நம்மாழ்வார்க்கு அவயவ பூதர்களாகையாலே நம்மாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியாகவும் கொள்ளுதற்கிடமுண்டு. இந்த நியமம் கீழும் மேலும் பலவிடங்களுக்குமொக்கும்.

(தா.) 84. யயாதி சாபத்தாலே ராஜ்யார்ஹமல்லாதபடி இழிவாய்க்கிடந்த யதுவம்சத்தை உத்தரிக்கைக்காக ஆய்க்குலம்புக்க கோபாலனைப் போலேயும், ஹிரண்யாக்ஷ பலத்தாலே நிலைகுலைந்து கிடந்த பூமியை உத்தரிக்கைக்காகப் பாதாளத்திலே தாழவிழுந்த வராஹரூபியைப்போலேயும் இவ்வாழ்வாரும், குலந்தாங்கு மபிமானத்தாலே மூழ்கிக் கிடப்பவர்களை அந்நிலையில் நின்றும்பேதித்து *அபிமானதுங்கன் என்னு முயர்த்தியை யுடையராக்குகைக்காக அஹங்கார ஹேதுவான வருணங்கள் அநர்த்தகரமென்று தோற்றும்படி அஃதில்லாத சதுர்த்த வருணத்திலே தாழ விழுந்தார். .... (84)

(மூ.) 85. ம்லேச்சனும் பக்தனானால் சதுர்வேதிகளநுவர்த்திக்க வறிவுகொடுத்துக் குலதெய்வத்தோடொக்கப் பூஜைகொண்டு பாவநதீர்த்த ப்ரஸாதனுமென்கிற திருமுகப்படியும், விச்வாமித்ர விஷ்ணுசித்த துளஸீப்ருத்யரோடே உள்கலந்து தொழுகுலமானவன் நிலையார் பாடலாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக்குறை முடித்தமையும், கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸகாவாய்த் தம்பிக்கு முன்பிறந்து வேலும் வில்லுங்கொண்டு பின்பிறந்தாரைச் சோதித்துத் தமையனுக்கிளையோன்ஸத்பாவம் சொல்லும்படி ஏகுலமானமையும் தூதுமொழிந்து நடந்துவந்தவர்களுடைய ஸம்யக்ஸகுண ஸஹபோஜநமும், ஒருபிறவியிலே இருபிறவியானிருவர்க்கு தர்மஸூநு ஸ்வாமிகள் அக்ரபூஜை கொடுத்தமையும், ஐவரில் நால்வரில் மூவரில் முற்பட்டவர்கள் ஸந்தேஹியாமல் ஸஹஜரோடே புரோடாசமாகச்செய்த புத்ரக்ருத்யமும் புஷ்பத்யாகபோக மண்டபங்களில் பணிப்பூவு மாலவட்டமும் வீணையுங்கையுமான அந்தரங்கரை முடிமன்னவனும் வைதிகோத்தமரும் மஹாமுநியும் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும், யாகாநுயாகோத்தர வீதிகளில் காயாந்நஸ்தல சுத்திபண்ணின வ்ருத்தாசாரமும் அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது.

[இன்னமும் ஆழ்வாரது வைபவத்துக்குறுப்பாகப் பொதுவிலே பாகவத வைபவத்தைப் பல வுதாஹரணங்களாலும் வெளியிடுதல்]

(ப.) 85. ம்லேச்சனும் பக்தனானால்—(இந்த முதல் வாக்யத்தினால் பாகவத வைபவ பரமாகவுள்ள [பகவத்வாக்யம்] எம்பெருமானுடைய நியமனமொன்று எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது.) * மத்பக்தஜந வாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ் சாநுமோதநம்...பக்திரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே * என்கிற பகவத் வாக்கியத்தின்படியே, நீசஜாதீயனும் அஷ்டவிதபக்தியுக்தனானால்,

சதுர்வேதிகள் அநுவர்த்திக்க—* பழுதிலாவொழுகலாற்றுப் பலசதுப்பேதிமார்கள்! இழி குலத்தவர்களேலும் எம்மடியார்களாகில் தொழுமினீர் * என்று பகவத் வாக்யமாகத் திருமாலையிலருளிச் செய்தபடியே அந்த மிலேச்சனும் சதுர்வேதிகளால் அநுவர்த்திக்கப் படலாமென்றும்,

அறிவுகொடுத்து—* தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் * என்றும் *கொடுமின் கொள்மின் * என்றும் சொன்னபடியே அந்த மிலேச்சன் சதுர்வேதிகளுக்கு ஞானோப தேசமும் செய்யலாமென்றும்,

குலதெய்வத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு—* கடல் மல்லைத் தலசயனம் ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையார் அவரெங்கள் குலதெய்வமே * ஸச பூஜ்யோ யதா ஹ்யஹம் * என்கிறபடியே தெய்வஸமமாக அவன் பூஜிக்கப்பெறலாமென்றும்,

பாவநதீர்த்த ப்ரஸாதனும் என்கிற திருமுகப்படியும்—* தத்பாதாம்பு அதுலம் தீர்த்தம் தஸ்யோச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம் * போனகஞ்செய்த சேடம் தருவரேல் புனிதமன்றே * என்கிறபடியே அவன் ஸ்ரீபாத தீர்த்தம் தந்தும் தளிகைப்ரஸாதம் தந்தும் புனிதமாக்கக் கூடியவனென்றும் இப்படி எம்பெருமான் தானே அருளிச் செய்திருக்கிறபடிகளையும், [அறிவார்க்கிறே.......தெரிவது] என்று முடிவு.

விச்வாமித்ரனோடே—* கௌஸல்யாஸுப்ரஜாராம ... உத்திஷ்ட நரசார்த்தூல * என்று இராமபிரானைத் திருப்பள்ளியுணர்த்தின விச்வாமித்ர முனிவனோடும்,

விஷ்ணுசித்தனோடே—* அரவணையாய் ஆயரேறே! அம்மமுண்ணத் துயிலெழாயே * என்று கண்ணபிரானைத் திருப்பள்ளியுணர்த்தின பெரியாழ்வாரோடும்,

துலஸீப்ருத்யனோடே—* அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே * என்று ஸ்ரீரங்கநாதனைத் திருப்பள்ளியுணர்த்தின * துளபத் தொண்டாய தொல் சீர்த் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரோடும்,

உள்கலந்து—அபரராத்திரியிலே சென்றுபாடித் திருக்குறுங்குடி நம்பியைத் திருப்பள்ளியுணர்த்துகையாலே (கீழ்ச் சொன்ன மூவரோடும்) ஸாம்யம் பெற்று,

தொழுகுலமானவன்—*எம் தொழுகுலந்தாங்களே* என்கிறபடியே ஜந்மஸித்தமான நைச்சியத்தையுடையனாய் மேம்பட்டவனான நம்பாடுவான்,

நிலையார்பாடலாலே—* குறுங்குடிமேல் .. நிலையார் பாடல்பாட * என்கிறபடியே நிலைநின்ற கீர்த்தி பெற்ற பாடலாகச் சொல்லப்பட்ட கலியன் ஸூக்திபோன்ற கைசிகப்பண்ணாலே,

ப்ராஹ்மண வேள்விக்குறை முடித்தமையும்—ஸோமசர்மாவாகிற பிராமணனுக்கு யாகவைகல்ய தோஷத்தால்வந்த ப்ரஹ்மராக்ஷஸத்வத்தைப் போக்கினபடியையும்,

கீழ்மகன்—* ஏழையேதலன் கீழ்மகன் * என்கிறபடியே ஜன்மவ்ருத்த ஜ்ஞானங்களால் மிகவும் கீழ்ப்பட்டவனான குஹன்,

தலைமகனுக்கு ஸமஸகாவாய்—* வானோர் தலைமகன் * என்னப்பட்ட ஸர்வோத்க்ருஷ்டனான ஸ்ரீராமனுக்கு * ஆத்மஸமஸ் ஸகா * என்று ஆத்ம ஸமாநஸ்நேஹிதனாய்,

தம்பிக்கு முன்பிறந்து—* மாழை மான் மடநோக்கி உன் தோழி உம்பியெம்பியென்று * என்கிறபடியே இளைய பெருமாளுக்குத் தமையன் என்கிற விருதை அந்த ராமவசனத்தினாலேயே பெற்றவனாய்,

வேலும் வில்லுங்கொண்டு பின் பிறந்தாரைச் சோதித்து—(ஸ்ரீராமாயணத்தில் கூறிய படியே) ச்ருங்கிபேரபுரத்திலே பெருமாள் பள்ளிகொண்டருளாநிற்கக் கண்ணுறக்கமற்றுக் கையும் வில்லுமாய்க் காத்துக்கொண்டிருக்கிற இளைய பெருமாளையும் அத்

சங்கித்துத் தாம் ஆயுதபாணியாய்க் கொண்டு அவர்மேலே கண்ணாய் நின்று அவருடைய நினைவை சோதிக்கும்படி அவ்வளவு அந்தரங்கனாய்,

தமையனுக்கு இளையோன்ஸத்பாவம் சொல்லும்படி—* ஆசசக்ஷே அத ஸத்பாவம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மந:, பரதாயாப்ரமேயாய குஹோ கஹநகோசர: * என்கிறபடியே ஸ்ரீராம விரஹக்லேசத்தோடே சித்திர கூடத்திற்கு வந்த பரதாழ்வானாகிற தமையனுக்கு (இளையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி) இளைய பெருமாள் பெருமாளிடத்தில் ப்ரேம பாரதந்த்ர்யங்களை நிருபகமாம்படியிருந்தாரென்பதைத் தான் (குஹன்) சொல்லும்படி,

ஏககுலமானமையும்—இக்ஷ்வாகுவம்சஸ்தர்களோடு ஒருகுலமாகப் பெற்றபடியையும்,

தூது மொழிந்தவனுடைய—* முன்னோர் தூது வானரத்தின் வாயில் மொழிந்து * என்கிற பாசுரத்தில் தூதுமொழிந்தவனாகச் சொல்லப்பெற்றுப் பிராட்டிக்குத் தூது மொழியைத் திருவடிவாயிலே சொல்லிவிட்டவனான ஸ்ரீராமன்,

ஸம்யக்போஜநமும்—* சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜ: * என்கிறபடியே சபரிகையில் பண்ணின ஸம்யக்போஜனத்தையும்,

தூது நடந்தவனுடைய—* கோதில் செங்கோல் குடைமன்னரிடை நடந்த தூதா * என்கிற பாசுரத்தில் தூது நடந்தவனாகச் சொல்லப்பட்டுப் பாண்டவர்க்குத் தூதுபோன கண்ணன்,

ஸகுணபோஜநமும்—* விதுராந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்தி ச * என்கிறபடியே பீஷ்மத்ரோணாதிக்ருஹங்களையும் விட்டு ஸ்ரீவிதுரரிட்டப்ரஸாதத்திலே பாவநத்வ போக்யத்வங்கள் கண்டுகந்து பண்ணின ஸகுணபோஜநத்தையும், [ஸகுண போஜநமாவது—பாவநத்வ போக்யத்வங்களாகிற குணங்களோடு கூடின அன்னத்தின் போஜனம்.]

தூது வந்தவனுடைய ஸஹபோஜநமும்—* ஓதமாகடலைக் கடந்தேறி.. ...தூது வந்த குரங்குக்கே * என்கிற பாசுரத்தில் தூதுவந்தவனாகச் சொல்லப் பெற்ற திருவடியோடே * உபகாராய ஸுக்ரீவோ ராஜ்யகாங்க்ஷீ விபீஷண:, நிஷ்காரணாய ஹநுமாந் தத்துல்யம் ஸஹபோஜநம் * என்றும் * வாதமாமகன் மற்கடம் விலங்கு...கோதில்வாய்மையினாயொடுமுடனே யுண்பன் நானென்ற வொண்பொருள் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரீராமன்செய்த ஸஹபோஜனத்தையும் [அறிவார்க்கிறே...தெரிவது.] (அனுமானோடே ராமன்செய்த ஸஹபோஜனம் என்றுவது, ராமனோடே அனுமான்செய்த ஸஹபோஜனம் என்றுவது கொள்ளக்குறையில்லை. ஸஹபோஜநமென்ற இவ்விஷயத்தில் பெரியதொரு விசாரமுண்டு; இது எவ்விதமான போஜனம்? எப்போது செய்த போஜனம்? எந்த புராணத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது? என்பதைப்பற்றின விசாரம். அது அடியேனுடைய பிற நூல்களில் விரிவாகக் காணத்தக்கது.)

ஒரு பிறவியிலே இருபிறவியானிருவர்க்கு—யதுகுலத்திலே பிறந்து இடைக்குலத்திலே வளருகையாலே ஒரு பிறவியிலே இரு பிறவியான கண்ணனென்ன, ரிஷி புத்திரராய்ப் பிறந்து பிரம்பன் குடியிலே தஜ்ஜாதீயராய் வளருகையாலே ஒரு பிறவியிலே இரு பிறவியான திருமழிசைப்பிரானென்ன ஆகிய இவ்விருவர்க்கும்,

தர்மஸூநு ஸ்வாமிகள் அக்ரபூஜை கொடுத்தமையும்—(கண்ணனுக்கு தர்மஸூநு
அக்ரபூஜை கொடுத்தமை, திருமழிசையர்க்கு ஸ்வாமிகள் அக்ரபூஜை கொடுத்தமை
என்று முறையே அந்வயம் காண்க.) தர்ம புத்திரர் தம்முடைய யாகத்திலே
சிசுபாலாதிகளுடைய இகழ்ச்சியைப் பொருள்படுத்தாமல் கண்ணனுக்கு இடைக்
குலப்பிறப்பு தோஷமன்றென்று கருதி முதல் மரியாதை செய்தபடியையும், பெரும்
புலியூரடிகள் என்கிற ப்ராஹ்மணோத்தம ஸ்வாமிகள் தம்முடைய யாகத்திலே
திருமழிசைப்பிரானுக்கு அக்ரபூஜை கொடுத்தபடியையும், [அறிவார்க்கிறே......
தெரிவது.]

ஐவரில் முற்பட்டவர் ஸந்தேஹியாமல் செய்த புத்ர க்ருத்யம்—பஞ்சபாண்டவர்க
ளாகிற ஐவரில் முதல்வரான தரும புத்திரர் விதுரர்க்குச் செய்யவேண்டி நேர்ந்த
ஸம்ஸ்காரத்திலே ஸந்தேஹங்கொண்டு தளும்பி நிற்கையில் அசரீரி வாக்கியமாகிற
ஆகாசவாணியைக் கொண்டு ஸந்தேஹம் தீர்ந்து செய்த புத்ர க்ருத்யமான ப்ரஹ்ம
மேத ஸம்ஸ்காரம்.

நால்வரில் முற்பட்டவர் ஸஹஜரோடே செய்த புத்ர க்ருத்யம்—தசரத புத்ரர்கள்
நால்வரில் மூத்தவரான ஸ்ரீராமபிரான் உடன் பிறந்த லக்ஷ்மணன் கூட இருக்கச்
செய்தேயும் அவர்கையில் காட்டிக்கொடாமல் தானே ஜடாயுவுக்குச் செய்த புத்ர
க்ருத்யம்.

மூவரில் முற்பட்டவர் புரோடாசமாகச் செய்த புத்ர க்ருத்யம்—பெரியநம்பி திருக்
கோட்டியூர்நம்பி பெரியதிருமலைநம்பி யென்று ஸப்ரஹ்மசாரிகளாய் ஆளவந்தார்
திருவடிகளாய் உடையவர்க்கு ஆசாரியர்களாய் ப்ரஸித்தர்களான நம்பிகள் மூவரி
லும் தலைவரான பெரியநம்பிகள் "புரோடாசத்தை நாய்க்கிடாதே கொள்ளும்"
என்றதற்கிணங்க மாறனேரிநம்பிக்குப் புரோடாசமாக நினைத்துச்செய்த புத்ர
க்ருத்யம். (ஆகிய இவற்றை அறிவார்க்கிறே - தெரிவது.)—

புஷ்ப மண்டபத்தில்—* சிந்து பூமகிழுந் திருவேங்கடம் * என்று ஆழ்வா
ரருளிச் செய்கையாலே புஷ்ப மண்டபமென்று ப்ரஸித்தமான திருமலையில்,

பணிப்பூவுங் கையுமான அந்தரங்கரை முடிமன்னவன் அநுவர்த்தித்த க்ரமம்—* குயவ
னாய்ப் பிறந்து செட்டிபானைகளைச் செய்யும்போது கையில் மிச்சப்பட்ட மண்ணைப்
பூவாகத் திரித்துத் திருவேங்கடமுடையானுக்கு இட்டவனான குறும்பறுத்த
நம்பியை * துளங்கு நீண்முடியரசர்தங் குரிசில் தொண்டைமன்னவன் * என்று
சொல்லப்பட்ட தொண்டமான் சக்ரவர்த்தி அநுவர்த்தித்தது,

த்யாக மண்டபத்தில்—வரதராஜனென்கிற திருநாமத்திற்கு ஏற்றவாறு
த்யாகம் செய்தருளும் பேரருளாளன் வர்த்திக்கையாலே த்யாக மண்டபமென்று
பேர்பெற்ற கச்சிப்பதியில்,

ஆலவட்டமும் கையுமான அந்தரங்கரை வைதிகோத்தமர் அநுவர்த்தித்த க்ரமம்—
திருவாலவட்டமுங் கையுமாய்ப் பேரருளாளனுக்கு அந்தரங்கராய் நின்ற திருக்கச்சி
நம்பிகளை வைதிக சிகாமணியான உடையவர் அநுவர்த்தித்தது;

போகமண்டபத்தில்—* தெண்ணீர்ப்பொன்னி திரைக்கையாலடிவருடப் பள்ளி
கொள்ளும் * என்கிறபடியே பெரியபெருமாள் பெரும்போகமாகப் பள்ளிகொண்

டருளுமிடமாகையாலே போகமண்டபமென்று பேர்பெற்ற திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில்,

வீணையுங்கையுமான அந்தரங்கரை மஹாமுநி அநுவர்த்தித்த க்ரமம் — யாழிசை பாடிக்கொண்டு பெரியபெருமாளுக்கு அந்தரங்கராய் வர்த்தித்த திருப்பாணாழ்வாரை லோகஸாரங்க மஹாமுனிகள் அநுவர்த்தித்தது, (ஆகிய இவற்றை அறிவார்க்கிறே ......தெரிவது) —

யாகத்தில்— * யஜ—தேவபூஜாயாம் * என்கிற திருவாராதனத்தில்,

காயசுத்திபண்ணின வ்ருத்தாசாரம்—உடையவர் பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸருடைய ஸ்பர்சத்தாலே தமக்குச் சுத்தியென்று அபிமானித்து அனுட்டித்ததொன்று;

அநுயாகத்தில்— அநுயாக மென்னப்படுகிற ப்ரஸாதஸ்வீகாரத்தில்,

அந்நசுத்திபண்ணின வ்ருத்தாசாரம் — நம்பிள்ளை பரமபாகவதோத்தமரனா பிள்ளையேறுதிருவுடையார் தாஸருடைய கரஸ்பர்சத்தாலே அந்நசுத்தி செய்து கொண்டது,

உத்தரவீதியில்—திருவரங்கத்தில் உத்தரவீதியில் அமைத்தருளின நூதன க்ருஹப்ரவேச காலத்தில்,

ஸ்தலசுத்திபண்ணின வ்ருத்தாசாரம் — அந்த க்ருஹஸ்வாமியான நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் பரமபாகவதோத்தமரான பிள்ளை வானமாமலை தாஸருடைய ஸ்ரீபாதஸஞ்சாரத்தாலே பண்ணிவைத்த ஸ்தலசுத்தி யென்கிறவனுஷ்டானம் ஆகிற இவற்றை,

அறிவார்க்கிறே—சாஸ்த்ர உபதேசமுகத்தாலே அறிந்துகொள்ள வல்லவர்களுக்கன்றோ,

ஜன்மோத்கர்ஷ அபகர்ஷங்கள் தெரிவது—இன்னஜன்மம் சிறந்தது, இன்ன ஜன்மம் தாழ்ந்தது என்று ஜன்மத்தினுடைய ஏற்றத்தாழ்வுகள் தெரியக்கூடும். (85)

(தா.) 85. "மத்பக்தஜனவாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்ச அநுமோதநம், ஸ்வயமப்யர்ச்சநஞ்சைவ மதர்த்தே டம்பவர்ஜனம், மத்கதாச்ரவணே ஸக்தி: ஸ்வரநேத்ராங்கவிக்ரியா, மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி, பக்திரஷ்டவிதாஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே, ஸவிப்ரேந்த்ரோ முநி: ஸ்ரீமாந் ஸயதிஸ்ஸச பண்டித:, தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸச பூஜ்யோ யதா ஹ்யஹம்." என்று—மிலேச்ச ஜாதியிற்பிறந்தவனுயினும் அஷ்டவித பக்தியையுடையவனுல் அவனை உத்க்ருஷ்ட வருணத்தவரான சதுர்வேதிகள் அபிஜநாதி அபிமாநதூஷிதமான ஸ்வஸ்வரூபத்தின் சுத்திக்காக அநுவர்த்திக்கலாம், அவனிடத்தில் ஞானம் பெறலாம்; குலதைவதுல்யமாக அவனைப்பூஜித்து ஸ்ரீபாத தீர்த்தம் ஸ்வீகரிக்கலாம். அவனுடைய தளிகை ப்ரஸாதம் ஸ்வீகரிக்கலாம், பரமபாவனமாம் என்றருளிச்செய்த எம்பெருமானுடைய திருமுகப் பாசுரத்தையும்;

அபர ராத்ரியிலே சென்று பாடித் திருக்குறுங்குடி நம்பியைத் திருப்பள்ளியுணர்த்துகையாலே முன்பு இராமபிரானையும் கண்ணபிரானையும் அரங்கத்தம்மானையும் திருப்பள்ளியுணர்த்தின விச்வாமித்ரன் பெரியாழ்வார் தொண்டரடிப்

பொடியாழ்வார் ஆகிற இவர்களோடே ஸகோத்ரியாய், அநந்யப்ரயோஜன வ்ருத்தியிலே அந்விதனுய் உள்கலந்து ஜந்மஸித்தமான நைச்சியத்தை யுடையனுன நம்பாடுவான், ஸோமசர்மாவாகிற பிராமணனுடைய யாகவைகல்ய தோஷத்தால் வந்த ப்ரஹ்மராக்ஷஸத்வத்தை கைசிகப் பண்ணுலே போக்கி யாகத்தைத் தலைக்கட்டினபடியையும்;

ஜந்மவ்ருத்த ஜ்ஞானங்களால் தண்ணியரான குஹப்பெருமாள் ஸகல ப்ரகாரங்களாலும் உத்க்ருஷ்டனுன சக்ரவர்த்திதிருமகனுக்கு ஸமாந ஸ்நேஹிதராய் அந்த ராமவசனத்தாலே 'இளைய பெருமாளுக்குத் தமையன்' என்ற விருதைப் பெற்றவராய், இங்ஙனம் தம்மை அங்கீகரித்தவன்றிரவு அவ்விடத்திலே பெருமாள் பள்ளிகொண்டருளாநிற்க, பரிவாலே கண்ணுறக்கமற்றுக் கையும் வில்லுமாய்க் காத்துக்கொண்டிருக்கிற இளையபெருமாளையும் அதிசங்கைபண்ணித் தாம் ஆயுதபாணியாய்க்கொண்டு அவர்மேலே கண்ணுய்நின்று அவருடைய நினைவை சோதித்து, ராம விரஹக்லேசத்தோடே சித்திரகூடத்தேறவந்த பரதாழ்வானுக்கு இளையபெருமாள் திருத்தமையனுர் பக்கலில் ப்ரேமபாரதந்திரியங்களே நிரூபகமாம் படியிருக்குமிருப்பைத் தான் (குஹன்) சொல்லும்படி இக்ஷ்வாகுவம்சஸ்தர்களோடு ஏககுலமான படியையும்;

* முன்னேர் தூது வானரத்தின் வாயின்மொழிந்து * என்கிறபடியே பிராட்டிக்குத் தூதுமொழியைத் திருவடிவாயிலே சொல்லிவிட்ட சக்ரவர்த்தி திருமகன் * சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜஃ * என்று சபரிகையில் பண்ணின ஸம்யக்போஜநத்தையும்,

"கோதில் செங்கோல் குடைமன்னரிடை நடந்த தூதா!" என்னும்படி பாண்டவர்களுக்காகத் தூதுபோன கண்ணபிரான் பீஷ்மர் த்ரோணர் முதலானுருடைய க்ருஹங்களை விட்டு * விதுராந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்தி ச * என்கிறபடியே பாவநத்வ போக்யத்வங்கள் கண்டுகந்து ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையில் பண்ணின † ஸகுண போஜநத்தையும்;

* ஓதமாகடலைக்கடந்தேறி உயர்கொள்மாக் கடிகாவையிறுத்துக், காதல் மக்களுஞ் சுற்றமுங்கொன்று கடியிலங்கை மலங்கவெரித்துத் தூதுவந்த குரங்கு * என்று சொல்லப்பெற்ற திருவடி * த்ருஷ்டா ஸீதா * என்று வந்த ப்ரீதியாலே * தத்துல்யம் ஸஹபோஜநம் * என்று திருவுள்ளம்பற்றிக் * 'கோதில் வாய்மையினுயொடு முடனே யுண்பன்நா' னென்ற பெருமாளோடே பண்ணின ஸஹபோஜநத்தையும்;

யதுகுலத்திலே பிறந்து இடைக்குலத்திலே வளருகையாலே ஒரு பிறவியிலே இரு பிறவியான க்ருஷ்ணனுக்குத் தருமபுத்திரர் தம்முடைய யாகத்திலே அக்ரபூஜை கொடுத்தபடியையும்,

ரிஷிபுத்திரராய்ப் பிறந்து பொருந்தரிடத்திலே தஜ்ஜாதீயராய் வளருகையாலே ஒரு பிறவியிலே இரு பிறவியான திருமழிசைப்பிரானுக்குப் பெரும்புலியூரடிகள் தம்முடைய யாகத்திலே அக்ரபூஜை கொடுத்தபடியையும்,

† "விதுராந்நாநி புபுஜே" என்ற ச்லோகத்தில் குணவந்தி என்றதை நோக்கிய நிர்தேசமிது.

பஞ்ச பாண்டவர்களில் முதல்வரான தர்மபுத்ரர் விதுரர்க்கு ஞானப் பெருமையையும் அசரீரிவாக்கையுங் கொண்டு ஸந்தேஹியாமல் புத்ரக்ருத்யம் [சரமகைங்கர்யம்] செய்தபடியையும்,

தயரதன் புதல்வர் நால்வரில் முதல்வரான பெருமாள் ஸஹஜரான இளைய பெருமாள் கூட நிற்கச்செய்தேயும் அவர்கையில் காட்டிக்கொடாமல் தானே பெரியவுடையார்க்கு [-ஜடாயுவுக்கு]ப் புத்ரக்ருத்யம் செய்தபடியையும்,

பெரியநம்பி திருக்கோட்டியூர் நம்பி பெரியதிருமலை நம்பி யென்று ஸப்ரஹ்மசாரிகளாய் ஆளவந்தார் திருவடிகளாய் உடையவர்க்கு ஆசார்யர்களாய் ப்ரஸித்தரான நம்பிகள் மூவரிலும் ப்ரதானரான பெரியநம்பிகள் மாறனேரிநம்பிக்கு "புரோடாசத்தை நாய்க்கிடாதே கொள்ளும்'' என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்து போனபடியே புரோடாசமாக நினைத்துப் புத்ரக்ருத்யம் செய்தபடியையும்,

சிந்துபூமகிழுந் திருவேங்கடமாகையாலே புஷ்பமண்டபமான திருமலையில் பணிப்பூவுங் கையுமாய்த் திருவுள்ளமறியப் பரிமாறுகையாலே திருவேங்கடமுடையானுக்கு அந்தரங்கரான குறும்பறுத்த நம்பியைத் தொண்டமான் சக்ரவர்த்தி அநுவர்த்தித்தபடியையும்,

வேகவத்யுத்தரே தீரே புண்யகோட்யாம் ஹரிஸ் ஸ்வயம், வரதஸ் ஸர்வபூதாநாம் அத்யாபி பரித்ருச்யதே என்கிறபடியே த்யாகமண்டபமான பெருமாள்கோயிலில் திருவாலவட்டமுங் கையுமாய்ப் பேரருளாளனுக்கு அந்தரங்கராய் நின்ற திருக்கச்சிநம்பியை வைதிக சிகாமணியான உடையவர் அநுவர்த்தித்தபடியையும்,

* தெண்ணீர்ப்பொன்னி திரைக்கையாலடிவருடப் பள்ளிகொள்ளும் என்கிறபடியே போகமண்டபமான கோயிலில் வீணையுங் கையுமாய்ப் பெரியபெருமாளுக்கு அந்தரங்கராய் வர்த்தித்த திருப்பாணாழ்வாரை லோகஸாரங்க மஹாமுனிகள் அநுவர்த்தித்தபடியையும்,

*யஜ—தேவபூஜாயாம் என்கிற தாதுவின்படியே யாகமென்னப்படுகிற திருவாராதநத்தில் பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸருடைய ஸ்பர்சத்தாலே காயசுத்திபண்ணின உடையவரும், அநுயாக சப்தவாச்யமான ப்ரஸாத ஸ்வீகாரத்தில் பிள்ளையேறு திருவுடையார் தாஸருடைய கரஸ்பர்சத்தாலே அந்நசுத்திபண்ணின நம்பிள்ளையும், உத்தரவீதி குடிபுகுகிறபோது பிள்ளைவானமாமலைதாஸருடைய ஸஞ்சரணத்தாலே ஸ்தலசுத்தி பண்ணின நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளை பட்டருமாகிற ஞானவ்ருத்தர்களினுடைய ஆசாரக்ரமத்தையும் அறியவல்லவர்களுக்கன்றோ 'இன்ன ஜன்மம் உத்க்ருஷ்டம், இன்ன ஜன்மம் அபக்ருஷ்டம்' என்று ஜன்மத்தினுடைய ஏற்றத்தாழ்வுகள் தெரியக்கூடும். .... (85)

(மூ.) 86. அஜ்ஞர் ப்ரமிக்கிற வர்ணாச்ரம வித்யா வ்ருத்தங்களை கர்த்தப ஜந்மம் ச்வபசாதமம் சில்ப நைபுணம் பஸ்மாஹுதி சவவிதவாலங்காரமென்று கழிப்பர்கள்.

[பகவத்விஷய ஸ்பர்சமற்ற வர்ணாச்ரமங்களும் ஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களும் ஹேயம் என்றல்]

(ப.) 86. அஜ்ஞர்—ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வமே அந்தரங்க நிரூபகமென்று அறியகில்லாதவர்கள்,

ப்ரமித்கிற—ஸாமாந்ய லௌகிகப்ரக்ரியையாலே உத்க்ருஷ்டமென்று ப்ரமிக்கப்
பெற்ற,

வர்ண ஆச்ரம வித்யா வ்ருத்தங்களை—ஜாதி ஆச்ரமம் ஒழுக்கம் ஆகிய இவைகளை,

கர்த்தபஜன்மமித்யாதி—(வர்ணத்தை கர்த்தபஜந்மமென்றும் ஆச்ரமத்தை
ச்வபசாதமமென்றும் வித்யையை சில்பநைபுணமென்றும் வ்ருத்தத்தை பஸ்மா
ஹுதியென்றும் இவையித்தனையையும் சவாலங்காரம் விதவாலங்காரம் என்றும்
கழிப்பர்கள் என்று யோஜிப்பது)

கர்த்தபஜந்மம்—* சதுர்வேததரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் ந விந்ததி, வேத
பாரபராக்ராந்தஸ் ஸ வை ப்ராஹ்மணகர்த்தப: * நான்கு வேதங்களையும் அதிகரித்து
வைத்தே வேதவிழுப்பொருளாகிய எம்பெருமானை யறியாதவன் குங்குமஞ்சுமந்த
கழுதைபோலே தான் சுமந்துகொண்டிருக்கிற வேதத்தின் மணமறியாதவனென்றது.

ச்வபசாதமம்— ச்வபசோபி மஹீபால! விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:, விஷ்ணு
பக்தி விஹீநஸ் து யதிச் ச ச்வபாதம: * உத்தமாச்ரமியானாலும் எம்பெருமானிடத்
தில் பக்தியில்லாதவன் சண்டாளனிற் காட்டிலும் கீழ்ப்பட்டவனென்றது

சில்பநைபுணம்— * தத் கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே,
ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா சில்பநைபுணம் * மோக்ஷார்த்தமாக உபயோகப்
படும் வித்யையே வித்யையாகும்; அப்படி யல்லாதது செருப்புக்குத் தக்கற்ற கல்வி
போன்றதேயாகும் என்றது.

பஸ்மாஹுதி—* ஆம்நாயாப்யஸநாநி * என்கிற முகுந்தமாலா ச்லோகத்தில்
"விநா யத்பதத்வந்த்வாம்போருஹ ஸம்ஸ்ம்ருதீ;—ஸர்வே ஹுதம் பஸ்மநி" என்று
எம்பெருமானுடைய சிந்தனையில்லாதவர்கள் செய்கின்ற கர்மாநுஷ்டாநம் சாம்பலி
லிட்ட ஆஹுதிபோலே ப்ரயோஜநமற்றது என்றது.

சவவிதவாலங்கராம்—* யஸ்யாகிலாமீவஹபிஸ் ஸுமங்களைர் வாசோ விமிச்ரா
குணகர்ம ஜந்மபி:, ப்ராணந்தி சும்பந்தி புநந்தி வை ஜகத் யாஸ் தத்வியுக்தாச்
சவசோபநா மதா: * விஷ்ணுபக்தி விஹீநஸ்ய வேதச் சாஸ்த்ரம், ஜபஸ் தப,
அப்ராணஸ்யேவ தேஹஸ்ய மண்டநம் லோகரஞ்ஜநம் * பகவத் விஷயத்தில்
அந்வயம் பெருத உக்திகளும் பகவத் பக்தியில்லாதவனுடைய அறிவும் நடத்தை
யும் பிணக்கோலஞ் செய்வதொக்கு மென்றது. *ப்ராதுர்ப்பாவைஸ் ஸுரநரஸமோ
தேவதேவஸ் ததீயா: ஜாத்யா வ்ருத்தைரபி ச குணதஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா,
கிந்து ஸ்ரீமத், புவந பவநத்ராணத:, அந்யேஷு வித்யாவ்ருத்தப்ராயோ பவதி
விதவாகல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ: * பகவத் விஷயத்தில் அந்வயமற்றவர்களுடைய கல்வி
யொழுக்கச் சிறப்புகள் பகவத் ஸம்பந்த ஜ்ஞானமாகிற ஸுமங்கலி லக்ஷணமில்
லாமைபற்றி விதவாலங்கார துல்ய மென்றது.

என்று கழிப்பர்கள்—ஆக இங்ஙனே காட்டப்பட்ட ப்ரமாணவசனங்களின்படி
ஞானிகள் இகழ்வார்கள். [ஆக இப்படி பகவத் விஷய ஸம்பந்தமற்ற வர்ணாச்ர
மங்களும் ஞான வொழுக்கங்களும் ஹேயமென்கையாலே கீழே தாழ்ந்த ஜன்ம
மாகக் கருதப்பட்ட ஜன்மம் இன்னதென்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.] ... (86)

(தா.) 86. எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தலே ஆத்மாவுக்கு நிருபகமென்று நிஷ்கர்ஷித்து அதற்குத் தகுதியாக த்யாஜ்ய உபாதேயங்களைப் பகுத்துணரத்தக்க ஞானமில்லாதவர்கள், எம்பெருமானது ஸம்பந்தமின்மையாலே நிக்ருஷ்டங்களாயிருக்கிற வர்ண, ஆச்ரம, வித்யா, வ்ருத்தங்களை உத்தமவர்ண மென்றும், உத்தமாச்ரமமென்றும், ஸத்வித்யையென்றும், ஸத்வ்ருத்தமென்றும் உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்திருப்பர்கள்; ஆனால் அவற்றை ஞானிகள் இகழ்வர்கள்: எங்ஙனே யென்னில்;—* சதுர்வேததரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் நவிந்ததி, வேதபாரபராக்ராந்தஸ் ஸவை ப்ராஹ்மண கர்த்தப: * என்று நான்கு வேதங்களையும் அதிகரித்து வைத்தே வேத விழுப்பொருளாகிய எம்பெருமானை அறியாதவன் குங்குமஞ்சுமந்த கழுதைபோலே தான் சுமந்துகொண்டு திரிகிற வேதத்தின் பரிமள மறியாத பிராமாணக் கழுதையென்றும்,

* ச்வபசோபி மஹீபால! விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:, விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ் து யதிச்ச ச்வபசாதம: * என்று உத்தமாச்ரமியானாலும் எம்பெருமானிடத்தில் பக்தியில்லாதவன் சண்டாளனிற் காட்டிலும் கீழ்ப்பட்டவனென்றும்,

* தத் கர்ம யந் ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே, ஆயாஸாய அபரம் கர்ம வித்யாந்யா சில்பநைபுணம் * என்று மோக்ஷார்த்தமாக உபயோகப்படும் வித்யை எதுவோ அதுவே வித்யையாகும், அப்படியல்லாதது செருப்புக்குத்தக் கற்ற கல்விபோன்றதேயாகும் என்றும்,

* ஆம்நாயாப்யஸநாநி அரண்ய ருதிதம் வேதவ்ரதாந்யந்வஹம் மேதச்சேத பலாநி பூர்த்த விதயஸ் ஸர்வே ஹுதம் பஸ்மநி, தீர்த்தாநாமவகாஹநாநி ச கஜஸ்நானம் விநா யத்பதத்வந்த் வாம்போருஹ ஸம்ஸ்ம்ருதீர் விஜயதே தேவஸ் ஸ நாராயண: * (முகுந்தமாலை) என்று எம்பெருமானுடைய சிந்தனையில்லாதவர்கள் செய்கின்ற கர்மாநுஷ்டானம் சாம்பலிலிட்ட ஆஹுதிபோலே பிரயோஜநமற்றது என்றும்,

* யஸ்யாகிலாமீவஹபிஸ் ஸுமங்கைலை: வாசோ விமிச்ரா குணகர்ம ஜந்மபி:, ப்ராணந்தி சும்பந்தி புநந்தி வை ஜகத் யாஸ் தத்வியுக்தாச் சவசோபநா மதா: * — * விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்ய வேதச் சாஸ்த்ரம் ஜபஸ் தப:, அப்ராணஸ்யேவ தேஹஸ்ய மண்டநம் லோகரஞ்ஜநம் * என்று பகவத்விஷயத்தில் அந்வயம் பெருத உக்திகளும் பகவத்பக்தி யில்லாதவனுடைய அறிவு நடத்தையும் பிணக்கோலம் செய்வதொக்குமென்றும்,

* ப்ராதுர்ப்பாவைஸ் ஸுரநரஸமோ தேவதேவஸ் ததீயா ஜாத்யா வ்ருத்தைரபி ச குணதஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா, கிந்து ஸ்ரீமத் புவநபவநத்ராணத:, அந்யேஷு வித்யாவ்ருத்த ப்ராயோ பவதி விதவாகல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ: * என்று பகவத்விஷயத்தில் அந்வயமற்றவர்களுடைய கல்வியொழுக்கச் சிறப்புகள் பகவத் ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமாகிற ஸுமங்கலி லக்ஷண மில்லாமைபற்றி விதவாலங்கார துல்ய மென்றும் ஞானிகள் இகழ்வர்கள்.—ஆக இப்படி பகவத்விஷய ஸம்பந்தமற்ற வர்ணச்ரமங்களும் ஞான வொழுக்கங்களும் ஹேயமென்கையாலே கீழே தாழ்ந்த ஜன்மமாகக் கருதப்பட்ட ஜன்மம் இன்னதென்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. (86)

முதல் பிரகரணம் முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் பிரகரணம்

(மூ.) 87. அணைய ஊரப் புனைய அடியும் பொடியும்படப் பர்வதபவநங்களிலே ஏதேனுமாக ஜநிக்கப் பெறுகிற திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களைப் பெருமக்களும் பெரியோரும் பரிக்ரஹித்து ப்ரார்த்திப்பர்கள்.

[ஆத்மாவுக்கு நிருபகமான சேஷத்வத்திற்குப் பாங்கான பிறவியே உத்க்ருஷ்ட ஜன்மமென்பதை விளக்குதல்]

(ப.) 87. அணையப்பெறுகிற திர்யக்ஜன்மத்தை—* அணைவ தரவணைமேல் * என்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்தபடியே திருமால் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் பாங்காய் அணையப்பெறுகிற திருவனந்தாழ்வானுகிற திர்யக் ஜன்மத்தையும்,

ஊரப்பெறுகிற திர்யக் ஜன்மத்தை — * ஊரும்புட்கொடியுமஃதே * என்கிற படியே திருமால் பலகாலும் மேற்கொண்டு நடத்துகைக்குப் பாங்காய் வாஹனமாகப் பெறுகிற கருத்மானுகிற திர்யக் ஜன்மத்தையும்,

புனையப்பெறுகிற ஸ்தாவர ஜன்மத்தை—* தோளிணைமேலும் நன்மார்பின் மேலும் சுடர் முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாய் * என்கிற படியே அவன் ஆதரித்துச் சாத்துகைக்குப் பாங்கான திருத்துழாயாகப் பெறுகிற ஸ்தாவர ஜன்மத்தையும்,

பெருமக்கள் பரிக்ரஹித்தார்கள்—* பெருமக்களுள்ளவர் * என்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்தபடியே எப்போதும் ஸத்தை பெற்றிருக்கிற மஹாத்மாக்களான நித்ய ஸூரிகள் பகவத் கைங்கரியத்தில் ருசியாலே பரிக்ரஹித்தார்கள்;

அடிபடப்பெறுகிற ஸ்தாவரஜன்மத்தை—* பத்யு: ப்ரஜாநாமைச்வர்யம் பசூநாம் வா ந காமயே, அஹம் கதம்போ பூயாஸம் குந்தோ வா யமுநாதடே * [ப்ரஜாபதி பசுபதிகளின் ஐச்வர்யத்தையும் வேண்டேன்; யமுனைக்கரையில் அவன் திருவடிகளால் மிதித் தேறின கடம்ப மரமாகவோ குருந்தமரமாகவோ பிறக்கப்பெறவேணும்] என்று இப்படிப்பட்ட பிறப்பையும்,

பொடிபடப் பெறுகிற ஸ்தாவர ஜன்மத்தை — * ஆஸாமஹோ சரணரேணு ஜுஷாம் அஹம் ஸ்யாம் ப்ருந்தாவநே கிமபி குல்ம லதௌஷதீநாம் * [கண்ணன் போனவழியைப் பின் தொடர்ந்த ஆய்ச்சிகளின் பாதரேணுபடப்பெற்ற ப்ருந்தாவனத்திலிருக்கும் சிறுசெடிகள் கொடிகள் ஓஷதிகளில் ஏதேனுமொன்ருகப் பிறக்கவேணும்] என்று இப்படிப்பட்ட பிறப்பையும்,

பர்வதத்திலே ஏதேனுமாகப்பெறுகிற திர்யக்ஸ்தாவர ஜன்மங்களை—* வேங்கடத்துக் கோனேரி வாழுங் குருகாய்ப் பிறப்பேனே * மீனாய்ப்பிறக்கும் விதியுடையேனுவேனே * செண்பகமாய் நிற்குந் திருவுடையேனுவேனே * தம்பகமாய் நிற்குந் தவமுடையேனுவேனே * எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனுமாவேனே *

என்று திருவேங்கட மலையோடு ஸம்பந்தமுடைய திர்யக் ஸ்தாவர ஜன்மங்களில் ஏதேனுமொன்ருகப் பெறவேணுமென்று இப்படிப்பட்ட பிறப்பையும்,

பவனங்களிலே ஜனிக்கப்பெறுகிற திர்யக்ஜன்மத்தை— * தவ தாஸ்யஸுகைக ஸங்கிநாம் பவநேஷு அஸ்த்வபி கீடஜந்ம மே * [பகவானே! உன்னுடைய அடிமைச் சுவடுதன்னில் ஊன்றின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் திருமாளிகைகளில் உத்பத்தி விநாசங்களிரண்டும் அங்கேயாம்படியான கீடஜன்மமே எனக்குண்டாகவேணும்] என்று இப்படிப்பட்ட பிறப்பையும்,

பெரியோர் ப்ரார்த்திப்பர்கள்— * பேராளன்பேரோதும் பெரியோர் * என்று திருமங்கையாழ்வாரால் புகழப்பட்ட பெரியோரான ஸ்ரீசுகமுனிவர் உத்தவர் குலசேகரப்பெருமாள் ஆளவந்தார் முதலான முமுக்ஷுக்கள் ப்ரார்த்தித்தார்கள். [இத்தால் பிறப்புகளில் ஒரு ஏற்றத்தாழ்வு இல்லை; அடிமைக்குப் பாங்கான ஜன்மமே சிறந்தது என்றதாயிற்று. ... ... (87)

(மு) 8. நித்ய விபூதியிலே எம்பெருமான் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் பாங்காயிருக்கும் அரவணையாயும், அவன் பலகாலும் மேற்கொண்டு நடத்துகைக்கு வாஹநமான கருத்மானுயும் அவன் ஆதரித்துச் சாத்துகைக்கு உரிய திருத்துழாயாயும் இராநின்றுள்ள திர்யக் ஸ்தாவர ஜன்மங்களை மஹாத்மாக்களான நித்யஸூரிகள் பகவத்கைங்கர்ய விருப்பத்தினுல் பரிக்ரஹித்தார்கள். யமுனைக்கரையில் கண்ணபிரான் திருவடிகளால் மிதித்தேறின கடம்பமரமாகவாதல் குருந்தமரமாகவாதல் (1) ஆகவேணுமென்றும், ப்ருந்தாவனத்தில் கண்ணபிரான் போனவழியைப் பின்தொடர்ந்த பெண்களினுடைய பாததூளியை வஹியாநின்றுள்ள சிறுசெடிகள் கொடிகள் ஓஷதிகளில் ஏதேனுமொன்ருக (2) ஆகவேணுமென்றும், * கோனேரிவாழுங் குருகாய்ப்பிறப்பேனே * திருவேங்கடச்சுனையில் மீனுய்ப்பிறக்கும் விதியுடையேனுவேனே * வேங்கடத்துச் செண்பகமாய்நிற்குந் திருவுடையேனுவேனே * வேங்கடமலைமேல் தம்பகமாய் நிற்குந் தவமுடையேனுவேனே * வேங்கடத்துள் அன்னனைய பொற் குவடா மருந்தவத்தனுவேனே * திருவேங்

(1) * பத்யுஃ ப்ரஜாநாமைச்வர்யம் பசூநாம் வா ந காமயே, அஹம் கதம்போ யூயாஸம் குந்தோ வா யமுநாதடே * என்று ஸ்ரீபாகவதத்திலுள்ளது. இதன் பொருள் :—நான் பிரமனுடைய செல்வத்தையாவது சிவனுடைய செல்வத்தையாவது வேண்டுகின்றிலேன்; யமுனைக்கரையில் (கண்ணபிரான் மிதித்தேறின—திருவடிபடப்பெற்ற) கடம்பமரமாகவாவது குருந்தமரமாகவாவது பிறக்கப்பெறுவேனுகவேணும் என்பதாம்.

(2) * ஆஸாமஹோ சரணரேணுஜுஷாம் அஹம் ஸ்யாம் ப்ருந்தாவநே கிமபி குல்மலதௌஷதீநாம், யாஃ துஸ்த்யஜம் ஸ்வஜநமார்யஜநஞ்ச ஹித்வா பேஜுர் முகுந்தபதவீம் ச்ருதிபிர் விம்ருக்யாம் * என்று ஸ்ரீபாகவதத்திலுள்ளது. இதன்பொருள் :—வேதங்களும் தேடவேண்டும்படியான கண்ணன் போனவழியை ஸ்வஜநாதிகளையும் அதிக்ரமித்து யாவர் சில பெண்கள் பின்தொடர்ந்தார்களோ அவர்களுடைய பாததூளி படப்பெற்ற—ப்ருந்தாவனத்திலுள்ள—சிறுசெடிகள் கொடிகள் ஓஷதிகளுள் ஏதேனுமொன்ருகப் பிறக்கப்பெற வேணுமென்கை.

கடமலேமேல் காஞருய்ப் பாயுங் கருத்துடையேஞவேனே * திருவேங்கடமலேமேல்
நெறியாய்க்கிடக்கும் நிலேயுடையேஞவேனே * படியாய்க்கிடந்து உன் பவள
வாய் காண்பேனே * திருவேங்கடமென்னு மெம்பெருமான் பொன்மலேமேல் ஏதேனு
மாவேனே * என்று திருமலேயோடு ஸம்பந்தமுடைய திர்யக் ஸ்தாவரஜன்மங்களில்
ஏதேனுமொன்ருக வேணுமென்றும், ஸ்ரீவைஷ்ணவருடைய திருமாளிகைகளிலே
(3) கீட ஜந்மமாகிலுமெனக்கு உண்டாகவேணுமென்றும் ஸ்ரீசுகப்ரஹ்மர்ஷி, குலசே
கரப்பெருமாள், ஆளவந்தார் முதலான முமுக்ஷுக்கள் ப்ரார்த்தித்தார்கள்.

[திர்யக் ஸ்தாவர ஜன்மங்களே வாசிகமும் காயிகமுமான பாபங்களின்
பலஞக சாஸ்திரம் சொல்லாநின்றபோதிலும் இந்த ஜன்மங்களே நித்யஸூரிகள்
பகவத்விநியோகார்ஹமாக ஸ்வேச்சையாலே ஏறிட்டுக்கொள்ளுவர்களென்றும்,
அடிமைச்சுவடு அறிந்தவர்களான முமுக்ஷுக்கள் பகவத்பாகவத ஸம்பந்தமுள்ள
திர்யக் ஸ்தாவர ஜன்மங்களே ப்ரார்த்திப்பர்களென்றுஞ் சொல்லுகையாலே
அடிமைக்கு உரிய பிறவியே சீரியதென்றதாயிற்று. ... ... (87)

(மூ.) 88. சேஷத்வ பஹிர்ப்பூத ஜ்ஞாநாநந்தமயனேயும் ஸஹியாதார்
த்யாஜ்யோபாதியை ஆதரியார்களே.

தேகம்
அகங்காரஹேது - த்யாஜ்யம்.
கர்ம நிபந்தனம் - ஔபாதிகம்.

[சாஸ்திரங்களில் சிறந்த ஜன்மமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள வருணத்தை
இழித்துரைப்பதற்குக் காரணமுரைத்தல்]

(ப) 88. சேஷத்வ பஹிர்ப்பூத ஜ்ஞாநாநந்த மயனேயும் ஸஹியாதார்—* ந தேஹம்
ந ப்ராணந் ந ச ஸுகமசேஷாபிலஷிதம் ந சாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வ
விபவாத், பஹிர்ப்பூதம் நாத! க்ஷணமபி ஸஹே யாது சததா விநாசம்* என்று—தே
ரீருடைய சேஷத்வத்திற்குப் புறம்பான தேஹமோ ப்ராணஞே ஸுகமோ எதையு
க்ஷணகாலமும் ஸஹித்திருக்கமாட்டேன்; அவ்வளவன்றியே ஜ்ஞாநாநந்தமயமா
ஆத்மவஸ்துவையும் ஸஹிக்கமாட்டேன் என்று சொல்லி சேஷத்வத்திலே இவ்வ
ளவு ஊற்றத்தைக் காட்டுமவர்கள்,

த்யாஜ்யோபாதியை ஆதரியார்களே—சேஷத்வத்திற்கு விரோதியான அஹ
காரத்திற்கு ஹேதுவாகையாலே த்யாஜ்யமாய், கர்ம நிபந்தனமாகையாலே
ஔபாதிகமாயிருக்கிற வருணத்தை ஒரு பொருளாக மதியார்களன்ரே [இத்தா
ஜாதிக்குத் தனியே ஓரேற்றம் கிடையாதென்றதாயிற்று.] ... ... (88)

(தா.) 88. முமுக்ஷுக்களாயுள்ளவர்கள் பகவத் பாகவத சேஷத்வத்தி
விருப்பத்திஞல் திர்யக் ஸ்தாவர ஜன்மங்களேப் பிரார்த்தித்தார்களாகிலும், உ
க்ருஷ்டமாக சாஸ்த்ரஸித்தமான வருணத்தை இப்படி கழிப்பானேன்? என்னி
ஆளவந்தார் தமது ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் * ந தேஹம் ந ப்ராணந் ந ச ஸு
அசேஷாபிலஷிதம் ந சாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வவிபவாத் பஹிர்ப்பூ

(3) * தவ தாஸ்யஸுகைகஸங்கிநாம் பவநேஷ்வஸ்த்வபி கீடஜந்ம மே
இதராவஸதேஷு மாஸ்ம பூத் அபி மே ஜந்ம சதுர்முகாத்மநா * என்கிற ஆ
வந்தார் ஸ்தோத்ரரத்ந திவ்யஸூக்தி இங்கு விவக்ஷிதம். [இதற்கு அடியே
உரையைக் கடாக்ஷிப்பது.]

நாத! க்ஷணமபி ஸஹே யாது சததா விநாசம் தத் ஸத்யம் மதுமதந! விஜ்ஞாபநமிதம் * என்றருளிச்செய்திருக்கிருர். (இதன் கருத்தாவது—) எம்பெருமானே ! திருமுன்பே ஸத்யமாக ஒரு விண்ணப்பஞ்செய்கிறேன், கேட்டருளவேணும்; அஃது என்னென்னில்; "சரீரமாத்யம்கலு தர்மஸாதநம்" என்கிறபடியே தர்மாநுஷ்டானங்களுக்கு முதல் ஸாதனமான சரீரமும் அதற்குத் தாரகங்களான பிராணன்களும், பிராணிகளெல்லாரும் மிகவிரும்பும் ஸுகமும், இவை யெல்லாவற்றிற்கும் ஆச்ரயமாக நிற்கும் ஆத்மாவும், மற்றும் புத்ர மித்ர களத்ராதிகள் எதுவாகிலும் உன்னுடைய சேஷத்வத்திற்கு உபயுக்தமாகில் வேண்டும்; அதற்குப் புறம்பாகில் வேண்டா; இவையெல்லாம் உருமாய்ந்து ஒழியட்டும். இது கழுத்துக்கு மேலே சொல்லுகிற வார்த்தையன்று; அடிவயிற்றிலிருந்து ஸத்யமாகச் சொல்லுகிற வார்த்தை, இது பொய்சொன்னதாகில், உன்னிடத்தில் மது என்னும் அசுரன் பட்டபாடு படுவேனத்தனை—என்பதாம். இதனுல் சேஷத்வத்துக்குப் புறம்பான போது * ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ் த்வாத்மா * என்று ஜ்ஞாநாநந்தமயத்வத்தாலே சிறப்புற்றிருக்கின்ற ஆத்மாவையும் ஸஹிக்கமாட்டாமை விளங்குகின்றது. இப்படி ஆத்மாவையே ஸஹியாதவர்கள், சேஷத்வத்திற்கு விரோதியான அஹங்காரத்திற்கு ஹேதுவாகையாலே த்யாஜ்யமாயும் கர்மநிபந்தனமாகையாலே ஔபாதிகமாயுமிருக்கின்ற வருணத்தை எங்ஙனே ஆதரிப்பர்கள்? ஆதரிக்கவேமாட்டார்கள்.

(மூ) 89. இதின் ஔபாதிகத்வம் ஒருராஜா தன்னை மறைமுனிவனுக்கினவன்
நீசனுக்குவித்த ராஜாவை வாரே உறுப்பாக யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்க
மேற்றினபோதே தெரியும்.

[வருணம் ஔபாதிகமென்று கீழ்ச்சொன்னதை உதாஹரணமுகத்தாலே தெளிவித்தல்]

(ப.) 89. இதின் ஔபாதிகத்வம்—வர்ணம் ஔபாதிகமென்கிற விஷயம்.

ஒரு ராஜா—ராஜாவாய்ப்பிறந்த விச்வாமித்ரனென்பானெருவன்.

தன்னை மறைமுனிவனுக்கினவன் நீசனுக்குவித்த — ப்ரஹ்மரிஷியாகவேண்டி நெடுங்காலம் தபஸ்ஸு பண்ணின தன்னை * மந்திரங்கொள் மறைமுனிவன் * என்று குலசேகராழ்வாரருளிச்செய்யும்படி ப்ரஹ்மரிஷியாக்கின சக்திமானுன வஸிஷ்டன் தன் வார்த்தை கேளாமல் தன்னை அவமதித்ததற்காகத் தன் புத்திரர்கள் கொடுத்த சாபத்தினுல் மார்விலிட்ட யஜ்ஞோபவீதமே வாராம்படி சண்டாளனுகச் செய்வித்த,

ராஜாவை—இக்ஷ்வாகுவம்சயனுயிருந்துள்ள த்ரிசங்குவாகிற ராஜாவை,

வாரே உறுப்பாக யஜிப்பித்து—அந்த வார்தானே யஜ்ஞாங்கமான உறுப்புத்தோலாகக் கொண்டு தன் தவவலிமையினுல் யாகம் செய்வித்து,

ஸ்வர்க்கம் ஏற்றினபோதே தெரியும்—ஸசரீரஸ்வர்க்காரோஹணம் பண்ணுவித்தபோதே ஸ்பஷ்டமன்றே. [இத்தால், ஒரு க்ஷத்ரியன் ஸுக்ருத விசேஷத்தாலே அந்த சரீரத்திலேயே ப்ரஹ்மர்ஷியாவது, மற்றொரு க்ஷத்ரியன் துஷ்க்ருத விசேஷத்தாலே அந்த சரீரத்திலேயே சண்டாளனுவது, க்ஷத்ரியத்வம் கழிந்து ப்ரஹ்மர்ஷியானவன் அப்படி ப்ரஹ்மர்ஷியாவதற்கு முன்பே, க்ஷத்ரிய வேஷங்கழிந்து சண்டாள

வேஷமாய் நிற்கிறவனை அந்த வேஷத்தோடேயே யாகஞ்செய்வித்து ஸ்வர்க்க
மேற்றுவது—ஆக இப்படிப்பட்ட கதைகளினால் வர்ணம் கர்மோபாதிகமென்பது
யாவர்க்கும் அறிய வெளிது என்றதாயிற்று.] .... (89)

(தா.) 89. வருணம் ஔபாதிகமென்பது எங்ஙனே தெரிந்ததென்னில்;
ஸ்ரீராமாயணத்தில் த்ரிசங்குவின் உபாக்கியானம் ஸ்பஷ்டமாகவுள்ளதன்றோ?
அதாவது, த்ரிசங்கு என்னும் ஸூர்யவம்சத்து மன்னன் தனது குலகுருவாகிய
வஸிஷ்ட மஹாமுநியை வரவழைத்து 'இந்த வுடலோடு யான் ஸ்வர்க்கலோகம்
செல்லுமாறு அருள்புரிய வேணும்' என்று வேண்ட, வசிட்டன் அங்ஙனஞ் செல்லு
தல் இயலாதென்று மறுத்துக்கூற, த்ரிசங்கு குருபுத்திரர்களைச் சார்ந்து வஸிஷ்டர்
நிராகரித்ததைச் சொல்லித் தன் கருத்தை நிறைவேற்றுவிக்குமாறு வேண்ட,
அவர்களும் கடிந்துகூற, த்ரிசங்கு 'என் குருவும் எனது குருபுத்திரர்களாகிய
நீங்களும் என்கருத்தை முற்றுவிக்க முடியாதென்று நிராகரித்ததனால் என் கருத்தை
நிறைவேற்றுவிக்கவல்ல வேறொரு குருவைத் தேடிக்கொள்ளுகிறேன்' என்ன
வஸிஷ்ட குமாரர்கள் நூற்றுவரும் அரசனை நோக்கி 'மதிகேடனே! நீ குலகுருவை
விட்டு வேறொரு புரோஹிதரை யடுக்குமாறு நினைத்தாயாதலால் சண்டாளனாகக்
கடவாய்' என்று சபித்துவிட்டுப்போக, த்ரிசங்குராஜன் முன்னைய வடிவம் நீங்கிச்
சண்டாள வடிவத்துடனே அயோத்திசேர, நகரத்தவர் சீசீ என்று இகழ்ந்ததனால்
நகரத்தைவிட்டுக் காடுசேர்ந்து வஸிஷ்டருக்கு விரோதியான விச்வாமித்ரமுநியை
நாடி யடைய, அவரும் 'இவ்வுடலோடு சுவர்க்கஞ் சேருமாறு வேட்பிப்பேன்' என்று
சொல்லி அந்த யாகத்திற்கு முனிவர்களை வரவழைக்கக்கருத, விச்வாமித்ரனுடைய
சிஷ்யர்கள் பல விடங்கட்குஞ் சென்று வேள்விக்கு அந்தணர்களை யழைக்க,
அந்தணர் யாவரும் வர, 'தான் யாகஞ் செய்தலே யொழியச் செய்விக்கும் உரிமை
யில்லாதவனான க்ஷத்ரியன் [விச்வாமித்ரன்] சண்டாளனுக்கு யாகஞ் செய்விக்கிறது
மிக நன்று; இந்த வேள்வியில் எங்ஙனம் தேவர்கள் ஹவிர்ப்பாகம் பெறுவார்கள்!
சண்டாளனது அன்னத்தை எங்ஙனம் புஜிப்பார்கள்?' என்றாற்போலச் சொல்லி
மஹோதயனென்ற முனிவனும் வஸிஷ்ட குமாரர்கள் நூற்றுவரும் வரமாட்டோ
மென்ன; அதனை அச்சீடர்கள் விச்வாமித்திரனிடம் வந்து சொல்ல, பெருஞ்சினங்
கொண்ட அம்முனிவன் 'மஹாநுபாவர்களின் தேஜோவிசேஷத்தினால் எத்தொழி
லும் எவ்வகைத் தீங்கும் உண்டாகாது' என்ற நியாயத்தை மறந்து என்னை இகழ்
ந்ததனால் வஸிஷ்ட குமாரர்கள் முஷ்டிகரென்னும் ஈனசாதியராகி உலகத்தில் வெகு
காலம் உழலுமாறும், மஹோதயன் வேடனாகி யுழலுமாறும் சாபம் கொடுத்துவிட்டு
தான் அத்வர்யுவாகநின்று யாகஞ்செய்யத் தொடங்கி ஹவிஸ்ஸைப் பெறுமாறு
தேவர்களை மந்திரஞ்சொல்லி வெகு நேரமாக அழைத்தும் ஹவிர்ப்பாகத்தைப் பெறு
மாறு தேவர்கள் வராமையால் முனிவன் பெருஞ்சினங்கொண்டு ஹோமஞ்செய்யு
அகப்பையை உயரவெடுத்து 'யாகம் இருக்கட்டும்; என் தவத்தின் பயனால் நீ
சரீரத்துடனே சுவர்க்கஞ் செல்லுக' என்ன; முனிவர் யாவரும் பார்த்துக்கொண்
டிருக்கையில் த்ரிசங்கு சுவர்க்கஞ் சேர, தேவர்களும் இந்திரனும் 'குரு சாபத்தினால்
நீசனாகிய நீ இங்கு இருக்கத் தக்கவனல்லை, தலைகீழாக விழுந்திடுக' என்ன
த்ரிசங்கு விழுகையில் கதற, அதுகேட்ட விச்வாமித்திரன் 'அங்குத்தானே நி

என்றுசொல்லித் தவமகிமையால் அவனை வானத்தில் தான்கண்ட இடத்தில் தானே நிறுத்தினன் என்பது வரலாறு.

இக்ஷ்வாகு வம்சத்தவனான அந்த த்ரிசங்குவாகிற அரசன், சாபத்தாலே மார்பிலிட்ட யஜ்ஞோபவீதமே வாராம்படி சண்டாளனாய் நிற்க, அந்த வார்தானே யஜ்ஞாங்கமான உறுப்புத் தோலாகக்கொண்டு விச்வாமித்திரன் தனது தபோபலத் தாலே அவனை வேட்பித்துச் சுவர்க்கமேற்றினன் என்றுள்ள இந்த வரலாற்றையும், இப்படிச் செய்வித்த விச்வாமித்திரன் முதலில் க்ஷத்ரியனாயிருந்து ப்ரஹ்மர்ஷித்வ காமனாய் நெடுங்காலம் தவம்புரிந்து வஸிஷ்ட வாக்கினாலே * மந்திரங்கொள் மறை முனிவன் * என்னும்படி ப்ரஹ்மர்ஷியாகப் பெற்றான் என்கிற வரலாற்றையும் ஆராய்ந்தால் வருணம் ஔபாதிகமென்பது செவ்வனே விளங்கத் தட்டில்லை.

இத்தால், ஒரு க்ஷத்ரியன் ஸுக்ருத விசேஷத்தாலே அந்த சரீரந் தன்னோடே ப்ரஹ்மர்ஷியாய் விட்டபடியாலும், மற்றொரு க்ஷத்ரியன் துஷ்க்ருத விசேஷத்தாலே அந்த சரீரந்தன்னோடே சண்டாளனாகையாலும், இவ்விருவருள் க்ஷத்ரியத்வம் நீங்கி ப்ரஹ்மர்ஷியாகப்பெற்ற முதல்வன் [விச்வாமித்திரன்] அங்ஙனம் தான் ப்ரஹ்மர்ஷியாவதற்கு முன்னே க்ஷத்ரிய வேஷம் போய் சண்டாளவேஷமாய் நிற்கிறவனை [த்ரிசங்குவை] அந்த வேஷந்தன்னோடே யாகஞ் செய்வித்துச் சுவர்க்கமேற்றினனாதலாலும் வருணம் கருமோபாதிக மென்பது நிராக்ஷேபமாய் விளங்குமென்றதாயிற்று.] .... (89)

(மூ.) 90. மாவுருவில் கள்ளவேடம் திருந்துவேதமலமான மானிடம்பாடல், ஸர்வ வர்ண சூத்ரத்வம், காடுவாழ்சாதியில் கடல்வண்ணன்வேடம், தென்னுரையில் ஹரிகீர்த்தி, ச்வபசரில் பத்திபாசனமும்அறிவார் ஆராமரென்னவேற, அறியாதார் சாதியந்தணர்களேலும் தகர விழுவர்.

[எல்லா வகுப்பிலும் த்யாஜ்யங்களுமுண்டு, உபாதேயங்களுமுண்டு என்று நிரூபித்தல்]

(ப.) 90. மாவுருவில் கள்ளவேடம்—* எம்மாவுருவும் வேண்டுமாற்றாலாவாய் எழிலேறே * என்று நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே எல்லாரூபமும் அப்ராக்ருதமாகையாலே சிறந்திருக்கப்பெற்ற பகவதவதார விக்ரஹங்களுக்குள்ளே * கள்ள வேடத்தைக் கொண்டு போய்ப் புறம்புக்கவாறும் * என்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்தபடியே திருட்டுவேஷமாகப் பரிக்ரஹித்த புத்தமுநிவிக்ரஹம் ப்ரமேயத்தில் த்யாஜ்யாம்சம்;

திருந்துவேத மலமான மானிடம்பாடல்—* திருந்து வேதமும் வேள்வியும் * என்று நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே பகவத் ஸ்வரூபம் முதலானவற்றை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கையாலே சிறந்துள்ள வேதத்தினுள் * ந ஸ்மர்த்தவ்யோ விசேஷேண வேதமந்த்ரோபி அவைஷ்ணவ:* என்கிறபடியே ஸ்மரிக்கவும் தகாதபடி மலாம்சமான * மானிடம்பாட லென்னாவது * என்ற நம்மாழ்வாரருளிச் செயலின்படியே பகவான் தவிர மற்றையோர்களை ப்ரசம்ஸிக்கிற வாக்யங்கள் ப்ரமாணத்தில் த்யாஜ்யாம்சம்.

ஸர்வவர்ண சூத்ரத்வம்—*ந சூத்ரா பகவத் பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸ்ம்ருதா:, ஸர்வவர்ணேஷு தே சூத்ரா யே ஹ்யபக்தா ஜநார்த்தநே * என்று பகவத்பக்தி யில்லாதவர்கள் எந்த வருணத்தவராறைலும் சூத்ரர்களே என்று சொல்லப்படுகிற ஸர்வ வர்ண சூத்ரத்வம் ப்ரமாதாக்களில் த்யாஜ்யாம்சம்.

காடுவாழ் சாதியில் கடல்வண்ணன் வேடம்—* காடுவாழ் சாதியுமாகப் பெற்றுன் * என்று ஆண்டாளருளிச்செய்தபடியே ஏசுகின்றவர்களுக்கு இழிவாகத்தோற்றுகிற இடைச்சாதியில் ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்து நிற்கிற கண்ணபிரானுடைய * காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல் வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணீர் * என்று கொண்டாடத்தக்க விக்ரஹமானது ப்ரமேயத்தில் உபாதேயாம்சம்.

தென்னுரையில் ஹரிகீர்த்தி—* தென்னுரையில் கேட்டறிவதுண்டு * என்கிற பெரியதிருமடல் ஸ்ரீஸூக்தியின்படியே தென்னுரையென்று சொல்லப்படுகிற தமிழ்ப் பாஷையான ப்ரபந்தங்களில் * ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத்—பாஷாகாநம் நகாதவ்யம் * என்கிறபடியே எம்பெருமானைப்பற்றிய வசனங்கள் ப்ரமாணங்களில் உபாதேயாம்சம்,

ச்வபசரில்பத்திபாசனமும்—*ச்வபசோபி மஹீபால! விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக: * என்கிறபடியே இழிகுலத்தவர்களில் * பெறற்கரிய நின்னபாத பத்தியான பாசனம் * என்று திருமழிசைப்பிரானருளிச்செய்தபடியே பெறுதற்கரிய பகவத்பாதாப்ஜ பக்தி யாகிற தனமுடையவர்கள் ப்ரமாதாக்களில் உபாதேயாம்சம்;

அறிவார்—ஆகக்கீழ் விவரிக்கப்பட்ட த்யாஜ்யோபாதேய விபாகங்களை அறிய வல்லவர்கள்,

ஆராமரரென்ன ஏற—* நீரார்முகில்வண்ணன் பேராரோதுவார் ஆராரமரரே * என்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்தபடியே ஏதேனும் ஜன்மவ்ருத்தங்களை யுடையரே யாகிலும் நித்ய ஸூரிகளோடொப்பர்கள் என்னும்படி ச்லாக்ய்யராய் * இலங்குவார் யாவருமேறுவர் சொன்னலே * என்கிறபடியே உயர்கதியடையா நிற்க,

அறியாதார்—கீழ்ச்சொன்ன த்யாஜ்யோபாதேயவிபாகமறியாமே பாகவத ஜன்ம நிருபணம் பண்ணுமவர்கள்,

சாதியந்தணர்களேலும் நகர் விழுவர்=அமரவோரங்கமாறும் வேதமோர் நான்கு மோதித் தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தணர்களேலும் நுமர்களைப் பழிப்பராகில் நொடிப்பதோரளவில் ஆங்கே அவர்கள்தாம் புலையர்போலும் * என்று திருமழிசைப்பிரானருளிச்செய்தபடியே உத்க்ருஷ்டயோநியிற் பிறந்தவர்களாகிலும் கர்ம சண்டாளராய் இனியொரு காலமும் கரையேற யோக்யதை யில்லையென்னும்படி அதோகதி யடைவார்கள். ... ... (90)

(தா.) 90. உலகத்திலுள்ள பொருள்கள் ப்ரமேயம், ப்ரமாணம், ப்ரமாதா என மூன்று வகுப்பாகப் பிரிவுறும். சாஸ்திரங்களைக் கொண்டு பரம்பொருளாக அறியப்படுகிற வஸ்து ப்ரமேய மெனப்படும். அந்த வஸ்துவை அறிவிப்பதற்கு ஸாதனமாயிருக்கின்ற சாஸ்திரம் ப்ரமாண மெனப்படும். ப்ரமாணத்தைக்கொண்டு ப்ரமேயத்தை நிஷ்கர்ஷிப்பவர் ப்ரமாதா எனப்படுவர். ப்ரக்ருதத்தில் ஆழ்வாரை ப்ரமாதாவாகக் கொள்க. இவருடைய வைபவம் இனி ஸ்தாபிக்கப் படப்போகிறது. அதற்குறுப்பாக ப்ரமாண ப்ரமேயங்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு, மூன்றிலும் த்யாஜ்

மான அம்சங்களுமுண்டு, உபாதேயமான அம்சங்களுமுண்டு என்பதை வகுத்துக் காட்டி, இவ்விசேஷமறிவார் பெறக்கூடிய பேறும் இஃதறியாமல் பாகவத ஜந்ம நிருபணம் பண்ணுவார் அதோகதியை யடையும்படியும் நிருபிக்கப்படுகின்றன. (1) எம்மாவுருவும் வேண்டுமாற்ருலாவாய் எழிலேறே!" என்கிறபடியே எல்லாருப மும் அப்ராக்ருதமாகையாலே சிறப்புப் பெற்றுள்ள பகவதவதார விக்ரஹங்களுள்' வேதம் பிரமாணமல்லவென்று உபபாதித்து வைதிகருசியைக் குலைப்பதற்காகக் *கள்ளவேடமாகப் பரிக்ரஹித்த புத்தமுநியான விக்ரஹம், ப்ரமேயத்தில் த்யாஜ்ய மான அம்சம். (2) எம்பெருமானுடைய ஸ்வருபருபகுண விபூதிகளை உள்ளபடி பேசுவதற்கென்று ஏற்பட்ட வேதத்தில் * ந ஸ்மர்த்தவ்யோ விசேஷேண வேத மந்த்ரோபி அவைஷ்ணவஃ [வேத மந்திரமாயிருந்தாலும் விஷ்ணு ஸம்பந்தி யல்லாதது விசேஷித்து ஸ்மரிக்கத்தக்கதன்று] என்கிறபடியே ஸ்மரிக்கவுமாகாதபடி க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களை ப்ரசம்ஸிக்கிற வாக்கியங்களாய் மானிடம்பாட லென்னப்பட்ட வேதமலாம்சமானவை ப்ரமாணத்தில் த்யாஜ்யமான அம்சம். (3) * ந சூத்ரா பகவத்பக்தாः விப்ராः பாகவதாः ஸ்ம்ருதாः, ஸர்வவர்ணேஷு தே சூத்ராः யே ஹ்யபக்தா ஜநார்த்தநே. என்று—பகவத் பக்தியில்லாதவர்கள் எந்த வருணத்தவர் களாயிருந்தாலும் சூத்ரர்களே என்று சொல்லப்படுகிறபடியால் ப்ரமாதாக்களில் பகவத்பக்தியற்ற வருணம் த்யாஜ்யமான அம்சம்.

(இப்படி உபாதேயகோடியில் த்யாஜ்யமான அம்சம் இருப்பதுபோலவே, த்யாஜ்யகோடியிலும் உபாதேயமான அம்சம் உண்டு. எங்ஙனே யென்னில்;) (1) ஊர்மனையில் வஸியாமல் பசுக்களுக்குப் புல்லுந் தண்ணீருமுள்ள காடுகளிலே வாழ்கையாலே * காடுவாழ் சாதியுமாகப் பெற்ருன் * என்னும்படியே இடையரிலே ஒருவனுய் வந்து அவதரித்து நிற்கின்ற கண்ணபிரானுடைய "காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணீர்" என்று தாமனுபவித்துப் பிறர்க்கும் அழைத்துக்காட்டும்படி பசுமேய்த்துவருகிறபோதுண்டான அலங்காரத் தோடு கூடியிருக்கிற விக்ரஹம் ப்ரமேயத்தில் உபாதேயமான அம்சம். (2) தமிழ்ப் பாஷையான ப்ரபந்தங்களில் † பகவத்விஷயமானவை ப்ரமாணத்தில் உபாதேய

† "ஹரிகீர்த்திம் விநைவ அந்யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம!, பாஷாகாநம் ந காதவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயா க்ருதம்" என்ற புராணவசனம் இங்கு விவக்ஷிதம். முற்காலத் தில் தருமநெறி தவருமல் செங்கோல் செலுத்திவந்த ஓரரசன் 'பிராமணர்கள் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையாலன்றி வேறு எந்த பாஷையாலும் வ்யவஹரிக்கலாகாது' என்கிற ஒரு சாஸ்த்ரவிதியைப் பார்த்துவிட்டு, தனது நாட்டிலிருந்த அந்தணர்களை ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையினுலேயே ஸகல வ்யவஹாரங்களுஞ் செய்யவேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்தினதுமல்லாமல் இதர பாஷைகளில் பகவத் பஜனைகள் செய்த அந்தணர்களைச் சிறையிலிட்டு நலிந்தும் போந்தான். இங்ஙனம் தான்செய்தது மிகவும் தருமம் என்றே எண்ணியிருந்தான். இவன் உயிர்நீத்தபின் யமகிங்கரர் களால் நரகத்திற்கு இழுத்துக்கொண்டு போகப்பட்டான். அப்போது இவ்வரசன் அவர்களை நோக்கி 'நான் ஒரு பாவமும் பண்ணவில்லையே, என்னை ஏதுக்கு

மான அம்சம். (3) * ச்வபசோபி மஹீபால! விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக: [சண்டாளனாயினும் விஷ்ணு பக்தியுக்தன் அந்தணரிற்காட்டில் மேம்பட்டவன்] என்கிறபடியே சண்டாளர்களில் "பெறற்கரிய நின்னபாதபத்தியான பாசனம்" என்னப்படுகிற பக்தியோடு கூடினவர்கள் ப்ரமாதாக்களில் உபாதேயமான அம்சம். ஆகவிப்படிப்பட்ட த்யாஜ்யோபாதேய விபாகங்களை அறியவல்லவர்கள் "நீரார்முகில் வண்ணன் பேராரோதுவார் ஆரார் அமரரே' என்கிறபடியே ஏதேனும் ஜன்ம வ்ருத்தங்களுடையரேயாகிலும் நித்யஸூரி ஸமாநர் என்னும்படி சிறந்தவர்களாய் "இலங்குவான் யாவருமேறுவர்" என்கிறபடியே நற்கதியெய்த, இவ்வாசியை அறியாதவர்களாய்க் கொண்டு பாகவத ஜன்ம நிருபணம் பண்ணுமவர்கள் "அமரவோரங்கமாறும்" என்கிற திருமாலைப்பாசுரத்திற் கூறியபடியே சிறந்த ஜன்மம் படைத்தவர்களாகிலும் கரும சண்டாளர்களாய் இனியொரு காலமும் கரையேற யோக்யதையில்லை யென்னும்படி அதோகதியை யடைவர்களத்தனை. ..... (90)

(மூ.) 91. தமிழ்மாமுனிதிக்கு சரண்யமென்றவர்களாலே க்வசித்க்வசித்தென்று இவராவிர்ப்பாவம் கலியுங்கெடும்போலே ஸூசிதம்.

[ஆழ்வார் வைபவ ஸூசகமாக ஆர்ஷ ப்ரமாணங்காட்டுதல்]

(ப.) 91. **தமிழ்மாமுனி திக்கு சரண்ய மென்றவர்களாலே** — * வண்டமிழ் மாமுனி * என்று குலசேகராழ்வாரால் த்ராவிட சாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகனாகச் சொல்லப்பட்ட அகஸ்த்யமஹர்ஷியைப்பற்றிப் பேசுமிடத்து * **தக்ஷிணா திக் க்ருதா யேந சரண்யா புண்யகர்மணா** * [அகஸ்த்யனிருக்கிற திக்கு யாவர்க்கும் புகலிடம்] என்று சொன்ன வால்மீகி போன்ற மஹர்ஷிகளாலே,

க்வசித்க்வசித்தென்று - * க்ருதாதிஷு நரா ராஜந் கலாவிச்சந்தி ஸம்பவம், கலௌ கலு பவிஷ்யந்தி நாராயணபராயணா:, க்வசித் க்வசித் மஹாராஜ! த்ரவிடேஷு ச பூரிச:, தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ * என்பது முதலான ச்லோகங்களினால்,

இவராவிர்ப்பாவம்—இவ்வாழ்வார் அவதரிக்கப்போகிறாரென்பது,

கலியுங்கெடும்போலே ஸூசிதம்—திருவாய்மொழியில் * கலியுங்கெடுங் கண்டுகொண்மின் * என்கிற பாசுரத்தினால், திருமங்கையாழ்வார் உடையவர்போல்வார்

இங்ஙனே நலிகின்றீர்கள்!' என்று கேட்க, 'பகவத்பஜனம் பண்ணின அந்தணர்களை நீ சிறையிலிட்டு நலிந்தது பெரும்பாதகமல்லவா?' என்றார்கள். அதற்கு இவன் 'அது எப்படி பாதகமாகும்? அவர்கள் சாஸ்த்ரவிஹிதமான ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையை விட்டு இதர பாஷைகளினால் பஜனை பண்ணினதற்காகவன்றோ நான் தண்டித்தேன், அசாஸ்த்ரீயமான காரியத்தைச் செய்தவர்களைத் தண்டிப்பதுகூடவா பாதகம்? என்றான்; அதற்கு அவர்கள் விடையளித்த ச்லோகமிது: 'பகவத்விஷயம் தவிர மற்ற விஷயங்களில் இதர பாஷைகளை உபயோகிப்பதுதான் அந்தணர்கட்குப் பாதகம்; பகவத் விஷயத்தில் பாஷாந்தரம் உபாதேயமே. இத் தத்துவத்தை நீ அறியாது பக்தர்களை நலிந்தமையால் நீ பாதகியேயாவாய்' என்றார்களென்பது இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து.

அவதரித்துக் கலியுக ஸ்வபாவமும் கழியுமென்று பவிஷ்யத்தான விஷயத்தைக் கண்டு பேசினாப்போலே (த்ரிகாலஜ்ஞரான சுகமஹர்ஷிமுதலானவர்களாலே) ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. [இவ்விஷயம் ஸ்ரீபாகவதம் பதினோராவது ஸ்கந்தத்திலே காணத்தக்கது தாம்ரபர்ணீ தீரத்தில் மஹா ப்ரபாவசாலியான ஆழ்வார் அவதரிக்கப் போகிறாரென்பதை மஹர்ஷிகளும் முன்னமே கண்டு தெரிவித்திருக்கையாலே ஆழ்வாருடைய ப்ரபாவம் அளவிடமுடியாததென்றவாறு.] இங்கு * தக்ஷிணா திக்க்ருதா யேந சரண்யா புண்ய கர்மணா * என்கிற ஸ்ரீராமாயண வசனத்தையுட்கொண்டு ''தமிழ்மா முனிதிக்கு சரண்யமென்றவர்களாலே'' என்று எதற்காகச் சொல்லப்பட்டதென்னில்; வைதிகரான மஹர்ஷிகள் தமிழ்ப் பிரபந்தமிட்டருளுமிவரை கௌரவித்துச் சொல்லக்கூடுமோவென்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடுமாகையாலே அப்படிப்பட்ட சங்கைக்குப் பரிஹாரமாகவே இது சொல்லப்பட்டது; ஒரு த்ராவிடஜ்ஞனாலே தென்திசைக்கு நன்மையுண்டானதாகச் சொன்ன ரிஷிகள் இதுவும் சொல்லத் தட்டில்லையென்று காட்டினபடி.] .... (91)

(தா) 91 ஆழ்வாருடைய வைபவ விசேஷத்தை விளக்கவல்ல ஆர்ஷ ப்ரமாணம் ஏதேனு முண்டோ வென்னில்; உண்டு. * தக்ஷிணா திக் க்ருதா யேந சரண்யா புண்யகர்மணா'' என்று *வண்டமிழ் மாமுனியாகிய அகஸ்தியன் இருக்கிற திசை எல்லார்க்கும் புகலிடம் என்று சொன்ன வியாஸர் முதலிய மஹர்ஷிகளாலே * க்ருதாதிஷு ப்ரஜா ராஜந் கலாவிச்சந்தி ஸம்பவம். கலௌகலு பவிஷ்யந்தி நாராயணபராயணா:-க்வசித்க்வசிந்மஹாராஜ! த்ரமிடேஷு ச பூரிச:, தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ, காவேரீ ச மஹாபாகா ப்ரதீசீ ச மஹாநதீ, யே பிபந்தி ஜலம் தாஸாம் மநுஜா மநுஜேச்வர!, தேஷாம் நாராயணே பக்தி: பூயஸீ நிருபத்ரவா.'' என்று ஞானிகள் வந்து ஆவிர்ப்பவிக்கும் ஸ்தலவிசேஷங்களை அந்தந்த நதீ விசேஷங்களாலே பிரகாசிப்பித்து, அந்த நதீ விசேஷங்களிலுள்ள தீர்த்தத்தைப் பருகுமவர்க்கு பகவத் பக்தி அதிகரிக்குமென்பதையும் சொல்லுகிறவளவில், முந்துறமுன்னம் ''தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர'' என்று இவ்வாழ்வாருடைய ஆவிர்ப்பாவஸ்தலத்தைச் சொல்லுகையாலே, முக்காலமுமறியும் சுகர் முதலிய மஹர்ஷிகளால் இவருடைய திருவவதாரமானது ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது; இஃது எதுபோலவென்னில்; இவ்வாழ்வார் தாமும் மயர்வற மதிநலம் பெற்றவராகையாலே தம்முடைய திருவாய்மொழியில் ‡ ''கலியுங்கெடும்'' என்று திருமங்கையாழ்வார் உடையவர் போல்வார் அவதரித்து அதனால் கலியுக ஸ்வபாவமும் கழியுமென்று மேல் வரும் விஷயத்தைக்கண்டறிந்து அருளிச்செய்ததுபோலே. ... (91)

(மூ) 92. அத்ரி ஜமதக்நி பங்க்திரத வஸு நந்தஸூநுவானவனுடைய யுகவர்ண க்ரமாவதாரமோ வ்யாஸாதிவதாவேசமோ மூதுவர் கரைகண்டோர் சீரியரிலேயொருவரோ? முன்னம்நோற்ற அநந்தன் மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோ வென்று சங்கிப்பர்கள்.

[ஆழ்வாருடைய அவதாரத்தில் பலவகை உல்லோகங்கள்]

‡ 5—2—1 பொலிக பொலிகவில்.

(ப.) 92. **அத்ரிஜமதக்நி**—(ஸூநுவாய்) க்ருதயுகத்திலே ப்ராஹ்மணோத்தமர்களான அத்ரிக்கும் ஜமதக்நிக்கும் புத்திரனாய்க்கொண்டு தத்தாத்ரேயனும் பரசுராமனுமாய்,

பங்க்திரத (ஸூநுவாய்)—த்ரேதாயுகத்திலே க்ஷத்ரியனான தசரதசக்ரவர்த்திக்குத் திருமகனாய்,

வஸுநந்த ஸூநுவானவனுடைய—த்வாபரயுகத்திலே யயாதிசாபத்தாலே அபிஷேகப்ராப்தியற்ற யதுகுலத்தில் பிறந்து க்ஷத்ரியரில் தாழ்ந்தவராய் வைச்யப்ராயராயிருக்கிற வஸுதேவர்க்கும், கோரக்ஷணவ்ருத்தியாலே ஸாக்ஷாத்வைச்யரான ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கும் திருமகனாய்,

யுகவர்ணக்ரமாவதாரமோ?—இப்படி க்ருதத்ரேதாதியுகக்ரமத்திலே ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரியாதி வர்ணக்ரமேண அவதரித்துவந்த எம்பெருமான் நான்காவதான வருணத்திலே வந்தவதரித்தபடியோ!;

வ்யாஸாதிவத் ஆவேசமோ!—வேதங்களை வகுப்பது முதலான காரியங்களை நிர்வஹிப்பதற்காக வ்யாஸர் முதலான முனிவர் பக்கலில் ஆவேசித்தாப்போலே இவரைக்கொண்டு தமிழ் வேதத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்காக இவர் பக்கலில் ஆவேசித்தபடியோ?

மூதுவர் கரைகண்டோர் சீரியரிலேயொருவரோ!—[மூதுவரிலே யொருவரோ! கரைகண்டோரிலே யொருவரே! சீரியரிலே ஒருவரோ! என்று யோஜிப்பது.] * விண்ணாட்டவர் மூதுவர் * என்னப்பட்ட நித்ய ஸூரிகளிலே இவ்விபூதியைத் திருத்துகைக்காக எம்பெருமானுடைய நியமனத்தாலே வந்தவதரித்தாரொருவரோ!, * கலக்கமில்லா நல்தவ முனிவர் **கரைகண்டோர்** * என்கிற பாட்டில் கரைகண்டோரென்று சொல்லப்பட்டவர்களாய் ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்பட்டிருக்குமவர்களான முக்தாத்மாக்களிலே ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்துவதாக பகவதாஜ்ஞையாலே வந்தவதரித்தாரொருவரோ?, * பாற்கடல் பாம்பணைமேல் பள்ளிகொண்டருளும் சீதனையே தொழுவார் **விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியரே** * என்கிற பாசுரத்தில் நித்யமுக்தர்களிற் காட்டிலும் மேம்பட்டவர்களாகச் சொல்லப்பட்ட ச்வேதத்வீபவாஸிகளிலே, இங்குள்ளாரைத் திருத்துகைக்காக வந்தவதரித்தாரொருவரோ!

முன்னம் நோற்ற அனந்தன்மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோ!—[முன்னம் நோற்ற புண்ணியம், அனந்தன்மேற் புண்ணியம் பலித்தவரோ! என்று யோஜிப்பது] கீழ்ச்சொன்னவர்கள் ஒருவருமன்றிக்கே ஸம்ஸாரிகளுக்குள்ளேயே, * முன்னம் நோற்ற விதி கொலோ * என்கிறபடியே அனேக ஜன்மஸஞ்சிதமான தம்முடைய ஸுக்ருதம் பலிக்கப் பெற்றவராய்க்கொண்டு இப்படி திருந்தினரொருவரோ!, அல்லது, * அனந்தன்மேல் கிடந்த வெம்புண்ணியா! * என்று அனந்தசாயியான ஸநாதந புண்யமென்று சொல்லப்பட்ட ஸர்வேச்வரன்தானே நித்ய ஸம்ஸாரியை நித்ய ஸூரியாக்கவல்ல தன்னுடைய நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ விசேஷம் பலிக்க இப்படி திருந்தினரொருவரோ!,

என்று சங்கிப்பர்கள்—இப்படிக் கீழ்ச்சொன்ன வகைகளாலே இவரை இன்னாரென்று நிச்சயிக்கமாட்டாமல் பலபடியாக மாஜ்ஞானிகளும் சங்கிப்பர்கள். ... (92)

(தா.) 92. இப்படி அவதரித்த இவர்தாம் ஆரென்னில்; மாஞானிகளுங்கூட இவரை இன்னாரென்று அளவிடமாட்டாமல் அதிசங்கை பண்ணிக்கொண்டேயிருப்பர்களென்பது சொல்லப்படுகிறது.—கிருதயுகத்திலே அத்ரியும் ஜமதக்நியுமாகிற பிராமணோத்தமர்களுக்குப் பிள்ளையாய்க்கொண்டு தத்தாத்ரேயனும் பரசுராமனுமாய்த் திருவவதரித்தும், த்ரேதாயுகத்திலே க்ஷத்ரியனான தசரத சக்ரவர்த்திக்குப் பிள்ளையாய்த் திருவவதரித்தும், த்வாபர யுகத்திலே யயாதி சாபத்தாலே அபிஷேகப்ராப்தியற்ற யதுகுலத்தில் பிறக்கையாலே க்ஷத்ரியரில் தண்ணியராய் வைச்யப்ராயராயிருக்கிற வஸுதேவர்க்கும் (*) "க்ருஷி கோரக்ஷ வாணிஜ்யம் வைச்யம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்" என்கிறபடியே கோரக்ஷணம் முதலிய தருமத்தையுடைய ஸாக்ஷாத் வைச்யரான ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கும் புத்திரனாய்த் திருவவதரித்தும் ஆகவிப்படி முதல்யுகத்தில் முதல் வருணத்தில் அவதரிப்பது, இரண்டாவது யுகத்தில் இரண்டாவது வருணத்தில் அவதரிப்பது, மூன்றாவது யுகத்தில் மூன்றாவது வருணத்தில் அவதரிப்பது என்கிற முறையாக அவதரித்துவந்த ஸர்வேச்வரன் நான்காவதான இக்கலியுகத்திலே நான்காம் வருணத்திலே வந்து அவதரித்தபடியோ! என்று சிலர் சங்கிப்பர்கள்; "க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்" என்றும், * "ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மஹாமுநி:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதங்களைப் பகுத்தல் முதலான அரிய பெரிய காரியங்களை நிர்வஹிப்பதற்காக வியாஸர் முதலிய முனிவர்கள் பக்கலில் ஆவேசித்தது போலே இவரைக்கொண்டு தமிழ்மறையை வெளியிடுவதற்காக இவர் பக்கல் ஆவேசித்தானோ! என்று சிலர் சங்கிப்பர்கள்; "விண்ணாட்டவர் மூதுவர்" என்று பரமபதத்தவர்களான நித்யஸூரிகளிலே ஒருவர்வந்து இந்நிலத்தைத் திருத்துகைக்காக எம்பெருமானது கட்டளையினால் அவதரித்தபடியோவென்று சிலர் சங்கிப்பர்கள். "கரைகண்டோர்" என்று சொல்லப்பட்டவர்களாய் ஸம்ஸாரத்தைக்கடந்து அக்கரைப்பட்டிருப்பவர்களான முக்தர்களிலே ஒருவர் ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்ளுதற்காக இங்கு வந்து அவதரித்தபடியோவென்று சிலர் சங்கிப்பர்கள். "பாற்கடல் பாம்பணைமேல் பள்ளிகொண்டருளுஞ்சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியர்" (திருவிருத்தம்) என்று சொல்லப்பட்ட ச்வேதத்வீப வாஸிகளிலே ஒருவர் நம் போலியரைத் திருத்துகைக்காக ஈச்வரேச்சையாலே அவதரித்தபடியோவென்று சிலர் சங்கிப்பர்கள். [இவ்வாழ்வாருடைய வைபவத்

(*) பகவத்கீதையில் பதினெட்டாவது அத்யாயத்தில் க்ருஷியையும் பசு ரக்ஷணத்தையும் வர்த்தகத்தையும் வைச்ய தர்மமாகச் சொல்லியிருத்தலால் கோரக்ஷணத்திற்கு இட்டுப்பிறந்த நந்தகோபர் வைச்யர் ஆவர்.

"கலௌ புந: பாபரதாபிபூதே ஸ உத்பபூவாச்ரிதவத்ஸலத்வாத், பக்தாத்மநா ஸர்வஜநாந் ஸுகோப்தும் விச்வாதிகோ விச்வமயோ ஹி விஷ்ணு:" என்று கலியுகத்திலே எம்பெருமான் பக்தரூபியாய் அவதரித்தானென்று ரிஷிகள் சொல்லுகையாலும் இப்படி சங்கிக்கக் குறையில்லை. "சேமங்குருகையோ செய்ய திருப்பாற்கடலோ, நாமம் பராங்குசமோ நாரணமோ? தாமம் துளவோ வகுளமோ தோளிரண்டோ நான்கு முளவோ பெருமானுனக்கு" என்ற பாடலும் இதனை வற்புறுத்தும்.

தைப் பார்த்தால் எல்லார்படியும் சொல்லலாம்படியிருக்கையாலே இப்படியும் தனித்தனியே சங்கிப்பார்க்குச் சங்கிக்கக் குறையில்லை யென்றுணர்க "பின்னை கொல் நிலமாமகள் கொல் திருமகள்கொல் பிறந்திட்டாள்" என்கிறபடியே பிராட்டிமாரோடு சேர்த்துப் பார்க்கும்போதும் தனித்தனியே சங்கிக்கலாம்படியன்றோ இருப்பது.] கீழ்ச்சொன்னவர்கள் ஒருவருமல்லாமல் ஸம்ஸாரிகளுக்குள்ளேயே 'முன்னம் நோற்ற விதிகொலோ!' என்கிறபடியே கீழ்க்கழிந்த பல ஜன்மங்களில் திரட்டின ஸுக்ருதத்தின் பயனாய்க்கொண்டு இப்படி திருந்தினரொருவரோ! என்றும் சங்கிப்பர்கள். அன்றியே "அனந்தன்மேல்கிடந்த வெம்புண்ணியா" என்று—நிர்ஹேதுக கடாக்ஷவிசேஷத்தினால் நித்யஸம்ஸாரியை நித்யஸூரியோடொக்கச் செய்யவல்ல அநந்தசாயியான ஸநாதநபுண்யம் முழுநோக்காகப்பலித்து இங்ஙனே திருந்தினரொருவரோ! என்றும் சிலர் சங்கிப்பர்கள். [இங்ஙனம் கீழ்ச்சொன்னவைகளாலே இவரை இன்னாரென்று அறுதியிடமாட்டாமல் மஹாமேதாவிகளும் சங்கித்துக்கொண்டே யிருப்பர்களென்றதாயிற்று.] ... . (92)

(மூ.) 93. இதுக்குமூலம் யான் நீயென்று மறுதலைத்து, வானத்து மண்மிசைமாறும
நிகருமின்றி, நிலையிடந்தெரியாதே, தெய்வத்தினம் ஒருவகைக்கொப்பாக,
இனத்தலைவ னந்தாமத்தன்புசெய்யச், சேர்ந்தமைக் கடையாள
முளவாக, உகந்துகந்து திமிர்கொண்டாலொத்து, நாட்டியல்வொழிந்து,
சடரையோட்டி, மதாவலிப்தர்க்கு அங்குசமிட்டு, நடாவிய கூற்றமாய்த்,
தீயன மருங்கு வாராமல், கலியுகம் நீங்கிக் கிதயுகம்பற்றிப்,
பட்டெழுபோதறியாதிருந்த ப்ரபாவம்.

[ஆழ்வார்திறத்திலுண்டாகும் பலவகையான சங்கைகளுக்கு ஹேது இன்னதென்றல்]

(ப.) 93. இதுக்கு மூலம்—இவ்வாழ்வாரைக் கண்ட ஞானிகள் இவரின்னாரென்று நிர்ணயிக்கமாட்டாமல் இங்ஙனே சங்கிப்பதற்கு ஹேதுவேதென்னில்;

யான்னீயென்று மறுதலைத்து—(இந்த மஹாசூர்ணையிலுள்ள ஒவ்வொரு வாக்யத்திற்கும் 'இருந்த ப்ரபாவம்' என்ற முடிவிலே அந்வயம் காணவேணும். யான்னீயென்று மறுதலைத்திருந்த ப்ரபாவம், வானத்து மண்மிசை மாறும் நிகருமின்றியிருந்த ப்ரபாவம், நிலையிடம் தெரியாதே யிருந்த ப்ரபாவம்......என்றிப்படி கூட்டி அந்வயிப்பது) பெரிய திருவந்தாதியில் * புவியுமிருவிசும்பும் நின்னகத்த, நீயென் செவியின் வழிபுகுந்து என்னுள்ளாய், அவிவின்றி யான் பெரியன், நீ பெரியை யென்பதனை யாரறிவார் * என்கிற பாசுரத்தில்—உன்னை யென்னுள்ளே யடக்கியிருக்கிற நான் பெரியவனா? என்னுள்ளே அடங்கியிருக்கிற நீ பெரியவனா? என்று உபய விபூதியுக்தனோடே மறுதலைக்கிற வைபவம்;

வானத்து மண்மிசை மாறும் நிகருமின்றி—(வானத்து நிகரின்றி, மண்மிசை மாறின்றி! என்று யோஜிப்பது) * தண்டாமரை சுமக்கும் பாதப்பெருமானைச் சொன்மாலைகள் சொல்லுமாறமைக்கவல்லேற்கு இனியாவர் நிகர் அகல் வானத்தே * என்றும், * வலக்கையாழி யிடக்கைச் சங்கமிவையுடைய மால்வண்ணனை மலக்குநாவுடையேற்கு மாறுளதோ விம்மண்ணின்மிசையே * என்றும் தாமே சொல்லிக்கொள்ளலாம்படி உபயவிபூதியிலும் ஒப்பில்லாதவராயிருந்த வைபவம்;

நிலையிடம் தெரியாதே—* அடியார் நிலாகின்ற வைகுந்தமோ வையமோ நும் நிலையிடமே * என்று திருவிருத்தத்தில் அந்யாபதேசத்தாலே பேசும்படி வாஸஸ்தலம் தெரியாதபடியான வைபவம்; (ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்கள் கலசி நடக்கப்பெற்ற ஆழ்வாரை நித்யஸம்ச்லேஷாநந்தசாலிகளான நித்யஸூரிகள் படியிலே நினைக்கமுடியாமையாலும், உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணனென்றிருக்கிற விவரை உண்டியே உடையே உகந்தோடு மிம்மண்டலத்தார்படியிலே நினைக்கமுடியாமையாலும் ஆழ்வாருடைய வாஸஸ்தலம் வைகுந்தமா வையமாவென்று ஸந்தேஹிக்க வேண்டியதாயிற்றென்று உணர்க.]

தெய்வத்தினம் ஒருவகைக் கொப்பாக—* தெய்வத்தினம் ஓரனையீர்களாய் * என்று அந்யாப தேசத்திலிட்டுத் திருவிருத்தத்திலருளிச் செய்தபடியே, ஒருவர் இருவரன்றிக்கே நித்யஸூரிகளெல்லாருங் கூடினாலும் தமக்கு ஒருவகைக்கொப்பாம்படியான வைபவம்;

இனத்தலைவன் அந்தாமத்தன்பு செய்ய—* வானோரினத்தலைவன் கண்ணன் * என்கிற பாசுரப்படி நித்யஸூரித் திரள்களுக்கு நிர்வாஹகனான ஸர்வேச்வரன் * அந்தாமத்தன்புசெய் தென்னாவி சேரம்மானுக்கு * என்கிறபடியே பரமபதத்தில் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தையெல்லாம் தம் பக்கலிலே ஒருமடைசெய்து பண்ணும்படியான வைபவம்;

சேர்ந்தமைக்கு அடையாள முளவாக—* திருவருள்களுஞ் சேர்ந்தமைக்கு அடையாளம் திருந்தவுள * என்கிற பாசுரப்படியே மேன்மேலும் அவனுடைய விஷயீகாரங்களைப் பெற்றமைக்கு நல்ல அடையாளமான கலவிக்குறிகளுண்டென்று காட்டும்படியான வைபவம்;

உகந்துகந்து திமிர்கொண்டாலொத்து—* உகந்துகந்து உள்மகிழ்ந்து குழையுமே * என்றும், * திமிர்கொண்டா லொத்துநிற்கும் * என்றும் சொன்னபடியே அவனுடைய வடிவழகு சீலம் முதலானவற்றை யநுஸந்தித்து மேன்மேலும் விளைகிற மகிழ்ச்சியினாலே சிதிலராவது, பரப்ரஹ்மத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்களைப்போலே ஸ்திமிதராவதாய் இருந்த வைபவம்;

நாட்டியல்வொழிந்து—* நாட்டாரோடியல் வொழிந்து நாரணனை நண்ணினமே * என்கிறபடியே அன்னபானங்களுக்கும் அஹங்கார மமகாரங்களுக்கும் வசப்பட்டிருக்கிற லௌகிகரோடு சேர்த்தியற்றிருக்கையாகிற வைபவம்;

சடரையோட்டி—சடகோபராகையாலே, சுஷ்கதர்க்கங்களாலே தங்கள் தங்கள் தங்களைப் பேசும் பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளாகிற சடரைத் தம் அருளிச்செயல்களாலே நிரஸித்த வைபவம்;

மதாவலிப்தர்க்கு அங்குசமிட்டு—பராங்குசராகையாலே வஞ்சமுக்குறும்பினர்களான மத்த வாரணங்களுக்கு மாவட்டியிட்டு அடக்கின வைபவம்;

நடாவிய கூற்றமாய்—* பறவையின்பாகன் மதனசெங்கோல் நடாவிய கூற்றங்கண்டீர் * என்று திருவிருத்தத்தில் அந்யாபதேசத்திலே பேசும்படி தம்முடைய கண்ணுக்கிலக்கானவர்களின் ஸம்ஸாரத்துக்கு ம்ருத்யு என்னலாம்படியான வைபவம்;

தீயன மருங்குவாராமல்—கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி பகைபசி தீயனவெல்லாம் * என்கிற பாசுரத்திற்சொன்ன வியாதி முதலான ஸகல தோஷங்களும் ஸகல பாபங்களும் * வாஞே மறிகடலோ - வன்துயரை மருங்கு கண்டிலமால் * என்கிற பாசுரப்படியே அருகும் வாராதபடியாயிருந்த வைபவம்;

கலியுகம்நீங்கிக் கிருதயுகம்பற்றி—கலியுகமொழிந்து க்ருதயுகம் புகுந்ததென்னும் படியான வைபவம்,

பட்டெழுபோதறியாதிருந்த ப்ரபாவம்—* பட்டபோதெழுபோதறியாள் விரை மட்டலர் தண்டுழாயென்னும் * என்கிற பாசுரப்படியே உதயாஸ்தமன காலங்கள் அறியாதிருந்த வைபவம். [இதுக்கு மூலம்–இப்படியிருந்த ப்ரபாவம் என்று வாக்ய ஸம்பந்தம் காண்க.] ... ... (93)

(நா.) 93. ஞானிகள் இப்படியிவரைச் சங்கிப்பதற்கு ஹேது ஏதென்னில், இதற்கு மூலம் இவருடைய ப்ரபாவ விசேஷமே எனப்படுகிறது.—அந்த ப்ரபாவ விசேஷம் ஏதென்னில்;—இவ்வாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் "புவியுமிருவிசும்பும் நின்னகத்த, நீ என் செவியின் வழி புகுந்து என்னுள்ளாய், அவிவின்றி யான் பெரியன் நீ பெரியையென்பதனை யாரறிவார்? ஊன்பருகு நேமியாய்! உள்ளு" என்று 'நீ பெரியவனு? நான் பெரியவனு? என்று எம்பெருமானேடு போராடுகிருர்; உபய விபூதியையும் உள்ளே அடக்கிக்கொண்டிருக்கிற நீ எனது செவிப்புலன்வழியாக என்னுள்ளே புகுந்து அடங்கிக்கிடக்கின்ருயாதலால் விபூதியுக்தனுன உன்னைக் காட்டிலும் விபூதியுட்பட உன்னையுஞ்சேர்த்து அடக்கிக்கொண்டிருக்கின்ற நானன்ரே பெரியவனென்னத் தகுதியுடையேன் என்கிருர். ஆக இப்படிப்பட்ட பெருமையுடையராயும்;

"பெருமானைச் சொல்மாலைகள் சொல்லுமாறமைக்கவல்லேற்கு இனியாவர் நிகர் அகல் வானத்தே" என்றும், "வலக்கை யாழியிடக்கைச் சங்கமிவையுடை மால்வண்ணனை, மலக்குநாவுடையேற்கு மாறுளதோ இம்மண்ணின் மிசையே" என்றும் தாமே பரவசராய்ப் பேசலாம்படி எம்பெருமானை ஸ்வாதீனப்படுத்துகிற திருவாய்மொழியைப் பாடுகிற நாவீறுடைமையாலே உபயவிபூதியிலும் தமக்கு ஒப்பாவார் ஒருவருமில்லாதவராயும்,

இவர்க்கு எம்பெருமானேடு கலவியும் பிரிவும் கலசி நடக்கையாலே, கலவியால்வந்த ரஸமே பெருகிச்செல்லும் அங்குள்ளார்படியுமல்லாமல் அன்னபாநாதிகளாலே தரிக்கின்ற இங்குள்ளார்படியுமல்லாமல் இப்படி உபயவிபூதியிலுமடங்காமையாலே 'அடியார் நிலாகின்ற வைகுந்தமோ வையமோ நும் நிலையிடமே' என்று தாமே அந்யாபதேசத்தாலே பேசவேண்டும்படி வாஸஸ்தலம் தெரியாதபடியாயும்,

(*) "தெய்வத்தினம் ஓரனையீர்களாய்" என்று ஒருவரிருவரல்லாமல் நித்ய ஸூரிகளெல்லாருங் கூடினலும் தமக்கு எல்லாப்படியாலும் ஒப்பாகமாட்டாமல் ஒருவகைக்கு ஒப்பாகும் படியாயும்;

வானேரினத்தலைவனை அந்த ஸர்வேச்வரன் "அந்தாமத்தன்பு செய்து என்னுவி சேரம்மானுக்கு" என்னும்படியே பரமபதத்தில்பண்ணும் வியாமோ

(*) திருவிருத்தம் 23.

ஹத்தையெல்லாம் தம் பக்கலிலே ஒருமடைகொள்ளப்பண்ண, "திருவருள்மூழ்கி
வைகலும் செழுநீர் நிறக்கண்ணபிரான் திருவருள்களுஞ் சேர்ந்தமைக்கு அடை
யாளம் திருந்தவுள" என்று மேன்மேலும் அவனது விஷயீகாரங்களைப் பெற்றபடிக்
குப் போதுமான அடையாளங்கள் வாய்கரையிலே தோன்றுகை முதலான கலவிக்
குறிகள் உண்டாய்ச்செல்ல, அவனது அழகு சீலம் முதலியவற்றை அநுஸந்தித்து
மேன்மேலும் விளைகின்ற ஸந்தோஷத்தினால் சிதிலராவது, பரப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்
காரம் பிறந்தாரைப்போலே ஸ்திமிதராவதாய், உண்டியே உடையே உகந்தோடி,
யானேயென்றனதேயென்று அஹங்காரமமகாரவச்யராயிருக்கின்ற லௌகிகரு
டைய ஸம்பந்தமற்று, சடகோபராகையாலே பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளாகிற சடரைத்
தமது ஸூக்தி விசேஷங்களாலே துரத்தி, பராங்குசராகையாலே முக்குறும்பினால்
கொழுத்துத்திரியுமவர்களுக்கு மதமொழிந்து தலைவணங்குமாறு உபதேசரூபமான
அங்குசமிட்டு, ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலே எல்லார்க்கும் பக்தியை யுண்டாக்கி
நடத்தாநின்றுகொண்டு தமது கடாக்ஷத்தில் அகப்பட்டவர்களின் ஸம்ஸாரத்திற்கு
ம்ருத்யுவாய், ஸாம்ஸாரிகதுஃக்கஹேதுவான பாபம் முதலியவை அருகிலும் தலை
காட்டமாட்டாதபடியாய் பகவத்ருசி விரோதியான கலியுகம் கழிந்தொழிந்து கேவல
வைஷ்ணவ தருமமே நடக்குமதான க்ருதயுகம் பிரவேசிக்கும்படியாய், இரவு
பகலென்பதுமறியாமல் அகாலகால்யமான தேசத்திற்போலே எம்பெருமானுடைய
அநுபவமே போதுபோக்காக இருக்கப்பெற்றவராயும் அமைந்த அமைதியே
யாயிற்று கீழ்ச்சொன்ன சங்கைக்குக் காரணம். .... (93(

(மூ.) 94. அதுக்குஹேது - ஊழிதோறுஞ் சோம்பாது ஒன்றிப் பொருளென்று
அளிமகிழ்ந்து முற்றுமாய் நின்று நாலுரைத்து யோகு புணர்ந்து
கண்காணவந்து ஆள்பார்க்கிறவன் உலகினதியல்வை நல்வீடுசெய்ய
இணக்குப்பார்வைதேடிக், கழலலர் ஞானமுருவின முழுது மோட்டின
பெருங்கண் எங்குமிலக்கற்று, அன்போடு நோக்கான திசையிலே,
ஆக்கையில் புக்குழன்று மாறிப்படிந்து துளங்குகிறவர்மேலே படப்,
பக்கநோக்கறப் பண்ணின விசேஷ கடாக்ஷம்.

[எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுககடாக்ஷமே ஆழ்வார் பக்கலில் பலித்ததென்றல்]

(ப.) 94. இதுக்குஹேது—கீழே விரிவாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரபாவம் ஆழ்
வார்க்கு உண்டாகைக்கு ஹேதுவேதென்னில்;

ஊழிதோறும் சோம்பாது ஒன்றிப்பொருளென்று அளிமகிழ்ந்து—* ஊழிதோறும்
தன்னுள்ளே படைத்து * என்றும், *சோம்பாதிப் பல்லுருவை யெல்லாம் படர்வித்த
வித்தா * என்றும், * ஒன்றியொன்றி யுலகம்படைத்தான் * என்றும், * பொருளென்
றிவ்வுலகம் படைத்தவன் * என்றும் * அளிமகிழ்ந்துலகமெல்லாம் படைத்து *
என்றுமுள்ள பாசுரங்களின்படியே கல்பந்தோறும் ஸ்ருஷ்டிக்கச் செய்தேயும்
பலமாகாதிருக்கவும் என்றேனுமொருநாள் ப்ரயோஜனப்படுமென்று ஜகத்ஸ்ருஷ்
டியை அடுத்தடுத்துப் பண்ணியும்,

முற்றுமாய்நின்று—* நிலநீரெரிகால் விண்ணுயி ரென்றிவைதான் முதலாமுற்று மாய் நின்ற வெந்தை * என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களிலே அநு ப்ரவேசித்து நின்றும்,

நூலுரைத்து—* அன்னமதாயிருந்து அங்கற நூலுறைத்த * என்கிறபடியே ஹம்ஸருபியாய் சாஸ்த்ரத்தை யுபதேசித்தும்,

யோகுபுணர்ந்து—* குறைவில் தடங்கல் கோளரவேறித் தன்கோலச் செந்தா மரைக் கண் உறைபவன் போலவோர் யோகுபுணர்ந்த வொளிமணிவண்ணன் * என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிருப்போலே ஜகத்ரக்ஷணோ பாய சிந்தைபண்ணியும்,

கண்காணவந்து—* துயரில் மலியும் மனிசர் பிறவியில் தோன்றிக் கண்காண வந்து * என்கிறபடியே மானிடப்பிறவியிலே பிறந்து அவர்களுடைய மாம்ஸ சக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமாம்படி வந்தும்,

ஆள்பார்க்கிறவன்—இப்படி அவதாரம் முதலியவற்றாலே * ஆள்பார்த்துழி தருவாய் * என்கிற பாசுரப்படியே 'எனக்கடிமை யாவாருண்டோ'வென்று இதுவே வேளாண்மையாகத் தேடித்திரிகிற ஸர்வேச்வரன்,

உலகினதியல்வை நல்வீடுசெய்ய—* ஓஓவுலகினதியல்வே * என்கிற பாசுரத் தில் விரிவாகக் கூறி நிர்வேதப்படுகைக் குடலான லோகஸ்வபாவத்தை * யாதா னும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடு செய்யும் * என்கிற பாசுரப்படியே ஸவாஸந மாகப் போக்குகைக்காக;

இணக்குப்பார்வைதேடி—ம்ருகபக்ஷிகளைப் பிடிப்பார் பார்வைவைத்துப் பிடிக்கு மாபோலே ஸம்ஸாரிகளைப் பிடிக்கைக்குப் பார்வையாகக் கூடியவர் 'யாரென்று தேடி,

கழல் அலர்ஞானமுருவின முழுது மோட்டின பெருங்கண் எங்குமிலக்காற்று—உலக ளந்த திருவடியும் தன்னுடைய விகஸிதஜ்ஞானமும் மறுபாடுறுவின பரப்பெங்கும் ஓட்டிப்பார்த்த பெரிய திருக்கண்களானவை ஓரிடத்திலும் அதுக்கு ஆவாரைக் காணுமல், (ஒரு வ்யக்தியை அப்படிக்காக்குவதாகப் பார்க்கிறவளவிலே,)

அன்பொடு நோக்கான திசையிலே—* அன்பொடு தென்திசை நோக்கிப் பள்ளி கொள்ளும் * என்று ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானுக்காக எப்போதும் அன்போடு பார்த்துக் கொண்டு கிடக்கையாலே தனக்குப் பள்ளமடையான தென்திக்கிலே,

ஆக்கையில் புக்குழன்று மாறிப்படிந்து துளங்குகிறவர்மேலே பட—* யாதானு மோராக்கையில் புக்கு * என்றும், * அந்நாள் நீதந்தவாக்கையின் வழியுழல்வேன் * என்றும், * மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து * என்றும், * பல்பிறவியில் படிகின்ற யான் * என்றும், * பிறவிக்கடலுள் நின்று நான்துளங்க * என்றும் சொல்லுகிற படியே கர்மாநுகுணமாக ஏதேனு மொரு சரீரத்திலே புகுந்து அந்த சரீரத்தின் வழியேபோய் ஜன்ம பரம்பரைகளிலே படிந்து ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் துவண்டு நடுங்குகிற இவர் மேலேபட, (இவர்மீது கடாக்ஷம் விழுந்தவளவிலே)

பக்கநோக்கறப் பண்ணின விசேஷ கடாக்ஷம்—* எங்கும் பக்கநோக்கறியான் என் பைந்தாமரைக் கண்ணனே * என்கிறபடியே பிராட்டிமார்கள் திருமுலைத்தடத் தாலே நெருக்கி யணைத்தாலுங்கூட புரிந்துபார்க்கவறியானென்னும்படி ஸ்வேச்சை யாலே நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணப்பட்ட விசேஷ கடாக்ஷம். [இதுக்கு ஹேது— இப்படிப்பண்ணின விசேஷகடாக்ஷம் என்று வாக்யாந்வயம்.] ... (94)

(நா.) 94. இவ்வாழ்வாருக்கு இவ்வளவு ப்ரபாவம் விளைந்தமைக்குக் காரணமெதென்னில் :—பயிர்செய்பவன் தான் பண்ணின க்ருஷிகள் தப்பினாலும் சோம்பலுற்றுப் பின்வாங்காமல் பின்னையும் க்ருஷியை விடாமல் நடத்துமாபோலே, எம்பெருமான் கல்பந்தோறும் ஸ்ருஷ்டிக்கச்செய்தே ஸபலமாகாதிருக்க, அவ்வளவோடே கைவாங்காமல் மிகவும் முயற்சியுற்று என்றேனுமொருநாள் பலிக்குமென்று க்ருஷியையுகந்து உலகப்படைப்புத் தொழிலைநடத்தி, அங்ஙனம் படைக்கப்பட்ட ஜகத்தில் அநுப்ரவேசித்து, அவற்றைச் சொல்லும் வாசகசப்தம் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி ப்ரகாரியாய்நின்று, அறியவேண்டிய அர்த்தங்களை வெளியிடவல்ல சாஸ்திரங்களை யுபதேசித்து திருப்பாற்கடலில் திருவனந்தாழ்வான் மீதேறிப் படுக்கைவாய்ப்பாலே கண்வளர்ந்தருளுகிறுப்போலே ஜகத்ரக்ஷணசிந்தைசெய்து, சிந்தித்த வுபாயத்திற்குத்தகுதியாக * என்றேனும் கட்கண்ணால் காணக்கூடாத தான் * துயரில்மலியும் மனிசர்பிறவியில் தோன்றிக் கண்காணவந்து, இப்படி அவதாராதிகளாலே 'எனக்கு அடிமையாவாருண்டோ?' என்று இதுவே காரியமாகத் தேடித்திரிகிறவன் சப்தாதி விஷயங்களிலே துக்கப்பட்டு அழுந்துகிற லோகஸ்வபாவத்தை வாஸநையோடே போக்குகைக்காக, மிருகபட்சிகள் பிடிப்பார் ஸஜாதீயபுத்தியாலே தன்னோடே இணக்கவற்றான ம்ருகபட்சிகளைப் பார்வையாக வைத்துப் பிடிக்குமாபோலே ஸம்ஸாரிகளையும் ஸஜாதீயரைக்கொண்டு பிடிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அதற்கு ஆவாரார்? என்று தேடி, "கழறலமொன்றே நிலமுழுதாயிற்று" என்கிற பாசுரத்திற்படியே தனது திருவடித் தாமரையும் ஜ்ஞானதீபமும் மறுபாடுருவின பரப்பெங்கும் ஓட்டிப்பார்த்த புண்டரீகாக்ஷனுடைய திருக்கண்களானவை ஓரிடத்திலும் அதற்கு ஆவாரைக்காணாமல், ஒரு வ்யக்தியை அப்படிக்கு ஆக்குமதாகப் பார்க்கிறவளவிலே, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் விஷயமாக எப்போதும் அன்புடன் நோக்கிக்கொண்டு கிடக்கையாலே தனக்குப் பள்ளமடையான தென்திசையிலே கர்மாநுகுணமாக ஏதேனுமொரு சரீரத்திலே பிரவேசித்து அந்த சரீரத்தின் வழியேபோய் ஜன்மபரம்பரைகளிலே தோள்மாறி அந்த அநர்த்தத்திலே வெறுப்பின்றியே அதிலே அவகாஹித்துத் தரைகாணவொண்ணாத ஸம்ஸாரக் கடலினுள்ளே ஆழ்ந்து நடுங்குகிற இவ்வாழ்வார்மேலேபட, இப்படி இவர்மேலே பட்ட இதனை "நம்மேலொருங்கே பிறழவைத்தார்" என்கிறபடியே ஒரு மடைப்படுத்தி "எங்கும் பக்கநோக்கறியான்" என்று நாச்சிமார் திருமுலைத்தடத்தாலே நெருக்கியணைத்தாலும் புரிந்துபார்க்க அறியானென்னும்படி ஸ்வேச்சையாலே நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணப்பெற்ற விசேஷகடாக்ஷமாய்த்து கீழ்ச்சொன்ன ஆழ்வார் பிரபாவத்திற்கு ஹேது. [இத்தால் "அத்ரிஜமதக்நி......" இத்யாதி சங்காஸூத்ரத்திற்சொன்ன சங்கைகளெல்லாங்கிடக்க, அநந்தன்மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவர் இவர் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டதாயிற்று.] ... ... (94)

(மூ.) 95. ச்ரமணீவிதுர ரிஷிபத்நிகளைப் பூதராக்கின புண்டரீகாக்ஷன்
நெடுநோக்கு, சாபமிழிந்தென்னப்பண்ணுமிறே.

[பகவத் கடாக்ஷத்தின் பெருமை கூறுதல்]

(ப.) 95. ச்ரமணியை—* ச்ரமணீம் தர்மநிபுணாம்அபிகச்ச * என்று கபந்தன் சொன்னபடி சென்று விஷயீகரித்த [வேடுவிச்சியான] சபரியையும்,

விதுரனை—அன்னமிட்ட விதுரரையும்,

ரிஷிபத்னியை—பக்தவிலோசனத்திலிருந்து வேண்டடிசில் கொணர்ந்த ரிஷி பத்னிகளில் ஒருத்தியையும்,

பூதராக்கின—பரிசுத்தர்களாகச்செய்த,

புண்டரீகாக்ஷன்நெடுநோக்கு—புண்டரீகாக்ஷனை பகவானுடைய கடாக்ஷமானது,

சாபமிழிந்தென்னப்பண்ணுமிறே—* அங்கணிரண்டுங்கொண்டு எங்கள்மேல் நோக்குதியேல் எங்கள்மேல் சாபமிழிந்து * என்கிறபடியே அநுபவித்தே தீரவேண்டிய ஸகல பாபங்களும் தீரும்படி பண்ணுமன்றோ. [இந்த சூர்ணிகையில் "பூதராக்கின புண்டரீகாக்ஷன் நெடுநோக்கு" என்ற சொல்தொடரமைப்பு வெகு ஆச்சரியமானது. இம்மூன்று சொற்களும் மூன்று ப்ரமாணவசனங்களை நினைப்பூட்டி சபரிமுதலிய மூன்று வ்யக்திகளிடத்தும் பொருத்தமாக அந்வயிக்கும். சபரியானவள் "சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி" என்று கூறினபடியாலே அத்தை நினைப்பூட்டுகிறது பூதராக்கின என்கிற சொல். விதுர வ்ருத்தாந்தத்திலே "கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ! புக்தம் வ்ருஷல போஜநம்" என்கிற ப்ரமாணம் வருகையாலே அதில் உயிரான புண்ரீகாக்ஷ பதத்தை நினைப்பூட்டுகிறது புண்டரீகாக்ஷன் என்பது. ரிஷிபத்னியின் செய்தியைச் சொல்லுகிற "வேர்த்துப் பசித்து வயிறசைந்து வேண்டடிசிலுண்ணும்போது ஈதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக் கொள்ளும்' என்ற பாசுரத்தில் உயிரான நெடுநோக்கு என்பதை நினைப்பூட்டுகிறது மூன்றாவது பதம். இங்ஙனே சொல்தொடையமைத்தது வெகு சாதுர்யமானது.(95)

(ஸா.) 95. நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவொருவர்க்கு பகவத்கடாக்ஷ விஷயமான வளவிலே பாபங்களெல்லாம் நீங்கி இத்தகைய வைபவம் உண்டாகக் கூடுமோவென்னில்; ஸ்ரீராமபிரான் தானே சென்று விஷயீகரித்த வேடுவிச்சியான சபரி "தேவரீருடைய அழகிய திருக்கண் பார்வையினால் என்னுடைய ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்கள் யாவும் தொலைந்து பரிசுத்தையானேன்" என்று சொல்லும்படியாகவும், கண்ணபிரான் தானே சென்று க்ருஹத்திலே புகுந்து விரும்பி அமுது செய்யப்பெற்ற ஸ்ரீவிதுரர் அழகிய திருக்கண்களின் கடாக்ஷத்தாலே ஸகல ஸாம்ஸாரிக தோஷங்களும்போய் பரிசுத்தராக்கும்படியாகவும், பக்த விலோசனமென்னும் ஸ்தானத்திலுள்ள ரிஷி பத்நிகளில் ஒருத்தி "தத்ரைகா வித்ருதா பர்த்ரா பகவந்தம் யதாச்ருதம், ஹ்ருதோபகூஹ்ய விஜஹௌ தேஹம் கர்மநிபந்தநம்' என்று கண்ணபிரான் விஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தாலே அப்போதே ஸம்ஸாரத்தில் நின்று விடுபட்டவளாம்படியாகவும் ஆகவிப்படி ச்ரமணீ விதுரர்களை க்ஷீணபாபராய் முக்திக்கு அர்ஹராம்படி பரிசுத்தராகவும் ரிஷிபத்நியை முக்தையாகவும் பண்ணின ஸர்வேச்வரனுடைய கடாக்ஷமானது அநுபவித்தே அறவேண்டும்படியான ஸகல பாபங்களையும் நிவர்த்திப்பிக்கத் தட்டில்லை. ... . (95)

(மூ.) 96. கோவ்ருத்திக்கு நெரிஞ்சியைப் புல்லாக்கினவன் ஜகத்திதார்த்தமாக எனக்கே நல்லவருள்களென்னும்படி ஸர்வ ஸௌஹார்த்தப்ரஸாதத்தை ஒருமடை செய்து இவரைத்தன்னாக்க லோகமாகத் தம்மைப்போல் ஆக்கும்படியானார்.

[எம்பெருமானது கடாக்ஷம் ஆழ்வார் பக்கலில் பலித்த பரிசுகளைப் பேசுதல்]

(ப) 96. கோவ்ருத்திக்கு நெரிஞ்சியைப் புல்லாக்கினவன்— * ப்ருந்தாவநம் பகவதா க்ருஷ்ணேநாக்லிஷ்டகர்மணா, சுபேந மநஸா த்யாதம் கவாம் வ்ருத்தி அபீப்ஸதா * என்கிறபடியே கோரக்ஷணத்துக்காக நெரிஞ்சிக்காட்டை * உத்பந்ந நவசஷ்பாட்யமாக்கின ஸர்வேச்வரன்,

ஜகத் ஹிதார்த்தமாக— ஜகத்தினுடைய ஹிதத்திற்காக,

எனக்கே நல்லவருள்களென்னும்படி— * எதிர்சூழல் புக்கெனைத்தோர்பிறப்பும் எனக்கே யருள்கள் செய்ய * நல்லவருள்கள் நமக்கே தந்து * என்று பேசும்படியாக,

ஸர்வ ஸௌஹார்த ப்ரஸாதத்தை ஒருமடை செய்து— * ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் * என்கிறபடியே ஸர்வபூதங்களின் பக்கலிலும் நடக்கிற தன்னுடைய ஸௌஹார்த பலமான ப்ரஸாதமாகிற க்ருபையை இவ்வாழ்வாரொருவர் விஷயமாகவே ஒருமடைப்படுத்தி,

இவரைத் தன்னாக்க— * என்னைத் தன்னாக்கி * என்கிறபடியே அஜ்ஞாந அசக்திகளுக்கு எல்லையாயிருக்கிற விவரைத் தன்னோடொத்த ஜ்ஞாந சக்திகளையுடையராம்படி பண்ண, (இப்படி அவனால் திருந்தினவிவர்),

லோகமாகத் தம்மைப்போல ஆக்கும்படியானார்— * ஊரும்நாடுமுலகமுந் தன்னைப் போல் * என்கிறபடியே தம்மோடு அந்வயித்த லோகத்திலுள்ளவர்களை யெல்லாம் தம்மைப்போலே பகவத் ப்ரவணராகப் பண்ணும்படியானார். ... (96)

(தா.) 96. இப்படி ஆழ்வாரை ஈச்வரன் நிர்ஹேதுகமாக விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணினது ஏதுக்காக? கடாக்ஷத்தின் ரீதிதான் எப்படிப்பட்டது? கடாக்ஷிக்கப் பெற்ற பின்பு இவர் எங்ஙனேயானார்? என்னில்; பசுக்களை ரட்சிக்கக் கருதின கண்ணபிரான் ஒவ்வொரு பசுவுக்கும் தனித்தனியே புல்லுந் தண்ணீருமிட்டு ரக்ஷணம் செய்வதென்றால் மிகவும் சிரமமாகுமென்று பார்த்து நல்லதோருபாயமாக நெரிஞ்சிக் காட்டைப் பசும்புற் காடாம்படி ஸங்கல்பித்தாப்போலே ஜகத்தினுடைய ஹிதார்த்தமாக, "எதிர்சூழல்புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பு மெனக்கேயருள்கள் செய்ய விதிசூழ்ந்ததாலெனக்கேலம்மான் திருவிக்கிரமனையே' என்று இவர் தாம் பேசும்படி ஸர்வபூதங்களின் பக்கலிலும் நடக்கிற தன்னுடைய ஸௌஹார்த்தபலமான ப்ரஸாதமாகிற க்ருபையை இவரொருவர் விஷயமாக ஒருமடைப்படுத்தி அஜ்ஞான அசக்திகளுக்கு எல்லையாயிருக்கிற விவரைத் தன்னோடொத்த ஜ்ஞாநசக்திகளையுடையராம்படிபண்ண, இப்படி அவனாலே திருந்தின விவர் "ஊரும் நாடு முலகமுந் தன்னைப்போல் அவனுடைய பேருந்தார்களுமேபிதற்ற" என்கிறபடியே தம்மோடு அந்வயித்த இவ்வுலகத்தாரை யெல்லாம் தம்மைப்போலே பகவத் ப்ரவணராகப் பண்ணும்படியானார். ... ... (96)

(மூ.) 97. அதாவது மயர்வற மதிநலமருளுகை.

[ஆழ்வாரை எம்பெருமான் தன்னுக்குவதாவது இன்னதென்றல்]

(ப.) 97. அதாவது மயர்வறமதிநலமருளுகை—தன்னுக்குகையாவது அஜ்ஞானத்தைப்போக்கி பக்தி ரூபாபந்நஜ்ஞானத்தைக் கொடுக்கை. ... (97)

(தா.) 97. ஆழ்வாரை எம்பெருமான் தன்னோடொத்த ஜ்ஞான சக்திகளையுடையராம்படி பண்ணுகையாவது என்னவென்றால், * மயர்வு அற மதிநலமருளுகைதான் அது. அஜ்ஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கி பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞானத்தைக் கொடுக்கையாம். ... ... (97)

(மூ.) 98. இருள் துயக்கு மயக்கு மறப்பு என்கிற அநுதய ஸம்சய விபர்யய விஸ்ம்ருதிகளற்று மலர்மிசை யெழுகிற ஞானத்தைக் காதல் அன்பு வேட்கை அவாவென்னும் ஸங்ககாமாநுராக ஸ்நேஹாத்யவஸ்தா நாமங்களோடே பரமபக்திதசையாக்குகை.

[மயர்வறமதிநலமருளுகையாவது இன்னதென்று விவரித்தல்]

(ப.) 98. இருள்துயக்கு மயக்குமறப்பு என்கிற—* இருள்தருமாஞாலம் * என்பது முதலான பாசுரங்களில் இருள் என்றும், * துயக்கன் மயக்கன் * என்பது முதலான பாசுரங்களில் துயக்கு என்றும் மயக்கு என்றும், * மறப்பும் ஞானமும்....மறப்பற வென்னுள்ளே மன்னினான் * என்பது முதலான பாசுரங்களில் மறப்பு என்றும் ஆகிய இந்நான்கு சொற்களால் சொல்லப்படுகிற,

அநுதய ஸம்சய விபர்யய விஸ்ம்ருதிகள் அற்று—அடியோடு ஞான முண்டாகாமை யென்ன, உண்டான ஞானம் ஸந்தேஹ ரூபமாயிருக்கை யென்ன, அந்த ஞானம் விபரீதமாகவே யிருக்கை யென்ன, விஸ்மரண மென்ன ஆகிய நால்வகைப் பட்ட ஸங்கோசாவஸ்தையுமற்று; [இருளென்னப்படுகிற ஜ்ஞாநாநுதய மென்ன, துயக்கென்னப்படுகிற ஸம்சய மென்ன, மயக்கென்னப்படுகிற விபர்யய மென்ன, மறப்பென்னப்படுகிற விஸ்மரணமென்ன ஆகிய இவை கழிந்து என்றபடி.]

மலர்மிசை யெழுகிற ஞானத்தை—* மனனக மலமற மலர்மிசை யெழுதரும் * என்கிற பாசுரப்படியே மனத்தூய்மையினாலே மலர்ந்ததாகிக் கொழுந்துவிட்டுத் தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கிக் கிளருகிற ஞானத்தை,

காதலன்பு வேட்கை அவாவென்னும்—* காதல் கடல்புரைய விளைவித்த * என்பது முதலான பாசுரங்களில் காதலென்றும், * ஆராவன்பி னடியேன் * என்பது முதலான பாசுரங்களில் அன்பு என்றும் * வேவாரா வேட்கை நோய் * என்பது முதலான பாசுரங்களில் வேட்கையென்றும் * அதனிற் பெரியவென்னவா * என்பது முதலான பாசுரங்களில் அவா வென்றும் சொல்லப்படுகிற,

ஸங்க காமாநுராகஸ்நேஹாதி அவஸ்தா நாமங்களோடே—ஸங்கம், காமம், அநுராகம், ஸ்நேஹம் முதலான அவஸ்தைகளுக்கு அநுரூபமான நாமங்களை யுடைத்தாய்க் கொண்டு,

பரமபக்தி தசையாக்குகை—பரமபக்தி தசையளவாம்படி பண்ணுகை. (98)

(தா.) 98. *மயர்வறமதிநல மருளுகையாவது 'இருள்' என்னுஞ் சொல்லால் சொல்லப்படுகிற ஜ்ஞாநாநுதயமும் [அடியோடு ஞானம் பிறவாமையும்], 'துயக்கு' என்னுஞ் சொல்லால் சொல்லப்படுகிற ஸம்சயமும், 'மயக்கு' என்னுஞ் சொல்லால் சொல்லப்படுகிற பிரமமும் 'மறப்பு' என்னுஞ் சொல்லால் சொல்லப்படுகிற விஸ்மரணமுமாகிற, நால்வகைப்பட்ட ஸங்கோசாவஸ்தையும் அற்று, மனத்தின் தூய்மையினால் விகஸிதமாய்க் கொழுந்துவிட்டு ப்ராப்த விஷயத்தை நோக்கிக் கிளர்கிற ஞானத்தைப் பரமபக்தி தசாபர்யந்த மாகும்படி பண்ணுகை. இதற்குப் படிப்படியாகச் சில அவஸ்தாபேதங்களுண்டு; அவை தமிழில் காதல் அன்பு வேட்கை அவா எனப்படும்; ஸம்ஸ்க்ருதத்தில், ஸங்கம் காமம் அநுராகம் ஸ்நேஹம் எனப்படும். ஒரு விஷயத்தைக் கண்டவாறே மூந்துற முன்னம் உண்டாகுமதாய் ஸ்நேஹத்திற்கு அங்குரமான நிலைமை காதல் எனப்படும்; அதுதான் ஸங்கம்; அதற்குப் பிறகு உண்டாகுமதாய் அவ்விஷயத்தை அநுபவித்தன்றி நிற்க வொண்ணாதபடி யிருக்குமதாய், காதலுக்கு ஒருபடி மேற்பட்டதான நிலைமை அன்பு எனப்படும்; அதுதான் காமம். பிறகு அதனாலுண்டாகக்கூடியதாய் அநுபவிக்கவேண்டிய விஷயத்திற் காமம் இடைவிடாது தொடர்ந்து செல்லும் நிலைமை வேட்கை எனப்படும்; இதுதான் அநுராகம். அதற்குப் பிறகு அவ்விஷயத்தை மேன்மேலும் அநுபவிக்குமதொழிய விட்டுப்பிடிக்கப் பொறுதபடி விளையும் நிலைமை அவா எனப்படும்; இதுதான் ஸ்நேஹம். ஆக விப்படிப்பட்ட அவஸ்தைகளுக்குத் தகுதியான நாமங்களையுடைத்தாகின்ற * மலர்மிசையெழுகிற ஞானத்தை க்ரமேண பரமபக்தி தசாபர்யந்தமாம்படி பண்ணுகைதான் மயர்வறமதிநலமருளுகை. ... (98)

(மூ.) 99 ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர நற்றவங்களாலே க்க்யாத குலங்களிலே பிறந்து எழுதி வாசித்துத் தத்வஜ்ஞராய்க் குளித்தோதி யுருவெண்ணுமந்தி ஐவேள்வி அறுதொழில்களால் மிக்கு ஊன்வாடப் பொருப்பிடைத் தாம் வருந்தித் துன்பவினைகளை விடுத்து விவேகசமாதிகள் வளர எட்டு நீக்கி யெட்டு மிட்டு எட்டினை பேதப்பூவிற் சாந்தொடு தேவகாரியஞ்செய்து உள்ளம் தூயராய் வாரிப் புன்புலவகத்தினுள் இளைப்பினையடைவே விளக்கினைக் கண்டு யோக நீதி நண்ணி அறந்திகழுமறையோர் மனந்தன்னுள் அமர்ந்துறையும் அரும்பெருஞ்சுடரைக் கண்கள் சிவந்திற்படியே மனவுட்கொண்டு நிரந்தரம் மறவாமை தொடக்கருஸ்ம்ருதியாய்க் கனவில் மிக்க தர்சந ஸமமாய் ஆகத்துப் புல்கு மத்யர்த்தப்ரியமாய் வைகுஞ்சிறப்பு விட்டுக் குற்றேவலென்னை அநந்ய ப்ரயோஜநபாய் வேதநோபாஸந ஸேவா த்யாநாதிகளென்று சொல்லுமது ஸாத்யஸாதந பக்தியாக சாஸ்த்ரஸித்தர்.

[ஸாதநபக்தியின் ஸ்வரூப நிரூபணம் பண்ணுதல்]

(ப.) ஜன்மாந்தர ஸஹஸ்ர நற்றவங்களாலே—*ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபிः, நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்திः ப்ரஜாயதே * என்கிற ப்ரமாணத்திற்குச் சேர்ந்ததான * ஒன்றி நின்று நற்றவஞ் செய்து ஊதியூழிதோ

றெலாம் * என்கிற திருமழிசைப் பிரான் பாசுரத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஜன்மாந்தர ஸஹஸ்ரங்களிலே பகவத்ஸமாராதன ரூபமாக அனுஷ்டிக்கப்பட்ட ஸத்கர்மங்களாலே, [ஸத்கருமங்களுக்குப்பயனாக]

க்க்யாதகுலங்களிலே பிறந்து—* சுசீநாம் ஸ்ரீமதாம் கேஹே யோகப்ரஷ்டோபி ஜாயதே, அதவா யோகிநாமேவ குலே மஹதி தீமதாம்* * ஜநித்வாஹம் வம்சே மஹதி ஜகதிக்க்யாத யசஸாம் * என்கிறபடியே தத்வஜ்ஞானிகளாய் பரமயோகிகளென்று ஜகத்ப்ரஸித்தரானவர்களுடைய குலங்களிலே பிறந்து,

எழுதி வாசித்துத் தத்வஜ்ஞராய்—*தெரித்தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும்* என்கிற திருமழிசையார் பாசுரப்படியே பகவத் விஷயத்தை யநுஸந்தித்து அது விஷயமான சொற்களை எழுதுவது வாசிப்பது பிறர் சொல்லக் கேட்பதாய்க்கொண்டு இங்ஙனே பிறந்த தத்துவஞானத்தை யுடையவராய்,

குளித்து *ஓதியுருவெண்ணும் அந்திஜவேள்வி அறுதொழில்களால் மிக்கு—* குளித்து மூன்றனலையோம்பும் * என்கிற திருமாலைப் பாசுரத்தின்படியே உபாஸநாங்கமான நித்யகர்மாநுஷ்டானத்திற் குறுப்பாக ஸ்நானத்தைப்பண்ணி, * ஓதியுரு வெண்ணு மந்தியால் * ஐவேள்வியோடறங்கம் வல்லவர் * அறு தொழிலந்தணர் * என்கிற பாசுரங்களிற் சொல்லுகிறபடியே ஸந்த்யாவந்தந காயத்ரீஜபமென்ன, பஞ்சமஹாயஜ்ஞமென்ன, அத்யயனம் முதலிய ஷட்கர்மங்களென்ன இப்படியிருந்துள்ள நித்யநைமித்திக கர்மாநுஷ்டானங்களினுல் பரிபூர்ணராய்,

ஊன்வாடப் பொருப்பிடைத் தாம் வருந்தி—* ஊன்வாடவுண்ணு துயிர்காவலிட்டு * பொருப்பிடையே நின்றும் புனல் குளித்தும் ஐந்து நெருப்பிடையே நிற்கவும் * வீழ்கனியு மூழிலையு மென்னுமிவையே நுகர்ந்துடலம் தாம் வருந்தி * என்கிற பாசுரங்களின்படியே, தவம்புரிகைக் குடலாக உணவைக் குறைத்தும் உஷ்ணகாலங்களில் மலையுச்சியிலும் பஞ்சாக்நிமத்யத்திலும் நின்றும், சீதகாலங்களிலே தடாகங்களில் மூழ்கிக் கிடந்தும் சருகிலை தின்றும் இப்படி தவத்தினுல் உடம்பையுலர்த்தி,

துன்ப வினைகளை விடுத்து—கீழ்ச்சொன்ன கர்மாநுஷ்டானங்களினுல் * மேவு துன்பவினைகளை விடுத்து * என்கிறபடியே ஆத்மாவோடு பிரிக்க முடியாதபடி பொருந்திக்கிடக்கிற துக்கஹேதுவான பாபங்களைப் போக்கி,

விவேக சமாதிகள் வளர—மனத்தூய்மைக்கு ஹேதுவான விவேகம் முதலிய ஏழும் சமதமாதிகளான ஆத்மகுணங்களும் வளர,

எட்டு நீக்கி— * ஈனமாய வெட்டு நீக்கி * (திருச்சந்தவிருத்தம்) என்கிற பாட்டிற்சொன்னபடியே அவித்யை முதலான எட்டையும் போக்கி,

எட்டும் இட்டு— * இனமலரெட்டு மிட்டு * கந்தமாமலரெட்டுமிட்டு * என்கிற பாசுரங்களிற் படியே அஹிம்ஸை முதலான எட்டுப் புஷ்பங்களையும் ஸமர்ப்பித்து,

எட்டினுய பேதப்பூவில் சாந்தொடு தேவகாரியஞ் செய்து—* எட்டினுய பேதமோடிறைஞ்சி நின்று * என்கிற அஷ்டாங்கப்ரணுமத்தைப் பண்ணியும், * பூவில் புகையும் விளக்கும் சாந்தமும் நீரும் மலிந்து * சாந்தொடு விளக்கம் தூபம் தாமரை மலர்கள் நல்ல வாய்ந்துகொண்டு * தேவகாரியஞ் செய்து * என்கிற பாசுரங்களிற்

படியே தூபதீப சந்தன தீர்த்தாதி ஸமாராதநோபகரணங்களைக் கொண்டு பகவதாராதனத்தைச் செய்தும்,

உள்ளம் தூயராய்—* ஒன்றிநின்று நல்தவஞ்செய்து........உள்ளிஉள்ளந் தூயராய் * என்கிற திருச்சந்தவிருத்தப் பாசுரப்படியே பரிசுத்தமநஸ்கராய்,

வாசிப் புன்புலவகத்தினு விளைப்பினையடைவே—* வாரிசுருக்கி மதக்களிறைந்தினையும் சேரி திரியாமல் செந்நிறீஇ * புன் புலவழியடைத்து அரக்கிலச்சினை செய்து நன்புல வழி திறந்து ஞான நற்சுடர் கொளீஇ * ஐம்புலனகத்தினுள் செறுத்து * * இளைப்பினை யியக்கம் நீக்கி * என்கிற பாசுரங்களிற் சொல்லுகிற வடைவிலே,

விளக்கினைக்கண்டு—* விளக்கினை விதியிற் காண்பார் * என்கிறபடியே ஆத்மஸ்வருபத்தை சாஸ்த்ரம் சொன்ன கட்டளையிலே ஸாக்ஷாத்கரித்து,

யோக நீதிநண்ணி—* நன்றிருந்து யோகநீதி நண்ணுவார்கள் * என்கிறபடியே யோகமாகிற வுபாயத்தாலே கிட்டி,

அறந்திகழு மறையோர் மனந்தன்னுளமர்ந்துறையு மரும்பெரும்சுடரைக் கண்கள் சிவந்திற்படியே மனவுட்கொண்டு—* மறந்திகழு மனமொழித்து வஞ்சமாற்றி வன்புலன்களடக்கி யிடர்ப்பாரத் துன்பந் துறந்து இருமுப்பொழுதேத்தி யெல்லையில்லாத் தொன்னெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டரான அறந்திகழுமனத்தவர் தம்கதியை * என்றும், * மறையோர் மனந்தன்னுள் விண்ணுளார் பெருமானை * என்றும், * மாதவமானவர் தங்கள் சிந்தை அமர்ந்துறைகின்ற வெந்தை * என்றுமுள்ள பாசுரங்களிற் படியே பரம யோகிகளின் ஹ்ருதயங்களிலே * ஆரமார்வனரங்கனென்னுமரும்பெருஞ் சுடரொன்றினைச் சேரு நெஞ்சினர் * என்னும்படியே உறைந்திருக்கிற பரஞ்சுடரை * கண்கள் சிவந்து * என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே அவயவசோபை ஆபரணசோபை ஆயுதசோபைகளோடே கூடி நீலமேகச்யாமமாயிருந்துள்ள திவ்ய விக்ரஹத்துடனே * கற்றவர் தந்தம் மனவுட்கொண்டு * என்று, அறிவுடையரான யோகிகள் தங்கள் தங்கள் ஹ்ருதயங்களிலே கொள்வதாகச் சொல்லியிருக்கிறபடியே ஹ்ருதய கமலத்திலே த்யானம் பண்ணி,

நிரந்தரம் மறவாமை தொடக்கரு ஸ்ம்ருதியாய்—* நிரந்தரம் நினைப்பதாக * என்றும் * நின்மன்னு சேவடிக்கே மறவாமை வைத்தாய் * என்றும், * சோர்விலாத காதலால் தொடக்கருமனத்தராய் * என்றுமுள்ள பாசுரங்களிற்படியே இடையறுத அநுஸந்தானமாய்,

கனவில் மிக்க தர்சனஸமமாய்—* கனவில் மிகக் கண்டேன் * என்று பூதத்தாழ்வாரருளிச்செய்தபடியே ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய்,

ஆகத்துப்புல்கும் அத்யர்த்தப்ரியமாய்—* நாடோறும் ஞானத்தால் ஆகத்தணைப்பார்க்கு * என்றும், ஆகத்தணைப்பாரணைவரே * என்றும், * எல்லையிலந்நலம்புல்கு * என்றும் * ஆர்வம் புரிய பரிசினால் புல்கில் * என்றுமுள்ள பாசுரங்களில் அணைப்பதாகவும் புல்குவதாகவுஞ் சொல்லுகையாலே மாதரைப் புல்குவதுபோலே * ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தமஹம் * என்னும்படி மிகவும் ப்ரியமாய்,

வைகுந்தப்பு விட்டுக் குற்றேவ லென்னுத அநந்யப்ரயோஜநமாய்—* நின்புகழில் வைகும் தம் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ நீயவர்க்கு வைகுந்த மென்றருளும் வான் *

என்றும் * அமுத வெள்ளத்தானும் சிறப்பு விட்டு ஒருபொருட்கு அஸைவோரசைக ......நல்வீடு பெறினும் கொள்வதெண்ணுமோ தெள்ளியோர் குறிப்பே * என்றும், * உனது பாலே போல் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன் மேலால் பிறப்பின்மைபெற்று அடிக்கீழ்க் குற்றேவலன்று மறப்பின்மை யான் வேண்டும் மாடு * என்றுமுள்ள பாசுரங்களிற்படியே திருநாட்டில் அநுபவத்தையும் உபேக்ஷிக்கும்படி தானே பரம ப்ரயோஜநமாய் ரஸிக்கையாலே அநந்யப்ரயோஜநமாய்,

வேதநோபாஸந ஸேவா த்யாநாதிகளென்று சொல்லுமது—வேதநமென்றும் உபாஸநமென்றும் ஸேவையென்றும் த்யானமென்றும் இப்படிப்பட்ட சொற்களாலே சொல்லப்படுகிற பக்தியானது,

ஸாத்ய ஸாதந பக்தியாக சாஸ்த்ரஸித்தம்—சேதநப்ரயத்ந ஸாத்யமாய் பகவத் ப்ராப்தி ஸாதனமான பக்தியாக வேதாந்த சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லப்பட்டது. (99)

(தா.) 99. (இனிமேல் இவ்வாழ்வாருடைய பக்தியானது உபாஸகர்களுடைய பக்தியென்ன, ப்ரபந்நர்கள் எம்பெருமானிடத்துப் பெறும் கைங்கர்யோபகரணமான பக்தியென்ன இவ்விரண்டு பக்திகளிற் காட்டிலும் விலக்ஷணமென்பதையறிவிக்கைக்காக, முதலில் ஸாதநபக்தியின் நிலைமை காட்டப்படுகிறது.) அநேக ஜன்மங்களிலே பகவதாராதந ரூபமாக அநுஷ்டித்த ஸத்கர்மங்களாலே ப்ரஹ்மவித்துக்களாக ப்ரஸித்தரானவர்களுடைய வம்சங்களிலே பிறந்து பகவத் விஷயமான சப்தங்களை எழுதுவது வாசிப்பது பிறர் சொல்லக் கேட்பதாய்க் கொண்டு இந்த சாஸ்த்ராப்யாஸமுகேந பிறந்த தத்த்வஜ்ஞானத்தை யுடையராய், நித்ய கர்மாநுஷ்டாநோபயுக்தமா யிருந்துள்ள காய சுத்த்யர்த்தமான ஸ்நானத்தைப் பண்ணி, ஸந்தியாவந்தந காயத்ரீ ஜபம், பஞ்ச மஹாயஜ்ஞம், ஷட்கர்மங்களென்றிப்படி யிருந்துள்ள நித்ய நைமித்திக கர்மாநுஷ்டாநங்களால் பரிபூர்ணராய், நித்ய கர்மாதிகளைக் குறைவற அநுஷ்டிக்கையாலே தபஸ்ஸில் யோக்யதை பிறந்தவாறே காயசோஷணார்த்தமாக ஆஹாரத்தைக் குறைத்து ப்ராணதாரணத்துக்குத் தக்கவளவாக்கி உஷ்ணகாலங்களில் மலையுச்சியிலும் பஞ்சாக்நிமத்யத்திலும் நின்று சீதகாலங்களில் குளங்களிலே முழுகிக் கிடந்து ஜீர்ண பர்ண பலாசநராயும் இப்படி தபஸ்சர்யையாலே உடம்பை யுலர்த்தி, கீழ்ச்சொன்ன கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே துக்கஹேதுவான பாபங்களைப்போக்கி, இப்படி ப்ரதிபந்தக பாபநிவ்ருத்தியாலே மநஸ்சுத்திஹேதுவான விவேகாதிகளும் சமதமாதிகளும் அபிவ்ருத்தமாக, காமக்ரோத லோப மோஹ மத மாத்ஸர்ய அஜ்ஞாநாஸூயைகளாகிற எட்டையும் போக்கி, அஹிம்ஸை முதலான அஷ்டவித புஷ்பங்களையுமிட்டு ஸாஷ்டாங்க ப்ரணமம் பண்ணி, புஷ்பாங்கராகாதிகளான ஸமாராதநோபகரணங்களை ஸம்பாதித்துக் கொண்டு பகவத் ஸமாராதநத்தைச் செய்து பரிசுத்தாந்தஃகரணராய், விஷயாந்தர வனங்களிலே ஓடாநிற்கிற மிகக்கொடிய இந்த்ரியங்களாகிற மத்தகஜத்தை ஜ்ஞானமாகிற அங்குசத்தாலே வசப்படுத்தி விஷய போகங்களைக் குறைத்து பகவத் விஷய ப்ரவணமாக்கி இந்த்ரிய மார்க்கத்தைத் தடுத்து, இப்படி ஜிதேந்த்ரியராய் அவித்யா அஸ்மிதா ராகத்வேஷாபிநிவேசரூப க்லேச பஞ்சக ஸஞ்சாரத்தைத் தவிர்த்து ஸ்வயம்பிரகாசமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை சாஸ்த்ரோக்த ப்ரக்ரியையாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து, யோகமாகிற உபாயத்தாலே கிட்டி ஆநுசம்ஸ்யரூப தர்மத்தை

யுடையவர்களான தார்மிகாக்ரேஸரருடைய ஹ்ருதயத்திலே பொருந்தியிரா நின்றுள்ள பெறுதற்கரிய அத்யுஜ்ஜ்வல விக்ரஹமுடையனுயிருக்கும் ஸர்வேச்வரனை "கண்கள் சிவந்து" என்ற பாட்டில் சொல்லுகிறபடியே ஹ்ருதய கமலத்திலே த்யானம்பண்ணி, அந்தத்யாநத்துக்கு விச்சேதமும் விஸ்ம்ருதியுமற்று அநுஸ்யூதமாக நடக்கும் த்ருவாநுஸ்ம்ருதியாய், ஸ்வப்னத்திற் காட்டிலும் அதிசயிதமாக ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய், அப்படி தர்சந ஸமமான அதுதான் அங்கநா பரிஷ்வங்கம் போலே ஸ்மர்த்தவ்ய விஷய ஸாரஸ்யத்தாலே மிகவும் ப்ரியமாய், பரமபதத்திலநுபவத்தையு முபேட்சிக்கும்படி தானே பரமப்ரயோஜநமாம்படி ரஸிக்கையாலே அநந்ய ப்ரயோஜநமாய், வேதநமென்றும் உபாஸநமென்றும் ஸேவையென்றும் த்யாநமென்று மித்யாதி சப்தங்களால் சொல்லப்படுகிற பக்தியானது கர்மஜ்ஞாந ஸம்ஸ்க்ருதாந்தஃகரணனுக்குப் பிறக்குமதொன்ருகையாலே சேதந ஸாத்யமாய் பகவத்ப்ரஸாதநோபாயதயா தத் ப்ராப்திஸாதநமான பக்தியாக வேதாந்த சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லப்பட்டது.

[இத்தால் கர்மஜ்ஞாந ஸாத்யையாய் பகவத்ப்ராப்தி ஸாதநமான உபாஸகருடைய பக்தியின் வேஷம் காட்டப்பட்டது ப்ரபந்நர் எம்பெருமானிடத்தில் ப்ரார்த்தித்துப் பெறுகிது கைங்கர்யோபகரண பக்தி விசேஷம் மேல் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. .... (99)

(மூ.) 100. ஸ்வீக்ருத ஸித்தஸாதநர் இத்தை ஸாத்யமாக இரக்க ப்ராப்திக்கு முன்னே ஸித்திக்கும்.

[ப்ரபந்நர்களுடைய பக்திஸ்வருபத்தின் நிருபணம்.]

(ப.) 100. ஸ்விக்ருதஸித்த ஸாதனர்—ஸித்தோபாயஸ்வீகாரம் பண்ணின ப்ரபந்நர்கள்.

இத்தை ஸாத்யமாக இரக்க—இந்த பக்தியும் கைங்கர்யம் போலே நமக்குப் பலன் என்றெண்ணி * பகவந் பக்திமபி ப்ரயச்ச மே * என்று எம்பெருமானிடத்திலே ப்ரார்த்திக்க,

ப்ராப்திக்கு முன்னே ஸித்திக்கும்—சரீரவியோகமான பின்பு எம்பெருமானையடைவதற்கு முன்னே கைகூடும். ... . (100)

(நா.) 100. (ப்ரபந்நர்களுடைய பக்தி ஸ்வரூபம் நிருபிக்கப்படுகிறது.) "த்வத்பாத மூலம் சரணம் ப்ரபத்யே" என்று ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரம் பண்ணின ப்ரபந்நர், போஜனத்துக்குப் பசிபோலே இந்த பக்தி கைங்கர்யத்துக்கு உபகரணமாகையாலே ப்ராப்யமான கைங்கர்யம்போலே இதுவும் நமக்கு ப்ராப்யமென்று கருதி "பகவந்! பக்திமபி ப்ரயச்ச மே" இத்யாதிகளிற்படியே இந்த பக்தியை பகவான் பக்கலில் ப்ரார்த்திக்க, சரீர வியோகத்துக்குப் பிறகு பகவத் ப்ராப்தி பண்ணுவதற்கு முன்னே ஸித்திக்கும். ... . (100)

(மூ) 101. இது உபயமுமன்றிக்கே அறியாக்காலத்தே ஒக்கப்பிறந்து நுவி நின்று கட்டமே நோயா யுலர்த்தி விழுந்தலப்பாய் த்யாக ஸ்வீகார நிஷ்டா ஹாத்களாக்கி ஸத்தா போகவ்ருத்த்யுபகரணமாவதொன்று.

[ஆழ்வாருடைய பக்திவிசேஷத்தின் பரிசு]

(ப.) 101. இது உபயமுமன்றிக்கே—கீழே சொல்லப்பட்ட இவ்வாழ்வாருடைய பக்தியானது, ஸ்வயத்நஸாத்யமாய் உபாய பூதமான பக்தி போலவும், பலனுக ப்ரார்த்திக்கப்பட்டுவரும் பக்தி போலவுமல்லாமல்,

அறியாக்காலத்தே ஒக்கப்பிறந்து—* அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண்ன்பு செய்வித்து * என்கிறபடியே அறியாக்காலமே பிடித்துக் கூடவே பிறந்து,

தழுவி நின்று—* தழுவி நின்ற காதல் தன்னுல் * என்று தாமே சொல்லும்படி திருத்துழாய்க்குப் பரிமளம் போலே ஸஹஜமாய்ப் பிறந்து,

கட்டமே நோயாய்—* கட்டமே காதலென்று மூர்ச்சிக்கும் * என்று கஷ்டமென்பது, * வேட்கை நோய்கூர * வேவாரா வேட்கை நோய் * என்று வியாதியென்பதாம்படி வெறுப்பை விளைத்து,

உலர்த்தி வீழ்ந்து அலப்பாய்—* மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த * என்னும்படி ஆத்ம வஸ்துவைக் குருத்துவற்றுக வுலர்த்தி, * உன்னைக்காணுமவாவில் வீழ்ந்து* என்று, கடலிலே விழுந்தாற்போலே கரையேற வொண்ணுதபடி விழுந்து, * உன்னைக் காண்பான் நானலப்பாய் * என்று அவ்விஷயத்தைக் காணவேணுமென்று அலமாக்கப்பண்ணி,

த்யாக ஸ்வீகாரநிஷ்டா ஹாநிகளாக்கி—(த்யாக நிஷ்டாஹாநியும் ஸ்வீகார நிஷ்டாஹாநியுமாக்கி என்று பிரித்துக்கொள்வது) உபாயாந்தரங்களை விட்டு அவனே உபாயமென்று அறுதியிட்டிருக்குமிவரை மடலெடுக்கச் செய்கையாலே [விட்டவற்றிலே மறுபடியும் மூட்டுகையாலே] த்யாக நிஷ்டாஹாநியை விளைத்தும், ஒரு முறையே செய்யவேண்டியதான ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரத்தை * நோற்ற நோன்புபதிகம் தொடங்கி நான்கு பதிகங்களிலே அடுத்தடுத்துச் செய்கையாலே ஸ்வீகார நிஷ்டாஹாநியை விளைத்தும்,

ஸத்தாபோகவ்ருத் த்யுபகரணமாவ தொன்று--ஆழ்வாருடைய ஸத்தைக்கும் அநுபவத்திற்கும் கைங்கர்ய வ்ருத்திக்கும் உபகரணமாயிருக்குமது. ... (101)

(தா.) 101. முன் சொல்லப்பட்ட ஆழ்வாருடைய பக்தியானது உபாய பக்தியும் பலபக்தியுமாகிற இவ்விரண்டு பக்தியுமல்லாமல், திருத்துழாய்க்குப் பரிமளம் போலே கூடப்பிறந்து விடவொண்ணுததாய், மநோரதப்படி அநுபவிக்கப் பெருதபோது போஜநம் பெருத தசையிற் பசிபோலே கஷ்டமென்பது வ்யாதியென்பதாம்படி வெறுப்பைவிளைத்து, அசோஷ்யமான ஆத்மவஸ்துவை சோஷிப்பித்து, அபிநிவேச ஸாகரத்திலே விழுந்து துவளும்படி பண்ணி, இதரோபாய பரித்யாக பூர்வகமாக 'அவனே உபாய' மென்று அறுதியிட்டிருக்குமிவரை "குதிரியாய் மடலூர்துமே" என்னும்படி த்யஜித்த வுபாயத்திலே மூட்டுகையாலே த்யாக நிஷ்டாஹாநியையும், "உன பாதம் சேர்ந்தேனே" "அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே" என்று அடிக்கடி ப்ரபத்திபண்ணும்படி யாக்குகையாலே ஸக்ருத் கர்த்தவ்யமான ஸ்வீகாரத்தில் நிஷ்டாஹாநியையு முண்டாக்கி ஸத்தைக்கும் போகத்துக்கும் வ்ருத்திக்கும் உபகரணமா யிருப்பதொன்று.

[ஆக, இவருடையபக்தி ஸாதித்துப் பெற்றதுமன்று, அபேட்சித்துப் பெற்றதுமன்று; ஸஹஜையா யிருப்பதொன்று என்றதாய்த்து.] ... ... (101)

(மு.) 102. இடகிலேன் நோன்பறிவிலேன் கிற்பன் கீழ்நாள்களென்கையாலே ஸாதநத்ரய பூர்வாப்யாஸஜமல்ல.

[ஆழ்வாருடைய பக்தியைப்பற்றி அவர் தாமே அருளிச்செய்திருப்பவை]

(ப.) 102. **இடகிலேன் என்கையாலே**— * இடகிலே னொன்றட்டகில்லேன் ஐம்புலன் வெல்லகில்லேன் * என்றருளிச் செய்கையாலும்,

நோன்பறிவிலே னென்கையாலே— * நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன் * என்றருளிச் செய்கையாலும்,

கிற்பன் என்கையாலே— * கிற்பன் கில்லே னென்றிலன் முனநாளால் * என்றருளிச் செய்கையாலும்,

கீழ்நாள்க ளென்கையாலே— * தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால் தீவினையேன்— ஆழியங்கையம்மானை யேத்தாதயர்த்து—வாளாவிருந் தொழிந்தேன் கீழ்நாள்க ளெல்லாம் * என்றருளிச்செய்கையாலும்,

ஸாதநத்ரய பூர்வாப்யாஸஜ மல்ல—முற்பிறவிகளில் கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகளாகிற மூன்று உபாயங்களின் அப்யாஸத்தாலுண்டானதுமல்ல இவருடைய பக்தி. (102)

தா. (102) இங்ஙனன்றிக்கே இவருடைய பரம பக்தி—கர்மஜ்ஞாந பக்திகளாகிற ஸாதநத்ரயத்தையும் இந்த ஜந்மத்தி லநுஷ்டிக்கையாலேயாதல் பூர்வ ஜந்மங்களி லப்யாஸத்தாலே யாதல் உண்டானதா யிருக்கக்கூடாதோ வென்னில்; "இடகிலே னொன்றட்டகில்லே னைம்புலன் வெல்லகில்லேன், கடவனாகிக் காலந்தோறும் பூப்பறித் தேத்தகில்லேன்" "நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்" இத்யாதி பாசுரங்களிலே கர்மஜ்ஞாந பக்தியோகங்க ளொன்றிலும் தமக்கு நிவேசமில்லை யென்னுமிடத்தை ஆழ்வார் தாமே அருளிச் செய்கையாலே வர்த்தமாந ஜந்மத்தில் கர்மஜ்ஞாந பக்திகளாகிற ஸாதநத்ரயாநுஷ்டாநத்தா லுண்டானதல்ல; "கிற்பன் கில்லே னென்றிலன் முனநாளால்" என்றும், தெரிந்துணர் வொன்றின்மையால் தீவினையேன் வாளா விருந்தொழிந்தேன் கீழ்நாள்க ளெல்லாம்" என்றருளிச்செய்கையாலே பூர்வ ஜந்மங்களி லப்யாஸத்தாலுண்டானது மல்ல. (102)

(மு.) 103. இப்பிறப்பே சிலநாளிலென்றபோதே யிரண்டுங்கழியும்.

[ஆழ்வாருடைய பக்தியின் வைலக்ஷண்யம்]

(ப.) 103. **இப்பிறப்பே சிலநாளி லென்றபோதே**— * குறிக்கொள் ஞானங்களால் எனையூழி செய்தவமும் கிறிக்கொண்டிப்பிறப்பே சில நாளிலெய்தினன் யான் * என்று ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்திருக்கையாலே,

இரண்டும் கழியும்—முற்பிறவிகளில் அப்யாஸத்தினாலுண்டான தென்றும் இந்த ஜன்மத்திலே உபாயத்ரயத்தின் அநுஷ்டானத்தினாலுண்டானதென்றும் சொல்லுகையாகிற இரண்டும் போம். ... ... (103)

(தா.) 103. இன்னமும், "குறிக்கொள் ஞானங்களா லெனையூழி செய்தவமும் கிறிக் கொண்டிப் பிறப்பே சிலநாளிலெய்தினன் யான்" என்று யமநியமாத்ய

வஹிதராய்க் கொண்டு ஸம்பாதிக்க வேண்டிய வேதநத்யாந உபாஸநாத்யவஸ்தா விசேஷங்களான ஜ்ஞாநங்களாலே அநேக கல்பம்கூடி ச்ரவணமாய் மநநமாய் த்ருவாநு ஸ்ம்ருதியாய் வரக்கடவதான பக்தியோகமாகிற தபஸ்ஸினுடைய பலத்தை ஒருயத்நமுமில்லாமல் ஸதுபாயபூதனுன அவ்வெம்பெருமாலுலே இஜ் ஜந்மத்திலே ஸ்வல்ப காலத்திலே பெற்றேனென்று ஆழ்வார் தாமே ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்து வைக்கையாலே வர்த்தமாந ஜந்மத்தில் ஸாதந த்ரயாநுஷ்டாநத்தாலுண்டானதென்றும் பூர்வ ஜந்மாப்யாஸத்தாலுண்டானதென்றும் சொல்லுகிற இரண்டு வாதமும் கழியுண்டதாய்த்து. ... . (103)

(மூ.) 104. (பெரும்பாழில் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் பெருஞ்செய், கலியாரேவ ஆளும் வன்குறும்பர் குடியேறிப் பெருங்குடியும் தங்கள் கருத்துள்ளேயாக்கிப் படிந்துண்ணும் போகத்தே நூராதே பொறுக்கொணுப் போகத்துக்குக் காவல்செய்து குமைத்துத் திரித்து விழ்த்தி வலித்தெற்றி அருவியறுத்துக் கடனுயின இறப்பிக்கப் பாழ்த்த விதியானவாறே) தன்பால் மனம் வைப்பிப்பதாகத் தேய்ந்தறமன்னி ஒள்வாளுருவி வினைத் தூற்றை வேரறுவித்துத் தீக்கொளிஇக் கவ்வை யெருவிட்டு அமுதவாறு தலைப்பற்றி ஈரியாய்க் கசிந்ததிலே ஈரநெல்வித்தி) (யெழுநாற்றுக்கலையையும் வேர்முதல் மாய்த்துப் பட்டிச் சேவதக்கி மீதுகொள்ளாமல் குறிக்கொள்வித்துக் கடல்புரைய விளைந்து தலைவணக்கினவாறே) (நாளுநாள் கோட்குறையாக நின்றுரறியாமல் குந்தங்கொண்டு ஆராமையுண்டு காலக்கழிவாலே நிலத்துகாமல் பற்றறுத்துத் தண்டாலடித்துப் பதாறுத்துப் போர்த்ததோல் விடுத்து ஸூக்ஷ்ம வொட்டும் நீங்கக் கழுவி வேரேர் கலத்திட்டுப் பைந்தொடி மடந்தையரைக்கொண்டு ஷட்குண ரஸாந்நமாக்கி வானோர்க்கு ஆராவமுதானவாறே முற்ற முன்னை முன்னம் பாகித்து) உழுவதோர் நாஞ்சில்கொண்டு பெருமுயலும் பத்தியுழவன் க்ருஷி பலமிறே.

[ஆழ்வார்க்கு இந்த பக்தி உண்டானது ஈச்வரனுடைய க்ருஷிபலமென்று விவரித்தல்]

(ப.) பெரும்பாழில் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் பெருஞ்செய்—*முடிவில் பெரும்பாழ்* என்கிறபடியே சேதநர்க்கு போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக் கொள்ளலாம் நிலமான ப்ரக்ருதியில் க்ஷேத்ரஜ்ஞனுகிற பத்தசேதநனுடைய * நெஞ்சப்பெருஞ்செய் * என்று பக்திக்கு விளைநிலமான மனஸ்ஸானது; (இதற்கு "பாழ்த்த விதியானவாறே" என்பதோடு ஸம்பந்தம்)

கலியாரேவ ஆளும் வன்குறும்பர் குடியேறி—*ஏவினார் கலியார் நலிக வென்றென் மேல் * என்கிறபடியே; கலியுகமாகிற பகைவன் 'இவனை நலியுங்கோள்' என்று ஏவ, * மனமாளுமோரைவர் வன்குறும்பர் தம்மை * என்கிறபாட்டில் சொல்லப்படுகிற இந்திரியங்களாகிற குறும்பர்கள் *கோவாய் ஐவரென் மெய் குடியேறி * என்கிறபடியே; தேஹத்திலே குடிபுகுந்து,

பெருங்குடியும் தங்கள் கருத்துள்ளேயாக்கி — பெருங்குடிபோலே தங்களுக் கு ப்ரதானமான மனஸ்ஸையும் * ஐம்புலன் கருதுங் கருத்துளே திருத்தினேன் மனத்தை * என்கிறபடியே தாங்கள் நினைத்தவழியே நடக்கும்படியாகப்பண்ணி,

படிந்துண்ணும் போகத்தே தூராதே பொறுக்கொணுப் போகத்துக்குக் காவல் செய்து— * புலன் படிந்துண்ணும் போகம் * என்கிறபடியே விஷயங்களிலே அவகாஹித்து அநுபவிக்கிற அநுபவங்களிலே * தூராக்குழி * என்கிறபடியே ஒருகாலும் நிரம் பாதே, * பொறுத்துக்கொண்டிருந்தால் பொறுக் கொணுப் போகமே நுகர்வான் * என்கிறபடியே இவற்ருல் வந்த ஹிம்ஸையைப் பொறுத்திருப்போமென்ருல் பொறுத்திருக்க வொண்ணுதபடியான விஷயபோகங்களை புஜிக்கவேணுமென்று, * கடியார் காளைய ரைவர் புகுந்து காவல் செய்த* என்கிறபடியே இந்த சேதனனைச் சிறைசெய்து,

குமைத்துத் தீர்த்து விழ்த்தி வலித்தெற்றியருவியறுத்துக் கடனுயின இறப்பிக்க— * கூறை சோறிவை தாவென்று குமைத்துப் போகார் *செக்கிலிட்டுத் திரிக்குமைவர்* *கொடு வன்குழியினில் வீழ்க்குமைவர்* ஐவர் திசை திசை வலித்தெற்றுகின்றனர்* * ஐவர் அறுத்துத் தின்றிட * என்கிற பாசுரங்களிற்படியே பலவிதமான ஹிம்சை களைச் செய்து * பொருளின்பமென விரண்டுமிறுத்தேன் ஐம்புலன்கள் கடனுயின * என்கிறபடியே அர்த்த காமங்களிரண்டையும் கடமையிறுப்பாரைப் போலே கொடுத் தொழிந்தே னென்னும்படி தங்களுக்கான கப்பங்களை இறுப்பித்துக்கொள்ள,

பாழ்த்த விதியானவாறே—* இப்படியாகையாலே * வாழ்த்தியவனடியைப் பூப் புனைந்து நின்தலையைத் தாழ்த்து இருகை கூப்பென்ருல் கூப்பாத பாழ்த்தவிதி * என்கிறபடியே எம்பெருமான் அங்கீகரிப்பதற்குப் பற்ருசான ஸுக்ருதம் சிறிதுமற்று மனஸ்ஸு பாழ்பட்டவாறே,

தன்பால் மனம் வைப்பிப்பதாகத் தேய்ந்து அறமன்னி— * தீர்ந்து தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி * என்கிறபடியே இப்படி பாழ்பட்ட மனஸ்ஸைப் பயிர்படும்படி தன் பக்கலிலே வைக்கப் பண்ணுகைக்காக * எனதேழை நெஞ்சாளும் திருந்தாத வோரைவரைத் தேய்ந்தறமன்னி இருந்தான் * என்கிறபடியே இந்திரியங்களாகிற ஐவர் க்ஷயித்து முடிந்து போம்படி ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாயிருந்து,

ஒள்வாளுருவி வினைத்தூற்றைவேறுவித்து—* நீபணித்த அருளென்னு மொள்வா ளுருவி * என்கிறபடியே க்ருபையாகிற வாளையுருவி, *கொடு வினைத்தூறு* என்கிற படியே கொடிய பாபமாகிற தூற்றை * வினைகளை வேரறப் பாய்ந்து * என்றும் * தொன் மாவல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து * என்றும் சொல்லுகிறபடியே முளைகிளை யுண்டாகாதபடி வேரோடும் அறுப்பித்து,

தீக்கொளீஇ— வெட்டின காட்டைச் சுட்டுப் போகடுவது போலே * இறவு செய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளீஇ வேகின்றதால் * என்கிறபடியே முன்பு வேரறுத்தவற்றை உருமாய்ந்து போம்படி கொளுத்தி,

கவ்வை யெருவிட்டு—பயிருக்கு எருவிடுவது போல பக்தியாகிற பயிருக்கு * ஊரவர் கவ்வை யெருவிட்டு * என்கிறபடியே ஸம்ஸாரிகள் சொல்லும் பழி மொழியை எருவாகவிட்டு,

அமுதவாறு தலைப்பற்றி—பயிர்த்தலையிலே தண்ணீரைத் தேக்கிச் சேடையாக்குவது போல * அறிவையென்னு மமுதவாறு தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டதே * என்கிறபடியே ஞானமாகிற அம்ருதநதியை வாயளவாய்த் தலைக்குமேலே போம்படி பெருகப்பண்ணி,

ஈரியாய்க் கசிந்ததிலே—*காரியம் நல்லனகள் அவை காணில் என் கண்ணனுக்கென்று ஈரியாயிருப்பாள் * என்றும் * கசிந்த நெஞ்சினளாய் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்த ஜ்ஞான வாரியாலே பதஞ்செய்து செவ்வி வாய்த்த நெஞ்சிலே.

ஈரநெல்வித்தி—* ஈரநெல்வித்தி முளைத்த நெஞ்சப் பெருஞ்செயுள் * என்கிறபடியே ஈரமென்று சொல்லப்படுகிற ஸங்கமாகிற நெல்லை விரைத்து,

எழு நாற்றுக்களையையும் வேர் முதல் மாய்த்து—* செய்த்தலை யெழுநாற்று * என்கிறபடியே எம்பெருமானுக்கு போக்யமாய் வளருகிற இப்பயிரில் உண்டாகக்கூடிய அஹங்கார மமகாரங்களாகிற களைகளை * நீர்நுமதென்றிவை வேர் முதல் மாய்த்து * என்கிறபடியே வேரோடுங் களைந்தொழித்து,

பட்டிச்சே அதக்கி—களைபறித்தாலும் போராமல் பட்டிபுகாது நோக்கவேண்டுகையாலே * வன்புலச் சேவையதக்கி * என்கிறபடியே பக்தியாகிற இப்பயிருக்குப் பட்டியான இந்திரியங்களாகிற காளைமாடுகளின் செருக்கைத் தொலைத்து,

மீது கொள்ளாமல் குறிக் கொள்வித்து—பயிர் பலித்தாலும் பிறர் கொள்ளாமே ரக்ஷை பண்ணிவைக்க வேண்டுகையாலே * விளைந்த தானியமு மிராக்கதர் மீது கொள்ளகிலார்களே * என்கிறபடியே அநந்யார்ஹமாம்படி * அரக்கரசுரர் பிறந்தீருள்ளீரேல் * என்று ராக்ஷஸப்ரக்ருதிகளும் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுமாகச் சொல்லத்தக்க அபாகவத ஜனங்கள் ஸஹவாஸத்தாலே கெடுக்க அவகாசமில்லாதபடி பக்தியாகிற பயிர் விளைந்து கிடக்கிற நெஞ்சுக்கு * பறவையரையா! உறகல் பள்ளியறை குறிக்கொள்மின் * என்று காவலடைத்து,

கடல் புரைய விளைந்து தலைவணக்கின வாறே—* காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர் மேனி * என்கிறபடியே எருவும் நீருமுண்டானாலும் மேல் மழை இல்லாதபோது பயிர்த்தலை குளிர்ந்து வளராதென்று காளமேகத் திருவுருவை இடையிடையே காட்டி அம்மழையைப் பெய்து வளர்க்கையாலே அந்த பக்தியாகிற பயிர் கடல்போலே எல்லைகடந்து பலித்து * வரம்புற்ற கதிர்ச் செந்நெல் தாள் சாய்த்துத் தலைவணக்கும் * என்கிறபடியே, பலித்த பயிரானது பரிபக்குவமாய்த் தலைவணக்குமாபோலே * நமந்தி ஸந்த: * என்னும்படி தலைவணங்கப் பெற்றவாறே,

நாளுநாள் கோட்குறையாக நின்றுரறியாமல் குந்தங்கொண்டு ஆராமையுண்டு—பெரும்பசியரானவர்கள் விளைந்த நெல்லை அறுத்துக்கொண்டுபோய்ச் சமைத்து உண்ணுமளவும் தரித்திருக்கமாட்டாமல் முற்றின வளவுகளை வயற்காட்டிலே கிள்ளி யெடுத்து புஜிக்குமாபோலே இந்த பக்தாத்மா முக்தனான பிறகு அநுபவிக்கப் பற்றாத தன்னபிநிவேசத்தாலே இவ்வுடலோடே யிருக்கச் செய்தே * நாளுநாள் வந்து என்னை முற்றவும் தானுண்டான் * என்றும், * கோட்குறைபட்ட தென்னாருயிர் * என்றும் * நின்றுரறியாவண்ணம் என்னெஞ்சுமுயிருமவையுண்டு * என்றும், * மனக்காராமை மன்னியுண்டிட்டாய் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே இடையிடையே வந்து விரும்பி புஜித்து,

காலக்கழிவாலே நிலத்து உகாமல் பற்றறுத்து—பரிபக்வமான நெல்லை அறுக்க வேண்டிய காலத்தில் அறுக்காவிடில் தரையில் சிந்தி மங்கிப் போய்விடுமாகையாலே யதாகாலம் அறுவடை செய்வதுபோல * ஞானக்கை தா காலக்கழிவு செய்யேலே * என்றும், * கணபுரத்துப் பொன்மலைபோல் நின்றவன்தன் பொன்னகலம் தோயாவேல்—மன்னும் வறுநிலத்து வாளாங்குஉகுத்ததுபோல் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிபக்குவமான இவ்வாத்மவஸ்து காலக்கழிவினால் தரைப்பட்டு மங்கிப் போகாதபடி *வினை பற்றறுக்கும் விதியே * என்கிறபடியே ப்ராப்திவிரோதியான கருமங்களைக் களைகையாகிற அறுவடையைச் செய்து,

தண்டாலடித்துப் பதரறுத்து—அறுத்த நெற்கதிரைத் தடியாலடித்துப் பதரும் மணியும் பிரிக்குமா போலே * அருளென்னும் தண்டாலடித்து * என்கிறபடியே தன்னுடைய க்ருபையாகிற ஸாதனத்தாலே, அஸாரமான பதர்போலேயிருக்கிற கைவல்யாநுபவத்தில் ருசியையறுத்து,

போர்த்த தோல்விடுத்து—நெல்லின் உமியை விடுவிக்குமா போலே * போர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடிறப்பிவை பேர்த்து * என்கிறபடியே (அரிசிக்கு உமி போன்ற) ஸ்தூலதேஹத்தினுடைய விமோசனத்தைப் பண்ணி,

ஸூக்ஷ்ம வொட்டும் நீரிலே கழுவி—அரிசியைத் தவிடறக் கழுவவேண்டுவது போல ஸ்தூலசரீரம் தொலைந்த பின்பும் தொடர்ந்து வருகிற ஸூக்ஷ்மசரீரத்தை விரஜாஜலஸ்பர்சத்தாலே போக்கி,

வேரேர் கலத்திட்டு—* சீரார் தயிர் கடைந்து வெண்ணெய் திரண்டதனை வேரார்நுதல் மடவாள் வேரேர் கலத்திட்டு* என்கிறபடியே இவ்வாத்ம வஸ்துவை அமாநவகர ஸ்பர்சத்தாலே அப்ராக்ருத தேஹத்திலே ப்ரவேசிப்பித்து,

பைந்தொடி மடந்தையரைக் கொண்டு ஷட்குண ரஸாந்நமாக்கி — ஸ்த்ரீகளைக் கொண்டு ஷட்ரஸோபேதமான அன்னமாக்குவது போல * அணைவர் போயமருலகில் பைந்தொடி மடந்தையர்தம் வேய்மரு தோளிணையே * என்கிறபடியே ஐந்நூறு அப்ஸரஸ்ஸுக்களைக் கொண்டு ஷாட்குண்ய ஆவிர்ப்பாவ முண்டாக்குவித்து * அஹமந்நம் * என்கிற அன்னமாம்படி அவர்கள் கரஸ்பர்சத்தாலே பக்வமாக்கி,

வானோர்க்கு ஆராவமுதான வாறே—* வைகல்பாட வல்லார் வானோர்க்கு ஆராவமுதே * என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளெல்லார்க்கும் பரமபோக்ய மாம்படியான வாறே,

முற்று முண்ண முன்னம் பாரித்து—* என்னை முற்று முயிருண்டு * என்கிறபடியே இவ்வாத்ம வஸ்துவை முழுக்க புஜிப்பதாக * என்னையொழிய என்னில் முன்னம் பாரித்து * என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவுக்கு ருசி பிறப்பதற்கு முன்னே பிடித்தும் பாரித்து,

உழுவதோர் நாஞ்சில் கொண்டு பெருகமுயலும் பத்தியுழவன் க்ருஷிபலமிறே—உலகில் க்ருஷிஸாதனம் கலப்பையாகையாலே அதுவும் இப்பெருமான் பக்கலிலே உண்டென்று காண்பதற்காக * உழுவதோர் படையும் உலக்கையும் * ஒற்றைக் குழையும் நாஞ்சிலும் * என்கிறபடியே க்ருஷிஸாதனமான கலப்பையைக் கையிலே

கொண்டு, * அரிய தெளிதாகுமற்றலால் மாற்றிப் பெருக முயல்வாரைப் பெற்ருல் *
என்கிறபடியே இவ்வாத்மோஜ்ஜீவனத்திற்கு மிகவும் முயற்சி செய்பவனுய்,
*வித்துமிட வேண்டுங்கொலோ விடையடர்த்த பத்தியுழவன் பழம்புனத்து*என்கிற
படியே இவ்வாத்மாவுக்குத் தன் விஷயமான பக்தியை விளைக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணிப்
போரும் ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருஷிபலமன்ரே இவ்வாழ்வார்க்குண்டான இந்த
பக்தி பரியாகம். ... . (104)

(தா.) 104. (ஆனல் இவர்க்கு இந்த பக்தி உண்டாகைக்கு ஹேதுவென்?
என்னில்; பலனையனுபவிப்பவனை எம்பெருமானுடைய க்ருஷி பலித்தபடி இது
என்பது க்ஷேத்ரமும் பயிர் செய்பவனும் பயிரும் அதன் பலனுமாக ரூபித்துக் கூறப்
படுகிறது.) அளவிட முடியாததாய் போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக் கொள்ளலாம்
நிலமான ப்ரக்ருதி தத்வத்தில், கலியுகமாகிற வன்னியன் "இவனை நலியுங்கோள்"
என்று ஏவ, மநஸ்ஸைத் தங்களுக்கு சேஷமாக ஆளுகிற மிடுக்கரான இந்திரியங்க
ளாகிற குறும்பர் இச் சேதநனுக்கு நியாமகராய்க் கொண்டு தேஹத்திலே குடி
புகுந்து தங்களுக்கு ப்ரதாநமான மநஸ்ஸையும் தாங்கள் நினைத்த வழியே நடக்கும்
படியாகப் பண்ணி விஷயங்களிலே படிந்து புஜிக்கிற போகத்திலே ஒருகாலும்
த்ருப்திபெருதே, இவற்ருல் வந்த நலிவை ஆற்றியிருப்போமென்ருல் ஆற்றவொண்
ணுதபடி விஷய போகங்களை புஜிக்கவேணுமென்று இவனைச் சிறைசெய்து தனக்கு
அபீஷ்டமானவற்றைத் தாவென்று துகைத்திழுத்து சரீரமாகிற செக்கிலே யிட்டுச்
சுழற்றி க்ருரமாய்க் கரையேறவொண்ணுதபடியாயிருக்கும் விஷயங்களாகிற
படுகுழியிலே தள்ளி வெகுவிதமாக தண்டித்து அர்த்த காமங்களிரண்டையும்
கடன் செலுத்திக் கொள்வாரைப் போலே செலுத்திக் கொள்ள பத்தசேதநனுடைய
பக்திக்கு விளைநிலமான மநஸ்ஸானது ஸுக்ருத கந்தமற்றுப் பாழ்பட்டவாறே,
இந்த்ரிய வச்யதையாலே இப்படிப் பாழ்பட்ட மனஸ்ஸைத் தன்வசமாக்குவதற்காக,
இந்த்ரியங்களாகிற ஐவர் க்ஷயித்து முடிந்து போம்படி ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டையாக
விருந்தான்; க்ருபையாகிற வாளையுருவிப் பாபமாகிற தூறுகளை நிர்மூலமாக்குவித்து
உருமாய்ந்து போம்படி தக்தமாக்கினுன்; பகவதாபிமுக்யம் பிறந்தவளவிலே
"இவன் பாகவதனுனன்" என்று ஸம்ஸாரிகள் சொல்லும்படி பழிமொழியை பக்தி
யாகிற பயிர் வளருவதற்கு எருவாக விட்டு ஜ்ஞாநமாகிற அம்ருதநதியை வாயள
வாய்த் தலைக்குமேலே போம்படி பெருகப் பண்ணினுன்; மநஸ்ஸானது ஆர்த்ர
மாய்ப் பதம் செய்து வாய்த்தவாறே அந்நெஞ்சிலே ஸங்கமாகிற நெல்லை விரைத்து,
ததேக பரதந்த்ரமாய் ததேகபோகமாய் வளருகிற இப்பயிரில் கர்த்ருத்வ போக்த்
ருத்வ புத்தியை விளைக்கும் அஹங்கார மமகாரங்களாகிற களையையும் ஊசிவே
ரோடே பறித்துப் பொகட்டான்; களை பறித்தாலும் பட்டிபுகாமல் நோக்கினு லன்றிப்
பயிர் தலைப்பெற்றுச் செல்லாதாகையாலே பக்தியாகிற இப்பயிருக்குப் பட்டியான
இந்த்ரியங்களாகிற சேக்களினுடைய ஸ்வச்சந்த ஸஞ்சார ஹேதுவான கர்வத்தைப்
போக்கினுன்; பக்தியாகிற பயிர் விளைந்து கிடக்கிற நெஞ்சு அந்யார்ஹமாகாத படி
"பள்ளியறை குறிக் கொள்மின்" என்கிறபடியே காவலடைத்து, காளமேக நிபச்யா
மான வடிவழகை வர்ஷித்து வளர்க்கையாலே அந்த பக்தியாகிற பயிர் கடல்போலே

அபரிச்சேத்யமாம்படி பலித்து பக்தி பரிபாக நிபந்தநமான ஆர்த்தியால் வரும் பாரவச்யம் பிறந்தவாறே, ஒரு நாள் புஜித்து விடுகையன்றிக்கே நாள்தோறும் புஜியா நிற்கச் செய்தேயும் அத்ருப்தனாய் இத்தலையில் ஸ்வல்பம் சேஷித்துக் கிடக்கிறதென்று நிருபித்தறிய வேண்டும்படியாக, அருகேயிருந்த பிராட்டிமார் முதலானாருமறியமாட்டாதபடி, பெரும்பசியரானவர்கள் விளைந்த நெல்லைச் சேரவறுத்துக் கொண்டுபோய் புஜிக்கப் பற்றாமல் முற்றினவளவுகளைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கொண்டு புஜிக்குமாபோலே, முக்தனானவாறே பின்பு பூர்ணமாக புஜிப்போமென்றிருக்கமாட்டாத தன் அபிநிவேசத்தாலே இச்சரீரத்தோடே இருக்கச்செய்தே விளைந்த பரிபாகாநுகுணமாக மனஸ்ஸுக்கு த்ருப்தி பிறவாமல் மேன்மேலும் விரும்பி புஜித்து, பரிபக்வமான இவ்வஸ்து காலக்கழிவாலே தரைப்பட்டு மங்கிப் போகாமல் ப்ராப்தி விரோதியான கருமங்களை யறுத்தான்; அறுத்த நெற்கதிரைத் தடியாலே யடித்துப் பதரும் மணியும் பிரிக்குமாபோலே "அருளென்னும் தண்டாலடித்து" என்கிறபடியே தன்னுடைய க்ருபையாகிற த்ருடமான ஸாதநத்தாலே பதர்போன்ற ஆத்மாநுபவத்தில் ருசியை அறுத்தான்; அந்த நெல்லில் உமியை விடுவிக்குமாபோலே ஆத்மாவைப் பொதிந்து கிடக்கிற ஆதிவ்யாதி ஷட்பாவ விகாரங்களுக்குக் காரணமான ஸ்தூலதேஹத்தை விடுவித்தான்; பிறகு அரிசியைத் தவிடறக் கழுவுமாபோலே ஸம்ஸரண ஹேதுவாய்ப்போந்த ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை விரஜாஜல ஸ்பர்சத்தாலே வாஸநாரேணுக்களோடேபோக்கி ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மரூபையான ப்ரக்ருதியில் நின்றும் விவேகித்து வாங்கின இவ்வாத்ம வஸ்துவை அமாநவ கர ஸ்பர்சத்தாலே அப்ராக்ருத தேஹத்திலே ப்ரவேசிப்பித்து, ஸத்கார ஸாமக்ரியோடு எதிரேவருகிற அப்ஸரஸ்ஸுக்களைக்கொண்டு ஜ்ஞாநாதி ஷட்குணங்களாகிற அறுசுவைகளோடு "அஹமந்நம்" என்கிற அன்னமாம்படி பக்வமாக்கி நித்ய ஸூரிகளுக்குப் பரமபோக்யமாம்படி யானவாறே, இவ்வாத்மவஸ்துவை முழுக்க புஜிப்பதாக இவ்வாத்மாவுக்கு ருசி பிறப்பதற்கு முன்னே பிடித்தும் பாரித்து இவன் கர்ஷகனென்று தோற்றும்படி க்ருஷிஸாதனத்தைக் கையிலே கொண்டு இவ்வாத்மோஜ் ஜீவநத்துக்கு மிகவும் முயலாநிற்கும் ஸ்வபாவனாய் ஸ்வவிஷய பக்தியை விளைக்கைக்கு க்ருஷி பண்ணித் திரியும் ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருஷியின் பலமிறே இவ்வாழ்வார்க்குண்டான இந்த பக்தி. [இத்தால் ஆழ்வாருடைய பக்தியின் உத்பத்திக்குக் காரணம் பகவானுடைய க்ருஷி யென்றதாயிற்று.] ... (104)

(மூ.) **105. கோஸல கோகுல சராசரம் செய்யுங்குணமொன்றின்றியே**
அற்புதமென்னக் கண்டோம்.

[எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம் பலிக்கக்கண்டவிடங் காட்டுதல்]

(ப.) 105. கோஸல கோகுல சராசரம்—கோஸல நாட்டிலும் கோகுலத்திலுமுள்ள சராசரங்களெல்லாம்,

செய்யுங்குணம் ஒன்றின்றியே—கர்மஜ்ஞானபக்தி முதலான குணங்களொன்றுமின்றிக்கே யிருந்தும்,

அற்புதமென்னக் கண்டோம்—ஆச்சரியமான பேறு பெற்றமை கண்டோம். (இது, மேல்நோக்கில் கிடைக்கும் பொருள்; மற்றொரு ஆழ்ந்தபொருளும் காணத்தக்கதுண்டு: அதாவது,)

கோஸலசராசரம் ஒன்றின்றியே கண்டோம்—* நற்பாலயோத்தியில்வாழும் சராசரம் முற்றவும்—புற்பாமுதலாப்புல்லெறும்பாதியொன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன் * என்கிற பாசுரத்திற்படியே கோஸலநாட்டிலுள்ள புல்பூண்டு முதலானவைகளும் * அபி வ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா: * அகாலபலிநோ வ்ருக்ஷா: * என்கிறபடியே இராமனுடைய பிரிவில் வாடியும் அவனுடையகலவியில் செழித்துமிருந்தபடியை ஸ்ரீராமாயணத்தில் கண்டோம்;

கோகுலசராசரம் செய்யுங்குணம் அற்புதமென்னக் கண்டோம்—கோகுலத்திலுண்டான சராசரங்களெல்லாம் * அவனொருவன் குழலூதினபோது மரங்கள் நின்று மதுதாரைகள் பாயும் மலர்கள் வீழும் வளர்கொம்புகள் தாழும் இரங்கும் கூம்பும் திருமால் நின்ற நின்ற பக்கம் நோக்கி அவைசெய்யுங்குணமே * என்றும், * மருண்டு மான்கணங்கள் மேய்கைமறந்து மேய்ந்தபுல்லும் கடைவாய்வழிசோர இரண்டு பாடும் துலுங்காபுடை பெயரா எழுது சித்திரங்கள் போலநின்றனவே * என்றும் * பறவையின் கணங்கள் கூடுதுறந்துவந்து சூழ்ந்து படுகாடுகிடப்பக் கறவையின் கணங்கள் கால்பரப்பிட்டுக் கவிழ்ந்திறங்கிச் செவியாட்டகில்லாவே * என்றும் * இதோ ரற்புதங்கேளீர், கோவலர் சிறுமியர்... எங்கும் காவலுங்கடந்து கயிறுமாலையாகி வந்து கவிழ்ந்து நின்றனரே * என்றும் சொல்லும்படி நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம் பெற்றமைகண்டோம் என்கை. .... (105)

(தா.) 105. இப்படி இத்தலையில் ஒரு ஸுக்ருதமுமில்லாமலிருக்க ஈச்வரனுடைய க்ருஷி பலிக்கக் கண்டவிடமுண்டோ வென்னில்; திருவயோத்யாதி கோஸல தேசவர்த்திகளான சராசரங்களெல்லாம் "புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதியொன்றின்றியே...... நற்பாலுக் குய்த்தனன்" என்னும்படி நிர்ஹேதுகமாக பகவத் விஷயீகாரம் பெற்றபடியும், கோகுலத்திலுண்டான சராசரங்களெல்லாம் அவனொருவன் குழலூதினபோது நிர்ஹேதுக பகவத்ப்ராவண்ய பரவசங்களான படியைக் கண்டு "நங்கை மீர்களிதோ ரற்புதம் கேளீர்" என்று விசேஷஜ்ஞர் ஈடுபட்டுச் சொல்லும்படியும் கண்டோமன்றே.

[இத்தால் எம்பெருமானது நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம் இப்படிபலிக்கக் காண்கையாலே, ஆழ்வாருடைய பக்தியும் அவனது நிர்ஹேதுக க்ருஷிபலமென்னத் தட்டில்லை யென்றதாய்த்து.] ... ... (105)

(மூ.) 106. **பட்டத்துக்குரியவானையு மரசும் செய்யுமவை ஆராயாது.**

[ஆழ்வாரொருவரைமாத்திரம் விஷயீகரித்ததற்குக் காரணம் கேட்கலாகாது]

(ப.) 106. **பட்டத்துக்குரிய ஆனையும் அரசும் செய்யுமவை ஆராயாது**—அராஜகமான தேசத்திலே பட்டத்து யானையைக் கண்ணைக் கட்டிவிட்டால் அவ்வானையெடுத்தவனொருவன் ராஜாவாகுமிடத்தில் மற்றபேர்களிருக்க இவனையெடுத்தது என்னென்று கேட்பாரில்லையே; அரசன் தன் செருக்காலே ஒருத்தியைத் தனக்கு மஹிஷியாகப் பரிக்ரஹித்தால் மற்ற ஸ்த்ரீகளிருக்க இவளைப் பரிக்ரஹிப்பதென

னென்று கேட்பாரில்லையே. (அதுபோலவே ஆழ்வாரை விஷயீகரித்தவிதுவும் கேட்பாரற்ற ஸ்வாதந்த்ர்யகார்யம் என்றபடி.) ... ... (106)

(தா.) 106. ஆனால் இப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிக்குமளவில் எல்லாரையும் விஷயீகரிக்கலாயிருக்க, இங்ஙனே இவரொருவரை விஷயீகரிக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; அராஜகமான தேசத்திலே பட்டத்துக்குரிய ஆனையைக் கண்ணைக் கட்டிவிட்டால் அவ்வானையால் எடுக்கப்பட்டவனொருவன் ராஜாவாகும்போது, 'அல்லாதாரெல்லாம் கிடக்க, இவனை இப்படி எடுக்கைக்கு அடியென்?' என்று ஆராயாதாப் போலவும், ராஜாவானவன் தன் செருக்காலே ஒருத்தியைத் தனக்கு மஹிஷியாகப் பரிக்ரஹிக்குமளவில், 'இப்படிக் கொத்த ஸ்த்ரீகள் பலருமுண்டாயிருக்க, இவளை இவன் இப்படி பரிக்ரஹிக்கைக்கு அடியென்? என்று ஆராயாதாப்போலவும், நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனான ஸர்வேச்வரன் ஸ்வாதீநமுமாய் ஸ்வார்த்தமுமான ஆத்ம வஸ்துக்களிலே ஓரொன்றை ஸ்வேச்சையாலே தன் விநியோகத்திற்கு உரித்தாம்படி விஷயீகரித்தால் அதுக்கு ஹேது ஆராயமுடியுமோ?

(மூ.) 107. **முந்நீர் வாழ்ந்தார் சூட்டுங் கோவை யாழியென்கிற ஸாக்ஷாத்க்ருத ஸ்வபர வ்ருத்தாந்தர்க்கு யாத்ருச்சிகாதிகளுண்டாகில் தோன்றும்.**

[ஆழ்வாரை எம்பெருமான் விஷயீகரித்தது நிர்ஹேதுகந்தான் என்பதைத் திடப்படுத்தல்]

(ப.) 107. **முந்நீர் வாழ்ந்தார் சூட்டும் கோவை ஆழியென்கிற ஸாக்ஷாத்க்ருதஸ்வபரவ்ருத்தாந்தர்க்கு**—* முந்நீர்ஞாலம்படைத்த * வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தது * சூட்டு நன்மாலைகள் * கோவை வாயாள்பொருட்டு * ஆழியெழ * என்றிவை முதலான பாசுரங்களிலே தம்முடைய வ்ருத்தாந்தங்களையும் எம்பெருமானுட்பட இதரர்களினுடைய வ்ருத்தாந்தங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்தருளிச்செய்கிற இவ்வாழ்வார்க்கு,

யாத்ருச்சிகாதிகள் உண்டாகில் தோன்றும்—தம்மை எம்பெருமான் அங்கீகரிக்கைக்கடியான யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் முதலான ஸுக்ருதவிசேஷங்கள் இருந்திருக்குமாகில், திருவுள்ளத்தில் தோன்றியிருக்கும்; அவை அருளிச்செய்யப்பட்டுமிருக்கும். அப்படி யருளிச் செய்யக்காணாமையாலே அவையும் இவர்க்கில்லையென்றதாயிற்று. ... ... (107)

(தா.) 107. இப்படி சொல்லுவானேன்? இவர் தமக்கு ஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களன்றே இல்லை யென்றது; யாத்ருச்சிகாதி அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களடியாக அங்கீகரித்தானாகாதோ வென்னில்; "முந்நீர் ஞாலம் படைத்த" "வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தது" "சூட்டுநன்மாலைகள்" "கோவைவாயாள் பொருட்டு" "ஆழியெழ" இத்யாதிகளாலே தமது வ்ருத்தாந்தங்களையும் பிறரது வ்ருத்தாந்தங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து அருளிச்செய்கிற ஆழ்வார்க்கு அஜ்ஞாதமான அம்சமொன்று மில்லாமையாலே தம்மை ஈச்வரனங்கீகரிக்கைக் கடியான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களுண்டாகில் மற்றவைபோலே அவையும் ப்ரகாசிக்கும்; ப்ரகாசித்தால் ஆழ்வார் அருளிச்செய்வர்; அப்படி அருளிச்செய்யக் காணாமையாலும் கேவல நிர்ஹேதுக விஷயீகார ப்ரகாசக ஸ்ரீஸூக்திகள் பலவுமருளிச் செய்தமை காண்கையாலும் அவையுமிவர்க்கில்லை யென்றதாயிற்று. ... ... (107)

(மூ.) 108 செய்தநன்றி தேடிக் காணதே கெடுத்தாய் தந்தாயென்ற அத்வேஷாபிமுக்க்யங்களும் ஸத்கர்மத்தாலல்ல.

[ஆழ்வாருடைய அத்வேஷ ஆபிமுக்யங்களும் ஸுக்ருதத்தாலல்ல]

(ப.) 108. செய்தநன்றிதேடிக் காணதே—* வாட்டாற்ருற்கு எந்நன்றி செய்தேனு என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே * என்று, எம்பெருமான் தம்மை விஷயீகரிக்கைக் குடலாகத் தாம் செய்தஸுக்ருதம் ஏதேனுமுண்டோ வென்று தேடிப்பார்த்து அப்படியொன்றுங் காணமல்,

கெடுத்தாய் தந்தாய் என்ற அத்வேஷாபிமுக்யங்களும்—*என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய் * என்று தீமனம்போகையாகிற அத்வேஷமும், * மருவித் தொழும்மனமே தந்தாய்* என்று, மருவித்தொழும் மனமுண்டாகையாகிற ஆபிமுக்யமுமான இரண்டும் அவனுலே யுண்டாயிற்றென்று தாமே நிஷ்கர்ஷிக்கையாலே அந்த அத்வேஷ ஆபிமுக்க்யங்களும்,

ஸத்கர்மத்தால் அல்ல—இவருடைய ஸத்கர்மமடியாக வந்ததல்ல. ... (108)

(தா.) 108. இப்படி அங்கீகார ஹேதுவா யிருப்பதொரு ஸுக்ருதமில்லையேயாகிலும் அத்வேஷமும் ஆபிமுக்யமும் ஸுக்ருத மடியாக வானுலோ வென்னில்; "வாட்டாற்ருற்கு எந்நன்றி செய்தேனு என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே" என்று எம்பெருமான் தம்மை விஷயீகரிக்கைக்கு உடலாகத் தாம் செய்த ஸுக்ருத மேதேனுமுண்டோ வென்று தேடிக் காணமல் "என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய்" "மருவித் தொழும் மனமேதந்தாய்" என்று தீமனம் போகையாகிற அத்வேஷமும், மருவித் தொழும் மனமுண்டாகையாகிற ஆபிமுக்யமும் இரண்டு மவனுலே யுண்டாய்த்தென்று தாமே நிஷ்கர்ஷிக்கையாலே அத்வேஷ ஆபிமுக்யங்களும் ஸத்கர்மத்தாலே வந்ததன்று. ... ... (108)

(மூ.) 109. எண்ணிலும் வருங் கணைக்கு எண்டானுமில்லை.

[ஆழ்வார்க்கு ஓர் எண்ணுகைதானுமில்லையென்பது]

(ப.) 109. எண்ணிலும் வரும் கணைக்கு எண்தானுமில்லை—*எண்ணிலும் வரும் என்னினி வேண்டுவம் * என்று எம்பெருமானுடைய குணப்பெருமை சொன்னதேயொழிய அந்த எண்ணுகைதானும் தம்மிடத்திலில்லை யென்பதை * கண்டாயே நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று ஓர் எண்தானுமின்றியே வந்தியலுமாறு * என்று தெரிவிக்கையாலே அதுவும் ஹேதுவாகச் சொல்லக்கூடியதாயில்லை. ... (109)

(தா.) 109. ஆனுல் பரமபக்திக்கு முகம் காட்டுமாபோலே பரிகணனைக்கும் முகம் காட்டுமென்றுரே இவர்தாமே; அந்த பரிகணனைதானிவர்க்கு உண்டானுலோ வென்னில்; "எண்ணிலும் வருமென்னினி வேண்டுவம்" என்றது எம்பெருமானுடைய குணப்ரகர்ஷத்தைச் சொன்னவித்தனையே யன்றே. அந்த பரிகணனைக்குத் தம்மோடு அந்வயமில்லாமை கண்டு "கண்டாயே நெஞ்சே! கருமங்கள் வாய்க்கின்று; ஓரெண்டானு மின்றியே வந்தியலுமாறு" என்று தம் திருவுள்ளத்துக்கு மூதலிக்கையாலே அதுவும் இவர்க்கில்லை யென்க. .... (109)

(மூ.) 110. மதியாலிசைந்தோமென்னும் அனுமதீச்சைகள் இருத்துவமென்னுத வென்னை யிசைவித்தவென்னிசைவினது.

[ஆழ்வாருடைய அனுமதியும் இச்சையும் பகவத்க்ருஷிபலமென்றல்]

(ப.) 110. (மதியாலென்னும் அநுமதியும், இசைந்தோமென்னும் இச்சையும் என்று பிரித்து யோஜிப்பது.)

மதியாலென்னும் அநுமதியும்—* வைத்தேன்மதியாலெனதுள்ளத் தகத்தே * என்று, அநுமதிமாத்ரத்தாலே அவனை என்னெஞ்சுக்குள்ளே வைத்தேனென்று தமக்குள்ளதாகச் சொன்ன அநுமதியும்,

இசைந்தோமென்னு மிச்சையும்—* யானுமென்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம் * என்று, தமக்குள்ளதாகச் சொன்ன இச்சையும்,

இருத்துவமென்னுத, என்னை யிசைவித்த, என்னிசைவினது—* யானொட்டி யென்னுளிருத்துவமென்றிலன் * என்கிறபடியே அவனை உள்ளே யிருத்துவோமென்றிசையாத தம்மை * இசைவித்தென்னையுன் தாளிணைக்கீழ் * என்கிறபடியே வருந்தியிசையப்பண்ணி * என்னிசைவினை * என்று, நானகலாதபடி என்னிசைவு தானுய்ப்புகுந்தவனை யென்னும்படி யத்தனித்த ஈச்வரனுடைய க்ருஷிபலம். (110)

(தா.) 110. அதுதான் வேண்டுமோ? தமக்கு அநுமதீச்சைகள் இருப்பதாக அருளிச்செய்தாரே, அவைதான் ஹேதுவானுலோ வென்னில்; "வைத்தேன் மதியால் எனதுள்ளத்தகத்தே" என்றும், "யானுமென்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந் தோம்" என்றும் தமக்கிருப்பதாகச்சொன்ன அநுமதியும் இசைவும் ஈச்வரக்ருஷிபல மென்னுமிடம் "யானொட்டி யென்னுளிருத்துவமென்றிலன்" "இசைவித்தென்னை யுன்தாளிணைக் கீழிருத்து மம்மானே" "என்னிசைவினை" இத்யாதிஸ்வஸூக்திகளாலே விளங்கும். ... ... — (110)

(மூ.) 111. மாதவன்மலை நீர்நிழலென்று ஏறிடுமது - வ்யாவ்ருத்த்யுக்தி அந்யார்த்தம் அபுத்திபூர்வம் அவிஹிதம் பலவிஸத்ருசம் பலாந்தரஹேது.

[மாதவனென்றதேகொண்டு, இத்யாதியின் கருத்தை விளக்குதல்]

(ப.) 111. **மாதவன்மலைநீர்நிழலென்று ஏறிடுமது**—* மாதவனென்றதே கொண்டு * என்கிறபடியே, மாதவனென்றதாகக்கொண்டு ஏறிடுமதும், * திருமாலிருஞ்சோலை மலையென்றே னென்னத் திருமால் வந்தென்னெஞ்சுநிறையப் புகுந்தான் * என்கிறபடியே திருமலையைச் சொன்னதாகக் கொண்டு ஏறிடுமதும், மற்றும் என்னடியார் விடாயைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக் கொதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்" என்றேறிடுமவையும்,

வ்யாவ்ருத்த்யுக்தி—(மாதவன் மலையென்றேறிடுமது வ்யாவ்ருத்த்யுக்தி) எம்பெருமானுகந்த திருநாமமென்றும் அவனுகந்து வாழ்கிற திருமலையென்றும் சொன்னவையல்ல; பேருக்கும் பேருக்கும் மலைக்கும் மலைக்கும் வாசி சொன்னவளவே;

அந்யார்த்தம்—(நீர் வார்த்ததும் நிழல் கொடுத்ததும்) தன் பயிர் தீயாமைக்காக நீருள்ள விடத்தில் நின்றும் நெடுந்துலையிட்டு இறைக்கிறதும் தனக்குச் சூது சதுரங்கமாடுகை முதலானவற்றுக்காகப் புறந்திண்ணை கட்டிவைக்கிறதும் தவிர, பாகவதர்களின் விடாயைத் தீர்க்கைக்கும் அவர்களுக்கொதுங்க நிழலாகைக்கும் செய்ததல்லாமையாலே அந்யார்த்தம்.

அபுத்தி பூர்வம்—இவையெல்லாம் இத்தலையில் நினைவில்லாமலிருக்க அவனாக ஏறிடுகிறவையாகையாலே புத்தி பூர்வகமுமல்ல;

அவிஹிதம்—இவை பலனுக்கு ஸாதனமாக சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டவையுமல்ல;

பலவிஸத்ருசம்—எம்பெருமானது விஷயீகாரமாகிற பெரும்பலனுக்கு இவை ஈடுமல்ல;

பலாந்தரஹேது—இவை சில அல்பப்ரயோஜனங்களுக்கு ஹேதுவாமித்தனை.

(தா.) 111 இவையொன்றுமில்லையாகிலும், மாதவனென்றும் திருமாலிருஞ் சோலையென்றும் சொன்ன உக்திமாத்திரத்தைப் பற்றுசாகக்கொண்டு எம்பெருமான் தம்மை விஷயீகரித்தானாக ஆழ்வாரருளிச் செய்கையாலே அவைதானுண்டே யென்னில்; "மாதவனென்றதே கொண்டு என்னையினி இப்பாற்பட்டது, யாதவங்களும் சேர்கொடேனென்று என்னுள் புகுந்திருந்து" என்றும் "திருமாலிருஞ் சோலைமலையென்றேனென்ன, திருமால் வந்தென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்" என்றும் சொல்லும்படி, மாதவனென்று நம் பேரைச் சொன்னான், திருமாலிருஞ் சோலைமலையென்று நம் ஊரைச் சொன்னான் என்று ஏறிடுகிறவை ஈச்வரனுகந்த திருநாமமென்றும் அவன் உகந்து வர்த்திக்கிற திருமலையென்றும் சொன்னவையல்ல; பேருக்கும் மலைக்கும் வ்யாவ்ருத்தி சொன்னமாத்திரமே; மற்று மிவற்றோடு ஸஹபடிதமாய்ப் போருமவையான 'என்னடியார் விடாயைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக்கு ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்' என்றேறிடுகிறவை தன் பயிர் கெடாமைக்காகத் தண்ணீர் இறைக்கிறதும், சூது சதுரங்க மாடுகைக்காகத் தெருத் திண்ணை கட்டி வைக்கிறது மொழிய, பாகவதர்களுடைய விடாயைத் தீர்க்கைக்கும் அவர்கள் ஒதுங்க நிழலாகைக்கும் செய்கிறதல்லாமையாலே அந்யார்த்தம்; இவையித்தனையும் இத்தலையில் நினைவின்றியிருக்க அவனடித்து ஏறிடுகிறவை யாகையாலே புத்திபூர்வகமல்ல; இவைதான் பலஹேதுவாக சாஸ்த்ர விஹிதங்களுமன்று; பகவத் விஷயீகாரமாகிற மஹாபலத்துக்கு இவை ஸத்ருசமுமல்ல; இவையுண்டானால் இவ்வருகே சில அல்பப்ரயோஜநங்களுக்கு ஹேதுவாமித்தனை; ஆகையாலிவை பகவதங்கீகார ஹேதுவாக மாட்டாது. ... ... (111)

(மூ.) 112. **இவன் நடுவேயடியானென்ன ஒலைப்படா ப்ரமாணம் பக்ஷபாதி ஸாக்ஷிவன்களவிலனுபவமாக இந்திர ஞாலங்கள் காட்டிக் கொள்ளக் காப்பாரற்று விதி சூழ்ந்தது.**

[எம்பெருமானுக்குத் தன்னையுமறியாமல் ஆழ்வார்மீது அருள்வாய்த்ததென்பது]

(ப.) 112. **இவன்**—ஏதேனுமொன்றை ஏறிட்டாகிலும் விஷயீகரிக்குமவனை இந்த எம்பெருமான்,

நடுவே அடியானென்ன—* நடுவே வந்து உய்யக்கொள்கின்ற நாதன் * என்கிறபடியே நாதனுகையாலே நிர்ஹேதுகமாக வந்து * அடியானிவனென்றெனக்காரருள் செய்யும் * என்கிறபடியே இவனென்னடியானென்று மடிபிடிக்க,

ஓலைப்படா ப்ரமாணம்—(அது காரணமாகத் தொடர்ந்த பரஸ்பர விவாதத்திலே) ஓலைப்படா ப்ரமாண மென்று கண்ணழிவு சொல்லலாம்படியான எழுதா மறையும்,

பக்ஷபாதீஸாக்ஷி—* ஹந்த! த்வத்பக்ஷபாதீ ஸஃ * என்று கண்ணழிவு சொல்லலாம்படியான பக்ஷபாதியான ஸாக்ஷியும், (காட்டின விடத்திலும் அவை பயன் படாமே.)

வன்களவிலநுபவமாக—* வன்கள்வனேன் * என்னும்படி ஆத்மாபஹாரக் கள்வாகிற அநாதியநுபவம் காட்டப்பட,

இந்திரஜாலங்கள் காட்டிக் கொள்ள—* இந்திரஜாலங்கள் காட்டியிவ்வேழுலகுங் கொண்ட * என்று இந்த்ரஜாலம்போலே கண்ணையும் நெஞ்சையும் கவரும்படியான வடிவழகையும் சீலத்தையும் செயலையும் காட்டி வாய்மாளப்பண்ணி ஸ்வாதீனப் படுத்திக் கொள்ளும்படியாக,

காப்பாரற்று—* விதி வாய்க்கின்று காப்பாரார் * என்கிறபடியே தடுப்பாரில்லாதபடி.

விதி சூழ்ந்தது—* எதிர் சூழல்புக்கு எனைத்தோர் பிறப்புமெனக்கேயருள்கள் செய்ய விதி சூழ்ந்ததால் * என்கிறபடியே ஸ்வாபாவிகமான க்ருபை வளைந்து கொண்டது. — ... ... (112)

(நா) 112. ஆனால் இவரை இப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிக்க வேண்டுவானேன்? என்னில்; இப்படி ஒன்றை ஆரோபித்தாகிலும் விஷயீகரிக்குமிவன் நிர்ஹேதுகமாக வந்து "த்வம் மே" இத்யாதிப்படியே 'இவன் என்னடியான்' என்று மடிபிடிக்க, அதுக்கு இவர் இசையாமல் 'என்னை நீ உன்னடியானென்றது எத்தாலே?' என்ன; இவரை இசைவிக்கைக்காக வேதத்தை ப்ரமாணமாகக் காட்ட; அது எழுதாமறையாகையாலே 'அது ஓலைப் படாப்ரமாணம்' என்று இவர் அத்தை அநாதரித்துத் தம்முடைய அநாத்யநுபவத்தை ப்ரபலமாகக் கொண்டு நிற்கையாலே ஆட்சியிலும் ப்ரபலமான தொடர்ச்சியை முன்னிட்டவளவில் அதுக்கு ஸாக்ஷி யாரென்று கேட்டவாறே தத்வதர்சிகளான ஜ்ஞானிகளை ஸாக்ஷியாகக் காட்ட, 'அவர்கள் உனக்குப் பக்ஷபாதிகள்' என்று அதுக்குமிவர் கண்ணழிவு சொல்லுகையாலே, அநாதிகாலம் தாம் 'அஹம் மம' என்றிருந்து போந்தவநுபவம் ஆத்மாபஹாரமாகிற வலியகள்வாலே வந்ததென்று இவர் அநுதபிக்கும்படி இந்த்ரஜாலங்கள்போலே த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிகளான வடிவழகையும் சீலத்தையும் சேஷ்டிதத்தையும் காட்டி வாய்மாளப் பண்ணி, இவர் தம்மதாக நினைத்திருந்த ஆத்மாத்மீயங்களைத் தன்னதாக்கிக் கொள்ளும்படியாக அநிவார்யமான க்ருபையானது எம்பெருமானைச் சூழ்ந்துகொண்டது. ... ... (112)

cf. 393, 394 ஸ்ரீவ. த.

(மூ.) 113. வரவாறில்லை வெறிதே யென்றறுதியிட்டபின் வாழ்முதலென்கிற ஸுக்ருதமொழியக் கற்பிக்கலாவதில்லை.

[ஆழ்வாருடைய ஸுக்ருதம் ஈச்வரனேயென்றுரைப்பது]

(ப) 113. வரவாறில்லை வெறிதேயென்று—* வரவாறென்றில்லையால் வாழ்வினிதால் * என்கிற பெரிய திருவந்தாதிப் பாசுரத்திலும், * வெறிதே யருள் செய்வர் * என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்திலும்,

அறுதியிட்டபின்—எம்பெருமானுடைய விஷயீகாரம் நிர்ஹேதுகமென்று தாமே நிர்ணயித்தருளினராதலால்,

வாழ்முதலென்கிற ஸுக்ருதமொழிய—* தனியேன் வாழ்முதலே * என்று தம்முடைய பேற்றுக்கு மூலஸுக்ருதமாக ஆழ்வார்தாமே யருளிச்செய்த அவனைத் தவிர்த்து,

கற்பிக்கலாவதில்லை—வேறு கல்பிக்கலாவதொரு ஸுக்ருதமில்லை. ... (113)

(தா.) 113. எல்லாம் செய்தாலும் இப்படிப்பட்ட க்ருபையானது அநாதி காலம் இவ்வாத்ம விஷயமாகப் பெருகாமல் இன்று பெருகுமளவில் இதுக்கு ஒரு ஹேது வேண்டுகையாலே இதுக்குடலாகக் கல்பிக்கலாவதொரு ஸுக்ருதமில்லையோவென்னில்; "வரவாறென்றில்லையால் வாழ்வினிதால்" "வெறிதேயருள் செய்வர்" இத்யாதிகளாலே பகவத்விஷயீகாரம் நிர்ஹேதுகமென்று ஆழ்வார்தாமே அறுதியிட்ட பின்பு "தனியேன் வாழ்முதலே" என்று தம்முடைய பேற்றுக்கு மூல ஸுக்ருதமாக இவரருளிச்செய்த அவ்வீச்வரனையொழிய வேறு கல்பிக்கலாவதொரு ஸுக்ருதமில்லை. .... (113)

(மூ.) 114. நலமருளினன் என்கோலென்று ஆமூலசூடம் அருளால் மன்னுமிவர்க்கு அன்புக்கடியானதுவே அடிசேருகைக்கும் ஸாதனம்.

[ஆழ்வார்க்கு ப்ராப்திஸாதநமும் பகவத்க்ருபையேயென்பது]

(ப.) 114. நலமருளினன்—* மயர்வற மதிநல மருளினன் * என்று அருளிலே தொடங்கி,

என்கோல் என்று—* என் கொலம்மான் திருவருள்கள் * என்று அருளிலே தலைக்கட்டி, இவ்வண்ணமாக,

ஆமூல சூடம்—ஜ்ஞானதசையோடு ப்ராப்தி தசையோடு வாசியற ஆதியோடந்தமாக,

அருளால் மன்னுமிவர்க்கு—* மாலருளால் மன்னுகுருகூர்ச் சடகோபன் * என்கிறபடியே அவனருள் கொண்டே தரிக்கவேண்டுமியல்வினரான இவ்வாழ்வார்க்கு,

அன்புக்கு அடியானதுவே—தம்முடைய பக்திக்குக் காரணமாகச் சொல்லப்பட்ட அந்த க்ருபையே,

அடி சேருகைக்கும் ஸாதனம்—* அடியேன் உன்னடி சேர்வண்ணமருளாயே * என்கிறபடியே அடி சேருகையாகிற ப்ராப்திக்கும் ஸாதனம். ... (114)

(தா.) 114. இப்படி நிர்ஹேதுக விஷயீகாரபாத்ரபூதரான இவருடைய பக்தி எம்பெருமானது அருளினுலேயே பெறப்பட்டதாகிலும் உபாஸகனுக்கு கர்மஜ்ஞாநஜநித பக்திபோலே இவர்க்கு ப்ராப்திஸாதநம் இதுவோவென்னில், "மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்று 'தம்முடைய பக்த்யுத்பத்திகாரணம் கேவல பகவத் க்ருபை' என்று உபக்ரமித்து, "என்கொலம்மான் திருவருள்கள்" என்னுமளவாக ஜ்ஞாநதசையோடு, வரண தசையோடு; ப்ராப்தி தசையோடு வாசியற ஆமூலசூடம் "மாலருளால் மன்னுகுருகூர்ச் சடகோபன்" என்று நின்ற நின்ற நிலைதோறும் அவனருள்கொண்டே தரிக்கவேண்டும் ஸ்வபாவரான இவர்க்கு "ஆருவன்பினடியேனுன்னடிசேர் வண்ணமருளாயே" என்கையாலே "மதிநலமருளினன்" என்று முதலிலே பக்தி காரணமாகச்சொன்ன க்ருபையே தச்சரண கமலப்ராப்திக்கும் ஸாதநம்.

(மூ.) 115. புணர்தொறு மென்னக் கலந்து பிரிந்து ஜ்ஞாந பக்திகளை வளர்த்தது கனங்குழையிடக் காது பெருக்குதலும் மாஸோபவாஸி போஜனப்புறப் பூச்சும்போலே ஆற்றநல்ல மாபோகச்சிரமமாக.

[ஆழ்வாரை உடனே திருவடி சேர்த்துக்கொள்ளாமைக்குக் காரணம்]

(ப.) 115. புணர்தொறு மென்னக் கலந்து பிரிந்து—* தடமுலை புணர்தொறும் புணர்ச்சிக்காரா * என்கிறபடியே பலகால் ஸம்ச்லேஷிப்பதும் பலகால் விச்லேஷிப்பதுமாகி,

ஜ்ஞாந பக்திகளை வளர்த்து—கலவியாலே ஜ்ஞானத்தையும் பிரிவாலே பக்தியையும் வளர்த்ததானது,

கனங்குழையிடக் காது பெருக்குதலும்—கனமான கர்ணாபரண மிடுகைக்குக் காதைச் சிறிது சிறிதாகப் பெருக்குமா போலவும்,

மாஸோபவாஸி போஜனப் புறப்பூச்சும் போலே—ஒரு மாதம் உபவாஸமிருந்தவர்களுக்குச் சோற்றையரைத்து உடம்பிலே பூசிப் பொரிக்கஞ்சி கொடுத்துப் பொரிக்கூழ் கொடுத்து போஜனம் பொறுப்பிக்குமா போலவும்,

ஆற்ற நல்ல மாபோகச் சிரமமாக—* ஆற்ற நல்ல வகை காட்டுமம்மான் * என்கிறபடியே பொறுக்கப் பொறுக்கத் தன் குணசேஷ்டிதாதிகளைக் காட்டுமவன் * எம்மா வீடு * கட்டெழில் வானவர் போகம் * என்னும்படியான மஹாபோகம் ஸாத்மிக்கைக்காகச் சிரமம் செய்வித்தபடி. ... ... (115)

(தா.) 115 இப்படி ப்ராப்தி ஸாதநம் க்ருபையேயாகில், "இந்நின்ற நீர்மையினியாமுருமை" என்ற போதே இவரபேக்ஷிதம் செய்துவிடலாயிருக்க, இவரை இந்நிலத்திலேவைத்து ஸ்வஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களாலே ஜ்ஞாநபக்திகளை வளர்த்தது ஏதுக்காகவென்னில்: கனமான கர்ணபூஷண மிடுகைக்கு இடமாம்படி நூலிட்டுத் திரியிட்டுக் குதம்பையிட்டுக் காது பெருக்குமாபோலவும், மாஸோபவாஸிகளுக்கு முதலிலே போஜநமிட்டால் பொருதென்று சோற்றையறைத்து உடம்பிலே பூசிப் பொரிக்கஞ்சி கொடுத்துப் பொரிக்கூழ் கொடுத்து நாளடைவிலே போஜநம் பொறுப்பிக்குமாபோலவும், "ஆற்றநல்ல வகைகாட்டுமம்மான்" என்று எனக்குப் பொறுக்கப் பொறுக்கத் தன்குணசேஷ்டிதாதிகளைக் காட்டி அவ்வழியாலே

என்னை அடிமைகொண்டவனென்னும்படி பகவதநுபவம் களுக் கண்டறியாத விவர்க்கு அதிச்லாக்யமாய் நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கிற போகத்தை முதல் முதலிலே கொடுத்தால் ஸாத்மியாதென்று கருதி அது ஸாத்மிக்கைக்காக ச்ரமம் செய்வித்தபடி. [ஆனபின்பு ஜ்ஞாநபக்திகளை வளர்த்தது ப்ராப்திஸாதநதயா அன்றென்று கருத்து.] ... ... (115)

(மூ.) 116, இவற்ருல் வரும் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களாகிறன எளியனுய் நிற்குமரியனுய் எய்தானென்கிற தர்சன ஸமமான மாநஸாநுஸந்தானமும் திண்கொள்ளப்பெருத மநச்சைதில்யமும்.

[ஆழ்வார்க்கு ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்கள் இன்னதென்று விளக்குவது]

(ப.) 116. இவற்ருல் வரும் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களாகிறன—கீழ்ச்சொன்ன காரியங்களால் வரும் கலவியும் பிரிவுமாவது என்னவென்ருல், (எளியனுய் நிற்குமரியனுய் எய்தானென்கிற தர்சநஸமமான மாநஸாநுஸந்தாநம் ஸம்ச்லேஷம்; திண்கொள்ளப்பெருத மநச்சைதில்யம் விச்லேஷம்—என்று யோஜிப்பது.)

எளியனுய்—* கருத்துக்கு நன்று மெளியனுய் * என்றும்,

நிற்கும்—* நிற்கும் முன்னே வந்து * என்றும்,

அரியனுய்—* கண்கள் காண்டற்கரியனுய் * என்றும்,

எய்தானென்கிற—* என் கைக்கு மெய்தான் * என்றுமுள்ள பாசுரங்களிற் சொல்லப்படுகிற,

தர்சந ஸமமான மாநஸாநுஸந்தானம்—நெஞ்சுக்கு மிகவும் விசததமாநுபவ விஷயமாய்க் கொண்டு தம்முன்னே வந்து நின்று கண்ணுக்கு அவிஷயமாய்க் கொண்டு கையாலணைக்கைக்கு எட்டாமலிருக்கிற ப்ரத்யக்ஷதுல்யமான மாநஸாநுஸந்தாநம் ஸம்ச்லேஷ மெனப்படும்;

திண் கொள்ளப் பெருத மநச்சைதில்யம்—* என் கண்கட்குத் திண் கொள்ள வொருநாள் அருளாயுன் திருவுரு * என்று அபேக்ஷித்த பாஹ்யாநுபவம் பெருமையாலே உள்ளநுபவமும் அடிமண்டியோடே கலங்கும்படி பிறந்த அந்தஃகரண சைதில்யம் விச்லேஷமெனப்படும். ... ... (116)

(தா.) 116. கீழ்ச்சொன்ன இக்காரியங்களடியாக வரும் ஸம்ச்லேஷமும் விச்லேஷமும் எவையென்னில் ;—ப்ரத்யக்ஷதுல்யமான மாநஸாநுஸந்தானம்- ஸம்ச்லேஷம்; அபேக்ஷிதமான பாஹ்யாநுபவம் பெருமையாலே உள்ளநுபவமும் அடிமண்டியோடே கலங்கும்படி பிறந்த அந்தஃகரண சைதில்யம்-விச்லேஷம்.

(மூ.) 117. புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவை அவை சரித்தவர்க்கு ப்ரியஹிதபரன்தான் துளக்கற வெங்குந்தழைக்க நடத்தும்.

[ஆழ்வாருடைய ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களுக்கு நிதாந முரைத்தல்]

(ப.) 117. புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவை — * புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவென்றிவையாய் * என்கிற பாசுரத்தின்படியே நாட்டார்க்குப் புண்ய பாப பலமாய்க்கொண்டு வருகிற ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களை,

அவை சரித்தவர்க்கு — * சார்ந்த இருவல்வினைகளும் சரித்து * என்கிறபடியே அந்த புண்ய பாபங்களிரண்டு மற்றிருக்கிற விவர்க்கு (எம்பெருமான் உண்டாக்கக் கூடாதே யென்னில்;)

ப்ரிய ஹிதபரன் தான்—ப்ரியகரனும் ஹிதபரனுமான ஸர்வேச்வரன் தான், (ஜ்ஞாந பக்திகளை வளர்க்கையில் நினைவாலே)

துளக்கற நடத்தும்— * துளக்கற்றமுதமாய் எங்கும் பக்க நோக்கறியான் என் பைந்தாமரைக் கண்ணனே * என்கிற பாசுரத்திற்படியே இவர் அதிப்ரீதியுக்தராம் படியாக ஸம்ச்லேஷத்தை நடத்துவன்;

எங்கும் தழைக்க நடத்தும்— * இழை நல்ல வாக்கையும் பையவே புயக்கற்றது, தழைநல்ல வின்பந்தலைப் பெய்து எங்குந் தழைக்கவே * என்கிற பாசுரத்திற்படியே அதிக துக்க நிமக்நராம்படியாக விச்லேஷத்தை நடத்துவன். ஸம்ச்லேஷத்தை நடத்துவது ப்ரியபரத்வகார்யம்; விச்லேஷத்தை நடத்துவது ஹிதபரத்வகார்யம் என்றபடி.) ... ... (117)

(தா.) 117. ஆனால் அபிமதவிஷய ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்கள் புண்ய பாபநிபந்தநமாகவன்றோ லோகத்தார்க்கு வருவது; லோகவிலக்ஷணரான இவர்க்கு அவை வருகைக்கு நிதாநமேதென்னில்; நாட்டார்க்கு புண்யபாப பலமாய்க் கொண்டுவருகிற ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களை, புண்ய பாபரூபமான ப்ரபலகர் மங்கள் அற்றிருக்கிற இவ்வாழ்வார்க்கு ப்ரியபரனும் ஹிதபரனுமான ஈச்வரன் தானே நடத்திக்கொண்டு போவன்: கிம்நிமித்தமென்னில்; "துளக்கற்றமுதமா யெங்கும் பக்க நோக்கறியான் என் பைந்தாமரைக் கண்ணன்" என்று ஸ்வஸம்ச் லேஷத்தாலே இவர் அதிப்ரீதராகைக்காகவும், "தழைநல்ல வின்பம் தலைப் பெய்து எங்கும் தழைக்கவே" என்று—'விச்லேஷவ்யஸநத்தாலே நான் முடியா நின்றேன், இனி என் துக்கம் காணுமையாலே லோகமெல்லாம் ஸுகித்து ஸம்ருத்த மாகக் கடவது' என்னும்படி மிகவும் துக்கநிமக்நராகைக்காகவும் [இப்படி ப்ரீதி துக்கங்களை வளர்ப்பதும் ஜ்ஞாந பக்திகளை வளர்க்கையில் நினைவாலேயென்பது கீழ்ச் சொல்லப்பட்டது.] ... ... (117)

(மூ.) 118. ஜ்ஞாநத்தில் தம்பேச்சு; ப்ரேமத்தில் பெண்பேச்சு.

[ஆழ்வாருடைய பேச்சின் வாசிகள் கூறுதல்]

(ப.) 118. ஜ்ஞானத்தில் தம் பேச்சு—ஜ்ஞாநதசையில் தாமான தன்மையிலே நின்று பேசுவர்;

ப்ரேமத்தில் பெண்பேச்சு—ப்ரேம தசையில் பெண் பேச்சாகப் பேசுவர். (118)

(தா.) 118. இவர் ஜ்ஞாந தசையிலே தாமான தன்மையில் நின்று பேசுவர்; ப்ரேம தசையில் அவஸ்தாந்தராபந்நராய்ப் பெண் பேச்சாகப் பேசுவர். (118)

(மூ.) 119. தேறுங் கலங்கியென்று தேறியுந் தேருதும் ஸ்வரூபங் குலையாது.

[பேச்சில் வாசியிருந்தாலும் ஸ்வரூபம் ஒருபடிப்பட்டதே யென்றுரைத்தல்]

(ப.) 119. தேறும் கலங்கியென்று—* தேறுங் கை கூப்பும் * என்கிற பாசுரத் திலும், * கண்ணீர் மிகக் கலங்கிக் கைதொழும் * என்கிற பாசுரத்திலும் தெளிந்த

தசையோடு கலங்கின தசையோடு வாசியற எப்போதும் அஞ்சலி மாறுதென் கையாலே,

தேறியும் தேறுதும்—* தேறியும் தேறுதும் மாயோன் திறத்தனளே இத் திருவே * என்கிறபடியே தெளிவு கலக்கமாகிற இரண்டவஸ்தையிலும்,

ஸ்வரூபம் குலையாது—சேஷத்வரூபமான ஸ்வரூபம் நிலை குலையாது. (119)

(தா.) 119. இப்படி தெளிவும் கலக்கமுமான இத்தசைகளில் பேச்சில் வாசியொழிய ஸ்வரூபத்திலும் வாசியுண்டோவென்னில்; "சிந்திக்கும் திசைக்கும் தேறும் கைகூப்பும்" "கண்ணீர் மிகக் கலங்கிக் கைதொழும் நின்றிவளே" என்று—தெளிந்த தசையிலும் கலங்கின தசையிலும் சேஷத்வ ப்ரகாசகமான அஞ்சலி மாறுமையாலே "தேறியும் தேறுதும் மாயோன்திறத்தினளே இத்திருவே" என்கிறபடியே தெளிந்த தசையோடு கலங்கின தசையோடு வாசியற இரண்டு அவஸ்தைகளிலும் சேஷத்வ ரூபஸ்வரூபம் நிலைகுலையாது. ... ... (119)

(மூ.) 120. அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல் அடிச்சியோ மடிக்கீழ்க்
குற்றேவலாகை அவஸ்தாந்தரம். திருவேறுபாடு.

[ஆழ்வாருடைய அவஸ்தைவேறுபாட்டின் தத்துவம்]

(ப.) 120. அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல்—'அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல்' என்று ஆண் பேச்சாலே சொல்லுகிறவிது,

அடிச்சியோ மடிக்கீழ் குற்றேவலாகை—'அடிச்சியோம் அடிக்கீழ் குற்றேவல்' என்று பெண் பேச்சாலேயாகிற இவ்வளவே,

அவஸ்தாந்தரம்—பெண்ணிலைமை யெய்துவதாகும். (அடியோமென்கிற ஆண்பேச்சு அடிச்சியோமென்று பெண்பேச்சாகுமத்தனை; தொடர்ந்து குற்றேவலென்றோ, அடிக்கீழ் குற்றேவலென்றோ கைங்கர்ய ப்ரஸ்தாவம் செய்வது இரண்டவஸ்தையிலும் துல்யமே யென்றபடி.) .... (120)

(தா.) 120. ஆனல் இவர்க்கு அவஸ்தாந்தரமாவதேதென்னில்; "அடியோம் போற்றி யோவாதே" "தொடர்ந்து குற்றேவல் செய்து" என்று தாமான தன்மையில் சொல்லுகிருப்போலே "அடிச்சியோம் தலைமிசை நீ யணியாய்" "திருவடிக்கீழ் குற்றேவல் முன் செய்ய" என்று ஸ்த்ரீத்வ தசையிலும் சொல்லுகையாலே ஸ்வரூபத்திலும் ஸ்வரூபானுரூப வ்ருத்திப்ரார்த்தனையிலும் பேதமில்லை; பிராட்டியான பாவனையாலே தம் பேச்சானவிது போய் பெண் பேச்சாகை இவர்க்கு அவஸ்தாந்தரமாவதென்கை. ... . (120)

(மூ.) 121. வித்யை தாயாகப்பெற்றுப் பாலுமமுதுமான திருநாமத்தாலே திருமகள் போல வளர்த்த தஞ்சமாகிய தந்தை மற்றொருவர்க்குப் பேசப் படாமல் விச்வபதி லோகபர்த்தாவென்னும் மணவாளரை நாலிரண்டிழை கொண்டு முப்புரியான ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பந்தத்தோடே வரிப்பிக்க, பரம்புருடன் கைக்கொண்டபின் சதுர்த்தியுன்புக்கு இடையீடு நடுக் கிடக்கும் நாள்கழித்து ஜன்மபூமியை விட்டு அகன்று சூழ்விசும்பு

படியே உடன் சென்று குடைந்து நீராடி வியந்துழாய் அஞ்சனத்தின் நீறு நானப்பொடி பீதகவாடை பல்கலன்கொண்டு நோக்கியர் அலங் கரித்துப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரிசெய்ய நிறைகுட விளக்கமேந்தி யிளமங்கைய ரெதிர்கொள்ள வைகுந்தம் புக்கிருந்து வாய்மடுத்துப் பெருங்களிச்சியாக வானவர் போகமுண்டு கோப்புடைய கோட்டுக்கால் கட்டில் மிதித்து ஆரோஹித்து பராக்ரு மாருதிகளைப் பரிஷ்வங் கித்த மணிமிகு மார்பிலே நூமாமணியாயணையும் வஸ்துவுக்கு மணிவல்லிப் பேச்சு வந்தேறியன்று.

[ஆழ்வார்க்குப் பெண் பேச்சு வந்தேறியன்று என்று நிரூபித்தல்]

(பு.) 121 வித்யை தாயாகப்பெற்று—* ஸ ஹி வித்யாதஸ் தம் ஜநயதி தத் ச்ரேஷ்டம் ஜந்ம * என்கிறபடியே வித்யையே மாதாவாக இவ்வாத்ம வஸ்துவை ஜனிப்பித்து,

பாலும் அமுதுமான திருநாமத்தாலே—*எனக்கென்றும் தேனும்பாலு மமுதுமாய திருமால் திருநாமம்* என்கிற மதுர பதார்த்தமான திருமந்த்ரத்தாலே,

திருமகள் போல வளர்த்த—* திருமகள் போல வளர்த்தேன் * என்கிறபடியே அநந்யார்ஹ சேஷத்வம் முதலான தன்மைகளாலே பிராட்டியோடொக்க வளர்த்து வந்த,

தஞ்சமாகிய தந்தை—ஆபத்ரக்ஷகனான ஆசார்யனாகிற பிதா,

மற்றொருவர்க்குப் பேச்சுப்படாமல்—* அன்றிப்பின் மற்றொருவர்க் கென்னைப் பேசலொட்டேன் மாலிருஞ்சோலை யெம்மாயற் கல்லால் * என்றும், * மானிடவர்க் கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்யசேஷத்வ ப்ரஸங்கமும் அஸஹ்யமாம்படியான நிலையிலே நிறுத்தி,

விச்வபதி லோகபர்த்தா வென்னும் மணவாளரை—* பதிம் விச்வஸ்ய * கௌஸல்யா லோக பர்த்தாரம் * என்று, பதி யென்கிற சப்தத்தாலும் பர்த்தா என்கிற சப்தத்தா லும், ஸர்வலோக நாயகராகச் சொல்லப்படுகிற * பணவாளரவணைப் பற்பல கால மும் பள்ளி கொள்ளும் அழகிய மணவாளரை,

நாலிரண்டிழை கொண்டு முப்புரியான ப்ரஹ்மஸூத்ரபந்தத்தோடே வரிப்பிக்க—எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்கல ஸூத்ரம் போலே திருமந்த்ரம்" (முமுக்ஷுப்படி) என்கிறபடியே அப்படிப்பட்டதொரு ஸூத்ரம் போலே எட்டெழுத் தாய் மூன்று பதமாய் ஈச்வரஸம்பந்தப்ரகாசகமான திருமந்த்ரமாகிற மங்கள ஸூத்ர பந்தத்தோடே பாணிக்ரஹணம் பண்ணுவிக்க,

பரம்புருடன் கைக்கொண்ட பின்—* பறவையேறு பரம்புருடா நீ யென்னைக் கைக்கொண்டபின் * என்கிறபடியே பரமபுருஷரான மணவாளர் பரிக்ரஹித்த பின்பு,

சதுர்த்தியுள்புக்கு—திருமந்த்ரத்தில் நாராயணாய என்றுள்ள சதுர்த்தியானது கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுமதாகையாலே அதிலே உள்புகுந்து அநவரதம் கைங்கர்யப் பாரிப்பேயாய்,

இடையீடு நடுக்கிடக்கும் நாள் கழித்து—பகவானாகிற பர்த்தாவோடு சேர்ந்து மாற முடியாதபடி * நண்ணியும் நண்ணகில்லேன் நடுவேயோருடம்பிலிட்டு*

என்கிறபடியே அநுபவ விரோதியாய் இடையீடான சரீரம் நடுவே கிடக்கும்படியான நாலு நாளையும் * நாள் கடலைக் கழிமினே * என்கிறபடியே கழித்து,

ஜன்மபூமியை விட்டு அகன்று—பெண் பிறந்தகத்தைவிட்டுப் புக்ககம்செல்லுமா போலே தனக்கு ஜ்ஞாந லாபத்தாலே பிறந்தவிடமாகிய இந்த விபூதியை * முற்றிலும் பைங்கிளியும் பந்து மூசலும் பேசுகின்ற சிற்றில்மென்பூவையும் விட்டகன்ற* என்கிறபடியே முன்பு ஆதரித்திருந்த வஸ்துக்களோடே கூட விட்டுநீங்கி,

சூழ்விசும்பிற்படியே உடன்சென்று—* சூழ்விசும்பணிமுகில் * என்கிற திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிறபடியே அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே வழியிலுள்ளாரெல்லாம் ஸத்கரிக்க * அங்கவனோடு முடன் சென்று * என்கிறபடியே நாயகன் முன்னே போகப் பின்னே போய்,

குடைந்து நீராடி—புக்ககம் போகிற பெண் அவ்வூரெல்லையிலே சென்றவாறே அவர்கள் குளிப்பாட்டக் குளிக்குமாபோலே * குள்ளக்குளிரக் குடைந்து நீராடி * என்னுமாபோலே அம்ருதவாஹிநீயான விரஜையில் இப்பாலுள்ள அழுக்கு அறும்படி நீராடி,

வியன்துழாய் அஞ்சனத்தின்நீறு நானப்பொடி பீதகவாடை பல்கலன் கொண்டு நோக்கியர் அலங்கரித்து—* வியன்துழாய் கற்பென்று சூடும் * ஆராரயில் வேற்கணஞ்சனத்தின் நீறணிந்து * மெய்திமிருநானப்பொடி * உடுத்துக் களைந்த நின்பீதகவாடை * பல்கலனும் யாமணிவோம் * என்கிறபடியே அலங்கார வகைகளான திவ்யமால்யம் திவ்யாஞ்ஜனம் திவ்ய சூர்ணம் திவ்ய வஸ்த்ரம் திவ்யாபரணம் ஆகிய இவற்றை * **தம் பஞ்ச சதாநி அப்ஸரஸாம் ப்ரதிதாவந்தி** * இத்யாதியான உபநிஷத்திலோதினபடியே ஏந்திக்கொண்டு * மானேய நோக்கியரான திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்கள் எதிரே வந்து * **தம் ப்ரஹ்மாலங்காரேண அலங்குர்வந்தி** * என்கிறபடியே போக்தாவான ஈச்வரனுக்குப் போக்யமானபடி அலங்கரித்து,

பல்லாண்டிசைத்துக் கவரிசெய்ய—தொக்குப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரிசெய்வரேழையரே * என்கிறபடியே (அந்த திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்கள்) திரள நின்று மங்களாசாஸனம் பண்ணிச் சாமரம் பணிமாற,

நிறை குடவிளக்க மேந்தி இளமங்கையரெதிர் கொள்ள—புக்ககத்தை அணுகச் சென்ற பெண்ணை அங்குள்ள பெண்டுகள் மங்கள தீபாதிகளை ஏந்திக் கொண்டு எதிரே வந்து ஸத்காரம் செய்வது போல * நிதியும் நற்சுண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும் மதிமுக மடந்தையர் ஏந்தினர் வந்தே * என்கிறபடியே மங்களகரமான பூர்ணகும்பம் தீபம் முதலானவற்றை யெடுத்துக்கொண்டு * சதிரிளமங்கையர் தாம் வந்தெதிர் கொள்ள * என்கிறபடியே வேறு சில திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்கள் எதிர்கொள்ள,

வைகுந்தம் புக்கிருந்து—(கொண்டாட்டத்துடனே சென்ற பெண் பர்த்தாவின் மாளிகையில் புகுமாபோலே) * மன்னிய மாதவனோடு வைகுந்தம் புக்கிருப்பாரே * என்கிறபடியே ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே புகுந்து அப்பெருமானோடே கூடியிருந்து,

வாய்மடுத்துப் பெருங்களிச்சியாக வானவர் போகமுண்டு—(பர்த்தாவின் மாளிகையிலே பெண்வந்து சேர்ந்த பின்பு தம்பதிகளும் மற்றுமுள்ள பந்துக்களும் கூ

யிருந்து பெருங்களிச்சியுண்ணுமாபோலே, அடியார்கள் குழாங்களும் அவனுமாக விருக்கிற சேர்த்தியிலே) * அடியேன் வாய்மடுத்துப் பருகிக் களித்தேனே * என்று பெருங்களிச்சியாகப் பூர்ணநுபவஞ் செய்து * கட்டெழில் வானவர் போகமுண்பாரே * என்கிற நித்யஸூரிகள் புஜிக்கிற போகத்தைப் புஜித்து,

கோப்புடைய கோட்டுக்கால் கட்டில் மீத்து ஆரோஹித்து—* கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனம் * என்றும் * கோட்டுக்கால் கட்டில்மேல் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே திவ்யபர்யங்கத்திலே * பாதேந அத்யாரோஹதி * என்கிறபடியே பாதபீடத்திலே அடியிட்டேறி,

பரத அக்ரூர மாருதிகளைப் பரிஷ்வங்கித்த மணிமிகுமார்விலே—பரதாழ்வானையும் அக்ரூரனையும் திருவடியையும் அணைத்துக் கொண்ட அழகிய திருமார்விலே,

குருமாமணியாய் அணையும் வஸ்துவுக்கு—* குருமாமணிப்பூண் * என்கிற ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே போக்யமாய்க் கொண்டு அணைகிற ஆத்ம வஸ்துவுக்கு,

மணிவல்லிப்பேச்சு வந்தேறியன்று—முதற்பிரபந்தமான திருவிருத்தத்திலே * வண்பூமணிவல்லி * என்று தாமே சொல்லிக்கொள்ளும்படி ஸ்த்ரீத்வ ப்ரயுக்தமாய் வரும்பேச்சு வந்தேறியன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமாயிருக்கும். ... (121)

(நா.) 121. ஆனால் இவர்க்குத் தம் பேச்சன்றோ ஸ்வாபாவிகம்; பிராட்டிமார் தசையை அடைந்து பேசும் பேச்சு வந்தேறியன்றோவென்னில்; அன்று; ஆசார்யன் திருமந்த்ர முகத்தாலே ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தை யுண்டாக்கினபோது இவ்வாத்மஸத்பாவமாகையாலே வித்யையை மாதாவாகக் கொண்டு இவ்வாத்ம வஸ்துவை ஜநிப்பித்து * தேனும் பாலு மமுதுமாய திருமால் திருநாமமென்கிற போக்ய பதார்த்தமான திருமந்த்ரத்தாலே— அநந்யார்ஹ சேஷத்வாதிகளால் லக்ஷ்மீ ஸத்ருசமாக வளர்த்துக்கொண்டு போந்த ஆப்த ரக்ஷகனான ஆசார்யனாகிற பிதா, அந்யசேஷத்வ ப்ரஸங்கம் வாராதபடி, ஸர்வலோகநாயகனுகச் சொல்லப்படுகிற * பணமாடரவணைப் பற்பல காலமும் பள்ளிகொள் மணவாளரை எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்கள ஸூத்ரம் போலே எட்டக்ஷரமாய் மூன்று பதமாய் ஈச்வர ஸம்பந்த ப்ரகாசகமான திருமந்த்ரமாகிற மங்கள ஸூத்ரபந்தத்தோடே வரிக்கும்படி பண்ண, பரமபுருஷரான மணவாளர் பரிக்ரஹித்த வனந்தரம் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையோடே செல்லும் சரம சதுர்த்தியிலே உள்புகுந்து, பகவதநுபவவிரோதியாய் இடையீடான சரீரம் நடுவே கிடக்கிற நாலு நாளையும் கழித்து, ஒருவராலும் விடமுடியாத ஜந்ம பூமியான இவ்விபூதியை முன்பு ஆதரணீயமாய்ப் போந்த வஸ்துக்களோடே கூடவிட்டு நீங்கி "சூழ்விசும் பணிமுகில்" என்கிற திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிறபடியே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே வழியிலுள்ளாரெல்லாரும் ஸத்கரிக்க "நயாமி பரமாம் கதிம்" என்கிற நாயகன் முன்னே போகப் பின்னேபோய், பர்த்ரு க்ருஹத்துக்குப் போகிற பெண் அவ்வூரெல்லையிலே சென்றவாறே அவர்கள் குளிப்பாட்டக் குளிக்குமாபோலே அம்ருதவாஹிநியான விரஜையிலே இப்பாலுள்ள அழுக்கு அறும்படி நீராடி, குளித்தேறின பெண்ணை பர்த்ருபந்துக்களான ஸ்த்ரீகள் வந்து அலங்கரிக்குமாபோலே அலங்காரோபகரணங்களான திவ்யமால்ய திவ்யாஞ்ஜந திவ்ய சூர்ண திவ்யவஸ்த்ர திவ்யாபரணங்களை

ஏந்திக்கொண்டு திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்கள் எதிரேவந்து போக்தாவான ஈச்வரனுக்கு போக்யமாம்படி அலங்கரித்து, இவ்விஷயத்தில் கிஞ்சித்கரிக்கையிலுண்டான சாபலம் தோற்றத் திரளநின்று மங்களாசாஸனம் பண்ணி சாமரம் பணிமாற, அலங்க்ருதையாய் உபலாலநத்தோடே செல்லுகிற பெண் பர்த்ருக்ருஹத்தை அணுகச் சென்றவாறே அங்குள்ள ஸ்த்ரீகள் மங்கள தீபாதிகளை ஏந்திக்கொண்டு எதிரேவந்து ஸத்கரிக்குமாபோலே பூர்ண கும்பாதிகளைத் தரித்துக்கொண்டு நித்ய நவயௌவநைகளான வேறே சில ஸ்த்ரீகள் எதிர்கொள்ள, உபலாலநத்தோடே சென்ற பெண் பர்த்ருக்ருஹத்தில் புக்கிருக்குமாபோலே ச்ரிய:பதியானவனுக்கு போகஸ்தானமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ப்ராபித்து அவனோடே கூடியிருந்து, பர்த்ருக்ருஹத்திலே பெண் வந்த பின்பு தம்பதிகளும் மற்றுமுள்ள பந்துக்களும் கூடியிருந்து பெருங்களிச்சியுண்ணுமாபோலே * அடியார் குழாங்களும் அவனுமாக இருக்கிற சேர்த்தியிலே பெருங்களிச்சியாகப் பூர்ணாநுபவம் பண்ணி, நித்ய ஸூரிகள் புஜிக்கிற போகத்தை "ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ, ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா" என்கிறபடியே புஜித்து பர்த்ருஸம்ச்லேஷத்துக்குப் படுக்கையில் ஏறுமாபோலே உபயவிபூத்யாதிபத்ய ப்ரகாசகமாய் ஸர்வாச்சர்யமயமான திவ்யபர்யங்கத்திலே பாதபீடத்திலே அடியிட்டேறி, ஸ்ரீபரதாழ்வானையும் அக்ரூரனையும் திருவடியையும் ஆதரித்தணைத்துக்கொண்ட ஸ்ரீ கௌஸ்துபோஜ்ஜ்வலமான திருமார்பிலே ஸ்ரீ கௌஸ்துபம் போலே போக்யமாய் அணைகிற ஆத்ம வஸ்துவுக்கு நாயகிப் பேச்சு ஸ்வாபாவிகமேயொழிய வந்தேறியன்று. .... (121)

122. (மூ.) இன்புமன்பும் மூற்படுவது கொழுந்துவிடுவதாகிறது கடிமாமலர்ப் பாவையோடுள்ள ஸாம்ய ஷட்கத்தாலே.

[கேவலம் ஸ்த்ரீஸாம்யம் மாத்திரமே யல்லாமல் பிராட்டியோடு ஸாம்யமும் பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு உண்டென்பது.]

(இன்பும் அன்பும் முற்படுவது கொழுந்து விடுவதாகிறது—இன்பு முற்படுவது அன்பு கொழுந்து விடுவதாகிறது என்று யோஜிப்பது.)

(ப.) 122. **இன்பு முற்படுவது**— *நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்குமின்பனை* என்கிற பாட்டிற்படியே பிராட்டிக்கு முன்னே ஆழ்வாரிடத்தில் இன்பனுவது,

அன்பு கொழுந்து விடுவதாகிறது—* கோலமலர்ப் பாவைக் கன்பாகிய என்னன் பேயோ* என்கிற பாட்டிற்படியே பிராட்டி பக்கலிலே பண்ணின ஸ்நேஹம் ஆழ்வாரளவும் வளரவருவதாகிறது.

கடிமாமலர்ப்பாவையோடுள்ள ஸாம்ய ஷட்கத்தாலே—* காவியங்கண்ணியெண்ணில் கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பாள் * என்கிறபடியே பிராட்டியோடு இத்தலைக்குள்ள ஸாம்யத்துக்குடலான அநந்யார்ஹ சேஷத்வம், அநந்யசரணத்வம், அநந்ய போக்யத்வம், ஸம்ச்லேஷத்தில் தரிக்கை, விச்லேஷத்தில் தரியாமை, ததேக நிர்வாஹ்யத்வம் ஆகிற ஆறு ப்ரகாரத்தாலே. ... . (122)

(தா.) 122. "நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கு மின்பனை" என்னும்படி பிராட்டிக்கு முன்னே இவர்பக்கல் இன்பனுவது, "கோலமலர்ப் பாவைக்கன்பாகிய

என்னன்பே" என்னும்படி அவள் 'பக்கல் பண்ணினஸ்நேஹம் இவரளவும் வர வளருவதாய் இப்படி இன்புமுற்படுவது, அன்பு கொழுநது விடுவதாகிறது-பிராட்டியோடு இத்தலைக்குள்ள ஸாம்யத்துக்கு உடலான ஆறுப்ரகாரத்தாலே யாய்த்து. [அநந்யார்ஹசேஷத்வம், அநந்யசரணத்வம், அநந்யபோக்யத்வம், ஸம்ச்லேஷத்தில் தரிக்கை, விச்லேஷத்தில் தரியாமை, ததேகநிர்வாஹ்யத்வம் ஆகிற இவையாய்த்து ப்ரகாரஷட்கம்.] ... . (122)

(மூ) 123. உண்ணுது கிடந்து ஓர்மாயையினு(லென்னும் வீறுடைய முடிக்கு உரியாரோடு) இத்திரு) மண்ணேரன்னவொண்ணுதல் (பின்னைகொ(லென்கிறவொப்பு,) தென்பால் நெடுமாடங் கடுஞ்சிலை அம்பெரியூட்டி நீறெழ வெரித்த பெருந்தோற்றத்தாருயிர்க் காகுத்தன் (ஆதியங்காலம் மண்புரை பொன்மாதின்துகளாடி) ஏருதேழ்தழீஇச் சறையினு(ரென்னுமவற்றிலே தோன்றும்.)

[ஸ்ரீதேவி பூமிதேவி நீளாதேவிகளோடு ஆழ்வார்க்குண்டான ஸாம்யம் இவர்பாசுரங்களிலே விளங்குகிறதென்பது]

(ப.) 123. உண்ணுது கிடந்து ஓர் மாயையினுலென்னும் வீறுடைய முடிக்கு உரியாரோடு—* உண்ணுதுறங்கா தொலிகடலையூடறுத்து * என்கிற நாச்சியார் திருமொழிப் பாசுரத்தில் சொல்லப்பட்ட வைலக்ஷண்யத்தையுடைய பிராட்டியென்ன, * கிடந்திருந்து நின்றளந்து கேழலாய் * என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தில் சொல்லப்பட்ட வைலக்ஷண்யத்தையுடைய பூமிப்பிராட்டியென்ன, * ஓர் மாயையினு வீட்டிய வெண்ணெய் * என்கிற திருவிருத்தப் பாசுரத்தில் சொல்லப்பட்ட வைலக்ஷண்யத்தையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டியென்ன— ஆக இப்படிப்பட்ட மஹிஷிகள் மூவரோடும்,

இத்திரு மண்ணேரன்ன வொண்ணுதல் பின்னைகொலென்கிற வொப்பு—* மாயோன் திறத்தனளேயித்திருவே என்கிற சந்தையிலும், *மண்ணேரன்ன வொண்ணுதலே* என்கிற சந்தையிலும், * பின்னைகொல் நிலமாமகள் கொல் திருமகள்கொல் * என்கிற சந்தையிலும் ஆழ்வார்க்குச் சொல்லப்படுகிற ஸாம்யம் (எந்தெந்தப் பாசுரங்களில் தோன்றுமென்றுல்)

தென்பால்........சறையினுரென்னுமவற்றிலே தோன்றும்—* தென்பாலிலங்கை வெங்களஞ் செய்த * இலங்கைக்குழா நெடுமாடமிடித்த பிராஞர் * காயுங் கடுஞ்சிலையென் காகுத்தன் வாராஞல் * இலங்கை நகர் அம்பெரியுய்த்தவர் தாளிணை மேலணி * தீ முற்றத் தென்னிலங்கையூட்டினுன் தாள் நயந்த * மாறில் போரரக்கன் மதிள்நீறெழச்செற்று கந்த ஏறு சேவகனுர்க்கு * கிளரரக்கன் நகரெரித்த களிமலர்த்துழாயலங்கல் கமழ்முடியன் *காண்பெருந்தோற்றத் தென்காகுத்த நம்பிக்கு * என்னுருயிர்காகுத்தன் நின்செய்யவாயொக்கும் வாயன் * என்னுமிப் பாசுரங்களிலே பிராட்டியோடு ஸாம்யம் தோன்றும்; * ஆதியங்காலத் தகலிடங் கீண்டவர் * மண்புரைவையமிடந்த வராகர்க்கு * ஞாலப்பொன்மாதின் மணுளன் துழாய் * ஏனமொன்ருய்மண்துகளாடி * என்னுமிப் பாசுரங்களிலே பூமிப்பிராட்டியோடு ஸாம்யம் தோன்றும். * தோளிசேர் பின்னை பொருட்டெருதேழ்தழீஇக்

கோளியார் * கறையினர் துவருடுக்கை கடையாவின் கழிகோற்கைச் சறையினர் * என்னுமிப் பாசுரங்களிலே நப்பின்னைப் பிராட்டியோடு ஸாம்யம் தோன்றும். (123)

(தா) 123. [கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரத்தாலே பெரிய பிராட்டியாரோடுள்ள ஸாம்யமேயன்றிக்கே, தம்முடைய பாவவிசேஷங்களாலே பகவதபிமததிவ்ய மஹிஷிகளான பிராட்டிமார் மூவரோடு மிவர்க்குண்டான ஸாம்யம் இவர் பாசுரங்களிலே தோற்றும்; எங்ஙனேயென்னில்; "உண்ணாதுறங்கா தொலிகடலை யூடறுத்து" "கிடந்திருந்து நின்றளந்து" "சூட்டுநன் மாலைகள்" என்னுமிப் பாட்டுக்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட வைலக்ஷண்யாதிசய சாலிநிகளாய், ஸர்வேச்வரஸாம்ராஜ்யத்தில் அவனோடொக்க முடிசூடுகையாலே முடிக்கு உரியரான ஸீதா பிராட்டி, பூமிப் பிராட்டி, நப்பின்னைப் பிராட்டி என்னுமிவர்களோடு, "மாயோன் திறத்தினளே யித்திருவே" என்றும், "மண்ணேரன்ன வொண்ணுதலே" என்றும், 'பின்னைகொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல்' என்றும் சொல்லுகிறபடி இவ் வாழ்வாருக்குண்டான ஸாம்யமாவது—"தென்பாலிலங்கை வெங்களம் செய்த" "இலங்கைக் குழா நெடுமாடமிடித்த பிரானார் கொடுமைகளே" "காயும் கடுஞ்சிலையென் காகுத்தன் வாரானால்" "இலங்கைநகர் அம்பெரியுய்த்தவர் தாளிணை மேலணி" "தீமுற்றத் தென்னிலங்கையூட்டினான் தாள்நயந்த" "மாறில் போரரக்கன் மதிள்நீறெழச் செற்றுகந்த" "கிளரரக்கன் நகரெரித்த" "காண்பெருந் தோற்றத் தென் காகுத்த நம்பிக்கு" "என்னாருயிர்க் காகுத்தன் நின்செய்ய வாயொக்கும் வாயன்" இத்யாதி பாசுரங்களிலும், "ஆதியங்காலத் தகலிடம் கீண்டவர்" "மண்புரை வையமிடந்தவராகர்க்கு" "ஞாலப்பொன்மாதின் மணாளன் துழாய்" "ஏனமொன்றாய் மண்துகளாடி" இத்யாதி பாசுரங்களிலும், "எருதேழ் தழீஇக் கோளியார்" "சறையினர் கவராத" இத்யாதி பாசுரங்களிலும் தோற்றும். [இத்தால், திவ்யமஹிஷிகள் மூவரோடு மிவர்க்குண்டான ஸாம்யம் ஸீதாபிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான ராமாவதார ததபதாநங்களிலும்—ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான வராஹாவதார, ததபதாநங்களிலும், நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான க்ருஷ்ணாவதார-ததபதாநங்களிலும், அந்தப பிராட்டிமார் தங்களைப்போலே மிகவும் ப்ரவணராய் அருளிச்செய்த அவ்வவதிவ்ய ஸூக்திகளிலே அபிவ்யக்தமென்றதாய்த்து.] ... ... (123)

(மூ.) 124. இவர்கள் தேடிநிற்கப் பொய்கை முதுமணல் முல்லைப் பந்தல் முற்றம் மச்சொடு மாளிகை யவ்வவ்விடம்புக்கு வாரிச் சிதைத்துப் பறித்துக் கிழித்துக் கோயின்மை குறும்பு செய்து அல்லல் விளைத்துக் கவடு மூக்கு நல்லவர், முழுசி ஆவரென்னும் தேன்மொழியாலே கோகுலத்தை மறப்பிக்கும் நகரஸ்த்ரீகள் நரகனைத் தொலைத்துக் கவர்ந்த பதினாறு பல்லாயிர மெண்ணிறந்தார் பாவம் கடல்ஞாலம் மின்னிடை மல்லிகை வேய்மரு பேய்முலை முனிந்து மற்பொரு விறல்கஞ்சனை மங்கநூற்ற வாயுந் தீர்ப்பாரென்னுமவற்றிலே தோன்றும்.

[மற்றும் பல தேவிமார்களோடும் ஆழ்வார்க்குண்டான ஸாம்யம்]

(ப.) 124. இவர்கள் தேடிநிற்க—கீழ்ச்சொன்ன திருமகளும் மண்மகளும் ஆய்மகளுமான பிரதான மஹிஷிகள் மூவரும் * தேடித்திருமாமகள் மண்மகள் நிற்ப * என்கிறபடியே தன்னைத் தேடி நிற்கும்படி இவர்களை யுபேக்ஷித்து,

பொய்கை—* இதுவென் புகுந்த திங்கந்தோ இப்பொய்கைக்கு எவ்வாறு வந்தாய் * என்னும்படியாக (கோபிகள்) ஜலக்ரீடை பண்ணுமிடமான பொய்கையிலும்,

முதுமணல்—* மூத்தவை காண முதுமணல் குன்றேறி * என்னும்படியான மணல் குன்றிலும்,

முல்லைப்பந்தல்—* என்னை வருகவெனக் குறித்திட்டு இனமலர் முல்லையின் பந்தர்நீழல் மன்னியவளைப் புணரப்புக்கு * என்னும்படியான முல்லைப் பந்தலிலும்,

முற்றம்—* முற்றத்தூடு புகுந்து நின்முகம் காட்டி * முற்றம் புகுந்து முறுவல் செய்து நின்றீர் * என்னும்படியான முற்றத்திலும்,

மச்சொடு மாளிகை—* மச்சொடு மாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம் புக்கு * என்னும்படியான மச்சு மாளிகைகளிலும்,

அவ்வவ்விடம்—* அவ்வவ்விடம் புக்கு அவ்வாயர் பெண்டிர்க்கணுக்கனுய் * என்னும்படியான மற்றும் பல விடங்களிலும்,

புக்கு—பிரவேசித்து

வாரி—* துளையார் கருமென் குழலாய்ச்சியர் தம் துகில் வாரியும் * என்கிறபடியே பொய்கைகளிற் குடைந்து நீராடுமவர்களின் கூறைகளை வாரிக்கொள்வது,

சிதைத்து—* பாவைமாரொடு பாடியில் சிற்றில் சிதைத்து * என்கிறபடியே அவர்களிழைத்த சிற்றிலைச் சிதைப்பது,

பறித்து—* பந்துபறித்துத் துகில்பற்றிக் கீறிப் படிறன்படிறு செய்யும் * என்கிறபடியே பந்து கழல் முதலான லீலோபகரணங்களைப் பறிப்பது,

கிழித்து—* கச்சொடு பட்டைக் கிழித்து * என்கிறபடியே பட்டுக்களையும் கச்சுக்களையும் வலித்துக் கிழிப்பது,

கோயின்மை குறும்பு செய்து — * குழகியெங்கள் குழமணன் கொண்டு கோயின்மை செய்து * என்கிறபடியே கேட்பாரற்ற காரியங்களைச் செய்வது. * கொந்தளமாக்கிப் பரக்கழித்துக் குறும்பு செய்வானோர் மகன் * என்கிறபடியே பலவகைக் குறும்புகளைச் செய்வது—ஆக இப்படிப்பட்ட அநீதிகளைச் செய்து,

அல்லல் விளைத்து—* அல்லல் விளைத்த பெருமானை * என்கிறபடியே பேராரவாரங்களை விளைத்து,

கவரும்—இப்படிப்பட்ட தீம்புகளாலே * ஆயர்பாடி கவர்ந்துண்ணும் * என்கிறபடியே திருவாய்ப்பாடியாக ஈடுபடுத்தப் பெற்று,

உகக்கும்நல்லவர்—* நீயுகக்கு நல்லவரொடு முழிதராயே * என்னும்படி அப்பெருமானுடைய உகப்புக்கு உரிய நல்லவர்களாகச் சொல்லப்பட்ட கோபிமார்களென்ன,

முமூசி ஆவரென்னும் தேன்மொழியாலே—(மதுரையில் ஸ்ரீமாலாகாரர் கொடுத்த மாலையையும் கூனி கொடுத்த சாந்தையும் சாத்திக்கொண்டு ராஜமார்க்கத்தாலே யெழுந்தருளிக் குவலாயபீட மதயானையை முடித்து நிற்கிறபோது) * முமூசிவண்டாடிய * ஆவரிவை செய்தறிவார் * என்கிற பெரிய திருமொழிப் பாசுரங்களிற் சொல்லுகிறபடியே திருமேனியலங்கார வகைகளிலும் வடிவழகிலும் யானையை

முடித்த சேஷ்டிதத்திலும் தோற்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொள்ளுகிற * மழறு தேன்மொழியார்கள் நின்னருள் சூடுவார் * என்று மழலைத்தேன் போலே இனிதான பேச்சாலே,

கோகுலத்தை மறப்பிக்கும் நகர ஸ்த்ரீகள்—* மதுராம் ப்ராப்ய கோவிந்த: கதம் கோகுல மேஷ்யதி, நகரஸ்த்ரீகலாலாபமது ச்ரோத்ரேண பாஸ்யதி * என்று திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்கள் பேசும்படி அவன் கோகுலத்தை மறக்கும்படி பண்ணவல்ல வடமதுரையிற் பெண்களென்ன,

பாவம் — ஆகிய இத்தேவிமாருடைய பாவனையும் (ஆழ்வார்க்கு உண்டென்பது)

கடல் ஞாலம்...... தீர்ப்பாரேன்னுமவற்றிலே தோன்றும்—திருவாய்ப்பாடி ஆய்ச்சிகளின் பாவனை, * கடல் ஞாலம் செய்தேனும் யானே யென்னும் * மின்னிடை மடவார்கள் நின்னருள் சூடுவார் * மல்லிகை கமழ்தென்றலீருமாலோ * வேய்மரு தோளிணை மெலியுமாலோ * என்கிற பதிகங்களிலும், * பேய்முலையுண்டு சகடம் பாய்ந்து * முனிந்து சகட முதைத்து * என்கிற பாசுரங்களிலும் புலனாகும். மதுரையிற் பெண்களினுடைய பாவனை இவர்க்கு உண்டென்னுமிடம் * மற்பொரு தோளுடை மாயப்பிரானுக்கு என்கற்புடையாட்டி யிழந்ததுகட்டே * விறல் கஞ்சனை வஞ்சனை செய்தீர்! உம்மைத் தஞ்சமென்றிவள் பட்டனவே * என்கிற பாசுரங்களிலே புலனாகும். பதினாறாயிரம் தேவிமாருடைய பாவனை இவர்க்குண்டென்பது * நூற்றுவரையன்று மங்கநூற்ற நிகரில் முகில்வண்ணன் நேமியான் என்னெஞ்சங் கவர்ந்து எனையூழியானே * என்கிற பாசுரத்திலும் * வாயுந்திரையுகளும் * என்கிற பதிகத்திலும், * தீர்ப்பாரையாமினி * என்கிற பதிகத்திலும், * போர்ப்பாகுதான் செய்து அன்று ஐவரை வெல்வித்த மாயப்போர்த் தேர்ப்பாகனார்க்கிவள் சிந்தை துழாய்த் திசைக்கின்றதே * வண்துவராபதி மன்னனையேத்துமின் ஏத்துதலும் தொழுதாடுமே * என்னும் பாசுரங்களிலும் புலனாகும். (எவ்விதமாகப் புலனாகுமென்பது தாத்பர்ய ஸாரவுரையில் விரியக் காண்க. .... (124)

(**தா.**) 124. (இப்படி ப்ரதாநமஹிஷிகளான இவர்களோடுள்ள ஸாம்யமேயன்றிக்கே அவனுக்கு இவர்களிற் காட்டிலும் அபிமதைகளான கோபிமார்களுடையவும், மதுரா நகரஸ்த்ரீகளுடையவும், நரகவதத்திற்குப் பிறகு பரிக்ரஹித்த பதினாறாயிரம் தேவிமாருடையவும் பாவங்கள் இவர்க்கு உண்டென்னுமிடம் இவர் தம் பேச்சிலே தோன்றும்.) "தேடித் திருமாமகள் மண்மகள் நிற்ப" என்கிறபடியே ப்ரதாநமஹிஷிகளான ஸ்ரீ பூம்யாதிகள் தன்னைத் தேடி நிற்கவேண்டும்படி இவர்களை யுபேக்ஷித்து, பொய்கை, மணல் குன்று, முல்லைப்பந்தல், திருமுற்றம், மச்சு, மாளிகை முதலான அவ்வவ ஏகாந்த ஸ்தலங்களிலே சென்றுபுக்கு, துகில்களை வாரியும், சிற்றிலை யழித்தும், பந்தைப் பறித்தும், கச்சொடுபட்டைக் கிழித்தும், இப்படி நியாமகரற்ற ஸ்வதந்த்ரர் செய்யுமவற்றையும் நியாமகர் கீழடங்காமல் மூலையடியே நடத்துவார் செய்து, பேராரவாரம் விளைந்து விரும்பியநுபவிக்கப்பெற்ற பரமவிலக்ஷணைகளான திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்களுடைய பாவனை இவர்க்குண்டென்னுமிடம், "மின்னிடைமடவார்கள் நின்னருள் சூடுவர்" "மல்லிகை கமழ்

தென்ற லீருமாலோ" என்கிற திருவாய் மொழிகளிலும், "பேய்முலையுண்டு சகடம் பாய்ந்து" "முனிந்து சகடமுதைத்து" என்கிற பாட்டுக்களிலும் தோன்றும்; ஸ்ரீமாலாகாரரும் கூனியும்கொடுத்த திருமாலையையும் சாந்தையும் சாத்திக்கொண்டு ராஜமார்க்கத்தாலெழுந்தருளிக் குவலயாபீடநிரஸநம் பண்ணி நிற்கிறபோது, "முழுசி வண்டாடிய தண்டுழாயின்" "ஆவரிவை செய்தறிவார்" என்கிற பாட்டுக்களில் சொல்லுகிறபடியே, ரூபஸௌந்தர்ய சேஷ்டிதாதிகளில் தோற்றுத் தாங்கள் பேசுகிற இனிய பேச்சுக்களாலே அவர் கோகுலத்தை மறக்கும்படி பண்ணவல்ல ஸ்ரீ மதுரையிற் பெண்களுடைய பாவனையிவர்க் குண்டென்னுமிடம் - "மற்பொரு தோளுடை மாயப் பிரானுக்கு" "விறல் கஞ்சனை வஞ்சனை செய்தீர்" என்னும் பாசுரங்களிலே தோன்றும்; நரகாஸுரன் கந்யகைகளாய்க் கொண்டுவந்து திரட்டி வைக்க, அவனை நிரஸித்தொழித்துப் பரிக்ரஹிக்கப்பட்ட பதினாறுயிரம் தேவிமார் பாவனை இவர்க் குண்டென்னுமிடம் - "நூற்றுவரையன்று மங்கநூற்ற நிகரில் முகில் வண்ணன் நேமியான்" என்ற பாசுரத்திலும், "வாயுந்திரையுகளும்" என்ற திருவாய் மொழியிலும், * தீர்ப்பாரையாமினியிலும் தோற்றும். ... (124)

125. (மூ) இரானெனில் நசவாகக்குழைந்நவன் பின்தொடரவிருந்த வன்சிறையிலும் விதிதன் புணைவனென்று ஜீவிதாதிகளாற் குறைவின்றி மாயும் வகை விஷசஸ்த்ரங்கள் தேடி வில்வலவா ஹாவென்று இரக்கமெழாக் கொடுமைகள் சங்கித்து என்னையும் ஜீவந்தீமென்று ஆள்விட்டுச் சுடரை யடைந்து அகலகில்லா முற்றுவமை பெருமகளோடே.

[ஆழ்வார்க்கு மிகவும் பொருந்தின ஸாம்யம் ஸீதாபிராட்டியோடே என்று விரிவாக நிரூபித்தல்]

(ப.) 125. இரானெனில் நசவாக—* நச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந் மத்ஸ்யா விவோத்த்ருதௌ * என்கிறபடியே பெருமானை விட்டுப் பிரியில் ஸத்தையில்லையாம்படியிருந்த தன்மை பிராட்டிக்குப்போலே ஆழ்வார்க்கு முண்டென்பது * மராமரமெய்த மாயவன் என்னுளிரானெனில் பின்னை யானொட்டுவேனோ * என்கிற பாசுரத்தினால் விளங்குகையாலே இவ்வகையினால் ஒப்புமை பெற்று பிரிவில் ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படியாயிருக்க,

குழைந்நவன்—அந்தப் பிராட்டியோடே கலந்து பரிமாறினதுபோல * எத்தாய் ....இலங்கை செற்றாய்..........உன்னையென்னுள்ளே குழைத்த வெம்மைந்தா* என்னும்படி ஆழ்வாரோடும் ஒரு நீராகக் கலந்த எம்பெருமான்,

பின்தொடரவிருந்த வன்சிறையிலும்—இலங்கையளவும் பின் தொடர்ந்து வரும்படி * தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற கிளிமொழியாள் * என்கிறபடியே பிராட்டி சிறையிருந்தாப்போலே * வன் சிறையிலவன் வைக்கில் * என்னும்படியாக ஆழ்வாரும் சிறையிருந்த காலத்தும்,

விதிதன் புணைவனென்று—பிராட்டி விமுகனான ராவணனுக்கும் * விதிதஸ்ஸஹி தர்மஜ்ஞ: * என்பது முதலான ச்லோகங்களினால் உபதேசம் செய்தாப்போலே ஆழ்வாரும் விமுகரான ஸம்ஸாரிகளுக்கும் * புணைவன் பிறவிக்கடல்நீந்துவார்க்கே* என்பது முதலான பாசுரங்களினாலே ஹிதோபதேசம் பண்ணுகையாலும்,

ஜீவிதாதிகளால் குறைவின்றி—பிராட்டி * ந ஹி மே ஜீவிதேநார்த்தஃ என்று பெருமாளைப் பிரிந்து ராக்ஷஸிகளின் நடுவேயிருக்கிறவெனக்கு பிராணன் முதலியவற்றால் என்ன பலனென்று வெறுத்தாப்போலே இவரும் * ஏறாளுமிறையோனுமென்கிற திருவாய்மொழியிலே * மாறாளன் கவராத மணிமாமை குறைவிலமே * என்று தொடங்கி * உயிரினால் குறைவிலமே * என்று ஆத்மாத்மீயங்களையெல்லாம் வெறுத்து உதறித்தள்ளினபடியாலும்,

மாயும் வகை விஷசஸ்த்ரங்கள் தேடி—பிராட்டி ஆற்றாமையின் கனத்தாலே * விஷஸ்ய தாதா நஹிமேஸ்தி கச்சித் சஸ்த்ரஸ்ய வா வேச்மநி ராக்ஷஸஸ்ய * என்று விஷத்தையும் சஸ்த்ரத்தையும் தேடினாப்போலே ஆழ்வாரும் * காயுங் கடுஞ்சிலையெங் காகுத்தன் வாரானால் மாயும் வகையறியேன் * என்று முடியும் வகைதேடுகையாலும்,

விவ்வலவா ஹாவென்று—பிராட்டி மிகவும் இடருற்று * ஹாராம! * என்று பெருமாளுடைய சௌர்யவீர்ய பராக்ரமாதிகளை நினைத்துக் கூப்பிட்டாப்போலே, இவரும் * புணராநின்ற மரமேழன்றெய்த வொருவில் வலவா ஓ * என்று அவனது வீரப்பாட்டைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகையாலும்,

இரக்க மெழாக் கொடுமைகள் சங்கித்து—பிராட்டி தன்னாற்றாமைக்குப் பெருமாள் உதவவந்து முகங்காட்டாமையாலே * க்க்யாத; ப்ராஜ்ஞஃ க்ருதஜ்ஞச் ச ஸாநுக்ரோசச் ச ராகவஃ, ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோசஃ சங்கே மத்பாக்யஸம்க்ஷயாத் * என்று பெருமாளைக் கருணையற்றவராகச் சங்கித்தாப்போலே ஆழ்வாரும் * இரக்கமெழீர் இதற்கென் செய்கேன் அரக்கனிலங்கை செற்றீருக்கே * இரங்காரம்மனோ இலங்கைக் குழா நெடுமாடமிடித்தபிரானார் கொடுமைகளே * என்று இந்நிலைமையில் க்ருபை பண்ணாமலிருக்கிற கொடுமையாலே * அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன் * என்கிறபடியே சங்கிக்கையாலும்;

என்னையும் ஜீவந்தீமென்று ஆள்விட்டு—பிராட்டி * ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராமஸ் ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந், தத் த்வயா ஹநுமந் வாச்யோ வாசா தர்மமவாப்நுஹி * என்று சொல்லித் தூதுவிட்டாப் போலே ஆழ்வாரும் * மாறில் போரரக்கன் மதிள் நீறெழச் செற்றுகந்த ஏறு சேவகனார்க்கு என்னையுமுளளென்மின்களே * என்று சொல்லித் தூது விடுகையாலும்,

சுடரையடைந்து—பிராட்டி * அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா * என்று ஸூர்யனோடு ப்ரபைபோலே நான் பெருமாளோடே ஏகதத்வமாயிருப்பேனென்றாப்போலே, ஆழ்வாரும் * சோர்ந்தே புகல் கொடாச் சுடரை அரக்கியை மூக்கீர்ந்தாயை அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே * என்று அப்படியே பேசுகையாலும்,

அகலகில்லா முற்றுவமை—* அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா * என்கிறபடியே பிராட்டி இறையும் அலகில்லேனென்றிருக்குமாபோலே, ஆழ்வாரும் * அந்தோவடியேனுன பாதம் அகலகில்லேனிறையுமே * என்றிருக்கையாலும் இவ்வகைகளாலே ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பரிபூர்ண ஸாம்யம்,

பெருமகளோடே—* பெருமகள் பேதை மங்கை * என்கிற பெரிய பிராட்டியாரோடேயாம் ஆழ்வார்க்கு. ... ... (125)

(தா.) 125. (இப்படி ப்ரதாந மஹிஷிகளோடும் மற்றும் பகவத் பரிக்ரஹமுடையாரோடும் இவர்க்கு ஸாம்யமுண்டேயாகிலும் அல்லாதாரெல்லாம் இவர்க்கு ஒருவகைக் கொப்பா மித்தனையாகையாலே ஸர்வதாஸாம்யம் ஸீதாபிராட்டியோடே யென்கிறது.) "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா" இத்யாதி ச்லோகத்திற்படியே நீரில் நின்று மெடுக்கப்பட்ட மீன்போலே விச்லேஷத்தில் ஸத்தா ஹாநி பிறக்கும்படியானாள் பிராட்டி; ஆழ்வாரும் "மராமரமெய்தமாயவன் என்னுளிரானெனில் பின்னை யானொட்டுவேனோ" என்று அவனைப் பிரிந்தால் தாம் உளராகாதபடியானார். "இலங்கைசெற்றாய்! உன்னையென்னுள்ளேகுழைத்தவெம்மைந்தா" என்று இவரோடு ஏகதத்த்வமென்னலாம்படி ஸம்ச்லேஷித்த பெருமாள், லங்காத்வாரத்தளவும் அவனைத் தேடிப்பின்தொடர்ந்தாப்போலே "எதிர்சூழல்புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பும்" என்று இவர் பிறந்த ஜன்மங்கள்தோறும் தானும் பின்தொடரும்படி. அவள் ராவண பவநத்திலே சிறையிருந்தாப்போலே இவரும் "வன்சிறையிலவன் வைக்கில்" என்று ஸம்ஸாரத்திலே சிறையிருந்தார். அப்போது ப்ரதிகூலனான ராவணனுக்கு "விதிதஸ் ஸ ஹி தர்மஜ்ஞச் சரணாகதவத்ஸல:, தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி" என்று ஹிதம் சொன்னாப்போலே இவரும் ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு "புணைவன் பிறவிக் கடல் நீந்துவார்க்கே" என்று ஹிதமருளிச் செய்தார். "ந ஹி மே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர் ந ச பூஷணை:, வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்யே விநா ராமம் மஹாரதம்" என்று சக்ரவர்த்தி திருமகனை யொழிய ராக்ஷஸிகள் நடுவே யிருக்கிற வெனக்கு ப்ராணாதிகளாலென்ன ப்ரயோஜநமென்று பிராட்டி அவற்றை உபேக்ஷித்தாப்போலே இவரும் "ஏருளுமிறையோனும்" என்கிற திருவாய்மொழியிலே "மணிமாமை குறைவிலமே" "மடநெஞ்சால் குறைவிலமே" "உடம்பினால் குறைவிலமே" "உயிரினால் குறைவிலமே" என்று அவனுக்கு உறுப்பல்லாத நானும் என்னுடைமையும் வேண்டாவென்று ஆத்மாத்மீயங்களை யுபேக்ஷித்தார். "விஷஸ்ய தாதா ந ஹி மேஸ்தி கச் சித் சஸ்த்ரஸ்ய வா வேச்மநி ராக்ஷஸஸ்ய" என்று ராவண பவநத்திலே பிராட்டி மரணோபாயங்களைச் சிந்தித்தாப்போலே இவரும் "மாயும் வகையறியேன் வல்வினையேன் பெண் பிறந்தே" என்று முடியும் வகைதேடினார். "ஹா ராம! ஸத்யவ்ரத தீர்க்கபாஹோ! ஹா பூர்ணசந்த்ர ப்ரதிமாநவக்த்ர" என்று பிராட்டி பெருமாளுடைய சௌர்யாதிகளைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டாப்போலே இவரும் "புணரா நின்ற மரமேழன்றெய்த ஒருவில்வலவா ஓ!" என்று அவனுடைய வீரப்பாட்டைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டார். "க்யாத: ப்ராஜ்ஞ: க்ருதஜ்ஞச் ச ஸாநுக்ரோசச் ச ராகவ:, ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோசச் சங்கே மத்பாக்யஸம்க்ஷயாத்" என்று பெருமாளைப் பிராட்டி நிர்தயராக சங்கித்தாப்போலே இவரும், "இரக்கமெழீர் இதற்கென் செய்கேன்" என்றும் "இலங்கைக் குழா நெடுமாடமிடித்த பிரானார் கொடுமைகளே" என்றும், "அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்" என்றும் அவனை நிர்க்ருணனாக சங்கித்தார். "ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராமஸ் ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந், தத் த்வயா ஹநுமந் வாச்யோ வாசா தர்மமவாப்நுஹி" என்று தம்முடைய ரக்ஷ்யவர்க்கத்திலே நானுமொருத்தியிருப்பதாகப் பெருமாளுக்கு விண்ணப்பம் செய்யென்று பிராட்டி ஆள்விட்டாப்போலே, இவரும், "மாறில் போரரக்கன் மதிள்நீறெழச் செற்றுகந்த ஏறு சேவகனார்க்கு என்னையுமுளளென்மின்களே" என்று தூதுவிட்டார். "அநந்யா

ராகவேணுஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா'' என்று ஆதித்யனோடு ப்ரபைபோலவே நான் பெருமாளோடு அநந்யையாயிருப்பேன் என்று பிராட்டி சொன்னுப்போலே இவரும் ''சோர்ந்தே போகல் கோடாச் சுடரை யரக்கியை மூக்கீர்ந்தாயை அடியே னடைந்தேன் முதல் முன்னமே'' என்று சேஷத்வத்தாலே அவனோடு தாம் நித்ய ஸம்யுக்தராகப் பேசினுர். அவள் ''அகலகில்லே னிறையுமென்றலர்மேல் மங்கை யுறைமார்பா'' என்கிறபடியே உன்னை க்ஷணகாலமும் பிரிந்திருக்கவல்லேனல்லேன் என்ருப்போலே இவரும், ''அந்தோவடியேனுன பாதமகலகில்லே னிறையுமே'' என்று பேசினுர். ஆகையாலே இவர்க்கு ஸர்வதா ஸாத்ருச்யம் பெரிய பிராட்டியா ரோடேயாய்த்து. ... ... (125)

(மூ) 126. பிரியில் இலேனுக்கு இளங்கோவும் அக்குளத்தில் மீனிறே.

(ப.) 126. பிரியில்—எம்பெருமானைப் பிரியுமளவில்,

இலேனுக்கு—*கன்னலேயமுதே கார்முகிலேயென் கண்ணு! நின்னலாலிலேன் காண் * என்று இலேன் என்னும்படிக்கு,

இளங்கோவும்—* நேரிழையுமிளங் கோவும் பின்பு போக * என்கிறபடியே பிராட்டியைப் போலவே பின் தொடர்ந்துபோன இளையபெருமாளும்,

அக்குளத்தில் மீனிறே—கீழ்ச்சூர்ணையில் உதாஹரிக்கப்பட்ட * நச ஸீதா த்வயா ஹீநா* என்கிற ச்லோகத்திற்படியே அந்த ஜலத்தை விட்டுப் பிரிக்கப்பட்ட மத்ஸ்யமேயன்றே. [பிராட்டியைப்போலே பிரியில் முடிகைக்கு இளையபெருமாளும் ஆழ்வாரும் ஒத்திருப்பார்களென்றதாயிற்று.] .... (126)

(தா.) 126. இப்படி பிராட்டியைப்போலே பிரியில் தரியாதவர் இவரொருவ ரேயோ? பின்னையுமுண்டோ வென்னில்; அவனைப் பிரியுமளவில் ''நின்னலாலி லேன்காண்'' என்னுமிவரைப்போலே ஸத்தையழிகைக்கு '' ந சாஹமபி ராகவ!'' என்று சொன்ன இளையபெருமாளும் கீழ்ப்ரஸ்துதமான ஜலாதுத்த்ருத மத்ஸ்யமிறே. [இத்தால் பிராட்டியைப்போலே பிரியில் முடிகைக்கு இளையபெருமாளும் இவரும் ஒக்குமென்ற தாய்த்து.] ... . (126)

(மூ.) 127. அழுந்தொழும் ஸ்நேஹபாஷ்பாஞ்ஜலியோடே ருசிரஸாநுக்களிலே கூவிக்கொள்ளும் பிரியாவடிமைக்குச் சரணே சரணென்று வாளும் வில்லுங்கொண்டு பந்துவும் பிதாவுமவரே யென்கையும், அன்னே யென் செய்யிலென் ராஜ்யமும் யானேயென்று பெருஞ்செல்வரி மீச்சியாமல் வேண்டிச் சென்று திருவடியே சுமந்து விரைந்து வருமளவுங் கண்ணநீர் பங்கமாக நிலந்துழாவிக் குடிக்கிடந்து கையறவும், கோதிலடிமை யுறுமோவென்பித்த புலன்கொள் நித்யசத்ரு விசிந்தநமுமான ப்ராதாக்கள்; அப்பொழுதைக்கப்பெரழுது போது யென்னும் மாதாபிதாக்கள்; செந்தீத்தண்காற்று இளநாகம் முதலாய பகையறச் சிந்தை செய்து எங்குமுளனென்னும் பள்ளிப்பிள்ளை முற்றவிட்டு மற்றிலேனென்னும் தர்மாத்மா, வாலிபொழிந்த நிருத

விச்வர்த்மா உள்ளேயுறைய வீரசரிதம் ஊனைக் கற்பார் பாவம் மற்றிலேனென்னும் ராமதாஸன், பல்வகையுங்கண்டு வெண்சங் கேந்தின ரூபபரனுன ச்வேதன் முதலானுர் படிகளுங் காணலாம்.

[லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்ந தசரத யயோதா ப்ரஹ்லாத விபீஷண ஹநுமத் அர்ஜுனர்களுடைய படிகளும் ஆழ்வார் பக்கலிலே உண்டென்பது]

(லக்ஷ்மண ஸாம்ய நிருபணம்)

(ப.) 127. அழுந்தொழும் ஸ்நேஹபாஷ்பாஞ்ஜலீயோடே — இளையபெருமாள் * பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த: * என்று அறியாக்காலந் தொடங்கிப் பிரியில் தரிக்கமாட்டாத ஸ்நேஹத்தை யுடையராய், பிரிவின் பேச்சு வந்தவளவிலும் * பாஷ்பர்யாகுலமுக: * என்று கண்ணீர் சொரிய நிற்பவராய், * ப்ரஹ்வாஞ்ஜலி புடம் ஸ்திதம் * என்று அஞ்ஜலியும் கையுமானவராய்,

ருசிரஸாநுக்களிலே கூவிக்கொள்ளும் பீரியாவடிமைக்கு—*ஸ்வயம் து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத * என்றும், * பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே * என்றுமுள்ள பிரமாணங்களின்படியே சித்ரகூட கிரித்தாழ்வரை முதலான அழகியவிடங்களில் அடியேன் ஸகலவித கைங்கரியங்களுஞ் செய்ய வேணும். அது செய்யுமிடத்தில் ஏவிக்கொண்டருளவேணும் என்று பிரார்த்தித்து,

சரணே சரணென்று—அவ்வடிமைத் தொழிலைப் பெறுகைக்காகப் பிராட்டி புருஷகாரமாகப் பெருமாளுடைய திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்தாப்போலே ஆழ்வாரும் * அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்பு செய்வித்து * என்கிற படியே மிக்க இளமையிலேயே அன்புபெற்று * அழுந்தொழுமாவியனல வெவ் வுயிர்க்கும் * என்கிறபடியே விச்லேஷம் பொருமல் கண்ணும் கண்ணீரும் கையு மஞ்ஜலியுமாய் * திருவேங்கடத்தெழில்கொள்சோதி யெந்தை தந்தைதந்தைக்கு— ஒழிவில் காலமெல்லா முடனுய்மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டு நாம் * என்று * மொய்த்த சோலையும் மொய்பூந்தடந்தாழ்வரையுமான போகஸ்தலங்களை யுடைய திருமலையிலே * அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுறை மார்பனுனவனுக்கு எல்லா வடிமைகளும் செய்ய விரும்பி * முகப்பே கூவிப்பணி கொள்ளாய் * என்று ஏவிக்கொள்ளவும் வேணுமென்று பிரார்த்தித்து இவ்வடிமை யைப் பெறுகைக்கு உபாயமாக * நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு * என்று புருஷகாரம் முன்னுக அவன் திருவடிகளைப்பற்றி,

வாளும் வில்லுங்கொண்டு—(இளைய பெருமாள் * ப்ருஷ்டதஸ் து தநுஷ்பாணிர் லக்ஷ்மணோநுஜகாம ஹ * என்று ஆயுதபாணியாய்ப் பெருமாளைப் பின்சென்ருப் போலே இவரும்) * வாளும் வில்லுங்கொண்டு பின் செல்வார் மற்றில்லை நாளும் நாளும் நாடுவனடியேன் ஞாலத்தே * என்று திவ்யாயுதங்களைக்கொண்டு தாம் பின்னே திரியவாசைப்பட்டு.

பந்துவும் பிதாவுமவரே யென்கையும்—(இளைய பெருமாள் ப்ராதா பர்த்தா ச பந்துச் ச பிதா ச மம ராகவ: * என்று ஸகலவித பந்துக்களும் பெருமாளே யென் ருப்போலே இவரும்) * சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையும் அவரேயினி யாவரே * என்று எம்பெருமானே தமக்கு

ஸகலவித பந்துவுமென்கையாலும்: (மூலத்தில் என்கையும் என்பது, மேலே விசிந்தனமுமான ப்ராதாக்கள் என்றவிடத்துள்ள உம்மையோடு சேர்ந்து அந்வயிக்கும். "பந்துவும் பிதாவும் அவரேயென்கையான ப்ராதா, குடிக்கிடந்தகையறவான ப்ராதா, நித்யசத்ரு விசிந்தனமான ப்ராதா" என்று க்ரமேண அந்வயித்து லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்நர்களாகிற ப்ராதாக்களைச் சொல்லி அவர்களோடு ஸாம்யம் ஆழ்வார்க்கு நிருபிக்கப்படுகிறது.)

(இனி பரதாழ்வானேடு ஸாம்ய நிருபணம்)

அன்னை யென்செய்யிலென் ராஜ்யமும் யானேயென்று—(பரதாழ்வான் மாதாவான கைகேயியைச் சீறி யுபேக்ஷித்து * ராஜ்யஞ் சாஹஞ்ச ராமஸ்ய * என்றுப் போலே இவரும்) ஸ்வாபதேசத்திலே மாதாவாகச் சொல்லப்படுகிற அத்யவஸாயத்தை * அன்னையென் செய்யிலென்? * என்று உபேக்ஷித்தும், * யானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே * என்று அநுஸந்தித்தும் போருகையாலும்,

பெருஞ்செல்வமு மிச்சியாமல்—(பரதாழ்வான் * இக்ஷ்வாகூணுமியம் பூமிஸ் ஸசைலவநகாநநா * என்று சொல்லப்பட்ட மஹத்தான ஐச்வர்யத்தையும் இச்சியாததுபோல இவரும்) * கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பு* என்கையாலும்,

வேண்டிச்சென்று—(பரதாழ்வான் பெருமாளை மீட்டுக்கொண்டு வரவேண்டிச் சித்திரகூட மலையை நோக்கிச் சென்றதுபோல இவரும்) * வேங்கடவாணனை வேண்டிச் சென்றே * என்று திருமலையப்பனை வேண்டிச் சென்றமையாலும்,

திருவடியே சுமந்து—(பரதாழ்வான் திருவடி நிலைகளைப் பெற்று மகிழ்ந்து மீண்டதுபோல இவரும்) * திருவடியே சுமந்துழலக் கூட்டரிய திருவடிக்கண் கூட்டினை நான் கண்டேனே * என்று அவன்கொடுத்த திருவடிகளை சிரஸா வஹிக்கையாலும்,

விரைந்து வருமளவும் கண்ணநீர் பங்கமாக நிலந்துழாவி—(பரதாழ்வான், பெருமாள் விரைந்து மீண்டெழுந்தருளும் வரையில் * பங்கதிக்தஸ் து ஜடிலோ பரதः * என்னும்படி கண்ணீராலுண்டான சேற்றிலே தரைக்கிடை கிடந்ததுபோல இவரும்) * இன்று விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் * என்னும்படி வீடு திருத்தப்போன எம்பெருமான் விண்ணுலகந்தர விரைந்து வருமளவும் *கண்ணநீர் கைகளாலிறைக்கும், *இருநிலம் கைதுழாவிருக்கும்* என்கிறபடியே கண்ணீர் வெள்ளத்தாலுண்டான சேற்றிலேயிருந்து ஆற்றாமையாலே நிலந்துழாவி யிருந்தபடியாலும்,

குடிக்கிடந்த கையறவும்—(பரதாழ்வான் மூத்தாரிருக்க இளையார் முடிசூடலாகாதென்கிற இக்ஷ்வாகு குலமர்யாதை தப்பாமல் நோக்கிக்கொண்டு * ஸ காமமநவாப்யைவ * என்கிறபடியே தான் ஆசைப்பட்ட பொருள் கைபுகுராத இழவோடேயிருந்தாப் போலே இவரும்) * குடிக்கிடந்தாக்கஞ் செய்து * என்கிறபடியே ப்ரபந்ந குலமரியாதை தப்பாமலிருந்து * காமுற்ற கையறவோடு * என்கிறபடியே தாம் ஆசைப்பட்ட பொருள் கைபுகாத இழவோடே யிருந்தபடியாலும், இவ்வகைகளாலே பரதாழ்வானேடொப்பர்.

(இனி சத்ருக்ந ஸாம்ய நிருபணம்)

கோதிலடிமை உறுமோ என்பீத்த—* கோதிலடியார்தம் தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம் சதிரே * என்கிற பாட்டிற்படியே கோதிலடிமையாகச் சொல்லப்படுகிற பாகவத சேஷத்வமானது, * செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண் மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல் பாவியேனுக்கு-உறுமோ? * என்று சொல்லப்பண்ணிற்ருகையாலே இப்படி தகாதாக ஏற்பட்டதான.

புலன்கொள் நித்ய சத்ரு—* புலன்கொள் வடிவு என்று ஆழ்வாராலும் * * சத்ருக்நோ நித்ய சத்ருக்நঃ * என்கிற ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தில் நித்யசத்ருவென்று வான்மீகி முனிவராலும் சொல்லப்பட்ட பகவத் ஸௌந்தர்யத்தை,

வீசிந்தனமான ப்ராதா—* நாஹம் ஸ்வபிமி ஜாகர்மி தமேவார்யம் விசிந்தயந் * என்கிறபடியே நெஞ்சில் கொண்டிருந்த சத்ருக்நாழ்வானைப் போலே * புலன்கொள் வடிவு என்மனத்ததாய் * என்று ஆழ்வார் தாமும் மனத்திற் கொண்டிருந்தபடியாலே சத்ருக்நனுகிற ப்ராதாவோடொப்பர்

(இனி தசரத யசோதாஸாம்ய நிருபணம்)

அப்பொழுதைக்கப்பொழுது போனுயென்னும் மாதா பிதாக்கள்—தசரதனுகிற பிதா * ந தத்ர்ப்ப ஸமாயாந்தம் பச்யமாநோ நராதிபঃ * என்கிறபடியே பெருமானை எத்தனை போது பார்த்தாலும் த்ருப்தியடையாதே யிருந்தாப்போலே இவரும் * எப்பொழுதும் நாள் திங்களாண்டூழி யூழிதொறும் அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னுரா வமுதமே* என்கையாலே அந்தப் பிதாவோடொப்பர். கண்ணன் இரட்டை மருதமரங்களின் நடுவே உரலையுமிழுத்துக்கொண்டு நடந்தபோது, யசோதையாகிற தாய்ஓடிச் சென்று எடுத்துக்கொண்டு இப்படிப்பட்ட ஸாஹஸத்தைச் செய்தாயே! என்று சொல்லி வயிறெரிந்தது போல. இவரும் * போனுய்மாமருதின் நடுவே என் பொல்லாமணியே * என்று அந்தப் பாவனையோடே சொல்லுகையாலே அந்தத் தாயோடொப்பர்;

(இனி ப்ரஹ்லாதஸாம்ய நிருபணம்)

செந்தீத் தண்காற்று இளநாகம் முதலான பகையறச் சிந்தை செய்து எங்குமுளனென்னும் பள்ளிப்பிள்ளை—* பள்ளியி லோதிவந்த தன் சிறுவன் * என்கிற பாட்டில் பிள்ளையென்று சொல்லப்பட்டுப் பள்ளிப் பிள்ளையான ப்ரஹ்லாதாழ்வான் நெருப்பு பெருங்காற்று பாம்பு முதலான பயங்கர வஸ்துக்கள் பாதகமாகாதபடி எல்லாவற்றையும் பகவதாத்மகமாக அநுஸந்தித்து * எங்குமுளன் கண்ணன் * என்று பிறர்க்கு முபதேசித்தாப்போலே இவரும் * அறியும் செந்தீயைத் தழுவி அச்சுதனென்னும் மெய்வேவாள் எறியுந்தண் காற்றைத் தழுவி யென்னுடைக் கோவிந்தனென்னும் * போமிள நாகத்தின் பின்போய் அவன் கிடக்கையீதென்னும் * என்று சொல்லி, * என் முன்னைக் கோளரியே; உன்னைச் சிந்தை செய்து செய்து * என்று நரஸிம்ஹனை அநவரதாநுஸந்தானம் பண்ணி, * கரந்த சிலிடந்தொறும் இடந்திகழ்பொறுடொறும் கரந்தெங்கும் பரந்துளன் * என்று அவனுடைய ஸர்வவ்யாபகத்வத்தைப் பிறருமறியும்படி யருளிச்செய்கையாலே அந்தப்ரஹ்லாதனேடொப்பர்;

(இனி விபீஷண ஸாம்யம்)

முற்றவிட்டு மற்றிலேனென்னும் தர்மாத்மா—* விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா * என்று தர்மாத்மாவாகச்சொல்லப்பட்ட விபீஷணுழ்வான் *த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணம் கதः * பரித்யக்தா மயா லங்கா * என்று எல்லாவற்றையும் விட்டுப் பெருமாளையே எல்லாமாகப்பற்றினுப்போலே, இவரும் * பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன் பாசங்கள் முற்றவிட்டு * என்று ஸகல ஸங்கங்களையும் விட்டு தயரதற்கு மகன் தன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே * என்று பெருமாளையே பற்றுகையாலே விபீஷணுழ்வானேடொப்பர்;

(இனி ஹநுமத் ஸாம்யநிருபணம்)

வாளிபொழிந்த நிர்க்குணவிச்வாத்மா உள்ளேயுறைய வீரசரித மூணுகக் கற்பார் பாவம் மற்றிலேனென்னும் ராமதாஸன்—* தாஸோஹம் கோஸலேந்த்ரஸ்ய * என்று ராமதாஸனுன திருவடி * நிர்க்குணः பரமாத்மாஸௌ தேஹம் தே வ்யாப்ய திஷ்டதி * என்கிறபடியே ராவணவதமான பின்பு ஏறிட்ட நாணியை இறங்கிட்ட விச்வாத்மாவான பெருமாளை உள்ளேயுடையனுய், * ஸோத்ரைவ ஹந்த ஹநுமாந் பரமாம் விமுக்திம் புத்த்யாவதூய சரிதம் தவ ஸேவதேஸௌ * என்கிற அதிமாநுஷஸ்தவ ஸூக்திப்படியே அந்த பெருமாளுடைய வீரசரிதத்தையே போக்யமாகவுடையனுய் * பாவோ நான்யத்ர கச்சதி * என்று இவ்விஷயத்தைவிட்டுப் பரத்வத்தில் தன்னெஞ்சு போகாமை சொல்லுகிறவிடத்தில் பரத்வத்தின் பேர் சொல்லுகையும் அஸஹ்யமாய் "அந்யத்ர" என்னும்படி சக்ரவர்த்தி திருமகனையல்லதறியேனென்றிருந்தாப்போலே இவரும் * செருக்கடுத்தன்று திகைத்த வரக்கரை உருக்கெட வாளிபொழிந்த வொருவன்-உள்ளேயுறையும்பிரான் கண்டீர் * என்று, மூலபலம் முதலறும்படி சரவர்ஷத்தை வர்ஷித்த பெருமாளைத் தம்முள்ளே யுடையராய், * கணைநாணிலோவாத் தொழில் சார்ங்கன் தொல்சீரை நன்னெஞ்சே ஓவாத வூணாகவுண் * என்கிறபடியே அவனது வீரசரிதத்தை போக்யமாகவுடையராய் * கற்பாரிராமபிரானையல்லால் மற்றுங் கற்பரோ * என்றிருக்கையாலே திருவடியோடொப்பர்;

(இனி அர்ஜுந ஸாம்ய நிருபணம்)

பல்வகையுங்கண்டு வெண்சங்கேந்தின ரூபபரனுன ச்வேதன்—* சினப்போர்ச்சுவேதன் * என்று திருமழிசைப்பிரானுல் ச்வேதனென்று சொல்லப்பட்டு ச்வேதவாஹநனுன அர்ஜுநன் * பச்யாமி தேவாந் தவ தேவ தேஹே * என்று விச்வரூபங்கண்ட பின்பு * ததேவ மே தர்சய தேவ ரூபம் * என்று பூர்வபரிசிதமான ஸௌம்யஸ்வரூபத்தைக் காணவாசைப்பட்டு சதுர்ப்புஜமாய் சங்கசக்ரகதாதரமான திவ்யரூபத்தைக் காட்டி யருளவேணுமென்றது போலே, இவரும் * நல்குரவுஞ் செல்வும் நரகும் சுவர்க்கமுமாய் * என்று தொடங்கி * பல்வகையும் பரந்த பெருமானைத் திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே * என்று கண்டு, மேலே * நீராய் நிலனுய் * என்றதில் * கூராராழி வெண்சங்கேந்திக்கொடியேன்பால் வாராய் * என்றபேக்ஷிக்கையாலே அர்ஜுநனேடொப்பர்.

முதலானுர்படிகளும் காணலாம்—மற்றுமுள்ள பலபல பக்தர்களின் படிகளும் இவ்வாழ்வார் பக்கலிலே காணலாம். ... ... (127)

(நா.) 127. (இனிமேல் லக்ஷ்மண பரதசத்ருக்ந தசரத யசோதா ப்ரஹ்லாத விபீஷண ஹநுமதர்ஜுநர்களுடைய படிகளும் ஆழ்வார் பக்கலிலே யுண்டென்கிறது) 1.—இளைய பெருமாள் "பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தஃ" என்கிறபடியே பால்யமே தொடங்கிப் பிரியில் தரியாதஸ்நேஹத்தாலே "பாஷ்பபர்யாகுலமுகஃ" என்றும், "ப்ரஹ்வாஞ்ஜலிபுடம் ஸ்திதம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே விச்லேஷப்ரஸங்கத்தாலுண்டான சோகவேகத்தாலே சொரிகிற பாஷ்பத்தோடே அஞ்சலியும் கையுமாய்க் கொண்டு "ஸ்வயம் து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத" என்றும், "பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே, அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச் ச தே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருச்சித்திரகூடகிரித் தாழ்வரை முதலான ருசிரதேசங்களிலே இருவருமான சேர்த்தியிலே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களுமடியேன் செய்யும்படி ஏவிக்கொண்டருள வேணுமென்று; ப்ரார்த்தித்து, அப்படிப்பட்ட அவிச்சிந்ந கைங்கர்யத்தைப் பெறுகைக்காக "ஸ ப்ராதுஸ் சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தநஃ, ஸீதாமுவாசாதியசாஃ ராகவம் ச மஹாவ்ரதம்" என்கிறபடியே புருஷகார பூர்வகமாகத் திருவடிகளைக்கட்டிக்கொண்டு "அக்ரதஃ ப்ரயயௌ ராமஸ் ஸீதா மத்யே ஸுமத்யமா, ப்ருஷ்டதஸ் து தநுஷ்பாணிர் லக்ஷ்மணோ நுஜகாம ஹ" என்கிறபடியே ஆயுதபாணியாய்க் கொண்டு பெருமாளைப் பின்சென்று, "ப்ராதா பர்த்தா ச பந்துஸ் ச பிதா ச மம ராகவஃ" என்று-தமக்கு ஸர்வவித பந்துவும் பெருமாளே என்றாப்போலே, இவ்வாழ்வாரும், "அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்பு செய்வித்து" என்கிறபடியே பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே பிரியில் தரியாதபடி பிறந்தஸ்நேஹத்தாலே விச்லேஷம் பொறுமல் "அழுந்தொழு மாவியனல வெவ்வுயிர்க்கும்" என்று கண்ணும் கண்ணீரும் கையுமஞ்சலியுமாய் "திருவேங்கடத்தெழில்கொள் சோதிஎந்தை தந்தைதந்தைக்கு—ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டு நாம்" என்று * மொய்த்த சோலையும் மொய்ம்பூம் தடம் தாழ்வரையுமான போகஸ்தலங்களையுடைய திருமலையிலே, * அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பனுகையாலே பிராட்டியோடே கூடியிருக்கிற பரமசேஷியானவனுக்கு ஸர்வதா ஸகல சேஷவ்ருத்திகளையும் பண்ண வேணும்; அதுதன்னிலும் "முகப்பே கூவிப் பணிகொள்ளாய்" என்று ஸன்னிதியிலே ஏவிக்கொள்ளவும் வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தபடி தத்கைங்கர்யத்தைப் பெறுகைக்கு உபாயமாக "நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு" என்று புருஷகாரம் முன்னாக அவன் திருவடிகளைப்பற்றி "வாளும் வில்லும் கொண்டு பின் செல்வார் மற்றில்லை" என்று திவ்யாயுதங்களைக் கொண்டு தாம் பின்னே திரிய ஆசைப்பட்டு "சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய்தந்தையுமவரே" என்று ஸர்வேச்வரனே தமக்கு ஸர்வவித பந்துவுமென்கையாலே இளையபெருமாளோடே ஒப்பர். 2.—ஸ்ரீபரதாழ்வான் - பெருமாள் முடிசூடியிருக்கத் தாமடிமை செய்து வாழப் பெருதபடி, கைகேயி அவரைக் காட்டிலே துரத்தித் தம்மேலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஆரோபித்த கொடுமையாலே "ஹந்யாமஹமிமாம் பாபாம் கைகேயீம் துஷ்ட சாரிணீம்" என்று மாதாவானவளைச் சீறி உபேக்ஷித்து தமக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் அஸஹ்யமென்னுமிடம் தோற்ற "ராஜ்யஞ் சாஹஞ் ச ராமஸ்ய" என்று சொல்லி, வஸிஷ்டாதி புரோஹிதர் 'நீ ராஜாவாக வேணும்' என்று

நியமியாநிற்க மஹத்தான ஐச்வர்யத்தையும் விரும்பாமல் பெருமாளை மீட்டுக் கொண்டுவந்து பட்டாபிஷேகம் பண்ணுவிக்க விரும்பி அவர் திருவடிகளிலே சென்று மீண்டெழுந்தருள வேணுமென்றபேக்ஷித்தவிடத்தில், அவர் அது செய்யாமல் திருவடி நிலைகளைக் கொடுத்துவிட, அந்தப் பாதுகைகளை சிரஸாவஹித்துக் கொண்டு மகிழ்ந்து மீண்டுவந்து, பெருமாள் வநவாஸம் முடிந்து த்வரையோடே திரும்பிவருமளவும் “பங்கதிக்தஸ் து ஜடிலோ பரதः” என்கிறபடியே கண்ணநீரா லுண்டானசேற்றிலே அழுந்தி, “மூத்தாரிருக்க இளையார் முடிசூடலாகாது” என்கிற இக்ஷ்வாகு குலமர்யாதை தப்பாமல் நோக்கிக்கொண்டு தம்முடைய மநோரதம் தலைக் கட்டப்பெறுத இழவோடே யிருந்தாப்போலே, இவ்வாழ்வாரும்.—பகவத் ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே வழியல்லா வழியே யாகிலும் கிட்டுமத்தனையென்கிற த்வரைக்கு இசையாமல் விலக்கும் மாதாவை சத்ரு பக்ஷமாகக் காண்பவராய் “அன்னையென் செய்யிலென்?” என்று சீறியுபேக்ஷித்து, “யானே யென்றனதே” என்கிற ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஸஹியாதவராய் “யானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே” என்று ஆத்மாத்மீயங்களிரண்டும் அங்குத்தைக்கு சேஷமென்று, ‘கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ் செல்வம் நெருப்பு” என்று நிரவதிகைச்வர்யத்தையும் அக்நிஸமமாகக்கொண்டு, “வேங்கட வாணனை வேண்டிச் சென்று” என்று திருச் சித்திரகூடத்திலிருந்தாப்போலே திருமலையிலிருக்கிற அவனை அநுபவிக்க விரும்பிச் சென்று, தம் அபேக்ஷிதம் அவனப்போது செய்யாமல் ஒரு வைாத்ய முகத்தாலே “உன் திருவடியே சுமந்துழலக் கூட்டரிய திருவடிக்கண் கூட்டினை” என்று திருவடிகளைத் தந்தாயென்று ஹ்ருஷ்டராம்படிபண்ணிவிட, அப்படி அவன் கொடுத்த திருவடிகளை சிரஸா வஹித்து, வீடுதிருத்தப் போனவன் விண்ணுலகம் தரவிசைந்து வருமளவும் “கண்ணநீர் கைகளாலிறைக்கும்” “இருநிலம் கைதுழாவிருக்கும்” என்கிறபடியே கண்ணீர் வெள்ளத்தாலுண்டான சேற்றிலேயிருந்து ஆர்த்தியாலே தரையைத்துழாவி, “குடிக் கிடந்தாக்கம்செய்து” என்கிறபடியே ப்ரபன்னகுல மர்யாதை தப்பாமலிருந்து, “காமுற்ற கையறவோடு” என்கிறபடியே தாமாசைப் பட்ட பொருள் கைபுகுராத இழவோடேயிருக்கையாலும் பரதாழ்வானோடு ஒப்பர். (3) ஸ்ரீ சத்ருக்நாழ்வான் பாகவத சேஷத்வமே பரமபுருஷார்த்தமென்று ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கே சேஷபூதராய் அவருடைய பாவநத்வ போக்யத்வங்களிலே கால்தாழ்ந்து பெருமாளுடைய வடிவழகிலும் துவக்குண்ணுதே தம்முடை நிஷ்டைக்கு அது நித்ய சத்ருவென்று நிஷ்கர்ஷித்திருக்கச் செய்தே ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு உகப்பாகையாலே உத்தேச்யப்ரீதியென்று புரிந்து பெருமாள் வடிவிலே நெஞ்சு சென்று “நாஹம் ஸ்வபிமி ஜாகர்மி தமேவார்யம் விசிந்தயந், இத்யேவமப்ரவீத் ப்ராதா சத்ருக்நோ பரதப்ரியः” என்கிறபடியே எப்போதும் அத்தை மநஸ்ஸில் கொண்டிருக்குமாபோலே, இவ்வாழ்வாரும் ஸ்வருபத்தினுடைய எல்லை நிலமாகையாலே ‘கோதிலடிமை’ என்று சொல்லப்படுகிற பாகவத சேஷத்வத்தினுடைய ரஸம் “அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யென்னையாண்டாரிங்கே திரிய” (அவர்களைத் தவிர்ந்து) செந்தாமரைக் கண் திருக்குறளன், “நறுமாவிரை நாண்மலரடிக் கீழ் புகுதல்—பாவியேனுக்கு உறுமோ” என்று சொல்லுவிக்கப்பட்டதாய், அந்த பாகவத நிஷ்டாவிரோதியான பகவத் விக்ரஹத்தை உத்தேச்யப்ரீதி யென்னுமத்தைப்பற்ற

• திரிதந்தாகிற்படியே மீண்டு "புலன் கொள்வடிவென் மனத்ததாய்" என்று எப்போதும் மனஸ்ஸுக்கு விஷயமாகக் கொண்டிருக்கையாலே சத்ருக்நாழ்வானோடொப்பர். (4) தசரத சக்ரவர்த்தி "ந து தர்ப்ப ஸமாயாந்தம் பச்யமாநோ நராதிப:" என்கிறபடியே வைத்தகண் வாங்காதே மேன்மேலு மநுபவியாநிற்கச் செய்தேயும் ஒருகாலும் த்ருப்தி பெருமல் இன்னமுமநுபவிக்க வேணுமென்கிற விருப்பத்துடனே செல்லுமாபோலே இவ்வாழ்வாரும் "எப்பொழுதும் நாள் திங்களாண்டூழி யூழி தொறும் அப்பொழுதைக் கப்பொழுதென்னாராவமுதமே" என்று அநுக்ஷண மெனக்கு ஆசையைப் பெருக்குமதான போக்யவஸ்து வென்று மேன்மேலும் அபிநிவிஷ்டராகையாலே சக்ரவர்த்தியோ டொப்பர். (5) க்ருதஸங்கேதமாய் நலிய வந்துநின்ற யமளார்ஜுநங்களின்நடுவே க்ருஷ்ணன் போனபோது யசோதைப் பிராட்டி ஓடிச்சென்று எடுத்துக்கொள்ளா நிற்க, மருத மரங்களின் பெருமையையும் இவனது இளமையையுங் கண்டு வயிறெரிந்து முகத்தைப் பார்த்து "இப்பெரிய மருதுகளின் நடுவே போனாயே" என்று வெறுத்தாப்போலே இவரும் அதீத காலஸ்தமாயிருக்கவும் ஸமகாலத்திற்போல ப்ரகாசிக்கையாலே அப்படி வயிறெரிந்து கொண்டு "போனாய் மாமருதின் நடுவே என் பொல்லாமணியே!" என்கையாலே யசோதைப் பிராட்டியோ டொப்பர். (6) ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதன் "நாக்நிர் தஹதி நைவாயம் சஸ்த்ரைஸ் சிந்நோ மஹோரகை:" இத்யாதிப்படியே அக்நி முதலானவை பாதகமாகாதபடி ஸர்வமும் பகவதாத்மகதயா அநுகூலமாக அநுஸந்தித்து "உர்வ்யாமஸ்தி—ஸர்வத்ராஸ்தி" என்று பிறர்க்கு முபதேசித்தாப்போலே இவரும்—"அறியும் செந்தீயைத் தழுவி அச்சுதனென்னும் மெய்வேவாள், எறியும் தண் காற்றைத் தழுவி என்னுடைக் கோவிந்தனென்னும்" "போமிள நாகத்தின் பின் போயவன் கிடக்கையீதென்னும்" என்று அக்நி முதலான பாதக பதார்த்தங்கள் பகவதாத்மகத்வேந அநுகூலமாம்படி அவனை இடையறுது அநுஸந்தித்து "பரந்த தண்பரவையுள்" என்கிற பாட்டாலே எங்கு முளனான அவனது தன்மையைப் பலருமறியப் பேசுகையாலே *பள்ளியிலோதிவந்த சிறுவனான அந்த ப்ரஹ்லாதனோடொப்பர். (7) ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் லங்கையோடேகூட புத்ரதாராதிகளான ஸர்வத்தையும் விட்டு சக்ரவர்த்தி திருமகனைத் தமக்கெல்லாமாகப் பற்றினாப் போலே இவரும் "பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்றவிட்டு" என்று ஸாம்ஸாரிக ஸகல ஸங்கங்களையும் ஸவாஸநமாக விட்டு "தயரதற்கு மகன் றன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே" என்று சக்ரவர்த்தி திருமகனையே தமக்கு ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனாகப் பற்றுகையாலே தர்மாத்மாவான விபீஷணனோடொப்பர். (8) திருவடி, சக்ரவர்த்தி திருமகனைத் தன்னுள்ளே யுடையனாய், அவனுடைய வீரசரிதத்தையே போக்யமாக வுடையனாய், ஸ்நேஹத்தாலும் பக்தியாலும் இவ்விஷயத்தை விட்டு பரத்வத்தில் தன் நெஞ்சு போகாமை சொல்லுகிறவிடத்தில் பரத்வத்தின் பேர் சொல்லுகையும் அஸஹ்யமாய் "அந்யத்ர" (பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி) என்னும்படி சக்ரவர்த்தி திருமகனையல்லது அறியேனென்றிருந்தாப்போலே இவரும்—"செருக்கடுத்தன்று திகைத்தவரக்கரை, உருக் கெட வாளி பொழிந்த வொருவன், திருக்கடிதானமுமென்னுடைச் சிந்தையுமொருக்கடுத் துள்ளேயுறையும் பிரான் கண்டீர்" என்று ஏகவீரனான சக்ரவர்த்தி திருமகனைத் தம்முள்ளே

யுடையராய், "கணை நாணிலோவாத் தொழில் சார்ங்கன் தொல்சீரை நன்னெஞ்சே! ஓவாதவூணாகவுண்" என்கிறபடியே அவனுடைய வீரசரிதத்தை போக்யமாகவுடையராய், "கற்பாரிராமபிரானையல்லால் மற்றும் கற்பரோ" என்று தமக்கு இவ்விஷயத்திலுண்டான ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே பரத்வாதிகளைக் கழிக்கிறவிடத்தில் அவற்றின் பேர் சொல்லுகையும் அஸஹ்யமாய் "மற்று" என்னும்படி * தயரதற்கு மகன்றன்னையன்றி மற்றிலராயிருக்கையாலே ராமதாஸரான திருவடியோடொப்பர். (9) அர்ஜுநன், "பச்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ! தேஹே" என்று விச்வருபம் கண்டபிறகு, திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே இப்போது கண்ட விச்வருபம் முன்பு ஒருகாலும் கண்டதல்லாமையால் ஹர்ஷபயங்களிரண்டையும் விளைக்கையாலே பூர்வ பரிசிதமான ஸௌம்ய ரூபத்தைக் காணவிரும்பி, சதுர்புஜமாய் சங்கசக்ர கதாதரமான திவ்ய விக்ரஹத்தைக் காட்டவேணுமென்று வேண்டினாப்போலே, இவரும்—"நல்குரவும் செல்வும்" என்று தொடங்கி "பல்வகையும் பரந்த பெருமானே—திருவிண்ணகர்க் கண்டேனே" என்று விருத்த விபூதியுக்தனாய்க் கொண்டு விபூதி முகத்தாலே பலபடியாக விஸ்த்ருதனாயிருக்கிறவனைக் கண்டு "நீராய் நிலனாய்" என்று தொடங்கி "சிவனாயயனாய்" என்று—காரண கார்யங்களிரண்டையும் சரீரமாகக் கொண்டு நீ ஜகதாகாரனாயிருக்குமிருப்பை எனக்குக் காட்டித் தந்தாயாகிலும் இது எனக்கு ஆகர்ஷகமாய் அநுபாவ்யமாயிருக்கிறதில்லை; ஆனபின்பு "கூராராழி வெண்சங்கேந்தி—வாராய்" என்று அஸாதாரண விக்ரஹத்தை அநுபவிப்பிக்கக்கடவாய் என்று அபேக்ஷிக்கையாலே அர்ஜுனனோடொப்பர். இங்ஙனே மற்றும் பலஜ்ஞானிகளின் படியுமிவர் பக்கலிலே காணவடுக்கும். .... (127)

(மூ.) **128. குழலில் நெஞ்சும் அருகலில் சுவையுமான விவர் அவர்களளவல்லர்.**

[கீழ்ச்சொன்னவர்களோடு ஆழ்வார்க்கு ஸாம்யமாத்ரமேயன்று! ஆதிக்யமுமுண்டு]

(ப.) 128. **குழலில்நெஞ்சும்**—* குழற்கோவலர் மடப்பாவையும் மண்மகளும் திருவும் நிழல்போல் வனர் கண்டு நிற்குங்கொல் மீளுங்கொல்—அப்புள்ளின் பின் போன தனிநெஞ்சமே * என்ற திருவிருத்தப் பாசுரப்படியே பிராட்டிமாரும் நித்ய ஸூரிகளும் அவனுமான திரளிலேபற்றின நெஞ்சையுடையராயும்,

அருகலில் சுவையுமான இவர்—* அருகலிலாய பெருஞ்சீர் அமரர்களாதி முதல்வன் ... ஒருகதியின் சுவை தந்திட்டொழிவிலனென்னோடுடனே * என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரப்படி பிராட்டிமாரோடும் திருவடி திருவநந்தாழ்வான் முதலான நித்யஸூரிகளோடும் ஓரொருவராகையாலே பரிமாறுமவன் அவர்களெல்லார் பக்கலிலும் பண்ணும் ஆதரத்தை என்னொருவன் பக்கலிலே பண்ணநின்றானென்னும்படி அநுபவரஸம் அதிசயிக்கப்பெற்றவராயுமிருக்கிற இவ்வாழ்வார்,

அவர்களளவல்லர்—ஒவ்வோரவதாரத்தளவிலே நிற்பவர்களும், எம்பெருமானிடத்தில் மாத்திரமே ப்ராவண்யமுடையவர்களும், அதுதானும் சிலஸமயங்களிலேயாய் விஷயாந்தர ப்ராவண்யமும் கலசியிருப்பவர்களுமான கீழ்ச்சொன்ன தசரதாதிகளிற் காட்டிலும் நெடுவாசி பெற்றவர் (பரம விலக்ஷணர்) ... ... (128)

(தா.) 128. கீழ்ச்சொன்னவர்களோடு இவர்க்கு ஸாம்யம் மாத்திரமே யன்று; ஆதிக்யமுமுண்டு.) "குழற் கோவலர்" என்கிற பாட்டிற்படியே—பிராட்டிமாரும் நித்யஸூரிகளும் அவனுமான திரளிலே பற்றின நெஞ்சையுடையராய், "அருகலிலாய பெருஞ்சீர்" என்ற பாட்டிற்படியே—பிராட்டிமாரோடும் நித்யஸூரிகளோடும் ஒரோவகையாலே பரிமாறுமவன் அவர்களோடு பரிமாறுமாபோலே ஒரு வழியால் வந்த ரஸத்தைத் தந்துவிட்டு என்னளவில் அவ்வளவோடே ஒழிகிறு னில்லை; அவர்களெல்லார் பக்கலிலும் பண்ணுமாதரத்தை என்னளவில் பண்ணு நின்றுனென்னும்படி எல்லாவழிகளாலுமுள்ள ஸம்ச்லேஷரஸத்தை அவன் தமக்கு விளைக்கையாலே போகரஸமும் விசேஷிக்கப் பெற்றவரான இவ்வாழ்வார்—கீழ்ச் சொன்ன லக்ஷ்மணுதிகளில் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தர். ... ... (128)

(மூ) 129. எற்றைக்கு மென்றது தோன்றப்பிறந்து ஒப்பித்து வீசிக் காப்பிட்டுக் காட்டுக்கு முற்பட்டு தர்மஞ்சொல்லிக் கேட்டு சிஷ்யாதாஸீபக்ஷைக ளாய்ப் பாடிவருடி யின்றுவந்தென்பாரையும், சென்றுலூரும் நிவாஸதாஸபேதங் கொள்வாரையும் தாமவராகப் பாவிப்பர்.

[பிராட்டிமாரையும் நித்யஸூரிகளையும் இவ்வாழ்வார் அவர்தாமென்னலாம்படி பாவிப்பரென்கிறது]

(ப.) 129. எற்றைக்கு மென்றது தோன்றப் பிறந்து—பூமிப்பிராட்டியின் அவதாரமான ஆண்டாள் * எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கும் உன்றன்னோ டுற்றோமே யாவோ முனக்கே நாமாட் செய்வோம் * என்று பிரார்த்தித்தது மற்ற திவ்ய மஹிஷிகளுக்கு மொக்குமாகையாலே அவர்களும் இப்படிப்பட்ட அபேக்ஷையோடே வராஹ, ராம கிருஷ்ணுவதாரங்களில் பூமிப்பிராட்டியாகவும் ஸீதையாகவும் ஆண்டாளாகவும் பிறந்து.

ஒப்பித்து வீசிக் காப்பிட்டுக் காட்டுக்கு முற்பட்டு தர்மம்சொல்லி—ஸீதாபிராட்டியானவள் பெருமாளுக்கு (ஒப்பித்து) *வராஹருதிராபேண சுசிநா ச ஸுகந்திநா, அநுலிப்தம் பரார்த்த்யேந சந்தநேந பரந்தபம் * என்கிறபடியே சந்தநாலங்காரம் செய்தது போல இவரும் * நீடுமதிள் திருவாறன்விளை மாகந்த நீர்கொண்டு தூவி வலஞ்செய்து * என்று சந்தனம் ஸமர்ப்பிக்கப் பாரிக்கையாலும் (வீசி) * ஸ்திதயா பார்ச்வத்ச் சாபி வாலவ்யஜந ஹஸ்தயா * என்கிறபடியே பிராட்டி பெருமாளுக்குத் திருவாலவட்ட கைங்கர்யம் செய்ததுபோல இவரும் * ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டு நாம் * என்று பாரிக்கையாலும், (காப்பிட்டு) * ஆத்வாரமநுவவ்ராஜ மங்களாதி அபிதத்யுஷீ * என்கிறபடியே பிராட்டி பெருமாளுக்குக் காப்பிட்டது போலே இவரும் * ஆளுமாளார் ஆழியுஞ் சங்குஞ் சுமப்பார் தாம் * இத்யாதிகளாலே காப்பிட்டபடியாலும்,

காட்டுக்கு முற்பட்டு—* அக்ரதஸ் தே கமிஷ்யாமி ம்ருத்நந்தீ குசகண்டகாந் * என்கிறபடியே பிராட்டி வநப்ரஸ்தானத்திற்கு முற்பட்டதுபோல, இவரும் ஸம்ஸாரச் சிறையிருப்புக்குப் பின்வாங்காதே முற்கோலி வந்தபடியாலும், (தர்மம் சொல்லி) பெருமாள் தண்டகாரணியத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிறபோது ஆயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டு நிற்கிற நிலையைக்கண்ட பிராட்டி என்ன பூசல் விளையுமோ வென்று

அதிசங்கையாலே பயப்பட்டு * தர்மாத் அர்த்தః ப்ரபவதே * என்று தொடங்கி தர்மஞ் சொன்னதுபோல, இவரும் * அவத்தங்கள் விளையும் என் சொற்கொள் அந்தோ * என்று அவன்தனக்கு தர்மம் சொல்லுகையாலும்; (பிராட்டியைத் தாம் அவராக பாவிப்பர் என்று முடிவு.)

இனி பூமிப்பிராட்டி விஷயம்—

கேட்டு சிஷ்யாதாஸீபக்தைகளாய்—* அஹம் சிஷ்யா ச தாஸீ ச பக்தா ச த்வயி மாதவ!, மத்க்ருதே ஸர்வபூதாநாம் லகூபாயம் வத ப்ரபோ * என்று சொல்லி ஸ்ரீவராஹநாயனார் பக்கலிலே பரமதர்மம் கேட்டு தந்மூலமாக சிஷ்யையும் தாஸியும் பக்தையுமானாள் பூமிப்பிராட்டி; அவள்போலே இவ்வாழ்வாரும் * பெருங்கேழலார் தம் பெருங்கண் மலர்ப்புண்டரீகம் நம்மேலொருங்கே பிறழவைத்தார் * என்றும் * ஞானப்பிரானை யல்லாலில்லை நான்கண்ட நல்லதுவே * என்றும் வராஹப்பெருமாள் பக்கலிலே ஞானம்பெற்று தத்ப்ரவணரா யிருக்கையாலே, (பூமிப்பிராட்டியைத் தாம் அவராக பாவிப்பர் என்று முடிவுகாண்க.)

இனி ஆண்டாள் விஷயம்—

பாடி வருடி இன்றுவந்தேன்பாரையும்—ஆண்டாள் * உன்றன்னைப்பாடிப் பறை கொண்டு * என்று அவனைக் கவிபாடினாப்போலே இவரும் கவிபாடுகையாலும், * கேசவநம்பியைக் கால்பிடிப்பாளென்னு மிப்பேறெனக்கருள்கண்டாய் * பள்ளி கொள்ளுமிடத்து அடிகொட்டிடக்கொள்ளுமாகில் * என்று ஆண்டாள் திருவடி வருடப் பாரித்தாப்போலே இவரும் * வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியைக் கொடுவினையேனும் பிடிக்க * என்று பாரித்தபடியாலும், ஆண்டாள் * நாறுநறும்பொழிற் பாசுரத்தில் நூறுதடாவில் வெண்ணெயும் நூறு தடாநிறைந்த அக்காரவடிசிலும்வாய் நேர்ந்து * இன்று வந்தித்தனையுமமுது செய்திடப்பெறில், நான் ஒன்று நூறாயிரமாக் கொடுத்துப் பின்னுமாளுஞ் செய்வன் * என்றாப்போலே இவரும் * தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொல்மாலைகள் சொன்னேன் * என்று தொண்டர்களுக்கு வாயமுதம் தந்து, அதை அவர்கள் கைக்கொண்டால் * ஓதவல்ல பிராக்கள் நம்மையாளுடையார்கள் பண்டே * என்று, அடிமை செய்வதையே கொண்டதற்குக் கைக்கூலியாகச் சொல்லுகையாலும் (பூமிப்பிராட்டியின் ப்ராதுர்ப்பாவ விசேஷமான ஆண்டாளைத் தாம் அவராக பாவிப்பர் என்று முடிவு காண்க.)

இனி நித்யஸூரிகள் விஷயம்—

சென்றால் நிவாஸபேதம் கொள்வாரையும்—* சென்றால் குடையாம் * என்கிற பாட்டிலும் * நிவாஸ சய்யாஸந * இத்யாதி ஸ்தோத்ரரத்ந ச்லோகத்திலும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானுடைய விநியோகங்களுக்குத் தகுதியாக, குடை சிங்காசநம் பாதுகை முதலான சரீரபேதங்கொண்டு ஸகலவித கைங்கரியங்களையுஞ் செய்யும் திருவனந்தாழ்வானையும்,

ஊரும் தாஸபேதம் கொள்வாரையும்—* ஊரும் புட்கொடியுமஃதே * என்கிற சந்தையிலும் * தாஸஸ் ஸகா வாஹநமாஸநம் த்வஜః * இத்யாதி ஸ்தோத்ர ரத்ந ச்லோகத்திலும் சொல்லுகிறபடியே வாஹநம் த்வஜம் விதாநம் வ்யஜநம் முதலான

தேஹபேதங்களைக் கொண்டு ஸகலவித கைங்கரியங்களைச் செய்யும் பெரிய திருவடியையும்,

தாம் அவராக பாவிப்பர்—இவ்வாழ்வார் தாமும் * பின்னைகொல் நிலமாமகள் கொல் திருமகள் கொல் பிறந்திட்டாள் * என்னும்படி பிறந்து * தெய்வத்தினமோ ரனையீர்களாய் * என்னும்படி நித்யஸூரி ஸமுதாயத்தின் ஸாம்யமும் பெற்று * ஒழிவில்கால மெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமைசெய்யவேண்டு நாம் * என்று ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் உசிதமான ஸகல வடிமைகளையும் பண்ணவேணு மென்னும் விருப்பத்தையுடையராகையாலே அவர்களுக்கும் தமக்கும் ஒரு விசேஷமின்றிக்கே அவர்கள் தாமாகவே பாவிப்பர். .... (129)

(தா.) 129. ஸ்ரீ பூமிப் பிராட்டி யவதாரமான ஆண்டாளுடைய ப்ரார்த்தனை மூவர்க்குமொக்கு மாகையாலே "எற்றைக்கு மேழேழ்பிறவிக்கு முன்றன்னோடுற்றோமேயாவோ முனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்று அபேக்ஷித்தது தோன்றும்படி எம்பெருமானுடைய அவ்வவ அவதாரங்களுக்கு அநுகுணமாக ஸ்ரீ பூம்யாதிருபேண அவதரிப்பாளென்றபடியே அவன் சக்ரவர்த்தி திருமகனாயவதரித்தபோது தானும் ஸீதா பிராட்டியாக அவதரித்து, பெருமாளைத் திருவபிஷேகார்த்தமாக அலங்கரித்து அருகேஸேவித்துநின்று திருவெண்சாமரம்பணிமாறி பிறகு சக்ரவர்த்தி மாளிகைக் கெழுந்தருளுகிறபோது பெருமாள் வடிவழகைக் கண்டு 'இது நமக்குத் தொங்கப் புகுகிறதோ!' என்னும் வயிறுபிடியாலே அந்தஃபுரத்வாரத்தளவும் பின் சென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணி, அதன்பிறகு காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது "அக்ரதஸ் தே கமிஷ்யாமி" என்று தான்முற்பட்டு—ஸ்ரீ தண்டகாரண்யத்தில் எழுந்தருளுகிறபோது அவர் ஆயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டு நிற்கிறநிலையைக் கண்டு, இவர் ஸாயுதராய் நின்றால் ஆரேனும் மேல்விழுந்து ப்ரமாதம் விளையக்கூடுமென்று பயப்பட்டு, எல்லாவற்றுக்கும் தர்மமே மூலமென்னுமிடத்தை ஸ்மரிப்பித்து, ஆயுதத்தை வைத்து தாபஸ வேஷத்தோடே தர்மத்தை யநுஷ்ளிக்கவமையுமென்று தர்மோபதேசத்தையும் பண்ணின பெரியபிராட்டியாரையும்; ஸ்ரீ வராஹநாயனார் பக்கலிலே பரமதர்மம் கேட்டு, அதற்காக சிஷ்யையும் தாஸியும் பக்தையுமாய், "உன்றன்னைப்பாடி" என்கிறபடியே கவிபாடி "செங்கமலத் திருமகளும் புவியும் செம்பொற்றிருவடியினிணைவருட" என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியாரைப் போலே அவன் திருவடிகளைப்பிடித்து, "இன்று வந்தித்தனையுமமுது செய்திடப் பெறில் நானொன்று நூறாயிரமாக் கொடுத்துப் பின்னுமாளும் செய்வன்" என்று தன்னை அடிமை கொண்டால் அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுவேனென்று சொன்ன ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியாரையும்; "சென்றால் குடையாம்" என்கிற பாட்டிலும் "நிவாஸ சய்யாஸந" இத்யாதி ச்லோகத்திலும் சொல்லுகிறபடியே பகவத்விநியோகத்துக்குத் தகுதியாகச் சத்ரஸிம்ஹாஸந பாதுகாதி சரீரபேதங்களைக்கொண்டு ஸகலவித கைங்கரியங்களையும் செய்யும் திருவனந்தாழ்வானையும், "ஊரும் புட்கொடியுமஃதே" என்கிற சந்தையிலும், "தாஸஸ் ஸகா" இத்யாதி ச்லோகத்திலும் சொல்லுகிறபடியே வாஹநத்வஜவிதாநவ்யஜநாதி தேஹ பேதங்களைக்கொண்டு அநேக கைங்கர்யங்களைச் செய்யும் பெரியதிருவடியையும் போலே இவரும் பிறந்து பிராட்டிமார் தசையிலே நின்று பேசும்படியான பல பாவவ்ருத்திகளையும் "ஒழிவில் காலமெல்லா

முடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டுநாம்" என்னு மபிநிவேசாதிசயத்தையுமுடையராகையாலே பிராட்டிமாரையும் அநந்தாதிஸூரிகளையும் அவர்களுக்கும் தமக்குமொரு விசேஷமற அவர்கள்தாமாகவே பாவிப்பர். ... (129)

(மூ.) 130. எழுவதோருரு அழிக்க, செய்கிற வழுவிலாவடிமைக்குப் பாஞ்சாலி படுத்துமதும் கௌஸல்யாநுவ்ருத்தியு மொப்பாக்குகை பரிசு.

[ஆழ்வார்க்குண்டான பாவனைகளுக்கு த்ருஷ்டாந்தமிடப் போகாதென்பது]

(ப.) 130. எழுவதோருரு அழிக்க—*குழுமித்தேவர் குழாங்கள் கைதொழச் சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு * என்னும்படியான எம்பெருமானது அப்ராக்ருத திவ்ய விக்ரஹம் இவ்வாழ்வாருடைய ஆண்மையை அழித்துப் பெண்மையை விளைத்ததற்கு,

பாஞ்சாலி படுத்துமது ஒப்பாகுகை பரிசு—ப்ராக்ருதமாய் மாம்ஸ பிண்டமான தேஹத்தை யுடையளான த்ரௌபதி தன் வடிவழகாலே சில ஸ்த்ரீகளை *பும்பாவம் மநஸா யயுः * என்கிறபடியே ஸ்த்ரீத்வத்தை யழித்துப் புருஷ பாவனையை யடைவித்ததை த்ருஷ்டாந்தமாக்குகை ஸ்தூலம்; (ஏலாதென்றபடி)

செய்கிற வழுவிலாவடிமைக்கு—நிருபாதிக சேஷியான எம்பெருமான் விஷயத்திலே அளவற்ற ப்ரேமத்தாலே * வழுவிலாவடிமை செய்ய * என்கிறபடியே தம்முடைய அபிஸந்தி விசேஷங்களால் இவர் செய்கிற பலவகை யநுவ்ருத்திகளுக்கு,

கௌஸல்யாநுவ்ருத்தி ஒப்பாக்குகை பரிசு—* யதா யதா ஹி கௌஸல்யா தாஸீவச்ச ஸகீவச, பார்யாவத் பகிநீவச்ச மாத்ருவச் சோபதிஷ்டதி * என்கிறபடியே கௌஸல்யையானவள் தன்னுடைய ஔபாதிக பர்த்தா விஷயத்தில் பண்ணின சில அநுவ்ருத்திகளை த்ருஷ்டாந்தமாக்குகை ஏலாது. ... ... (130)

(ஸா.) 130. "சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு" என்று—தேஜः புஞ்ஜமத்யத்தில் உந்நேயமாம்படியிருப்பதாய் ஆண்களையும் பெண்ணுடையுடுத்துமதான அவனுடைய அப்ராக்ருதவிக்ரஹம் இவ்வாழ்வாருடைய பும்ஸ்த்வத்தை அழித்து ஸ்த்ரீத்வபாவனையை விளைத்ததற்கும், அவன் விஷயத்தில் ப்ரீதியாலே "வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டுநாம்" என்கிற தம்முடைய பாவ விசேஷங்களால் இவர் செய்கிற நாநாவித அநுவ்ருத்திகளுக்கும்—த்ரௌபதியானவள் ஸ்வதேஹ ஸௌந்தர்யத்தாலே புருஷ பாவத்தையடைவித்ததையும், கௌஸல்யையானவள் ஔபாதிக பர்த்ருவிஷயத்தில் பண்ணின சில அநுவ்ருத்திகளையும் ஒருபுடை ஒப்பச் சொல்லுவோமென்றாலும் இதுக்கு அது பற்றாது (130)

(மூ.) 131. பெருக்காறு பலதலைத்துக் கடலைநோக்குமாபோலே நெக்கொசிந்து கரைந்தலைந்திடிந்து உடையப் பெருகு காதல் கடலிடங் கொண்ட கடலை பஹுமுகமாக அவகாஹிக்கும்.

[ஆழ்வார் பெண்ணிலைமையடைந்தாலும் தாமானதன்மையால் செல்லும் அபிநிவேசமும் இவர்க்குக் குறையாதென்பதை த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாகக் கூறுவது.]

(ப.) 131. பெருக்காறு பலதலைத்து—மஹாப்ரவாஹங் கொண்டு பெருகுகிற ஆறு பலதலையாய்ப் பரந்து செல்லா நிற்க,

கடலை நோக்குமாபோலே—* பெயருங் கருங்கடலே நோக்குமாறு * என்கிறபடியே அவ்வாறானது தனக்கொரு குறைவின்றியே தனக்குப் புகலான கடலை நோக்கிச் சென்று சேர்வதுபோல,

நெக்கு ஓசிந்து கரைந்து அலைந்து இடிந்து உடையப் பெருகு காதல்—* இவள் தேவதேவ பிரானென்றே நிமியும் வாயொடு கண்கள் நீர்மல்க நெக்கொசிந்து கரையுமே * என்றும், நீராயலைந்து கரைய வுருக்குகின்ற நெடுமாலே * என்றும், * நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சு இடிந்து உகும் * என்றும், * என்மனமுடைவதும் அவர்க்கே * என்றும் சொல்லுகிறபடியே உடைகுலைப்பட்டு சிதிலராய்ப் பரவசராய் த்ரவீபூதராய் நிலைகலங்கி நெஞ்சுகட்டழிந்து உருக்குலைந்து போம்படி * பெருகுமால் வேட்கையுமென் செய்கேன் * கழியமிக்கதோர் காதலளிவளென்று * என்கிறபடியே கரையழியப் பெருகுகிற காதல் வெள்ளமானது,

கடலிடங் கொண்ட கடலை—* கடலிடங் கொண்ட கடல்வண்ணா * என்கிறபடியே கடல்போலே அபரிச்சேத்யராயிருக்கிற பெரிய பெருமாளை,

பலமுகமாக அவகாஹிக்கும்—தாமான தன்மையாலும் தோழி தாயார் மகளென்னு மவஸ்தாந்தராபத்தியாலு முண்டான பேதத்தாலே பலமுகமாகச் சென்று சேரும். ... ... (131)

(தா.) 131. பெருவெள்ளங் கொண்ட ஆறு பலதலையாய்ப் பரந்து செல்லாநிற்க, தனக்கொரு குறைவில்லாமல் தனக்குப் புகலான கடலை நோக்கிச் சென்று சேருமாபோலே சிதிலராய் த்ரவீபூதராய் நிலைகலங்கி நெஞ்சு கட்டழிந்து உருக்குலைந்து போம்படி அபாரமாகப் பெருகுகிற ஆழ்வாருடைய காதலானது க்ஷீராப்திசாயியான எம்பெருமானாகிற கடலைத் தாமான தன்மையாலும் அவஸ்தாந்தராபத்தியாலு முண்டான பேதத்தாலே பலமுகமாகச் சென்று சேரும் [அவஸ்தாந்தரத்தை யடைந்தாலும் தாமான தன்மையால் செல்லுமபிநிவேசமும் இவர்க்குக் குறையாதென்றபடி.] ... ... (131)

(மூ.) 132. **அச்சேத்ய மென்னாது ஈரும் வேம் ஈரியா யுலர்ந்த வென்னப்பட, சித்தம் சித்தாய் அல்லேனென்று நீங்க, காணுங்கண் ஆடியா னேயிலவ யாக, உடலமாத்மதர்மங்கொள்ள, காற்றுங் கழியுங் கட்டியழக் கொண்ட பெருங்காதலுக்குப் பத்திமை நூல்வரம்பில்லையே.**

(ஆழ்வாருடையபக்தி கட்டுக்கடங்காதென்பது.)

(ப.) 132. **அச்சேத்யமென்னாது**—* அச்சேத்யோயமதாஹ்யோயம் அக்லேத்யோசோஷ்ய ஏவச * என்கிற கீதையின்படியே கத்தியால் வெட்டுதற்கும் நெருப்பினால் கொளுத்துதற்கும் நீரால் நனைப்பதற்கும் வெயிலினாலுலர்த்துவதற்கு மொண்ணாததாகச் சொல்லப்படுகிற ஆத்மவஸ்து,

ஈரும் வேம் ஈரியாய் உலர்ந்த வென்னப்பட—* சிவனொடு பிரமன் வண் திருமடந்தை சேர் திருவாகம் எம்மாவியீரும் * வேம் எமதுயிர் அழல்மெழுகில் உக்கே * காரியம் நல்லனகள் அவை காணில் என் கண்ணனுக்கென்று ஈரியாயிருப்பாள் * வேவாரா வேட்கை நோய் மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த * என்கிற பாசுரங்களில் அசேதநத்திற்கும்

தஹநத்திற்கும் க்லேதநத்திற்கும் சோஷணத்திற்கும் அர்ஹமாயிற்றென்று தாமே சொல்லும்படியாகி,

சித்தம் சித்தாய் அல்லேனென்று நீங்க—அசேதனமான சித்தமானது சேதநஸமாதியை யடைந்து * என்னெஞ்சு என்னை நின்னிடையேனல்லேனென்று நீங்கி * என்கிறபடியே இனி நான் உனக்குக் கரணமாவேனல்லேனென்று உறவறச் சொல்லித் தம்மை விட்டு நீங்கும்படியாகி,

கரணங்கள் முடியானேயிலவையாக—பாஹ்ய கரணங்கள் * முடியானே * என்கிற பதிகத்திற்சொல்லுகிறபடி சேதநஸமாதியாலே ஒரு கரணத்தினுடைய வ்ருத்தியை மற்றொரு கரணம் ஆசைப்படும்படி விடாய்மிகுந்ததாகி,

உடலம் ஆத்மதர்மங்கொள்ள—* ஆராவமுதே அடியேனுடலம் நின்பாலன்பாயே * என்கிறபடியே அன்பு தானே ஒரு வடிவு கொண்டாற்போலேயாய் ஆத்மாவின் தன்மையை ஏறிட்டுக் கொண்டதாகி,

காற்றுங்கழியுங் கட்டியழ—* வாயுந்திரையுகளுமென்கிற பதிகத்திலே காற்று கழி கடல் நாரை விளக்கு முதலான பொருள்களையும் தம்மைப்போல் எம்பெருமானைப் பிரிந்து படுகிறனவாகக்கொண்டு * எம்மாற்றுமை சொல்லிய பூவோமை * என்று தாம் அவற்றைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து கதறும்படியாகி, ஆக இவ்வண்ணமாக,

கொண்ட பெருங்காதலுக்கு—* அலர் தூற்றிற்றது முதலாக்கொண்ட வென் காதலுரைக்கில் தோழீ! மண்டிணிஞாலமுமேழ்கடலும் நீள்விசும்பும் கழியப்பெரிதால் * என்றும் * மயல்பெருங்காதலென்பேதை * என்றும் சொல்லுகிறபடியே அபரிச்சேத்யமாக வளர்ந்த ஆழ்வாருடைய பக்திக்கு,

பத்திமைநூல்வரம்பில்லையே—* ந சாஸ்த்ரம் நைவச க்ரம: * என்கிறபடியே பக்தி சாஸ்த்ரம் நூல்பிடித்துப் பரிமாறும்படி வரம்புகட்டவொண்ணாதே. (132)

(ஸா.) 132. "அச்சேத்யோயமதாஹ்யோயமக்லேத்யோ சோஷ்ய ஏவ ச" (கீதா) என்று—வெட்டுதல் கொளுத்துதல் நனைத்தல் உலர்த்துதலாகிற இக்கார்யங்களுக்கு அநர்ஹமாகச் சொல்லப்படுகிற ஆத்மவஸ்து—'சிவனொடு பிரமன் வண் திருமடந்தை சேர் திருவாக மெம்மாவிசுரும்' "வேமெமது உயிரழல் மெழுகிலுக்கு" "காரியம் நல்லனகள் அவைகாணிலென் கண்ணனுக்கென்று ஈரியாயிருப்பாள்" "வேட்கைநோய் மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த" என்னும் பாசுரங்களில் "ஈரும், வேம், ஈரியாய், உலர்த்த" என்று ச்சேதநார்ஹமாகவும் தஹநார்ஹமாகவும் க்லேதநார்ஹமாகவும் சோஷணார்ஹமாகவும் ஆயிற்றென்று தாமே சொல்லும்படியாக;— அதுக்கு மேல் அசேதநமான மநஸ்ஸானது சேதநஸமாதியை யடைந்து "என்னெஞ்சென்னை நின்னிடையேனல்லேனென்று நீங்கி" என்கிறபடியே உறவறுத்துக் கொண்டு தம்மை விட்டுநீங்கும்படியாக, அதுக்குமேலே சக்ஷுச்ச்ரோத்ராதி பாஹ்ய கரணங்கள் "முடியானே" என்னும் திருவாய்மொழியிற்படியே சேதநஸமாதியாலே ஒரு கரணத்தினுடைய வ்ருத்தியை மற்றொரு கரணமாசைப்படும்படி விடாய்க்க; அதுக்கு மேலே சரீரமானது "ஆராவமுதே அடியேனுடலம் நின்பாலன்பாயே நீராயலைந்து கரைய" என்று அன்புதான் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலேயாய் மேன்மேலும் சைதில்யத்தையடைந்து ஆத்மதர்மத்தை யேறிட்

டுக்கொள்ள; "வாயுந்திரையுகளும்" என்கிற திருவாய்மொழியில் "கடலும் மலையும் விசும்பும்" "இருளின் திணிவண்ணம்" இத்யாதிகளிற்படியே அசேதநமான காற்று முதலியவற்றைத் தமக்கு ஸமதுக்கிகளாகக்கொண்டு தாமவற்றைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து கதறும்படியாக விளைந்த அபரிமித பக்திக்கு நூல் பிடித்துப் பரிமாறும்படி வரம்புகட்டவொண்ணாது; 'அத்யந்த பக்தியுக்தாநாம் ந சாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரமஃ" என்றது காண்க. ... ... (132)

(மூ) 133. ஸம்பந்தோபாய பலங்களில் உணர்த்தி துணிவு பதற்றமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைகளுக்குத் தோழி தாயார் மகளென்றுபேர்.

(அருளிச்செயல்களில் தோழி தாய் மகளான பேச்சுக்களின் உட்கருத்து)

ஸம்பந்தத்தில் உணர்த்தி, உபாயத்தில் துணிவு, பலத்தில் பதற்றம் ஆகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைகளுக்கு என்று யோஜிப்பது. ஸம்பந்தத்தில் உணர்த்தியாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைக்குத் தோழியென்று பேர்; உபாயத்தில் துணிவாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைக்குத் தாயாரென்று பேர்; பலத்தில் பதற்றமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைக்கு மகளென்று பேர்—என்று யோஜித்தபடியாம்)

(ப) 133. **ஸம்பந்தத்திலுணர்த்தியாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைக்குத் தோழி என்று பேர்**—நாயக நாயகிகளை இணக்கிச் சேர்க்குமவள் தோழியாகையாலே, திருமந்த்ரத்தில் ப்ரணவத்தால் சொல்லப்பட்ட அநந்யார்ஹ சேஷத்வாதி ஸம்பந்த ஜ்ஞானமே எம்பெருமானோடு இவ்வாத்மா சேருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே அந்த ஸம்பந்த ஜ்ஞானமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தை ஆழ்வார்க்கு நடக்கின்ற தென்னுமிடம்—தோழி பாசுரமாக வெளிவரும் (மூன்று) திருவாய்மொழிகளிலே தெரியும்.

உபாயத்தில் துணிவாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைக்குத் தாயாரென்று பேர்—பெற்று வளர்க்கப்பட்ட பெண்பிள்ளை நாயக விஷயத்தில் மிகுந்த ப்ராவண்யத்தாலே அவனிருந்தவிடம் தேடிப் போகவேணுமென்று பதறுமளவில் அவன் தானே வரக்கண்டிருக்கை யொழியப் படிகடந்து புறப்படுகை குலமர்யாதைக்குத் தகாதென்று தடுப்பவள் தாயாகையாலே, ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானைப்பெறுவதில் பதற்றத்தைத் தடைசெய்து உபாயாத்யவஸாயத்தை யூட்டுகையாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தை ஆழ்வார்க்கு நடக்கிற தென்னுமிடம் தாய் பாசுரமாக வெளிவரும் (ஏழு) திருவாய்மொழிகளிலே தெரியும்;

பலத்தில் பதற்றமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைக்கு மகளென்று பேர்—தலைவியானவள் தலைவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தி லீடுபட்டுக் குலமர்யாதைகளையும் பாராமல் பதறுபவளாகையாலே 'அத்தலையாலே பேறு' என்றிருக்கு முபாயாத்யவஸாயத்தையும் மீறிக் கிட்டியநுபவித்தல்லது தரியாதபடி நடக்கிற ப்ராப்யத்வரையாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தை நடக்கிற தென்னுமிடம் தலைமகள் பாசுரமாக வெளிவரும் (பதினேழு) திருவாய்மொழிகளிலே தெரியும். .... (133)

(தா.) 133. இப்படிப்பட்ட பக்தி தசையில் இவர் பெண்பேச்சாகப் பேசுமிடத்தில், தோழி தாய் மகளென்று மூவகையாகப் பேசுகிறவிதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்; அநந்யார்ஹசேஷத்வாதி ஸம்பந்தத்தில் ஜ்ஞாநமும், ஸித்தோபாயத்

தில் த்ருடாத்யவஸாயமும், பலத்தில் த்வரையுமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைகளுக்கு, முறையே தோழியென்றும் தாயாரென்றும் மகளென்றும் பேர். அதாவது தோழியாவாள் நாயகநாயகிகளை இணக்கிச் சேர்ப்பவளாகையாலே திருமந்த்ரத்தில் முதற்பதமான ப்ரணவத்தால் ஈச்வரனோடு ஆத்மாவுக்குச் சொல்லப்பட்ட அநந்யார்ஹ சேஷத்வாதி ஸம்பந்தஜ்ஞாநமே அவனோடு இவ்வாத்மா சேருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே அந்த ஸம்பந்தஜ்ஞாநமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையைத் தோழியென்கிறது. தாயாராவாள் பெற்று வளர்த்து, பெண்பிள்ளை யௌவநப் பருவமடைந்து கணவனிடத்தில் மிக்க ப்ராவண்யத்தாலே அவனிருந்த இடத்தேறப் போகவேணுமென்று பதறுமளவிலும் அவன்றானே வந்து கைப்பற்றும்படி நிற்கையொழிய மர்யாதை தப்பிப்புறப்படுகை தகாதென்று தடுப்பவளாகையால், ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றினவர்கள் ப்ராப்யத்துக்குப் பதறுமளவில் இது ப்ரபந்நகுல மர்யாதைக்குச் சேராதென்று தடுத்து இவளது துடிப்பையடக்கப் பார்க்கிற நமஃபதத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட உபாயாத்யவஸாயமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையைத் தாயாரென்கிறது. தலைமகளாவாள் இயற்கையிற் புணர்ந்து நாயகனுடைய வைலக்ஷண்யத்திலே யீடுபட்டுக் குலமர்யாதைகளையும் பாராமல் அவனைக் கிட்டியல்லது தரிக்கமாட்டேனென்னும் பதற்றத்தை யுடையளாகையாலே, ப்ரணவநமஃபதங்களா லறியப்பட்ட சேஷித்வ சரண்யத்வங்களை யுடையவனுக்கு சரமமான நாராயணபதத்தால் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து அவனை யநுபவிப்பதில் விளம்பம் பொறுக்க மாட்டாமையாலே தததேகோபாயத்வாத்யவஸாயத்தையு மதிக்ரமித்து, கிட்டியநுபவித்தல்லது தரிக்க முடியாதபடி நடக்கிற ப்ராப்யத்வரையாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையை மகளென்கிறது. ... (133)

(மூ) 134. ஸ்ரீ வெறிவிலக்கு ஆசையறுத்து அறத்தொடு நின்ற மூன்றில் அநந்யார்ஹத்வமும், வாடிமெலிந்து பித்தேறி ஏறப்பேசிக் கட்டுரைத்தென்ற சார்வதே வலித்தமை ஸாதநமாமோ வென்ற மாதா அஞ்சி முறைப்பட்டு முறையிடுகிற ஏழில் அத்யவஸாயமும், புத்தி பலகாலன்விட்டு ஆற்றாமைசொல்லிக் கவராதவைவிட்டு இரைக்கப் படலெடுத்துக் கண்புதையப் போக்கற்று உருநெஞ்சுள்ளேயுக் கூடு நாள்தேடித் தாழ்ந்ததுக்கு ஊடி உசாத்துணையற்றுச் சூழவும் பகைமுகஞ் செய்யத் தடை நில்லாதே புயக்கற்று பாலையுங் காலையும் பூசலிடுகிற பதினேழில் த்வரையும் தேரியும்.

[மேற்கூறிய அவஸ்தைகள் தோழி தாய் மகள் பேச்சான திருவாய்மொழிகளிலே தேரியுமென்பதை விளங்கவைத்தல்]

(ப) 134. ஸ்ரீ வெறிவிலக்கு ஆசையறுத்து அறத்தொடு நின்ற மூன்றில்—தோழியானவள் வெறியாடலை விலக்கின * தீர்ப்பாரையாமினிப்பதிகமென்ன, * இவளை நீரினியன்னைமீர் உமக்காசையில்லை விடுமினோ * என்று தாய்மாரோடே உறவறுத்துச் சொன்ன * துவளில் மாமணிமாடப் பதிகமென்ன, மத்யஸ்தையாய் நின்று தர்மமுரைத்த * கருமாணிக்கமலைப் பதிகமென்ன ஆகிய [தோழி பாசுரமான] இம்மூன்று திருவாய் மொழிகளில்,

அநந்யார்ஹத்வம் தேரியும்—அநந்யார்ஹத்வம் விளங்கும்; [தோழி பாசுரங்கள் ஸம்பந்த ஜ்ஞாநதசையிற் பேச்சென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டம் என்கை]

வாடி மெலிந்து பித்தேறி ஏறப்பேசிக் கட்டிழந்து அகன்று சார்வதே வலித்தமை—(வாடி) தாயானவள் * வாடி வாடு மிவ்வாணுதலே * என்று மகள் வாடினபடியைச் சொன்ன * ஆடியாடிப் பதிகமென்ன, (மெலிந்து) * கண்ணன் கழல்துழாய் பொன் செய் பூண் மென் முலைக்கென்று மெலியுமே * என்று மெலிந்தபடியைச் சொன்ன * பாலனாயே ழுலகு பதிகமென்ன, (பித்தேறி) * என் பெண்கொடி ஏறிய பித்தே * என்று பித்தேறினபடியைச் சொன்ன * மண்ணையிருந்து துழாவிப்பதிகமென்ன, (ஏறப்பேசி) * ஈசன் வந்தேறக் கொலோ * என்று ஈச்வராவேசித்தாளோ வென்று சொன்ன * கடல்ஞாலப்பதிகமென்ன, (கட்டிழந்து) * இழந்தது சங்கே * என்று தொடங்கி * இழந்தது கட்டே * என்னுமளவாக எல்லாமிழந்தமை சொன்ன * மாலுக்கு வையப்பதிகமென்ன, (அகன்று) * இன்றெனக்கு உதவாது அகன்ற * என்று தன்னைவிட்டு அகன்று திருக்கோளூர்க்கு நடந்தமை சொன்ன * உண்ணுஞ் சோற்றுப்பதிகமென்ன, (சார்வதேவலித்தமை) * சந்தித்து உன் சரணம் சார்வதே வலித்த தையல் * என்னும்படி அவனைக் கிட்டி அவன் திருவடிவாரத்திலே முடிய வேணுமென்று வ்யவஸாயங் கொண்டமையைச் சொன்ன * கங்குலும் பகலும் பதிகமென்ன,

ஸாதநமாமோ வென்று மாதா அஞ்சி முறைப்பட்டு முறை யிடுகிற ஏழில்—(ஆகக் கீழ்ச்சொன்ன பதிகங்களில் பேசப்பட்ட வாட்டம் மெலிவு முதலானவை) உபாஸகர்க்குப் பரபக்தி தசையிலுண்டாமவை போலே உபாயகோடியில் சேர்ந்துவிடுமோ வென்று (தாயார்) பயப்பட்டு எம்பெருமானைக் குறித்தும் வினவ வந்தவர்களைக் குறித்தும் இது முறையோ வென்று சொல்லிக் கூப்பீடு செய்த ஏழு திருவாய்மொழிகளிலும்,

அத்யவஸாயம் தேரியும்—உபாயாத்யவஸாயம் விளங்கும். [தாய் பாசுரங்கள் உபாயாத்யவஸாயப் பேச்சு என்னுமிடம் ஸ்பஷ்டம் என்றவாறு]

புத்தி பலகால் ஆள்விட்டு—தலைவி தூதுவிட்ட பதிகங்களான * அஞ்சிறைய மடநாரை, * வைகல் பூங்கழிவாய், * பொன்னுலகாளீர், * எங்கானலகங்கழிவாயாகிய நான்கு பதிகங்களென்ன,

ஆற்றாமை சொல்லி—* எம்மாற்றாமை சொல்லி யழுவோமை * என்று தம் ஆற்றாமை சொல்லி யழுத * வாயுந்திரையுகளும் பதிகமென்ன,

கவராதவை விட்டு—* மாறாளன் கவராத மணிமாமை குறைவிலம் * என்று தொடங்கி * உடம்புடையான் கவராத உயிரினால் குறைவிலம் * என்னுமளவாக எம்பெருமான் விரும்பாத ஆத்மாத்மீயங்களை யெல்லாம் உபேக்ஷித்தமை சொன்ன * ஏறாளுமிறையோன் பதிகமென்ன,

இளைக்கமடலெடுத்து—* நாடு மிரைக்கவே யாம் மடலூர்தும் * என்று ஜகத்க்ஷோபம் பிறக்கும்படி மடலூர்வேனென்று சொன்ன * மாசறு சோதிப்பதிகமென்ன.

கண்புதையப் போக்கற்று—* பின்னின்ற காதல் நோய் நெஞ்சம் பெரிதடுமால், முன்னின்றிராவூழி கண்புதைய மூடிற்றால் * என்றுப்ரேமவ்யாதியும் காளராத்ரியும்,

கண்ணை மறைக்கையாலே போக்கற்றமை சொன்ன • ஊரெல்லாந் துஞ்சிப் பதிக மென்ன,

உரு நெஞ்சுள்ளெழ—• சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு என்னெஞ் சுள்ளெழும் • என்று ஜ்யோதிர் மயமான அப்ராக்ருத விக்ரஹம் உரு வெளிப்பாடாய் நெஞ்சிலே ப்ரகாசித்தமை சொன்ன • எங்ஙனேயோ பதிகமென்ன,

கூடுநாள் தேடி—திருவல்லவாழுறையுங் கோனுரை அடியேன் அடுகூடுவ தென்றுகொலோ • என்று, அவனைக் கூடும் நாளைப் பாரித்த • மானேய் நோக்கு பதிகமென்ன,

தாழ்ந்ததுக்கு ஊடி—காலதாமதமாக வந்ததற்காகப் • போகு நம்பீ • யென்று ப்ரணயரோஷம் காட்டின • மின்னிடை மடவார் பதிகமென்ன,

உசாத்துணையற்று—• என்னெஞ்சினுரு மங்கே யொழிந்தார்—இனி யாரைக் கொண்டு என்னுசாகோ • என்று, உசாத்துணையான நெஞ்சு மொழிந்தமை சொன்ன • வெள்ளைச் சுரிசங்கு பதிகமென்ன,

சூழவும் பகைமுகஞ் செய்ய—எம்பெருமானுடைய திருமுகமண்டலத்திலே யுள்ள திருக்கண் முதலான அவயவங்கள் • இணைக்கூற்றங் கொலோவறியேன்—சூழவும் தாமரை நாண் மலர் போல் வந்து தோன்றுங் கண்டீர் • என்று பகை யானமை சொன்ன • ஏழைபராவி பதிகமென்ன,

தடை நில்லாதே—• காலம் பல சென்றுங் காண்பதாணை உங்களோடெங்க ளிடையில்லையே • என்று, தோழிமார் தாய்மாரை அதிக்ரமித்தமை சொன்ன • நங்கள் வரிவளை பதிகமென்ன,

புயக்கற்று—• இழை நல்ல வாக்கையும் பையவேபுயக்கற்றது • என்று போலிகண்டு நொந்து முடியுமளவானமை சொன்ன • இன்னுயிர்ச் சேவல் பதிக மென்ன,

மாலையும் காலையும் பூசலிடுகை—மாலைப் பூசலான • மல்லிகை கமழ் பதிக மென்ன, காலைப் பூசலான • வேய்மரு தோளிணை பதிகமென்ன,

பதினேழில் த்வரை தேரியும்—ஆகிய இப்பதினேழு திருவாய்மொழிகளில் பேற் றுக்கு த்வரிக்கை விளங்கும். தலைவிபாசுரமாக வருமவை ப்ராப்யத்வராதசையில் பேச்சென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டம் என்றபடி.) .... (134)

(தா) 134. இவ்வவஸ்தைகள் மூன்றும் இவர் பேச்சிலே தோன்றுமோ வென்னில்; தோழியானவள் "தீர்ப்பாரையாமினி" என்ற திருவாய் மொழியில் வெறிவிலக்கியும், "துவளில் மாமணிமாடம்" என்ற திருவாய் மொழியில் ஆசை யறுத்தும், "கருமாணிக்க மலைமேல்" என்ற திருவாய்மொழியில் அறத்தொடு நின்றும், "இவ்வஸ்து அந்யசேஷமுமன்று, ஸ்வசேஷமுமன்று, பகவதேகசேஷம்" என்று சொன்னபடியால் ஸம்பந்தஜ்ஞாந தசையில் வரும் பேச்சாகிய இம்மூன்று திருவாய்மொழிகளிலும் அநந்யார்ஹசேஷத்வம் தெரியும். • அடியார்கள் குழாங் களையுடன் கூடப் பெருமையால் வந்த க்லேசத்தாலே ஆச்ரயத்தை இழந்த தளிர் போலே வாடுகிறபடியைப் பேசின •[1] ஆடியாடியும், அதீதங்களை ஆசைப்பட்டு மெலிந்தபடியைப் பேசின •[2] பாலனுயேழுலகும், ஸத்ருசபதார்த்தங்களையுமவனுக

நினைத்துக் கிட்டும்படி பிச்சேறினபடியைச் சொன்ன * [3] மண்ணையிருந்து துழாவியும், ஆற்றாமையாலே அநுகரிக்கிறபடியை யறியாமல் ஈச்வரனாவேசித்தானோ வென்னும்படி அவன்றானாகப் பேசுகிறபடியைச் சொன்ன * [4] கடல்ஞாலமும், எம்பெருமானைப் பெறாத இழவாலே ஸகலத்தையுமிழந்தமையைச் சொன்ன * [5] மாலுக்கு வையமும், 'என் மகள் எனக்கு உதவாமற்போனாள்' என்னும்படி தன்னைவிட்டுப் பிரிந்து போனபடியைச் சொன்ன * உண்ணுஞ்சோறும், "சந்தித்துன் சரணம் சார்வதேவலித்த தையல்" என்னும்படி அவனைக்கிட்டி அவன் ஸன்னிதியிலே முடியவேணுமென்று கொண்ட வ்யவஸாயம் ஸாதநகோடியில் புகுகிறதோவென்று மாதாவானவள் பயப்பட்டு, அவனைக் குறித்தும் வினவவந்தவர்களைக் குறித்தும் 'என் பெண் வாடா நின்றாள்; மெலியா நின்றாள்' என்றாப்போலே முறைப்பட்டுக் கூப்பிடுகிற * [7] கங்குலும் பகலுமாகிய—தாய்ப் பேச்சான ஏழு திருவாய்மொழிகளிலும் உபாயாத்யவஸாயம் தோற்றும்; தலைமகள் தூதுவிடும் திருவாய் மொழிகளான * [1] அஞ்சிறையமட நாராய், * [2] வைகல் பூங்கழிவாய், * [3] பொன்னுலகாளீரோ, * [4] எங்கானலகங்கழிவாய், என்கிற திருவாய்மொழிகளும், தன்னாற்றாமையைச் சொன்ன. * [5] வாயும் திரையுகளும், அவன் விரும்பாதவற்றை உபேக்ஷித்த * [6] ஏறாளு மிறையோனும், ஜகத்க்ஷோபம் பிறக்கும்படி மடலெடுத்த * [7] மாசறு சோதியும், ப்ரேமவ்யாதியும் காளராத்ரியும் கண்ணை மூடுகையாலே வேறு கதியில்லாமையைச் சொன்ன * [8] ஊரெல்லாம் துஞ்சியும், அப்ராக்ருதவிக்ரஹம் நெஞ்சினுள்ளே ப்ரகர்சிக்கும்படியைச் சொன்ன * [9] எங்ஙனேயோவன்னைமீரும் அவனோடு கூடிவாழும் நாளைத் தேடின * [10] மானேய் நோக்கும், அவன் விளம்பித்து வந்ததற்கு ஊடின * [11] மின்னிடை மடவாரும், உசாத்துணையற்று வருந்தின * [12] வெள்ளைச் சுரிசங்கும், அவனுடைய உருவெளித் தோற்றத்தில் பாதைப்படுவதைப் பேசின * [13] ஏழைபராவியும், ஹிதம் சொல்லுகிற தாய்மார் தோழிமாரை அதிக்ரமித்த * [14] நங்கள் வரிவளையும், ஸ்மாரகபதார்த்த தர்சநத்தால் தளர்ந்த * [15] இன்னுயிர்ச்சேவலும், மாலைப் பூசலென்று ப்ரஸித்தமான * [16] மல்லிகை கமழும், காலைப்பூசலென்று ப்ரஸித்தமான * [17] வேய்மருதோளிணையும், ஆகிற மகள் பேச்சான பதினேழு திருவாய்மொழிகளிலும் ப்ராப்யத்வரை தெரியும். ... (134)

(மூ) 135. தோழிமாரன்னைய ரென்கிற பன்மை ரக்ஷகத்வாதிபந்தவாத்ஸல்யாதி வ்யவஸாய புத்தி பேதத்தாலே.

[தோழிமார் அன்னையர் என்கிற பன்மைக்குக் கருத்து விளம்புதல்)

(ப.) 135. தோழிமார் அன்னையர் என்கிற பன்மை—* தோழிமார்களு மன்னையரும் முனிதிர் * ஆரென்னையாராய்வார் அன்னையருந் தோழியரும் * இத்யாதி பாசுரங்களில் பலதோழிகளும் பல தாய்மார்களு மிருப்பதுபோல் சொல்லுகிறது எதனாலென்னில்,

ரக்ஷகத்வாதி பந்த வாத்ஸல்யாதி வ்யவஸாய புத்தி பேதத்தாலே—(தோழிமாரென்கிற பன்மை ரக்ஷகத்வாதி பந்த புத்தி பேதத்தாலே; அன்னையரென்கிற பன்மை வாத்ஸல்யாதி வ்யவஸாய புத்தி பேதத்தாலே என்று பிரித்து யோஜிப்பது) ரக்ஷகத்வம் சேஷித்வம் காரணத்வம் முதலான ஸம்பந்தங்கள் பலவாகையாலே அந்தந்த ஸம்

பந்தங்களை விஷயீகரித்த ஜ்ஞானங்களில் பன்மையையிட்டுத் தோழிமாரென்கிற பன்மை பொருந்தும்; ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானுடைய வாத்ஸல்யம் ஸ்வாமித்வம் ஸௌசீல்யம் முதலான திருக்குணங்களைப்பற்றிவரும் துணிவுகள் பலவாகையாலே அப்பன்மையையிட்டு அன்னையரென்கிற பன்மை பொருந்தும். ... (135)

(தா.) 135. தோழியென்றும் தாயென்றும் சொல்லுவது ஸம்பந்தஜ்ஞானத்தையு முபாயாத்யவஸாயத்தையுமாகில் 'தோழிமார்' 'அன்னையர்' என்கிற பஹுவசநத்துக்குக் கருத்தென்? என்னில்; திருமந்த்ரத்தில் சொல்லுகிறபடியே இவ்வாத்மாவோடு ஈச்வரனுக்கு ரக்ஷகத்வ சேஷித்வ காரணத்வ சரீரித்வாதி ஸம்பந்தங்கள் பலவுமுண்டாகையாலே அந்தந்த ஸம்பந்தங்களை விஷயீகரித்தஜ்ஞாநத்தினுடைய பேதத்தாலே 'தோழிமார்' என்கிற பஹுவசநம் உபபந்நம்; உபாயபூதனான அவனுடைய வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளைப் பற்றிவரும் வ்யவஸாய ரூபமானஜ்ஞாநத்தினுடைய பேதத்தாலே 'அன்னையர்' என்கிற பஹுவசநம் உபபந்நம். ... ... (135)

(மூ.) 136. அபிலாஷா சிந்தநா நுஸ்ம்ருதீச்சா ருசி பர பரமபக்திகளிலே பேதை முதலான பருவங்கொள்ளும்.

[நலமகளுக்குச் சொன்ன ஸ்வாபதேசத்தின் விவரணம்]

(ப.) 136. அபிலாஷா, சிந்தநா, அநுஸ்ம்ருதி, இச்சா, ருசி, பரபக்தி, பரமபக்திகளிலே—முதலில் பார்த்தவாறே பிறக்கும் ஆசையாகிய அபிலாஷையென்ன, பார்த்த விஷயத்தை ஸ்மரிக்கையாகிற சிந்தனையென்ன, அந்த சிந்தனை இடையறுது நடக்கையாகிற அநுஸ்ம்ருதியென்ன, அவ்விஷயத்தை அவசியமநுபவித்தே நிற்கவேணுமென்னு மாசையாகிற இச்சையென்ன, அவ்வாசை வேறொன்றால் மாற்றவொண்ணாதபடி முதிருகையாகிற ருசியென்ன, அவ்விஷயத்தில் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களே ஸுகதுக்கங்களாகையாகிற பரபக்தி யென்ன, அவ்விஷயத்தைப் பிரிந்தவாறே மூச்சடங்கும்படியான பரமபக்தியென்ன—ஆகிய இந்த ஏழவஸ்தைகளிலே,

பேதை முதலான பருவங்கொள்ளும்—* பேதை பெதும்பை மங்கை மடந்தை அரிவை தெரிவை பேரிளம்பெண் * என்கிற ஏழு பருவமும் தலைமகளான ப்ராப்யத்வரைக்குக் கொள்ளப்படும். ... ... (136)

(தா.) 136. தலைமகளென்கிறது ப்ராப்யத்வரையையாகில், "பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண்" என்கிற பருவமேழும் இங்கே கொள்ளும்படியென்? என்னில்; அநுபாவ்யமான விஷயத்தை முதலில் காணும்போது பிறக்குமாசையாகிற அபிலாஷையும், கண்டபின்பு அவ்விஷயத்திலுண்டான ஸ்மரணமாகிற சிந்தனையும் 2, அந்த ஸ்மரணத்தின் அநவரத ப்ரசாரமாகிற அநுஸ்ம்ருதியும் 3, அவ்விஷயத்தை அவச்யமநுபவித்தே நிற்கவேணுமென்னுமாசையாகிற இச்சையும் 4, அவ்வாசைதான் வேறொரு ரஸத்தால் மாற்றமுடியாதபடி முதிருகையாகிற ருசியும் 5, அவ்விஷயத்தில் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களே ஸுகதுக்கங்களாகையாகிற பரபக்தியும் 6, அவ்விஷயத்தைப்

பிரிந்தால் ஸத்தையழிகையாகிற பரமபக்தியுமாகிற ஏழு அவஸ்தையிலும் பேதை முதலான ஏழு பருவமும் தலைமகளான ப்ராப்யத்வரைக்குக் கொள்ளலாம். [பக்தி ரூபமான ப்ராப்யத்வரைக்கு பக்தியினுடைய ஒவ்வொரு தசையும் ஒவ்வொரு பர்வ மாகக் கொள்ளலாமென்கை.] ... . (136)

(மூ.) 137. மயில் பிறை வில் அம்பு முத்துப் பவளஞ் செப்பு மின் தேரன்னம் தெய்வவுரு- விகாஸ சுத்தி தாந்தி ஜ்ஞாநாநந்தாநுராக பக்த்யணுத்வ போக்யதாகதிகளையுடைய அகமேனியின் வகுப்பு.

[தலைமகளான நிலைமையில் வருணிக்கும் அவயவ விசேஷங்களுக்கு ஸ்வாபதேசம்]

(மயில்—விகாஸம், பிறை—சுத்தி, வில்—தாந்தி, அம்பு—ஜ்ஞாநம், முத்து—ஆனந்தம், பவளம்—அநுராகம், செப்பு—பக்தி, மின்—அணுத்வம், தேர்—போக்யதை, அன்னம்—கதி என்கிற முறையே ஸ்வாபதேசங்காணவேணும்

(ப) 137. மயில் பிறை .....தேரன்னம் தெய்வவுரு—மயில் பிறையித்யாதி வர்ணனைக்கு அர்ஹமான அவயவவிசேஷங்களோடு கூடியதாய், * என் தெய்வ வுருவிற் சிறுமான் * என்ற பாசுரத்தில் தெய்வவுருவென்று அப்ராக்ருத ரூபமாகச் சொல்லப்பட்ட ரூபமாவது, ஞானவிகாஸம் சுத்தி முதலானவற்றுக்கு ஆச்ரயமாய் * என்னக மேனி யொழியாமே * என்ற பாசுரத்தில் அகமேனி யென்று சொல்லப் பட்ட ஆந்தரமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தின் வகுப்பு, (என்றபடி.) ... (137)

(தா) 137. இனி தலைமகளான அவஸ்தையில் வருணிக்கும் அவயவ விசேஷங்கள் எவையென்னில்: "தோகைமாமயிலார்கள்" என்று ஸ்த்ரீகளை மயி லாகச் சொல்லுகிறது கூந்தலின் விஸ்தாரத்தைப் பற்றியாகையாலே அத்தால் இவ்வாத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநவிகாஸம் சொல்லுகிறது; "பிறையுடை வாணுதல்" என்று நெற்றியைப் பிறையாகச் சொல்லுகையாலே அதின் வெண்மையையிட்டு ஸ்வாதந்த்ர்யாந்யசேஷத்வங்களாகிற தோஷஸ்பர்சமற்றிருக்கும் சுத்தியைச் சொல் லுகிறது. "விற்புருவக்கொடி" என்று புருவத்தை வில்லாகச் சொல்லுகிறது வளைவைப் பற்றியாகையாலே பாஹ்யாப்யந்தரகரணங்களை அடக்குகையாகிற தாந்தியைச் சொல்லுகிறது. "அம்பன்னகண்ணாள்" என்று கண்ணை லக்ஷ்யத்தில் விழுகிற அம்பாகச் சொல்லுகையாலே "தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு" என்று தனக்கு வகுத்த விஷயத்தைப் பற்றினஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லு கிறது. "பவளவாயாள்" என்று அதரத்தை ப்ரவாளமாகச் சொல்லுகிறது சிவப்பை யிட்டாகையாலே அவ்விஷயத்திலுண்டான அநுராகத்தைச் சொல்லுகிறது. "செப்பென்ன மென்முலை" என்று பரிபக்வமான முலையைச் செப்பாகச் சொல்லுகை யாலே சேஷியானவன் விரும்பி மேல்விழும்படி முதிர்ந்த பக்தியைச் சொல்லுகிறது. "மின்னனைய நுண்மருங்குல்" என்று இடையை மின்னலாகச் சொல்லுகிறது ஸூக்ஷ் மத்வத்தைப் பற்றியாகையாலே கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷங்களுக்கெல் லாம் ஆதாரமான ஆத்மஸ்வரூபத்தின் அணுத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. "தேர ணங்கல்குல்" என்கிற நிதம்ப வைலக்ஷண்யம் போக்தாவுக்கு போக்யமா யிருக்கு

மதாகையாலே சேஷிக்கு மிகவும் ரஸாவஹமாம்படி யிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவின் போக்யதையைச் சொல்லுகிறது. "அன்னமென்னடையாள்" என்று ஹம்ஸத்தை ஒப்பிடுவதானது. நடையழகுக்காகையாலே சேஷியும் ததீயரும் சிலாகிக்கும்படி ஸ்வரூபாநுரூபமாக நடக்கையைச் சொல்லுகிறது. ஆக இப்படி மயில் பிறை இத்யாதி வர்ணனத்துக்கு உரிய அவயவ விசேஷங்களோடு கூடி அப்ராக்ருதமாகச் சொல்லப்பட்ட ரூபமாவது—ஜ்ஞாந, விகாஸ, சுத்த்யாதிகளுக்கு ஆச்ரயமாய் ஆந்தரமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தின் வகுப்பு. ... .. (137)

(மூ.) 138. சூழ்ச்சி அகற்றினீரென்னும் பழி, இணக்கி யெங்ஙனே யென்னும் மேலெழுத்து, முன்னின்று யிவளை நீரென்னு மிருபடை மெய்க்காட்டு, நீரென்னேயென்னு முடன்பாடு, இடையில்லை யென்னுமுதறுதல், இருந்திருந்து நடந்தாளென்னுங்கொண்டாட்டம் அவஸ்தாத்ரயவ்ருத்தி

[தோழி தாயார் மகள் என்கிற மூன்று அவஸ்தைகளின் வ்ருத்திவிசேஷங்கள் கூறுதல்]

(ப.) 138. சூழ்ச்சி அகற்றினீ ரென்னும் பழி—என் பெண்மகளை யெள்கித் தோழிமார் பலர் கொண்டு போய்ச் செய்த சூழ்ச்சியை யார்க்கு உரைக்கேன் * என்று தாயானவள் தோழிமார்மேலே பழியிடுவது, * குமிறு மோசை விழவொலித் தொலைவில்லி மங்கலங் கொண்டு புக்கு அமுதமென் மொழியாளை நீருமக்காசையின்றி யகற்றினீர் * என்று தோழியானவள் தாய்மார் மேலே பழியிடுவது ஆக இங்ஙனம் பரஸ்பரம் பழியிட்டுக் கொள்வதும்,

இணக்கி யெங்ஙனே யென்னும் மேலெழுத்து—* இணக்கி யெம்மை யெந்தோழிமார் விளையாடப் போதுமினென்னப் போந்தோமை * என்கிற பாசுரத்தாலும் * எங்ஙனேயோ வன்னைமீர்கா ளென்னை முனிவது நீர் * என்கிற பாசுரத்தாலும் கீழ்ச் சொன்னபழி தோழியர்க்கும் தாய்மார்க்கு மொக்குமென்று தலைவியானவள் இசைந்து காட்டுவதும், [* எங்ஙனேயோ வன்னைமீர்கா ளென்னை முனிவது நீர் * என்பதற்கு—எனக்கு ஆதியிலே எம்பெருமானைக் காட்டிக்கொடுத்து இந்த ப்ராவண்யத்தை விளைத்த தாய்மாரான நீங்கள்தாமே என்னை இப்போது கண்டிக்கலாமோ? என்பதாகப் பொருளாகையாலே இந்தப் பாசுரத்தை இங்கெடுத்தது பொருந்துமென்க.]

முன்னின்றுய் இவளை நீரென்னும் இருபடை மெய்க்காட்டு—* முன்னின்றுயென்று தோழிமார்களும் அன்னையரும் முனிதிர் * என்கிற பாசுரத்தினால் தோழியானவள் தாய்மாரோடே கூடி நின்று தலைமகளைக் கண்டிப்பது, * இவளை நீரினியன்னைமீர்! உமக்காசையில்லை விடுமினோ * என்கிற பாசுரத்தினால் தோழியானவள் தாய்மார்க்குக் கார்யோபதேசம் பண்ணுகிறாப்போலே தலைமகளுக்குத் துணைசெய்வது ஆகவிப்படி இரண்டு தலைக்கும் ஓரொருபோதிலே அநுகூலித்திருக்கையாகிற இருபடை மெய்க்காட்டும்,

நீரென்னே யென்னு முடன்பாடு—* ஆரென்னை யாராய்வார் அன்னையரும் தோழியரும் நீரென்னே யென்னாதே * என்கிற பாசுரத்தினால் தாய்மாரோடும் தோழிமாரோடும் தலைமகளுக்கு ஆநுகூல்ய மிருப்பதாகக் காட்டப்படுவதும்,

இடையில்லையென்று முதறுதல்—*ஏலமலர்க்குழலன்னைமீர்காள்! என்னுடைத் தோழியர்காள்! உங்களோடெங்களிடையில்லையே * என்கிற பாசுரத்திலுல் தலைவி யானவள் தாய்மார் தோழிமாராகிற இரண்டு தலையையும் உதறிக் கைவிடுவதும்,

இருந்திருந்து நடந்தாளென்னுங் கொண்டாட்டம்—* கருந்தடங்கண்ணி கை தொழுதவந்நாள் தொடங்கி யிந்நாடொறும், இருந்திருந்து அரவிந்த லோசனவென் றென்றே நைந்திரங்குமே * என்று தோழியானவள் தலைவியினீடுபாட்டைக் கண்டு கொண்டாடுவது, *திருக்கோளூர்க்கே நேரிழை நடந்தாள் * என்று தாயார் கொண் டாடுவது ஆகிறவிவை.

அவஸ்தாத்ரயவ்ருத்தி--தோழி தாயார் மகளென்கிற மூன்றவஸ்தைகளின் செயலாகும். .... (138)

(நா) 138. "தோழிமார் பலர்கொண்டுபோய்ச் செய்த சூழ்ச்சியை யார்க் குரைக்கேன்" என்று தாயானவள் தோழிமார்மேலே பழியிடுவது, "துலைவில்லி மங்கலம் கொண்டுபுக்கு அமுதமென்மொழியாளை நீருமக்காசையின்றி அகற்றி னீர்" என்று தோழியானவள் தாய்மார்மேலே பழியிடுவதாகிறவிதுவும், "இணக்கி யெம்மை எம்தோழிமார் விளையாடப் போதுமினென்னப் போந்தோமை" என்று— "எம்பிரானே! உன்னை வெறுப்பானேன்? என்னை உன் பக்கலில் அகப்படுத்தின தோழிமாராலே வந்ததன்றேவிது என்பது, "எங்ஙனேயோ வன்னைமீர்காள்! என்னை முனிவதுநீர்" என்று 'எனக்கு அவ்விஷயத்தைக்காட்டி இந்த ப்ராவண்யத்தை விளைத்த தாய்மாரான நீங்கள் இப்போது என்னை வெறுப்பானேன்? என்பதாய், கீழ்ச் சொன்னபழி—தோழி தாய்மாராகிற இரண்டு தலைக்கும் ஒக்குமென்று தலை மகள் மேலெழுத்திடுகையும், "முன்னின்றுயென்று தோழிமார்களு மன்னையரும் முனிதிர்" என்னும்படி தோழி தாய்மாரோடு கூடிநின்று தலைமகளைச் சீறுவது, "இவளை நீரினியன்னைமீர்! உமக்காசையில்லை விடுமினோ" என்று தாய்மார்க்கு கார்யோபதேசம் பண்ணுவாரைப்போலே தோழி தலைமகளுக்குத் துணை செய்வ தாய்க்கொண்டு இரண்டுதலைக்கும் ஒவ்வொரு ஸமயத்திலே உதவிசெய்கையாகிற இருபடைமெய்க்காட்டும் அன்னையரும் தோழியரும் நீரென்னேயென்னுதே நீளிரவும் துஞ்சுவரால்" என்று தாய்மாரோடும் தோழிமாரோடும் தலைமகளுக்குண் டான உடன்பாடும், [அதாவது—உறவு கொண்டாடுதல்] "உங்களோடெங்களிடை யில்லை" என்று தோழிமார் அன்னையராகிற இரண்டு தலையையும் உதறிவிடுகை யையும், "இருந்திருந்தரவிந்தலோசன வென்றென்றே நைந்திரங்கும்" என்று தோழி கொண்டாடுவது, "திருக்கோளூர்க்கே நேரிழை நடந்தாள்" என்று தாயார் கொண்டாடுவதாகிறவிதுவும், தோழி, தாய், மகளென்கிற அவஸ்தாத்ர யத்தினுடையவும் வ்யாபாரம். — .... (138)

(மூ.) 139 தாயாரேதலர் உற்றார்களென்னுஞ் ஸாத்ய ஸித்த ஸாதநநிஷ்டரை; மகள் நம்முடையேதலர் யாமுடைத்துணையென்னும் ஸித்தஸாதந ஸாத்யபரரை.

[தாயும், மகளுமான நிலைமைகளில் சத்ருக்களும் பந்துக்களுமாகச் சொல்லுகிறவற்றுக்கு ஸ்வாபதேசம் கூறுதல்]

(ப.) 139. தாயார்—தாய்ப்பாசுரமாக நிகழும் பதிகங்களில்,

ஏதலர் என்னும்—* ஏதலர் முன்னா வென்னினைந்திருந்தாய் * என்று சத்துருக்களாகச் சொல்லுகிறது, (யாரையென்னில்;)

ஸாத்ய ஸாதந நிஷ்டரை—ஸித்தோபாய நிஷ்டைக்கு ப்ரதிகூலர்களான ஸாத்யோபாய நிஷ்டர்களை;

உற்றீர்களென்னும்—(தாய்ப்பாசுரத்திலேயே * உற்றீர்கட்கு என்சொல்லிச் சொல்லுகேன் யான் * என்று பந்துக்களாகச் சொல்லுகிறது, (யாரையென்னில்;)

ஸித்த ஸாதந நிஷ்டரை—அநுகூலரான ஸித்தோபாய நிஷ்டரை,

மகள்—தலைமகள் பாசுரமாக நிகழும் பதிகங்களில்,

நம்முடை யேதலர் என்னும்—* நங்கள் வரிவளையாயங்காளோ நம்முடையேதலர்முன்பு நாணி * என்று [நம்முடையேதலராக] அந்தரங்க சத்துருக்களாகச் சொல்லுகிறது. (யாரையென்னில்;)

ஸித்தஸாதநபரரை—பேற்றுக்கு த்வரிக்கை கூடாதென்று நிஷேதிக்கும் ஸித்தோபாயபரரை;

யாமுடைத்துணை யென்னும்—(மகள் பாசுரத்திலேயே) * யாமுடைத்துணையென்னுந் தோழிமார் * என்று தன்னோடொத்த ஸுக துக்கமுடைய பந்துக்களாகச் சொல்லுகிறது, (யாரையென்னில்;)

ஸாத்யபரரை—தன்னைப்போலே பேற்றிலே யூன்றியிருக்கும் உபேய பரரை.

(ஸா) 139. இந்த அவஸ்தாத்ரயத்திலும் தாய் என்றும், மகளென்றும் சொல்லுகிற அவஸ்தைகளில் தந்தமக்கு சத்ருக்களும் பந்துக்களுமாகச் சொல்லுகிறது ஆரையென்னில்; தாயாரான உபாயாத்யவஸாயதசையில் "ஏதலர் முன்னா என்னினைந்திருந்தாய்" என்று சத்ருக்களாகச் சொல்லுகிறது—ஸித்தோபாய நிஷ்டைக்கு ப்ரதிகூலரான ஸாத்யோபாயநிஷ்டரை; "உற்றீர்கட்கென் சொல்லிச் சொல்லுகேன்யான்" என்று பந்துக்களாகச் சொல்லுகிறது—அநுகூலரான ஸித்தோபாய நிஷ்டரை. மகளான ப்ராப்யத்வராதசையில் 'நம்முடையேதலர் முன்பு நாணி" என்று அந்தரங்க சத்ருக்களாகச் சொல்லுகிறது—கேவலோபாய பரராயிருக்கச் செய்தே அவனுடைய உபாயத்வத்திலே யூன்றிநின்று, "பதறுதல் பாரதந்த்ரியத்துக்குச் சேராது" என்று நிஷேதிக்கிற ஸித்தஸாதநபரரை; "யாமுடைத்துணையென்னும் தோழிமார்" என்று தன்னோடொத்த ஸுகதுக்கங்களையுடையவர்களாகச் சொல்லுகிறது—தன்னைப்போலே அவனுடைய உபேயத்வத்திலே உடன்பட்டிருக்கிற ஸாத்யபரரை. ... . (139)

(மூ.) (140.) நாலயலார் அயற்சேரியார் உபாய சதுஷ்டயாந்தர்யாமித்வபரர்.

[நாலயலார்க்கும் அயற்சேரியார்க்கும் ஸ்வாபதேசங் கூறுதல்]

(நாலயலார் உபாய சதுஷ்டயபரர்; அயற் சேரியார் அந்தர்யாமித்வபரர்—என்று பிரித்து யோஜித்துக்கொள்வது.)

(ப) 140 நாலயலார்—* நாணி யினியோர் கருமமில்லை நாலயலாரு மறிந்தொழிந்தார் * என்ற விடத்துச் சொல்லப்பட்ட நாலயலார் ஆரென்னில்;

உபாய சதுஷ்டய பர்—கர்ம ஜ்ஞான பக்திகளிலும், தான் பற்றும் பற்ருன ப்ரபத்தியிலும் ஊன்றி யிருக்குமவர்கள்;

அயற்சேரியார்—* நானக்கருங்குழல் தோழிமீர்காள்! அன்னையர்காள்! அயற் சேரியீர்காள் * என்ற பாட்டில் அயற்சேரியாராகச் சொல்லப்பட்டவர்கள் யாரென்னில்;

அந்தர்யாமித்வபரர்—அர்ச்சாவதாராதிகளில் அபேக்ஷையற்று தேவதாந்தர அந்தர்யாமித்வத்திலே ஊன்றியிருக்குமவர்கள். ... . (140)

(தா.) 140 "நாணியினியோர் கருமமில்லை நாலயலாருமறிந்தொழிந்தார்" என்கிற நாலயலாராகிறர்—கர்மஜ்ஞாந பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற நாலுபாயங்களிலு மூன்றி யிருப்பவர்; "நானக் கருங்குழல் தோழிமீர்காளன்னையர்காளயற் சேரியீர் காள்" என்கிற அயற் சேரியாராகிறர்—அர்ச்சாவதாராதிகளில் ஊற்றமற்று தேவ தாந்தர்யாமித்வத்திலே ஊன்றியிருப்பவர் ... ... (140)

(மு) 141. கீழைமேலை வடக்கிலவை புறம்பாகத் தன்பற்று உள்ளசல்.

[ப்ரபத்திபரரையும் அயலாராகச் சொல்லலாமோ வென்கிற சங்கைக்கு ஸமாதானம்]

(ப) 141. கீழை மேலை வடக்கிலவை—(கீழையது, மேலையது, வடக்கிலது ஆகிய இவை புறம்பசலாக, தன் பற்று உள்ளசல்—என்று பிரித்து யோஜிப்பது) * கெண்டையொண் கண் மடவாளொருத்தி கீழையகத்துத் தயிர் கடையக்கண்டு* * தானுமோர் கன்னியும் கீழையகத்துத் தயிர்கடைகின்ருன் போலும் * என்கிற பாசுரங்களிஞல் ஸ்புரிக்கிற கர்ம யோகமென்ன * மேலையகத்து நங்காய் வந்து காண்மின்கள் * மேலையகத்தே நெருப்பு வேண்டி * என்கிற பாசுரங்களிஞல் ஸ்புரிக்கிற ஜ்ஞானயோகமென்ன, * வடக்கிலகம்புக்கிருந்து மின்போல் நுண் ணிடையாளொரு கன்னியை வேற்றுருவம் செய்துவைத்த * என்கிற பாசுரத்தில் ஸ்புரிக்கிற பக்தியோகமென்ன ஆகிய இந்த வுபாயாந்தரங்களானவை,

புறம்பு அசல் ஆக:—ஸித்த ஸாதநபரர்க்கு பாஹ்ய சத்ருக்களாயிருக்கும்; இவை யிப்படி யிருக்க,

தன்பற்று:—அவ் விஷயந்தன்னில் ஸ்வகத ஸ்வீகாரமானது,

உள்ளசல்:—அந்தரங்க சத்ருவாயிருக்கும். [ஆகவே கீழ்ச் சூர்ணையில் ப்ரபத்தி பரரையும் அயலாரில் சேர்த்தது பொருந்து மென்றபடி.] ... (141)

(தா.) 141. ப்ரபத்திபரரையும் அசலாகச் சொல்லலாமோவென்னில்; "கீழையகத்துத் தயிர்கடைய" என்கிற பாசுரத்தில் சொல்லுகிற தயிர்கடைதலென் னும் க்ரியையாகிற கர்மயோகமும், "மேலையகத்து நங்காய் வந்து காண்மின்கள்" என்கிற பாசுரத்தில் சொல்லுகிற காணுதலென்னும் தர்சநமாகிற ஜ்ஞாநயோகமும் "வடக்கிலகம்புக்கிருந்து மின்போல் நுண்ணிடையாளொரு கன்னியை வேற்றுருவம் செய்துவைத்த" என்கிற பாசுரத்தில் சொல்லுகிற ஒரு கந்யகையை விகாரப்படுத் துகையென்னும் அநுபவமாகிற பக்தியோகமும், ஸித்தோபாயபரர்க்கு பாஹ்ய சத்ருவாய், அவ்விஷயத்தில் ஸ்வகதஸ்வீகாரமானது அந்தரங்க சத்ருவாயிருக்கும். [ஆகையால் ஸ்வகதஸ்வீகார ரூபப்ரபத்திபரரை அசலாகச்சொல்லக் குறையில்லை யென்கை.] ... ... (141)

(மூ.) 142. ஊரார் நாட்டார் உலகர் கேவலைச்வர்யகாம ஸ்வதந்த்ரர்.

[ஊரார் நாட்டார் உலகர் என்பவற்றுக்கு ஸ்வாபதேசம் கூறுதல்]

(ஊரார்-கேவலர், நாட்டார்-ஐச்வர்யகாமர், உலகர்-ஸ்வதந்த்ரர் = என்று பிரித்து யோஜிப்பது,)

(ப.) 142. **ஊரார்**—*ஊராரிகழிலும்* ஊரவர்கவ்வை யெருவிட்டு* என்னுமிடங்களில் ஊராராகச் சொல்லுவது, (யாரையென்னில்;)

கேவலர்—கைவல்ய நிஷ்டர்களை;

நாட்டார்—* நாட்டாரோடியல்வொழிந்து * என்னுமிடத்தில் நாட்டாராகச் சொல்லுவது, (யாரையென்னில்;)

ஐச்வர்யகாமர்—இஹலோகைச்வர்ய காமர்களை;

உலகர்—* இம்மடவுலகர் * ஊரும் நாடு முலகமும் * என்னுமிடங்களில் உலகரென்று சொல்லுவது, (யாரையென்னில்;)

ஸ்வதந்த்ரர்—ஸ்வர்க்காதி பரலோகைச்வர்யகாமரான ஸ்வதந்த்ரரை. (142)

(தா.) 112. "ஊராரிகழிலும்" "ஊரவர் கவ்வை" "நாட்டாரோடியல் வொழிந்து" "எங்கள் கண் முகப்பே உலகர்களெல்லாம்" "இம்மடவுலகர்" "ஊரும் நாடுமுலகமும்" என்னுமிடங்களில் ஊரார் என்பது ஆத்மப்ராப்திகாமரான கேவலரை; நாட்டாரென்பது—புத்ரபச்வந்நாதிரூப இஹலோகைச்வர்யகாமரை; உலகர் என்பது—ஸ்வர்க்காதி பரலோகைச்வர்யகாமரான ஸ்வதந்த்ரரை. (142)

(மூ.) 143. இறுகலிறப்புக்கும் இறந்தால் தங்குமூரொக்குமே.

[கைவல்ய நிஷ்டரை ஓர் ஊராகச் சொல்லுவானேன்? என்கிற சங்கைக்கு ஸமாதானம்]

(ப.) 143. **இறுகலிறப்புக்கும்**—* குறுகமிகவுணர்வத்தொடு நோக்கி * என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தில் இறுகலிறப்பென்று ஸங்கோச ரூபமான மோக்ஷமாகச் சொல்லப்படுகிற கைவல்ய மோக்ஷத்துக்கும்,

இறந்தால் தங்குமூர் ஒக்குமே—* யோகிநாம் அம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்ம ஸந்தோஷகாரிணும் * என்கையாலே * இறந்தால் தங்குமூர் அண்டமேயாகி மோக்ஷஸ்தான மொக்கும். (ஆகவே கீழ்ச் சூர்ணையில் கேவலரை ஒருராகச் சொன்னது பொருந்து மென்க.) ... ... (143)

(தா.) 143. கைவல்ய நிஷ்டரை ஒருராகச் சொல்லுவானேன்? எனில்; அபரிச்சிந்நமான ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளையுடைய எம்பெருமானுடைய அநுபவம்போலல்லாமல் அணுவான ஆத்மாவின் அநுபவமாத்ரமேயாகையாலே "இறுகலிறப்பு" என்கிற ஸங்கோச ரூபமான அந்த கைவல்ய மோக்ஷத்துக்கும் = ஜராமரணாதிகளில் அந்வய மொழிந்து அநுபவிக்கும்போது ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்கு ஆளாகிற ப்ரக்ருதி மண்டலத்துக்கு மேற்பட்ட பரமாகாசத்திலேயிருந்து அநுபவிக்க வேண்டுகையாலே "**யோகிநாமம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரிணும்**" என்கையாலே "இறந்தால் தங்குமூரண்டமே கண்டுகொள்மின்" என்கிறபடியே ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றால் பின்பு போய் வஸிக்கும் தேசம் ஸமாநமாயிறே ... (143)

(மூ.) 144. சிறுசீரார்சுளகுகள் உபயவிவேக பரிகரம்.

[சிறுசுளகு, சீரார்சுளகு என்னுமிவற்றுக்கு ஸ்வாபதேசம் கூறுதல்]

(சிறு சுளகு, சீரார்சுளகு ஆகிய விவை உபயவிவேக பரிகரம் என்று பிரித்து யோஜிப்பது.)

(ப.) 144. சிறுசுளகு—* சிறுசுளகு மணலுங் கொண்டு * என்ற விடத்தில் சிறுசுளகாகச் சொல்லப்படுவது எதுவென்னில்,

உபயவிவேக பரிகரம்—தேஹத்திற் காட்டில் ஆத்மாவை வேறுபட விவேகிப்பதற்குப் பரிகரமான ப்ரமாணம்;

சீரார் சுளகு—*சீரார் சுளகில் சில நெல் பிடித்தெறியா* என்னுமிடத்தில் சீரார் சுளகாகச் சொல்லப்படுவது எதுவென்னில்;

உபயவிவேக பரிகரம்—ஜீவாத்ம பரமாத்ம விவேகத்துக்குப் பரிகரமான ப்ரமாணம், (உபயவிவேக மென்றது-பொதுவாக த்யாஜ்யோபாதேய விவேக மென்றபடி.)

(தா.) 144. "சிறுசுளகுமணலும் கொண்டு" என்றும், "சீரார் சுளகில் சில நெல் பிடித்தெறியா" என்றும் சொல்லுகிற விடங்களில் சிறுசுளகாவது—பெரிய மணலையும் சிறிய மணலையும் பிரிப்பதொரு வஸ்துவாகையாலே தேஹாத்மவிவேகத்துக்குப் பரிகரமான ப்ரமாணத்தைச் சிறுசுளகென்கிறது; சீரார் சுளகானது—'இவனுக்கு இந்த வ்யாமோஹத்தை விளைத்தவன் யார்?" என்று ஆராயுமளவில், "சில நெல் பிடித்தெறியா" என்று தொடங்கி "பேராயிரமுடையானென்ருள்" என்று—"தேவதாந்தரங்களன்று; ஸர்வேச்வரன்" என்று விவேகிக்கிற போதைக்கு உபகரணமாகையாலே ஆத்மபரமாத்ம விவேகத்துக்குப் பரிகரமான ப்ரமாணத்தைச் சீரார்சுளகு என்கிறது. ... ... (144)

(மூ.) 145. மாலை கங்குல் காலை பகல்—ரஜஸ் தமஸ் ஸத்வ சுத்தஸத்வ ஜ்ஞானங்கள்.

[மாலைகங்குல் காலைபகல்களுக்கு ஸ்வாபதேசம் கூறுதல்]

(மாலை—ரஜோஜ்ஞானம்; கங்குல்—தமோஜ்ஞானம்; காலை—ஸத்வஜ்ஞானம்; பகல்—சுத்தஸத்வஜ்ஞானம்—என்று பிரித்து யோஜிப்பது.)

(ப.) 145. மாலை—*செல்கதிர்மாலையும் மயக்குமாலோ* என்பது முதலான விடங்களில் மாலையாகச் சொல்லுகிறது எதுவென்னில்;

ரஜோஜ்ஞானம்—பதார்த்தங்கள் அவிசதமாகத் தெரிவதற்குறுப்பான ராஜஸஜ்ஞானம்;

கங்குல்—* செல்கின்ற கங்குல்வாய் * என்பது முதலான விடங்களில் கங்குலாகச் சொல்லுகிறது எதுவென்னில்;

தமோஜ்ஞானம்—பதார்த்தங்கள் மாறுபாடாகத் தெரிவதற்குறுப்பான தாமஸஜ்ஞானம்;

காலை—* காலை நன்ஞானத்துறை படிந்தாடி* என்பது முதலான விடங்களில் காலையாகச் சொல்லுகிறது எதுவென்னில்;

ஸத்வஜ்ஞானம்—பதார்த்தங்கள் உள்ளபடி தோற்றுகைக் குறுப்பான ஸாத்விக ஜ்ஞானம்;

பகல்—* பகல் கண்டேன் * என்பது முதலான விடங்களில் பகலாகச் சொல்லுகிறது எதுவென்னில்,

சுத்தஸத்வஜ்ஞானம்—ஸர்வேச்வரனை நன்ருக ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக் குறுப்பான சுத்த ஸாத்விகஜ்ஞானம். ... ... (145)

(தா.) 145. "செங்களம்பற்றி நின்றெள்கு புன்மாலை" "செல்கதிர் மாலை" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற மாலையாவது—பதார்த்தங்களை உள்ளபடி விசதமாக ப்ரகாசிப்பியாமல் மாருகத்தோற்றுவிக்கிற ஸந்த்யாகாலமாகையாலே பதார்த்தங்களில் அந்யதாப்ரதிபத்திக்கு உறுப்பான ராஜஸஜ்ஞானத்தை மாலையென்கிறது. "சூழ்கின்ற கங்குல்" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற கங்குலாவது—பதார்த்தங்கள் ஒன்றும் தோற்ருதபடியாய் ஏதேனும் தோற்றுவதுண்டாகில் விபரீதமாகத் தோற்றும்படியிருக்கும் இருள்மூடின ராத்திரியாகையாலே, அறியவேண்டுமர்த்தத்தை அறிவியாதவளவேயன்றி விபரீதப்ரதிபத்தி ஹேதுவுமாயிருக்கும் தாமஸஜ்ஞானத்தைக் கங்குலென்கிறது. "காலையெழுந்திருந்து" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற காலையாவது—ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தமாகையாலே பதார்த்தங்களுடைய உண்மையுணர்ச்சிக்கு உறுப்பாயிருக்கும் ஸாத்விக ஜ்ஞானத்தைக் காலையென்கிறது. "பகல் கண்டேன்" இத்யாதியில் சொல்லும் பகலாவது—பதார்த்தங்களை ஸம்சயவிபர்யயமின்றி விசதமாக ப்ரகாசிப்பிக்கும் காலமாகையாலே "நாரணனைக் கண்டேன்" என்கிறபடியே ஸமஸ்தகுண விக்ரஹ விபூதிகளோடு கூடின எம்பெருமானை நன்ருக ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற சுத்தஸத்வ ஜ்ஞானத்தைப் பகல் என்கிறது ... (145)

(மூ.) 146. நிலாமுற்றம் ப்ரஜ்ஞாப்ரஸாதமென்னு மெல்லை நிலம்.

[நிலாமுற்றத்துக்கு ஸ்வாபதேசம் கூறுதல்]

(ப.) 146. நிலாமுற்றம்—* நீணிலா முற்றத்து நின்றிவள் நோக்கினள் * என்றவிடத்து நிலாமுற்றமென்கிறது எதுவென்னில்;

ப்ரஜ்ஞாப்ராஸாதமென்னும் எல்லை நிலம்—* ப்ரஜ்ஞாப்ராஸாதமாருஹ்ய......... ப்ராஜ்ஞ: ப்ரபச்யதி * என்கிறபடியே உயரநின்று எல்லாவற்றையும் காண்கைக் குறுப்பாகச் சொல்லப்படுமதாய், அதிலேநின்று நோக்கினவளவில் * காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினள் * என்று, பகவானைத் தள்ளி பகவத் ஸம்பந்தியான விஷயமே பரமப்ராப்யமென்று காட்டினதாகச் சொல்லுகையாலே சரமாவதியான புருஷார்த்த ஜ்ஞானமே நிலாமுற்றமென்பது. ... ... (146)

(தா.) 146. "நீணிலா முற்றத்து நின்றிவள் நோக்கினள்" என்கிற நிலாமுற்றமாவது—"ப்ரஜ்ஞாப்ரஸாதமாருஹ்ய அசோச்ய: சோசதோ ஜநாந் பூமிஷ்டாநிவ சைலஸ்தோ ஹ்யஜ்ஞாந் ப்ராஜ்ஞ: ப்ரபச்யதி" என்கிறபடியே உயரநின்று எல்லாவற்றையும் காண்கைக்கு உறுப்பாகச் சொல்லப்படுவதாய் அதிலே நின்று பார்த்தவளவில் "காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினள்" என்கையாலே ததீய விஷயமே பரமப்ராப்யமென்று பிறக்கும் விளங்கும்படி சரமாவதியான புருஷார்த்த ஜ்ஞானம்.

(மூ.) 147. கலைவளை அஹம் மமக்ருதிகள்.

[கலைவளைகளுக்கு ஸ்வாபதேசம்]

(ப.) 147. **கலை வளை**— * கைவளையும் மேகலையுங் காணேன் * கலையாளாவகலல்குல் கனவளையுங் கையாளா * என்னுமிடங்களில் கலையும் வளையுமாகச் சொல்லுமவை எவை யென்னில்;

அஹம்மமக்ருதிகள்—அஹங் க்ருதியும் மமக்ருதியுமாம், (அஹங்கார மமகாரங்களென்கை.) ... ... (147)

(தா.) 147. "கைவளையும் மேகலையும் காணேன்" "கலையாளாவகலல்குல் கனவளையும் கையாளா" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற கலையும் வளையுமாவன—பகவதநுபவத்துக்கு விரோதியான அஹங்காரமும் மமகாரமும். ["கழல்வளை பூரிப்பயாம்கண்டு" இத்யாதி ஸ்தலங்களில் த்யாஜ்யமான அஹங்கார மமகாரங்களல்லாமல் "சேஷோஹம்" "என்னுடைய திருவரங்கர்" என்றாற்போன்ற அஹம் மமதைகளைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளலாமாகையாலே அவ்விடத்துக்கு மிதுவே ஸ்வாபதேசமாகக் குறையில்லை. .... (147)

(மூ.) 148. பட்டம் சூடகமாவன பராவர குருக்கள் பூட்டுமாத்ம பூஷணங்கள்.

[பட்டம் சூடகம் முதலியவற்றுக்கு ஸ்வாபதேசம்]

(ப.) 148. **பட்டம் சூடகமாவன**— * பட்டங்கட்டிப் பொற்றோடு பெய்து இவள் பாடகமுஞ் சிலம்பும் இட்டமாக வளர்த்தெடுத்தேனுக்கு * என்றும், * சூடகமே தோள்வளையே தோடே செவிப்பூவே பாடகமே யென்று அனைய பல்கலனும்யாமணிவோம் * என்றும் சொல்லுகிற ஆபரணங்களாவன.

பராவர குருக்கள் பூட்டும் ஆத்ம பூஷணங்கள்—பரகுருக்களான ப்ரதாநாசார்யர்களும், அவரகுருக்களான [சித்தநாசார்யர்களான] அப்ரதாநாசார்யர்களும் உண்டாக்கிக் கொடுக்கிற ஆத்மாலங்காரங்கள். ... ... (148)

(தா.) 148. "பட்டங்கட்டிப் பொற்றோடு பெய்து இவள் பாடகமும் சிலம்பும்" "சூடகமே தோள்வளையே தோடே செவிப்பூவே" இத்யாதியாகச் சொல்லுகிற ஆபரணங்களாவன—"க்ருஷ்ணாங்க்ரிதுலஸீ மௌலிஃ பட்டம் க்ருஷ்ணாபி வந்தநம், குண்டலே க்ருஷ்ணசரித ச்ரவணம் கங்கணோஞ்ஜலிஃ" என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவை அங்கீகரித்த ஆசார்யனுண்டாக்குகிற சேஷத்வஜ்ஞாநாதிகளாகிற ஆத்மாலங்காரங்கள். ... ... (148)

(மூ.) 149. பந்துகழல் பாவை குழமணன் யாழ் தென்றல் மதியமடிசில் சாந்தம் பூணகில் சிற்றில் தூதைமுதலாவன—குணத்ரய விசித்ர கர்மஸூத்ரத்தாலே கட்டி லீலையாகப்ரேரிக்க விழுந்தெழுந்தும் சுழன்றுழன்றும் பறிபட்டும் அற்பசாரமாமவையுமாய் மதீயமென்னில் விட்டகலவும் ததீயமென்னிலிகழ்வறவும் முனிவது மிக்கால மீதோவென்னப்படும் பொங்கைம்புலனில் போக்யாதிஸமூஹம்.

[பந்து கழல் பாவை முதலியவற்றுக்கு ஸ்வாபதேசம்]

(ப.) 149. பந்து கழல் பாவை குழமணன் யாழ் தென்றல் மதியமடிசில் சாந்தம் பூண் அகில் சிற்றில் தூதை முதலாவன:—திவ்யப்ரபந்தங்களில் வரும் இச்சொற்களுக்கு ஸ்வாபதேசம் யாதெனில்;

குணத்ரய விசித்ர கர்மஸூத்ரத்தாலே கட்டி லீலையாக ப்ரேரிக்க—(செந்நூல் வெண்ணூல் கருநூலாலே விளையாட்டுக் கருவியாகக் கட்டப்படுவது பந்தாகையாலே) * த்வம் ந்யஞ்சத்பி ருதஞ்சத்பிః கர்மஸூத்ரோபபாதிதைః, ஹரே விஹரஸி க்ரீடா கந்துகைரிவ ஜந்துபிః * என்கிற ச்லோகத்தின்படியே ரஜஸ்தமஸ் ஸத்வகுணங்களோடே விசித்ரமான கர்மஸூத்ரத்தாலே கட்டி * இன்புறு மிவ்விளையாட்டுடையானான எம்பெருமான் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே ப்ரேரிக்க.

விழுந்தெழுந்தும் சுழன்றுழன்றும்—தாழவிழிந்தும் உயரவெழுந்தும் சக்ரப்ரமம் போலே சுழன்றும், ஒருகால் போன யோனியிலே பலகால் போவது வருவதாயுழன்றும் போருகிற ஆத்மாவோடுண்டான அந்வயத்தாலே விழுந்தெழுகை முதலான ஸ்வபாவங்களோடு கூடியதாய், [பந்துக்களின்படியும் இதுவேயன்றோ.]

பறிபட்டும்—* பந்துபறித்து * என்கிறபடியே ஈச்வரன் தன்னுடைய போக விரோதியென்று வலிய விடுவிக்க அதற்கு இணங்கியும்,

அற்பசாரம் ஆமவையுமாய்—* அற்பசாரங்களவை சுவைத்தகன்றொழிந்தேன் * * அகற்ற நீ வைத்த மாய வல்லைம்புலன்களாமவை * என்கிறபடியே அல்பரஸங்களாயும் பகவத் விஷயத்தில் நின்றும் அகற்றுமவையாயும்,

மதீயமென்னில் விட்டகலவும்—மதீயமென்று ஸ்வஸம்பந்தத்தை யிட்டுப் பார்க்கும்போது * சிற்றில் மென்பூவையும் விட்டகன்ற * என்கிறபடியே த்யாஜ்யங்களாயும்,

ததீயமென்னில் இகழ்வு அறவும்—ததீயமென்று அத்தலையில் ஸம்பந்தத்தை யிட்டுக் காணும்போது * இகழ்விலிவ்வனைத்து மென்கோ * என்கிறபடியே முழுதும் உபாதேயங்களாயும்,

முனிவதும் இக்காலம் ஈதோவென்னப்படும்—* அன்னை முனிவதும் அன்றிலின் குரலீர்வதும் * பனிப்பியல்வாக வுடையதண்வாடை இக்கால மிவ்வூர் பனிப்பியல் வெல்லாம் தவிர்ந்தெரிவீசும் * என்கிறபடியே அவனை யொழியக் கண்டபோது ப்ரதிகூலங்களாகவும் * சேமம் செங்கோனருளே......அவ்வாடை யீதோவந்து தண்ணென்றதே* என்று அவனோடே சேர்த்துக் கண்டபோது அநுகூலங்களாயும் சொல்லப்படுமவையான,

பொங்கைம்புலனில் போக்யாதி ஸமூஹம்—* பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரிய மைம்பூதம் இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதிமானாங்கார மனங்களே * என்னும் பாசுரத்தில் சொல்லப்பட்ட போக்ய போகோபகரண போகஸ்தான ஸமூஹம். ... ... (149)

(தா.) 149. "என்னுடைய பந்தும் கழலும் தந்து போகு நம்பீ" இத்யாதி பாசுரங்களிற் சொல்லப்படுகிற பந்து, கழல், பாவை, குழமணன் (மரப்பாச்சி), யாழ், மதியம், அடிசில், சாந்தம், பூண், அகில், சிற்றில், தூதை முதலான விளையாட்டுக் கருவிகளாயும் போக்யங்களாயும் போகோபகரணங்களாயுமுள்ளவை எவை? யென்னில்; "அஜாமேகாம் லோஹித சுக்லக்ருஷ்ணாம்" என்கிறபடியே செந்நூல் வெண்ணூல் கருநூலென்னலாம்படியான ஸத்த்வரஜஸ்தமோகுணங்களோடே கூடி விசித்ரமான கர்மஸூத்ரத்தாலே கட்டி ஈச்வரன் தன்னுடைய விளையாட்டுக்காக— அஜ்ஞனாய் அசக்தனானவிவன் கர்மாநுகுணமாக மேலுலகங்களில் போவது மீளுவதாம்படி தன் ஸங்கல்பத்தாலே ப்ரேரிக்க, தாழவிழுந்தும் உயர எழுந்தும் சக்ரப்ரமம்போலே சுழன்றும், ஒருகால் போனத்திலே பல தடவை போவது வருவதாய் உழன்றும் போருகிற ஆத்மாவோடுண்டான ஸம்பந்தத்தாலே விழுந்தெழுகை முதலான ஸ்வபாவங்களோடு கூடியதாய், ஈச்வரன் தன்னுடைய போகவிரோதியென்று விடுவிக்குமளவில் விடுபட்டும் அல்ப ரஸங்களுமாய், மதீயமென்று ஸ்வஸம்பந்தத்தையிட்டுப் பார்க்கும்போது "சிற்றில் மென்பூவையும் விட்டகன்ற" என்கிறபடியே த்யாஜ்யங்களாய், ததீயமென்று தத்ஸம்பந்தத்தை யிட்டுக் காணும்போது "இகழ்விலிவ்வனைத்துமென்கோ" என்கிறபடியே முழுவதும் உபாதேயமாமவையாய், "அன்னை முனிவது மன்றிலின் குரலீர்வதும்" "பனிப் பியல்வாக வுடைய தண்வாடை, இக்கால மிவ்வூர் பனிப்பியல் வெல்லாம் தவிர்ந்தெரி வீசும்" என்னுமிப் பாசுரங்களிற்படியே அவனில்லாமல் கண்டபோது ப்ரதிகூலங்களாகவும், "அவ்வாடை ஈதோ வந்து தண்ணென்றதே" என்று அவனோடு சேர்த்துக் கண்ட போது அநுகூலங்களாகவும் சொல்லப்படுமவையான "பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும்" என்கிற பாட்டில் சொல்லப்பட்ட போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாந

ஸூஹறம். [மூன்றுவகை நூல்களாலே செய்யப்பட்ட பந்தாவது—குணத்ரய மயமாய் போகஸ்தாநமான தேஹம்; அம்மானை யென்கிற கழலாவது ஐந்தாயிருப்ப தாகையாலே போகோபகரணமான பஞ்சேந்த்ரியங்கள்; பாவை குழமணன்கள்—லீலோபகரண விசேஷங்கள்; யாழ் முதலிய ஏழும் போக்யங்களான சப்தாதி விஷயங்கள்; சிற்றிலாவது—போகஸ்தாநம்; சிறுசோறு சமைப்பதற்கு உபகரண மான தூதை—இந்த்ரியங்கள் தவிர மற்ற போகோபகரணங்களுக்கு உபலக்ஷணம் என்று கண்டுகொள்வது.] ... ... (149)

அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனுர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
ஆசார்யஹ்ருதயப்பதவுரை
தாத்பர்யஸாரங்களில்
இரண்டாம் ப்ரகரணம்
முற்றுப்பெற்றது.

சிறு குறிப்பு ;—ஆசார்யஹ்ருதயமென்பது ஸகலப்ரமாண புஞ்ஜமாயிருக்கையாலே இதற்கு எவ்வளவு எளிதாக உரையெழுதினு லும் ஆசார்யஹ்ருதய மூலமும் நாலாயிரதிவ்யப்ரபந்தமூலமும் கண்டஸ்த மாயிருக்கப் பெற்றவர்களுக்கே இவ்வுரைகள் ரஸிக்கும். பல அருளிச் செயற்சந்தைகளும் ஸ்ரீராமாயண ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண பகவத்கீதாதி அநேக ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரமாணங்களும் கலசாத சூர்ணிகை இதில் தேடிப்பிடிக்க வேண்டியிருக்குமாதலால் அவற்றின் உபஸ்திதி இன்றியமையாததாகும். மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தை ஸதாசார்ய ஸகாசத்திலே காலக்ஷேபமுறையில் கேட்பவர்களுக்கு இந்தப் பதவுரையும் தாத்பர்ய ஸாரமும் மிகப் பயன்படும். மூன்று நான்கு பிரகரணங்கள் விரைவில் வெளிவரும்.

ஸ்ரீ:
பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அன்னபுகழ்முடும்பை அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார்
அருளிச்செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

(3. 4 பிரகரணங்கள்)

— இரண்டாம் ஸம்புடம் —

விசதவாக்சிகாமணிகளான மணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்த வியாக்கியானத்தைத்
தழுவி ஸ்ரீகாஞ்சீ. பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய
பதவுரையுடனும் தாத்பர்யஸாரத்துடனும்

நான்காவது பதிப்பு

மணவாளமாமுனிகளின் அறுநூருண்டு நிறைவு நினைவு
மலர்களுள் பதின்முன்ருவது மலர்

கிடைக்குமிடம்:—1 க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்-3.
2. 213, கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் தெரு, சென்னை, ஜி.டி.

சென்னை ரத்னம் ப்ராஞ்சு அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இதன் விலை ரூ. 4—00
1972

KVB The Karur Vysya Bank Limited
A DECADE OF PROGRESS

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ, அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

ஆசார்யஹ்ருதயப் பதவுரையும்—ஸாரமும்

மூன்றும் பிரகரணம்

(மூ.) 150. சேர்ப்பாரைப் பக்ஷிகளாக்கி ஜ்ஞாநகர்மங்களைச் சிறகென்று குருஸப்ரஹ்மசாரி புத்ர சிஷ்யஸ்தாநே பேசும்.

[பக்ஷிகளுக்குப் பொதுவான ஸ்வாபதேசம் கூறுவது.]

(ப.) 150. சேர்ப்பாரை—* விண்ணோர் பிரானார் மாசில் மலரடிக்கீழெம்மைச் சேர்விக்கும் வண்டுகளே * என்ற திருவிருத்தப் பாசுரப்படியே எம்பெருமான் திருவடிகளில் சேர்ப்பிக்குமவர்களை.

பக்ஷிகளாக்கி—பக்ஷிகளாக ப்ரதிபத்திபண்ணி,

ஜ்ஞான கர்மங்களைச் சிறகென்று—* உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யாம் ஆகாசே பக்ஷிணாம் கதி:, ததைவ ஜ்ஞாநகர்மப்யாம் ப்ராப்யதே புருஷோத்தம: * என்கிற படியே ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களைப் பக்ஷங்களென்றிட்டு.

குரு ஸப்ரஹ்மசாரி புத்ர சிஷ்யஸ்தாநே பேசும்—குருக்களுடையவும் ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடையவும் புத்ரர்களுடையவும் சிஷ்யர்களுடையவும் ஸ்தானத்திலே சொல்லப்படுகிறது. .... (150)

(ஸா.) 150. (எம்பெருமானிடம் தூதுவிடப்படுகிற பக்ஷிகளுக்கு ஸ்வாபதேசம் இனிவருவது.) * விண்ணோர் பிரானார் மாசில் மலரடிக்கீழ் எம்மைச் சேர்விக்கும் வண்டுகளே! (திருவிருத்தம்) என்று ஆழ்வார் தாமேயருளிச் செய்கையாலே பகவத் விஷயத்திலே கொண்டுசேர்க்குமவர்கள் பக்ஷிகளாகக் கொள்ளப்படுவர்கள்; சிறகாகச் சொல்லப்படுபவை ஞானமும் அனுட்டானமுமாம்; ஆங்காங்குள்ள பதச் சேர்த்திகளுக்குத் தகுதியாக ஆசார்யர்களையோ ஸப்ரஹ்மசாரிகளையோ புத்ரர்களையோ சிஷ்யர்களையோ ஸ்வாபதேசமாகக் கொள்க. ... (150)

(மூ.) 151. விவேகமுகராய் நூலுரைத்து அள்ளலில் ரதியின்றி அணங்கின் நடையைப் பின் சென்று குடைநீழலிலே கவரியசையச் சங்கமவை முரல வரிவண்டிசைபாட மாநஸ பத்மாஸநத்திலேயிருந்து வீதியினுவிடரி லந்தரமின்றி யின்பம்படக் குடிச்சீர்மையிலேயாதல் பற்றற்ற பரமஹம்ஸராதலான நயாசலன் மெய்ந்நாவன் நாதயாமுநர் போல்வாரை அன்னமென்னும்.

[அன்னப்பறவைகளுக்கு ஸ்வாபதேசம் கூறுவது.]

(ப.) 151. விவேகமுகராய்—ஹம்ஸம் நீரையும் பாலையும் பிரிக்குமாபோலே ஸாராஸார விவேகத்தில் உந்முகராய்,

நூலுரைத்து—* அன்னமதாயிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்த * என்று பகவான் ஹம்ஸரூபியாய் சாஸ்த்ரப்ரதானம் பண்ணினாப்போலே சிஷ்யர்களைக் குறித்து சாஸ்த்ரங்களை யுபதேசிக்குமவர்களாய்.

அவ்வளவில்ரதியின்றி— * ந பத்நாதி ரதிம் ஹம்ஸ: கதாசித் கர்தமாம்பஸி * என்கிறபடியே ஹம்ஸம் சேற்றுநிலத்தில் பொருந்தாதாப்போலே * அழுந்தார் பிறப்பாம் பொல்லாவருவினை மாய வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்தே * என்று, ஸம்ஸாரச் சேற்றில் அழுந்தாதவர்களாய்.

அணங்கின் நடையைப் பின்சென்று—அன்னம் மாதர்களின் நடையழகைக் கண்டு அப்படியே தானும் நடைபயிலுமாபோலே * அன்ன நடைய வணங்கான பிராட்டியின் புருஷகாரத்வமாகிற நடத்தையை யநுஸரிப்பவர்களாய்.

குடைநீழலிலே கவரியசைய—* அன்னமென் கமலத்தணி மலர்ப்பீடத்து அலைபுனலிலைக் குடைநீழல் செந்நெலொண் கவரியசைய வீற்றிருக்கும் * என்கிறபடியே ஹம்ஸமானது மேலே யெழுந்த தாமரையிலை குடையாகவும் செந்நெற் கதிர்களின் அசைவு சாமரம் பணிமாறுதலாகவும் தாமரை மலரில் வீற்றிருப்பதுபோல * அக்கமலத்திலை போலுந் திருமேனியடிகள் * என்று தாமரையிலைபோல் சாமளமான எம்பெருமானது திருமேனியை ஸம்ஸாரதாபம் வாராதபடி தங்களுக்கு ஒதுங்க நிழலாகவுடையராய், சிஷ்யர்கள் சாமரம் வீசப்பெற்றவர்களாய்.

சங்கமவை முரல—* சங்கமவை முரலச் செங்கமல மலரையேறி அன்னம் * என்கிறபடியே ஹம்ஸமானது சங்குகளின்ஒலி ஜயகோஷமாக இருக்குமாபோலே * பாண்டியன் கொண்டாடப் பட்டர்பிரான் வந்தானென்றீண்டிய சங்கமெடுத்தூத * என்கிறபடியே ஜயகோஷமாகச் சங்கநாதம் செய்யப் பெற்றவர்களாய்,

வரி வண்டிசை பாட—* மன்னுமுதுநீரரவிந்த மலர்மேல் வரிவண்டிசைபாட அன்னம் பெடையோடுடன் * என்கிறபடியே ஹம்ஸமானது வண்டுகளின் இசைப் பாட்டிடையே வர்த்திக்குமாபோலே வண்டுகள் போன்ற ஸாரக்ராஹிகளான சிஷ்யர்கள் தம்முடைய கீர்த்திகளை யெடுத்துப் பாடப்பெற்றவர்களாய்,

மாநஸ பத்மாஸனத்திலேயிருந்து—ஹம்ஸமானது மாநஸஸரஸ்ஸிலுள்ள பத்மம் ஆஸனமாக இருக்குமாபோலே தங்களை த்யானிக்கும் சிஷ்யர்களின் ஹ்ருதயாப்ஜ கோசத்திலே வஸிப்பவர்களாயிருந்து,

வீதியினுல்— * விதியினால் பெடை மணக்கும் மென்னடைய வன்னங்காள் * என்பதற்கு ஸ்வாபதேசமாக க்ருஹஸ்தாச்ரமிகளாய்,

இடரில்—* இடரில் போகம் மூழ்கி யிணைந்தாடும் மடவன்னங்காள் * என்பதற்கு ஸ்வாபதேசமாக சிஷ்யர்களோடே நிரந்தர பகவதநுபவம் பண்ணி அதிலேயே அவகாஹித்துக் களிக்குமவர்களாய்,

அந்தரமின்றி—* அந்தரமொன்றுமின்றி அலர்மேலசையு மன்னங்காள் * என்பதற்கு ஸ்வாபதேசமாக புஷ்பம்போன்ற சாஸ்த்ரங்களிலே நிரந்தரானுபவம் பண்ணுமவர்களாய்,

இன்பம்பட—* மிகவின்பம் படமேவும் மென்னடைய வன்னங்காள் * என்பதற்கு ஸ்வாபதேசமாக * மச்சித்தா: மத்கதப்ராணா:......துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச * என்ற கீதாசார்யன் வாக்குப்படியே பரமானந்தசாலிகளாய்,

குடிச்சீர்மையிலேயாதல்—* குடிச்சீர்மையிலன்னங்கள் * என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்திற்கு ஸ்வாபதேசமாகக் குடும்ப வாழ்க்கையிலிருந்து பகவதநுபவம்பண்ணு மவர்களாகவோ, (அல்லது)

பற்றற்ற பரமஹம்ஸராதலான—* அற்றபற்றர் சுற்றிவாழும் * என்று ஸம்ஸார ஸங்கமெல்லாமற்று உத்தமாச்ரமிகளாய்ப் பரமஹம்ஸ சப்தவாச்யர்களாகவோ இருந்த,

நயாசலன்—* நளிர்ந்த சீலன் நயாசலன் * என்கிற பாட்டிற் சொன்ன செல்வ நம்பி,

மெய்ந்நாவன்—* மெய்ந்நாவன் மெய்யடியான் விட்டுசித்தன் * என்னப் பட்ட பெரியாழ்வார்,

நாதயாமுனர்—ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ஆளவந்தார்,

போல்வாரை அன்னமென்னும்—ஆகிய இவர்கள் போல்வாரை இந்த குண ஸாம்யத்தையிட்டு அன்னமாகச் சொல்லும் ... ... (151)

(தா.) 151. (இனி, பக்ஷிகளின் உட்பிரிவான அன்னம், கிளி, பூவை, குயில், மயில் முதலானவற்றுக்கு ஸ்வாபதேசம் க்ரமேண கூறப்படுகிறது) செல்வ நம்பி பெரியாழ்வார் நாதமுனிகள் ஆளவந்தார்போல்வாரை அன்னமென்று கொள்ளலாம். நீரையும் பாலையும் கலந்துவைத்தால் அவற்றைப் பிரிக்கவல்லது அன்னம்; அதுபோல ஆசாரியர்கள் ஸாராஸாரவிவேக குசலர்கள். வேதசாஸ்த்ரங்களை வெளியிட்டது பகவதவதாரமான ஹம்ஸம். அதுபோல சிஷ்யர்களைக்குறித்து சாஸ்த்ரோபதேசம் பண்ணுவர்கள். ஹம்ஸம் சேற்றில் பொருந்தாது; அதுபோல மாய வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்து அழுந்தார்கள். அன்னம் மாதர்களின் நடையழகைக்கண்டு அப்படியே தானும் நடைபயிலும்; அதுபோலே அன்னநடைய வணங்கான பிராட்டியின் புருஷகாரத்வமாகிற நடத்தையை யநுசரிப்பர்கள். அன்னமானது மேலேயெழுந்த தாமரையிலையைக் குடையாகவும் பக்குவமான செந்நெற் பயிர் அசைந்தாடுவதைச் சாமரம் வீசுதலாகவும் சங்குகளின் முழக்கத்தை விஜயகோஷமாகவும் வண்டுகளின் மிடற்றோசையைப் பாட்டாகவுங் கொண்டு [மாநஸ] ஸரஸ்ஸிலுள்ள தாமரையே ஆஸனமாக வீற்றிருக்குமென்று அருளிச்செயல்களிற் சொல்லப்படுகிறது; அப்படியே தாமரையிலைபோற் சாமளமான பகவானது திருமேனியைத் தமக்கு ஸம்ஸாரதாபஹரமாகவும், செந்நெற்பயிர் போலே அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம் என்னும்படி பரிபக்வஜ்ஞானமுடையவர்கள் அநுகூலவ்ருத்தி செய்யவும், சங்குபோலே சுத்த ஸ்வபாவமுடையவர்கள் தோத்திரம் செய்யவும் வண்டுபோலே ஸாரக்ராஹிகளாயிருப்பார் போற்றவும் பெற்று "குருபாதாம்புஜம் த்யாயேத்" என்கிறபடியே ஆசார்யர் திருவடியிணையை எப்போதும் நெஞ்சுக்குள்ளே கொண்டிருக்கும் சிஷ்யர்களுடையதாயும் பிரமகுருவுக்கு இருப்பிடமானதாயுமுள்ள * போதிற்கமல வன்னெஞ்சமென்கிற மாநஸபத்மத்தை வாஸஸ்தானமாகவுடையரா யிருப்பர்கள். * விதியினால் பெடைமணக்கும் மென்னடைய வன்னங்காளென்கையாலே சாஸ்த்ரமுறைப்படி க்ருஹஸ்தாச்ரமத்திலிருப்பவர்களாகவுமாம். * அந்தரமொன்றுமின்றி அலர்மேலசையுமன்னங்காள் என்கையாலே ஸம்ஸாரப் பற்று அற்ற யதிகளாகவுமாம். ... . (151)

(மூ.) 152. என்பெறுதியென்ன ப்ரமியாது உள்ளத்துளூறிய மதுவ்ரதமாய் தூமதுவாய்கள் கொண்டு குழல்வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்ரஹித்துத் தேதேனவென்று ஆளம் வைத்துச் சிறுகாலெல்லியம்போது குறிஞ்சிமருள் காமரம் கந்தாரம் தலைக்கொள்ளப்பாடித் துன்னிட்டு நெருக்க நீக்கென்று கடந்து புகும் தகைவறப்புக்கு வண்டொத் திருண்ட குழலிலே சங்கையற மருவி அருளாத யாமென்றேடி வந்து வாசமேயூதி வண்டேகரியான தெய்வவண்டோடே சேர்விக்கும் சேமமுடை நாரதன் முனிவாஹநர் தம்பிரான்மார்போல்வாரை வண்டு தும்பியென்னும்.

[வண்டு தும்பிகளுக்கு ஸ்வாபதேசம் கூறுவது.]

(ப.) 152. என்பெறுதி யென்ன ப்ரமியாது—*கோல்தும்பீ! விண்டமலரெல்லா மூதி நீயென் பெறுதி * கோல்தும்பீ! ஏரார்மலரெல்லாமூதி நீ யென்பெறுதி * என்று சொல்லி மீட்கவேண்டும்படி அப்ராப்த விஷயங்களிலே சுழலுமவைபோல் அல்லாமல் ப்ராப்த விஷயங்களிலேயே ஊன்றியிருக்குமவர்களாய், [இதொன்றுமாத்திரம் வைதர்ம்யத்ருஷ்டாந்தம். மற்றவை ஸாதர்மியத்ருஷ்டாந்தம்.]

உள்ளத்துளூறிய மதுவ்ரதமாய்—தேன் தவிர மற்றொன்றை உணவாகக் கொள்ளாமையினாலே வண்டுகள் மதுவ்ரதமென்று பேர் பெற்றிருக்குமாபோலே * உளங்கனிந்திருக்குமடியவர் தங்களுள்ளத்துளூறிய தேன் * என்று தேனாகச் சொல்லப்பட்ட பகவத் விஷயமதுவை யநுபவிப்பதையே விரதமாகக் கொண்டவர்களாய்,

தூமதுவாய்கள் கொண்டு—* தூமது வாய்கள் கொண்டு வந்தென் முல்லைகள் மேல் தும்பிகாள்! * என்கிற பாசுரத்திற்கு ஸ்வாபதேசமாக அமுதம்போன்ற வாய்மொழிகளை இனிமையாக இசைக்குமவர்களாய்,

குழல்வாய்வகுளத்தின்ஸாரம் க்ரஹித்து—* வண்டுகளோ வம்மின் .....வைகுந்தமன்னாள் குழல்வாய் விரைபோல் விண்டு கள் வாரும் மலருளவோ நும் வியலிடத்தே* என்கிற பாசுரத்திற்கு ஸ்வாபதேசமாக வகுளாபரண ஸ்ரீஸூக்தி ஸாரக்ராஹிகளாய்,

தேதேனவென்று ஆளம் வைத்து—* வரிவண்டு தேதெனவென்றிசை பாடும் * என்றும் * யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம்வைக்கும் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே யாழினிசை வேதத்தியல்களை வாயாரச் சொல்லிக்கொண்டிருக்குமவர்களாய்,

சிறுகாலெல்லியம்போது—* அறுகால் வரிவண்டுகளாயிரநாமஞ் சொல்லிச் சிறுகாலைப் பாடும் * எல்லியம் போதிருஞ் சிறைவண்டு எம்பெருமான் குணம்பாடி * என்கிற பாசுரங்களுக்கு ஸ்வாபதேசமாக அல்லும் பகலும் பகவத் குணானுபவபரர்களாய்,

குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் தலைக்கொள்ளப்பாடி—*வண்டு குறிஞ்சி மருளிசை பாடும் * வண்டினங்கள் காமரங்களிசைபாடும் * கந்தார மந்தேனிசைபாட * என்கிறபடியே வண்டுகளானவை குறிஞ்சி, மருள், காமரம், கந்தாரம் என்னும் ராகங்களைப் பாடுமாபோலே * பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி * என்கிறபடியே (நம்பாடுவானைப்போலே) பலராகங்கள் தலைமை பெறும்படி பாடுமவர்களாய்,

துன்னிட்டு நெருக்க. நீக்கென்று கடந்து புகும் தகைவறப் புக்கு—* பின்னிட்ட சடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் துன்னிட்டுப் புகலரிய * என்றும் * சுந்தரர் நெருக்க விச்சாதரர் நூக்க * என்றும் சொல்லும்படி மிகவும் நெருக்கமான ஸ்தலங்களிலும் (வண்டுகளானவை தாராளமாகச் சென்று புகுமாபோலே) * நீ நேச நிலைக்கதவம் நீக்கு * என்று கதவைத் திறக்கப் பிரார்த்தித்து ச்ரமப்பட்டுப் புகவேண்டிய அருமை யின்றிக்கே ஸ்வதந்திரமாக ப்ரவேசிக்குமவர்களாய்,

வண்டொத்திருண்ட குழலிலே சங்கையற மருவி—வண்டானது * வண்டொத் திருண்ட குழல் * என்னும்படி தனக்கு ஸஜாதீயமான குழலிலே நிச்சங்கமாகச் சென்று படியுமாபோலே * அறுகால சிறுவண்டே! நீமருவியஞ்சாதே நின்று * என்கிற பாசுரத்திற்கு ஸ்வாபதேசமாக பகவத் பாகவத ஸமீபங்களிலே கூசாமல் நிற்பவர்களாய்,

அருளாத யாமென்றேடி வந்து வாசமேயூதி—* அருளாழி வரிவண்டே! அருளாத நீரருளி * முல்லைகள்மேல் தும்பிகாள்! யாமிதுவோ தக்கவாறென்னவேண்டும் * என்கிற பாசுரங்களிற்படியே * இத்தலையிலார்த்தியை அவனுக்கறிவித்து * ஓடிவந் தென் குழல்மே லொளிமாமல ரூதீரோ * என்கிறபடியே அவன் வரவையறிவிக்க முன்னடியே விரைந்து வந்து தங்கள் வரவாலே இத்தலையில் பிறந்த செவ்வியை யநுபவித்து, * பூந்துளவின் வாசமே வண்டு கொண்டுவந்து ஊதுமாகில்-கெண்டை யொண்கணுந்துயிலும் * என்கிறபடியே அத்தலையில் தாங்களனுபவித்த போக்ய தையை இத்தலைக்கு வெளியிட்டு ஆச்வஸிப்பிக்குமவர்களாய்,

வண்டே கரியான தெய்வவண்டோடே சேர்விக்கும்— * கொங்குண் வண்டே கரியாக வந்தான் * என்கிறபடியே பரமபாகவதர்களை முன்னிட்டு அங்கீகரிக்குமவனாய் * தூவியம் புள்ளுடைத் தெய்வவண்டு * என்று தெய்வவண்டாகச் சொல்லப்பட்ட வனை எம்பெருமானோடே சேர்விக்குமவர்களான,

சேமமுடை நாரதன் முனிவாஹனர் தம்பிரான்மார் போல்வாரை—நாரதப்ரஹ்மர்ஷி, திருப்பாணாழ்வார், அரையர்கள் போல்வாரை,

வண்டு தும்பியென்னும்—* வண்டினங்காள் தும்பிகாள் * என்பது முதலான விடங்களில் வண்டாகவும் தும்பியாகவும் சொல்லும். .... .. (152)

(தா.) 152. வண்டுகளாகவும் தும்பிகளாகவும் சொல்லுகிறது நாரத முனிவர் திருப்பாணாழ்வார் அரையர்கள் போல்வாரை யென்கிறது. வண்டுகள் அலைந்துகொண்டே யிருக்கும் ஆசிரியர்கள் அப்படியன்றிக்கே ஒரேபொருளில் ஊன்றியிருப்பர்கள். [என்கிற இஃது ஒன்றே வ்யாவ்ருத்தி. மற்ற அம்சங்களில் ஸாம்யம் நிருபிக்கப்படுகிறது.] மதுவ்ரதமென்று பேர்பெற்ற வண்டானது தேன் தவிர மற்றொன்றை உணவாகக் கொள்ளாதவாறு போல * உளங்கனிந்திருக்குமடி யவர் தங்கள் உள்ளத்தூறிய தேனை பகவத் விஷயாநுபவத்தையே விரத மாகக் கொண்டவர்களாய், பரிசுத்தமான வாயைக்கொண்டு மகிழ்மாலை மார்பினனு டைய சொல் மாலையின் ஸாரத்தை க்ரஹிக்குமவர்களாய், வண்டுகள் தேதென வென்று ஆலாபனை பண்ணுமாபோலே 'தே, தே' என்று [அதாவது உனக்கே நாம் என்று மமகார மொழிந்து] இதையே வாய் வெருவுகின்றவர்களாய், காலோசிதமான

பண்களைப் பாடுகின்றவர்களாய், திருவாசல்களிலே பிரமன் சிவனிந்திரன் முதலான ஸேவகர்கள் நிறைந்து தலை நுழைக்க வொண்ணாதபடி நெருக்க, திருவாசல்காப்பானைக் கதவு திறக்கவேணுமென்று அபேக்ஷித்து ச்ரமப்பட்டு உள்ளே புக வேண்டாதபடி தகை வொன்று மின்றிக்கே தாராளமாகவுள்ளே புகும் அந்தரங்கராய், எம்பெருமானது தலைமேலும் ஏறவல்லவர்களாய் அவனோடே சேர்ப்பிக்குமவர்களான நாரதாதிகள் வண்டாகவும் தும்பியாகவும் கொள்ளத்தகுவர்கள். ... (152)

(மூ.) 153. கண்வலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு வளர்த்தெடுப்பார்கையிருந்து தயிர் நெய்யமர் பாலமுதுண்டு ஒருமிடருய், போற்றி ஒருவண்ணம் திருந்த நுவலாததுக்கு என்பிழைக்கும் நீயலையே நல்வளந்துரப்பனென்னுமவற்றுக்குமுகந்து, சொல்லெடுத்துச் சோர்ந்தவாறே கற்பியாவைத்த மாற்றங் கைகூப்பி வணங்கப்பாடி ஆலியாவழையா பராபிமாநத்திலே யொதுங்கின நம்பிக்கன்பர் தலைமீதடிப்பொடி உடையவருடையார் போல்வாரைக் கிளிபூவை குயில் மயிலென்னும்.

[கிளி பூவை குயில் மயில்களுக்கு ஸ்வாபதேசம் கூறுவது]

(ப.) 153. கண்வலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு—* மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுள்பட்டு * என்று மாதர்களின் கண்களாகிற வலையிலகப்படாதே * உன் தாமரைத்தடங்கண் விழிகளின் அகவலைப்படுப்பான் * என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய திருக்கண்ணுக்காகிற வலைக்குள்ளே அகப்படுமவர்களாய். (கிளிகள் வலைப்படுமாபோலே யென்க.)

வளர்த்தெடுப்பார் கையிருந்து—(கிளி பூவை முதலானவை வளர்த்தெடுப்பாருடைய கையிலே யிருக்குமாபோலே) * வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேன் * எடுத்த வென்கோலக்கிளியை * கிளிகாள்! மங்கைமார் முன்பெண்கையிருந்து * என்கிற பாசுரங்களுக்கு ஸ்வாபதேசமாக இட்டமாக வளர்த்தெடுத்துப் போரும் ஆசாரியர்களுக்கு விதேயராய்,

தயிர் நெய்யமர் பாலமுதுண்டு—* குயிற்பைதல்காள்! தயிர்ப்பழஞ்சோற்றொடு பாலடிசிலும் தந்து * கிளிகாள்! நெய்யமரின்னடிசில் நிச்சல் பாலொடு மேவீரோ * * இன்னடிசிலொடு பாலமுதூட்டி யெடுத்த வென்கோலக்கிளியை * என்கிற பாசுரங்களுக்கு ஸ்வாபதேசமாக ஆசாரியர்கள் அநுபவிப்பிக்கும் அர்த்த விசேஷங்களை யநுபவிக்குமவர்களாய்,

ஒருமிடருய்—(சொல்லிற்றையே சொல்லும் கிளிப்பிள்ளைகள்போலே) * முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமல் கேட்டுப் பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசும் ஏககண்டர்களாய்,

போற்றி யொருவண்ணம் திருந்த (என்னுமதுக்கும்)—* போற்றி யானிரந்தேன் புன்னை மேலுறை பூங்குயில்காள்! * ஒரு வண்ணஞ் சென்று புக்கெனக்கொன்றுரை யொண்கிளியே! * திருந்தக் கண்டெனக் கொன்றுரையாய் ஒண்சிறுபூவாய் * என்று ஆதரந் தோற்றச் சொன்ன தசையிலும்,

நுவலாதநுக்கு என்பிழைக்கும் நீயலேயே நல்வனம் (என்னுமதுக்கும்)—* நோயெனது நுவலென்ன நுவலாதேயிருந்தொழிந்தாய் * என் பிழைக்கு மிளங்கிளியே யான் வளர்த்த நீயலேயே * நீயலேயே சிறுபூவாய் * குயிற்பைதல்காள் சொல் பயிற்றிய நல்வளமூட்டினீர் * என்று சிறிது வருத்தந்தோற்றச்சொன்ன தசையிலும்,

துரப்பன் என்னுமவற்றுக்கும் உகந்து—* குயிலே! இன்று நாராயணனை வரக் கூவாயேல் இங்குத்து நின்றுந் துரப்பன் * என்று பரிபூர்ண நிக்ரஹமாகச் சொன்ன தசையிலும் சிறிதும் மனோவிகாரமின்றிக்கே ஆசார்யனுடைய நிக்ரஹத்தோடு அநுக்ரஹத்தோடு வாசியற எல்லாம் நமக்கு உபாதேயமே' என்று கொண்டு உகந்திருக்குமவர்களாய்,

சொல்லெடுத்துச் சோர்ந்தவாறே கற்பியாவைத்தமாற்றம் கைகூப்பி வணங்கப்பாடி—* சொல்லெடுத்துத் தன்கிளியைச் சொல்லேயென்று துணைமுலைமேல் துளிசோரச் சோர்கின்றாளே * என்று, திருநாமத்தைச் சொல்லத் தொடங்கி பலஹானியாலே ஒரு சொல் சொல்லும்போது மலையெடுக்குமாபோலேயாய் அதுவும் மாட்டாதே தளர்ந்தவாறே * கன்மின்களென்றும்மையான் கற்பியாவைத்தமாற்றம் * என்கிறபடியே முன்பே கற்பித்து வைத்த சொல்லான திருநாமத்தைச் சொல் என்ன, * திருமாலைப் பாடக்கேட்டு வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேன் வருகவென்று மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினாளே * என்று, ஆசாரியர்களும் கைகூப்பி வணங்கும்படி பாடுமவர்களாய்,

ஆலியாவழையா—* ஆலியா வழையா அரங்காவென்று * என்கிறபடியே (மயில்கள் ஆலித்தல் அழைத்தல் செய்யுமாபோலே) அரங்காவென்று சொல்லி ஆலித்தலு மழைத்தலும் செய்யுமவர்களாய்,

பராபிமாநத்திலே ஒதுங்கின—('பரப்ருதः' என்று பேர்பெற்றிருக்கும் குயில்போலே) * தேவுமற்றறியேன் * என்று ஆசார்யாபிமாநமும் பாகவதாபிமாநமுமாகிற பராபிமாநத்திலே ஒதுங்கினவர்களான,

நம்பிக்கன்பர் தலைமீதடிப்பொடி உடையவருடையார் போல்வாரை—* தென்குருகூர் நகர்நம்பிக்கு அன்பரான மதுரகவிகள், * நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்தமர் தலைகள்மீதே * என்னுஞ் செருக்குடைய தொண்டரடிப்பொடிகள், இராமாநுசனுடையாரென்றே நிருபகமாம்படி உடையவர்க்குப் பரதந்த்ரரான ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் முதலானவர்கள் போல்வாரை,

கிளி பூவை குயில் மயிலென்னும்—கிளியாகவும் பூவையாகவும் குயிலாகவும் மயிலாகவும் சொல்லும் (பூவை—நாகணவாய்ப்புள்.) ... ... (153)

(நா.) 153. கிளி பூவை முதலானவையாகச் சொல்லுவது ஸ்ரீமதுரகவிகள் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் ஆழ்வானாண்டானெம்பார் அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் போல்வாரையென்கிறது. கிளிகள் வலையிலகப்படுமாபோலே இவர்கள் எம்பெருமானது தாமரைத் தடங்கண்விழிகளாகிற வலையில் அகப்படுவர்கள். [மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையில் அகப்படமாட்டார்கள்.] வளர்த்தெடுப்பார் கையிலே விதேயராயிருப்பர்கள். தயிர்ப்பழம் சோற்றொடு பாலடிசில் தெய்யம

ரின்னடிசில் பாலமுது இவைபோல பரமபோக்கியமான பகவத்குணங்களை அநுப
விப்பிக்க அநுபவிக்குமவர்களாய், 'சொன்னதைச் சொல்லுமாம் கிளிப்பிள்ளை' என்
னுமாபோலே *முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமல் கேட்டுப் பின்னோர்ந்து தாமத
னைப் பேசுமவர்களாய், ஆசாரியனுடைய நிக்ரஹாநுக்ரஹங்க ளிரண்டையும் ஸம
மாகப் பாவிக்குமவர்களாய், கற்பித்தவர்கள் தளர்ந்திருக்கும்போது அவர்களுக்குச்
செவிக்கினிதாகச் சொல்லி அவர்களும் கைகூப்பி வணங்கும்படி யிருப்பாராய்,
மயில்கள் ஆலிப்பதும் அழைப்பதும் செய்யுமாபோலே எம்மானைச் சொல்லிப் பாடி
யெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளுமவர்களாய், குயில்கள் பரப்ருத மென்கிற பேருக்குத்
தக்கபடி பிறரால் வளர்க்கப்படுவது போலப் பராபிமாநத்திலே யொதுங்கியிருப்பா
ரான மதுர கவிகள் போல்வாரைச் சொல்லுவது பொருத்தம். ... (153)

(மூ) 154. ஆசறு தூவியென்னும் பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியோடே திரையுகளும்
வ்யஸநவ்யதையற்றுத் தாய்வாயி லுண்ணும் பிள்ளைக் கிரைதேடி
வைகலுடன் மேய்ந்து நுங்கால் பைங்கானமென்று ப்ரஹ்மரதம்
பண்ணிக் கொடுத்தவைகொண்டு நல்லபதத்தையும் வேண்டே
னென்னுந் தனிப்பெரும் பித்தர் நம்முதலிகள் போல்வாரை
நாரை கொக்கு குருகென்னும்.

[நாரை கொக்கு குருகுகளுக்கு ஸ்வாபதேசம் கூறுவது.]

(ப) 154. ஆசறுதூவியென்னும் பாஹ்யாப்யந்தரசுத்தியோடே—* ஆசறு தூவி
வெள்ளைக் குருகே! * என்பதற்கு ஸ்வாபதேசமாக * ஸ பாஹ்யாப்யந்தரச் சுசி: *
என்று, உள்ளும்புறமுமொத்த சுத்தியையுடையவர்களாய்,

திரையுகளும் வ்யஸநவ்யதையற்று—* வாயுந்திரையுகளுங் கானல் மடநாராய் *
என்று, நாரைகளானவை அலைகளுக்கு அசையாதே யிருக்குமாபோலே * கிரயோ
வர்ஷதாராபிர் ஹந்யமாநா ந விவ்யது:, அபிபூயமாநா வ்யஸநைர் யதா அதோக்ஷ
ஜசேதஸ: * என்று ஸம்ஸாரஸமுத்ரதரங்கங்களுக்கு இடையாதே யிருப்பவர்களாய்,

தாய்வாயிலுண்ணும் பிள்ளைக்கு இரைதேடி—* தக்கமரத்தின் தாழ்சினையேறித்
தாய்வாயில் கொக்கின்பிள்ளை வெள்ளிற வுண்ணும் * என்று, கொக்கானது தன்
வாயாலே இரையெடுத்துக் கொடுக்க ஜீவிக்கின்ற தன் குட்டிக்கு * பழனக்கழனி
யதனுள் போய்ப் புள்ளுப் பிள்ளைக்கிரைதேடும் * என்று, வாய்க்கு அடங்குமிரை
தேடியிடுமாபோலே, சிஷ்யர்களுக்கு அதிகாராநுகுணமாக பகவத் விஷயார்த்தங்
களை சாஸ்த்ரங்களிலே தேடி ஆராய்ந்து உபகரிக்குமவர்களாய்,

வைகலுடன் மேய்ந்து—* வைகல் பூங்கழிவாய் வந்துமேயுங் குருகினங்காள்! *
என்றும் * காதல் மென்பெடையோ டுடன்மேயுங் கருநாராய்! * என்றுமுள்ள
பாசுரங்களுக்கு ஸ்வாபதேசமாக இடைவீடின்றிக் காலக்ஷேப கூடங்களிலே
தாங்களே சென்று, தங்களைப் பிரியில் தரியாத ப்ரேமமுடைய சிஷ்யர்களுடனே கூட
பகவத்குணாநுபவம் பண்ணுமவர்களாய்,

நுங்கால் பைங்கானமென்று ப்ரஹ்மரதம் பண்ணிக் கொடுத்தவை கொண்டு—* மட
நாராய்! நுங்கால்களென் தலைமேல் கெழுமீரோ நுமரோடே * என்கிற பாசுரத்திற்கு

ஸ்வாபதேசமாக, தங்களாலுஜ்ஜீவித்த சிஷ்யர்கள் உபகார ஸ்மிருதியாலே சிரஸா வஹிக்கையாகிற ப்ரஹ்மரதம் பண்ணி, * நாளும் பைங்கானமீதெல்லா முனதே யாகப் பழனமீன் கவர்ந்துண்ணத்தருவன் * என்ற பாசுரப்படி * சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ் ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத் * என்கிற க்ரமத்திலே ஸமர்ப்பித்தவற்றை அங்கீகரிக்குமவர்களாய்,

நல்லபதத்தையும் வேண்டேனென்னும்—* நல்லபதத்தால் மனைவாழ்வர் * என்று பாகவத கைங்கர்யத்துக் குறுப்பான குடும்ப வாழ்க்கையையும் * இன்பமருஞ் செல்வமும் இவ்வரசும் யான்வேண்டேன் * என்று உபேக்ஷிக்குமவர்களாயுள்ள,

தனிப்பெரும் பித்தர் நம் முதலிகள் போல்வாரை—* அங்கையாழி யரங்கனடியிணை தங்கு சிந்தைத் தனிப்பெரும் பித்தரான குலசேகரப் பெருமாள், ஆசார்ய பதஸ்தரான நம் முதலிகள் போல்வாரை,

நாரை கொக்கு குருகென்னும்—நாரை யென்றும் கொக்கென்றும் குருகென்றும் சொல்லும். .... (154)

(தா.) 154. நாரை கொக்கு குருகென்று சொல்லுகிறது ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாள் போல்வாரை. உள்ளும் புறம்புமொக்கப் பரிசுத்தர்களாய், நாரையானது திரைகள் வந்து கிட்டி மேலே தாவிப்போகா நிற்கிற கானலிலே அசையாமலிருக்குமா போலே ஸம்ஸார ஸமுத்ர தரங்கங்களான தாபத்ரய ரூபவ்யஸனங்கள் வந்து மிடைந்து மேலிடா நின்றாலும் எம்பெருமான் பக்கலிலேயே சிந்தையூன்றியிருக்கப் பெறுகையாலே அந்த வ்யஸனங்களுக்குக் கலங்காதே யிருப்பவர்களாய், கொக்கானது தன்வாயாலே யெடுத்துக்கொடுக்க ஜீவித்திருக்கும் தன் பிள்ளைக்கு வாய்க்கடங்கு மிரைதேடி யிடுமாபோலே தங்கள் வாக்காலேயுதவும் பகவத் விஷயத்தைக் கொள்ளும் இளைய சிஷ்யர்களுக்கு அதிகாராநுகுணமாக ஸாத்மிக்கக்கூடிய பகவத் விஷயார்த்தங்களை சாஸ்த்ரங்களிலே ஆராய்ந்து உபகரிக்குமவர்களாய், இடைவீடின்றிக் காலக்ஷேப கூடங்களிலே தாங்களே சென்று தங்களைப் பிரியில் தரியாத ப்ரேமமுடைய சிஷ்யர்களுடனேகூட பகவத்குணாநுபவம் பண்ணுமவர்களாய், தங்களாலுஜ்ஜீவித்த சிஷ்யர்கள் உபகார ஸ்ம்ருதியாலே சிரஸாவஹிக்கையாகிற ப்ரஹ்மரதம் பண்ணி யதாசக்தி ஸமர்ப்பித்தவற்றை அங்கீகரிக்குமவர்களாய், நல்லபதத்தால் மனைவாழ்வரென்று பாகவத கைங்கரியத்துக் குறுப்பான க்ருஹஸ்த தர்மத்தையும் ஸம்ஸார வெக்காயமடியான பயத்தாலே இன்பமருஞ் செல்வமு மிவ்வரசும் யான் வேண்டேனென்று உபேக்ஷிக்குமவர்களாயுள்ள ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாள் போல்வார் இங்குக் கொள்ளப்படுவது பொருத்தம். .... (154)

(மு.) 155. பூண்டநாள் சீர்க் கடலையுட் கொண்டு திருமேனி நன்னிறமொத்து
உயிரளிப்பான் தீர்த்தகரராய் எங்குந்திரிந்து ஜ்ஞாநஹ்ரதத்தைப்
பூரித்துத் தீங்கின்றிவாழ நீர்சோர்ந்து கொடுத்தது நினையாதே
லஜ்ஜித்து வெளுத்தொளித்துக் கண்டுகந்து பரஸம்ருத்தியே பேருன
அன்புகூருமடியவர் உறையிலிடாதவர் புயற்கை யருள்மாரி
குணந்திகழ் கொண்டல் போல்வாரை மேகமென்னும்.

[மேகத்துக்கு ஸ்வாபதேசம் கூறுவது.]

(ப.) 155. **பூண்ட நாள் சீர்க்கடலை உட்கொண்டு**—(மேகமானது வர்ஷிக்க வேண்டுங் காலங்களில் கடலிலேபுக்கு அதில் நீரைப் பருகுமாபோலே) * நீண்ட தோள் மால்கிடந்த நீள்கடல் நீராடுவான் பூண்டநாளெல்லாம் புகும் * என்றும் * திருமால் சீர்க்கடலையுட் பொதிந்த சிந்தனையேன் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே நாள்தோறும் எம்பெருமான் கண்வளர்ந்தருளுகிற கடலிலே அவகாஹித்து அவனுடைய திருக்கல்யாண குணக்கடலை * மனவுட்கொண்டு * என்கிறபடியே உள்ளே யடக்கிக் கொண்டவர்களாய்,

திருமேனி நன்னிற மொத்து—* திருமால் திருமேனியொக்கும் * என்றும் * கண்ணன்பால் நன்னிறங்கொள் கார் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே மேகமானது எம்பெருமானுடைய திருமேனியோடொத்த நிறத்தை யுடைத்தா யிருக்குமாபோலே, உள்ளே தியானிக்கப்படுகிற முகில் வண்ணனுடைய நிழலீட்டாலே அவனோடொத்த நிறத்தை யுடைத்தா யிருக்குமாபோலே, உள்ளே தியானிக்கப்படுகிற முகில்வண்ணனுடைய நிழலீட்டாலே அவனோடொத்த நிறத்தையுடையவர்களாய்,

உயிரளிப்பான் தீர்த்தகரராய் எங்கும் திரிந்து—மேகமானது வர்ஷித்து ப்ராணிகளை ரக்ஷிப்பதற்காக * உயிரளிப்பான் மாகங்களெல்லாந் திரிந்து * என்கிறபடியே ஆகாசப் பரப்பெங்கும் ஸஞ்சரிக்குமாபோலே, ஸம்ஸாரிகளான சேதநர்களை ரக்ஷிக்கைக்காக * தீர்த்தகரராமின் திரிந்து * தீதில் நன்னெறி காட்டி யெங்குந்திரிந்து * என்கிறபடியே லோகபாவநராய் எங்கும் ஸஞ்சரிப்பவர்களாய்,

ஜ்ஞாநஹ்ரதத்தைப் பூரித்து—மேகமானது வர்ஷித்துத் தடாகம் முதலியவற்றைப் பூரிக்குமாபோலே * ஜ்ஞாந ஹ்ரதே த்யாநஜலே ராக த்வேஷ மலாபஹே, யஃஸ்நாதி மாநஸே தீர்த்தே ஸயாதி பரமாம் கதிம் * என்று மாநஸ தீர்த்த வர்ணனத்தில் சொன்னபடி ஞானமாகிற மடுவைத் தாங்கள் வர்ஷிக்கிற பகவத்குண தீர்த்தங்களாலே நிறைப்பவர்களாய்,

தீங்கின்றி வாழ நிதி சொரிந்து—* தீங்கின்றி நாடெல்லாம்திங்கள் மும்மாரி பெய்து * என்றும் * வாழ வுலகினில் பெய்திடாய் * என்றும் * மாமுத்தநிதி சொரியும் மாமுகில்காள் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே அனர்த்தலேசமுமில்லாமல் அனைவரு முஜ்ஜீவிக்கும்படி பகவத்குண ரத்னங்களை வர்ஷிப்பவர்களாய்,

கொடுத்தது நினையாதே லஜ்ஜித்து—மேகமானது எத்தனை மழை பொழிந்தாலும் பெய்தோமென்று நினையாதாப்போலே அல்லும் பகலும் அர்த்த விசேஷங்களை வர்ஷித்தாலும் அதை நினையாதவர்களாய், அவ்வளவேயல்லாமல் 'இன்னமும் உபகரிக்கப்பெற்றிலோம்' என்று லஜ்ஜிக்கப்பெற்றவர்களுமாய்,

வெளுத்தொளித்து—மேகம் வர்ஷிக்காதபோது (சரற்காலத்தில்) வெளுத்துப் போய்க் கண்ணுக்கும் புலப்படாமலிருப்பதுபோல, அர்த்தங்களை உபதேசிக்கப் பெறாதபோது உடம்பு வெளுத்து வெளியே முகங்காட்டாதவர்களாய் [சிஷ்யஹ்ருதயவாஸிகளாய்]

கண்டுகந்து பரஸம்ருத்தியே பேறுன—மேகமானது தனக்கென்று காரியம் செய்யாதே பரஸம்ருத்தி கண்டு உகப்பதற்கே செய்வதுபோல உபதேசம் கேட்டுகந்த சிஷ்யர்களின் ஸம்ருத்தி கண்டு உகப்பதே பேறு யிருக்குமவர்களான,

அன்புகூருமடியவர்—* ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்தன்பு கூருமடியவர் * என்னப்பட்ட முதலாழ்வார்கள்,

உறையிலிடாதவர்—உருவின வாளை உறையிலிடாதே தேவதாந்தரங்களின் தாழ்வையும் எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தையும் திண்ணமாக உபபாதித்துப் போரும் திருமழிசைப்பிரான்,

புயற்கை அருள்மாரி—* காரார் புயற்கைக்கலிகன்றி * என்றும் * அருள்மாரி * என்றும் வள்ளல் தனத்தில் மேகமாகவே சொல்லப்பட்ட திருமங்கையாழ்வார்,

குணந்திகழ் கொண்டல் போல்வாரை—* குணந்திகழ் கொண்டலிராமானுசன் * என்று மேகமாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானுர்— ஆகிய இவர்கள் போல்வாரை,

மேகமென்னும்—(இந்த குண ஸாம்யத்தையிட்டு. திவ்ய ப்ரபந்தங்களில்) மேகமென்று சொல்லும். .... (155)

(தா.) 155 மேகமாகச் சொல்லுகிறது முதலாழ்வார்கள் திருமழிசைப் பிரான் கலியன் இராமாநுசன் போல்வாரை யென்க. பெய்யவேண்டிய காலங்களில் கடலிலே புக்கு அதில் நீரைப்பருகிக் கொள்ளும் மேகம்போலே பகவத்குண ஸாகரத்தை உள்ளேயடக்கிக் கொண்டிருப்பவர்களாய், மேகமானது அவன் திருமேனியோடொத்த நிறத்தையுடைத்தாயிருக்குமாபோல, உள்ளுறையும் பெருமானுடைய நிழலீட்டாலே அவனேடு ஸாம்யம் பெற்றவர்களாய், மேகமானது பிராணிகளை ரக்ஷிக்க ஆகாசப் பரப்பெங்கும் ஸஞ்சரிக்குமாபோலே ஸம்ஸாரி சேதநர்களை ரக்ஷிக்கைக்காக உலகமெங்கும் ஸஞ்சாரம் பண்ணுமவர்களாய், மேகம் வர்ஷத்தாலே தடாகம் முதலியவற்றை நிறைக்குமாபோலே ஞானமாகிற தடாகத்தைத் தாங்கள் வர்ஷிக்கிற பகவத்குண தீர்த்தங்களாலே நிறைக்குமவர்களாய், மேகமானது தீங்கின்றி நாடெல்லாம் திங்கள் மும்மாரிபெய்து வாழவுலகில் பெய்து மாமுத்தநிதி சொரியுமாபோலே அநர்த்தலேசமுமின்றிக்கே அனைவரு முஜ்ஜீவிக்கும்படி பகவத் குணரத்னங்களை வர்ஷிக்குமவர்களாய், மேகமானது எவ்வளவு வர்ஷித்தாலும் வர்ஷித்தோமென்று நினையாதாப்போலே தங்களுடைய ஔதார்யாதிசயத்தை நினையாதவர்களாய் அவ்வளவுமன்றிக்கே 'இன்னமும் உபகரிக்கப்பெற்றிலோமே, நாம் செய்தது போருமோ?' என்று வெள்கியிருப்பாராய், உபகரிக்கப் பெறுதபோது உடம்பு வெளுத்து ஒளித்திருப்பாராய், எதிர்த்தலை வாழ்வதையே தங்களுக்குப் பேருக நினைத்திருப்பவர்களான தன்மையினுல் அன்னவர்களுக்கு மேகஸாம்யம் பொருந்தும். ... ... (155)

[ஆக இதுவரையில் தூதுவிடப்படுகிற அன்னம் முதலானவற்றுக்கு ஸ்வாபதேசம் அருளிச் செய்யப்பட்டதாயிற்று. இனி, பலகால் தூதுவிட வேண்டும்படி முகங்காட்டாமைக்கு ஹேதுவும், தூதுவிடுகைக்குப் பற்றுசும், அதுக்கு விஷயமும் வகையிட்டு அருளிச் செய்யப்படுகிறது.]

(மூ.) 156. தம்பிழையுஞ் சிறந்தசெல்வமும் படைத்த பரப்பும் தமரோட்டை வாஸமும் மறப்பித்த க்ஷமாதீக்ஷாஸாரஸ்ய ஸௌந்தர்யங்களை யுணர்த்தும் வ்யூஹ விபவ பரத்வ த்வயார்ச்சைகள் தூதுநாலுக்கும் விஷயம்.

[தூது நாலுக்கும் விஷய நிரூபணம் செய்வது.]

[தம்பிழை மறப்பித்த க்ஷமையை யுணர்த்தும் வ்யூஹம் முதல்தூதுக்கு விஷயம், சிறந்த செல்வம் மறப்பித்த தீக்ஷையை யுணர்த்தும் விபவம் இரண்டாம் தூதுக்கு விஷயம்; படைத்த பரப்பு மறப்பித்த ஸாரஸ்யத்தை யுணர்த்தும் பரத்வ த்வயம் (—பரத்வமும் தத்துல்யமான அந்தர்யாமித்வமும்) மூன்றாம் தூதுக்கு விஷயம்; தமரோட்டை வாஸம் மறப்பித்த ஸௌந்தர்யத்தை யுணர்த்தும் அர்ச்சை நாலாந்தூதுக்கு விஷயம்—என்றிப்படி நான்கு வாக்யங்களாகப்பிரித்து யோஜிப்பது]

(ப.) 156. தம்பிழை மறப்பித்த க்ஷமையை யுணர்த்தும் வ்யூஹம் முதல் தூதுக்கு விஷயம்—* அஞ்சிறையமடநாராய் * என்னும் பதிகத்திலே * என் பிழையே நினைந் தருளி யருளாத * என்று தம் அபராதத்தையே பார்த்துத் தனது க்ஷமையையும் மறந்து உபேக்ஷித்ததாகச் சொல்லி, அபராத ஸஹத்வமாகிற அந்த க்ஷமையை யறிவித்தால் உடனே அவன் வரக்கூடு மென்றெண்ணி * என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு * என்று அபராத ஸஹத்வம் பற்றாசாக * கடலாழி நீர்தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளருமடலாழியம்மானைக் கண்டக்காலிது சொல்லி * என்று தூது விடுகையாலே முதலதான தூதுபதிகத்திற்கு வ்யூஹம் விஷயம்.

சிறந்தசெல்வம் மறப்பித்த தீக்ஷையை யுணர்த்தும் விபவம் இரண்டாம் தூதுக்கு விஷயம்—* வைகல் பூங்கழிவாய் * என்னும் பதிகத்திலே * சிறந்த செல்வம் மல்கு திருவண்வண்டூருறையும் * என்று, திருவண்வண்டூரின் ஐச்வர்யத்தைக் கண்டு தனது ரக்ஷண தீக்ஷையையும் மறந்து தம்மை உபேக்ஷித்ததாகச் சொல்லி, ஆர்த்த ரக்ஷணைக தீக்ஷிதத்வத்தை நினைப்பூட்டினால் உடனே அவன் வரக்கூடுமென் றெண்ணி * புணர்த்த பூந்தண்டுழாய்முடி நம்பெருமானைக்கண்டு * என்று ஆர்த்த ரக்ஷண தீக்ஷிதத்வம் பற்றாசாக * மாறில் போரரக்கன் மதிள்நீறெழச் செற்றுகந்த ஏறு சேவகனார்க்கு என்னையு முளளென்மின்களே * என்று ஸ்ரீராமனாகிற விபவாவதாரத்திலே தூது விடுகையாலே, சிறந்த செல்வம் மறப்பித்த தீக்ஷையை நினைப்பூட்டி விபவத்திலே தூது விடுகை இரண்டாவதான தூது பதிகத்திற்கு விஷயம்;

படைத்த பரப்பு மறப்பித்த ஸாரஸ்யத்தை யுணர்த்தும் பரத்வத்வயம் மூன்றாந் தூதுக்கு விஷயம்—* பொன்னுலகாளீரோ * என்னும் பதிகத்திலே * மூன்னுலகங்களெல்லாம் படைத்த முகில் வண்ணன் கண்ணன் என்னலங்கொண்டபிரான் தனக்கு * என்று தான் படைத்த உலகப் பரப்பை ரக்ஷிக்கிற பராக்காலே அடியார்களோடு தனக்குண்டான ஐகரஸ்யத்தை மறந்து தம்மை யுபேக்ஷித்ததாகச்சொல்லி அடியார்களோடு ஏகரஸனாயிருக்குமிருப்பை நினைப்பூட்டினால் உடனே அவன் வரக்கூடுமென்றெண்ணி * தன்மன்னுநீள்கழல்மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான் * என்று அடியார்களோடுண்டான ஐகரஸ்யம் பற்றாசாக * வானவர் கோனைக்கண்டு யாமிதுவோ தக்கவாறென்னவேண்டும் * என்று பரத்வத்திலும்

எங்குச் சென்ருகிலுங் கண்டு இதுவோ தக்கவாறென்மின் * என்று அதீந்த்ரியத் வேந பரத்வ பர்யாயமான அந்தர்யாமித்வத்திலும் தூதுவிடுகையாலே, படைத்த பரப்பு மறப்பித்த ஸாரஸ்யத்தை நினைப்பூட்டிப் பரத்வத்வயத்திலே தூதுவிடுகை மூன்ருந் தூதுக்கு விஷயம்;

தமரோட்டை வாஸம் மறப்பித்த ஸௌந்தர்யத்தை யுணர்த்தும் அர்ச்சை நான்காந் தூதுக்கு விஷயம்—* எங்கானலகங்கழிவாய் * என்னும் பதிகத்திலே * தமரோடங் குறைவார்க்குத் தக்கிலமே கேளீரே * என்று தன்னை யுகந்த பாகவதர்களோடுண் டான சேர்த்தியில் இனிமையாலே, பிரிந்தார்க்குப் பிழைத்திருக்கவொண்ணுதபடி யான தன் வடிவழகை மறந்து தம்மை யுபேக்ஷித்ததாகச் சொல்லி, இவ்வடிவழ கைப் பிரிந்தார் தரிப்பரோவென்று அவ்வடிவழகை நினைப்பூட்டிஞல் உடனே அவன் வரக்கூடுமென்றெண்ணி * செக்கமலத்தலர்போலுங் கண் கைகால் செங் கனிவாய் அக்கமலத்திலைபோலுந் திருமேனியடிகளுக்கு—தக்கிலமே கேளீர்கள் * என்றும் * பூந்துழாய் முடியார்க்கு * என்று தொடங்கியும் ஸௌந்தர்யம் பற்ருசாக * திருமூழிக்களத்தார்க்கு * என்று அர்ச்சாவதாரத்திலே தூதுவிடுகையாலே, தமரோட்டை வாஸம் மறப்பித்த ஸௌந்தர்யத்தை நினைப்பூட்டி அர்ச்சையிலே தூதுவிடுகை நாலாந் தூதுக்கு விஷயம். ... ... (156)

(தா.) 156. திருவாய்மொழியில் * அஞ்சிறைய மடநாராய் * வைகல்பூங் கழிவாய் * பொன்னுலகாளீரோ * எங்கானலகங்கழிவாய் என்கிற நான்கு பதிகங் களில் தூதுவிடுதலுள்ளது. அஞ்சிறைய மடநாரையில் * கடலாழி நீர் தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளரு மடலாழியம்மானைக் கண்டக்காலிது சொல்லி * என்றரு ளிச் செய்கையாலே அப்பதிகம் வ்யூஹநிலையான க்ஷீராப்திநாதனை நோக்கித் தூது விடுவதாகும். * வைகல் பூங்கழிவாயில் * மாறில் போரரக்கன் மதிள்நீறெழச் செற்றுகந்த ஏறு சேவகனுர்க்கு * என்றருளிச் செய்கையாலே அது விபவாவதாரத் தில் தூது விடுவதாகும். * பொன்னுலகாளீரில் * வானவர் கோனைக்கண்டு யாமிதுவோ தக்கவாறென்னவேண்டும் * என்றருளிச் செய்கையாலே பரமபத நிலயனுன பரவாஸுதேவனை நோக்கி அப்பதிகம் தூதுவிடுவதாகும். அதுதன்னி லேயே * எங்குச் சென்ருகிலுங்கண்டு என்றுமருளிச் செய்கையாலே இப்பதிகமே அந்தர்யாமித்வத்திலும் தூதுவிடுவதாகும். இப்படி தூதுவிட வேண்டும்படி முகங்காட்டாமைக்கு அடைவே ஹேதுக்களாவன; (i) * என்பிழையே நினைந் தருளி அருளாத திருமாலார்க்கு என்னும்படியான தம்பிழையும், * சிறந்தசெல்வம் மல்கு திருவண்வண்டூருறையும் என்னும்படி ஆர்த்தரக்ஷணத்திலே எம்பெருமா னைத் தடைசெய்து கால்தாழப்பண்ணின திருவண்வண்டூரின் சிறந்த செல்வமும், * முன்னுலகங்களெல்லாம் படைத்த முகில்வண்ணன் கண்ணன் என்னலங் கொண்டபிரான் தனக்கு * என்னும்படி தான்படைத்த ஜகத்தின் பரப்பை ரக்ஷிக்கிற பராக்கும், * தமரோடு அங்குறைவார்க்குத் தக்கிலமே கேளீரே * என் னும்படி தன்னையுகந்த பாகவதர்களோடு கூடி வாழ்கையாலே நம்மை மறந்தா னென்கைக் கடியான தமரோட்டை வாஸமுமாம். தூது விடுகைக்குப் பற்ருசு அடைவே எவையென்னில், * என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு * என்

ணும்படியான அபராத ஸஹத்வமும், * புணர்த்த பூந்தண்டுழாய் முடி நம்பெருமானைக் கண்டு என்னும்படியான ஆர்த்தரக்ஷண தீக்ஷிதத்வமும், * தன் மன்னு நீள் கழல்மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான் * என்னும்படி அடியார்களோடு ஏகரஸனுயிருக்குந் தன்மையும், * செக்கமலத்தலர் போலுங் கண் கை கால் செங்கனி வாய் அக்கமலத்திலைபோலுந் திருமேனியடிகளுக்குத் தக்கிலமே கேளீர்கள் * என்னும்படியான வடிவழகும். ஆக, தம்பிழை மறப்பித்த க்ஷமாகுணத்தை உணர்த்தப் பெற்ற வ்யூஹம் முதல் தூதுக்கு விஷயம், சிறந்த செல்வம் மறப்பித்த ரக்ஷா தீக்ஷா குணத்தை உணர்த்தப்பெற்ற விபவாவதாரம் இரண்டாந் தூதுக்கு விஷயம்; தாம்படைத்த பரப்பில் பராக்கு மறப்பித்த ஸாரஸ்ய குணத்தை யுணர்த்தப்பெற்ற பரத்வமும் அதற்குத் தோள்தீண்டியான அந்தர்யாமித்வமும் மூன்றுந் தூதுக்கு விஷயம். தமரோட்டை வாஸம் மறப்பித்த ஸௌந்தர்யத்தை யுணர்த்தப்பெற்ற அர்ச்சாவதாரம் நான்காந் தூதுக்கு விஷயம் என்றதாயிற்று. ... (156)

(மூ) 157 **பகலோலக்கமிருந்து கறுப்புடுத்துச் சோதித்துக் காரியம் மந்த்ரித்து வேட்டையாடி ஆராமங்களிலே விளையாடும் ராஜநீதி, ஆதுஞ் சோராமல் செங்கோல் நடாவுகிற பாரளந்த வென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு விண்மீதென்கிற ஐந்திலும் காணலாம்.**

[ப்ராப்யவஸ்துவின் ஐக்யத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக நிரூபித்தல்]

(பகலோலக்கமிருக்கும் ராஜநீதி, கறுப்புடுத்துச் சோதிக்கும் ராஜநீதி, கார்யம் மந்த்ரிக்கும் ராஜநீதி, வேட்டையாடும் ராஜநீதி, ஆராமங்களிலே விளையாடும் ராஜநீதி—என்று பிரித்து யோஜிப்பது.)

(ப.) 157. **பகலோலக்கமிருந்து**—ஸகல பரிஜனங்களும் புடைசூழத் தன் விறுதோற்றப் பகலிலே மஹா கோஷ்டியாக இருந்து அரசாட்சி புரிகையும்

கறுப்புடுத்துச் சோதித்து—ராஜ்யத்திலுள்ளாருடைய குண தோஷங்களை யறிகைக்காக இரவிலே பிறரறியாதபடி கறுப்பு வஸ்த்ரமுடுத்து நகரசோதனம் பண்ணுகையும்,

கார்யம் மந்த்ரித்து—ராஜ்யத்தில் சிக்ஷை ரக்ஷைகளுக்கு ஏகாந்தமாக இருந்து காரியம் செய்கையும்,

வேட்டையாடி—துஷ்ட ஜந்துக்களை வதைக்க வேட்டையாடுகையும்,

ஆராமங்களிலே விளையாடும் ராஜநீதி—வேட்டையாடின விடாய் தீரப் பூந்தோப்புக்களிலே அபிமத விஷயங்களோடே விளையாடுகையுமாகிற ராஜநீதியானது, (இதற்கு, ஐந்திலுங் காணலாமென்பதிலே அந்வயம்.)

ஆதுஞ் சோராமல் செங்கோல் நடாவுகிற—* பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ்சோராமே யாள்கின்ற வெம்பெருமான் * என்றும் * அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல் விசும்பும் நிலனும் இருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே உபய விபூதியிலும் தன்னுடைய திவ்யாஜ்ஞையை நடத்துகிற,

பாரளந்த வென்னும் மூன்று முடிக்கு உரிய இளவரசுக்கு—* பாரளந்த பேரரசே எம் விசும்பரசே எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே * என்கிற பாசுரப்படியே ஸௌலப்யத்திற்காகவும் பரத்வத்திற்காகவும் ப்ரணயித்வத்திற்காகவும் மூன்று திருவபிஷேகங்களைத் தரிக்கக்கூடிய * வானிள வரசான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு,

விண்மீதென்கிற ஐந்திலுங் காணலாம்—* விண்மீதிருப்பாய் மலைமேல் நிற்பாய் கடல் சேர்ப்பாய் மண்மீதுழல்வாய் இவற்றுளெங்கும் மறைந்துறைவாய் * என்கிற பாட்டிற் சொன்ன பரத்வாதி பஞ்சகத்திலும் காணலாம். [பகலோலக்கமிருக்கும் ப்ரகாரம் விண்மீதிருக்கையாகிற பரத்வத்திலே காணலாம்; கறுப்புடுத்துச் சோதிக்கும் ப்ரகாரம் இவற்றுளெங்கும் மறைந்துறைகையாகிற அந்தர்யாமித்வத்திலே காணலாம்; கார்யம் மந்த்ரிக்கும் ப்ரகாரம் கடல் சேர்ப்பாயென்கிற வ்யூஹத்திலே காணலாம்; வேட்டையாடும் ப்ரகாரம் * களிறும்புள்ளுமுடன் மடிய வேட்டையாடும் விபவாவதாரங்களிலே [மண்மீதுழல்வா யென்றதிலே] காணலாம். ஆராமங்களிலே விளையாடும் ப்ரகாரம் * ஆராமஞ் சூழ்ந்த வரங்கம் முதலான திவ்ய தேசத்திலே [மலைமேல் நிற்பாயென்றதிலே] காணலாம் என்றதாயிற்று. இத்தால் பரத்வாதிகளில் ஸ்தலபேதமே யொழிய வஸ்து பேதமில்லாமை காட்டப் பட்டது.] ... ... (157)

(தா.) 157. (இப்படி பலவிடங்களிலும் தூதுவிட்டாலும் இடங்களில் பேதமேயன்றி வஸ்துவில் பேதமில்லையென்பது த்ருஷ்டாந்தத்துடன் நிரூபிக்கப் படுகிறது.) ஸகல பரிஜனங்களும் ஸேவிக்கத் தன் வீறு தோற்றப் பகலோலக்க மிருக்கையும், ராஜ்யத்திலுள்ளாருடைய குணதோஷங்களை யறிகைக்காக இரவிலே பிறரறியாதபடி கறுப்புடுத்து நகரசோதனம் பண்ணுகையும், ராஜ்யத்தில் சிக்ஷா ரக்ஷைகளுக்காக ஏகாந்தமாகவிருந்து கார்ய விசாரம் செய்கையும் துஷ்ட ஜந்துக்களை வதைக்க வேட்டையாடுகையும், அந்த ச்ரமந்தீரப் பூந்தோப்புகளிலே அபிமத விஷயங்களோடே விளையாடுகையும் ஆகிற இந்த ஐந்து ப்ரகாரங்கள் உலகில் அரசனுக்கு இருக்குமாபோலே * பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ் சோராமே யாள்கின்ற வெம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனுர் * என்று ராஜாவாகச் சொல்லப்பட்ட ஸர்வேச்வரனுக்கும் * விண்மீதிருப்பாய் மலைமேல் நிற்பாய் கடல் சேர்ப்பாய் மண்மீதுழல்வாய் இவற்றுளெங்கும் மறைந்துறைவாய் * என்கிற பாசுரத்திற் சொல்லப்படுகிற பரவ்யூஹ விபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதாரங்களென்கிற ஐந்து நிலைகளிலும் இவ்வைந்து ப்ரகாரங்களுங் காணலாம். (1) பகலோலக்கமிருக்கும் ப்ரகாரம் பரத்வத்திலே. (2) கறுப்புடுத்துச் சோதிக்கும் ப்ரகாரம் அந்தர்யாமித்வத்திலே. (3) காரியம் மந்த்ரிக்கும் ப்ரகாரம் வ்யூஹத்திலே. (4) வேட்டையாடும் ப்ரகாரம் விபவாவதாரங்களிலே (5) ஆராமங்களிலே விளையாடும் ப்ரகாரம் அர்ச்சாவதாரத்திலே யென்று காண்க. [இத்தால் பரத்வாதிகளில் ஸ்தல பேதமொழிய வஸ்துபேதமில்லாமை காட்டப்பட்டது. (157)

(மூ.) 158. **தமருகந்த அடியோமுக்கே யென்னும் பின்னுனர் வணங்குமிடத்திலே யெல்லாம் பூர்ணம்.**

[அர்ச்சாவதாரத்தின் குணபூர்த்தியைப் பேசுதல்]

(ப.) 158. தமருகந்த—* தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவந்தானே * என்கிற பொய்கையாழ்வார் பாசுரத்திலும்,

அடியோமுக்கே யென்னும்—* அடியோமுக்கே யெம்பெருமானல்லீரோ நீரிந்தளூரீரே * என்கிற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்திலும் பெருமை பாராட்டப்பெற்ற,

பின்னானர் வணங்கு மிடத்திலே—* பின்னானார் வணங்குஞ் சோதி * என்று அவதாரங்களுக்குப் பிற்பட்டவர்களுக்கும் அநுபவிக்கத் தக்கதாயமைந்த அர்ச்சாவதாரத்திலே,

எல்லாம்—பரத்வம் முதலானவற்றில் அநுபவிக்கக்கூடிய எல்லாத் திருக்குணங்களும்,

பூர்ணம்—* ஸர்வம் பூர்ணம் ஸஹோம் * என்கிற உபநிஷத்தின்படியே நிறைந்திருக்கும். ... ... (158)

(தா.) 158. (ஆழ்வார் அர்ச்சாவதாரத்திலே விசேஷமாக மண்டியிருப்பதற்குக் காரணம் அதிலுள்ள குணபூர்த்தியே யென்கிறது.) * தமருகந்த தெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே தமருகந்த தெப்பேர் மற்றப்பேர் * என்று அடியாருகந்த த்ரவ்யமே திருமேனியாகவும் அவர்களுகந்த திருநாமங்களே தனக்குத் திருநாமமாகவுங் கொண்டிருக்குமென்றும் * அடியோமுக்கே யெம்பெருமானல்லீரோ நீரிந்தளூரீரே * என்று—பரத்வம் முதலியவற்றில் அணுகுகைக்கு ஆளல்லாமல் அநந்யகதிகளாயிருக்கிற வெங்களுக்கு ருசி பிறந்தபோதே நினைத்தவகைகளெல்லாம் அநுபவிக்கைக்காகவன்றோ திருவிந்தளூரிலே வந்து நித்ய ஸந்நிதி பண்ணியிருக்கிறது! என்றுஞ் சொல்லப்பட்ட * பின்னானார் வணங்குஞ்சோதியான அர்ச்சாவதாரத்திலே இருட்டறையில் விளக்குப்போலே எல்லாக்குணங்களும் பூர்ணமாக விளங்கும். [இந்த சூர்ணையின் மணவாள மாமுனிகளது வியாக்கியானத்தில் பல அச்சுப்பிழைகள் காணப்படுகின்றன. "ஸர்வம் பூர்ணம் ஸஹோம்" என்கிற ப்ரமாணமிருக்கவேண்டுமிடத்தில் "ஸர்வம் ஸஹோ" என்று விழுந்திருக்கிறது "முற்பட்டவற்றிலுள்ளவையும்" என்றிருக்க வேண்டுவது 'முற்பட்டவைந்திலுள்ளவையும்' என்று கிடக்கிறது. திருத்திக்கொள்க.] ... ... (158)

(மூ.) 159. வன்பெருவானக முதலுய்ய இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவாளன் திருப்பதி—வடிவுடைக் கடலிடங் கட்கிலீயென்னுமவற்றில் இவன்திறத் தென்கொலோ வென்பிக்கிற வ்யூஹஸௌஹார்த்தப்ரதாநம்.

[ஒவ்வொரு திருப்பதியில் ஒவ்வொரு குணம் பிரதானமாகப் பிரகாசிக்கும்படியை நிரூபிக்கத் தொடங்கி, கோயிலில் பிரகாசிக்குங் குணத்தைப் பேசுதல்.]

(ப.) 159. வன்பெருவானகமுதலுய்ய—* வன்பெருவானகமுய்ய வமருய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசருய்ய * என்கிறபடியே எல்லாரு முஜ்ஜீவிக்கும்படியாக,

இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவாளன் திருப்பதி—* திருவாளனினிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவரங்கம் * என்றும் * திருவாளன் திருப்பதி * என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருவுள்ளமுகந்து திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிற திருமாலின் திருப்பதியான தென்னரங்கமானது, (வ்யூஹஸௌஹார்த்த ப்ரதாநம் என்பதிலே இதற்கு அந்வயம்.)

வடிவுடை கடலிடம் கட்கிலியென்னுமவற்றில்—*வடிவுடை வானோர் தலைவனே* என்று பரத்வமும், * கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணா * என்று வ்யூஹமும், * கட்கிலீ * என்று அந்தர்யாமித்வமும், (அப்பாசுரத்திலேயே) * காகுத்தா கண்ணனே என்று விபவாவதாரமுமாக எல்லாம் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் இவற்றுக்குள்ளே,

இவள்திறத்து என்கொலோ என்பிக்கிற—* இவள் திறத்து என்செய்கின்ருயே, என் சிந்தித்தாயே * என்கொலோ முடிகின்றதிவட்கே? * என்று சொல்லும்படி பண்ணுகிற,

வ்யூஹ ஸௌஹார்த்தப்ரதாநம்—* பாற்கடல் யோக நித்திரை சிந்தை செய்யும் வ்யூஹத்தின் குணமான ஸௌஹார்த்தத்தை ப்ரதானமாக வுடையது. [கோயிலில், வ்யூஹத்தின் குணமான ஸௌஹார்தம் மூக்கியமாக ப்ரகாசிக்குமென்றபடி.]

(நா.) 159. (இப்படி அர்ச்சாவதாரத்தில் எல்லாம் பூர்ணமாகில் எல்லாத் திருப்பதிகளிலும் எல்லாக் குணங்களும் ஏக ரூபமாக ப்ரகாசிக்குமோ வென்ன, பரத்வம் முதலியவற்றிற்கு அஸாதாரணமாயும் ஸாதாரணமாயுமிருக்கின்ற குணங்களில் ஒவ்வொரு குணம் ஒவ்வொரு திருப்பதியில் பிரதானமாகப் பிரகாசிக்கும் விதம் நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்துள்ள திருப்பதிகள் தோறும் அடைவே காட்டப்படுகிறது. ஸகல திவ்ய தேசப்ரதானமான கோயிலில் பிரகாசிக்கின்ற குணம் ஆதியிலே கூறப்படுகிறது.) * பாற்கடல் யோக நித்திரை சிந்தை செய்யும் வ்யூஹகுணமான ஸௌஹார்த்தம் கோயிலில் ப்ரதானமாகப் பிரகாசிக்கும். எங்ஙனேயென்னில்; திருப்பாற்கடலில் எம்பெருமான் ஜகத்ரக்ஷண சிந்தை பண்ணுவதாக ப்ரஸித்தம்; கோயிலிலும் அந்த சிந்தனையையே செய்துகொண்டு சாய்ந்தருள்வதாக திருவரங்கத்தாய்! இவள் திறத்து என் சிந்தித்தாயே?'' 'திருவரங்கத்தாய் என்கொலோ முடிகின்ற திவட்கே?'' என்னும் பாசுரங்களினுல் புலப்படுகின்றது, தென் திருவரங்கம் எப்படிப்பட்டதென்னில் * வன்பெரு வானக முதலுய்ய இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவாளன் திருப்பதியாகவுள்ளது. இதுதான் அர்ச்சாவதாரமாயிருக்கச் செய்தேயும் பரவ்யூஹ விபவாந்தர்யாமியென்கிற மற்றை நான்கு நிலைமைகளின் அநுபவமும் ஆழ்வார்க்கு இங்கே உள்ளதென்பது பாசுரங்களினுல் விளங்குகின்றது. எங்ஙனேயென்னில், (இத்திருப்பதி விஷயமான * கங்குலும் பகலுமென்கிற பதிகத்தில்). ''வடிவுடை வானோர் தலைவனே!'' என்கையாலே பரவாஸுதேவனுடைய அநுபவம் இங்கு ஆயிற்று; கடலிடங் கொண்ட கடல்வண்ணா!'' என்கையாலே வ்யூஹாநுபவமும் இங்கு ஆயிற்று, ''கட்கிலீ! உன்னைக் காணுமாறருளாய்'' என்கையாலே அந்தர்யாம்யநுபவமும் இங்கு ஆயிற்று. ஆக இங்ஙனே அநுபவிக்கப்படுகின்ற பரத்வாதிகளில்

வைத்துக்கொண்டு வ்யூஹத்தின் குணமான ஸௌஹார்த்தத்தின் அநுபவ ஆழ்வார்க்கு இங்கு உறைத்திருக்கும் .... (16

(மூ.) 160. மண்ணோர் விண்ணோர் வைப்பில், போகின்ற ஏழுலகுக் குயிர் பாசம் வைத்த நிகரில் வாத்ஸல்ய முஜ்வலம்.

[திருமலையில் விளங்கும் திருக்குணம்]

(ப.) 160. மண்ணோர் விண்ணோர் வைப்பில்—* கண்ணாவானென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு * என்றும் * தண்ணருவி வேங்கடமே வானோர்க்கு மண்ணோர்க்கும் வைப்பு * என்றும்; உபய விபூதியிலுள்ளார்க்கும் சேமித்துவைத் நிதிபோலே ப்ராப்யமாயிருக்கிற திருமலையில்,

போகின்ற ஏழுலகுக்குயிர்—* போகின்ற காலங்கள் போயகாலங்கள் போ காலங்கள் தாய்தந்தை யுயிராகின்றாய் * என்றும், * கண்ணையேழுலகுக்குயிர வெங்கார் வண்ணனை * என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வர்க்கும் ஆத்மா யிருக்கிற அந்தர்யாமியின் குணமாயிருப்பதாய்,

பாசம்வைத்த நிகரில் வாத்ஸல்யம்—* என்கண் பாசம் வைத்த * என்று * நிகரில் புகழாய் * என்றும் சொல்லப்பட்ட வாத்யல்யமானது,

உஜ்ஜ்வலம்—* பரஞ்சுடர்ச்சோதி யென்னும்படியான வடிவிலே தொள கொள்ளலாம்படி மிகவிளங்கும், [திருமலையிலே அந்தர்யாமி குணமான வாத்ஸல்ய ப்ரகாசிக்குமென்றதாயிற்று] ... ... (16

(தா.) 160. உபய விபூதியிலுள்ளார்க்கும் சேமித்து வைத்த நிதிபோலே ப்ராப்யமாயிருக்கிற திருமலையில் வாத்ஸல்ய குணம் விளங்கும். "போகின் காலங்கள் .... தாய் தந்தையுயிராகின்றாய் .... தண்வேங்கடமேகின்றாய் "கண்ணையேழுலகுக்குயிராய எங் கார்வண்ணனை .... வேங்கட வேதியனே "என்கட் பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச் சோதிக்கே" "நிகரில் புகழாய் ... திருவே டத் தெம்பெருமானே" என்கையாலே, வாத்ஸல்யத்திற்கு நிகரில் புகழென்றுபெ

(மூ.) 161. உபய ப்ரதாந ப்ரணவமான உறைகோயிலில் எத்தேவுமென்னும் பரேசத்வம் பொலியும்.

[திருக்குருகூரில் பிரகாசிக்கும் குணம்]

(ப.) 161. உபயப்ரதாநப்ரணவமான—ஜீவாத்மா பரமாத்வாகிய இருவ டைய ப்ராதாந்யத்தையும் ஸஹித்திருக்கிற ப்ரணவம்போலே, பொலிந்துநின் பிரானுடையவும் நம்மாழ்வாருடையவும் ப்ராதாந்யம் விளங்கா நிற்கிற,

உறைகோயிலில்—* அவன் மேவியுறை கோயில் * என்னப்பட்ட திருக்குரு ராகிற ஆழ்வார் திருநகரியில்,

எத்தேவுமென்னும் பரேசத்வம் பொலியும்—* உறுவதாவ தெத்தேவும் * என்க பாசுரத்தில் சொல்லப்பட்ட * திருக்குருகூரதனுள்பரன் * திருக்குருகூரதனுளீசன் என்கிற பரத்வலக்ஷணமான ஈசத்வம், பொலியும்—'பொலிந்து நின்ற பிரான் என்கிற திருநாமத்திற்குச் சேர மிக விளங்கும். ... ... (16

(நா.) 161. ஜீவனென்ன ஈச்வரனென்ன ஆக இருவர்க்கும் வாசகமாய்க் கொண்டு இருவருடையவும் ப்ராதான்யத்தைத் தோற்றுவிக்கிற ப்ரணவம்போலே ஆழ்வாருடையவும் பொலிந்துநின்ற பிரானுடையவும் ப்ராதான்யம் தோற்றநின்ற திருக்குருகூரிலே * உறுவதாவதெத்தேவும் என்கிற பாசுரத்தில் சொல்லப்பட்ட பரத்வலக்ஷணமான ஈச்வரத்வம் விளங்கும். ... ... (161)

(மூ.) 162. வைஷ்ணவ வாமநத்தில் நிறைந்த நீலமேனியின் ருசிஜநக விபவலாவண்யம் பூர்ணம்.

[திருக்குறுங்குடியில் பிரகாசிக்கும் குணம்]

(ப.) 163, வைஷ்ணவ வாமனத்தில்—வைஷ்ணவ வாமநக்ஷேத்ரமான திருக்குறுங்குடியில்.

நிறைந்த நீலமேனியின்—நிறைந்த சோதி வெள்ளஞ்சூழ்ந்த நீண்ட பொன் மேனியொடும் நிறைந்தென்னுள்ளே நின்றொழிந்தான் * என்றும் * நீலமேனியும் நான்கு தோளும் என்னெஞ்சம் நிறைந்தனவே * என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவர் திருவுள்ளத்திலே மற்றொன்றுக்கு இடமில்லாதபடி விளங்குகிற காளமேக நிபச்யாமமான திருமேனியினுடையதான,

ருசிஜநகவிபவலாவண்யம் பூர்ணம்—மேன்மேலும் அநுபவ ருசியை விளைவிப்பதாய் விபவத்தில் ப்ரகாசிக்குமதாகச் சொல்லப்பட்டதான லாவண்யம் பூர்ணமாயிருக்கும். .... (162)

(நா.) 162. திருக்குறுங்குடியிலே ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திலே வேறொன்றுக்கு இடமறும்படி விளங்காநின்ற காளமேகநிபச்யாமமான விக்ரஹத்தினுடைய அநுபவருசியை மேன்மேலும் விளைவிக்குமதாய் ஸ்ரீ வாமந ராமக்ருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்களில் ப்ரகாசிக்குமதாகச் சொல்லப்பட்ட ஸமுதாய சோபையான லாவண்யம் பரிபூர்ணமாயிருக்கும் * எங்ஙனேயோவன்னைமீர்காள் பாசுரந்தோறும் இதுவேயன்றோ பேசப்பட்டது. ... ... (162)

வள்ளல்தனம்.

(மூ.) 163 ருசிவிவசர்க்குப் பாதமேசரணாக்கு மௌதார்யம் வானமாமலையிலே கொழுந்துவிடும்.

[வானமாமலையிலே விளங்கும் குணம்]

(ப.) 1 3. ருசிவிவசர்க்கு—கீழ்ச்சொன்ன லாவண்யத்தாலே ஒருவராலும் நிவர்த்திப்பிக்க வொண்ணாதபடி பிறந்த ருசியாலே பரவசராய் அநந்யகதிகளானவர்களுக்கு,

பாதமே சரணாக்கு மௌதார்யம்—* ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் * என்கிறபடியே திருவடிகளே உபாயமாகக் கொடுக்கும் ஔதார்ய குணம் [அதாவது, * கருளப்புட்கொடி சக்கரப்படை வானநாடவெங்கார் முகில் வண்ணா! * என்னப்பட்ட வள்ளல்தனம்].

வானமாமலையிலே கொழுந்துவிடும்—சிரீவரமங்கையி லெழுந்தருளியிருக்கிற வானமாமலைப் பெருமாள் பக்கலிலே, * வந்தருளி யென்னெஞ்சிடங்கொண்ட

வானவர் கொழுந்தே! * என்று, தானேவந்து இடங்கொண்டு தன்னை யுபகரிக்கும்படி
கொழுந்து விட்டு வளரும். ... ... (163

(தா.) 163, கீழ்ச்சொன்ன லாவண்யத்தாலே ஒருவராலும் நிவர்த்திப்பிக்க வொண்ணாதபடி பிறந்த ருசியாலே பரவசராய் அநந்ய கதிகளானவர்களுக்குத் திருவடிகளையே உபாயமாகக் கொடுக்கும் ஔதார்யகுணம் வானமாமலைப்பெருமாள் பக்கலிலே கொழுந்துவிடும். [''ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்'' என்கிற பாசுரம் * நோற்ற நோன்புக்கு உயிரானது.] ... (163

(மூ.) 164, கலைகணற்குரை யுருக்கும் மாதுர்யம் குடமூக்கிலே ப்ரவஹிக்கும்.

[திருக்குடந்தையில் விளங்கும் குணம்]

(ப.) 164. கலைகணற்குரையுருக்கும் மாதுர்யம்—* களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன் * என்று வேறொரு ரக்ஷகனை யுடையோமல்லோமென்றிருப்பாரை. * நீராயலைந்து கரையவுருக்குகின்ற * என்று சிதிலராம்படி பண்ணுகிற * ஆராவமுதான மாதுர்யம்.

குடமூக்கிலே ப்ரவஹிக்கும்—திருக்குடந்தையிலே வெள்ளமிடும். ... (164

(தா.) 164. வேறொரு ரக்ஷகனை யுடையோமல்லோம் என்றிருப்பாரை ''நீராயலைந்து கரையவுருக்குகின்ற'' என்று சிதிலராம்படி பண்ணுகிற ஆராவமுதான மாதுர்யம் கும்பகோணத்திலே மேன்மேலும் ஆராமல் புஜிக்கும்படி பெருகாநிற்கும். [எம்பெருமானுடைய திருநாமம் மாத்திரம் ஆராவமுதன்று; பதிகமும் ஆராவமுது காணீர்.] *குடமூக்கில் கோயிலாக்கொண்டு* என்ற பூதத்தார் பாசுரம் நினைப்பு

(மூ.) 165. மெலிவிலும் சேமங்கொள்விக்கும் க்ருபை தென்னகரிலே நித்யம்.

[திருவல்லவாழில் விளங்கும் குணம்]

(ப.) 165. மெலிவிலும் சேமங்கொள்விக்கும் க்ருபை—* மானேய் நோக்கு நல்லீர் வைகலும் வினையேன் மெலிய * என்று நாள்தோறும் மெலியுமளவிலும் * அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் * என்று அவனே ரக்ஷகனென்கிற அத்யவஸாயம் குலையாதிருக்கப் பண்ணும் க்ருபையானது,

தென்னகரிலே நித்யம்—* திருவல்லவாழ்ச் சேமங்கொள் தென்னகர்மேல் என்று தென்னகராகச் சொல்லப்பட்ட திருவல்லவாழிலே * சுழலில் மலிசக்கரப் பெருமானது தொல்லருளே * என்னும்படியாக நித்யமாயிருக்கும். ... (165

(தா.) 165. கீழ்ச்சொன்ன பரம போக்யமான விஷயத்தை விரைவில் கிட்டி அநுபவிக்கப்பெறுமையாலே நாடோறும் மெலியுமளவிலும் அவனே ரக்ஷகனென்று அத்யவஸித்திருக்கும்படி பண்ணுமதான க்ருபை திருவல்லவாழிலே நித்யமாயிருக்கும். [* மானேய் நோக்கில் * வைகலும் வினையேன் மெலிய * என்ற பாசுரத்திலும் * அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் * என்ற பாசுரத்திலும் * பெருமானது தொல்லருளே * என்ற பாசுரத்திலும் நோக்கு.] ... (165

(மூ.) 166. வ்யவஸாயஜ்ஞர் ரக்ஷணஸ்தைர்யம் பம்போத்தர தேசஸ்தம்.

[திருவண்வண்டூரில் விளங்கும் குணம்]

(ப.) 166. வ்யவஸாயஜ்ஞர் ரக்ஷணஸ்தைர்யம்—* ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா* என்னப்பட்ட பிராட்டியைப்போலே * ஏறுசேவகனுர்க்கு என்னையுமுளளென்மின்களே * என்று ஆர்த்த ரக்ஷணத்தில் தன்னுடைய வ்யவஸாயத்தை உள்ளபடி அறிந்திருக்குமவர்களை ரக்ஷிப்பதிலுண்டான உறுதி.

பம்போத்தரதேசஸ்தம்—* தேறுநீர்ப்பம்பை வடபாலைத் திருவண்வண்டூரிலே நிலைபெற்று நிற்கும். ... ... (166)

(தா.) 166. ஆர்த்தர்களை ரக்ஷிப்பதில் தன்னுடைய ஊற்றத்தை உள்ளபடி அறிந்திருக்குமவர்களுடைய ரக்ஷணத்தில் அநுகூலராலும் சலிப்பிக்கவொண்ணுத படியிருப்பதான அவனுடைய ஸ்தைர்யகுணம், திருவண் வண்டூரில் நிலைபெற்று நிற்கும். [* வைகல்பூங்கழிவாயில் * ஏறு சேவகனுர்க்கு என்றதில் நோக்கு.]

(மூ.) 167. விளம்பவிரோதமழிக்கும் விருத்த கடநாஸாமர்த்யம் நன்கரிலே விஸ்தீர்ணம்.

[திருவிண்ணகரிலே விளங்கும் குணம்]

(ப.) 167. விளம்ப விரோத மழிக்கும் விருத்தகடநாஸாமர்த்யம்—விரைந்து வந்து முகங்காட்டாமல் விளம்பித்து வருகையாலே * போகு நம்பீ * கழகமேறேல் நம்பீ * என்னும்படி ப்ரணய ரோஷத்தால் பிறந்த விரோதத்தை * அழித்தாயுன் திருவடியால் * என்று அழித்துப் பொகட்ட, விருத்தங்களைச் சேர்த்துக்கொள்ள வல்ல ஸாமர்த்யம்,

நன்னகரிலே விஸ்தீர்ணம்—* நல்குரவுஞ் செல்வும் நரகும் சுவர்க்கமுமாய் * என்று தொடங்கி, சேராதவற்றைச் சேர்த்துக்கொண்டு நிற்கிற விருத்த விபூதி யோகத்தை ப்ரகாசிப்பித்த * திருவிண்ணகர் நன்னகரே * என்று நன்னகராகச் சொல்லப்பட்ட திருவிண்ணகரிலே பரந்திருக்கும். ... ... (167)

(தா.) 167. வைகல் பூங்கழிவாயில் தூது விட்டவிடத்தும் கடுகவந்து முகங்காட்டாமல் தாமதித்து வருகையாலே "போகுநம்பீ" "கழகமேறேல் நம்பீ" என்னும்படி ப்ரணய ரோஷத்தால் பிறந்த விரோதத்தை "அழித்தாய் உன் திருவடியால்" என்று அழித்துப் பொகட்டவிருத்தகடநா ஸாமர்த்தியம் தன்னில்தான் சேராதவற்றைச் சேர்த்துக்கொண்டு நிற்கிற விருத்த விபூதியோகத்தை ப்ரகாசிப்பித்த திருவிண்ணகரிலே பரந்திருக்கும். [*நல்குரவும் செல்வும் என்று தொடங்கிப் பாசுரந்தோறும் விருத்த விபூதியோகம் சொல்லிற்றுக் காண்க.] .... (167)

(மூ.) 168. கடிதகடக விகடநாபாந்தவம் அவ்வூரிலே த்விகுணம்.

[துலைவில்லிமங்கலத்தில் விளங்கும் குணம்]

(ப.) 168. கடிதகடக விகடநாபாந்தவம்—[சேர்க்கப்பட்டவர்களுக்கு கடிதரென்று பெயர்; சேர்த்தவர்களுக்கு கடகரென்று பெயர்;] * இழைகொள் சோதிச் செந்தாமரைக்கண்பிரானிருந்தமை காட்டினீர் * என்று கடகராகச் சொல்லப்பட்ட

வர்களாலே தன்பக்கல் சேர்க்கப்பட்டவர்களுக்கும் சேர்த்த அவர்களுக்கும் * இவளை நீரினியன்னைமீர்! உமக்காசையில்லை விடுமினோ * என்னும்படி விகடனையை [பொருந்தாமையை] ப்பண்ணுவதான * சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினுலும் தேவபிரானையே தந்தைதாயென்றடைந்த * என்னும்படியான அவனுடைய பந்துத்வம்.

அவ்வூரிலே த்விகுணம்—* அவ்வூர்த்திருநாமங் கேட்பது சிந்தையே * என்ற பாசுரத்தில் அவ்வூராகச் சொல்லப்பட்ட துலைவில்லிமங்கலமென்னும் இரட்டைத் திருப்பதியிலே இரட்டித்திருக்கும். ... ... (168)

(தா.) 168. "குழையும் வாண்முகத் தேழையைத் துலைவில்லிமங்கலம் கொண்டுபுக்கு, இழைகொள் சோதிச் செந்தாமரைக் கட்பிரானிருந்தமை காட்டினீர்" என்னும் பாசுரத்திற் சொல்லப்பட்ட கடகராலே தன் பக்கலில் கடிதராஞர்க்கும் கடகராஞர்க்கும் "துவளில் மாமணி மாடமோங்கு துலைவில்லி மங்கலம் தொழுமிவளை நீரினியன்னைமீர் உமக்காசையில்லை விடுமினோ" என்னும்படி விகடனையைப் பண்ணுமதான பந்துத்வகுணம் துலைவில்லி மங்கலத்திலே விளங்கும். [கடிதரென்று ஆழ்வாரைச் சொல்லுகிறது. கடகரென்று தோழி தாய்மார்களைச் சொல்லுகிறது. இவர்களுக்குப் பரஸ்பரம் பொருந்தாமையை விளைத்திட்டது பகவத்பந்துத்வம். "இவளை நீர் இனியன்னைமீர் உமக்காசையில்லை விடுமினோ" என்ற பாசுரத்தினுல் அந்தப் பொருந்தாமை ஸ்பஷ்டம்.] ... ... (168)

(மூ.) **169. கைம்முதலிழந்தாருண்ணும் நிதியின் ஆபத்ஸகத்வம் புகுமூரிலே ஸம்ருத்தம்.**

[திருக்கோளூரில் விளங்கும் குணம்]

(ப.) 169. **கைம்முதலிழந்தாருண்ணும் நிதியின்**—கையிருப்பான காசு அற்றவர்கள் நிதியையெடுத்துண்ணுமாபோலே, * என் கொங்கலரேலக் குழலியிழந்தது சங்கே * என்று கையில் வளை முதலாக * என் கற்புடையாட்டியிழந்தது கட்டே * என்று எல்லாமுமிழந்தவர் * உண்ணுஞ்சோறு பருகு நீர்த்தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணனென்று உண்கிற வைத்தமா நிதியாம் மதுசூதனுடைய.

ஆபத்ஸகத்வம்—ஆபத்துக்கு உதவுகையாகிற பெருங்குணமானது;

புகுமூரிலே ஸம்ருத்தம்—* திண்ணமென்னிளமான்புகுமூர் திருக்கோளூரே * என்னப்பட்ட திருக்கோளூரிலே புஷ்கலம். ... ... (169)

(தா.) 169. திருக்கோளூரெம்பெருமானுக்கு வைத்த மாநிதிப்பெருமாள் என்று திருநாமமாகையாலும் நிதியானது ஆபத்துக்கு உதவுமதாகையாலும் இத்திருப்பதியில் ஆபத்ஸகத்வம் என்கிற குணம் விளங்கும் [* உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்.] நிதியுள்ளவிடமாகையாலே ஸம்ருத்தமென்றது. ... (169)

(மூ.) **170. சென்று சேர்வார்க்கு உசாத்துணை யறுக்கும் ஸௌந்தர்யம் மாநகரிலே கோஷிக்கும்.**

[தென் திருப்பேரையில் விளங்கும் குணம்]

(ப.) 170 **சென்று சேர்வார்க்கு உசாத்துணையறுக்கும் ஸௌந்தர்யம்**—* தென் திருப்பேரெயில் சேர்வன் சென்றே * என்று கொண்டு க்ரமப்ராப்தி பற்ருத ப்ரேமாதி

சயத்தாலே ஹிதபரர் வார்த்தைகளையுங் கேளாதே சென்று சேருமவர்க்கு * என்னெஞ்சினுருமங்கே யொழிந்தார் யாரைக்கொண்டு என்னுசாகோ? * என்னும்படி உசாத்துணையான நெஞ்சைக் கொள்ளை கொள்ளவல்லதாய் * செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும் * என்பது முதலான பாசுரங்களினுல் சொல்லப்பட்டதான அவனுடைய ஸௌந்தர்யம்.

மாநகரிலே கோஷிக்கும்—* தென் திருப்பேரெயில் மாநகரே * என்று மாநகராகச் சொன்ன தென் திருப்பேரையிலே முறையிடும் ... . (170)

(தா.) 170. சென்றுசேர்ந்தவர்கட்கு உசாத்துணையான நெஞ்சைக்கொள்ளை கொள்ளுமதான ஸௌந்தர்யம் தென் திருப்பேரையில் விளங்கும். [* வெள்ளைச் சுரிசங்கில்* என்னெஞ்சினுருமங்கே யொழிந்தார் உழந்தினியாரைக் கொண்டென் உசாகோ * என்றதிலும் * செங்கனிவாயின் திறத்ததாயுமித்யாதியிலும் நோக்கு.]

(மூ.) 171. ப்ரவணசித்தம் பரத்வ விமுகமாக்கும் ஆநந்தவ்ருத்தி நீணகரிலே.

[திருவாறன்விளையிலே விளங்கும் குணம்]

(ப.) 171. ப்ரவணசித்தம் பரத்வவிமுகமாக்கும் ஆனந்த வ்ருத்தி—* தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகித் தெளிவிசும் பேறலுற்ருல் ......திருவாறன் விளையதனை மேவி வலஞ்செய்து கைதொழக் கூடுங்கொலென்னும் என் சிந்தனையே * என்று தன்பக்கல் ப்ரவணராருடைய சித்தத்தை * சிந்தைமற்ருென்றின் திறத்ததல்லாத் தன்மை தேவபிரானறியும் * என்று பரத்வத்தில் விமுகமாகப்பண்ண வல்லதாய் * இன்பம் பயக்க வெழிமலர் மாதருந்தானுமிவ்வேழுலகை யின்பம்பயக்க இனிதுடன் வீற்றிருந்து * என்னப்பட்டதான ஆனந்த வளர்ச்சி,

நீணகரிலே—* திருவாறன் விளையென்னும் நீணகரமதுவே* என்று நீணகராகச் சொல்லப்பட்ட திருவாறன்விளையிலே வ்யக்தம். .... (171)

(தா.) 171. தன் பக்கல் ப்ரவணரானவர்களது சித்தத்தை "சிந்தை மற்ருென்றின் திறத்ததல்லாத் தன்மை" என்று பரமபதத்தின் பேர் சொல்லுகையும் அஸஹ்யமாம்படி பரத்வத்தில் விமுகமாகப் பண்ணும் ஆனந்தப் பெருக்கம் திருவாறன் விளையிலே வ்யக்தம். ... ... (171)

(மூ.) 172. ஸாதரரைப் பரிசழிக்கும் சேஷ்டிதாச்சர்யம் குளத்தேகொடிவிடும்,

[திருக்குளந்தையில் விளங்கும் குணம்]

(ப.) 172. ஸாதரரைப் பரிசழிக்கும் சேஷ்டிதாச்சர்யம்—ஆழிவலவனை யாதரித்துக்கூடச்சென்றேன் * என்று தன்பக்கல் ஆதரத்தோடே கூடியிருப்பாரை * பல்வளையார் முன்பரிசழிந்தேன் * என்னும்படி லஜ்ஜை முதலானவற்றையழிக்கும் மாயக்கூத்தனுடைய சேஷ்டிதாச்சர்யம்.

குளத்தே கொடிவிடும்—* மாடக்கொடி மதிள் தென்குளந்தை * என்கிற திருக்குளந்தையிலே விளங்கும், ... (172)

(தா.) 172. "பல்வளையார் முன்பரிசழிந்தேன்" என்னும்படி ஸ்த்ரீத்வ ப்ரகாரமான லஜ்ஜை முதலியவற்றை யழிக்கும் மாயக் கூத்தனென்கிற சேஷ்டிதாச்சர்யம் பெருங்குளமென்கிற திருக்குளந்தையிலே விளங்கும். ... (172)

(மூ.) 173. ச்ரமமனஞ் சூழும் ஸௌகுமார்ய ப்ரகாசம் ஆய்ச்சேரியிலே.

[திருவண்பரிசாரத்திலே விளங்கும் திருக்குணம்]

(ப.) 173. ச்ரமமனஞ் சூழும் ஸௌகுமார்ய ப்ரகாசம்—*பணியாவமரர் பணிவும் பண்பும் * என்கிற பாசுரத்தின்படியே, நித்யஸூரிகள் உபசரிக்கப் பரமபதத்திலே யிருக்குமவன் பரமஸுகுமாரமான திருமேனியோடே ஸம்ஸாரிகளின் துக்கத்தைப் போக்குகைக்காகத் தன் வாசியறியாத இந்த வுலகத்திலே வந்தவதரித்து * அடியா ரல்லல் தவிர்த்தவசவோ? இப்படிதான் நீண்டு தாவியவசவோ * என்று கேட்க வேண்டும்படி விளைந்த சிரமத்தை அநுஸந்தித்த மநஸ்ஸானது * என்மனம் சூழ வருவாரே * என்று வியாகுலிதமாய் ப்ரமிக்கும்படியாய் *ஆழியுஞ் சங்கும் சுமப்பார் தாம் என்று வயிறெரிய வேண்டும்படியான ஸௌகுமார்யப்ரகாசமானது,

ஆய்ச்சேரியிலே—உடையநங்கையார் பிறந்தகமாகையாலே ஆழ்வார்க்கு ஆய்ச்சேரியா யிருப்பதான திருவண்பரிசாரத்திலே காணலாம். ... (173)

(தா.) 173. எம்பெருமானுடைய சிரமத்தை யநுஸந்தித்த ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளமானது சுழற்சியடைவதற் குறுப்பான பகவத் ஸௌகுமார்ய ப்ரகாச மானது திருவண்பரிசாரத்திலே விளங்கும். [அங்குமிங்குமென்கிற பதிகத்தில் * கொடியார்மாட மித்யாதி பாசுரத்திலும் * ஆளுமாளார் இத்யாதி பாசுரத்திலும் நோக்கு.] ... . (173)

(மூ.) 174. மஹாமதிகள் அச்சங் கெட்டு அமரும் சௌர்யாதிகள் சிற்ருற்றிலே கொழிக்கும்.

[திருச்சிற்ருற்றில் விளங்கும் குணம்]

(ப.) 174. மஹாமதிகள் அச்சங்கெட்டு அமரும் சௌர்யாதிகள்—* விதுரஸ் ஸ மஹாமதி: * என்னும்படி அஸ்தாநே பயசங்கை பண்ணும் மஹாமதிகள் * எங்கள் செல்சார்வு * என்று தங்களுக்கு நிர்ப்பய ஸ்தானமான புகலாக நினைத்து அச்சங் கெட்டு * திருச்சிற்ருற்றங்கரையானை .... அமர்ந்தேனே * என்று அமரும்படி யாய் * வார்கடா வருவி யானைமாமலையினென்கிற பாசுரத்திலே அநுஸந்திக்கப் பட்ட சௌர்யவீர்ய பராக்ரமங்கள்,

சிற்ருற்றிலே கொழிக்கும்—திருச்செங்குன்றூர்த் திருச்சிற்ருறென்கிற திருப்பதி யிலே ப்ரகாசிக்கும். ... ... (174

(தா.) 174. திருச்செங்குன்றூர்த் திருச்சிற்ருற்றில் எம்பெருமானுடைய சௌர்யவீர்ய பராக்கிரமங்கள் விளங்கும். [* வார்கடா வருவியென்கிற முதற் பாசுரத்தில் நோக்கு.] .... (174

(மூ.) 175. ஸாத்ய ஹ்ருதிஸ்தனும் ஸாதநமொருக்கடுக்கும் க்ருதஜ்ஞதா கந்தம் தாயப்பதியிலே.

[திருக்கடித்தானத்தில் விளங்கும் குணம்]

(ப.) 175. ஸாத்யஹ்ருதிஸ்தனும்—தனக்குப் பரம ப்ரயோஜநமான ஆழ்வா திருவுள்ளத்தில் வாஸம் கிடைத்திருக்கச் செய்தேயும்,

ஸாதந மொருக்கடுக்கும் க்ருதஜ்ஞதாகந்தம்—'இப்படி நாம் திருவுள்ளத்தில் வாஸம் பெற்றது திருக்கடித்தான மென்னும் திவ்யதேசத்தில் நிலையாலேயன்றோ' என்று கொண்டு அந்த திவ்யதேசத்தையும் விடாதே * திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச் சிந்தையு மொருக்கடுத்து உள்ளேயுறையும் பிரான் கண்டீர் * என்னும் படியான க்ருதஜ்ஞதாபரிமளமானது,

தாயப்பதியிலே—* திருக்கடித்தான நகரும் தனதாயப்பதியே * என்று தாய ப்ராப்தமான ஸ்தலமாகச் சொல்லப்பட்ட திருக்கடித்தானத்திலே (விளங்குவதாம்.)

(தா.) 175. தனக்கு தாயப்ராப்தமான ஸ்தானமாக நினைத்திருக்கும் திருக்கடித்தானத்தில் எம்பெருமானுடைய க்ருதஜ்ஞத்வம் பரிமளிக்கும். [* திருக்கடித்தானமும் என்னுடைச் சிந்தையும் ஒருக்கடுத்துள்ளே யுறையும் பிரான் * என்ற பாசுரம் * எல்லியுங்காலைக்கு உயிரானது]

(ஆழ்வார் போன்ற அடியார்களுடைய திருவுள்ளத்தில் வாஸமே எம்பெருமானுக்குப் பரமப்ராப்யமென்றும், ஸமயம் பார்த்து அங்கே குடிபுகுவதற்காகவே ஆங்காங்குத் திருப்பதிகளில் உறைந்திருக்கிறபடியென்றும், அடியவருள்ளத்தில் வாஸம் கிடைத்துவிட்டால் பிறகு திவ்யதேசங்களில் விருப்பமும் எம்பெருமானுக்கு மட்டமாய்விடுகிறதென்றும், ஆனாலும் இந்தத் திருப்பதிகளில் வாஸம் பண்ணினத்தாலே யன்றோ நாம் அடியவருள்ளத்தில் வாஸம் பெற்றது' என்று அத்தேசம் தனக்குப்பண்ணின உபகாரத்தை நினைத்து, பின்னையும் அத் திவ்யதேசங்களில் விருப்பம் செல்லாநின்றது என்றும் ஸம்ப்ரதாயார்த்தஸாரம் குறிக்கொள்ளவுரியது.) ஸாத்யஹ்ருதிஸ்தனுயும்-ஸாத்யமான [பலமான] ஹ்ருதயவாஸம் லபித்திருக்கச் செய்தேயும் என்றபடி. ஸாதனம் ஒருக்கடுக்கும் க்ருதஜ்ஞதா—இந்த ஹ்ருதய வாஸத்திற்கு ஸாதனமாயிருந்த (திருக்கடித்தானத்) திருப்பதியில் ஹ்ருதயத்திற் போல அநுராகங்கொண்டு வர்த்திக்கும்படியான க்ருதஜ்ஞதை என்றபடி. கடித்தானம் என்பதற்கு மணத்தை யுடைத்தான ஸ்தானமென்று பொருளாகையாலே அதற்கு இணங்க (மூலத்தில்) "க்ருதஜ்ஞதாகந்தம்" எனப்பட்டது. ... (175)

(மூ.) 176 அவகாஹித்தாரை அநந்யார்ஹமாக்கும் நாயகலக்ஷணம் வளம்புகழூ ரிலே குட்டமிடும்.

[குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூரில் விளங்கும் குணம் கூறுவது]

(வ.) 176. **அவகாஹித்தாரை**—* முனைவன் மூவுலகாளியப்பன் திருவருள் மூழ்கினளே * என்னும்படி தன்ப்ரஸாதத்தில் ஆழ்ந்தவர்களை,

அநந்யார்ஹமாக்கும் நாயக லக்ஷணம்—* அருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சிலள் * என்றும் * திருப்புலியூர்ப் புகழன்றி மற்று பரவாளிவள் நின்றிராப்பகல் * என்றும் சொல்லும்படி அநந்யார்ஹமாக்குமதாய், * கருமாணிக்கமலைமேல் மணித்தடந் தாமரைக் காடுகள்போல் * என்பது முதலான பாசுரங்களாற் சொன்ன அவயவ சோபை ஆபரணசோபை முதலான நாயக லக்ஷணமானது.

வளம்புகழூரிலே குட்டமிடும்—* திருப்புலியூர்வளம்—புகழும் * என்று இவர் கொண்டாடும்படியான குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூரில் பூர்ணமாயிருக்கும். (176)

(தா.) 176. தன் ப்ரஸாதஸாகரத்திலே மூழ்கினவர்களை மற்றொருவர்க் ஆகாத படி யீடுபடுத்துமதான அவயவ சோபை ஆபரண சோபை முதலான நாய லக்ஷணம் குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூரில் பூர்ணமாயிருக்கும். [* கருமாணிக் மலையென்னும் பதிகத்தின் சுவையறிக.] ... ... (17

(மூ.) 177. போக்யபாகத்வரை தெளிந்த சந்தைக்கு முன்னில் மூன்றிலும் ப்ரகட

[திருப்புளிங்குடி, வரகுணமங்கை, ஸ்ரீவைகுண்டம் என்ற மூன்று திருப்பதிகளிலும் விளங்கும் குணம் கூறுதல்]

(ப.) 177. போக்ய பாக த்வரை—பசி கனத்தவன் அன்னம் பக்குவமா தற்கு முன்னே பதற்றத்தாலே அணுகிவந்து நிற்பதுமிருப்பதும் கிடப்பதுமா பதறுமாபோலே, போக்ய பூதரான ஆழ்வார்க்குப் பரமபக்தியாகிற பரிபாகம் பிற மளவும் எம்பெருமானுக்குண்டான பதற்றம்.

தெளிந்த சந்தைக்கு முன்னில் மூன்றிலும் ப்ரகடம்—* தெளிந்த வென்சிந் யகங்கழியாதே * என்கிற சந்தைக்கு முன்சொன்ன * புளிங்குடிக் கிடந்து வரகு மங்கை யிருந்து வைகுந்தத் துண்ணின்று * என்று, கிடப்பது இருப்பது நிற்பது திருப்புளிங்குடி, வரகுணமங்கை, ஸ்ரீவைகுண்டம் ஆகிற திருப்பதிகள் மூன்றி விளங்கக்காணலாம். ... ... (17

(தா.) 177. உலகில் கனத்த பசியை யுடையவன் அன்னம் பக்குவம தற்கு முன்னே பதற்றத்தினால் அதன் அருகே வந்து கிடப்பது இருப்பது நிற் மாப்போலே, போக்யபூதரான ஆழ்வார்க்குப் பரமபக்தியாகிற பாகம் பிறக்குமள அநுபோக்தாவான எம்பெருமானுக் குண்டான பதற்றம் திருப்புளிங்குடியி வரகுணமங்கையிலும் ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலும் விளங்கும். [இம்மூன்று திருப்பதி லும் நின்றுமிருந்தும் கிடந்தும் போருவதற்கு இதுவே கருத்து என்கை] .. (1

(மூ.) 178. போகத்தில் தட்டுமாறுஞ் சீலம் காட்கரையிலே கரையழிக்கும்.

[திருக்காட்கரையில் விளங்கும் குணம் கூறுதல்]

(ப.) 178. போகத்தில் தட்டுமாறும் சீலம்—கீழ்ச்சொன்னபடி போக்யர ஆழ்வாருடனே கலந்து பரிமாறுமிடத்தில் * வாரிக்கொண்டு உன்னை விழுங்கு காணிலென்று ஆர்வுற்ற வென்னையொழிய என்னில் முன்னம் பாரித் தானென்னை முற்றப் பருகினான். காரொக்குங் காட்கரையப்பன் கடியனே * னும்படி மாறுபடிப் பரிமாறும் சீல குணமானது.

காட்கரையிலே கரையழிக்கும்—* திருக்காட்கரை மருவிய மாயன் தன் மா நினைதொறே—உருகுமால் நெஞ்சம் * என்று உருகிப்பேசின திருக்காட்கரைய கரையழியப் பெருகும். .... (1

(தா.) 178. இப்படி போக்யபூதரான ஆழ்வாருடனே கலந்து பரி மிடத்தில் "ஆட்கொள்வானொத்து என்னுயிருண்ட மாயன்" என்றும், "வ கொண்டுன்னை விழுங்குவன் காணிலென்று ஆர்வுற்ற என்னை யொழிய என் முன்னம் பாரித்துத் தானென்னை முற்றப் பருகினான், காரொக்கும் காட்கரையப்

கடியனே ' என்றும் சொல்லும்படி அத்தலை இத்தலையாய் சேஷசேஷி ாவப் மாருடிப் பரிமாறும் சீலகுணம் திருக்காட்கரையில் கரையழியப் பெருகும் [* உருகு மால் நெஞ்சமென்கிற பதிகம் காண்க] .. .. (178)

(மு) 179. மஹாத்மாக்கள் விரஹம் ஸஹியாத மார்த்தவம் வளத்திருவளத்தே கூடு பூரிக்கும்.

[திருமூழிக்களத்தில் விளங்கும் குணம் கூறுதல்]

(ப) 179. மஹாத்மாக்கள் விரஹம் ஸஹியாத மார்தவம்—ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் * ஸக்ருத் த்வாதாகார விலோகநாசயா த்ருணீ க்ருதா நுத்தம புக்தி முக்திபி:, மஹாத்மபி: * என்று சொல்லப்பட்ட மஹாத்மாக்களின் பிரிவைப் பொறுமலிருக்கை யாகிற ஸௌகுமார்ய குணம் * தமரோடங் குறைவார்க்கு * என்னும்படியே திரு மூழிக்களத்திலே ஸம்ருத்தமா யிருக்கும். .... — .. (179)

(நா.) 179. பாகவதர்களை க்ஷணகாலமும் விட்டுப்பிரிந்திருக்கமாட்டாமை யாகிற ஸௌகுமார்யம் திருமூழிக்களத்தில் பூர்ணம். [* எங்கானலகங்கழிவாயில், * தமரோடங்குறைவார்க்கு * என்ற பாசுரம் உயிரானது.] ... ... (179)

(மு) 180. பிரிந்த துன்பக்கடல்கடத்தும் விஷ்ணுபோதாந்ருசம்ஸ்யம் நாவாயிலே நிழலெழும்.

[திருநாவாயில் விளங்கும் குணம் கூறுதல்]

(ப.) பிரிந்த துன்பக்கடல் கடத்தும்—திருநாவாய்ப் பதிகமாகிய * அறுக்கும் வினைப்பதிகத்திற்குக் கீழ்ப்பதிகமாகிய * எங்கானலகங்கழிவாய் * என்னும் பதிகத்தில் நடந்த விச்லேஷவ்யஸனமாகிற துன்பக்கடலைக் கடத்துவிக்கின்ற,

விஷ்ணுபோத ஆந்ருசம்ஸ்யம்—* விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம் * என்று நாவாயாக [படகாக] ச்சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானுடைய க்ருபா குணமானது,

நாவாயிலே நிழலெழும்—திருநாவாயிலே விளங்கும் ... (180)

(நா.) 180. மேன்மேலும் ஆள்விட வேண்டும்படி தன்னைப் பிரிகையால் வந்த துக்க ஸாகரத்தைக் கடத்தும் விஷ்ணுபோதமான அவனுடைய பரமக்ருபை திருநாவாயிலே ஊரின் பெயர்கொண்டே அறியக்கிடக்கும் [நாவா யென்பதற்குப் படகு என்றன்றோ பொருள்.] ... ... (180)

(மு.) 181. சரண்யமுகுந்தத்வம் உத்பலாவதகத்திலே ப்ரஸித்தம்.

[திருக்கண்ணபுரத்தில் விளங்கும் குணம் கூறுதல்]

(ப.) 181. சரண்ய முகுந்தத்வம்—* சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான் * என்கிற பாசுரப்படியே சரண்யனுடைய மோக்ஷ ப்ரதத்வமாகிற மஹாகுணமானது,

உத்பலாவதகத்திலே ப்ரஸித்தம்—உத்பலாவதகமென்கிற விமானத்தில் நிற்கிற நிலையிலே [திருக்கண்ணபுரத்திலே] ப்ரஸித்தமாயிருக்கும். .... (181)

(தா.) 181. திருக்கண்ணபுரத்தில் சரண்யனுடைய முக்திபூமிப்ரதத்வ[ம்] விளங்கும். [* மாலை நண்ணியில் * மரணமானல் வைகுந்தங் கொடுக்கும்பிரா[ன்] என்ற பாசுரம் உயிரானது] .... (181)

(மூ.) 182. மார்க்கபந்துசைத்யம் மோஹனத்தே மடுவிடும்.

[திருமோகூரில் விளங்கும் குணம் கூறுதல்]

(ப.) 182. மார்க்கபந்து சைத்யம்—அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திற்குத் துணை[வ]னாகக் கொள்ளப்பட்டு வழித்துணையான காளமேகப் பெருமாளுடைய ஸாம்ஸாரி[க] ஸகல தாபஹரத்வமாகிற குணமானது,

மோஹநத்தே மடுவிடும்—மோஹநக்ஷேத்ரமாகிய திருமோகூரிலே நிறைந்[து] நிலைபெற்றிருக்கும். ... ... (182)

(தா.) 182. திருமோகூரில், வழித்துணைவனை எம்பெருமானுடைய சீ[த]ளத்வம் என்னும் குணம் விளங்கும். (இவ்வூர்த் திருப்பதிகமான * தாளதாமரை[]யில், "தயரதன் பெற்ற மரதகமணித்தடம்" என்றும் * அவனடி நிழல் தடம் * என்[று]முள்ள பாசுரங்கள் உயிரானவை. தேவர்களுக்கு அமுதமளிக்கும் ஸமயத்தி[ல்] அசுரர்களை மோஹிப்பித்த அபதானத்தோடே ஸேவை ஸாதிக்கும் இத்தலத்திற்[கு] மோஹனக்ஷேத்திரமென்று புராண ப்ரஸித்தி. மோகூரென்பது தமிழ் வழக்கு.)

(மூ.) 183. ஸஸைந்யபுத்ரசிஷ்ய ஸாத்யஸித்தபூஸுரார்ச்சனத்துக்கு
முகநாபி பாதங்களை த்வாரத்ரயத்தாலே காட்டும் ஸாம்யம்
அநந்தசயநத்திலே வ்யக்தம்.

[திருவனந்தபுரத்தில் விளங்கும் குணம் கூறுதல்]

[ஸஸைந்ய ஸாத்ய அர்ச்சநத்துக்கு முகத்தைக் காட்டும், ஸபுத்ர ஸித்[த] அர்ச்சநத்துக்கு நாபியைக்காட்டும், ஸசிஷ்யபூஸுர அர்ச்சநத்துக்கு பாதத்தை[க்] காட்டும் என்று பிரிந்து யோஜிப்பது]

(ப.) 183. ஸஸைந்ய ஸாத்ய அர்ச்சநத்துக்கு முகத்தை—* அனந்தபுரத்[து] அமரர் கோனர்ச்சிக்கின்று அங்கு அகப்பணி செய்வர் விண்ணோர் * என்ற பாசுரத்தில் 'அமரர்கோன்' என்று ஸேனை முதலியாராகிற நித்யஸூரித்தலைவர் வந்[து] அர்ச்சிக்கின்றமை சொல்லுகையாலே, தம்முடைய ஸேனைகளோடு கூடினவராயு[ம்] * யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா: * என்று ஸாத்யராயும் சொல்லப்பட்[ட] ஸேநாபதியாழ்வானுடைய அர்ச்சனைக்காகத் திருமுகமண்டலத்தையும்,

ஸபுத்ரஸித்த அர்ச்சநத்துக்கு நாபியை—* அமரராய்த் திரிகின்றார்கட்கு ஆதிசே[ர்] அனந்தபுரத்து * என்று பிரமன் தன்னுடைய புத்திரர்களான அமரர்களோடு வந்[து] சேர்வதாகச் சொல்லுகையாலே ஸபுத்ரனும், ஸித்தகோடியில் சேர்ந்தவனுமான பிரமனுடைய அர்ச்சனைக்காகத் திருநாபியையும்,

ஸசிஷ்ய பூஸுர அர்ச்சநத்துக்குப் பாதத்தை—* படமுடையரவிற் பள்ளி பயின்[ற]வன் பாதங்காண நடமினோ நமர்களுள்ளீர் * என்று இவருபதேசம் கேட்ட சிஷ்ய[ர்]களோடே கூடின நிலத்தேவர்களின் அர்ச்சனைக்காகத் திருவடியையும், [ஆக முகநாபி பாதங்களை]

த்வாரத்ரயத்தாலே காட்டும் ஸாம்யம்—திருவாசல்கள் மூன்றினாலும் காட்டுகிற ஸாம்ய குணம் [அதாவது, நித்யஸூரிகள், ப்ரஹ்மாதி தேவர்கள் இந்நிலத்தவர்கள் என்று வாசிபாராத ஸாம்யகுணமானது],

அனந்தசயனத்திலே வ்யக்தம்—திருவனந்தபுரத்தில் கண்வளருகிற ப்ரகாரத்திலே வ்யக்தமாயிருக்கும். ... ... (183)

(தா.) 183. அனந்தசயனத்தில், நித்யஸூரிகள் ஸம்ஸாரிகளென்று வாசி பாராத ஸாம்யகுணம் விளங்கும். இத்தலம் திருமுகமும் திருநாபியும் திருவடிகளுமாகிற இவற்றைத் திருவாசல் மூன்றினால் காட்டும் தலமாகும். இத் திருப்பதியில் மூன்று வகைப்பட்ட அதிகாரிகள் வந்து பணிவதாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்திருக்கிறார். எங்ஙனே யென்னில்; "அனந்தபுரத்து, அமரர்கோன் அர்ச்சிக்கின்று அங்ககப்பணி செய்வர் விண்ணோர்" என்ற பாசுரத்தினால் நித்யஸூரிகளில் தலைவரான ஸேனைமுதலியார் வந்து அர்ச்சிக்கின்றாரென்பது சொல்லப்பட்டது; அவர்க்காகத் திருமுகமண்டல வாசல், அந்தப்பாசுரத்திலேயே "அமரராய்த் திரிகின்றார்கட்கு ஆதி" என்கையாலே பிரமன் முதலான தேவர்களும் வந்து அர்ச்சிக்கின்றாரென்பது காட்டப்பட்டது. அவர்கட்காகத் திருநாபிக்கமலவாசல். "படமுடையரவில் பள்ளிபயின்றவன் பாதங்காண நடமினோ நமர்களுள்ளீர்" என்று இவ்வுலகத்தவர்கட்கும் ப்ராப்யமென்பது சொல்லப்பட்டது. இவர்கட்காகத் திருவடிவாசல்; * பாதங்காண நடப்பார்க்குப் பாதவாசல். உந்திமேல் வந்துதித்த நான்முகனுக்கு நாபிவாசல். முகம் நோக்கிப் பேசுமவனான ஸேனாபதியாழ்வானுக்குத் திருமுக வாசல்—என்கிற பொருத்தமும் உணர்க.] ... ... (183)

(மூ.) 184. மோக்ஷதாநத்தில் ப்ரணத பாரதந்த்ர்யம் வளம்மிக்க நதியிலே கரைபுரளும்.

[திருவாட்டாற்றில் விளங்கும் குணம் கூறுதல்]

(ப.) 184. மோக்ஷதானத்தில் ப்ரணத பாரதந்த்ர்யம்—* ஆழியானருள் தருவானமைகின்றான் அது நமது விதிவகையே * என்றும் * இன்று விண்ணுலகந் தருவானாய் விரைகின்றான் விதிவகையே * என்றும் சொல்லும்படி, எம்பெருமான் மோக்ஷப்ரதானம் பண்ணுமளவில் அவர்கள் விதிக்கிறபடி செய்வானாய் நிற்கிற ஆச்ரித பாரதந்திரிய குணமானது * மண்ணுலகில் வளம்மிக்க வாட்டாற்றான் * என்று வளம்மிக்க நதியாகச் சொல்லப்பட்ட திருவாட்டாற்றிலே கரையழியப் பெருகும்.

(தா.) 184. திருவாட்டாற்றில், கீழே விவரித்தபடி ஸர்வஸமனான எம்பெருமான் அடியவர்களுக்கு மோக்ஷம் தருமளவில் அவர்கள் விதித்தபடி செய்வானாய் நிற்கிற ஆச்ரித பாரதந்திரியம் என்னும் குணம் விளங்கும் [அருள்பெறுவாரடியாரில் * ஆழியானருள் தருவானமைகின்றான் அது நமது விதிவகையே * இன்று விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் விதிவகையே * என்ற பாசுரங்கள் உயிரானவை.] ... ... (184)

(மூ.) 185. த்யாஜ்யதேஹவ்யாமோஹம் மருள்கள்கடியும்
மயல்மிகு பொழிலிலே நழைக்கும்.

[திருமாலிருஞ்சோலையில் திகழும் திருக்குணம் கூறுதல்]

(ப.) 185. த்யாஜ்ய தேஹவ்யாமோஹம்—முமுக்ஷுக்களுக்கு த்யாஜ்யமான தேஹத்தில் எம்பெருமானுக்குண்டான வியாமோஹம் [அதாவது, * மங்கவொட்

டுன் மாமாயை * என்று கால்கட்டி விடுவித்துக்கொள்ள வேண்டும்படி அவனுக்குண்டான வ்யாமோஹமானது],

மருள்கள்கடியும் மயல்மிகு பொழிலிலே தழைக்கும்— * மருள்கள் கடியும் மணிமலை திருமாலிருஞ்சோலை மலையே * மயல்மிகுபொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை * என்னப்பட்ட தெற்குத் திருமலையிலே ஸம்ருத்தம். .... (185)

(தா.) 185. திருமாலிருஞ்சோலையில், மஹிஷியின் உச்சிஷ்டத்தை விரும்பும் ராஜகுமாரனைப் போலே முமுக்ஷுக்களுக்கு த்யாஜ்யமான தேஹத்திலே எம்பெருமானுக்குண்டான வ்யாமோஹசாலித்வம் விளங்கும். "திருமாலிருஞ்சோலை வஞ்சக் கள்வன் மாமாயன்" என்கிறபடியே வஞ்சக் கள்வனாய் * நெஞ்சுமுயிரு முள்கலந்தவனாய், 'மாயவாக்கை யிதனுள் புக்கு" என்கிறபடியே தேஹதோஷம் பாராமல் உள்ளே புகுந்தவனாய், "திருமாலிருஞ்சோலை மலையே திருப்பாற்கடலே என் தலையே" என்ற பாசுரத்தின்படியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இதில் [தேஹத்தில்] ஏகதேசத்திலே பண்ணி "மங்கவொட்டு உன் மாமாயை" என்று கால்கட்டி விடுவிக்க வேண்டும்படி அவனுக்குண்டான வ்யாமோஹம் "த்யாஜ்யதேஹ வ்யாமோஹம்" என்கிற பதத்தினால் காட்டப்பட்டது. இது திருமாலிருஞ்சோலையில் விளங்கும் .... (185)

(மூ.) 186. **அங்கீகரிக்க அவகாசம் பார்க்கும் ஸ்வாமித்வம் பெருநகரிலே பேர்பெற்றது.**

[திருப்பேர் நகரில் விளங்கும் குணம் கூறித் தலைக்கட்டுதல்]

(ப.) 186. **அங்கீகரிக்க அவகாசம் பார்க்கும் ஸ்வாமித்வம்**—தம்மை யங்கீகரிக்கைக்குடலான ஸுக்ருதலேசமில்லாதாரையும் மடிமாங்காயிடுமாபோலே 'என்னூரைச் சொன்னாய், என் பேரைச் சொன்னாய்' என்றாற்போன்ற அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களை யேறிட்டும் அங்கீகரிக்கைக்கு இடம் பார்க்குமவனுடைய ஸ்வாமித்வகுணம் * திருமாலிருஞ் சோலைமலை யென்றேன் என்னத் திருமால்வந்து என்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான் * என்னும்படியே திருப்பேர்நகரில் பெருமைபெற்றது. (186)

(தா.) 186. (அப்பக்குடத்தான் ஸந்நிதி யென்கிற) திருப்பேர் நகரில் தம்மை அங்கீகரிக்கைக் குடலான ஸுக்ருத லேசமில்லாதாரையும் மடிமாங்காயிடுமாபோலே 'என்னூரைச் சொன்னாய்' 'என் பேரைச்சொன்னாய்' என்றாற்போன்ற அஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களை ஆரோபித்தும் அங்கீகரிக்கைக்கு இடம்பார்க்குமவனுடைய ஸ்வாமித்வம் விளங்கும். ["திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேன், என்னத் திருமால் வந்து என்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்" என்ற பாசுரத்தில் நோக்கு.]

(மூ.) 187. **இவற்றில் ப்ராவண்யம் இவன்பரமேயென்னவுண்டாய் ஷோடசகலாபூர்ணமான சந்த்ரமண்டலம்போலே பதினாறு திருநக்ஷத்ரம் நிரம்பினவாறே தேவபோக்யமானவதில் அம்ருதம் போலன்றிக்கே என்னைத் தமிழரிசைகாரர் முதற்பத்தர் வானவரென்னம்மான்பார்பரவென்னும்படி ஸேச்வரவிபூதி போக்யமான பாலோடமுதன்ன மென்மொழி முகஞ்செய்தது.**

[இத்திருப்பதிகளில் ப்ராவண்யம் ஆழ்வார்க்கு உண்டானது எப்போது? இவர் தாம் ஸ்ரீஸூக்தி யருளிச்செய்யத் தொடங்கினது எத்தனை பிராயத்திலே? இவரது ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு போக்தாக்கள் யாவர்? போக்யதை யிருக்கும்படி யாது? என்னும் வினக்களுக்கு விடையிறுத்தல்]

(ப.) 187. இவற்றில் ப்ராவண்யம்—கீழ்க்கூறிய திவ்யதேசங்களில் ஊற்றம்,

இவள்பரமே என்ன வுண்டாய்—* முலேயோ முழுமுற்றும் போந்தில... .... பெருமான் மலேயோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்றவாசகம் இவள்பரமே * (திருவிருத்தம்—61) என்னும்படி பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே யுண்டாய்,

ஷோடசகலா பூர்ணமான சந்த்ர மண்டலம் போலே—பதினறு கலேகளும் நிரம்பின சந்திர மண்டலம் போலே,

பதினறு திருநக்ஷத்ரம் நிரம்பினவாறே—பதினறு பிராயம் நிரம்பினவளவிலே,

தேவபோக்யமான அதில் அம்ருதம் போலன்றிக்கே—தேவர்களுக்குமட்டும் போக்யமானதுபற்றி போக்தாக்களின் நியமத்தையுடைத்தான அந்த சந்திரமண்டலத்திலமிருதம்போலல்லாமல்,

என்னு—* என்னுவிலின் கவி * என்றும்,

தமிழர் இசைகாரர்—* பாலேய்தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவுமாயிரம் * என்றும்,

முதற் பத்தர்—* தூமுதற் பத்தர்க்குத் தான் தன்னைச் சொன்ன * என்றும்,

வானவர்—*கேட்டு ஆரார்வானவர்கள் செவிக்கினியசெஞ்சொல்லே* என்றும்,

என்னம்மான்—* பண்ணர் பாடலின்கவிகள் யானுய்த் தன்னைத்தான் பாடித் தென்னுவென்னு மென்னம்மான் திருமாலிருஞ் சோலேயானே * என்றும்,

பார்பரவு என்னும்படி—* பார்பரவின்கவிபாடும் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே,

ஸேச்வர விபூதி போக்யமான—தாம் பிறர் என்கிற வாசியும், ஸூரிகள் ஸம்ஸாரிகளென்கிற வாசியும், ஈசேசிதவ்ய விபாபகமுமில்லாமல் ஈச்வரனேடுகூட உபய விபூதியும் புஜிக்கைக்கு யோக்யமாய்,

பாலோடமுதன்ன மென்மொழி—* பாலோடமுதன்னவாயிரம் * அமுதமென் மொழி * என்கிறபடியே பாலும் அமுதமும் கலந்தாற்போலேயிருக்கிற ம்ருதுவான சொல் தொடர்,

முகஞ்செய்தது—இவர் திருமுகத்தினின்று வெளிவந்ததாயிற்று. ... (187)

(தா.) 187. (இத்திருப்பதிகளில் ப்ராவண்யம் ஆழ்வார்க்கு உண்டானது எப்போது? இவர்தாம் ஸ்ரீஸூக்தி யருளிச்செய்யத் தொடங்கினது எத்தனை பிராயத்திலே? இவர் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு போக்தாக்கள் யார் யார்? போக்யதை யிருக்கும்படி யாது? என்னும் வினக்களுக்கு விடையிறுத்தல்.) கீழ்க்கூறிய அர்ச்சாவதார ஸ்தலங்களில் ஊற்றம்—பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே [மிக்க இளம்பிராயத்திலே] உண்டாயிற்று. இனி ப்ரபந்தமருளிச்செய்யத் தொடங்கினது பதினறு கலேகளாலும் பரிபூர்ணமான சந்திரமண்டலம் போலே பதினறு திருநக்ஷத்திரம் நிரம்பின பின்பு. அந்த சந்திரமண்டலத்தில் அமிருதம் தேவர்களுக்கே போக்யமானவையாலே

போக்தாக்களில் நியமமுடைத்தாயிருப்பதுபோலன்றிக்கே இதற்கு அநுபோக்தாக்கள் அருளிச்செய்கிற ஆழ்வார் தாமும், கற்பவர்களான ஸம்ஸாரிகளும், கேட்பவர்களான நித்யஸூரிகளும், பாட்டுண்பவனான ஸர்வேச்வரனுமாக உபயவிபூதியும் உபயவிபூதிநாதனும், [முகஞ்செய்தது—முகத்தில் நின்றும் வெளிவந்தது.] (187)

(மூ.) 188. நீர்பால் நெய்யமுதாய் நிரம்பின வேரி நெளிக்குமாபோலே பரபக்த்யாதிமய ஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி நிமிகிற வாய்கரை மிடைந்து மொழிபட்டு அவாவிலந்தாதி யென்று பேர்பெற்றது.

[இங்ஙனே நாம் அவனைக் கவிபாடவேணுமென்று ஆழ்வார் ஸங்கல்பித்திருந்து பாடினாரல்லர் என்று நிருபித்தல்]

(ப.) 188. **நீர் பால் நெய் அமுதாய் நிரம்பின ஏரி நெளிக்குமாபோலே**—நீர் பாலாய், பால் நெய்யாய், நெய் அம்ருதமாய் அத்தாலே நிறைந்ததோர் ஏரி தரிக்க மாட்டாமல் நெளித்து உடையுமாபோலே,

பரபக்த்யாதிமய ஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி நிமிகிற வாய்கரை—எம்பெருமானருளின ஞானம் பரபக்திரூபமாய், அந்த பரபக்தி பரஜ்ஞானமாய், அந்த பரஜ்ஞானம் பரமபக்தியாய், இப்படி நிறைந்த அமுதக்கடலானது * அபரிமிதாச்யுத பக்தி தத்வஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி பரிவாஹ சுபைர் வசோபி: * என்கிற கணக்கிலே ஆச்ரயமழியாமல் பரிவாஹாபேக்ஷை பிறந்து * நிமியும் வாயொடு கண்கள் நீர் மல்க * என்கிறபடியே நெளிகிற வாய் கரையாலே,

மிடைந்து மொழிபட்டு—*மிடைந்த சொல்தொடை * என்கிறபடியே சொற்கள் தான் என்னைக்கொள் என்னைக்கொள் என்று மேல் விழுகையாலே நெருக்கிக் கொண்டு * மொழிபட்டோடுங்கவியமுதம் * என்கிறபடியே ஸ்ரீஸூக்திரூபமாய் வெள்ளமிட்டு,

அவாவிலந்தாதியென்று பேர்பெற்றது—* அவாவிலந்தாதிகளாலிவை யாயிரமும் * என்று பக்தி பலாத்காரத்தாலே பிறந்தவந்தாதியான ஆயிரமென்று நிருபகமாம்படி யாயிற்று. ... ... (188)

(ஸா.) 188. (திருவாய்மொழி அவதரித்த க்ரமம் வெளியிடப்படுகிறது.) நீர் பாலாய், பால் நெய்யாய், நெய் அம்ருதமாய் அத்தாலே நிரம்பின ஓர் ஏரியாக ஆழ்வாரைக் கொள்ளவேண்டும். "மயர்வற மதிநல மருளினன்" என்கிற விடத்தில் கர்மஜ்ஞாநாநுக்ருஹீதையான பக்தியின் ஸ்தானத்திலே பகவத் ப்ரஸாதமாய் அது அடியாகப் பரபக்தி தொடங்கிப் பிறக்கையாலே, ஞானம் முதலிலே பரபக்தி ரூபமாய், பரபக்தியானது பரஜ்ஞாநமாய், பரஜ்ஞாநமானது பரமபக்தியாய் முதிர்ந்த படியை நோக்குங்கால், நீர்பால் நெய்யமுதமாய் நிரம்பின ஏரியாகவே ஆழ்வார் கொள்ளத் தகுந்தவராவர். [நீரின் ஸ்தானத்தில் ஞானம்; பாலின் ஸ்தானத்தில் பரபக்தி; நெய்யின் ஸ்தானத்தில் பரஜ்ஞானம்; அமுதின் ஸ்தானத்திலே பரமபக்தி என்று காண்க.] நிரம்பின ஏரி தரித்திருக்கமாட்டாமல் நெளித்து உடைந்துபோம்; அதுபோலவே ஆழ்வாராகிற ஏரியும் உடையத்தொடங்கிற்று. ஆச்ரயம் அழியாமைக்காகப் பரீவாஹாபேக்ஷை பிறந்து வாய்கரை நெளியத்தொடங்கி, அங்ஙனம் நெளிகிற வாய் கரையாலே அருளிச்செயல் அவதரிக்க ஆரம்பித்து, சொற்களா

ணவை நாம் இங்குத்தைக்குக் கிஞ்சித்கரித்தோமாக வேணுமென்று, என்னைக் கொள் என்னைக்கொள் என்று மேல் விழுகையாலே "மிடைந்த சொல் தொடையாயிரம்" என்று ஆழ்வார் தாமே அருளிச் செய்யும்படியாகி உள்ளே தேங்கியிருக்கின்ற அம்ருதவெள்ளமே ஸ்ரீஸூக்தி ரூபமாகப் பெருக்காறெடுத்து இங்ஙனம் பரபக்தி முதலிய மூன்று நிலைமையைப்பெற்ற பக்தியினால் தூண்டப்பட்டுத் திருவாய்மொழி அவதரித்ததென்பது "அவாவிலந்தாதிகளால் இவையாயிரமும்" என்ற பாசுரத்தினால் விளங்கும். ஆகவே பக்திபலாத்காரத்தாலே பிறந்த அந்தாதியான ஆயிரமென்று நிருபகமாம்படியாயிற்று. (இத்தால் ஆழ்வார் தாம் அவனைக் கவி பாடவேணுமென்று ஸங்கல்பித்திருந்து பாடினாரல்லர்; பக்தி பலாத்காரத்தாலே அவதரித்த தத்தனை என்று நிரூபித்ததாயிற்று.) ... ... (188)

(மூ.) 189. மனஞ்செய் எல்லையில் ஞான வின்பத்தை நின்மலமாக வைத்தவர் ஞானப்பிரானை ஞானத்துவைம்மி னென்றவிது, தத்வவிவேக நித்யத்வா நித்யத்வ நியந்த்ருத்வ ஸௌலப்ய ஸாம்யாஹங்கார இந்த்ரிய தோஷபல மநஃப்ராதாந்ய கரணநியமந ஸுக்ருதிபேத தேவாஸுர விபாக விபூதியோக விச்வரூப தர்சந ஸாங்கபக்தி ப்ரபத்தி த்வைவித்யாதிகளாலே அன்றோதிய கீதாஸமமென்னும்.

[திருவாய்மொழி கீதோபநிஷத்தோடொக்குமென்று பொருளொற்றுமைகளினால் நிரூபித்தல்]

(ப.) 189. மனஞ்செய் எல்லையில் ஞானவின்பத்தை நின்மலமாக வைத்தவர்— * நினைந்த வெல்லாப் பொருள்களுக்கும் வித்தாய் முதலிற் சிதையாமே மனஞ்செய் ஞானத்துன் பெருமை * என்றும், * எல்லையில் ஞானத்தன் * என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே அபரிச்சேத்யமான ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானத்தையுடையவனாய், * சூழ்ந்த தனிற் பெரிய சுடர் ஞானவின்பம் * என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாயிருக்கிற ஸ்வரூபத்தையுடையனான ஸர்வேச்வரனை * யானெனதாவி யுள்ளே நிறைந்த ஞானமூர்த்தியாயை நின்மலமாக வைத்து * என்கிறபடியே ஸாக்ஷாத்கரித்த வாழ்வார்,

ஞானப்பிரானை ஞானத்து வைம்மின்என்ற விது— * இருங்கற்பகஞ் சேர் வானத்தவர்க்கு மல்லாதவர்க்கும் மற்றெல்லாயவர்க்கும் ஞானப்பிரானை யல்லாலில்லை நான் கண்ட நல்லதுவே * என்று முதற் பிரபந்தமான திருவிருத்தத்திலருளிச் செய்த விஷயத்தை உபாயமாகப் பற்றச் சொல்லுகிறவளவில் * திருக்குருகூரதனை உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின் உம்மையுய்யக்கொண்டு போகுறில் * என்று ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து உபதேசித்த இப்பிரபந்தம், (இந்த வாக்யங்களிலெடுத்த சந்தைகளெல்லாம் ஞானம் பொலிந்திருக்குமழகு காண்க; திருவாய்மொழி கேவலம் பக்தி சாஸ்த்ரமேயன்று, தத்வஜ்ஞாந ஸாதந சாஸ்திரமுமென்று காட்டுதற்காக)

அன்றோதிய கீதாஸமமென்னும்— * மாயனன்றோதிய வாக்கு * என்கிற கீதையோடொக்கச் சொல்லப்படும்; (எதனாலேயென்னில்;)

தத்வவிவேக .... ஸாங்கபக்திப்ரபத்தித்வைவித்யாதிகளாலே;—தத்வவிவேக—பரமாத்மாவிற்காட்டில் ஜீவாத்மாவுக்குண்டான பேதம். ஜீவாத்மாக்களுக்குள் பரஸ்பர பேதம், சேதநாசேதநபேதம் ஆகிற தத்வவிவேகமென்ன,

நித்யத்வ அநித்யத்வ—ஆத்மாவின் நித்யத்வமும் தேஹத்தின் அநித்யத்வமுமென்ன,

நியந்த்ருத்வ—ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் நடத்திக்கொண்டு போருகையாகிற நியாமகத்வமென்ன,

ஸௌலப்ய—பக்தர்களின் நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்கையும் அவதாரங்கள் பண்ணி எளியனாகையு மாகிற ஸௌலப்யமென்ன,

ஸாம்ய—ஆச்ரயிக்குமளவில் எல்லார்க்கும் ஸமனாயிருக்கை யென்ன,

அஹங்கார தோஷ—அஹங்காரத்தினுடைய தோஷ மென்ன,

இந்த்ரியபல—இந்த்ரியங்களின் ப்ராபல்ய மென்ன,

மநःப்ராதாந்ய—மற்றை யிந்த்ரியங்களிற் காட்டில் மநஸ்ஸினுடைய ப்ராதாந்யமென்ன,

கரண நியமந—கரணக்ராமங்களை யடக்குவதென்ன,

ஸுக்ருதிபேத—* சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந * என்று ஸுக்ருதிகளின் பேதமென்ன,

தேவாஸுர விபாக—தேவப்ரக்ருதிகளையும் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளையும் பிரித்துக் காட்டுகையென்ன,

விபூதி யோக—ஐச்வர்யப்பரப்பென்ன,

விச்வரூபதர்சந—விச்வரூபக் காட்சியென்ன,

ஸாங்க பக்தி—அங்கங்களோடு கூடின பக்தி யென்ன.

ப்ரபத்தித்வைவித்ய—அங்கப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி என்கிற ப்ரபத்தியின் இரண்டு பாகுபாடுகளென்ன,

ஆதிகளாலே—மற்றும் அவதார ரஹஸ்ய வைபவம் முதலானவை யென்ன, ஆகிய இவற்றாலே,

(அன்றோதிய **கீதாஸமமென்னும்**)

[மேலே குறித்த விஷயங்களுக்குச் சார்பாக *கீதாச்லோகங்களும் திருவாய்மொழிச் சந்தைகளும்* விரிவுரையில் காணத்தக்கன.] ... ... (189)

(தா.) 189. (*திருவாய்மொழியின் பொருள்களை இனி விரிவாக வெளியிடத் திருவுள்ளம்பற்றி முந்துறமுன்னம்—பகவத் தத்வத்தைக் கையிலங்கு நெல்லிக் கனியாக ஸாக்ஷாத்கரித்த ஆழ்வார் ஸம்ஸாரிகளுக்கு உஜ்ஜீவனமான அர்த்த விசேஷங்களை உபதேசம் பண்ணினதான இத்திருவாய்மொழியானது ப்ரதிபாத்யங்களான அர்த்தங்களின் ஸாம்யத்தாலே கீதோபநிஷத்துக்கு ஸமமாகச் சொல்லப்படுமென்கிறது.*) ஜீவாத்மாக்களுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் பேதம், ஜீவர்களுக்குள் பரஸ்பர பேதம், அசித்திற்காட்டில் சித்துக்குண்டானவாசி, ஆத்மாக்களின் நித்யத்வம் தேஹங்களின் அநித்யத்வம், ஸர்வேச்வரனுடைய நியாமகத்வம் [அதாவது ஸகலப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் பண்ணுவித்தல்], அவனுடைய ஸௌலப்யம், ஆச்ரயிக்குமிடத்தில் ஸர்வஸமனாயிருக்குந் தன்மை. அஹங்கார தோஷம், இந்த்ரியப்ராபல்யம், மநஸ்ஸினுடைய ப்ராதாந்யம், மநோவாக்காயங்களை அடக்கவேண்டியதன் அவசியம், நால்வகைப்பட்ட ஸுக்ருதிகளின் பேதம், தேவாஸுரவிபாகம், விபூதியோகம், விச்வரூபதர்சனம் ஸாங்கபக்தி, அங்கப்ரபத்தி

ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திகளாகிற இரண்டுவகையான ப்ரபத்தி ஆகிய இவை கீதையில் ஆங்காங்கு ச்லோகங்களினால் சொல்லப்பட்டிருப்பதுபோல, திருவாய்மொழியிலும் ஆங்காங்குப் பல பாசுரங்களினால் சொல்லப்பட்டிருக்கையாலே இந்த அர்த்தஸாம்யத்தைக்கொண்டு கீதையோடொக்கச் சொல்லப்படும் திருவாய்மொழி. ... (189)

(மூ.) 190. அது தத்வோபதேசம்; இது தத்வதர்சி வசநம்.

[கீதையிற் காட்டில் திருவாய்மொழிக்குண்டான ஏற்றம் கூறுதல்]

(ப.) 190. அது தத்வோபதேசம்—அந்த கீதையானது * தத்வமேகோ மஹாயோகீ ஹரிர் நாராயண: பர: * என்று தத்வமாகச் சொல்லப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் தானே உபதேசித்தது;

இது தத்வதர்சிவசநம்—இத்திருவாய்மொழியோ வென்னில், * தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா, உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ் தத்வதர்சிந: * என்று அந்த கீதையில்தானே கொண்டாடப்பட்ட தத்வதர்சிகளில் தலைவரான ஆழ்வாருடைய அருளிச்செயல், [தன் பெருமையைத் தானே சொல்லப்பிறந்த கீதையிற் காட்டில் திருவாய்மொழிக்குண்டான ஏற்றும் இதனால் விளங்கும்.] ... ... — (190)

(தா.) 190. (கீதையோடு திருவாய்மொழிக்குண்டான ஸாம்யம் சொல்லிற்று கீழ்; கீதையிற் காட்டில் மேன்மை இனிப் பல ஹேதுக்களால் மூதலிக்கப்படுகிறது. முதலில் வக்த்ரு வைலக்ஷண்யத்தாலுண்டான ஏற்றம் நிரூபிக்கப்படுகிறது) ஸாக்ஷாத் தத்வமான எம்பெருமான் தானே சொன்னது கீதை; அத் தத்துவத்தை உள்ளபடி கண்ட ஆழ்வாரருளிச் செய்தது திருவாய்மொழி. [கீதையில் *தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந* என்கிற ச்லோகத்தில் தத்வதர்சிகளின் உபதேசத்தை எம்பெருமான் தானே புகழ்ந்து கூறியுள்ளதனால் தத்வதர்சிகளில் தலைவரான ஆழ்வாருடைய திருவாக்கே மிகச் சிறந்ததென்பது நிர்விவாதமென்க.] ... ... (190)

(மூ.) 191. அது ஐவரை வேல்வித்துப் பதிற்றைந்திரட்டிபடச்சொன்னது.
இது நாடாகத் தோற்றேமென்று ஐயைந்து முடிப்பான் சொன்னது

[இதுவும் கீதையிற்காட்டில் ஏற்றமுரைப்பது]

(ப.) 191. அது ஐவரை வெல்வித்துப் பதிற்றைந்திரட்டி படச் சொன்னது – அந்த கீதையானது, ராஜ்யத்தை விரும்பிச் சரணம்புக்கு நின்ற பாண்டவர்களைவரையும் வெற்றி பெறுவிக்க வேண்டியும் எதிரிகளான நூற்றுவரையும் பொடிபடுத்த வேண்டியும் சொல்லப்பட்டது;

இது நாடாகத் தோற்றேமென்று ஐயைந்து முடிப்பான் சொன்னது—இத்திருவாய்மொழியோ வென்னில், * தோற்றேம் மடநெஞ்சமெம்பெருமான் நாரணற்கு* என்று, எம்பெருமான் பக்கலிலே எல்லோரும் நெஞ்சு பறியுண்டு போம்படியாக * முடிப்பான் சொன்னவாயிரம் * என்கிறபடியே ஸ்வரூப விரோதிகளில் ஸங்கத்தை முடிப்பதற்காகவே அருளிச் செய்யப்பட்டது. [இரண்டும் மோக்ஷ சாஸ்த்ரமேயாகிலும், அவதரிக்கிறபோது மோக்ஷார்த்தமாகவன்றிக்கே அந்யார்த்தமாக அவதரித்த கீதையிலுங் காட்டில் ஏற்றமுண்டு திருவாய்மொழிக்கு என்றதாயிற்று.] (191)

(தா. 191. கீதை அவதரித்ததற்கு எது காரணம்? திருவாய்மொழி அவ
தரித்ததற்கு எது காரணம்? என்று ஆராயுமளவில் அவதார ஹேது வைலக்ஷண்
யத்தாலும் திருவாய்மொழியின் ஏற்றம் அறுதியிடப்படலாகும். கீதை அவதரித்
ததன் காரணம் ஸுப்ரஸித்தமே; ராஜ்யத்தை விரும்பிச் சரணம் புக்குநின்ற பாண்
டவர்கள் ஐவரையும் வெற்றி பெறுவிக்கவேண்டி நேர்ந்தது; அதற்காகப் பாரத
யுத்தம் ஸஜ்ஜம் செய்யப்பட்டது; அப்போது அர்ஜுனன் யுத்தஞ் செய்யமாட்டே
னென்று நின்றான்; அன்னவனை யுத்தத்திலே மூட்டி ஐவரை வெல்வித்து அவர்
கட்கு எதிரிகளான நூற்றுவரையும் பொடிபடுத்த வேண்டியதாகநேர்ந்தது;
இதற்காகவே கீதை அவதரித்தது; இனி, திருவாய்மொழி அவதரித்தபடியே
வென்னில், "தோற்றோம் மட நெஞ்ச மெம்பெருமான் நாரணற்கு" என்று எம்பெரு
மான் பக்கலிலே எல்லோரும் நெஞ்சுபறியுண்டு போம்படியாக "முடிப்பான்
சொன்னவாயிரம்" என்கிறபடியே ஸ்வரூப விரோதிகளில் ஸங்கத்தை முடிப்பதற்
காகவே திருவாய்மொழி அவதரித்தது. ஆக, இரண்டும் மோக்ஷ சாஸ்த்ரமே
யாகிலும் அவதரிக்கிறபோது மோக்ஷார்த்தமாகவன்றிக்கே அந்யார்த்தமாக
அவதரித்த கீதையிற்காட்டில் ஏற்றமுண்டு திருவாய்மொழிக்கு என்றதாயிற்று.

(மூ.) 192. அங்கு நம்பிசரணென்று தொடங்கி முடிவில் அப்ரியமென்றது;
இங்கு பரமேயென்றிழிந்து பொலிகவென்றுகந்தது.

[உபக்ரமோபஸம்ஹார ப்ரக்ரியையால் வந்த வைபவங்கூறுவது]

(ப.) 192. அங்கு நம்பி சரணென்று தொடங்கி முடிவில் அப்ரியமென்றது—கீதை
யில் உபதேசம் தொடங்குகிறபோது * நாந்தகமேந்திய நம்பி சரணென்று தாழ்ந்
தனஞ்சயற்காகி * என்கிறபடியே தாழ்ந்து * சிஷ்யஸ் தேஹம் சாதி மாம் த்வாம்
ப்ரபந்நம் * என்ற அர்ஜுனனுடைய அநுவர்த்தனங்கண்டு ப்ரீதியோடே ஆரம்பம்
செய்து (உத்தர கீதையில்) * நூநம்அச்ரத்ததாநோஸி துர்மேதாச்சாஸி பாண்டவ
அபுத்த்யா யந்ந ஜாநீஷே தந்மே ஸுமஹதப்ரியம் * என்று அர்ஜுநன் பக்கல்
அவதானமில்லாமை கண்டு அப்ரீதியை வெளியிட்டுத் தலைக்கட்டிற்று;

இங்கு பரமேயென்றிழிந்து பொலிகவென்றுகந்தது—திருவாய்மொழியிலோவென்
னில்; (விமுகரைக் குறித்துப் பரமக்ருபையாலே உபதேசிக்கையாலே) உபதேச
தொடக்கத்திலே * ஏபாவம் பரமே! * [ஐயோ! இது என்ன கஷ்டகாலம்! இப்பா
களுக்கு உபதேசம் செய்யவேண்டும்படி நமக்கு நேர்ந்ததே!] என்று நிர்வேத
காண்கையாலே உபதேசாரம்பத்திலே அப்ரீதியாயிற்று; அவ்வுபதேசங்கேட்
உலகமாகத் திருந்துகையாலே அங்ஙனம் திருந்தினவர்களைக் கண்டு * பொலி
பொலிக பொலிக * என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணி * உற்றேனுகந்து பண
செய்து * என்னும்படி உகப்போடே தலைக்கட்டிற்று. [இத்தால் கீதை கேட்
அர்ஜுநன் யுத்தஞ்செய்ய ஸந்நத்தனான வத்தனையொழிய ஸித்த தர்மபர்யந்த
உபதேசத்தின் பலன் ஸித்திக்கப்பெறுமையாலே உபதேசம் ஸபலமாகாத அப்ரீ
அங்கு; அது ஸபலமாகப்பெற்ற ப்ரீதி இங்கு என்று இவ்வழியாலும் திருவா
மொழிக்கு ஏற்றம் நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.] ... . (192

(தா.) 192. (உபக்ரமோப ஸம்ஹார ப்ரக்ரியையால் வந்த வைபவ
கூறுவது.) கீதையில் உபதேசம் தொடங்குகிறபோது "நாந்தகமேந்திய நம்

சரணென்று தாழ்ந்த தனஞ்சயற்காகி" என்கிறபடியே தாழ்ந்து "சிஷ்யஸ் தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" என்ற அர்ஜுநனுடைய அநுவர்த்தனங் கண்டு ப்ரீதியோடே ஆரம்பம் செய்யப்பட்டது; முடிவிலோ வென்னில் அப்ரீதி யோடே தலைக்கட்டிற்று. (உத்தரகீதையில்) "நூநமச்ரத்ததாநோஸி துர்மேதாச் சாஸிபாண்டவ!, அபுத்த்யா யந்ந ஜாநீஷே தந்மே ஸுமஹதப்ரியம்" என்று அர்ஜுனன் பக்கல் அவதானமில்லாமை கண்டு இங்ஙனே பேசுகையாலே அப்ரீதி யோடே தலைக்கட்டினமை அறியத்தக்கது. திருவாய்மொழியிலோ வென்னில், விமுகரைக்குறித்துப் பரமக்ருபையாலே உபதேசிக்கையாலே உபதேசத் தொடக் கத்திலே "ஏ பாவம்! பரமே!" என்று ஆரம்பம் செய்யப்பட்டது. 'ஐயோ! இது என்ன கஷ்ட காலம்! இப்பாவிகளுக்கு உபதேசம் செய்ய வேண்டும்படி நமக்கு நேர்ந்ததே!' என்று ஆரம்பம் செய்கையாலே அப்ரீதியோடே உபதேசாரம்ப மாயிற்று. அவ்வுபதேசங்கேட்டு உலகமாகத் திருந்துகையாலே அங்ஙனம் திருந்தினவர்களைக் கண்டு "பொலிக பொலிக பொலிக" என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி "உற்றேனுகந்து பணி செய்து" என்னும்படி ப்ரீதியோடே தலைக்கட்டிற்று. இத்தால், கீதை கேட்டு அர்ஜுநன் யுத்தஞ் செய்ய ஸித்தனானவத்தனை யொழிய ஸித்த தர்மபர்யந்தம் உபதேசத்தின் பலன் ஸித்திக்கப் பெருமையாலே உபதேசம் ஸபலமானதில்லை அங்கு; அது ஸபலமானது இங்கே என்றதாயிற்று. ... (192)

(மூ.) 193. அதில் ஸித்தநர்மவிதியே; இதில் வித்யநுஷ்டாநங்கள்.

[அர்த்த கௌரவத்தால் வந்த வைபவஞ்சொல்லுதல்]

(ப.) 193. அதில் ஸித்தநர்மவிதியே—அந்த கீதையில் * மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ * என்று ஸித்த தர்மத்தைப் பற்றும்படியாக விதித்தவத்தனையே யுள்ளது;

இதில் வித்யனுஷ்டானங்கள்—திருவாய்மொழியிலோவென்னில்; * திருநாரணன் தாள் காலம்பெறச் சிந்தித்துய்மினோ * என்று விதியும், * புகலொன்றில்லாவடி யேன் உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே * என்று அதன் அனுட்டானமுமாக இரண்டுமுள்ளன. ... . (193)

(தா.) 193. (அர்த்த கௌரவத்தால் வந்த வைபவஞ் சொல்லுதல்) கீதையில் "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" என்று ஸித்த தர்மத்தைப் பற்றும்படியாக விதித்தவத்தனையே யுள்ளது; திருவாய்மொழியிலோ வென்னில்; "திருநாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்மினோ" என்று விதியும் "அடிக்கீழமர்ந்து புகுந் தேனே" என்று அநுஷ்டாநமும் ஆக இரண்டும் காணலாம்; இத்தால், விதியொன் றையே பிரதிபாதிக்குமதான கீதையிற்காட்டில் விதி அனுட்டானம் என்ற விரண் டையும் பிரதிபாதிக்குமதான திருவாய்மொழிக்கே ஏற்றமுண்டென்றதாயிற்று.

(மூ.) 194. பகவன் ஞானவிதி பணிவகையென்று இவரங்கீகாரத்தாலே அதுக்கு உத்கர்ஷம்.

[கீதைக்கும் ஏற்றம் ஆழ்வாரங்கீகாரத்தாலே யென்றல்]

(ப.) 194. பகவன், ஞானவிதி, பணிவகையென்று இவரங்கீகாரத்தாலே அதுக்கு உத்கர்ஷம்—* அந்தமிலாதி அம்பகவன் வணக்குடைத்தவநெறி வழிநின்று *

என்றும், ● ஞானவிதி பிழையாமே ● என்றும், ● பண்டேபரமன் பணித்த பண
வகையே ● என்றும் திருவாய்மொழியில் மூன்றிடங்களில் பரம வைதிகரான
இவ்வாழ்வார் கீதையை ப்ரசம்ஸித்துப் பேசினதுபற்றியே அதுக்கு ஏற்றமுண்ட
யிற்று. [புத்தமுநியாயும் கபிலமுனியாயும் சொன்ன பௌத்த சாஸ்த்ரமு
ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரமும் அவன்தான் அருளிச்செய்திருந்தும் வைதிகர்கள் அவற்றைப்
பரிக்ரஹியாமையாலன்றோ அவை அப்ரமாணமாயின. ... ... (194

(தா.) 194. (கீதைக்கும் ஏற்றம் ஆழ்வாரங்கீகாரத்தாலே யென்னல்)
அந்த கீதைக்கு உத்கர்ஷமும் இவரங்கீகாரத்தாலே யென்று அறியக் கடவது
எங்ஙனே யென்னில்; "அந்தமிலாதியம் பகவன் வணக்குடைத் தவநெறிவழி
நின்று" என்றும், "ஞானவிதி பிழையாமே" என்றும் "பண்டே பரமன் பணித்த
பணிவகையே—கண்டேன் கமல மலர்ப்பாதம்" என்றுமுள்ள பாசுரங்களில் பரம
வைதிகரான இவ்வாழ்வார் அந்த கீதையை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகையாலே
யாயிற்று அது தனக்கும் உத்கர்ஷ முண்டாயிற்று. [புத்தமுநியாயும் கபிலமுநியா
யும் சொன்ன பௌத்த சாஸ்த்ரமும் ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரமும் அவன்தான் அருளிச்
செய்ததாயிருக்கச் செய்தேயும் வைதிகர்கள் அவற்றைப் பரிக்ரஹியாமையாலே
யன்றோ அவை அப்ரமாணமாயின.] ... ... (194

(மூ.) 195. வேதவேத்ய வைதிகோபதேசம் ஆவித்யரளவிலே; அஜ்ஞர் ஜ்ஞாநிக
ஜ்ஞாநவிசேஷயுக்தர் ஸர்வஜ்ஞ னென்னுமல் இவர் திருத்துவர்.

[உபதேச வைசால்யத்தாலும் திருவாய்மொழி யாசிரியரான ஆழ்வார்க்கு ஏற்றமுண்டென்றல்

(ப.) 195. வேத, வேத்ய, வைதிக-உபதேசம்—வேதம் உபதேசிப்பதும் வேத
வேத்யனான எம்பெருமான் உபதேசிப்பதும் வைதிகர்களான மஹர்ஷிகள்
உபதேசிப்பதும்,

ஆவித்யரளவிலே—● ஆவித்யः ப்ராக்ருதः ப்ரோக்தः ● என்கிறபடியே
தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் அறிவில்லாதவர்களான ஸம்ஸாரிகள் மாத்திரத்தி
லேயாம்;

இவர்—இவ்வாழ்வாரோ வென்னில்;

அஜ்ஞர் ஜ்ஞானிகள் ஜ்ஞானவிசேஷயுக்தர் ஸர்வஜ்ஞனென்னுமல் திருத்துவர்—அறி
விலிகளான ஸம்ஸாரிகளும், எம்பெருமானே உபாயமென்று கடைப்பிடித்திருக்கும்
ஞானிகளும், எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளை ஸாக்ஷாத்கரித்து
பகவதநுபவமே போதுபோக்காயிருக்கும் ஜ்ஞான விசேஷ யுக்தர்களும், ஸர்வஜ்
ஞனான ஸர்வேச்வரனுமாக எல்லார்க்கும் வேண்டும் அம்சங்களை யுபதேசித்துத்
திருத்துவர். ... ... (195

(தா.) 195. (உபதேச வைசால்யத்தாலும் திருவாய்மொழி யாசிரியரான
ஆழ்வார்க்கு ஏற்றமுண்டென்னல்) ஹிதாநுசாஸநபரமான வேதம் உபதேசிப்பதும்
வேதவேத்யனான எம்பெருமான் உபதேசிப்பதும், வைதிகர்களான மஹர்ஷிகளின்
உபதேசமும் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் அறிவில்லாதவர்களான ஸம்ஸாரிகள்
மாத்திரத்திலேயாம்; அறிவிலிகளான ஸம்ஸாரிகளும், எம்பெருமானே உபா

மென்று கடைப்பிடித்திருக்கும் ஞானிகளும், எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளை ஸாக்ஷாத்கரித்து பகவதநுபவமே போது போக்கா யிருக்கும் ஜ்ஞாந விசேஷயுக்தர்களும், ஸர்வஜ்ஞனை ஸர்வேச்வரனும் ஆக எல்லார்க்கும் வேண்டும் அம்சங்களை யுபதேசித்து ஆழ்வார் திருத்துவர். ... ... (195)

(மூ.) 196. அறியாதார்க்கு உய்யப்புகுமாறும் இக்கரையேறினர்க்கு இன்ப வெள்ளமும் நிலையறியாதார்க்கு ஆழங்காலும் கரையேற்றுமவனுக்கு நாலாறு மறிவிக்கவேணும்.

[ஆழ்வாருடைய உபதேச லக்ஷ்யபூதர்களின் விவரணம்]

(ப.) 196. அறியாதார்க்கு உய்யப்புகுமாறு—எம்பெருமானைப்பற்றின ஞானம் அடியோடில்லாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு * அஃதே உய்யப்புகுமாறு * என்று * திருநாரணன் தாளாகிறவதுவே உஜ்ஜீவநோபாயமென்று (அறிவிக்கவேணும்.)

இக்கரையேறினர்க்கு இன்பவெள்ளம்—* அக்கரையென்னு மனத்தக் கடலுளழுந்தி உன்பேரருளால் இக்கரையேறி யிளைத்திருந்தேனை * என்று, இங்கிருக்கச் செய்தே அக்கரையை இக்கரையென்னும்படியாக ஸம்ஸாரம் தூரஸ்தமாய் பரமபதம் ஸமீபஸ்தமாயிருக்கையாலே எம்பெருமானொருவனே உபாயமென்கிற அத்யவஸாயத்தையுடையராய் அதனாலே ஸ்வப்ரவ்ருத்தியிலே அந்வயமற்றிருப்பார்க்கு வ்யவஸாயம் குலைந்துப்பதற்றமுண்டாகும்படி *முகில்வண்ண வானத்திமையவர் சூழவிருப்பர் பேரின்ப வெள்ளத்தே * என்று ப்ராப்ய வைலக்ஷண்யம் (அறிவிக்கவேணும்.)

நிலையறியாதார்க்கு ஆழங்காலும்—ஆற்றிலே யிழிந்து போகா நிற்கச் செய்தே நிலைக்குமிடமும் நிலையாதவிடமும் அறியாதாரைப்போலே, ப்ராப்யத்தைப் பெற்று, அநுபவியா நிற்கச்செய்தே அதில் நிலைகொள்ளலாமிடமும் ஆழங்கால் படுத்துமிடமும் அறியாதவர்களுக்கு * செஞ்சொற்கவிகாள்! உயிர்காத்தாட் செய்மின் * என்று சிலகுணமாகிற ஆழங்கால் (அறிவிக்கவேணும்.)

கரையேற்றுமவனுக்கு நாலாறு அறிவிக்கவேணும்—ஸம்ஸார ஸாகரத்தைக் கடத்தி அக்கரைப்படுத்துமவனான எம்பெருமானுக்கு * மங்கவொட்டு உன் மாமாயை * என்கிற பாட்டிற்படியே இருபத்துநான்கு தத்துவமும் அறிவிக்கவேணும். [ஆக, அறிவுகேடரை உபாயத்திலே மூட்டுவர்; உபாயத்திலே ஊன்றுவாரை உபேயபரராக்குவர்; உபேயத்திலே அவகாஹிக்குமவர்களுக்கு ஆழங்கால் அறிவிப்பர்; ப்ராப்தியை உண்டாக்குமவனுக்கு த்யாஜ்யத்தை யறிவிப்பர் என்றதாயிற்று.] ... ... (196)

(நா.) 196. (ஆழ்வாருடைய உபதேச விஷயங்களின் விவரணம்) கீழ்ச் சொன்ன நான்கு வகைப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கும் ஆழ்வார் அறிவிக்க வேண்டிய அர்த்த விசேஷங்கள் கூறப்படுகின்றன;—(1) எம்பெருமானைப்பற்றின ஞானம் அடியோடு இல்லாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு "அஃதே உய்யப்புகுமாறு" என்று திருநாரணன் தாளாகிறவதுவே உஜ்ஜீவிப்பதற்கு உபாயமென்று ஸம்ஸார நிஸ்தரணோபாயம் உபதேசிக்கலாகிறது; (2) "அக்கரையென்னு மனத்தக்கடலுளழுந்தி யுன்பேரருளால் இக்கரையேறி யிளைத்திருந்தேனை" என்று ஸம்ஸாரக்கடலில்

அழுந்துகிறவர்களுக்கு 'எம்பெருமானொருவனே உபாயம்' என்கிற ஞானம் பிற தால் இங்கேயிருக்கச் செய்தே அக்கரை இக்கரை யென்னும்படி ஸம்ஸார தூரத்திலுள்ளதாய் பரமபதம் ஸந்நிஹிதமாம்படி யிருக்கையாலே எம்பெரும னொருவனே உபாயமென்கிற வ்யவஸாயத்தை யுடையராய் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியி நிவ்ருத்தரா யிருக்கிறவர்களுக்கு அந்த வ்யவஸாயம் குலைந்து பதற்றமுண்டாம்ப "முகில்வண்ணவானத்து இமையவர் சூழவிருப்பர் பேரின்ப வெள்ளத்தே என்னும்படியான ப்ராப்ய வைலக்ஷண்யம் உபதேசிக்கலாகிறது; (3) ஆற்றிலே யிழிந்து போகா நிற்கச் செய்தே நிலைக்குமிடமும் நிலையாதவிடமும் அறியாதாரை போலே, ப்ராப்யத்தைப்பெற்று அநுபவியா நிற்கச்செய்தே அதில் நிலை கொள்ள மிடமும் ஆழங்கால் படுத்துமிடமும் அறியாதவர்களுக்கு "செஞ்சொற்கவிகாளுயி காத்து ஆட்செய்மின்" என்று சீலகுணமாகிற ஆழங்கால் உபதேசிக்கலாகிற (4) ஸம்ஸாரஸாகரத்தைக் கடத்தி அக்கரைப்படுத்துமவனான எம்பெருமானுக் "மங்கவொட்டு உன்மாமாயை" என்கிற பாட்டிற்படியே இருபத்துநான் தத்துவமும் உபதேசிக்கலாகிறது. [ஆக, அறிவு கேடரை உபாயத்திலே மூட்டுவ உபாயத்திலே அவகாஹிக்குமவர்களுக்கு ஆழங்கால் அறிவிப்பர்; ப்ராப்தி உண்டாக்குமவனுக்கு த்யாஜ்யத்தை யறிவிப்பர் என்றதாயிற்று. ... (19

(மூ.) 197. **அவன் முனிந்தார்க்குத் தாம்கண்டது, தம்மை முனிவார்க்குத் கண், காணுதது காண்பார்க்குக் கண்மாறுமிடம், ராகாந்தனுக் மாயாதோஷம் இவர் காட்டுமவை.**

[இதுவுமது]

(ப.) 197. **அவன் முனிந்தார்க்குத் தாம்கண்டது**—எம்பெருமானுடைய மு வுக்கு [நிக்ரஹத்திற்கு] இலக்கான ஸம்ஸாரிகளுக்கு, * ஞானப்பிரானை யல்லாவில் நான்கண்ட நல்லதுவே * என்று தாம் கண்டதை (இவர் காட்டுவர்;)

தம்மை முனிவார்க்குத் தம் கண்—* எங்ஙனேயோ வன்னைமீர்காள்! என் முனிவது நீர் * என்கிறபடியே தம்மை முனிகின்ற [—கோபிக்கின்ற] தாய்மார் *என்னெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர்* என்று தம்முடைய உட்கண்ணைக் காட்டு (அதாவது, ப்ராப்ய வைலக்ஷண்யாவகாஹியான என்னெஞ்சாலே பார்க்கமாட் களோ வென்று தம்முடைய உட்கண்ணான ப்ராப்ய வைலக்ஷண்ய ஜ்ஞானத் காட்டுவரென்றபடி.)

காணுதது காண்பார்க்குக் கண்மாறுமிடம்—* கவிः க்ராந்ததர்சீ * என்கிறபடி பிறர் யாரும் காணமாட்டாததும் காணவல்லவர்களான கவிகளைச் * செஞ்செ கவிகாள்! * என்றழைத்து, அவர்களுக்கு * உயிர்காத்தாட் செய்மின் * என் சீலகுணத்திலே கண்வைக்க வேண்டாமென்று கண்மாறுமிடத்தைக் காட்டுவர்;

ராகாந்தனுக்கு மாயாதோஷம் இவர்காட்டுமவை—ப்ரேமாந்தனாய்க் கொண் த்யாஜ்ய தேஹதோஷம் காணமாட்டாதவனுக்கு [எம்பெருமானுக்கு], * ம வொட்டுன் மாமாயை * என்று ப்ரக்ருதி தோஷம் காட்டுவர்; ஆகவிவை இ காட்டுமவை. ... ... (1

(நா) 197. (கீழ்ச்சொன்ன நால்வர்க்கும் அந்த நான்கு அர்த்தங்களையு முபதேசிப்பதற்கான ஹேதுக்களோடே அதுதானே மற்றொருபடியாக அருளிச் செய்யப்படுகிறது.) (1) எம்பெருமானுடைய முனிவுக்கு [நிக்ரஹத்திற்கு] இலக்கான ஸம்ஸாரிகளுக்கு "ஞானப்பிரானை யல்லாவில்லை நான்கண்ட நல்லதுவே" என்று தாம்கண்டதை இவர் காட்டுவர். (2) "எங்ஙனேயோ வன்னைமீர்காள்! என்னை முனிவது நீர்" என்கிறபடியே தம்மை முனிகின்ற [கோபிக்கின்ற] தாய்மார்க்கு "என்னெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர்" என்று தம்முடைய உட்கண்ணைக் காட்டுவர். (அதாவது—ப்ராப்ய வைலக்ஷண்யாவகாஹியான என்னெஞ்சாலே பார்க்கமாட்டீர்களோவென்று தம்முடைய உட்கண்ணான ப்ராப்ய வைலக்ஷண்ய ஜ்ஞானத்தை யுண்டுபண்ணுவர் என்றபடி.) (3) "செஞ்சொற் கவிகாள் உயிர் காத்து ஆட்செய்மின்" என்று—புறம்பு ஒருவர் காணாததும் காண வல்லவர்களான கவிகளுக்கு, 'அவனுடைய சீலகுணத்திலே கண்வையாதே கொள்ளுங்கோள்' என்று கண்மாறுமிடம் காட்டுவர். (4) தம்மிடத்தில் அநுராகத்தாலே தேஹ தோஷம் காணமாட்டாத எம்பெருமானுக்கு "மங்கவொட்டு உன் மாமாயை" என்று ப்ரக்ருதி தோஷம் காட்டுவர். [ஸம்ஸாரிகள் எம்பெருமானுடைய நிக்ரஹத்திற்கு இலக்காயிருந்தபடியாலே அவர்களுக்கு அந்த நிக்ரஹத்தை மாற்றுவதற்காக உபதேசிக்கவேண்டியதாயிற்று; தாய்மார்கள் பகவத்விஷய வைலக்ஷண்யம் அறியமாட்டாமல் தம்மை முனிந்தபடியாலே அவர்களுக்கு உபதேசிக்கவேண்டியதாயிற்று; செஞ்சொற்கவிகள் எம்பெருமானுடைய சீலகுணமறியாமல் பகவத் விஷயத்தில் இழியப்புகுந்தபடியாலே அவர்களுக்கு உபதேசிக்கவேண்டியதாயிற்று; எம்பெருமான் ஸர்வஜ்ஞனாயிருந்தும் தம்முடைய தேஹதோஷம் காணாமையி னாலே அவனுக்கு உபதேசிக்க வேண்டியதாயிற்று என்றவாறு] ... (197)

(மூ.) 198. ஸாதந ஸாத்யங்த மத்யஸ்தரைவிட்டு அவற்றிற்கலங்கும் ஜீவேச்வரர்க்கு
வீடுமின் நினைமின் பிடித்தேன் விடுவேனோ வைத்தேழ ஊது வாடி
நிற்கக் கன்மமன்ற ஆன்பின் கைகழியேல் உழிதராய் என்சொற்
கொளென்ற இவர் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவர்.

[ஆழ்வார் அதிகமாக உபதேசிப்பது ஸம்ஸாரிகளுக்கும் எம்பெருமானுக்குமே யென்பது.]

(வ.) 198. ஸாதநஸாத்யங்த மத்யஸ்தரைவிட்டு—ஸாதநத்தில் ஊன்றியிருப்பவர்களும் ஸாத்யத்தில் ஊன்றியிருப்பவர்களுமாக நடுவில் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானிகளையும் ஜ்ஞான விசேஷ யுக்தர்களையும்விட்டு. [அவர்களுக்கு அதிகமாக உபதேசியாமலென்றபடி.]

அவற்றில் கலங்கும் ஜீவேச்வரர்க்கு—கர்ம பரவசராய் ஸாதந ஸாத்யங்களின்ன தென்றறியாதே கலங்கி நிற்கிற ஸம்ஸாரி சேதநர்க்கும் ஈச்வரனுக்கும், (இவர் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவர் என்று அந்வயம்,)

வீடுமின் நினைமின் என்று ஜீவர்களுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவர்— * வீடுமின் முற்றவும் * என்று தொடங்கி * சுனை நன்மலரிட்டு நினைமின் நெடியானே * என்னுமளவாக த்யாஜ்யோபாதேயங்களைப் பலபடியாலும் ஜீவர்களுக்குச் சொல்லுவரிவ்வாழ்வார்; (அதற்குமேல் எம்பெருமானுக்கு)

பிடித்தேன் விடுவேனே—* உன்னை நான் பிடித்தேன் கொள் சிக்கனவே
என்றும், * உன்னை நானடைந்தேன் விடுவேனே * என்றும், (இவை * வைகுந்த
மணி வண்ணனில்.)

வைத்தெழவூது, வாடிநிற்க கன்மமன்று—தோகைமாமயிலார்கள் நின்னருள்
சூடுவார் செவியோசை வைத்தெழ ஆகள்போகவிட்டுக் குழலூது போயிருந்தே
என்றும், * மழறுதேன் மொழியார்கள் நின்னருள் சூடுவார் மனம்வாடி நிற்
எம்குழறு பூவையொடுங் கிளியோடுங் குழகேலே * என்றும், * கன்மமன்றெங்க
கையில் பாவை பறிப்பது * என்றும், [இவை * மின்னிடை மடவார்கள் பதிகத்
துள்ள பாசுரங்கள்,]

ஆன்பின்கைகழியேல் உழிதராய் என்சொற்கொள் என்று—* ஆன்பின் போகேல்
என்றும் * என்கைகழியேல் * என்றும் * நீ உகக்கு நல்லவரொடு முழிதராய்
என்றும் * அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற்கொள் * என்றும், [இவை * வேய்ம
தோளிணைப் பதிகத்திலுள்ள பாசுரங்கள்,]

இவர் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவர்—இவ்வாழ்வார் அஜ்ஞர்க்கு
ஸர்வஜ்ஞனுக்கும் அடிக்கடி நன்மை தீமைகளையுபதேசிப்பர், [ஞானிகளுக்கு
ஜ்ஞான விசேஷ யுக்தர்களுக்கும் ஆழ்வாருபதேசிப்பது சிறுபான்மை; ஸம்ஸா
களுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்குமுபதேசிப்பது பெரும்பான்மை என்றதாயிற்று,] (19

(தா.) 198. (ஆழ்வார் அதிகமாக உபதேசிப்பது ஸம்ஸாரிகளுக்கும் எ
பெருமானுக்குமே யென்பது.) (அறிவிலிகளான ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசிக்கு
போலே கீழ்ச்சொன்ன எல்லார்க்கும் பலகாலும் உபதேசிப்பரோ வென்ன; அத
விடை கூறப்படுகிறது.) உபாயமும் உபேயமும் கைபுகுந்திருக்கப் பெற்ற
களுக்கு அறிவிக்கவேண்டுவது மிகவும் சிறிதேயாதலால் அவர்களிருவரைய
விட்டு, கர்ம பரவசர்களாய் உபாயோபேயங்கள் இன்னதென்றறியாதே கலங்
நிற்கிற ஸம்ஸாரி சேதநர்களுக்கும், ப்ரேமபரவசனாய் அவற்றில் கலங்கிநிற்
ஈச்வரனுக்கும் பலகாலும் உபதேசம் செய்வதுண்டு. [மூலத்தில், "ஸாதநஸாத்ய
மத்யஸ்தரை" என்பதற்கு "ஸாதநஸ்தரென்ன, ஸாத்யஸ்தரென்ன, மத்யஸ்
ரென்ன ஆகிய இவர்களை" என்று பொருள் அன்று. "ஸாதநஸ்தரும் ஸாத்ய
தருமாகிற மத்யஸ்தர்களை" என்பது பொருள். "அஜ்ஞர், ஜ்ஞாநிகள், ஜ்ஞ
விசேஷயுக்தர், ஸர்வஜ்ஞன்" என்று உபதேச விஷய பூதர்களாகச் சொல்லப்பட்
நால்வருள் இரண்டாமவரும் மூன்றாமவரும் இடையிலே யுள்ளவர்களாதல
அவர்களே இங்கு மத்யஸ்தர்க ளென்னப்படுகின்றனர்; அவர்களுள் ஒரு
ஸாதநஸ்தர்; மற்றொருவர் ஸாத்யஸ்தர்; தாய்மார் உபாயாத்யவஸாய தசையி
நின்று ஸ்வயத்ந பீருக்களாய் ப்ராப்யவைலக்ஷண்ய மறியாதே இத்தனை அதி
வண்யம் தகாதென்று ஹிதஞ் சொல்லுகிறவர்க ளாகையாலே அவர்கள் ஸாதந
என்னத் தகுதியுடையார்; "உயிர்காத்து ஆட்செய்மின்" என்று உபதேசிக்கப்படு
செஞ்சொற் கவிகள் ப்ராப்ய வைலக்ஷண்யத்தை நன்கறிந்து அதன் அநுபவத்
இழிந்தவர்க ளாகையாலே அவர்கள் ஸாத்யஸ்தர் என்னத் தகுதியுடைய
ஆகவே, ஸாதநஸ்தரும் ஸாத்யஸ்தருமாகிற மத்யஸ்தர்களை (இடையிலுள்ள
களை)—என்று பொருள் கொள்க.] ... ... (1

(மூ.) 199. கதிர்ஞான மூர்த்திக்கு உணர்த்துவது ப்ரேமத்தாலே;
தமமூடுவார்க்கு வேட்கையெழுவிப்பது ஞானத்தாலே.

[ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கும் பலகாலுமுபதேசிக்கைக்கு ஹேது இன்னதென்பது]

(பி.) 199. கதிர் ஞானமூர்த்திக்கு உணர்த்துவது—* கணக்கில் கீர்த்தி வெள்ளக் கதிர் ஞானமூர்த்தியினாய் * என்று ஸர்வஜ்ஞனாகச் சொல்லப்பட்ட ஸர்வேச்வரனுக்கு * உனக்கொன்றுணர்த்துவன் நான் * என்று உபதேசிப்பதானது,

ப்ரேமத்தாலே—அவன் திறத்துள்ள அன்பினாலே;

தமமூடுவார்க்கு வேட்கையெழுவிப்பது — * கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாகக் கொள்ளென்று தமமூடுமிவை யென்னவுலகியற்கை * என்கிறபடியே தாமஸப்ரக்ருதிகளாயிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு * நின்கண் வேட்கை யெழுவிப்பனே * என்று தம் உபதேசத்தாலே பகவத்பக்தியை யுண்டாக்குவதானது,

ஞானத்தாலே—அவர்களை விடமாட்டாதே திருத்தித் தம்மோடொக்க அவர்களையும் பகவதநுபவபரராக்க வேணுமென்கிற ஞானத்தாலே. ... (199)

(தா) 199. (ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கும் பலகாலு முபதேசிக்கைக்கு ஹேது இன்னதென்பது.) "கணக்கில் கீர்த்திவெள்ளக் கதிர்ஞான மூர்த்தியினாய்!" என்கிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனா யிருக்கிறவனுக்கு "திண்சக்கரநிமறு தொல்படையாய் உனக்கொன்றுணர்த்துவன் நான்" என்று உபதேசிக்கிறது அவன் விஷயத்திலுள்ள ப்ரேமத்தினாலாகும். "கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாகக் கொள்ளென்று தமமூடும்" என்று—ஐச்வர்யம் விநாச ஹேதுவாகக் காணநிற்கச் செய்தே பின்னையும் அத்தை ஸ்வீகரிக்கும்படி தமோ குணம் மேலிடப்பெற்றிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு "நின்கண் வேட்கை யெழுவிப்பன்" என்று தம் உபதேசத்தாலே பகவத் பக்தியை விளைவிப்பது—அவர்களை விடமாட்டாதே திருத்தித் தம்மோடொக்க அவர்களையும் பகவதநுபவபரராக்க வேணுமென்கிற ஜ்ஞானத்தாலே. ... ... (199)

(மூ.) 200. உயிர்மாய்தல் ஆழு மென்னுருயிரென்னும்
பரதுःக்கம்ஸஹியாமை இரண்டிலுமுண்டு.

[எந்த வுபதேசத்திற்கும் பரதுःக்காஸஹிஷ்ணுத்வமே ஹேதுவென்பது]

[உயிர்மாய்த லென்னும் பரதுக்கம் ஸஹியாமை ஸம்ஸாரிகளிடத்திலுண்டு; ஆழுமென்னுருயிரென்னும் பரதுக்கம் ஸஹியாமை ஸர்வேச்வரனிடத்திலுண்டு; என்று இரண்டு வாக்கியமாகப் பிரிப்பது, உபதேசத்திற்குக் காரணமான பரதுःக்காஸஹிஷ்ணுத்வம் ஆழ்வார்க்கு ஸம்ஸாரிகளிடத்திற்போலவே ஸர்வேச்வரனிடத்திலுமுண்டென்று நிரூபிக்கிறது.]

(பி.) 200. உயிர்மாய்தலென்னும் பரதுக்கம் ஸஹியாமை—கொண்டாட்டும் குலம்புனைவும் தமருற்றார் விழுநிதியும் வண்டார் பூங்குழலாளும் மனையொழிய வுயிர்மாய்தல் கண்டாற்றேனுலகியற்கை * என்று சொன்ன (ஸம்ஸாரிகள் விஷயத்தில்) துக்கம் ஸஹியாமையும்,

ஆழுமென்னாருயிரென்னும் பரதுக்கம் ஸஹியாமை—* அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் யவங்கொலாங்கென்று ஆழுமென்னாருயிர் * என்று (ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில்) துக்கம் ஸஹியாமையும்,

இரண்டிலுமுண்டு—ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கும் உபதேசிக்கைக்கு ஹேதுவாகக் கீழ்ச்சொன்ன ஞானமும் ப்ரேமமுமாகிய இரண்டிலுமுண்டு. (200

(தா.) 200. (எந்த வுபதேசத்திற்கும் பரதுஃக்கா ஸஹிஷ்ணுத்வமே ஹேது வென்பது.) ஆழ்வார் ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து உபதேசிப்பது ப்ரேமத்தாலே யென்றும், ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து உபதேசிப்பது ஞானத்தாலே யென்றும் ஏன் சொல்லவேணும்? பரதுஃக்கம் ஸஹியாமையன்றோ பரோபதேசத்திற்கு முக்கிய காரணம் என்ன; அதுவும் உண்டு எனப்படுகிறது. அதாவது—கீழே ஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞான ப்ரேமங்களிரண்டும் பரதுஃக்காஸஹிஷ்ணுத்வத்தை யொழிந்திராது என்று மூதலிக்கப்படுகிறது. எங்ஙனே யென்னில்; "கொண்டாட்டும் குலம்புனைவும் தமருற்றார் விழுநிதியும் வண்டார் பூங்குழலாளும் மனை யொழிய வுயிர்மாய்தல்கண்டு ஆற்றேன்" என்கிற பாசுரத்தில் ஸம்ஸாரிகள் பாரிக்கிற பாரிப்பும் திடீரென முடிந்துபோகிறபடியும்கண்டு ஸஹிக்கமாட்டுகி லேன்' என்கையாலே பரருடைய துஃக்கம் ஸஹியாமை ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து உபதேசிக்கைக்கு ஹேதுவாகச் சொன்ன ஜ்ஞானத்திலுமுண்டு; "அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் யவங்கொலாங்கென்று ஆழுமென்னாருயிர்" என்கிற பாசுரத்தில் 'அசுரர்கள் உன்னைவந்து கிட்டினால் அங்கு என்னாகுமோவென்று என் ஆத்மா வானது வருந்துகின்றது' என்கையாலே பரனான ஈச்வரனுடைய துஃக்கம் ஸஹியாமை அவனைக்குறித்து உபதேசிக்கைக்கு ஹேதுவாகச் சொன்ன ப்ரேமத்திலுமுண்டு. ... ... (200

(மூ.) 201. என்னதுன்னதாவியிலே அறிவாராத்மாவென்று அவன் மதம் தோன்று

[ஆழ்வார் எம்பெருமான் நினைவாலே அவனுக்கு உயிராகையாலும் அவனுக்கு ஒரு தீங்குவரப் பொறுக்கமாட்டாரென்கிறது.]

(ப.) 201. என்னதுன்னதாவியிலே—* என்னதுன்னதாவியும் * என் திருவாய்மொழிப் பாசுரத்திலே (எம்பெருமானே! உன்னுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூப நானிட்ட வழக்காயிருக்குமென்று சொன்னவிடத்திலே யென்றபடி.)

அறிவாராத்மாவென்று—* அறிவிலேனுக்கருளாய் அறிவாருயிரானாய் * என் அறிவாரை [ஞானிகளை] உயிராகவுடையவனென்னும்படி,

அவன் மதம் தோன்றும்—* ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவ மே மதம் * என்று கீதாசார்யன் அருளிச் செய்தபடியே இவரை அவன் தனக்கு ஆத்மாவாக நினைத்திருக்கும் ஆகாரம் தோன்றும், ... — ... (20

(தா.) 201. (ஆழ்வார் எம்பெருமானது நினைவாலே அவனுக்கு உயிராகை யாலும் அவனுக்கு ஒரு தீங்குவரப் பொறுக்கமாட்டா ரென்கிறது.) திருவா

மொழியில் "உன்னதென்னதாவியும் என்ன துன்னதாவியும்" என்ற பாசுரத்தில் 'என்னுடைய ஆவி உன்னது உன்னுடைய ஆவி என்னது' என்கிருர். (அதாவது) என் ஸ்வரூபம் நீ இட்ட வழக்கு. உன் ஸ்வரூபம் நானிட்ட வழக்கு என்றவாறு. 'அறிவிலேனுக்கருளாய் அறிவாருயிராளுய்' என்றும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிருர். 'அறிவாருயிராளுய்' என்பதற்கு 'அறிவாரையுயிராக வுடையவன்' என்கிற பொருளே பொருந்தும்; ஏனென்னில் "ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவ மே மதம்" என்ற கீதா ஸூக்தியோடு பொருந்தவேண்டுகையாலே. ஆகவே இவற்ருல் ஆழ்வாரை எம்பெருமான் ஆத்மாவாக நினைத்திருக்கிறபடி தெரிகையாலே அவனுக்கு ஒரு துக்கம் வரப் பொறுக்கமாட்டாரென்பது தெளிவாயிற்று. ... ... (201)

(மூ.) 202. இருந்து மெண்டாளுய்ப் பொய்கலவாது அன்புசெய்து பற்றிலனுய் க்ஷுத்த்ருட்பீடித நிர்த்தநரைப்போலே கண்டுகோண்டுண்டு பருகிப் பரிஜநாதிகளோடே தன்னைத்தந்து என்செய்வனென்றேயிருந்து அகிலபரத்தையும் ஸமர்ப்பிக்க அது சுமந்து அல்லுநன்பகலும் போகு என்ருலும் அகல்வானு மல்லளுய் போகே லென்ருல் உகப்பையுந் தவிர்ந்து விதிவகையே நடத்துமவனே உபதேசஸத்பாத்ரம்.

[எம்பெருமானுக்கே சிஷ்யலக்ஷண பூர்த்தியுண்டென்று நிருபித்தல்]

(ப.) 202. இருத்தும்—ஸச்சிஷ்யன் ஆசார்யனை அவனுகந்த ஸ்தலத்திலே வைக்குமாபோலே, ஸச்சிஷ்யனுன எம்பெருமான் ஸ்வாசார்யரான ஆழ்வாரை * இருத்தும் வியந்தென்னைத் தன் பொன்னடிக்கீழ் * என்று இவர்க்கு அபிமதமான விடத்தே இவரையிருத்தினவனுய்,

எண்டாளுய்—ஸச்சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய எண்ணத்தின்படியே ஒழுகுவது போலே எம்பெருமானும் * தண்டாமஞ் செய்து என்னெண் தானுனனே * என்று இவர் நினைவின்படியே ஒழுகுவானுய்,

பொய் கலவாது—ஸச்சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய திருமேனியிலே புரையற்ற விருப்பமுடையனுயிருப்பதுபோல எம்பெருமானும் * பொய்கலவாது என்மெய் கலந்தானே * என்று இவர் திருமேனியிலே புரையற்ற விருப்பமுடையனுய்,

அன்பு செய்து—ஸச்சிஷ்யன் ஆசார்யன் பக்கலிலே ஸகல ஸ்நேஹத்தையும் பண்ணுமாபோலே, எம்பெருமான் * அந்தாமத்தன்பு செய்து என்னுவிசேரம்மானுக்கு * என்று பரமபதத்தில் பண்ணும் வியாமோஹத்தை இவர் பக்கலிலே பண்ணுவானுய்,

பற்றிலனுய்—ஸச்சிஷ்யன் ஆசார்யன் தவிர இதர விஷயங்களில் ஸங்கமற்றிருப்பதுபோல எம்பெருமான் * பற்றிலனீசனும் * என்கிறபடியே இவர் பக்கல் ஸங்கத்தாலே அங்குள்ளார் பக்கலில் ஸங்கத்தையும் விட்டவனுய்,

க்ஷுத்த்ருட்பீடித நிர்த்தனரைப்போலே கண்டுகொண்டு உண்டு பருகி—(க்ஷுத்பீடிதனைப்போலே உண்டு, த்ருட்பீடிதனைப்போலே பருகி, நிர்த்தனனைப்போலே கண்டுகொண்டு என்று பிரித்து யோஜிப்பது.) க்ஷுத்பீடிதன்—பசித்தவன்; அவன் சோறு கண்டு உகந்து உண்ணுமாபோலே எம்பெருமானும் * தாளுநாள் வந்து

என்னை முற்றவுந்தானுண்டான் * என்று ஆழ்வாரை உண்டு களித்தான்; த்ருட் பீடிதன் தாஹித்தவன்; அவன் தண்ணீர் கண்டு உகந்து பருகுமாபோல எம்பெரு மானும் * தானென்னை முற்றப்பருகினான் * என்று பருகிக்களித்தான்; நிர்த்தநன்— அகிஞ்சநன்; அவன் நிதி பெற்றால் அதை அப்படியே கண்ணாரக் கண்டுகொண் டிருப்பதுபோல எம்பெருமானும் * இருந்தான் கண்டுகொண்டு * என்று வைத்த கண் வாங்காதே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்; ஆக, க்ஷுத் த்ருட் பீடித நிர்த்தன ரைப்போலே கண்டுகொண்டு உண்டு பருகினவனாய்,

பரிஜநாதிகளோடே தன்னைத் தந்து—ஸச்சிஷ்யன் * சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ் ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத் * என்கிறபடியே தன் ஆத்மாத்மீயங்களை ஆசார் னுக்கு ஸமர்ப்பிக்குமாபோலே * பரிஜந பரிபர்ஹா பூஷணாதி—வரத ஸகல மேதத் ஸம்ச்ரிதார்த்தம் சகர்த்த * எனக்கே தன்னைத்தந்த கற்பகம் * என்னும்படி தன் விபூதியையும் தன்னையும் இவர்க்கே தந்தவனாய்,

என் செய்வனென்றேயிருந்து—ஆசார்யனுக்கு என்ன செய்தாலும் அவன் பண்ணின பேருதவிக்கு ஈடில்லாமையாலே இன்னமும் என் செய்வோமென்று ஸச்சிஷ்யன் குறைவாளனாகவேயிருக்குமாபோலே எம்பெருமானும் * உன்ன யார்க்கு என்செய்வேனென்றேயிருத்தி நீ * என்கிறபடியே இவர்க்கு எல்லாஞ்செ தாலும் தான் இழவாளனாய்,

அகில பரத்தையும் ஸமர்ப்பிக்க அது சுமந்து—ஸச் சிஷ்யனானவன் தன ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹயாத்ராபாரமெல்லாம் தன் மேலே பொகட்டிருக் அதையெல்லாம் தான் சுமந்திருப்பதுபோலே, ஆழ்வாராகிற ஆசார்யர் ஆத்மாத்மீ ஸகல பாரங்களையும் நமச்சப்தமுகேந எம்பெருமானாகிற ஸச்சிஷ்யன் பக்கலிலே ஸமர்ப்பிக்க, வேங்கடத் துறைவார்க்கு நம வென்னலாங் கடமையது சுமந்தா கட்கே * என்னும்படியாக நமஉக்தி தனக்குக் கனத்துத் தோற்றுகையாலே அ வழியாலே அந்த அகில பாரங்களையும் சுமப்பவனுமாய்,

அல்லுநன்பகலும் போகு என்றாலும் அகல்வானுமல்லனாய்—ஸச்சிஷ்யன் இரவு பகலும் ஆசார்யனைப் பிரியாதேயிருந்து ஆசார்யன் நிக்ரஹித்துத் தள்ளினாலு போகாதே யிருக்குமாபோலே, எம்பெருமான் * அல்லு நன்பகலுமிடை வீடின்றி நல் யென்னை விடான் * என்று இவரை விடமாட்டாதேயிருந்து, * போகுநம்பீ * என் சீற்றங்கொண்டு போகச் சொன்னாலும் * அகல்வானுமல்லனினி * என்கிறப அகலமாட்டாதவனாய்,

போகேலென்றால் உகப்பையும் தவிர்ந்து—ஸச்சிஷ்யன் ஆசார்ய ப்ரீதிக்காக தனக்கு உகப்பானவற்றையும் தவிர்ந்திருக்குமாபோலே, எம்பெருமானும் * ஆன்பி போகேல் * என்று இவர் மறுத்தால் * திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்பு உவத்தி என்கிறபடியே தனக்கு உகப்பான அதையும் தவிர்ந்திருப்பவனாய், (இது * வே மருதோளிணையில்),

விதிவகையே நடத்துமவனே—ஸச்சிஷ்யன் ஆசார்யன் விதித்தபடியே நடத் மாபோலே எம்பெருமானும் * ஆழியானருள் தருவானமைகின்றான் அது நம விதிவகையே * இன்று விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் விதி வகையே

என்னும்படி இவர் விதித்தபடியே நடத்துகிறவனுய், ஆக இப்படி ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணங்களில் குறையற்றவனுன ஸர்வேச்வரனே,

உபதேச ஸத்பாத்ரம்—உபதேசத்திற்கு உரிய பாத்திரம். ... (202)

(நா.) 202. (எம்பெருமானுக்கே சிஷ்ய லக்ஷண பூர்த்தியுண்டென்று நிரூபித்தல்.) நல்ல சிஷ்யன் ஆசார்ய விஷயத்தில் எவ்விதமாக நடந்துகொள்ள வேணுமோ அவ்விதமாகவே ஆழ்வார் விஷயத்தில் எம்பெருமான் நடந்துகொண்டதாக அருளிச்செயல்களிஞல் விளங்குகின்றது. ஸச்சிஷ்யனுனவன் ஆசார்யனை அவனுக்கு அபிமதமான ஸ்தலத்திலே வைத்து, அவனுடைய இஷ்டப்படி நடந்து, அவனுடைய திருமேனியிலே சிறந்த விருப்பமுடையனுயிருந்து, ஸகல ஸ்நேஹத்தையும் அவன் பக்கலிலே பண்ணி, வேறு விஷயங்களில் ஸங்கமற்று, தரித்ரன் செல்வம் பெற்ருற் போலேயும் பசியன் சோறு பெற்ருற் போலேயும் விடாய்த்தவன் தண்ணீர் பெற்ருற்போலேயும் மிகுந்த அபிநிவேசத்தோடே அவனையநுபவித்து, தன் ஆத்மாத்மீயங்களை அவ்வாசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பித்து, எல்லாம் செய்தாலும் ஆசார்யன் பண்ணின மஹோபகாரத்துக்கு நேரல்லாமையாலே குறைவாளனுயிருந்து, ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹயாத்ராபாரமெல்லாம் தன் மேலே பொகட்டிருக்கத் தான் அஃதடங்கலும் சுமந்து, அல்லும் பகலும் அவனைப் பிரியாதேயிருந்து, ஆசார்யன் நிக்ரஹித்துத் தள்ளிஞலும் போகாதேயிருந்து, அவனுக்கு அநிஷ்டமாஞல் தனக்கு உகப்பானவற்றையும்விட்டு, ஆசார்யன் விதித்தபடியே நடத்துமவனுக இருக்கவேண்டுமென்பது அனைவருமறிந்த விஷயமாகும். ஆழ்வார் விஷயத்திலே எம்பெருமான் நடப்பதுமிப்படியே காண்மின். ... (202)

(மூ.) 203. நண்ணுதார் மெய்யிலூன் ஆசை நிர்வேதத்தோடே ஆஸ்திக்ய
அமாநித்வாதிகள் விஞ்சின ப்ரணிபாதாபிவாதந பரிப்ரச்நஸேவாபரர்க்கு
உளங்கொள் பேசுமளவன்றென்னும் அர்த்தத்தை வம்மின்
விரோதமினச்சொல் எவ்வுயிர்க்குமறியவென்று அடைவு கெட
அதபஸ்கர்க்கு உபதேசிக்கிறது ஞாலத்தார் பந்தபுத்தியும்
அநர்த்தங்கண்டு ஆற்ருமையும் மிக்க க்ருபையுமிறே.

[ஆழ்வார் ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசிப்பதற்கு ஹேதுக்கள் இன்னவையென்பது]

(ப.) 203. நண்ணுதார் மெய்யில் ஊன் ஆசைநிர்வேதத்தோடே—* நண்ணுதார் முறுவலிப்ப * மெய்யில் வாழ்க்கை * ஊனேறு செல்வம் * ஆசைவாய்ச் சென்ற சிந்தை * என்கிற பதிகங்களிற் சொல்லுகிறபடியே பகவத் விமுக லோகயாத்ரையிலும், அழுக்குடம்பிலும், கர்மோபாதிக தேஹாநுபந்தங்களிலு முண்டான தோஷங்களைக்கண்டு * பரீக்ஷ்ய லோகாந் கர்மசிதாந் ப்ராஹ்மணோ நிர்வேதமாயாத் * என்னும்படி பிறந்த நிர்வேதத்தோடே,

ஆஸ்திக்ய அமாநித்வாதிகள் விஞ்சின—* ஆஸ்திகோ தர்மசீலச்ச சீலவாந் வைஷ்ணவச் சுசி:, கம்பீரச் சதுரோ தீரச் சிஷ்ய இத்யபிதீயதே * என்றும் * அமாநித்வம் அதம்பித்வம் அஹிம்ஸா க்ஷாந்தி ரார்ஜவம், ஆசார்யோ பாஸநம் சௌசம் ஸ்தைர்ய மாத்ம விநிக்ரஹ: * என்றுமுள்ள பிரமாணங்களிற் சொல்லப்

படுகிற ஆஸ்திக்யாதிகளும் அமாநித்வாதிகளுமாகிற சிஷ்ய லக்ஷணமான ஆத்
குணங்கள் விஞ்சப் பெற்றவராய்,

ப்ரணிபாத அபிவாதந பரிப்ரச்ந ஸேவாபரர்க்கு—* ப்ரணிபத்ய அபிவாத்ய ச
என்றும், * தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா * என்றும் சொல்லுகி
படியே வணங்கி வழிபாடுகள் செய்து நீண்ட காலம் அநுவர்த்தித்தவர்களுக்கு,

உளங்கொள் பேசுமளவன்று என்னுமர்த்தத்தை—* உளங்கொள் ஞானத்
லைம்மின் * என்றும் * பேசுமள வன்றிதுவம்மின் நமர்! பிறர் கேட்பதன்முன்
என்றும் இப்படி ஏகாந்தமாக உபதேசிக்கவேண்டிய அர்த்த விசேஷத்தை,

வம்மின் விரோதமினச் சொல் எவ்வுயிர்க்கு மநியவேன்று—* வம்மின் புலவீர்
என்று வலிய அழைத்து * சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலுஞ் சொல்லுவன் கே
மினோ * என்று அபேக்ஷித்து, *இனச்சொல்லாயினுமாக* மற்றொன்றில்லை சுருங்
சொன்னோம் மாநிலத் தெவ்வுயிர்க்கும் * திண்ணம் நாமறியச் சொன்னோம்
என்றிப்படி அடைவு கேடாக,

அதபஸ்கர்க்கு உபதேசிக்கிற இது—*இதம் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாச
நசாசுச்ருஷவே வாச்யம் நச மாம் யோப்யஸூயதி * என்று கீதையில் அநதிகாரி
ளாகச் சொல்லப்பட்டவர்களுக்கும் ஆழ்வார் உபதேசங்கள் செய்தருளினதற்
காரணமேதென்னில்;

ஞாலத்தார் பந்த புத்தியும்—* ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெ
மானே * என்று விண்ணுலகி லுள்ளார்க்குப் போலே மண்ணுலகி லுள்ளார்க்கு
அவனோடு ஸம்பந்தமொத்திருக்க இவர்கள் அவனை இழந்து கிடக்க வொண்ணா
தென்கிற ஸம்பந்தஜ்ஞானமும்,

அனர்த்தங்கண்டு ஆற்றாமையும்—* கண்டாற்றே னுலகியற்கை * என்
இவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் படுகிற அனர்த்தங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமையும்,

மிக்க க்ருபையுமிறே—* அருள் கண்டீ ரிவ்வுலகினில் மிக்கதே * என்னும்
யான பரம க்ருபையுமன்றோ. ... ... (20

(தா.) 203. (ஆழ்வார் ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசிப்பதற்கு ஹேதுக்
இன்னவையென்பது.) அறிவிலிகளான ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசிக்கிறவளவி
விரக்தர்களாய் ஆத்ம குணங்கள் நிரம்பியவராய் அணுகிவந்து ஆதரத்தே
அபேக்ஷிக்குமவர்களுக்கு உபதேசிக்கவேண்டிய அர்த்தங்களை, பகவத் விமு
களாய்ப் ப்ரயோஜநாந்தர பரர்களாய், அநுவர்த்திப்பது மில்லாதவர்கள
ஸம்ஸாரிகளுக்கு வலியப் பிடித்து உபதேசிப்பானேன்? என்னில்; அதற்
காரணம் கூறப்படுகிறது. இப்படி உபதேசிப்பதற்கு மூன்று காரணங்களுண்
"ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமான்" என்று நித்யவிபூதியிலு
ளார்க்குப் போலே லீலாவிபூதியிலுள்ளார்க்கும் அவனோடு ஸம்பந்தம் ஒத்திரு
இவர்கள் அவனை இழந்து கிடக்கவொண்ணாதென்கிற ஸம்பந்தவுணர்ச்சி
காரணம். "கண்டு ஆற்றேனுலகியற்கை" என்று இவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் படு
அநர்த்தங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமை மற்றொரு காரணம். அவ்வளவேயன்றிக்
"அருள் கண்டீர் இவ்வுலகினில் மிக்கதே" என்கிறபடியே எம்பெருமான் கைவி

வர்களையும் திருத்தியல்லது நிற்கமாட்டாத கரைபுரண்ட காருண்யம் மற்ருெரு காரணம். ... ... (203)

(மூ.) 204. தாய்க்கும் மகனுக்கும் தம்பிக்கும் இவர்க்கும்
இவரடிபணிந்தவர்க்குமே இவையுள்ளது.

[ஆழ்வாரைப்போலே உபதேசிப்பவர்கள் மற்றுஞ்சிலருமுண்டென்றல்]

(ப.) 204. தாய்க்கும்—* அகிலஜகந்மாதரம் அஸ்மந்மாதரம் * என்றும் * நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா * என்றும் தாயாகச் சொல்லப்பட்ட பிராட்டிக்கும்,

மகனுக்கும்—* மீளவவன் மகனை * என்று ஹிரண்ய புத்ரனை ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கும்,

தம்பிக்கும்—* மீண்டுமவன் தம்பிக்கே * என்று தம்பியான விபீஷணாழ்வானுக்கும்,

இவர்க்கும்—இந்நம்மாழ்வார்க்கும்,

இவரடிபணிந்தவர்க்குமே—* மாறனடி பணிந்துய்ந்த விராமானுசன் * என்னப்பட்ட எம்பெருமானுர்க்குமே,

இவை உள்ளது—கீழ்ச்சூர்ணையில் சொல்லப்பட்ட ஞாலத்தார் பந்தபுத்தியும் அனர்த்தங்கண்டு ஆற்ருமையும் மிக்கக்ருபையுமாகிற இவையுள்ளது. [பிராட்டியும் விபீஷணாழ்வானும் இராவணனுக்கு வலிய உபதேசித்தமையும், ப்ரஹ்லாதாழ்வான் இரணியனுக்கு வலிய உபதேசித்தமையும்; நம்மாழ்வார் * சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலுஞ் சொல்லுவன் கேண்மினோ * என்று உபதேசித்ததும், எம்பெருமானுர் * பாருலகிலாசையுடையோர்க் கெல்லாமாரியர்காள் கூறுமென்று பேசி வரம்பறுத்ததும் இங்கு நினைக்கத்தக்கன.] ... ... (204)

(நா.) 204. (ஆழ்வாரைப் போலே உபதேசிப்பவர்கள் மற்றுஞ்சிலருமுண்டென்னல்) (1) ஸர்வலோக ஜநநியான ஸீதாபிராட்டி, (2) பிள்ளையான ப்ரஹ்லாதாழ்வான், (3) தம்பியான விபீஷணாழ்வான், (4) ப்ரக்ருதரான நம்மாழ்வார், (5) "மாறனடி பணிந்துய்ந்த விராமானுசன்" என்று ஆழ்வாரை அடிபணிந்து உய்ந்தவராக ப்ரஸித்தரான எம்பெருமானுர் ஆகிய இவர்களுக்கே கீழ்ச் சொன்ன மூன்றும் உண்டு. [அபேக்ஷையின்றிக்கே காருண்யமே கொண்டு உபதேசித்தவர்கள் இந்த ஐவரேயென்றபடி.] ... ... (204)

(மூ.) 205. க்யாதிலாபபூஜாபேக்ஷையற மலர்நாடியாட்செய்ய, உய்யக்கொண்டு
ஆரைக்கொண்டு வாளும் வில்லுங்கொண்டென்கிற
இழவுகள் தீரப்பெற்றது.

[ஆழ்வாருடைய உபதேசம் பலித்தமை]

(ப.) 205. க்யாதிலாபபூஜாபேக்ஷையற—(க்யாதியில் அபேக்ஷையும் லாபத்தில் அபேக்ஷையும் பூஜையில் அபேக்ஷையும் அற—என்று யோஜிப்பது.) * நீசனேன் நிறையொன்று மிலேன் * என்று தம்மை நைச்யத்திற்கு எல்லையாக நினைத்திருக்கை

யாலே க்யாதியில் அபேக்ஷையற்று, * கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்
செல்வம் நெருப்பாக நினைத்திருக்கையாலே லாபத்தில் அபேக்ஷையற்று, * ஒத
வல்லபிராக்கள் நம்மையாளுடையார்கள் பண்டே * என்று, தம்முடைய பிரபந்
தத்தில் அந்வயித்தவர்களைத் தமக்கு சேஷிகளாக நினைத்திருக்கையாலே பூஜை
யிலும் அபேக்ஷையற்று,

மலர்நாடி ஆட்செய்ய—* நறிய நன்மலர் நாடி * என்றும் தாடாதமலர் நாடி *
என்றும் சொல்லுகிறபடியே சேஷத்வபரிமளயுக்தமான ஆத்ம புஷ்பங்களைத்
தேடியிட்டு * ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன் என்னும்படி வாசிக கைங்கர்
யம்பண்ண,

(உய்யக்கொண்டென்கிற இழவும், ஆரைக்கொண்டென்கிற இழவும், வாளும்
வில்லுங்கொண்டென்கிற இழவும் தீரப்பெற்றது என்று பிரித்து யோஜிப்பது;)

உய்யக்கொண்டென்கிற இழவு தீரப்பெற்றது—* உம்மை உய்யக்கொண்டு
போகுறிலே * என்று ஸம்ஸாரிகளின் உஜ்ஜீவனத்தைப்பற்றின இழவு தீர்ந்தது;

ஆரைக்கொண்டென்கிற இழவும் தீரப்பெற்றது—* ஆரைக்கொண்டு என்னு
சாகோ? * என்று, தமக்கு உசாத்துணையில்லாமையினாலுண்டான இழவும் தீர்ந்தது

வாளும் வில்லுங்கொண்டென்கிற இழவும் தீரப்பெற்றது—* வாளும் வில்லும்
கொண்டு பின்செல்வார் மற்றில்லை * என்று, அவனுக்கு மங்களாசாஸன பரர்கள்
இல்லையே யென்கிற இழவும் தீர்ந்தது. ... . (205

(தா.) 205. (இப்படி விமுகரான ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து ஆழ்வா
உபதேசித்தவிது ஸபலமாயிற்றோ வென்னில்.) தமக்கு ஒரு ப்ரஸித்தியுண்டா
வேணுமென்றாவது, தமக்கொரு லாபமுண்டாகவேணு மென்றாவது, தம்மை
சிலர் பூஜிக்கப் பெறவேணு மென்றாவது அபேக்ஷையில்லாதவர் ஆழ்வார்; இப்படி
பட்ட இவர் சேஷத்வபரிமள யுக்தமான ஆத்ம புஷ்பங்களைத்தேடி * ஆட்செ
தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன் * என்கிறபடியே கைங்கர்ய ரூபமாக உபதேசிக்கை
யாலே உலகமெல்லாம் திருந்திற்று; அதனால் ஆழ்வாருடைய மூன்று இழவுக
தீர்ந்தனவாயின: (எங்ஙனேயென்னில்;) "திருக்குருகூரதனை உளங்கொ
ஞானத்துவைம்மின் உம்மையுய்யக்கொண்டு போகுறிலே" என்கிற பாசுரத்தை
நோக்குமிடத்தில், ஸம்ஸாரிகள் உஜ்ஜீவிக்கப் பெறவில்லையே யென்கிற இழ
ஆழ்வார்க்கு இருந்ததாகத் தெரியவருகிறது; அந்த இழவும் தீர்ந்ததாயிற்
'இழந்த வெம்மாமைத் திறத்துப்போன என்னெஞ்சினாருமங்கே யொழிந்தா
உழந்தினியாரைக்கொண்டு என்னுசாகோ?" என்கிற பாசுரத்தை நோக்குமிடத்தி
தமக்கு உசாத்துணை யில்லாமையால் இழவு உள்ளதாகத் தெரிகின்றது; அதுவு
தீர்ந்ததாயிற்று "வாளும் வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார் மற்றில்லை" என்கி
பாசுரத்தை நோக்குமிடத்தில் எம்பெருமானுடைய ஸௌகுமார்யமறிந்து பரிகைக்
ஒருவருமில்லையே யென்கிற இழவு இருந்ததாகத் தெரிகின்றது; அதுவும் தீர்ந்
தாயிற்று. தம்முடைய உபதேசபலமாக எல்லாரு முஜ்ஜீவித்துத் தமக்கு உசா
துணையாயுமிருந்து அவனுக்கு மங்களாசாஸநமும் பண்ணுகையாலே மூன்று இழ
களும் தீர்ந்தனவாகக் குறையில்லையே. ... . (20

(மு.) 206. ப்ரஹ்மநிஷ்டரும் ஸம்வத்ஸர வாஸிகளுமாகில்,
ஏபாவம் பயனன்றாகிலுஞ் சேராது.

[ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுக கருணையை நிலைநாட்டுதல்]

(ப.) 206. ப்ரஹ்மநிஷ்டரும் ஸம்வத்ஸரவாஸிகளுமாகில்—உபதேசித்த ஆழ்வாரை சாஸ்த்ரப்ரகாரேண உபதேசித்தவராகவும், உபதேசம் கேட்டவர்களை யதா சாஸ்த்ரம் ஸம்வத்ஸர வாஸிகளாயிருந்து உபதேசம் பெற்றவர்களாகவும் கொள்ளுவதானால்,

ஏபாவம் பயனன்றாகிலும் சேராது—* ஏபாவம் பரமே! * என்று ஆழ்வார் வருந்திச்சொன்னதும், * பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்வான் * என்று ஆழ்வாருடைய சிஷ்யர் உகந்து சொன்னதும் பொருந்தாமற் போய்விடும். ... . (206)

(தா.) 206. (ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுக கருணையை நிலைநாட்டுதல்.) ஆழ்வாருடைய உபதேசம் ஸ்பலமாயிற்றென்று கொள்ளுமளவில், இவரிடத்தில் உபதேசம் கேட்ட சிஷ்யர் [ஸம்ஸாரிகள்] சாஸ்த்ரமுறையின்படியே உபஸத்தி பண்ணினார்களென்றும், இவரும் அந்த உபஸத்திகளினால் ப்ரஸந்நராகி சாஸ்த்ரம் விதித்த கட்டளையிலே நின்று உபதேசித்தாரென்றும் கொள்ளலாமே; அப்படியல்லாமல் (203, 204 சூர்ணிகைகளிற்படியே) * ஞாலத்தார் பந்த புத்தியும் அநர்த்தங்கண்டு ஆற்றாமையும் மிக்க க்ருபையுமடியாகவே உபதேசித்தாரென்றும், ஸம்ஸாரிகள் விமுகர்களாகவே யிருந்தார்களென்றும் ஏன் கொள்ளவேணுமென்னில்; இங்ஙனே கொள்ளவேண்டிய ஆவச்யகதைக்கு நிதானம் சொல்லுகிறது.—(1) ஆழ்வார் ப்ரஹ்மநிஷ்டராகில் * ஏபாவம் பரமே * என்கிற பாசுரம் சேராது (2) ஆழ்வார்கள் பக்கலில் உபதேசம் கேட்டவர்கள் ஸம்வத்ஸரவாஸிகளாகில் * பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல்நன்றாகத் திருத்திப்பணிகொள்வான் * என்கிற பாசுரம் சேராது—(என்று இங்ஙனே யோஜித்துக்கொள்ளவேணும்.

(மு.) 207. மெய்ந்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு அநுபவகர்ப்போபதேசம்.

[பரோபதேச தசையிலும் பகவதநுபவம் இடையறுதென்றல்]

(ப.) 207. மெய்ந்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு—* மெய்ந்நின்று கேட்டருளாயடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே* என்றது முதல் * மங்கவொட்டுன் மாமாயை* என்றதளவாக நடுவுள்ள நாலு ப்ரபந்தமும்,

அநுபவ கர்ப்ப உபதேசம்—அநுபவம் உள்ளே செல்லா நிற்கச் செய்தே யுண்டான பரோபதேசம். .... (207)

(தா.) 207. (பரோபதேச தசையிலும் பகவதநுபவம் இடையறுதென்னல்) ஆழ்வார் பரோபதேச பரராமளவில் இவர்க்கு (அக்காலத்தில்) பகவதநுபவம் இடையற்றதாகாதோவென்னில்; ஆகாது. * மெய்ந்நின்று கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணபபமே * என்றது முதல் மங்கவொட்டுன்மாமாயை * என்கிற தளவாக நடுவுள்ள நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களும், அநுபவமுள்ளே செல்லாநிற்கச் செய்தே யுண்டான பரோமதேசம். ஆழ்வார் தமக்கு அநுபவகர்ப்பமான உபதேச

மும் உபதேச கர்ப்பமான அநுபவமுமாய்ச் செல்லும் என்றிறே நம் முதலிக
அருளிச்செய்வது. ஆகையால் இவர்க்கு அநுபவவிச்சேதம் ஒருகாலுமில்லை. (207

(மூ.) 208. இவற்றுக்கு மந்த்ர வித்யாநுஸந்தாந ரஹஸ்யங்களோடே சேர்த்தி.

[ஆழ்வாருடைய நான்கு ப்ரபந்தங்களும் ரஹஸ்யத்ரயார்த்த ப்ரதிபாதகமென்றல்]

(ப.) 208 இவற்றுக்கு—திருவிருத்தம் முதலான நான்கு திவ்யப்ரபந்த
களுக்கும்,

மந்த்ர ரஹஸ்ய விதிரஹஸ்ய, அநுஸந்தாந ரஹஸ்யங்களோடே சேர்த்தி—திருமந்த்ர
சரமச்லோகம், த்வயம் ஆகிய ரஹஸ்யத்ரயத்தோடே சேர்த்தி ... (208

(தா.) 208. (ஆழ்வாருடைய நான்கு ப்ரபந்தங்களும் ரஹஸ்யத்ரயார்த்
ப்ரதிபாதகமென்னல்.) நம்மாழ்வாருடைய பிரபந்தங்கள் நான்குக்கும் திருமந்த்ர
த்வயம் சரமசலோகமாகிற ரஹஸ்யத்ரயத் தோடே சேர்த்தி (அதாவது—ரஹஸ்
த்ரயத்தில் ஸங்க்ரஹமாகவும் நுட்பமாகவும் காட்டப்பட்டிருக்கின்ற பொருள்கே
இந்த நான்கு ப்ரபந்தங்களில் விரிவாக உரைக்கப்படுகின்றன வென்றவா
["மந்த்ர வித்யநுஸந்தான ரஹஸ்யங்களோடே" என்ற மூலத்திற்கு—மந்த்ரரஹஸ்
மென்ன, விதிரஹஸ்யமென்ன, அநுஸந்தானரஹஸ்யமென்ன இவற்றோடே என்
பொருள். மந்த்ரரஹஸ்யமென்றது திருமந்த்ரமாகிற ரஹஸ்யம் என்றபடி. வி
ரஹஸ்ய மென்றது ஸித்தோபாய வரணத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிற சரமச்லோக
என்றபடி அநுஸந்தாநரஹஸ்யமென்றது உபயவரணத்தையும் உபேய ப்ரார்த்தன
யையும் ஸக்ரமமாக ப்ரகாசிப்பியா நின்றுகொண்டு காலக்ஷேபத்துக்கும் போக
துக்குமாக ஸாரஜ்ஞராலே ஸதா அநுஸந்தானம் செய்யப்படும் த்வயம் என்றபடி

(மூ.) 209. அளிப்பானடியேனடைக்கலம் சூடிய பொய்யாதானுமழுந்தாரேன்
ஸ்வருபவிரோதி நிவ்ருத்திகளையும், தாமரையுந்திப் பெருமாமாய
ஆளாகவே வாழியவென்று ப்ராப்யபலங்களையும், நெறிகாட்
மனத்துக்கொண்டு கண்ணனலடித்துக் கண்டிலமால் யாதாகிலென்
உபாயத்தையுஞ் சொன்னவை மந்த்ரச்லோகங்களோடே சேரும்.

[இன்ன ப்ரபந்தத்திற்கு இன்னரஹஸ்யத்தோடே சேர்த்தியென்பதை வகையிட்டு விளக்குத

[எந்த ப்ரபந்தத்திற்கு எந்த ரஹஸ்யத்தோடே சேர்த்தி யென்னி
திருவிருத்தமும் திருவாசிரியமும் சேர்ந்து திருமந்த்ரார்த்த விவரணமாகின்ற
(அதாவது, திருவிருத்தம் பிரணவத்தையும் நமःபதத்தையும் விவரிக்கிற
திருவாசிரியம் 'நாராயணாய' என்பதை விவரிக்கிறது;) பெரிய திருவந்தாதி சர
ச்லோகத்தை விவரிக்கிறது]

(ப.) 209. அளிப்பான் அடியேன்—(திருவிருத்தத்தில்) * உயிரளிப்பான்
என்பது அகாரார்த்தம்; * அடியேன் * என்பது மகாரார்த்தம்;

அடைக்கலம்—* அடியேனடியாவி யடைக்கலமே * என்பது ஆத்ம ஸம
பணம்; (ப்ரணவத்திற்கு முழுப்பொருள் ஆத்ம ஸமர்ப்பணமென்க)

சூடிய—* திருமால் திருப்பேர் வல்லாரடிக் கண்ணி சூடிய மாறன் * என
பிரணவத்தில் அநுஸந்தேயமான பாகவத சேஷத்வம்;

பொய்யாதானும் அழுந்தார்—* பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்பும் • என்றும் * யாதானுமோ ராக்கையில்புக்கு அங்காப்புண்டு மாப் பவிழ்ந்தும் • என்றும் •வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்து அழுந்தார்* என்றும் நமः பதார்த்தமான விரோதி நிவ்ருத்தி;

என்று ஸ்வரூப-விரோதி நிவ்ருத்திகளையும்—ஆக இவ்வளவும் ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரனுக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாய் ததீய சேஷத்வபர்யந்தமாயிருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும், ஸம்ஸாரத்திற்கடியான அவித்யை முதலான விரோதிகளின் நிவ்ருத்தியையும் சொல்லுகிற திருவிருத்தம் திருமந்த்ரத்தில் ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களோடு சேர்ந்திருக்கும்;

தாமரையுந்தி, பெருமாமாயன்—(திருவாசிரியம்) • தாமரையுந்தித் தனிப்பெருநாயக * என்று தொடங்கி • எம்பெருமா மாயனையல்லது • என்று தலைக்கட்டுகையாலே நாராயணபதத்தில் சொல்லப்படுகிற உபய விபூதி யுக்தமான ப்ராப்ய வஸ்துவையும்,

ஆளாகவே வாழியவென்று—* தனிமாத் தெய்வத்தடியவர்க்கினி நாமாளாகவே யிசையுங்கொல் • என்றும் * ஊழி தோறூழி யோவாது வாழியவென்று யாந்தொழ விசையுங்கொல் • என்றும் நாராயண பதத்தில் சதுர்த்தியின் அர்த்தமான பல ஸ்வரூபத்தையுஞ் சொல்லுகையாலே,

ப்ராப்ய பலன்களையும் சொன்னவை—ப்ராப்யம் பலன் ஆகிற விரண்டையும் பேசுகிற திருவாசிரியமானது ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயாம்சங்களாலே இவ்விரண்டையும் சொல்லுகிற • நாராயணாயவோடே சேர்ந்திருக்கையாலே இரண்டு ப்ரபந்தமும்,

மந்த்ரத்தோடே சேரும்—திருமந்த்ரத்தோடே சேரும்;

நெறிகாட்டி—(பெரிய திருவந்தாதி) • நெறிகாட்டி நீக்குதியோ * என்று, உபாயாந்தரங்களைக் காட்டி என்னை அகற்றப்பார்க்கிறாயோ? என்கையாலே * ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய * என்கிற உபாயாந்தரங்களின் பரித்யாஜ்யத்வம் சொல்லிற்று;

மனத்துக்கொண்டு—• வெங்கோட்டேறேழுடனே கொன்றானையே மனத்துக் கொண்டு • என்று • மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ * என்கிற உபாய ஸ்வீகாரம் சொல்லிற்று;

கண்ணனல் அடித்து கண்டிலமால் யாதாகில் என்று—* சீரார் மனத்தலை வன்துன்பத்தை மாற்றினேன் வானேறினத்தலைவன் கண்ணனால் யான் • என்றும் •எம்மிறையார் தந்த அருளென்னுந் தண்டாலடித்து—வல்வினையைக் கானும் மலையும் புகக் கடிவான் • என்றும் • வானோ மறிகடலோ—வன்துயரை மருங்கு கண்டிலமால் • என்றும், • அடர் பொன்முடியானை—யாதாகில் யாதேயினி • என்றுமுள்ள பாசுரங்கள் சரமச்லோகத்தின் பிற்பகுதியைப் பூர்த்தியாக விவரிப்பன;

என்று உபாயத்தையும் சொன்னவை—ஆகவிப்படி உபாய ப்ரதிபாதகமாயிருக்கிற பெரிய திருவந்தாதி,

ச்லோகத்தோடே சேரும்—சரமச்லோகத்தோடே சேரும். ... (209)

(நூ.) 209. எந்த ப்ரபந்தத்திற்கு எந்த ரஹஸ்யத்தோடே சேர்த்தியென்னில்; அது நிரூபிக்கப்படுகிறது திருவிருத்தமும் திருவாசிரியமும்சேர்ந்து திருமந்த்

ரார்த்த விவரணமாகின்றது, ப்ரணவத்தையும் நமః பதத்தையும் விவரிக்கிற திருவிருத்தம். நாராயணாய என்பதை விவரிக்கிறது திருவாசிரியம். சரமச்லோகத்தை விவரிக்கிறது பெரிய திருவந்தாதி. ... ... (20

(மூ.) 210. த்வயார்த்தம் தீர்க்க சரணாகதி யென்றது ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே.

[திருவாய்மொழி த்வயார்த்த விவரணமென்பது]

(ப.) 210. தீர்க்க சரணாகதி—தீர்க்க சரணாகதி ப்ரபந்தமென்று ஸம்ப்ரதா வித்துக்களால் கொண்டாடப்பட்ட திருவாய்மொழியாயிரமும்,

த்வயார்த்தம்—த்வயம் என்கிற ரஹஸ்யத்தின் விவரணம்,

என்றது—என்று நிரூபணம் பண்ணியிருப்பது,

ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே—பிள்ளை லோகாசார்யரளிச்செய்த அஷ்டாதச ரஹஸ்ய களுள் ஒன்றான ஸாரஸங்க்ரஹமென்னும் ரஹஸ்யத்திலே காணத்தக்கது. (21

(தா.) 210. (திருவாய்மொழி த்வயார்த்த விவரணமென்பது) சரமப்ரப மான திருவாய்மொழியானது த்வயத்தின் பொருளை ப்ரதிபாதிக்கிற தென்னுமி விரிவாக உபபாதிக்க வேண்டுகையாலும், இதைப்பற்றித் தம்முடைய திருத்தம ரான பிள்ளைலோகாசார்யர் ஏற்கனவே ஒரு ப்ரபந்தம் இட்டருளியிருக்கையா அதிலே கண்டு கொள்வது என்கிற திருவுள்ளத்தோடே "த்வயார்த்தம் தீ சரணாகதி யென்றது ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே" என்றாராயிற்று. ... ... (21

(மூ.) 211. மூன்றில் சுருக்கிய ஐந்தையும் உயர் திண்ணணை ஒன்று பயிலேற கருவிடு சொன்னால் ஒருக்கொண்ட நோற்ற நாலும் எம்மாவொழி நெடுவேய் என்கிற இருபதிலே விசதமாக்கி எண்பதிலே பரப்பு யாலே ஐந்தையும், அருளினன் வீடு பெற்றவென்கையாலே ஐந் மிரண்டையும், தொழுது களித்தேன் சொல்லுப்பெற்றேன் பணி என்கிற முக்தலக்ஷண வ்ருத்தியாலே இரண்டிலொன்றையும் இத ப்ரமேயமென்னும்.

[திருவாய்மொழிக்கு மற்றும் சில அர்த்தயோஜனைகளுமுண்டென்றல்.]

(ப.) 211. மூன்றில் சுருக்கிய ஐந்தையும்—திருவிருத்தம் திருவாசி பெரிய திருவந்தாதியாகிற மூன்று திவ்யப் பிரபந்தங்களில் சுருக்கமாகச் செ லப்பட்ட அர்த்த பஞ்சகத்தையும், (இருபதிலே விசதமாக்கி என்பதோடே இத அந்வயம்.)

உயர் திண் அணை ஒன்று—* உயர்வறவுயர்நலம் * திண்ணன்வீடு * அணை தரவணைமேல் * ஒன்றுந்தேவு * ஆகிய நான்கு பதிகங்களினால் பரஸ்வரூபம்.

பயில் ஏறு கண் கரு—* பயிலுஞ் சுடரொளி * ஏறாளுமிறையோன் * கண் சிவந்து * கருமாணிக்கமலை * ஆகிய நான்கு பதிகங்களினால் ஸ்வஸ்வரூபம்,

வீடு சொன்னால் ஒரு கொண்ட—* வீடுமின் முற்றவும் * சொன்னால் விரோ * ஒருநாயகம் * கொண்ட பெண்டிர் * ஆகிய நான்கு பதிகங்களினால் வி ஸ்வரூபம்,

நோற்ற நாலும்—* நோற்ற நோன்பு * என்கிற பதிகந் தொடங்கி வரிசையாக நான்கு பதிகங்களினுல் உபாய ஸ்வரூபம்,

எம்மா ஒழிவில் நெடு வேய் என்கிற—* எம்மா வீட்டுத்திறமும் * ஒழிவில் காலமெல்லாம் * நெடுமாற்கடிமை * வேய்மரு தோளிணை * என்கிற நான்கு பதிகங்களினுல் புருஷார்த்த ஸ்வரூபம்—ஆக இப்படி,

இருபதிலே விசதமாக்கி—இருபது பதிகங்களிலே விசதமாக விளக்கி, (மூன்றில் சுருக்கிய ஐந்தையும் விசதமாக்கி என்று அந்வயமாயிற்று.)

எண்பதிலே பரப்புகையாலே ஐந்தையும் இதுக்கு ப்ரமேயமென்னும்—மற்றையெண்பது பதிகங்களினுலும் அத்தை விஸ்தரிக்கையாலே திருவாய்மொழி யாயிரத்திற்கும் அர்த்த பஞ்சகம் ப்ரமேயமென்று சொல்லப்படும்;

அருளினன் வீடுபெற்ற வென்கையாலே ஐந்திலு மிரண்டையும் இதுக்கு ப்ரமேயமென்னும்—* மயர்வற மதிநல மருளினன் * என்று தொடங்கி அருளாகிற உபாயத்தைச் சொல்லி, * அவாவற்று வீடு பெற்ற * என்று உபேயத்தைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகையாலே [உபக்ரமோப ஸம்ஹார த்ருஷ்டியாலே] அர்த்த பஞ்சகத்தினுள்ளும் ப்ரதாநமான உபாயோபேயங்க ளிரண்டே திருவாய்மொழி யாயிரத்திற்கும் ப்ரமேய மென்று சொல்லப்படுவது முண்டு;

தொழுது களித்தேன் சொல்லுப் பெற்றேன் பணிசெய் என்கிற முக்த லக்ஷண வ்ருத்தியாலே இரண்டி லொன்றையும் இதுக்கு ப்ரமேயமென்னும்—* தொழுதெழென் மனனே * * விருப்பே பெற்றமுதமுண்டு களித்தேனே * மேலைத்தொண்டு உகளித்து அந்தி தொழுஞ் சொல்லுப் பெற்றேன் * என்று சொல்லப்படுகிற * பத்தாஞ்ஜலி புடத்வ ஹ்ருஷ்டத்வ நம இத்யேவ வாதித்வங்களாகிற (ச்வேதத்வீபவாஸி) முக்தலக்ஷணத்தாலும், *தத்விப்ராஸோ விபந்யவ:* என்கிற அவர்களைப் போலே *சொற்பணி செயாயிரம் * என்று சொல்லப்படுகிற வாசிகவ்ருத்தியாலும், கீழ்ச்சொன்ன இரண்டர்த்தங்களுள் கைங்கர்யமென்னும் உபேயமாகிற ஓரர்த்தமே திருவாய்மொழி யாயிரத்திற்கும் ப்ரமேயமென்று சொல்லப்படுவதுமுண்டு. ... (211)

(தா.) 211. (திருவாய்மொழிக்கு மற்றும் சில அர்த்தயோஜனைகளுமுண்டென்னல்.) திருமந்த்ரத்திலும் சரம ச்லோகத்திலும் ஸங்க்ரஹமாகக் கூறப்பட்ட அர்த்த விசேஷங்களை த்வயத்தில் விவரிப்பது போலே, திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் பெரிய திருவந்தாதியாகிற முந்தின பிரபந்தங்கள் மூன்றிலும் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்ட அர்த்த பஞ்சகத்தைத் திருவாய்மொழியில் இருபது பதிகங்களிலே விசதமாகவுரைத்து, மற்றை யெண்பது பதிகங்களாலும் அது தன்னையே விஸ்தரிக்கிறபடியினுல் அர்த்த பஞ்சகத்தையும் திருவாய்மொழிக்கு ப்ரமேயமாக நிர்வஹிக்கிற புடையொன்றுண்டு. அந்த ஐந்து அர்த்தங்களினுள்ளும் ப்ரதானமான உபாயோபேயங்களிரண்டையுமே இதற்கு ப்ரமேயமாக நிர்வஹிக்கிற புடையுமுண்டு. அவ்விரண்டினுள்ளும் உபேயமொன்றையுமே இதுக்கு ப்ரமேயமாக நிர்வஹிக்கிற புடையுமுண்டு. ... ... (211)

(மூ) 212. ரஹஸ்யத்துக்கு ஓரெழுத்தும் அதுக்கு ஒருருவும் போலேயானவற்றிலே இமையோரதிபதி அடியேன் மனனே பொய்மயர்வு பிறந்தருளினன் விண்ணப்பம் தொழுதெழென்ற பஞ்சகத்தோடே, அவித்யாதிஸ்வரூப ஸ்வபாவ, ஆத்மேச்வரபந்த, ரக்ஷணக்ரம, குண, விக்ரஹ, விபூதியோக, ததீயாபிமாந, உபதேசவிஷய, அந்யாபதேச ஹேத்வாதிகளும் ஸங்க்ருஹீதம்.

[திருவிருத்தத்தின் முதற்பாசுரத்திலும் திருவாய்மொழியின் முதற்பாசுரத்திலுமுள்ள அர்த்த விசேஷங்களை அருளிச்செய்தல்]

(ப.) 212. ரஹஸ்யத்துக்கு ஓரெழுத்துப்போலே—திருமந்த்ரமாகிற ரஹஸ்யத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாக ஏகாக்ஷரமான ப்ரணவம் அமைந்தது போலவும்,

அதுக்கு ஒருருவும்போலேயானவற்றிலே—அந்த ப்ரணவத்துக்கும் ஸங்க்ரஹமாக * ஓரெழுத்தோருருவானவனே * என்னும்படியான அகாரம் அமைந்ததுபோலவும் திருவிருத்தம் திருவாய்மொழியாகிற ப்ரதம சரமப்ரபந்தங்களிரண்டுக்கும் ஸங்க்ரஹமாயமைந்த முதற்பாட்டுக்களிலே, [* பொய்ந்நின்ற ஞானமும் * உயர்வற வுயர்நலம் * என்கிற பாட்டுக்களிலே யென்றபடி.]

இமையோர் அதிபதி—* இமையோர் தலைவா * அயர்வறுமமரர்களதிபதி * என்று பரஸ்வரூபத்தையும்,

அடியேன் மனனே—* அடியேன் செய்யும் * என்றும் * என்மனனே * என்றும் ஸ்வஸ்வரூபத்தையும்,

பொய் மயர்வு—* பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும் * என்றும் * மயர்வு * என்றும் விரோதி ஸ்வரூபத்தையும்,

பிறந்து அருளினன்—* உயிரளிப்பானெந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் * என்றும் * மதிநலமருளினன் * என்றும் உபாய ஸ்வரூபத்தையும்,

விண்ணப்பம் தொழுதெழு—* செய்யும் விண்ணப்பம் * தொழுதெழு * என்று புருஷார்த்த ஸ்வரூபத்தையுமாகக் கொண்டு,

என்ற பஞ்சகத்தோடே—இப்படி ஸங்க்ரஹித்துச் சொன்ன அர்த்தபஞ்சகமும்

அவித்யாதி ஸ்வரூப ஸ்வபாவ ஆத்மேச்வர பந்த ரக்ஷணக்ரம குண விக்ரஹ விபூதி யோக ததீயாபிமாந உபதேச விஷய அந்யாபதேச ஹேத்வாதிகளும் ஸங்க்ருஹீதம்—அவித்யை முதலானவற்றின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களென்ன, ஆத்மாவுக்கு மீச்வரனுக்கு முண்டான சேஷ சேஷி பாவ ஸம்பந்தமென்ன, எம்பெருமான் அவதாரங்களைப் பண்ணி ரக்ஷிக்கும்படி யென்ன, அவனுடைய திருக்குணங்கள் திருமேனி விபூதிகள் இவையென்ன, அவனடியார்களை முன்னிடுகையாகிற ததீயாபிமானமென்ன, ஆழ்வாருடைய உபதேசத்திற்கு லக்ஷ்யமானவை யென்ன, அந்யாபதேசப் பாசுரங்களுக்கு ஹேதுவென்ன இவை முதலானவையும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லப்பட்டுள்ளன. [இதன் விவரணம் தாத்பர்யஸாரத்திலே கண்டுகொள்வது.]

(தா.) 212. இனி, ப்ரதம ப்ரபந்தமும் சரமப்ரபந்தமுமான திருவிருத்தம் திருவாய்மொழிகளினுடைய ஸங்க்ரஹங்களான முதற்பாட்டுக்களில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள அர்த்த விசேஷங்கள் பலவும் நிருபிக்கப்படுகின்றன:—ரஹஸ்யத்துக்

ஒரெழுத்தும், அதுக்கு ஒருருவும் போலேயானவற்றிலே என்கிற மூலத்திற்குப் பொருளாவது—: ரஹஸ்யத்துக்கு—திருமந்த்ரமாகிற ரஹஸ்யத்துக்கு, ஓரெழுத்துப்போலே—"ஓமித்யேகாக்ஷரம்" என்று ஓரெழுத்தாயிருக்கிற ப்ரணவம் எப்படி ஸங்க்ரஹமாயிருக்கிறதோ, அப்படியும்; அதுக்கு—அந்த ஏகாக்ஷரமான ப்ரணவத்துக்கு, ஒருருவும்போலே—ஓர் அவயவமாயிருக்கிற அகாரம் எப்படி ஸங்க்ரஹமாயிருக்கிறதோ அப்படியும்; ஆனவற்றிலே—நூறுபாட்டுக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கின்ற * பொய்நின்ற ஞானத்திலும், ஆயிரம் பாட்டுக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கின்ற * உயர்வறவுயர் நலத்திலும் என்றபடி.

மேற்குறித்த முதற்பாட்டுக்களிரண்டிலும் அர்த்த பஞ்சகம் ஸங்க்ரஹேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றமை காண்க. அவ்வளவேயுமல்லாமல், அவித்யாதி ஸ்வரூப ஸ்வபாவம் ஆத்மேச்வர பந்தம் ரக்ஷணக்ரமம் குணயோகம் விக்ரஹ யோகம் விபூதியோகம் ததீயாபிமாநம் உபதேச விஷயம் அந்யாபதேச ஹேது இவை முதலான விஷயங்களும் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கின்றமை காண்க. (இவை நமது விரிவுரையிலே பரக்கக் காண்க.) ... ... (212)

(மூ.) 213. அடி தொழுதெழென்றவிதிலே வஸ்துநிர்த்தேச,
நமஸ்கார, ஆசீஸ்ஸுக்களுமுண்டு.

[மங்களாசரணமும் உண்டென்று காட்டுதல்]

(ப.) 213. அடிதொழுது எழு என்றவிதிலே—* துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே * என்ற இப்பாசுரத்திலே,

வஸ்துநிர்தேச நமஸ்கார ஆசீஸ்ஸுக்களுமுண்டு—* துயரறு சுடரடி * என்கையாலே வஸ்து நிர்தேசமும், * தொழுது * என்கையாலே நமஸ்காரமும், * என் மனனே எழு * என்கையாலே ஆசீஸ்ஸும் ஆகவிப்படி ப்ரபந்தாரம்பத்திலே ஆசரிக்கப்படும் ஆசீர் நமஸ்க்ரியா வஸ்துநிர்தேசங்களாகிற மங்களாசாரங்களும் இதிலேயுண்டு. ... ... (213)

(தா.) 213. [மங்களாசரணமும் உண்டென்று காட்டுதல்) நூல்கள் இடையூறின்றித் தலைக்கட்டுதற்காகவும், மிக்க தாமதமின்றி விரைவில் நிறைவேறுதற்காகவும் பிரபந்தத்தொடக்கத்திலே ஆசீர் நமஸ்கார வஸ்துநிர்த்தேசங்களாகிற மங்களாசரணம் அனுட்டிப்பதொரு முறைமையுண்டு; ஆழ்வார் 'நாம் ஒரு ப்ரபந்தம் பண்ணவேணும்' என்று கருதியிருந்து நிருமித்ததன்றிக்கே * நிரம்பினவேரி தெறிக்குமாபோலே நிமிகிறவாய்கரைமிடைந்து புறப்பட்ட சொற்கள் இவர் பாசுரத்தாலே லோகத்தைத் திருத்தத் திருவுள்ளம்பற்றின எம்பெருமானுடைய நினைவாலே ஸகல லக்ஷண ஸம்பந்நமாய்த் தலைக்கட்டின ப்ரபந்தமாகையாலே இந்த மங்களாசரணமும் கோல்விழுக்காட்டாலே பலித்தது. எங்ஙனேயென்னில்; * துயரறுசுடரடி * என்பதனுல் வஸ்துநிர்த்தேசருபமான மங்களம்; * தொழுது * என்பதனுல் நமஸ்காரருபமங்களம்; * எழு * என்பதனுல் ஆசீஸ் எனப்படும் மங்களம். ... (213)

(மூ.) 214. சாதுசனம் நண்ணு, மயர்வற மாசறுக்கும் தெருள் கொள்ளப் பத்தராவர், அடிமையறவுரிய, நோய்களறுக்கும் உடைத்து, ஏற்றரும்

வானின் தாளின் கீழடிக்கீழ் இன்பக்கதி பயக்கும் ஊடுபுக்கு மூவுலகு
முருகா நீர்பரென்னும் ஸாம்யத்தாலே வாச்யன் பத்தின்ய தோற்றம்
போலே தோற்றங்களாயிரத்தின் பத்துப் பத்தான விதின் ஆவிர்ப்பாவம்

[திருவாய்மொழி பத்துப்பத்தாக அவதரித்தவழகை நிரூபித்தல்]

(ப) 214. சாதுசனம் நண்ணு—* சாதுசனத்தை நலியும் கஞ்சனைச் சாதிப் பதற்கு * என்றும் * பரித்ராணய ஸாதூநாம் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸாதுக் களை ரக்ஷிப்பதற்காகவும் துஷ்டர்களை சிக்ஷிப்பதற்காகவும் எம்பெருமான் அவதரித் தாப்போலே, திருவாய்மொழியும் * நண்ணாவசுரர் நலிவெய்த நல்லவமரர் பொலி வெய்த—பண்ணார் பாடலின் கவிகள் யானாய்த் தன்னைத்தான் பாடி * என்கிற படியே ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் மாளவும் தேவப்ரக்ருதிகள் வாழவும் அவதரித்தது;

மயர்வற மாசறுக்கும் தெருள்கொள்ளப் பத்தராவர்—* மயர்வற மதிநலமருளினன் * என்று எம்பெருமான் அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி ஜ்ஞானபக்திகளைக் கொடுக்குமா போலே, திருவாய்மொழியும் * ஒலிபுகழாயிரத்திப்பத்து உள்ளத்தைமாசறுக்குமே * * தெருள்கொள்ளச் சொன்னவோராயிரம் * தூயவாயிரத்திப்பத்தால் பத்தராவர் * என்கிறபடியே அஜ்ஞானத்தைப்போக்கி ஞானபக்திகளை யுண்டாக்க அவதரித்தது;

அடிமையற உரிய—* வெறித்துளப முடியானே வினையேனை யுனக்கடிமை யறக் கொண்டாய் * என்கிறபடியே எம்பெருமான் தனக்கு அநந்யார்ஹ சேஷ மாக அங்கீகரிக்குமாபோலே, திருவாய்மொழியும் * தெரியச்சொன்ன வோராயிரத்து ளிப்பத்து உரிய தொண்டராக்கு முலகமுண்டாற்கே * என்று. அநந்யார்ஹ சேஷ மாக்க அவதரித்தது;

நோய்களறுக்கும் உடைந்து—* அறிந்தனர் நோய்களறுக்கும் மருந்து * என்று எம்பெருமான் ஸம்ஸார வியாதிக்கு மருந்தாமாப்போலே, திருவாய்மொழியும் * மிடைந்த சொல்தொடையாயிரத்துளிப்பத்து உடைந்து நோய்களை யோடுவிக் குமே * என்று, ஸாம்ஸாரிக ஸகல துரிதங்களையும் உருமாய்ந்துபோம்படிபண்ண அவதரித்தது;

ஏற்றரும் வானின்—* ஏற்றரும் வைகுந்தத்தை யருளும் நமக்கு * என்று எம் பெருமான் பரமபதத்தைக் கொடுக்குமாபோலே, திருவாய்மொழியும் * கோனை வண் குருகூர்வண் சடகோபன் சொன்ன வாயிரத்துளிப்பத்தும் வானின் மீதேற்றி யருள் செய்து * என்கிறபடியே பரமபதப்ராப்தியைப் பண்ணுவிக்க அவதரித்தது;

தாளின்கீழ் அடிக்கீழ்—* பெருந்துன்பம் வேரற நீக்கித் தன்தாளின் கீழ்ச் சேர்த்து அவன் செய்யும் சேமத்தை * என்கிறபடியே எம்பெருமான் தன் திருவடி களின் கீழே சேர்த்துக்கொள்ளுமாபோலே, திருவாய்மொழியும் * ஆயிரத்துளிப்பத்து அருளியடிக் கீழிருத்தும் * என்று, அவன் திருவடிகளின் கீழே சேர்த்துவைக்க அவதரித்தது;

இன்பக்கதி பயக்கும்—* இன்பக்கதி செய்யுந் தெளிவுற்ற கண்ணனை * என்கிற படியே எம்பெருமான் தன்னோடு அந்வயித்தவர்களுக்குத் தன்னுடைய அநுபவ மாகிற ஆனந்தத்தைக் கொடுக்குமாபோலே திருவாய்மொழியும் * எங்ஙனே சொல்லிலு மின்பம்பயக்குமே * என்று பகவதநுபவானந்தத்தை யுண்டாக்க அவதரித்தது;

ஊடுபுக்கு மூவுலகுமுருகாநிற்பர்—* ஊடுபுக்கெனதாவியை யுருக்கி யுண்டிடுகின்ற நின்றன்னை * என்று, எம்பெருமான் தன்னையநுபவிக்க இழிந்தவர்களை நீர்ப்பண்டமா யுருக்குமாபோலே திருவாய்மொழியும் *ஒன்பதோடொன்றுக்கும் மூவுலகுமுருகுமே * இவையுமொரு பத்தும்வல்லார் ஊற்றின்கண் நுண்மணல்போலுருகாநிற்பர் நீராயே * என்கிறபடியே தன்னை யநுபவிக்க விழிந்தவர்களை நீராயுருகச் செய்ய அவதரித்தது;

என்னும் ஸாம்யத்தாலே—ஆகவிப்படி அவனோடு ஸாம்யத்தையுடைத்தாகையாலே,

வாச்யன்பத்தினையதோற்றம்போலே—திருவாய்மொழிக்கு ப்ரதிபாத்யனான ஸர்வேச்வரனுடைய பத்தவதாரம்போலே,

தோற்றங்களாயிரத்தின் பத்துப்பத்தானவிதின் ஆவிர்ப்பாவம்—* பத்தினையதோற்றமோடு * என்று அவனுக்குச் சொன்னதுபோலவே * தோற்றங்களாயிரம் * என்னப்பெற்றவித் திருவாய்மொழியினுடைய பத்துப்பத்தான ஆவிர்ப்பாவமென்னத்தகும்.

(நா.) 214. (திருவாய்மொழி பத்துப் பத்தாக அவதரித்தவழகை நிரூபித்தல்.) திருவாய்மொழி பத்துப் பத்தாக அவதரித்திருப்பதை நோக்கினால் எம்பெருமான் தசாவதாரங்கள் செய்தது போலே இதுவும் இங்ஙனே பத்து அவதாரங்கள் செய்ததோ! என்னலாம்படி யிராநின்றது. இவ்வளவுமாத்திரமேயன்று; எம்பெருமானுடைய அவதாரங்களுக்கு என்ன என்ன ப்ரயோஜனங்களோ அந்த ப்ரயோஜனங்களெல்லாம் திருவாய்மொழியின் ப்ராதுர்ப்பாவத்திற்குமுள்ளன—என்னுமிடம் ஆழ்வா ரருளிச்செயல்களையே கொண்டு வெகு அழகாக நிரூபிக்கப்படுகிறது.

(மூ.) 215. **ஐந்தினோடு ஒன்பதோடு ஒருபத்தென்னுமவைபோலே**
நூறே சொன்ன பத்துநூறு ஓராயிரமென்றதும் ஸாபிப்ராயம்.

[சில நிர்த்தேசங்களுக்கு ஸாபிப்ராயத்வ முண்டென்றல்]

(ப.) 215. **ஐந்தினோடு என்னுமதுபோலே**—முன்னே ஐந்து பாட்டுக்கொரு கருத்தும் பின்னே ஐந்து பாட்டுக்கொரு கருத்துமாக இருப்பதுகொண்டு * ஐந்தினோடைந்தும் வல்லார் * என்று சொன்னது போலவும்,

ஒன்பதோடு என்னுமதுபோலே—ஒன்பது பாட்டுக்கொருகருத்தும் ஒருபாட்டுக்கொரு கருத்துமாக இருப்பதுகொண்டு * ஒன்பதோடொன்றுக்கும் * என்று சொன்னது போலவும்,

ஒருபத்துஎன்னுமதுபோலே—பத்துப்பாட்டுக்கும் சேர ஒரு கருத்தாயிருப்பது கொண்டு * பாடலோராயிரத்துளிவையு மொருபத்து* என்று சொன்னது போலவும்,

நூறே சொன்ன என்றதும்—* நூறே சொன்ன வோராயிரம் * என்றதும்,

பத்து நூறு என்றதும்—* பத்து நூற்றுளிப்பத்து * என்றதும்,

ஓராயிர மென்றதும்—* தெரியச் சொன்ன வோராயிரம் * மிக்க வோராயிரம் * * அவாவிலந்தாதிகளா லிவையாயிரமும் * என்றதும்,

ஸாபிப்ராயம்—பத்துக்கள் தோறும் வெவ்வேறு கருத்தாயும் ஆயிரத்துக்கும் சேரவொரு கருத்தாயும் இருப்பது பற்றியாகையாலே ஸாபிப்ராயம். .... (215)

(தா) 215. திருவாய்மொழியில் ஆங்காங்கு நிகமனப் பாசுரங்களில் ப வகையான நிர்த்தேசங்கள் காணப்படுகின்றன. "குருகூர் மாறன் சொல்லாயிர துள் ஐந்திரேநடைந்தும் வல்லார்" என்று ஓரிடத்திலுள்ளது. "தென்குருகூ சடகோபன் சொல்லாயிரத்துளிவை, ஒன்பதோடொன்றுக்கும்" என்று ஓரிடத் லுள்ளது. • 'பாடலோராயிரத்துள் இவையுமொருபத்தும்" என்றாப்போலே, 'ஓ பத்தும் ஒரு பத்தும்' என்றே பலவிடங்களில் வருவதுண்டு;

"நூறே சொன்ன வோராயிரம்" என்றும், [பத்து நூற்றுளிப் பத்து என் விடத்தில்] பத்து நூறு என்றுமுள்ளது, • தெரியச் சொன்ன வோராயிரம் • மிக் வோராயிரம் • அவாவிலந்தாதிகளா லிவையாயிரமும் • என்றுமுள்ளது. இப்ப வகைவகையாகக் கூறுவதற்கெல்லாம் ஒவ்வொரு அபிப்ராய விசேஷமுண்டு அவை ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து அறியத்தக்கன. ... ... (215

(மூ.) 216. பாட்டுக்கு க்ரியையும் பத்துக்குக் கருத்தும்போலே நூற்றுக்கு உபதேசப்பத்து.

[ஒவ்வொரு சதகத்திற்கும் உபதேசபரமான பதிகம் பிரதானமென்றல்]

பாட்டுக்கு க்ரியை போலேயும், பத்துக்குக் கருத்துப்போலேயும் என்று பிரிக்க,

(ப.) 216. பாட்டுக்கு க்ரியை போலேயும்—பாட்டானால் க்ரியை யோடே [வினைமுற்றோடே] தலைக்கட்ட வேண்டுகையாலே பாட்டுக்கள் தோறும் க்ரியாபதம் முக்கியமாயிருப்பது போலவும்,

பத்துக்குக் கருத்துப் போலேயும்—ஓரொரு பதிகத்திற்கு உயிரான வொருபாட்டு முக்கியமாயிருப்பது போலவும்,

நூற்றுக்கு உபதேசப்பத்து—ஒவ்வொரு நூறு பாட்டுக்கும் உபதேச பரமான ஒவ்வொரு பதிகம் முக்கியமாயிருக்கும். .... (216)

(தா.) 216. (ஒவ்வொரு சதகத்திற்கும் உபதேச பரமான பதிகம் பிரதான மென்னல்.) ஒரு செய்யுள் இருந்தால் அதிலே வினைமுற்று ப்ரதானமாயிருக்கும் க்ரியையோடே தலைக்கட்ட வேண்டுகையாலே. ஆகவே பாட்டுக்கள் தோறும் க்ரியாபதம் ப்ரதானமாயிருக்கு மென்னத்தட்டில்லை. ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் ஒவ்வொரு பாட்டு ப்ரதானமாயிருக்கும். அதாவது, • அஞ்சிறையமடநாராய் என்கிற பதிகத்திற்கு அபராதஸஹத்வம் என்கிற குணம் ப்ரமேயம் என்றால் "என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு" என்கிற பாசுரத்தில் நோக்காக அந்த ப்ரமேய நிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகையாலே, இப்படி ஒவ்வொரு பதிகத்திற்கும் ஒவ்வொரு பாசுரம் உயிர்நிலையா யிருக்கும். இதுபோலவே நூறுபாட்டுக்குப் பரோப தேசபரமான பத்துப்பாட்டுக்கள் ப்ரதானமாயிருக்கும்.—செய்யுள்களுக்கு வினை முற்றில் நோக்காயிருப்பதுபோலவும், பதிகத்திற்கு நிதானஞ்சொல்லு மொரு பாட்டிலே நோக்காயிருப்பதுபோலவும், நூறு பாட்டுக்குப் பரோபதேசபரமான பத்துப்பாட்டிலே நோக்காயிருக்குமென்றதாயிற்று.

முதற்பத்தில்—வீடுமின்முற்றவும்
இரண்டாம்பத்தில்—கிளரொளியிளமை.
மூன்றாம்பத்தில்—சொன்னால் விரோதம்.

நாலாம்பத்தில்—ஒன்றுந்தேவு.
அஞ்சாம்பத்தில்—பொலிகபொலிக.
ஆரும்பத்தில்—நல்குரவுஞ்செல்வும்.
ஏழாம்பத்தில்—இன்பம்பயக்க
எட்டாம்பத்தில்—எல்லியுங்காலையும்.
ஒன்பதாம்பத்தில்—மாலைநண்ணி.
பத்தாம்பத்தில்—கண்ணன்கழலிணை.

ப்ரகரணத்தில் ஒவ்வொரு சூர்ணிகையிலும் இவ்வர்த்தம் விசதமாகும்.(216)

(மூ.) 217. பகவத்பக்தபரங்கள் ஆச்ரயண விதிசேஷங்கள்.

[பாகவதப்ரபாவபரங்களான திருவாய்மொழிகளுக்குத் தாத்பர்யமின்னதென்றல்]

(ப.) 217. பகவத் பக்த பரங்கள்—பகவத் பக்தர்களான பாகவதர்களின் பெருமையை விளக்குவதில் நோக்கான *பயிலுஞ்சுடரொளி* முதலான பதிகங்கள்,

ஆச்ரயண விதிசேஷங்கள்—பகவானை ஆச்ரயிக்கும்படி விதித்த * திருநாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்மினோ * என்பது முதலான பாசுரங்களுக்கு சேஷபூதங்கள். [பாகவத பக்தியுண்டானாலல்லது பகவத் பக்தி ஸபலமாக மாட்டாதாகையாலேயென்று கொள்க.] ... ... (217)

(நா.) 217. (பாகவதபரங்களான திருவாய்மொழிகளுக்குத் தாத்பர்யமின்னதென்னல்.) எம்பெருமானைப்பற்றின ஸ்துதியாக ப்ரவ்ருத்தமான திருவாய்மொழியாயிரத்தில் * பயிலுஞ்சுடரொளி முதலான பாகவதபரங்களான திருவாய்மொழிகள் பகவதாச்ரயண விதிக்கு சேஷபூதங்கள். அதாவது, "திருநாரணன் தாள் காலம்பெறச் சிந்தித்துய்மினோ" என்பது முதலான பாசுரங்களினால் விதிக்கப்படுகிற பகவதாச்ரயணமானது பாகவதர்களை யடிபணிந்தாலல்லது ஸித்திக்க மாட்டாதாகையாலே பகவதாச்ரயணவிதிக்கு இவை சேஷபூதங்களென்கை (217)

(மூ.) 218. பரத்வ காரணத்வ வ்யாபகத்வ நியந்த்ருத்வ காருணிகத்வ சரண்யத்வ சக்தத்வ ஸத்யகாமத்வ ஆபத்ஸகத்வ ஆர்த்திஹரத்வ விசிஷ்டன் மயர்வை யறுக்க, தத்வவேதநமறப்பற்று ஜிஹாஸித்துக் ஜுகுப்திபலமுக்தி தலைசேர நிஷ்கர்ஷித்து, மோக்ஷபலவ்ருத்த்செய்ய அர்த்தித்து, புருஷார்த்த பலாந்ய ருசியொழிந்து, விரக்திபலராகம் கழியமிக்கு, ப்ரேமபலோபாயத்தே புகுந்து, ஸாதநபலோபகாரக் கைம்மாறின்றி, க்ருதஜ்ஞதா பல ப்ரதிக்ருதமானத்தை யுணர்த்து, ஆத்மதர்சநபலப்ராப்தி மரணவதியாகப்பெற்று, காலாஸத்தி பலகதிக்குத் துணைகூட்டின தம்பேற்றைப் பிரரறியப் பத்துத்தோறும் வெளியிடுகிருர்.

[பரத்வம் முதலிய குணங்களோடுகூடிய எம்பெருமான் தமக்குப்பிறப்பித்த தசா விசேஷங்களைப் பத்துத்தோறும் வெளியிடுகிருரென்று சுருக்கமாக வாக்கியார்த்த மருளிச்செய்தல்]

(பரத்வவிசிஷ்டன், காரணத்தவிசிஷ்டன், வ்யாபகத்வவிசிஷ்டன் என் தனித்தனியே யோஜித்துக் கொள்க.)

(ப.) 218. பரத்வவிசிஷ்டன்—திருவாய்மொழி முதற்பத்திலே ப்ரதிபாதிக் பட்ட பரத்வகுணத்தோடு கூடினவனும்,

காரணத்வ விசிஷ்டன்—இரண்டாம்பத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட காரண குணத்தோடு கூடினவனும்,

வ்யாபகத்வவிசிஷ்டன்—மூன்றும்பத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட வ்யாபன குண தோடு கூடினவனும்,

நியந்த்ருத்வவிசிஷ்டன்—நான்காம்பத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட நியாமக குணத்தோடு கூடினவனும்,

காருணிகத்வவிசிஷ்டன்—ஐந்தாம்பத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட காருணிக குணத்தோடு கூடினவனும்,

சரண்யத்வவிசிஷ்டன்—ஆறும்பத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட சரண்யத்வ குண தோடு கூடினவனும்,

சக்தத்வவிசிஷ்டன்—ஏழாம்பத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸர்வ சக்தியுக்த குணத்தோடு கூடினவனும்,

ஸத்யகாமத்வவிசிஷ்டன்—எட்டாம்பத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸத்ய காம குணத்தோடு கூடினவனும்,

ஆபத்ஸகத்வ விசிஷ்டன்—ஒன்பதாம்பத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆ பந்துத்வ குணத்தோடு கூடினவனும்,

ஆர்த்தி ஹரத்வ விசிஷ்டன்—பத்தாம்பத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆர் ஹரத்வ குணத்தோடு கூடினவனுமான எம்பெருமான்,

மயர்வையறுக்க—* மயர்வற மதிநல மருளினன் * என்னும்படி பக்தி பத்நஜ்ஞானத்தைக் கொடுத்து அஜ்ஞானத்தை ஸவாஸநமாகப்போக்க,

தத்வ வேதந மறப்பற்று—(அப்படி அஜ்ஞானம் போகப் பெற்றதனு * மறப்பனேவினி யானென் மணியையே * என்னும்படி (முதற்பத்தில்) எம்பெ மான் விஷயமான ஞானத்தில் மறப்பில்லாதவராகி,

ஜிஞப்தியல முக்தி தலைசேர நிஷ்கர்ஷித்து—அந்த ஜ்ஞானத்தின் பலமு மோக்ஷத்தை (இரண்டாம்பத்தில்) * நின்செம்மாபாதபற்புத் தலைசேர்த்து * என் ஸ்வரூபாநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷித்தவராகி,

மோக்ஷபலவ்ருத்தி செய்ய அர்த்தித்து—அந்த மோக்ஷத்திற்குப் பலன் கைங்க ரூப வ்ருத்தியாகையாலே அதனை (மூன்றும்பத்தில்) * வழுவிலாவடிமை செ வேண்டு நாம் * என்று வேண்டினவராகி,

புருஷார்த்த பல அந்ய ருசி யொழிந்து—அந்த புருஷார்த்தத்திற்குப் பல அந்யருசி யொழிகையாகையாலே அதன் பலமாக * ஐங்கருவி கண்ட வின் சிற்றின்பம் ஒழிந்தேன் * என்று அந்ய புருஷார்த்தங்களில் ருசி குலையப் பெற் ராகி, (நாலாம்பத்தில்;)

விரக்தி பல ராகம் கழியமிக்கு—கீழே சொன்ன இதர விஷய விரக்திக்குப் பலன் பகவத்விஷயராகமாகையாலே * கழியமிக்கதோர் காதலள் * என்னும்படி அது மிகப் பெற்றவராகி, (அஞ்சாம்பத்தில்;)

ப்ரேம பல உபாயத்தே புகுந்து—கீழ்ச்சொன்ன பகவத்விஷயாநுராகமிகுதிக்குப் பலன் ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரமாகையாலே * அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா! உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன் * என்று உபாய வரணம் பண்ணினவராகி, (ஆறும்பத்தில்;)

ஸாதநபலோபகாரக் கைம்மாறின்றி—அந்த ஸாதன பலமான உபகாரத்துக்குக் கைம்மாருக * உதவிக்கைம்மாறென்னுயிர் * என்று ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணப் பார்த்து அவ்வாத்மவஸ்துவும் அவனுடையது என்றிருக்கையாலே * அதுவுமற்றுங்கு அவன்தன்னது எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே * என்று கைம்மாறு காணுமல் தடுமாறினவராகி (ஏழாம்பத்தில்;)

க்ருதஜ்ஞதாபலப்ரதிக்ருதமானத்தையுணர்ந்து—அந்த க்ருதஜ்ஞதைக்குப் பலனை ப்ரத்யுபகாரமாக * தோள்களையாரத் தழுவியென்னுயிரையறவிலை செய்தனன் * என்று ப்ரீதியாலே கலங்கி ஸமர்ப்பித்த ஆத்மவஸ்துவை * நின்றவொன்றை யுணர்ந்தேன் * என்று தேஹாதிகளில் விலக்ஷணமாய் அவனுக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாய் பாகவத சேஷமாயிருக்குமென்று உணரப்பெற்றவராகி, (எட்டாம்பத்தில்)

ஆத்மதர்சநபலப்ராப்தி மரணவதியாகப்பெற்று—கீழ்ச்சொன்ன ஆத்மதர்சநத்திற்குப் பலனை பகவத்ப்ராப்தியை * மரணமானல் வைகுந்தங் கொடுக்கும்பிரான் * என்கிறபடியே, தேஹாவஸாநத்திலே பண்ணித்தருகிறேம் என்று அவன் நாளிட்டுக் கொடுக்கப் பெற்றவராகி, (ஒன்பதாம்பத்தில்;)

காலாஸந்நபலகதிக்குத்துணைகூட்டின—இப்படி பகவத்ப்ராப்திகாலம் அணித்தானதற்குப் பலன் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே தேசவிசேஷத்தேறப் போவதாகையாலே அவ்வர்ச்சிராதிகதிக்கு * காளமேகத்தையன்றி மற்றென்றிலங்கதி * என்றும் * ஆத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரண் * என்றும் பரமாப்தனை அப்பெருமானையே துணை கூட்டிக்கொண்டார் பத்தாம்பத்தில்; ஆ* இப்படியான,

தம்பேற்றை—பத்துப்பத்துக்களிலும் தாம் பெற்ற பேற்றை,

பிறர் அறிய—பிறருமறிந்து வாழும்படி,

பத்துத்தோறும் வெளியிடுகிறர்—முதல் பத்தே தொடங்கிப் பத்துப்பத்தாலும் வெளியிட்டருளுகிறர் (நம்மாழ்வார்) ... ... (218)

(தா.) 218. ஒவ்வொரு பத்திலும் எம்பெருமானுக்கு இன்ன இன்ன குணம் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றதென்பதும், அந்தந்த குணத்தோடு கூடியவனாக அநுஸந்திக்கப்பட்ட எம்பெருமான் ஒவ்வொருபத்திலும் ஆழ்வார்க்கு உண்டாக்கின பேறு இன்னதென்பதும் இந்த சூர்ணிகையில் நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. .... (218)

மூன்றும் பிரகரணம் முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காம் பிரகரணம்

(மூ) 219 பரபரனுய்நின்ற வளவேழ் வைப்பாமவையுளும்பர்வானவ ரதிப
மயர்வறமன்னி மனம்வைக்கத்திருத்தி மறக்குமென்று நல்கிவிடாதே
மன்ன, அயர்ப்பிலனறுத்தேன் என்சொல்லி மறப்பனே வென்னும்ப
தத்வஜ்ஞானவர், கடாடியெம்பிரானே விடாது கண்டாய் நீயும்நாலு
மென்கிற ஸஹ்ருதயாநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாம்படி வீடுமினென்
த்யாஜ்யோபாதேய தோஷகுண பரித்யாக ஸமர்ப்பணக்ரமத்தை
ஸாலம்பந மந்த்ரமாக வுபதேசித்து, எளிதாகவவதரித்துப் பிழைகளை
ஸஹித்துப் புரையறக்கலந்து அப்பஸந்துஷ்டனுய் அம்ருதமே
ஒளஷதமாக்கி நீர்புரையத் தன்னை நியமித்து போகத்தை ஸாத்மிப்
பித்து பக்திகணைகளுக்கொக்க வருமவனுடைய ஸேவைக்கு
எளிமையும் இனிமையுமுண்டு. தொழுதால் அரும்பயனய தரும்,
உத்யோகத்தே வினைகளும்மாளும், அவனுரைத்த மார்க்கத்தே
நின்று இருபசை மலமறவுணர்வுகொண்டு நலஞ்செய்வதென்று
தாம் மயர்வற மதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிருர் முதற்பத்தில்.

இந்த ப்ரகரணத்தில் ஒவ்வொரு சூர்ணிகையினுலும் ஒவ்வொரு பத்தின் ப்ரமேயத்தை ஸாரமாகத் தொகுத்தருளிச்செய்கிருர். இந்த சூர்ணிகையினுல் முதற்பத்தின் ஸாரம் ஸங்க்ரஹிக்கப்படுகிறது. முதற்பத்தின் ஸாரமான கருத்தாவது:— ப்ராத்பரனை எம்பெருமான் தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினுலே ஆழ்வார்க்கு அகவிருளைப்போக்கி, பக்தியாக வடிவெடுத்த ஞானத்தைக்கொடுத்து, இன்னமும் இவர் நம்மை மறந்துபோய்விடக் கூடுமென்றெண்ணி அங்ஙனம் மறவாமைக்காக இடைவிடாதே இவர் தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே நிரந்தரவாஸம் பண்ணினுன், அத்தாலே இவர் நிஷ்களங்கமான தத்வஜ்ஞானத்தையுடையராகி அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைத் தமது திருவுள்ளத்தோடே அநுபவித்தார்; அவ் விஷயம் தனியிருந்து அநுபவிக்கவொண்ணுமையாலே ஸம்ஸாரிகளையுங் கூட்டிக் கொண்டு பெருந்திரளாயிருந்து அநுபவிக்க விரும்பினுராகையாலே அவர்களை நோக்கி த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரத்தின் தோஷத்தையும் உபாதேயமான பகவத் விஷயத்தின் குணத்தையும் அவ்வெம்பெருமானை பஜிக்கவேண்டிய ப்ரகாரத்தை யும் பஜனத்துக்குப் பற்றுக்கோடான திருமந்திரத்தையுமுபதேசித்து, பஜநீயனை அவனுடைய ஸௌலப்யமென்ன, அபராதங்களைப் பொறுக்குந் தன்மையென்ன, நீசர்களோடும் கலந்துபரிமாறும் சீலகுணமென்ன, எளிதாக ஆராதிக்கக்கூடியவனு யிருக்குந் தன்மையென்ன, ஆச்ரயணம் போக்யமாயிருக்கப்பெற்ற தன்மையென்ன, கோணலேவடிவெடுத்த ஸம்ஸாரிகளோடு செவ்வியனுய்ப் பரிமாறுகையாகிற ருஜுத்வகுணமென்ன, தன்னுடைய போகங்களைப் பொறுக்கப்பொறுக்க அடைவே

கொடுத்தருளுந் தன்மையென்ன, பரமபக்திக்கும் பரிகணனைக்கு மொக்க முகங் காட்டுகையாகிற ஸாம்யமென்ன—ஆகிற இக்குணங்களை ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியாலும் நிருபணம் செய்துகொண்டு அவ்வழியாலே பஜநத்தினுடைய ஸௌகர்ய போக்யதைகளையும், பஜிக்கவே ஸகல பலன்களும் கைகூடுமென்பதையும், பஜிக்கத் தொடங்கும்போதே பஜநவிரோதிகளெல்லாம் தொலைந்தொழியுமென்பதையும் அறிவித்து, ஆகவே ஸ்ரீகீதையில் அவனருளிச்செய்த பக்திமார்க்கத்திலே நின்று தேவதாந்தரங்கள் பக்கலில் பரத்வசங்கையைத் தவிர்த்து அவன் விஷயமான ஞானத்தைக்கொண்டு அவன் பக்கலிலே அநந்ய ப்ரயோஜன பக்தியைப் பண்ணுங்கோளென்று சொல்லி, தமக்கு அவன் மயர்வற மதிநலமருளினாப் போலே தாமும் இந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு அஜ்ஞாந நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஜ்ஞான பக்திகளை உபதேசத்தாலே உண்டாக்கி பஜநத்திலே மூட்டுகிறார் முதற்பத்தினால்—என்பது மூல சூர்ணிகையின் தேர்ந்த கருத்து. இப்பத்தில் ஆழ்வார் முக்கியமாக எடுத்துப்பேசின பகவத்குணம் பரத்வம் என்பதும், அவ்வெம்பெருமான் ஆழ்வார்க்குச் செய்த உபகாரம் மயர்வற மதிநலமருளுகை என்பதும், ஆழ்வார் ஸ்வாநுபவத்தளவிலே நிற்கமாட்டாமல் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் உபதேசித்து அவர்களையும் திருத்தித் தமக்குத் துணைவராகக் கூட்டிக்கொள்ள விரும்பி உபதேசித்தவை எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யக்ஷமாசீலாதி குணங்கள் என்பதுமாக மூன்று ப்ரணாளியாய் மூல சூர்ணிகை அமைந்திருக்கின்றது. இப்படியே மேல் ஒவ்வொரு சூர்ணிகையும் மூன்று ப்ரணாளியாகவே யிருக்கும்; விஷயங்கள் மாத்திரம் வேறுபடும்]

(ப.) 219. **பரபரன், ஆய்நின்ற, வளவேழ், வைப்பாம், அவையுள், உம்பர் வானவராதிபதி**— * வரன்முதலா யவைமுழுதுண்ட பரபரன் * கரவிசும்பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசை வரனவில் திறல்வலியளி பொறையாய் நின்றபரன் * வளவேழுலகின் முதலாயவானோரிறை * வைப்பாம்மருந்தாம்... எப்பால் யவர்க்கும் நலத்தாலுயர்ந்துயர்ந்தப்பாலவன் * அவையுள் தனிமுதலெம்மான் * உம்பர்வானவராதியஞ்சோதி * அயர்வறு மமரர்களதிபதி * என்னும் பாசுரங்களினால் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற பரத்வத்தையுடையனான எம்பெருமானானவன்,

மயர்வற மன்னி மனம் வைக்கத்திருத்தி மறக்குமென்று நல்கிவிடாதே மன்ன— * மயர்வற மதிநல மருளினன் * என்கிற பாசுரப்படியே அஜ்ஞாநத்தை அடியோடேபோக்கி பக்திரூபமான ஞானத்தைக் கொடுத்து * மயர்வறவென் மனத்தே மன்னினான் * என்கிற பாசுரப்படியே இவர் தம் திருவுள்ளத்திலே புகுந்து, * சார்ந்த இரு வல்வினைகளும் சரித்து மாயப்பற்றறுத்துத் தீர்ந்து தன்பால் மனம்வைக்கத் திருத்தி * என்கிற பாசுரப்படியே இவரோடு பொருந்திக்கிடக்கிற புண்ய பாபரூப கருமங்களையும் பாஹ்யவிஷய ருசிவாஸனைகளையும் போக்கி, 'நான் அயோக்கியன்' என்று இவர் அகன்றவளவிலும் தன் சீலத்தைக்காட்டி மீட்டுத் தன் பக்கலிலே யாக்கிக்கொண்டு திருத்தி, * மறக்குமென்று செந்தாமரைக்கண்ணொடும் * நல்கியென்னை விடான் நம்பி நம்பியே * மறப்பற வென்னுள்ளே மன்னினான் * என்கிற பாசுரங்களிற்படியே இவர் ஒருகாலும் நம்மை மறந்தாராகக் கூடாதென்று கருதி இவரை விடாதே அழகிய திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கிக் கொண்டு ஒருநாளும் மறக்கவொண்ணாதபடி இவரது திருவுள்ளத்திலே ஸ்தாவரபிரதிஷ்டையாக இருக்க;

[இப்படி எம்பெருமான் அருள்புரிந்த பிறகு ஆழ்வார் என்னவிதமாக ஆனாரென்னில்]

அயர்ப்பிலன் அறுத்தேன் என்சொல்லிமறப்பனோ வென்னும்படி தத்வஜ்ஞானவர்— * பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போது அயர்ப்பிலன் * என்றும், * தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி என்மாயப் பிறவி மயர்வறுத்தேனே * என்றும், * எம்பிரானை யென் சொல்லி மறப்பனோ * என்றும் பேசும்படி நிஷ்களங்கமான தத்வ ஜ்ஞானத்தை யுடையவரான ஆழ்வார்;

[இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார் தாம் திருவுள்ளத்தோடே அநுபவித்த அநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஆகவேணுமென்று கோலினாரென்பது மேலேசொல்லுகிறது]

சுடரடி யெம்பிரானை விடாது கண்டாய் நீயும் நானுமென்கிற ஸஹ்ருதயாநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாம்படி—* சுடரடி தொழுதெழு என்மனனே * என்றும், * எம்பிரானைத்தொழாய் மடநெஞ்சமே * என்றும், * நெஞ்சமே நல்லை நல்லை—மலராள் மணவாளனைத் துஞ்சும்போதும் விடாது தொடர் * என்றும்; * கண்டாயே நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று * என்றும்; * நீயும் நானுமித்நேர் நிற்கில் மேல் மற்றோ நோயும் சார்கொடான் நெஞ்சமே சொன்னேன் * என்றும் இங்ஙனே திருவுள்ளத்தைக்குறித்து உபதேசித்துத் திருவுள்ளமும் தாமும் கூடியநுபவித்த பகவதநுபவம் தனியே யநுபவிக்கவொண்ணாமையாலே 'இவ்வநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஆ வேணும்' என்று திருவுள்ளம்பற்றி,

(இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார் ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசித்தபடியை விரிவாகக் கூறுகிறது மேல்—)

வீடுமினென்று த்யாஜ்யோபாதேய தோஷகுண பரித்யாக ஸமர்ப்பண க்ரமத்தை ஸாலம்பந மந்த்ரமாக உபதேசித்து—இன்னது த்யாஜ்யம் என்பதையும், அதினுடைய தோஷத்தையும், த்யஜிக்கவேண்டிய ப்ரகாரத்தையும், இன்னது உபாதேயம் என்பதையும், அதினுடைய குணத்தையும், அவ்விஷயத்தில் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கும் க்ரமத்தையும், அந்த ஸமர்ப்பண ரூபமான பஜநத்திற்கு ஆலம்பனமான திருமந்த்ரத்தையும் உபதேசித்து, (இவ்வளவும் * வீடுமின் முற்றவும் * என்கிற திருவாய்மொழியிலே உபதேசித்ததாகையாலே "வீடுமினென்று" என்று * வீடுமின் முற்றவுமென்று தொடங்கி என்றபடி.)

(இனிமேல் பத்துடையடியவர் முதலாக ஒவ்வொரு பதிகத்தினுடையவும் ப்ரமேயம் ஸங்க்ரஹிக்கப்படுகிறது)

எளிதாக அவதரித்து—(ஒவ்வொரு வினையெச்சமும் மேலே "ஒக்கவருமவ டைய" என்றதோடே அந்வயிக்கும்.) எம்பெருமான் அவதாரமுகத்தாலே எளிய னாகிறானென்பதை * பத்துடையடியவரில் 'எளிவருமியல்வினன் நிலைவரம்பில பல பிறப்பாய்' என்று வெளியிட்டு;

பிழைகளை ஸஹித்து—ஆச்ரயிக்குமிடத்தில் ஸௌலபனாயிருந்து பின்பு அபராதங்களைக் கண்டவாறே கைவிடுமவனன்றிக்கே அபராதங்களைப் பொறுக்குமவன் என்பதை * அஞ்சிறைய மடநாரையில் "என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு" என்பதனால் வெளியிட்டு,

புரையறக்கலந்து—அயோக்யதாநுஸந்தானம் பண்ணித் தாங்களே அகல்கின்றவர்களையும் தன் சீல குணத்தைக்காட்டி அணுகப்பண்ணி அவர்களோடே புரையறக் கலக்குமவன் என்பதை * வளவேழுலகுபதிகத்தில் * திசைகளெல்லாம் திருவடியால்தாயோன் தானேருருவனே * இத்யாதியால் வெளியிட்டு;

அல்பஸந்துஷ்டனய்—அடியாரோடே ஒருநீராகக் கலக்குமவனேயானாலும் அவன் உகக்கும்படி பச்சையிடப் போகாமையாலே ஆராதிக்கை அரிது என்ன வேண்டாதபடி நம் பக்கல் பெற்றதுகொண்டு ஸந்தோஷிக்குமவன் என்பதை, * பரிவதிலீசன்பதிகத்தில் “புரிவதுவும் புகைபூவே” என்பதனுல் வெளியிட்டு,

அம்ருதமே ஔஷதமாக்கி—எம்பெருமானுடைய ஆச்ரயணமானது வருத்தமாக இராமல் மிகவும் இனிதாகவேயிருக்குமென்று ஆச்ரயணத்தின் ஸாரஸ்யத்தை * பிறவித்துயரறபதிகத்தில் “தூயவமுதைப் பருகிப் பருகியென் மாயப்பிறவி மயர் வறுத்தேனே” என்பதனுல் அருளிச்செய்து. (மிகவும் இனிதாயிருக்கிற ஆச்ரயணந்தன்னையே பிறவியென்னும் நோய்க்கு மருந்தாக்கி என்று சப்தார்த்தம்.)

நீர்புரையத் தன்னை நியமித்து—ஸம்ஸாரிகள், நினைவும் சொலவும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிராமல் பலவகைப்பட்டிருத்தலால் அன்னவர்களோடு எம்பெருமான் தான் பரிமாறுமிடத்தில் அவர்கள் போனவழியே தனக்கு வழியாம்படி தான் அவர்களுக்குச் செவ்வியனாய்ப் பரிமாறுமவன் என்பதை, * ஓடும்புள்ளேறிப் பதிகத்தில் “நீர் புரைவண்ணன்” என்பதனாலே வெளியிட்டு;

போகத்தை ஸாத்மிப்பித்து—அடியார்களுக்குத் தன்னையநுபவிக்குமிடத்தில் ஏககாலத்திலேயே பூர்ணநுபவம் கொடுத்துவிடுகையன்றியே பொறுக்கப்பொறுக்கச் சிறிதுசிறிதாகக் கொடுக்குமவன் என்பதை' * இவையுமவையும் பதிகத்தில் “என்னுடைச் சூழலுளானே” என்று தொடங்கி “உச்சியுளானே” என்னுமளவாக ஸ்வாநுபவமுகேந அருளிச்செய்து;

பக்திகணநைகளுக்கு ஒக்கவருமவனுடைய—(எம்பெருமான் அடியார்களுக்குக் காட்சிதருந் தன்மை எப்படிப்பட்டதென்றால், பரமபக்தியுக்தர்க்கு முகங்காட்டுவது போலவே எண்ணிக்கையினால் தன்னைக் குறிப்பிடுமவர்களுக்கும் முகங்காட்டுந் தன்மையுள்ளது :—(அதாவது) ஒன்று இரண்டு மூன்று என எண்ணிக்கொண்டே போனால் 'இருபத்தாறு' என்னுமளவில் இருபத்தாறுவது தத்துவமான தன்னைக் குறித்ததாகக்கொண்டு, வந்துநிற்பன் என்கிற விதுதான் பரிகணநைக்கு முகங்காட்டுவது;) ஆகவிப்படிப்பட்ட நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தை, * பொருமா நீள்படையிலே வெளியிட்டு, ஆக இப்படிப் பதிகந்தோறும் வெளியிடப்பட்ட ஸ்வபாவங்களையுடையனான எம்பெருமானுடைய;

ஸேவைக்கு எளிமையும் இனிமையுமுண்டு— ஆச்ரயணம் ஸுலபமாயும் போக்யமாயுமிருக்கும்” என்று உபதேசித்து,

தொழுதால் அரும்பயனாய தரும்—“தொண்டர்கள்—தொழுமின் அவனைத் தொழுதால் வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித்து அழிவின்றியாக்கந் தருமே' என்றும் “தரும் அவ்வரும் பயனாய * என்றுமுள்ள பாசுரங்களாலே, அவனை பஜித்தால் ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்களையும் நிச்சேஷமாகப்போக்கி அழிவில்லாத பலன்களையும் தரும்—என்றும் உபதேசித்து;

உத்யோகத்தே வினைகளும் மாளும்—“நாளுநின்றடும் நம பழமையங் கொடுவினை உடனேமாளும் ” என்கிற பாசுரத்திலே, நாள்தோறும் இவ்வாத்மாவை முடிக்கிற கொடிய கருமங்களெல்லாம் பக்திபண்ண முயலுமளவிலேயே மாண்டுபோம்— என்றும் உபதேசித்து;

அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்று— அவ்வெம்பெருமானுலே (கீதையில்) அருளிச் செய்யப்பட்ட பக்தி மார்க்கத்திலே நின்று; (இதற்கு **நலம் செய்வது** என்பதோடே அந்வயம்.)

இருபசை மலமற உணர்வுகொண்டு நலஞ்செய்வது என்று—* நன்னெழில் நாரணன் நான்முகன் அரனென்னுமிவரை, ஒன்ற நும்மனத்து வைத்துள்ளி நும்மிருபசை யறுத்து * என்கிற பாசுரத்தில் “ஸ்ரீமந் நாராயணன் பிரமன் ருத்ரன் என்கிற மூன்று தெய்வங்களை மத்யஸ்த த்ருஷ்டியாக உங்களது நெஞ்சில் வைத்து, அத்தெய்வங்களின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை ப்ரமாணங்கொண்டு ஆராய்ந்துபார்த்தால் (நாராயணன் தவிர) இரண்டு தெய்வங்கள் பக்கலில் ஈச்வர புத்தியை யொழிக்க நேரும் என்றருளிச்செய்து, * மனனகமலமறக்கழுவி நாளும் நந்திருவுடையடிகள் தம் நலங்கழல்வணங்கி * என்ற பாசுரத்தில்—மும்மூர்த்திகளும் ஸமமாவர் என்னும் விப்ரதிபத்தியாகிற அழுக்கு ஒழியும்படி மனத்தை விவேகத்தாலே பரிசுத்தப்படுத்துமாறு அருளிச்செய்து, * உணக்குமின் பசையற அவனுடை யுணர்வு கொண்டுணர்ந்தே * என்கிற பாசுரத்தில் அவனளித்த கீதையைக் கொள்ளும்படி அருளிச் செய்து, * நன்றென நலஞ்செய்வது * என்ற பாசுரத்தில் அநந்ய ப்ரயோஜன பக்தியைப் பண்ணுங்கோளென்று அருளிச்செய்து;

தாம் மயர்வற மதிநலமருளி பஜனத்திலே சேர்க்கிருர் முதற்பத்தில்— தமக்கு எம்பெருமான் மயர்வற மதிநலமருளினுப்போலே ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தம்முடைய க்ருபையாலே தாம் அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி ஜ்ஞானபக்திகளை யுபதேசித்து பகவத் பஜனத்திலே மூட்டுகிருர்; இதுவே முதற்பத்தின் ஸாரார்த்தம் என்றதாயிற்று.

(மூ.) 220. சோராத மூவா வேர்முதலாய் உலகம் படைத்தவனென்கிற சிந்த்ரய த்ரிவிதகாரணமானவன் அறியாதனவறிவிக்க, உள்ளம்தேறி தூமனம் மருவிலென்னும் ஜ்ஞானபலமான வொளிக்கொண்ட மோக்ஷம் தேடிவாட, உலாமலாவி சேர்ந்து சிக்கனப்புகுந்த ஸம்பந்திகளும சேர்தல்மாறினரென்ன வாழ்வித்து உபகரிக்கிற நீந்து கேடலில் எம்மா வீட்டை உபயாநுகுணமாக்கினவர், ஆச்ரயணீயனுக்குப் பூர்வோக்த பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிற ஸகலபல ப்ரதத்வ காரணத்வ சேஷசாயித்வ ச்ரிய:பதித்வ ஸௌலப்யாதிகளை திண்ணனவீடென்று வெளியிட்டு, கள்வாதீர்த்தனென்ற வசன ப்ரத்யக்ஷங்களுங்காட்டி, புலனைந்தென்று ஸம்ஸாரமோக்ஷ துஃகாநந்தாஸம் முன்னுக விதிக்கிற அந்தர்கதருஜேஷபாஸநத்தை மதித்துப்பெருக்கி மூழ்கியழுந்திக் கீழ்மைவலஞ் சூதுஞ் செய்து இளமை கெடாமல் செய்யும் க்ஷேத்ரவாஸ ஸங்கீர்த்தநாஞ்ஜலி ப்ரதக்ஷிண கந்கீர்த்தநாத்யங்கயுக்தமாக்குகிருர் இரண்டாம்பத்தில்.

இரண்டாம்பத்தின் ஸாரமான கருத்தாவது:—அனைத்துக்கும் காரண பூதனான எம்பெருமான் கீழ்ப்பத்திலே தமக்கு அறியாதவற்றை அறிவித்தருள, அதனாலே அறிவுபெற்ற ஆழ்வார் அந்த அறிவுக்குப் பலனான மோக்ஷத்தை அப்போதே பெறவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலே விஷண்ணரானார்; அந்த விஷாதமெல்லாம் தீரும்படி எம்பெருமான் வந்து ஸம்ச்லேஷித்து ப்ரீதனானான்; அந்த ப்ரீதி இவரொருவரளவிலே நில்லாதே இவரோடு ஸம்பந்த ஸம்பந்தமுடையாரளவிலும் வெள்ளமிட்டு, அந்த ப்ரீதியாலே இவர்க்கு அவன் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கப் புகுந்தான்; ஆழ்வார் அந்த மோக்ஷத்தை அவனுடைய சேஷித்வத்துக்கும் தம்முடைய சேஷத்வத்துக்கும் தகுதியாம்படி * தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே * என்று நிஷ்கர்ஷித்தார். ஆச்ரயணீயனான அவனுக்குக் கீழ்ப்பத்தில் சொன்ன பரத்வத்தை நிலைபெறுத்துவனவான லக்ஷணங்களை வெளியிட்டு அவற்றுக்குப் பொருத்தமான வசனப்ரத்யக்ஷங்களையும் காட்டினார். ஆச்ரயிப்பார்க்கு ருசி பிறக்கைக்காக த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரத்தினுடைய துஃக்கபஹுளத்வத்தையும், ப்ராப்யமான மோக்ஷத்தினுடைய ஆநந்த ப்ராசுர்யத்தையும், ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வகமோக்ஷப்ராப்திக்குறுப்பான ஸாதநத்தினுடைய ஸாரஸ்யத்தையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸகுண ப்ரஹ்மோபாஸநத்தை விதித்து, அதற்கு அங்கமாக நிஷித்தாநுஷ்டாநத்யாகமும் க்ஷேத்ர வாஸம் முதலானவையும் செய்யவேணுமென்று அருளிச்செய்கிறாரென்பது.

(ப.) 220. சோராத, மூவா, வேர்முதலாய், உலகம்படைத்தவனென்கிற — * சோராதவெப்பொருட்கு மாதியாஞ்சோதி * மூவாத்தனிமுதலாய் * வேர்முதலாய் வித்தாய் * பொருளென்றிவ்வுலகம் படைத்தவன் * என்னும் பாசுரங்களிற்படியே,

சிதசித் த்ரயத்ரிவிதகாரணமானவன் =(சித் த்ரயத்துக்கும் அசித் த்ரயத்துக்கும் த்ரிவிதகாரணமானவன் என்று பிரித்து யோஜிப்பது) பக்தர், முக்தர், நித்யர் என்று மூவகைப்பட்ட சேதநவர்க்கத்திற்கும், ப்ராக்ருதம், அப்ராக்ருதம், காலம் என்று மூவகைப்பட்ட அசேதந வர்க்கத்திற்கும் உபாதாநகாரண—ஸஹகாரி காரண—நிமித்தகாரணங்களென்று மூவகைப்பட்ட காரணமும் தானேயான ஸர்வேச்வரன்,

அறியாதன அறிவிக்க—* என்னைப்பெற்றவைத்தாயாய்தந்தையாய் அறியாதன வறிவித்த அத்தா! * என்று சொல்லும்படி தாமறியாதிருந்த தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை விசதமாக அறிவிக்க,

உள்ளம் தேறி = அதனால் * அடியையடைந்துள்ளந்தேறி * என்கிறபடியே நெஞ்சில் தெளிவை யுடையராய்க்கொண்டு (ஆழ்வார்),

தூமனம் மருளிலென்னும் ஜ்ஞானபலமான ஒளிக்கொண்ட மோக்ஷம் தேடிவாட— * தூமனத்தனனாய் * என்றும் * மருளில் வண்குருகூர்வண்சடகோபன் * என்றும் சொல்லும்படி பரிசுத்தமான அந்தஃகரணத்தையுடையராகப் பெற்ற தம்முடைய ஞானத்திற்குப் பலனான மோக்ஷத்தை * களிப்பும் கவர்வுமற்று......ஒளிக்கொண்ட சோதியமாய்—அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்றுகொலோ * என்று அபேக்ஷித்து அப்போதே கிடையாமையாலே * வாடிவாடுமிவ்வாணுதலே * என்கிறபடியே வாடினவளவிலே;

உலராமல் ஆவிசேர்ந்து—* வேவாராவேட்கை நோய்மெல்லாவி யுள்ளுலர்த்த * என்றும் * உள்ளுளாவியுலர்ந்துலர்ந்து * என்றும் உலர்ந்துபோகைக்கீடான தாப மாறும்படி * அந்தாமத்தன்புசெய்து என்னுவிசேரம்மானுக்கு * என்கிறபடியே பரமபதத்திலே பண்ணும் வியாமோஹத்தை இவர் தம்மிடத்தே செய்து இவரோடே ஸம்ச்லேஷித்து,

சிக்கெனப்புகுந்து—* சிறிதோரிடமும் புறப்படாத் தன்னுள்ளே உலகுக ளொக்கவேவிழுங்கி—சிக்கெனப்புகுந்தான் * என்கிறபடியே பேராதபடி புகுந்து,

ஸம்பந்திகளும் சேர்தல்மாறினரென்ன—* செடியார்நோய்களெல்லாந் துறந்து எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும் விடியாவெந்நரகத்து என்றுஞ் சேர்தல்மாறினரே * என் னும்படி இவர் தம்முடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளும் முக்தரானார்களென்று இவர் தாமே சொல்லும்படி,

வாழ்வித்து—* கீழ்மேலெமரேழெழுபிறப்பும் கேசவன் தமர்—மாசதிரிது பெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா! * என்று இந்த வாழ்ச்சிக்குத் தாமே ஆச்சரியப் படும்படி தம்மை வாழ்வித்து,

உபகரிக்கிற-தமக்கு அப்பெருமான் உபகரிப்பதாகத்திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிற

நீந்துங்கேடலிலெம்மாவீட்டை—* நீந்துந்துயரில்லாவீடு * கெடலில்வீடு * * எம்மாவீடு * என்னப்பட்ட மோக்ஷத்தை,

உபயானுகுணமாக்கினவர்—* அம்மாவடியேன் வேண்டுவதீதே * என்றும் * தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே * என்றும் சேஷசேஷிகளான இருவருடைய ஸ்வரூபத்துக்கும் தகுதியாக நிஷ்கர்ஷித்தவரான ஆழ்வார்,

ஆச்ரயணீயனுக்குப் பூர்வோக்த பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிற—அடிபணியத் தக்க வனான அப்பெருமானுக்கு முதற்பத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸர்வஸ்மாத்பரத்வத்தை நிலைபெறுத்துவனவான,

ஸகலபலப்ரதத்வ காரணத்வ சேஷசாயித்வ ச்ரிய:பதித்வ ஸௌலப்யாதிகளை—ஸகல பலன்களையு மளிக்கவல்லனாகை, ஸர்வகாரணபூதனாகை, சேஷசாயியாகை, லக்ஷ்மீபதியாகை, ஸுலபனாகை முதலானவற்றை,

திண்ணனணைவதென்று வெளியிட்டு—* திண்ணன்வீடு * அணைவதரவணைமேல் * என்கிற இரண்டு பதிகங்களிலேயுள்ள பாசுரங்களாலே வெளியிட்டு,

கள்வா தீர்த்தனென்று வசநப்ரத்யக்ஷங்களுங் காட்டி—(கள்வாவென்று வசனமும் தீர்த்தனென்று ப்ரத்யக்ஷமும்காட்டி என்று பிரித்து யோஜிப்பது.) அவனே ஸர்வ ஸ்மாத்பரனென்னுமிவ்வர்த்தத்துக்கு * கள்வாவெம்மையு மேழுலகும் * என்கிற பாட்டினால் தேவதாந்தரங்களின் வசனத்தையும், * தீர்த்தனுலகளந்த....பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான் பெருமை * என்கிற பாட்டினால் அர்ஜுனனுடைய ப்ரத்யக்ஷத்தையுங்காட்டி,

புலனைந்தென்று—* புலனைந்து மேயும் பொறியைந்து நீங்கி * என்கிற பாட்டிலே

ஸம்ஸார மோக்ஷஸாதந துக்கநந்தரஸம் முன்னாக—(ஸம்ஸாரதுக்கம், மோக்ஷ நந்தம், ஸாதநரஸம் முன்னாக என்று பிரித்து யோஜிப்பது.) ஸம்ஸாரத்தின் து

மயத்வ மென்ன, மோக்ஷத்தின் ஆனந்தமயத்வமென்ன, உபாயாநுஷ்டானத்தின் ரஸகநத்வமென்ன ஆகிய இவற்றைத் தெரிவித்துக்கொண்டு,

விதிக்கிற—கர்த்தவ்யமாக விதித்தருளுகிற,

அந்தர்கத குணோபாஸநத்தை—* தஸ்மிந் யதந்தஸ் ததுபாஸிதவ்யம் * என்ற உபநிஷத்வாக்யத்தில் அந்தர்கத வஸ்துவாக விவக்ஷிதமான அபஹதபாப்மத்வம் முதலான குணங்களின் உபாஸநத்தை, (இதற்கு "அங்கயுக்தமாக்குகிறார்" என்பதிலே அந்வயம்.)

மதித்துப் பெருக்கி மூழ்கி யழுந்திக் கீழ்மை வலஞ் சூதுஞ்செய்து இளமைகெடாமல் செய்யும்—* சதிரிளமடவார் தாழ்ச்சியை மதியாது * திறமுடைவலத்தால் தீவினை பெருக்காது * வழக்கென நினைமின் வல்வினை மூழ்காது * நலமென நினைமின் நரகழுந்தாதே * கிறியென நினைமின் கீழ்மை செய்யாதே * வலஞ்செய்து வைகல் வலங்கழியாதே * சூதென்று களவுஞ் சூதுஞ் செய்யாதே * கிளரொளி யிளமை கெடுவதன் முன்னம் * என்கிற பாசுரங்களிற்படியே நிஷித்தாநுஷ்டானங்களைச் செய்து இளமையைப் பாழே போக்காதபடி இளமையிலே செய்யவேண்டுவதான,

க்ஷேத்ரவாஸ ஸங்கீர்த்தன அஞ்ஜலி ப்ரதக்ஷிண கதிசிந்தநாதி அங்கயுக்தமாக்குகிறார் இரண்டாம் பத்தில்—* மாலிருஞ்சோலை சார்வது சதிரே * என்று க்ஷேத்ரவாஸமென்ன, *மாலிருஞ்சோலைப் பதியதுவேத்தி* என்று க்ஷேத்ர ஸங்கீர்த்தனமென்ன, * மாலிருஞ்சோலை தொழக்கருதுவதே * என்று க்ஷேத்ர அஞ்சலியென்ன, * மாலிருஞ்சோலை வலஞ்செய்து * என்று க்ஷேத்ரப்ரதக்ஷிணமென்ன, * மாலிருஞ்சோலை நெறிபடவதுவே நினைவது நலமே * என்று க்ஷேத்ரகதி சிந்தனையென்ன ஆகிற இவை முதலான உபாஸநாங்கத்தோடே சேர்க்கிறார் இரண்டாம் பத்தில் (குணோபாஸநத்தை அங்கத்தோடே விதிக்கிறார், என்றபடி.) ... (220)

(மூ.) 221. முழுதுமால் எங்குமொழிவற அருவாகி நின்று தோய்விலனும் ஸர்வ வ்யாபகன் தீர்ந்தவடியார்களைத் தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளும் தன்படிக்கும் நீதந்த மாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பழுந்தி அலமருகின்றேன் வேரறவரிந்து எந்நாளெங்குவந்து தலைப்பெய்வ னென்று கழித்துப்புகும் தங்காதலுக்கும் ஸத்ருசமாகக் கண்டுகொள்ளென்னும் ஊனமில்மோக்ஷ பலமான முடிச்சோதியி லநுபவத்தாலே நித்யவஸ்து நீடுபெற்று அவச்சேதமற்றவடிமை செய்யவேண்டும்படி ஸர்வாத்ம பாவத்தைப் புகழ்ந்து, சொல்லிப்பாடி யேத்திப்பிதற்றி யெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக் குனித்துத் தடுகுட்டக்கும்பிடு நட்டமிட்டுச் சிரிக்கக் குழைந்து நையும் ப்ரீதியுகளத் தம்மடியாரென்ன உடன்கூடும் ஸாத்யம்வளர, பைகொள் பாம்புபோலே இந்த்ரியவ்ருத்தி நியமமறப் பாடவந்த கவியன்றிக்கே படைத்தான் ச்லோகக்ருத் தாய், குறைமுட்டுப் பரிவிடர் துயர் துன்பமல்லல் துக்கம் தளர்வு கேடுகளின்றி அம்ருதாநந்த மக்நரானவர், செய்யதாமரைக் கண்ணன் அமரர் குலமுதலென்று அஞ்சாதபடி எளிவருமிணைவனுமென்றவை பரத்வமாம்படி அவனுக்கும் ஸௌலப்ய காஷ்டையைக் காட்டி, வழியைத்தருமவன் நிற்க இழியக்கருதுவதென்னுவது,

வேண்டிற்றெல்லாம் தரும், தன்னுகவே கொள்ளும், கவிசொல்ல வம்மினென்று முக்தைச்வர்யத்தை முன்னிட்டு ச்வவ்ருத்தியைமாற்றி ஸ்வவ்ருத்தியிலே மூட்டுகிருர் மூன்றும்பத்தில்.

வியாபகத்வம். மூன்றும்பத்தின் ஸாரமான கருத்தாவது:—கார்ய வர்க்கங்களான ஸகல சேதநா சேதநங்களையும் வியாபித்து அவற்றிலுள்ள தோஷங்கள் அணுவளவும் தன்னை ஸ்பர்சிக்கப் பெருதபடி ஸர்வவ்யாபகனுயிருக்கின்ற எம்பெருமான்; கீழ்ப் பத்தில் இருவருடையவும் ஸ்வரூபத்திற்குத் தகுதியாக ஆழ்வார் நிஷ்கர்ஷித்த மோக்ஷத்திற்குப் பலனுன தன்னுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹாநுபவத்தை இவர் தாம் பெற்றுராம்படி செய்தவளவில், இவரும் அவ்வநுபவத்தைப் பெற்றுத்தரித்து, அதனுலுண்டான உவப்பின் மிகுதியாலே எல்லாவடிமைகளும் செய்யவேண்டும் படியான ஆவல் கிளர்ந்தவராய், அந்த ஆவலுக்குத் தகுதியாக அப்பெருமான் காட்டிக்கொடுத்த தன்னுடைய விபூதி விஸ்தாரத்தைப் பேசி அத்தாலே கரை புரண்ட ப்ரேமமுடையராய், அந்த ப்ரேமம் அவ்வெம்பெருமானளவிலே அடங்கி நில்லாமல் எல்லையான பாகவத சேஷத்வத்தளவும் சென்று அந்த பாகவதர்களுக்கு நிருபகம் பகவானுடைய வைலக்ஷண்யமாகையாலே அத்தை அநுஸந்திக்கவே ஒரு கரணத்தினுடைய செயலை மற்றொரு கரணம் ஆசைப்படவேண்டும்படியான பெருவிடாய் படைத்தவராய், எம்பெருமானையன்றி மற்று எவரையும் துதிக்க மாட்டாத தம்முடைய வைலக்ஷண்யத்தை வெளியிட்டவராய், எம்பெருமானை யனுபவிப்பதற்கு ஒருவகையான இடையூறுமின்றிக்கே அபரிமிதமான ஆனந்தத்தை யடைந்தவராய், ஸம்ஸாரிகள் எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தைக்கண்டு அஞ்சிப் பின்வாங்காமல் மேல்விழுந்து ஆச்ரயிக்கும்படி அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தை அவர்களுக்கு உபதேசித்து, அர்ச்சிராதிகதியாலே திருநாட்டைப் பெறுவிக்கு மவனுன எம்பெருமானை யொழியப் பிறருடைய ஸ்தோத்ரத்திலே கைவைப்பது பயனற்றதென்று, எம்பெருமான் விஷயத்திலே வாக்கு ஸபலமாம்படி அடிமை செய்வதே உரியதென்றும் உபதேசித்து அவர்களைத் தம்மைப்போலே கைங்கர்ய பரராம்படி செய்தருளுகிருரென்பது.

(ப.) 221. **முழுதுமாய், எங்கணும், ஒழிவற அருவாகிநின்ற, தோய்விலனும் ஸர்வவ்யாபகன்—** ● முழுதுமாய் முழுதியன்றுய் ● ஏழ்ச்சிக்கேடின்றி யெங்கணும் நிறைந்த வெந்தாய் ● எஞ்ஞான்று மெங்குமொழிவற நிறைந்து நின்ற ● அளவுடை யைம்புலன்களறியாவகையால் அருவாகி நிற்கும் ● யாவையும் யவருந்தானுய் அவரவர் சமயந்தோறும் தோய்விலன் ● என்கிற பாசுரங்களால் தெரிவிக்கப்பட்ட ஸர்வ வ்யாபகத்வத்தை யுடைய ஸர்வேச்வரன்,

தீர்ந்தவடியார்களைத் தாளிணைக்கீழ்க்கொள்ளும் தன்படிக்கும்— ● தீர்ந்தவடியார் தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ளவல்ல * சன்மசன்மாந்தரங்காத் தடியார்களைக் கொண்டுபோய்த் தன்மைபெறுத்தித் தன்தாளிணைக்கீழ்க் கொள்ளுமப்பன் ● என்கிற பாசுரங்களிற்படியே உபாயோபேயங்களிரண்டும் தானேயாக வுறுதி கொண்ட அடியார்களைத் தன்திருவடிகளின் கீழே யிட்டுக்கொள்ளும் சேஷியான தன்னுடைய ஔதார்யத்துக்கும்,

நீதந்த மாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பழுந்தி அலமருகின்றேன் வேரற அரிந்து எந்நாள் எங்குவந்து தலைப்பெய்வனென்று கழித்துப்புகும் தம் காதலுக்கும் ஸத்ருசமாக—(ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் தொலையவேணு மென்பதற்காகவும் மோக்ஷம் பெறவேணு மென்பதற்காகவும் ஆழ்வார் தாம் வெளியிட்ட விருப்பத்தைப்பற்றின சந்தைகள் இங்குக் காட்டப்படுகின்றன.) * அந்நாள் நீதந்த ஆக்கையின் வழியுழல்வேன் * என்றும், * பன்மாமாயப் பல் பிறவியிற் படிகின்றயான் * என்றும், * பொல்லா வாக்கையின் புணர்வினை * என்றும், * வினையியல் பிறப்பழுந்தி * என்றும், * கொடு வினைத் தூற்றுள் நின்று பாவியேன் பல காலம் வழி திகைத்து அலமருகின்றேன் * என்றும், * வினைகளை வேரறப்பாய்ந்து * தொன்மாவல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து நின்மாதாள் சேர்ந்துநிற்பது எஞ்ஞான்று கொலோ * எந்நாள் யானுன்னை யினிவந்து கூடுவனே * யானுன்னை எங்குவந்தணுகிற்பனே * உலகமெல்லாம் தாவியவம்மானை எங்கினித் தலைப்பெய்வனே * என்றுமுண்டான பாசுரங்களாலே நான் உன்னைக் கிட்டுவதொருநாள் அறுதியிட்டுத் தரவேணுமென்றும், நான் உன்னை எங்கே வந்து கிட்டக்கடவேனென்றும் இனிக்கிட்டுகையென்று ஒரு பொருளுண்டோவென்றும் சரீரஸம்பந்தத்துக்கு நொந்து, அதிலுண்டான அருசி யோடே, * காயங்கழித்து அவன் தாளிணைக் கீழ்ப்புகுங்காதலன் * என்று, 'பகவத் குணநுபவமே யாத்திரையாகப் போதைப்போக்கி இவ்வுடலைவிட்டு அவன் திருவடி களின் கீழே புகவேணுமென்கிற காதலையுடையேன்' என்று சொல்லிக்கொண்ட ஆழ்வாருடைய ஆசைக்குத் தகுதியாகவும்,

கண்டுகோள் என்னும் ஊனமில்மோக்ஷபலமான முடிச்சோதியிலநுபவத்தாலே—* வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டுகொள்ளென்று வீடுந்தரும் நின்று நின்றே * என்கிறபடியே எம்பெருமான் மோக்ஷத்தைக்காட்டிக் கொடுக்க, அந்த மோக்ஷத் திற்குப்பலன் பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களே யாதலால், * முடிச்சோதியாய் * என்கிற திருவாய்மொழியிலே அவனது வடிவழகையும் ஆபரணச் சேர்த்தியையும் அநுபவித்த வதனால்;

நித்யவஸ்து நீடுபெற்று—(இவ்வாக்கியம், * முந்நீர்ஞாலம் படைத்த * என்கிற இரண்டாம் பதிகத்தின் ப்ரமேயத்தைத் தெரிவிப்பது.) கீழ் * முடிச்சோதியில் அநுபவிக்கத்தொடங்கின விஷயத்தைப் பரிச்சேதித்து அநுபவிக்கப் போகாமை யாலே 'ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் காரணமாக நம்முடைய கரணங்கள் ஸங்குசிதங்களா யிருக்கையாலன்றோ பகவத்விஷயத்தை நாம் பரிபூர்ணமாக அநுபவிக்க முடியாமல் துவள்கிறோம்' என்றுகொண்டு ஆழ்வார் வருத்தமுற்றிருக்க, எம்பெருமான், 'ஆழ்வீர்! நீர் ஏன் துவள்கின்றீர்? நம்மைப்பூர்ணமாக அநுபவிக்க முடியாமைக்குக் காரணம் கரணஸங்கோசமென்று நீர் நினைக்கின்றீர் போலும்; அங்ஙனம் நினைக்க வேண்டா; விஷயம் அளவிட முடியாததாகையாலே பரிபூர்ணநுபவம் செய்ய முடியவில்லையேயென்கிற தளர்ச்சி உமக்குப்போலே நித்யமுக்தர்களுக்கு முண்டு காணும்' என்று அறிவித்து ஆழ்வாருடைய வருத்தத்தைமாற்ற, அதனால் ஒருவாறு மகிழ்வுற்ற ஆழ்வார், * நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிரே * என்று சொல்லும்படி ஏற்கனவே நித்யமாயிருக்கின்ற ஆத்மவஸ்து இப்போதுதான் நித்யத்வம் பெற்றதென்னலாம்படி தரிப்புப்பெற்று;

அவச்சேதமற்ற அடிமை செய்யவேண்டும்படி—(இவ்வாக்கியம், * ஒழிவில்கால
மெல்லாம் * என்கிற மூன்றும்பதிகத்தின் ப்ரமேயத்தைத் தெரிவிப்பது. கீழ்ப்பத்
கத்தில், * பெற்றது நீடுயிரே * என்று சொல்லிவிட்டாலும் கைங்கரியம் பண்ணியே
அது பலிக்கவேண்டுகையாலே, * ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி வழுவில
வடிமை செய்யவேண்டும் நாம் * என்று ஸகலதேச ஸகலகால ஸகல அவஸ்தை
களிலும் ஸகலவித கைங்கர்யங்களும் செய்யவேண்டும்படியான அபிநிவேசம்
அதிகரிக்கப்பெற்று;

ஸர்வாத்மபாவத்தைப் புகழ்ந்து – கீழ் * ஒழிவில் காலத்தில் ஸகலவித கைங்க
யங்களையும் செய்வதற்காகக் கொண்ட பாரிப்புக்கீடாக எம்பெருமான் எல்லாப்
பொருள்களிலும் பிரவேசித்து எங்கும் நிற்கின்ற நிலையைக் காட்டிக்கொடுக்கக்
கண்ட ஆழ்வார், * புகழு நல்லொருவனென்கோ பொருவில் சீர்ப்பூமியென்கோ
குன்றங்களனைத்துமென்கோ, சாத்மாணிக்கமென்கோ, சவிகொள்பொன்முத்
மென்கோ, நளிர்மதிச்சடையனென்கோ, நான்முகக்கடவுளென்கோ * என்
அவனுடைய ஸர்வாத்மத்வத்தைப்புகழ்ந்து பேசி;

சொல்லிப்பாடியேத்திப் பிதற்றியெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக்குனித்துத் தடுகுட்ட
கும்பிடுநட்டமிட்டுச் சிரிக்கக் குழைந்துநையும் ப்ரீதி உகள—(இவ்வாக்கியம் * மொய்
மாம் பூம்பொழிலென்னும் பதிகத்தின் ப்ரமேயத்தைப் பேசுகிறது.) * எம்மானை
சொல்லிப்பாடி * என்றும் * பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி * என்றும் * முனிவின்
யேத்தி * என்றும் * பேர்பல சொல்லிப்பிதற்றி * என்றும் * எழுந்தும் பறந்து
துள்ளாதார் * என்றும் * ஏத்திக் குனிப்பார் * என்றும் * தடுகுட்டமாய் * என்று
* கும்பிடுநட்டமிட்டாடி * என்றும் * உலோகர்சிரிக்கநின்றாடி * என்றும் * நெஞ்ச
குழைந்து நையாதே * என்றும் அருளிச்செய்தபடியே வாசிக காயிக மாநஸவ்ய
பாரங்களாலே களிக்கும்படியாக, * புகழுநல்லொருவனிலுண்டான ப்ரீதி த
மண்டையிட்டுச்செல்ல;

தம்மடியாரென்ன வுடன்கூடும் ஸாத்யம்வளர—(* பயிலுஞ் சுடரொளியி
ப்ரமேயமருளிச் செய்யப்படுகிறது.) கீழ் இரண்டாம்பத்தில் * அடியார்கள் குழா
ங்களையுடன் கூடுவதென்று கொலோ * என்று பிரார்த்தித்த பேறுனது * தம்மடி
ரடியார் தமக்கடியாரடியார்தம் அடியாரடியோங்களே * என்று, 'ததீய சேஷத்வ
தின் எல்லையிலே நிற்கிறவர்கள் நமக்கு உத்தேச்யர்' என்னும்படி வளர்ந்து செல்
(உடன்கூடும் ஸாத்யம் தம்மடியாரென்ன வளர—என்று அந்வயம்.)

பைகோள் பாம்புபோலே இந்த்ரிய வ்ருத்தி நியமமற—(இவ்வாக்கியம், முடியானே
என்கிற பதிகத்தின் ப்ரமேயத்தைத் தெரிவிக்கிறது.) 'சக்ஷுச்ச்ரவா:' என்
பெற்றிருக்கின்ற திருவனந்தாழ்வான் ஒரு கரணத்தாலே மற்றொரு கரண
தின் காரியத்தையும் கொள்ளுமாபோலே வாக்கின் செயலை மனமும், அதன் செய
வாக்கும், கண்ணின் செயலைக் கையும், கையின் செயலைக் கண்ணும் ஆசைப்ப
படியாகப் பெருவிடாயை யுடையராக;

பாடவந்த கவியன்றிக்கே படைத்தான் ச்லோகக்குந்நாய் –(இது * சொன்னா
விரோதத்தின் ப்ரமேயத்தைச் சொல்லுகிறது.) * வாய்கொண்டு மானிடம் பா
வந்த கவியேனல்லேன் * என்ற பாசுரத்தின்படி நீசரானமானிசரைப் பாடவந்

கவியல்லாமல் * ஒன்றியொன்றி யுலகம்படைத்தான் கவியாயினேற்கு * என்ற பாசுரப்படியும், * அஹம் ச்லோக க்ருத் ...* என்கிற தைத்திரீயோபநிஷத் வாக்யத்தின்படியும் ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலே கவிபாடுமவன் நான் என்று அருளிச்செய்தவராய்,

குறைமுட்டுப் பரிவிடர் துயர்துன்ப மல்லல் துக்கம் தளர்வு கேடுகளின்றி அம்ருதானந்த மக்நரானவர்—(* சன்மம் பலபல * என்கிற திருவாய்மொழியிலே பத்துப் பாட்டிலும் அடைவே) * நானேர் குறைவிலனே * யானொரு முட்டிலனே * யானென் மனத்துப் பரிவிலனே * யானிறையேனுமிடரிலனே * ஒன்றும் துயரிலனே * * யானேர் துன்பமிலனே * ஏதுமல்லலிலனே * யானேர் துக்கமிலனே * தளர்விலனே * யானென்றுங் கேடிலனே * என்று தாமே பேசும்படியாய் அம்ருதரான முக்தர் பகவதநுபவம் பண்ணி ஆனந்திக்குமாபோலே அப்படிப்பட்ட ஆனந்தக் கடலிலே மூழ்கினவரான ஆழ்வார்,

செய்யதாமரைக் கண்ணன் அமரர்குல முதலென்று அஞ்சாதபடி—புண்டரீகாக்ஷத்வம் முதலிய பரத்வ சின்னங்களையுடையவனன்றே, நித்யஸூரிநிர்வாஹகனன்றே, ஸம்ஸாரிகளான நம்மால் அவனை ஆச்ரயிக்கப்போமோவென்று அஞ்சாதபடி,

எளிவருமியல்வின னென்றவை பரத்வமாம்படி—* பத்துடையடியவரில் * எளிவருமியல்வினன் * என்றும், * அணைவதரவணையில் * இணைவனுமெப்பொருட்கும் * என்றும் வெளியிட்ட அவதார ஸௌலப்யம் அர்ச்சாவதாராபேக்ஷயா பரத்வ பர்யாயமே யொழிய ஸௌலப்யமன்று என்னலாம்படியாக,

அவனுடைய ஸௌலப்ய காஷ்டையைக் காட்டி—* செய்யதாமரைக் கண்ணன் பதிகத்திலே * நெஞ்சினால் நினைப்பான்யவனவனாகும் நீள்கடல் வண்ணனே * என்கிற பாசுரத்தினால் அர்ச்சாவதாரமாகிய ஸௌப்ய காஷ்டையை எடுத்துச் சொல்லி,

வழியைத்தருமவன் நிற்க இழியக் கருதுவது என்னுவது—* போம் வழியைத் தரும் நங்கள் வானவரீசன் நிற்க—இழியக்கருதியோர் மானிடம்பாடலென்னுவதே * என்று, அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைத் தருகிற பெருமான் தன்னை ஒரு சொல் சொல்லுவரோ வென்று அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய் நிற்க, அவனை விட்டு அப்ராப்தர்களான க்ஷுத்ர மநுஷ்யரைக் கவிபாடி முன்பு நின்ற நிலையிற்காட்டிலும் தாழவிழிய நினைப்பதனுல் என்ன பயனுண்டாம்?

வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்—அற்ப பலன்களையும் குறையறக் கொடுக்கமாட்டாத பிறர்களைப் போலன்றிக்கே ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் பூர்த்தியாகக் கொடுத்தருள்வனெம்பெருமான்;

தன்னாகவே கொள்ளும்—* தன்னாகவே கொண்டு * என்கிறபடியே தன்னோடு பரமஸாம்யா பத்தியையும் பண்ணிக்கொடுக்கும் எம்பெருமான்,

கவிசொல்லவம்மின் என்று—வீணாக நரஸ்துதிபண்ணிப் புழுதிபடைக்கின்ற நாவைக்கொண்டு பகவத் விஷயத்திலே கவிசொல்லு மத்தனையே வேண்டுவது; அதற்காக வாருங்கோள் என்று சொல்லி,

முக்தைச்வர்யத்தை முன்னிட்டு—ஒன்றைவிட்டு மற்றொன்றைப் பற்றும்படி விதிக்குமவர்கள் 'இதைப்பற்றினுல் இன்ன பெருமையுண்டாகும்' என்று ருசி காட்டு

மாபோலே, ஆழ்வாரும் * வழியைத்தரும் நங்கள் வானவரீசன் நிற்க * சன்மஞ் செய்யாமையுங் கொள்ளுமே * இத்யாதி பாசுரங்களால் முக்தைச்வர்யப்ரதாநத்தை முன்னிட்டு,

ச்வவ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வவ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறார் மூன்றும்பத்தில்—“ஸேவா ச்வவ்ருத்திராக்யாதா தஸ்மாத் தாம் பரிவர்ஜயேத்” என்று மநுமஹர்ஷியால் கூறப்பட்டபடி நிஹீநரான ஸம்ஸாரிகளை வழிபடுவது நாய் வேலையாகையாலே அப்படிப்பட்ட அப்ராப்ய விஷய ஸேவையை மாற்றி ப்ராப்தமான பகவத்விஷயத்திலே வாசிகமாக அடிமை செய்கையாகிற ஸ்வரூபாநுரூப வ்ருத்தியிலே ருசியையுண்டாக்குகிறார் மூன்றும்பத்தில். ... ... (221)

(மூ·) 222. ஈசனையீச னீசன்பாலென்ன ஏர்கொள்வானத்தும் ஆயேயென்கிற வ்யாப்தி நிறம்பெறத் தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தா, ஒழிவில் காலத்துக்குச் சேரப் பூர்வபோகங்களை யோதுமாலெய்தின சாபலத்துக்குச் சேர ஸமகாலமாக்கிப் போதால் வணங்காமை தீர்த்த ப்ரணயித்வத்திலே காதல் மையல் ஏறியபித்தாய், தேசதூரத்துக்குக் கூவியுங் கொள்ளாயென்றதுதீரக் கண்டசதிரையும் ஒரு நிலையாகக் காட்ட, வீவிலின்பம் கூட்டினையென்ற முக்தபோகமாநஸப்ராப்த பலமான தேவதாந்தர ஆத்மாத்மீயலோகயாத்ரை ச்வர்யாக்ஷரங்களில் வைராக்யம், உன்னித்து உயிருடம்பினுல் கொடுவுலகம் வேட்கையெல்லா மொழிந்தே னென்னவுடையரானவர். ஒரு நாயகமென்ற ராஜ்ய ஸ்வர்க்காத்மாநுபவ அல்பாஸ்திரத்வ ஸாவதிகத்வாதிகளையும், ஆடுகள்ளிறைச்சி கருஞ் செஞ்சோருகிற நிந்த்யங்களாலே இளந்தெய்வத்துக்கு இழைத்தாடும் நிஹீநதையையும் பேசநின்ற தேவதாஜ்ஞாநாசக்தி ஸாபேக்ஷத்வாதிகளையும் இலிங்கத்து விளம்பும் பாஹ்ய குத்ருஷ்டிமத தமோநிஷ்டதையையும் சொல்லி, ஓடிக்கண்டீர் கண்டும் தெளியகில்லீர் அறிந்தோடுமின் ஆட்செய்வதே உறவதாவதென்ற விரக்திபூர்வகமாக ஆச்ரயணத்தை ஸூசிப்பிக்கிறார் நாலாம்பத்தில்.

கீழ் மூன்றும்பத்தில் எம்பெருமானுடைய வ்யாபகத்வமென்னும் குணம் கூறப்பட்டதாக நிரூபிக்கப்பட்டது; ஆகாசமென்கிற பூதமும் வ்யாபகமாயிருப்பது போலவன்று எம்பெருமான் வ்யாபகனாக இருப்பது; இவன் தன்னுடைய வ்யாப்தி நிறம்பெறும்படி ஸகல வஸ்துக்களினுடையவும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள்யாவும் தன் அதீனமாம்படி நியமித்துக்கொண்டு போருகையாலே இப்படி ஸர்வ நியந்தாவாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், தன் விஷயத்திலே ஆழ்வார் * ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டுநாம் என்று (கீழ்ப்பத்தில்) கைங்கர்யத்திலே அதிகமாகப் பாரித்ததுபோலே, வேறு தேசங்களிலும் வேறு காலங்களிலும் கைகழிந்துபோன அபதாநங்களையும் அந்தந்த தேசகாலங்களிற் போலவே அநுபவிக்கவேணுமென்று பாரிக்க, அப்படியே காலோபாதியைக் கழித்து ஸமகாலமாக்கி அநுபவிப்பித்து இவருடைய இழவைத்தீர்த்து இவருடைய

த்ரிகரண வ்யாபாரங்களையும் போக்யமாகக்கொள்ள, ஆழ்வார் அந்த ப்ரணயித்வ குணத்திலே தோற்று விரஹாவஸ்தையில் எம்பெருமானுக்குப் போலியான பொருள்களையும் அவனோடு ஸம்பந்தமுள்ள பொருள்களையும் அவனாகக் கருதும்படி பித்தேறி, திருநாட்டிலநுபவத்தையும் ஆசைப்பட்டுக் கூப்பிட, அவ்விழவும் தீரும்படி எம்பெருமான் தேசவிசேஷத்திலே பெரியபிராட்டியாரும் தானுமே போக்தாக்களாயிருக்கிற இருப்பைக் கிட்டியனுபவித்தாப்போலே ப்ரத்யக்ஷமாம்படி அநுபவிப்பிக்க, அநுபவித்து இப்படி முக்தபோகத்தை மாநஸமாக ப்ராபித்து அதற்குப் பலனான தேவதாந்தராதி விரக்தியையுடையரான ஆழ்வார் ஐச்வர்ய கைவல்யங்களின் அல்பத்வம் அஸ்திரத்வம் ஸாவதிகத்வம் முதலிய தோஷங்களையும், ஆடு, கள், இறைச்சி முதலியநிந்திதபதார்த்தங்களாலே க்ஷுத்ரதெய்வங்களை பஜிப்பதன் நிஹீநத்வத்தையும், பிரமன் ருத்ரன் முதலிய தேவதைகளின் அஜ்ஞாநாதிகளையும், பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மதங்களின் தாமஸத்வத்தையும் வெளியிட்டு, "பாவிகளே! தேவதாந்தரங்களை ஆச்ரயித்து அதன்பலனும் கைகண்டீர்களே!, ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷகன், அல்லாதாரடங்கலும் அவனுக்கு ரக்ஷ்ய பூதர்கள் என்னுமிடத்தைக் கண்டுவைத்தும் தெளிவுபெறமாட்டீர்கள்; இப்படி நீங்கள் தெளிவு பெறாமைக்குக் காரணம் அவனிட்ட வழக்கான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம், அதுவிட்டு நீங்குவதற்கு உபாயமும் அவனது திருவடிகளில் ஆச்ரயித்தல் என்றறிந்து அங்ஙனே ஆச்ரயித்து இத்தைத் தப்பப்பாருங்கள்; அவன் திருவடிகளில் கைங்கரியமே உங்களுக்குச் சீரிய புருஷார்த்தம்" என்று உபதேசித்து பகவத்ஸமாச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறார் நாலாம்பத்தில் என்கிறவிது நாலாம்பத்தின் தாத்பர்ய ஸாரம்,

(ப.) 222. **ஈசனையீசனீசன்பாலென்ன**—* மறுகலிலீசனைப்பற்றி * ஈசன் ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த வெந்தை *ஈசன்பாலோரவம்பறைதல்* என்னுமிடங்களில் '**நியந்தா**' என்னும் பொருளதான ஈசசப்தத்தாலே சொல்லும்படி,

ஏர்கோள்வானத்தும் ஆயேயென்கிற வ்யாப்தி—* ஏர்கொளேழுலகமும் துன்னிமுற்றுமாகி நின்ற சோதிஞான மூர்த்தியாய் *வானத்தும் வானத்துள்ளும்பரும் மண்ணுள்ளும் மண்ணின் கீழ்த்தானத்தும் எண்டிசையும் தவிராது நின்றான் * ஆயேயிவ்வுலகத்து நிற்பனவும் திரிவனவும் நீயே * என்கிற பாசுரங்களினால் அநுவதிக்கப்பட்டதான வ்யாபதியானது.

நிறம்பெற—ஆகாச வியாப்திபோலாகாமல் (நியாமகத்வ ஸஹக்ருதமாய்) நிறம்பெறும்படியாக,

தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தா—* வீற்றிருந்தேழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல * என்கிறபடியே உபய விபூதியும் தன் நியமனத்திலேயாம்படி தன் கட்டளையை நடத்துகிற ஸர்வ நியந்தாவான ஸர்வேச்வரன்;

ஒழிவில் காலத்துக்குச் சேர—(கீழ்மூன்றாம்பத்தில்) * ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி * என்றவிடத்தில் கீழ்க்கழிந்த காலத்தையும் வரவழைத்துக் கொடுக்க வேணுமென்றும் அதிலும் அடிமை செய்யப்பெறவேணுமென்றும் ஆசைப்பட்டதற்குச் சேர,

பூர்வபோகங்களை ஓதுமாலெய்தின சாபலத்துக்குச் சேர—(இவ்வாக்யம் * பாலனு
யேழுலகு பதிகத்தின் ப்ரமேயத்தைச் சொல்லுகிறது) என்றைக்கோ கடந்துபோன
அவனுடைய அபதாநங்களை அந்தந்த தேசகால விசிஷ்டமாக அநுபவிக்கவாசைப்
பட்டு * ஆதியங்காலத்தகலிடங் கீண்டவர்பாதங்கள் மேலணி பைம்பொன் துழா
யென்றே ஓதுமாலெய்தினள் * என்று, முற்காலத்துப்போகங்களையே வாய்புலற்றும்
படி வ்யாமோஹமடைந்த சாபலத்துக்குத் தகுதியாக,

ஸமகாலமாக்கி—காலோபாதியைக் கழித்து ஒரு போகியாய் ஸமகாலமாக்கி
யநுபவிப்பித்து,

போதால்வணங்காமை தீர்த்த ப்ரணயித்வத்திலே—* பூவைவீயாநீர் தூவிப்
போதால் வணங்கேனேலும், நின்பூவைவீயாமேனிக்குப் பூசுஞ்சாந்து என்னெஞ்
சமே * என்று தொடங்கி * பூத்தண்மாலைகொண்டுன்னைப் போதால் வணங்கேனே
லும் நின்பூத்தண்மாலை நெடுமுடிக்குப் புனையுங்கண்ணியெனதுயிரே * என்று
அந்தந்த காலங்களிலே எம்பெருமானுக்கு உதவி சிசிரோபசாரம்பண்ணப்பெற்றிலே
னாகிலும் ஸர்வேச்வரனாயிருக்கிறவவன் என்னுடைய கரணத்ரயவ்யாபாரத்
களையே தனக்கு போக்யவஸ்துக்களெல்லாமுமாகக் கொள்ளுகிறபடி என்னே!
இப்படியும் ஒரு ப்ரணயித்வகுணமுண்டோ! என்று இவர் தாமே யீடுபடும்படிபண்ணி
அந்தந்த காலங்களிலே தனக்கு உதவி அடிமை செய்யப் பெறுதவிழவை அவன்
தீர்த்துக்கொடுக்க, அந்த ப்ரணயித்வகுணத்திலே,

காதல்மையலேறிய பித்தாய்—(காதல்மையலாய், ஏறியபித்தாய் என்று இரண்டு
வாக்கியமாகப் பிரித்துக்கொள்ளவேணும்; "காதல்-மையல்" என்றது * கோவை
வாயாள் பதிகத்தின் ப்ரமேயம் சொல்லிமுடித்தபடி.) * உரைக்கவல்லேனல்லே
னுன்னுலப்பில் கீர்த்திவெள்ளத்தின் கரைக்கணென்று செல்வனென் காதல்மைய
லேறினேன் * என்கிறபடியே (எம்பெருமானது ப்ரணயித்வகுணத்திலே) ப்ரேம
மேலிடப்பெற்று, (அத்தாலே அறிவு கலங்கினவாறே வெள்ளக்கேடாக வொண்ணு
தென்று அபபெருமான் சிறிது மறைந்து நிற்க, அவனோடு போலியாயும் ஸம்பந்தி
ளாயுமுள்ள பொருள்களை அவனாகவே கருதிப் பேசும்படியான நிலைமையுண்டாக
* மண்ணையிருந்துதுழாவி பதிகத்திலே * பேய்ச்சிமுலை சுவைத்தார்க்கு என்பெண்
கொடி ஏறியபித்தே * என்னும்படி பித்தேறப் பெற்றவராய்,

தேசதூரத்துக்குக் கூவியுங்கொள்ளாயென்றது தீர — திருநாட்டிலநுபவத்தை
யாசைப்பட்டு தேசதூரத்தைப்பற்ற * கோலமேனிகாணவாராய் கூவியுங்கொ
ளாயே * என்று கூப்பிட்ட இழவுந்தீர,

கண்டசதிரையும் ஒருநிலமாகக் காட்ட—* ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே
நிலாநிற்பக் கண்டசதிர்கண்டு * என்று திருநாட்டில் நிலையையுங் கண்டதாக
பேசும்படி, கீழ் காலோபாதியைக்கழித்து ஸமகாலமாக்கினாப்போலே திருநாட்டி
லநுபவத்தையும் இங்கிருந்தே யனுபவிக்கலாம்படி ஒரு நிலமாக்கி ப்ரகாசிப்பிக்க,

வீவிலின்பம் கூட்டினையென்ற முக்தபோகமாநஸப்ராப்தி பலமான ... வைராக்ய-
* வீவிலின்பம்மிகவெல்லை நிகழ்ந்தனன் மேவியே * கூட்டரிய திருவடிக்க
கூட்டினை நான் கண்டேனே * என்று ஆழ்வார் அதை ஸாக்ஷாத்கரித்தது
அருளிச்செய்தது மாநஸாநுபவமாகையாலே இப்படி முக்தருடைய போகமா

அவ்வநுபவத்தில் மாநஸமாகவுண்டான ப்ராப்திக்குப் பலனாக ஆழ்வார் தேவதாந்தரங்களில் வைராக்யத்தையும் ஆத்மாத்மீயங்களில் வைராக்யத்தையும் லோகயாத்ரையில் வைராக்யத்தையும் ஐச்வர்யத்தில் வைராக்யத்தையும் கைவல்யத்தில் வைராக்யத்தையுமுடையரானார். எங்ஙனேயென்னில் ;—

உன்னித்து உயிருடம்பினால் கொடுவுலகம் வேட்கையெல்லாமொழிந்தேனென்னவுடையரானவர்—● உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தொழாள் அவனையல்லால் ● என்கிற பாசுரத்தினால் தேவதாந்தரங்களில் வைராக்யம், ● உயிரினால் குறைவிலமே ● ● உடம்பினால் குறைவிலமே * இத்யாதி பாசுரங்களால் ஆத்மாத்மீயங்களில் வைராக்யம், ● கொடுவுலகம் காட்டேலே ● என்கையாலே லோகயாத்ரையில் வைராக்யம், ● வேட்கையெல்லாம் விடுத்து * என்று பொதுப்படையாகவும் * ஐங்கருவிகண்டவின்பமொழிந்தேன்; சிற்றின்பமொழிந்தேன் ● என்று சிறப்பாகவும் சொல்லுகையாலே ஐச்வர்யத்திலும் அக்ஷரசப்தவாச்யமான ஆத்மாநுபவரூப கைவல்யத்திலும் வைராக்யம், ஆக இப்படிப்பட்ட வைராக்யங்களையுடையரான ஆழ்வார், [இனி பரோபதேசம் செய்தபடிகளைச் சொல்லுகிறது.]

ஒரு நாயகமென்று ராஜ்ய ஸ்வர்க்காத்மாநுபவ அல்பாஸ்திரத்வ ஸாவதிகத்வாதிகளையும்—● ஒருநாயகமாய் ஓடவுலகுடனாண்டவர் பெருநாடுகாண விம்மையிலே பிச்சைதாம் கொள்வர் * என்று தொடங்கி ராஜ்ய ஐச்வர்யத்தினுடைய அல்பத்வத்தை மூதலித்தும், * குடிமன்னுமின் சுவர்க்கமெய்தியும் மீள்வர்கள் * என்று ஸ்வர்க்காநுபவத்தினுடைய அஸ்திரத்வத்தை மூதலித்தும், ● இறுகலிறப்பு * என்று ஆத்மாநுபவத்தினுடைய ஸாவதிகத்வத்தை [அதாவது ஸங்குசிதத்வத்தை] மூதலித்தும்; அன்றியும்;

ஆடுகள்ளிறைச்சி கருசெஞ்சோருகிற நிந்த்யங்களாலே இளந் தெய்வத்துக்கிழைத்தாடும் நிஹீநதையையும்—ஆடு, கள், மாம்ஸம் முதலிய பதார்த்தங்களைக்கொண்டு க்ஷுத்ர தேவதைகளுக்கு பலியிட்டு தைவாவிஷ்டராய் ஆடுகிற ஆட்டத்தின் தண்மையை ● தீர்ப்பாரையாமினி * என்கிற பதிகத்தினால் மூதலித்தும்,

பேச நின்றதேவதா அஜ்ஞாநாசக்திஸாபேக்ஷத்வாதிகளையும்—சிவன் பிரமன் முதலான தேவதைகளின் அஜ்ஞானமென்ன, அசக்தியென்ன, ஸாபேக்ஷத்வமென்ன கர்மவச்யத்வமென்ன இவற்றை * பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே, கபால நன்மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மின் * என்கிற பாசுரத்தினால் மூதலித்தும். [அந்த தேவதாந்தரங்களுக்கு அஜ்ஞானமாவது—அந்யோந்யம் தங்களுக்கு வருகிற வருத்தம் அறியாமை. அசக்தியாவது வந்த வருத்தத்தைத் தாங்கள் தவிர்த்துக்கொள்ளமாட்டாமை. ஸாபேக்ஷத்வமாவது—அத்தைத் தவிர்த்துக்கொடுக்கைக்காக ஈச்வரனையபேக்ஷிக்கை.]

இலிங்கத்து விளம்பும் பாஹ்ய குத்ருஷ்டிமத தமோநிஷ்டதையையும் சொல்லி—ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலே * யந்மயஞ் ச ஜகத் ஸர்வம் ● என்று பொதுவிலே கேள்வி கேட்க, * விஷ்ணோஸ் ஸகாசாத் உத்பூதம் * என்று கோல்விழுக்காட்டாலே உத்தரமானதுபோல் அல்லாமல், எருமையை யானையாகக் கவிபாடித்தரவேணுமென்பா[illegible]லே லிங்கமென்று ஒரு வ்யக்தியைக் குறிப்பிட்டு இதுக்கு ஏற்றஞ்சொல்லித்தரப் போம[illegible] கேட்கிறவனும் தாமஸனாய்க் கேட்க, சொல்லுகிறவனும் தாவேணுமென்று—

தாமஸனுய்ச் சொல்ல, இப்படிப்பிறந்த லிங்கபுராணம் முதலிய குத்ருஷ்டி ஸ்ம்ருதிகளையும், க்ஷபணக பௌத்தாதிகளுடைய பாஹ்யஸ்ம்ருதிகளையும் * இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும் * என்கிற பாசுரத்தாலும் * விளம்புமாறு சமயமும் * என்கிற பாசுரத்தாலும் ப்ரஸ்தாவித்து அவற்றினுடைய தாமஸத்வத்தைத் தெரிவித்தும் (மநுஸ்ம்ருதியில் * யா வேதபாஹ்யா: ஸ்ம்ருதய: யாச்ச காச்ச குத்ருஷ்டய:, தாஸ் ஸர்வா நிஷ்பலா: ப்ரேத்ய தமோநிஷ்டா ஹி தாஸ் ஸ்ம்ருதா: * என்ற ச்லோகத்தின் நான்காவது பாதத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி மூலத்தில் "தமோநிஷ்டதையையும் சொல்லி" எனப்பட்டது.)

ஓடிக்கண்டீர்—* ஓடியோடிப் பல பிறப்பும் பிறந்து மற்ருேர் தெய்வம் பாடியாடிப் பணிந்து பல்படிகால் வழியேறிக் கண்டீர் * என்று ஸ்வர்க்க நரகங்களில் போவது கர்ப்பத்தேற வருவதாய்க்கொண்டு அனேக ஜன்மங்களில் பிறந்து தேவதாந்தரங்களைப்பணிந்து அதன்பலனும் கைகண்டீர்களே! என்று தெரிவித்தும்;

கண்டுந் தெளியகில்லீர்—* கரந்துமிழ்ந்து கடந்திடந்தது கண்டுந் தெளியகில்லீர் * என்று, எம்பெருமானுடைய சேஷ்டிதங்களை சாஸ்த்ரமூலமாக ப்ரத்யக்ஷித்தும் இவனே ஆச்ரயிக்கவுரியவனென்று தெளியமாட்டுகிறிலிகோள் என்று வெறுத்துரைத்தும்;

அறிந்தோடுமின்— * போற்றிமற்ருேர் தெய்வம் பேணப் புறத்திட்டு உம்மையின்னே தேற்றி வைத்தது எல்லீரும் வீடுபெற்றுலுலகில்லை யென்றே— அதறிந்தறிந்தோடுமினே * என்று, ப்ரக்ருதியையிட்டு அவன் மயக்கி வைத்தபடி காணுங்கோள்; அந்த மாயையைத் தப்பும் உபாயமும் அவன் திருவடிகளைப் பற்றுகை என்றறிந்து அவனை ஆச்ரயித்து இந்த மாயையைத் தப்பப்பாருங்கோள் என்று சொல்லியும்,

ஆட்செய்வதே உறுவதாவதென்று—* நீள் குடக்கூத்தனுக்காட் செய்வதே உறுவதாவது * என்று, போக்யமான சேஷ்டிதத்தையுடையவனுக்கு அடிமை செய்கையே இவ்வாத்மாவுக்கு உற்றது என்று தெரிவித்தும்,

விரக்தி பூர்வகமாக ஆச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிருர் நாலாம்பத்தில்—ஆக இப்படி உபதேசங்களைப்பண்ணி ப்ரயோஜநாந்தரங்களிலும் தேவதாந்தரங்களிலும் பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களிலும் விரக்தியை யுண்டாக்கி பகவத் ஸமாச்ரயணம் ஸம்ஸாரிகளுக்கு ருசிக்கும்படியாகச் செய்கிருர் நாலாம்பத்தில். ... ... (222)

(மூ.) 223. **ஆவாவென்ற தானே தன்னடியார்க்குச் செய்யும் தொல்லருளென்ற பரத்வாதிகளையுடையவன் எவ்விடத்தானென்னும் பாவியர்க்கும் இருகரையுமழிக்கும் க்ருபாப்ரவாஹமுடையவன் பொய்கூத்து வஞ்சக் களவு தவிர முற்றவுந்தானுய் உன்னை விட்டேன்னப் பண்ணின விரக்தபரமாத்மராகம் பேரமர்பின்னின்று கழியமிக்[illegible] யென்ன வாய்ந்து ஆற்றகில்லாது நீராய்[illegible] யா[illegible] விஷ வ்ருக்ஷபலங்கள் கைகூடினவர் [illegible] ஊடுபுக்குவா வாரையுங் காண [illegible] அடிமை புக்காரையும் ஆட்செ[illegible] குழாங்க[illegible] தேவதாந்தரங்களில் நின்றும் போந்த தே[illegible] [illegible] கண்டு காப்பிட்டு, ப்ரஹ்லாத விபீஷணர் சொற்கேள[illegible]**

அரக்கராசுரர் போல்வாரைத் தடவிப்பிடித்து தேசகாலதோஷம் போக எங்குமிடங் கொண்டவர்களை மேவித்தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள், நீங்கள் நிறத்துகிறவர்களை தேவதைகளாக நிறத்தினவனை மேவிப் பரம்புமவரோடொக்கத் தொழில் யுகதோஷமில்லையாமென்று விஷ்ணு பக்திபாராக்கிக் கண்ணுக்கினியன காட்டலாம்படியானுர் கண்ணிலே நோக்கிக்காணும் பக்திஸித்தாஞ்ஜனத்தை யிடுகிருர் அஞ்சாம்பத்தில்

ஐந்தாம்பத்தின் ஸாரமான கருத்தாவது—கீழ் நான்கு பத்துக்களில் சொல்லப்பட்ட பரத்வம் காரணத்வம் வ்யாபகத்வம் நியாமகத்வமாகிற குணங்களால் வந்த தன்னுடைய ஏற்றத்தையும் தங்கள் தங்களுடைய தாழ்வையும் அநுஸந்தித்து அகன்றுபோக நினைக்குமவர்கள் திறத்திலும் மேல் விழுந்து விஷயீகரிக்கும்படி பரமகாருணிகனுயிருக்கின்ற எம்பெருமான், கீழேயிவர்க்கு "தேவதாந்தர ஆத்மாத்மீய லோகயாத்ரைச்வர்யாக்ஷரங்களில் வைராக்யம்" என்னும்படி பிறப்பித்த வைராக்யத்திற்குப் பலனுன ஸ்வவிஷயமான பக்தியைப் பரம்பரயா வளரச்செய்ய, அந்த பக்தியையும் பாகவதஸமாகமத்தையும் உடையரான ஆழ்வார் தாம் திருத்தத் திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் திருத்தின தம்மையும் காண்பதற்காக வந்த நித்யஸூரிகளையும் ச்வேதத்வீபவாஸிகளான ஸித்தரையுங்கண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணி, திருந்தாத அஸுரராக்ஷஸ ப்ரக்ருதிகளையும் உபதேச முகத்தாலே திருத்தி, பாகவத ஸமாஜதர்சனம் இனிதாம்படியான ஞானம் பிறந்தவர்களுக்கு ப்ராப்யத்வரைக்கு அடியான பக்தியையும் உபதேசித்துத் தலைக்கட்டுகிருரென்கை.

(பு.) 223. ஆவாவென்று தானே தன்னடியார்க்குச் செய்யும் தொல்லருளென்று—• ஆவாவென்றருள் 'செய்து • தானே யின்னருள் செய்து • கலியுகமொன்று மின்றிக்கே தன்னடியார்க்கருள் செய்யும் • சுழலின்மலி சக்கரப்பெருமானது தொல்லருளே • என்கிற பாசுரங்களிற்படியே,

பரத்வாதிகளையுடையவன் எவ்விடத்தானென்னும் பாவியர்க்கும் இருகரையுமழிக்கும் க்ருபாப்ரவாஹமுடையவன்—• அம்மானுழிப் பிரானவ னெவ்விடத்தான் யானுர் எம்மா பாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்குங்கண்டீர் • என்று, பரத்வ காரணத்வ வ்யாபகத்வ நியாமகத்வாதிகளாலுண்டான பெருமையையும் தங்களுடைய தாழ்வையும் நினைத்துப் பின்வாங்கும்படியான மஹாபாபிகள் திறத்திலும் இருகரையுமழியப் பெருகாநிற்கிற அருள்வெள்ளத்தை யுடையனுன ஸர்வேச்வரன்,

பொய், கூத்து, வஞ்சக், களவு தவிர—• பொய்யே கைம்மை சொல்லி • தேனே யின்னமுதே யென்றென்றே சில கூத்துச் சொல்ல • வள்ளல் மணிவண்ணனே யென்றென்றே உன்னையும் வஞ்சிக்குங் கள்ளமனந் தவிர்ந்தே • என்கிறபடியே மெய்கலவாத பெரும் பொய்யைச் சொல்லி ஸர்வஜ்ஞனுன அவனையும் பகட்டும் க்ருத்ரிமமான மனஸ்ஸை இவர் தவிரும்படி,

முற்றவுந்தானுய் உன்னைவிட் டென்னப்பண்ணின விரக்தபல பரமாத்மராகம்—• தானே யின்னருள் செய்து என்னை முற்றவுந் தானுனான் • என்று இவர்க்கு ஸகலவித போக்யமும் தானுய், • இனியுன்னை விட்டென் கொள்வனே • என்று தாமே

பேசும்படி பண்ணின (கீழ்ப்பத்தில் பிறந்த) வைராக்யத்திற்குப் பலமான பரமாத்ம
விஷயக ராகமானது, (இதற்கு "ஊடுபுக்குவளர" என்பதோடே அந்வயம்.)

பேரமர் பின்னின்ற கழியமிக்கு—* பேரமர் காதல் கடல்புரையவிளைவித்த *
பின்னின்ற காதல்நோய் * கழியமிக்கதோர் காதலளிவள் * என்னும்படி மிகவும்
வளர்ந்து,

யானேயென்ன வாய்ந்து—* கடல் ஞாலஞ் செய்தேனும் யானே * என்று
தொடங்கி * வாய்ந்த வழுதி வளநாடன் * என்று, எம்பெருமான் செய்த அத்புத
கர்மங்களை யெல்லாம் தாமே செய்ததாகச் சொல்லி அநுகாரமுகத்தாலே விஷயத்
தைக் கிட்டிப் பேசும்படியாகி,

ஆற்றகில்லாது—* நோற்ற நோன்பிலேன்.....இனியுன்னை விட்டொன்று
மாற்ற கிற்கின்றிலேன் * என்று அவனையொழிய ஒருக்ஷணமும் தரித்திருக்கமாட்
டாதபடியாய்,

நீராய்—* ஆராவமுதே! அடியேனுடலம் நின்பாலன்பாயே நீராய் * என்று
சரீரம் சிதிலமாம்படியாய்,

மெலிய—* மானேய் நோக்கு நல்லீர் வைகலும் வினையேன்மெலிய * என்று
ஸதா மெலியும்படியாய்,

ஊடுபுக்குவளர—* நிறந்தனூடுபுக் கெனதாவியை நின்று நின்றுருக்கியுண்
கின்ற * என்னும்படி வளர; (விரக்திபல பரமாத்மராகம் வளர என்று அந்வயம்.)

விஷவ்ருக்ஷபலங்கள் கைகூடினவர்—* ஸம்ஸார விஷவ்ருக்ஷபலமாகச் சொல்
பட்ட பகவத் பக்தியும் பாகவத ஸமாகமமுமாகிற இரண்டுப் கைபுகுரப்பெற்றவிவர்,

அடிமைபுக்காரையும் ஆட்செய்வாரையும் காண—கீழ்ப்பத்திலே * ஒன்றுந்தே
பதிகத்தில் உபதேசங்கேட்டுத் திருந்தி அடிமை புகுந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களையும்
அவர்கள் திருந்தும்படியாக அடிமை செய்தவரான தம்மையும் காண்கைக்கு,

லோகத்வீபாந்தரங்களில்நின்றும் போந்த—லோகாந்தரமான ஸ்ரீ வைகுண்டத்
துள்ளாரும் த்வீபாந்தரமான ச்வேதத்வீபத்திலுள்ளாருமாய் வந்து சேர்ந்த,

தேவர்குழாங்களைக் கண்டுகாப்பிட்டு—நித்ய ஸூரிகளும் முக்தப்ராயருமா
தேவர்களின் திரளைக்கண்டு * பொலிக பொலிகவென்று மங்களாசாஸனம் செய்து

ப்ரஹ்லாதவிபீஷணர் சொல்கேளாத அரக்கசுரர் போல்வாரைத் தடவிப்பிடித்து—
ப்ரஹ்லாதாழ்வானுடையவும் விபீஷணாழ்வானுடையவும் உபதேசங்கேட்டு
திருந்தாத இரணியனையும் இராவணனையும் போன்று ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாயுள்ள
வர்களை * அரக்கரசுரர் பிறந்தீருள்ளீரேல் * என்று தேடிப்பிடித்து,

தேச கால தோஷம் போக—* கொன்றுயிருண்ணும்விசாதி பகைபசி தீய
வெல்லாம் நின்றிவ்வுலகில் கடிவான் * என்று இவ்விருள் தருமாஞாலத்தி
தோஷங்கள் போகவும் * திரியுங் கலியுகம் நீங்கி* என்று கலிகாலதோஷம்போகவு

எங்குமிடங்கொண்டவர்களை மேவித்தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள்—* இரியப்பு
திசைபாடி யெங்குமிடங்கொண்டனவே * என்று ஸர்வப்ரதேசங்களிலும் பரம்பி
பாகவதோத்தமர்களை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோள்;

நீங்கள் திருத்துகிறவர்களை தேவதைகளாக திருத்தினவனை மேவிப் பரம்புமவரோ டொக்கத் தொழில் யுகதோஷமில்லையாமென்று விஷ்ணுபக்திபராக்கி—(தேவதாந்தர ப்ராவண்யத்தாலே எம்பெருமானது வைபவத்தை யறியமாட்டாதவர்களை நோக்கி உபதேசித்தபடியைச் சொல்லுகிறது இது) *திருத்தி நும்முள்ளத்துக் கொள்ளும் தெய்வங்கள்* என்று நீங்கள் உபாஸிக்கும் தேவதைகளை, *திருத்தினன் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாயகன் தானே* என்று, உங்களுக்கு ஆச்ரயணீயராக திருத்திவைத்திருக்கிற ஸர்வேச்வரனை, [மிக்க வுலகுகள் தோறுமென்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே] சிவனும் பிரமனு மிந்திரனும் முதலாகத் திரண்ட தேவதா ஸமூஹங்கள் எம்பெருமானுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தை சுபாச்ரயமாகப் பற்றித் தங்கள் தங்கள் பதவி பெற்றார்களாகையாலே அவர்களைப்போலே நீங்களும் அப்பெருமானை ஆச்ரயிக்கப்பெறில் விபரீத ப்ரவர்த்தகமான கலியுகதோஷம் உங்களுக்குத்தட்டாது என்று உபதேசித்தும் பகவத்பக்தி பரராகத்திருத்தி,

கண்ணுக்கினியன காட்டலாம்படி யானார்கண்ணிலே நோக்கிக்காணும் பக்தி ஸித்தாஞ்ஜனத்தை யிடுகிறார் அஞ்சாம்பத்தில்—திருந்ாதவர்களைத் திருத்தினவளவேயல்லாமல், முன்பே திருந்தினவர்களாயும் "கண்ணுக்கினியன கண்டோம் தொண்டீரெல்லீரும் வாரீர்" என்று ஆதரத்தோடு அழைத்துக்காட்டலாம்படி யுள்ளவர்களா யிருக்குமவர்கள் "கண்ணுக்கினியன காட்டலாம் படியானார்" என்பதனால் விவக்ஷிதர்கள். அவர்கள் உபாயாத்யவஸாய தசையிலே நிற்பவர்கள்; பதற்றத்திலே நிற்கிற தம்மை *எங்ஙனேயோவன்னைமீர்காள் என்னை முனிவது நீர்* என்னும்படியே பொடியுமவர்கள். அவர்களுடைய கண்ணிலே யென்றது—உபாயாத்யவஸாயஜ்ஞானத்தின்மேலே யென்றபடி. நோக்கிக்காணும் பக்திஸித்தாஞ்ஜநமாவது—*என்னெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர் என்னை முனியாதே* என்றும் *மநஸி விலஸதாக்ஷ்ணோ பக்திஸித்தாஞ்ஜநேந* என்றும் சொல்லுகிறபடியே காணக்கூடாத அர்த்தத்தை ஸித்தாஞ்ஜனம் போலே பிரகாசிப்பிக்குமதாய் ப்ராப்ய வைலக்ஷண்யத்தை விஷயீகரித்திருக்குமதான பக்தி; அதை உபதேச முகத்தாலே உண்டாக்குகிறார் அஞ்சாம் பத்திலென்கை.

(மூலத்தில், "மேவிப்பரம்பு மவரோடொக்க" என்றவிடத்தில் சிறிது பாடப் பிறழ்வு இருக்கும்போல் தோன்றுகிறது. *எங்கும் பரந்தன* என்கிற விஷயவாக்யத்திற்குச் சேர "மேவிப்பரவுமவரோ டொக்க" என்று பாடமிருந்திருக்க வடுக்கும். விஷய வாக்யத்தில் "எங்கும் பரம்பின தொண்டீர்" என்றிருந்திருக்குமாகில் "மேவிப்பரம்புமவரோ டொக்க" என்கிற பாடம் ஏற்கும். மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தினுலும் 'பரவுமவரோடொக்க" என்கிற பாடமே ஸித்திக்கின்றதாகத் தோன்றுகின்றது. பிராமாணிகர்கள் ஆராய்க.) .... (223)

(மூ.) 224. என்னையும் யாவர்க்கும் சுரக்கசய் அடியீர் வாழ்மினென்று கருணையாலே *ஸர்வலோக பூதேப்ய:* என்றவை கடலோசையும் கழுத்துக்கு மேலுமாகாமல் உபயத்ஙும் கல்வெட்டாக்குகிற சரண்யன் அஜ்ஞாநா சக்தி யாதாத்ம்ய ஜ்ஞானங்களளவாலன்றிக்கே அங்குற்றேன் என்னுன்

புணராயென்னும்படி மெய்யமர் பக்தி பூமபலமாகவும் அநந்யகதித்வமுடைய தமக்குப் பாதமே சரணாக்க அவையே சேமங்கொண்டு ஏகசிந்தையராய் திர்யக்குக்களையிட்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தை நிவேதித்து, விளம்பரோஷம் உபாயத்தாலேயழிய, உருகாமல் வரித்ததும் நண்ணி வணங்க பலித்தவாறே ஸப்ரகாரமாக ஸக்ருத்கரணீயமென்று—புராணபௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின சிதசித்ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களைக் கைவலிந்து கைகழலக்கண்டும் எல்லாங் கிடக்க நினையாதகன்றும் ஆவீர் மேவீர் ஊதீர் என்று ததீயசேஷமாக்கியும், புறத்திட்டுக் காட்டியென்று, ப்ரஸங்கிக்கில் முடியும்படிவிட்டு, தந்தைதாய் உண்ணுஞ்சோறு மாநிதி பூவையாவையுமொன்றேயாக்கி, தளர்வேனோ குறுகாதோ முதல்வாவோ வென்று மார்த்தியோடே திரிவிக்கிரமனைக் குறட் கோலப்பிரானாய் அடியை மூன்றை யிரந்த வன்கள்வன் கண்முகப்பே அகல்கோள் திசைவையம் விண்ணும் தடவந்த தடந்தாமரைகளை இணைத் தாமரைகள் காண இமையோரும்வரும்படி சென்று சேர்ந்த உலகத்திலதத்தே கண்டு அகலகில்லேனென்று பூர்வவாக்யமநுஸந்தித்தவர், பிணைக்கறந்தொடங்கி வேதப்புனித விறதி சொன்ன ஸாத்யோபாய ச்ரவண ஸசோகஸஜாதீயர்க்கு, தந்தனன் மற்றோர்களைகணிலம் புகுந்தேனென்று ஸ்வஸித்தோபாய நிஷ்டையை உக்த்யநுஷ்டாநங்களாலே காட்டுகிறார் ஆறும்பத்தில்.

ஆறும்பத்தின் ஸாரமான கருத்தாவது—கீழ்ப்பத்திற்பேசின குணமாகிய பரம க்ருபையினாலே அனைவரும்வந்து ஆச்ரயிக்கும்படியிருக்கிற ஸர்வசரண்யனான ஸர்வேச்வரன் பக்தி பாரவச்யத்தாலே அநந்யகதியான ஆழ்வார்க்குத் தன் திருவடிகளையே நிரபேக்ஷோபாயமாகக் காட்டிக்கொடுத்தான். அங்ஙனம் காட்டிக்கொடுக்கப்பெற்ற ஆழ்வார் அவ்வுபாயத்திலே விச்சேதமில்லாதபடி நடக்கிற வ்யவஸாயத்தையுடையவராக ஆகி, அந்தத் தம்முடைய வ்யவஸாயத்தைத் தூதுவிடும் முகத்தாலே எம்பெருமானுக்கு அறிவித்தார். அறிவித்தும் அவனெழுந்தருளத் தாமதிக்கையாலே ப்ரணய ரோஷமுடையவரானாராழ்வார். அந்த ப்ரணய ரோஷத்தை எம்பெருமான் வந்து பரிஹரித்தவாறே அவனுடைய ஸாமர்த்தியத்தை அநுஸந்தித்தார். கீழே ஐந்தாவதுபத்தில் * பிறந்தவாற்றிலே தரித்துநின்று குணங்களை அநுபவிக்கவல்லேனாம்படி பண்ணியருள வேணுமென்று பண்ணின ப்ரபத்தியும் * குரவையாய்ச்சியரிலே பலித்தது. அது பலித்தவாறே ப்ராப்திக்கு ப்ரபத்தி பண்ணுவதாகக் கோலினார். ஸித்தோபாயவரணம் பண்ணும்போது இதரங்களைப் பரித்யஜித்தே யாகவேண்டுகையாலே உபாய விரோதிகளான த்யாஜ்யாம்சங்களை ஸவாஸநமாக விட்டார். விட்டவையெல்லாம் தமக்குப் பற்றுகிற விஷயமேயாக நினைத்து, தமக்கு உபாயமாக நினைத்திருக்கும் ஸர்வஸுலபமான உலகளந்த திருவடிகளை நித்யஸூரிகளும் வந்தநுபவிக்கும்படி நிற்கிற திருமலையிலே கண்டு த்வயத்தில் பூர்வவாக்ய ப்ரக்ரியையாலே சரணம்புகுந்தார். * பத்

துடையடியவர் தொடங்கி அஞ்சாம்பத்தளவும் உபதேசித்த பக்தியுபாயத்தின் துஷ்கரத்வாதி தோஷவுணர்ச்சி காரணமாக சோகிக்கும்படியான நிலைமை பிறந்தவர்களுக்குத் தம்முடைய ப்ரபத்திநிஷ்டையை ப்ரகாசிப்பிக்கிருர்; இதுவாயிற்று ஆறும்பத்தின் தாத்பர்ய ஸாராம்சம்.

(ப.) 224. என்னையும் யாவர்க்கும் சரர்க்காய் அடியீர்வாழ்மினென்று—* ஏறு சேவகனூர்க்கு என்னையுமுள ளென்மின்களே * திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தபிரான் வரங்கொள்பாதமல்லாலில்லை யாவர்க்கும் வன்சரணே * வன்சரண்சுரர்க்காய் * *அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்து அடியீர் வாழ்மினென்றென்றருள்கொடுக்கும் * என்கிற பாசுரங்களிற்படியே,

கருணையாலே—தன்னுடைய க்ருபையாலே,

ஸர்வலோகபூதேப்ய:என்றவை கடலோசையும் கழுத்துக்குமேலுமாகாமல்—(ஸர்வ லோக என்றது கடலோசையாகாமலும், ஸர்வபூதேப்ய: என்றது கழுத்துக்குமேலாகாமலும் என்று பிரித்து யோஜிப்பது.) சரணாகதனை விபீஷணன் * ஸர்வலோக சரண்யாய ராகவாய * என்று ஸர்வலோகசரண்யனென்கிற உக்தி ஸமுத்ரகோஷம் போலே நிரர்த்தகமாகாமலும், சரண்யனை தான் சொன்ன * அபயம் ஸர்வபூதேப்ய: ததாமி* என்ற உக்தி அஹ்ருதயமாகாமலும்,

உபாயத்வம் கல்வெட்டாக்குகிற சரண்யன்—* சுமந்துமாமலர் நீர்சுடர்தூபங்கொண்டு அமர்ந்து வானவர் வானவர்கோனொடும் நமன்றெழுந்திருவேங்கடம் * * போதறிந்துவானரங்கள் * என்றுமுள்ள பாசுரங்களிற்படியே நித்யஸூரிஎன்றும், * எழுவார் விடை கொள்வார் ஈன்துழாயானை வழுவாவகை நினைந்து வைகல் தொழுவார் வினைச்சுடரை நந்துவிக்கும் வேங்கடமே* என்றும், நித்யஸூரிகள் நித்யஸம்ஸாரிகள், ப்ரயோஜநாந்தபரர் அநந்யப்ரயோஜநர், மநுஷ்யர்கள் திர்யக்குகள் என்கிற வாசியின்றிக்கே அனைவரும் ஆச்ரயிக்க நிற்கையாலே தன்னுடைய உபாயத்வம் கல்வெட்டாம்படி திருமலையிலே நிற்கிற அசேஷலோக சரண்யனை ஸர்வேச்வரன்,

அஜ்ஞாநாசக்தி யாதாத்ம்யஜ்ஞானங்களைவாலன்றிக்கே-அஜ்ஞாநாசக்திகளென்ன ஸ்வரூப வுண்மையுணர்ச்சியென்ன இவைமாத்திரமே காரணமாகவல்லாமல்,

அங்குற்றேனென்னுன் புணராயென்னும்படி—* அங்குற்றே னல்லே னிங்குற்றே னல்லேன் உன்னைக்காணுமவாவில் வீழ்ந்து நானெங்குற்றேனுமல்லேன் * என்னுஞ் செய்கேன் * பூவார்கழல்களருவினையேன் பொருந்துமாறு புணராயே * என்று சொல்லும்படி,

மெய்யமர்பக்திபூமபலமாகவும் அநந்யகதித்வமுடைய தமக்கு—"ஸ்வபக்தேர் பூம்நா வா" * மெய்யமர்காதல் சொல்லி * என்று திருமேனியோடே அணைய வேண்டும்படியான காதலென்னும்படி (கீழ்ப்பத்தில் தமக்குப்) பிறந்த பக்தியின் கனம் காரணமாகவும் உபாயாந்தரங்களில் கைவைக்கமாட்டாதபடியான தமக்கு,

பாதமேசரணாக்க அவையே சேமங்கொண்டு ஏகசிந்தையராய் — * ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் * என்னும்படி திருவடிகளையே ஸாதனமாகக் காட்டிக்கொடுக்க, * கழல்களவையே சரணாகக்கொண்ட * அடிமேல் சேமங்

கொள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன் * நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணேசரண் நமக்கென்று நாடொறுமேகசிந்தையனாய் * என்கிறபடியே அத்திருவடிகளையே உபாயமாகக்கொண்டு மாறுபடாத அத்யவஸாயத்தை யுடையராய்,

திர்யக்குகளையிட்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தை நிவேதித்து—விபீஷணன் திர்யக்குக்களான வானரமுதலிகளையிட்டுத் தன் கருத்தை * நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் * என்று நிவேதனம் செய்தாப்போலே இவரும் * வைகல்பூங்கழிவாயில் பக்ஷிகளையிட்டுத் தம் கருத்தையறிவித்து,

விளம்பரோஷம் உபாயத்தாலேயழிய—இப்படியறிவித்தும் அவன் விரைந்து வாராமல் தாழ்த்து வந்ததனாலுண்டான ப்ரணயரோஷம் * அழித்தாயுன் திருவடியால் * என்கிறபடியே உபாயமான திருவடியாலேயழிய [திருவடிகளால் திருமேனியை நினைக்கிறது; வடிவழகைக் காட்டி ப்ரணயரோஷத்தைக் குலைத்துப் பொருந்தவிட்டுக்கொள்ள அவனோடே பொருந்தியென்றபடி.]

உருகாமல்வரித்ததும் நன்னிவணங்க பலித்ததே—கீழே * பிறந்தவாறு மென்ற பதிகத்திலே * நிறந்தனூடுபுக்கெனதாவியை நின்று நின்றுருக்கியுண்கின்ற * என்று பலகாலுஞ்சொல்லி உருகாமல் தரித்திருந்து அநுபவிக்க வல்லேனும்படி பண்ணவேணுமென்று அவனை உபாயமாக வரித்ததும் * குரவையாய்ச்சியரிலே * நண்ணி நான் வணங்கப்பெற்றேன் * என்று தம் வாக்காலே சொல்லும்படி பலித்ததாக,

ஸப்ரகாரமாக ஸக்ருத்கரணீய மென்று—இதரோபாயங்களை விடுகையாகிற ப்ரகாரத்தோடே கூட ஸித்தோபாயவரணம் ஒருகால் பண்ணவேணுமென்று பார்த்து,

புராண பௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின சிதசித் ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களை—* பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் குரூந், ரத்நாநி தநதாந்யாநி க்ஷேத்ராணிச க்ருஹாணிச, ஸர்வதர்மாம்ச்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ச்ச ஸாக்ஷராந் * என்கிற ச்லோகமுகத்தாலே (பவிஷ்யத்) புராணமும் அப்புராணவசனத்தைப் பின்பற்றுகிற பௌராணிகரும் ஸித்தோபாயவரணத்துக்கு அங்கமாக த்யஜிக்கப்படுமம்சமாக்கின சேதநமாயும் அசேதநமாயுமிருந்துள்ள ப்ராப்யாபாஸங்களையும் ப்ராபகாபாஸங்களையும், (இதற்கு, மேலே "முடியும்படி விட்டு" என்றத்தோடே அந்வயம்.)

கைவலிந்து கைகழலக்கண்டும்—* அன்னைமீரணிமாமயில் சிறுமானிவள் நம்மைக் கைவலிந்து * என்கிறபடியே தாமாகக் கைவிட்டும், * இழந்தது சங்கே * என்று உறங்குவான்கைப் பண்டம்போலே அவை தன்னடையே கைநெகிழ்ந்து போகக் கண்டும்,

எல்லாங்கிடக்க நினையாது அகன்றும் — * இதெல்லாங்கிடக்க வினிப்போய் * என்றும், * எம்மை யொன்றும் நினைத்திலளே * என்றும், * இன்றெனக்கு உதவாதகன்ற * என்றும் சொல்லுகிறபடியே உபேக்ஷித்து அகன்றுபோயும்,

ஆளீர் மேவிருந்ீரென்ற ததீயசேஷமாக்கியும்—இதில் ததீயர்க்கு போக்யமாக ஸமர்ப்பிக்கத் தக்கவற்றை * பொன்னுலகாளீரோ புவனிமுழுதாளீரோ * நெய்யமரின்னடிசில் நிச்சல்பாலொடு மேவீரோ * ஒடிவந்தென்குழல்மேலொளிமாமலர் ஊதீரோ * என்று தமக்கு உபாதேயமான பரமபதமுட்பட அவர்களுக்குப் பரிசிலாக ஸமர்ப்பித்தும்,

புறத்திட்டுக் காட்டியேன்று, ப்ரஸங்கிக்கில் முடியும்படி விட்டு — • கிறிசெய்தென்னைப் புறத்திட்டு இன்னங்கெடுப்பாயோ •பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப்படுப்பாயோ• என்று சொல்லுகையாலே விஷயாந்தரங்களின் ப்ரஸங்கமாத்ரத்திலும் தாம் முடியும்படியைத் தெரிவித்து அவற்றைவிட்டு,

தந்தைதா யுண்ணுஞ்சோறு மாத்தி பூவையாவையு மொன்றேயாக்கி—• சிந்தையாலுஞ் சொல்லாலுஞ் செய்கையினாலும் தேவபிரானையே தந்தை தாயென்றடைந்த • உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்த் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணன் • • வைத்தமாநிதியாம் மதுசூதனையே • பூவை பைங்கிளிகள் பந்து தூதை பூம்புட்டில்கள் யாவையும் திருமால் திருநாமங்களே • என்கிற பாசுரங்களிற்படியே • த்வமேவ மாதாச பிதா த்வமேவ த்வமேவ பந்துச்ச குருஸ் த்வமேவ, த்வமேவ வித்யா த்வவிணம் த்ரமேவ த்வமேவ ஸர்வம் மம தேவதேவ • என்னுமாபோலே, கீழ்விட்டவையெல்லாம் பற்றுகிற விஷய மொன்றேயாக நினைத்து,

தளர்வேனே திரிவேனே குறுகாதோ முதல்வாவோ வென்னுமார்த்தியோடே — •சாலப் பலநாள் அடியேனின்னம் தளர்வேனே! • தீயோடுடன் சேர்மெழுகாயுலகில் திரிவேனே! • கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னங்குறுகாதோ • புணரேய் நின்ற மரமிரண்டின் நடுவே போன முதல்வாவோ! • என்று கதறும்படியான ஆர்த்தியோடே,

திரிவிக்ரமனுக்க் குறட்கோலப்பிரானுய் அடியை மூன்றையிரந்த வன்கள்வன் கண்முகப்பே அகல் கொள்திசை வையம் விண்ணும் தடவந்த தடந்தாமரைகளை—(புராண பௌராணிகர்கள் சரணாகதி செய்யும்போது • லோகவிக்ராந்த சரணௌ சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ! • என்று சொல்லி உலகமளந்த திருவடிகளை நோக்கிச் சரணம் புகுந்தபடிக்குச் சேர ஆழ்வாரும் உலகமளந்த திருவடியை நோக்கியே சரணாகதி செய்வது விரிவாக நிரூபிக்கப்படுகிறது.) • தெய்வநாயகன் நாரணன் திரிவிக்கிரமன் • மாண்குறள் கோலப்பிரான் • அடியை மூன்றையிரந்தவாறும் • மின்கொள் சேர்புரிநூல் குறளாய் அகல் ஞாலங்கொண்ட வன்கள்வன் • காண்மின்களுலகீரென்று கண்முகப்பே நிமிர்ந்த • அகல்கொள் வையமளந்த மாயன் • திசைஞாலம் தாவியளந்ததும் • தாவிவையங்கொண்ட • மண்ணும் விண்ணுங் கொண்ட • • ஓரடியாலெல்லாவுலகும் தடவந்த • என்று பலகாலும் வாய் வெருவும்படியான தாவிவையங்கொண்ட தடந்தாமரைத் திருவடிகளை,

இணைத்தாமரைகள் காண இமையோரும் வரும்படி—• எந்நாளே நாம் மண்ணளந்த இணைத்தாமரைகள் காண்பதற்கென்று • என்று உலகளந்த திருவடிகளை நாம் ஸேவிப்பதெப்போதோவென்று நித்யஸூரிகளும் பாரித்துக்கொண்டுவரும்படி,

சென்று சேர்ந்த—• அன்று ஞாலமளந்த பிரான்பரன் சென்று சேர்திருவேங்கடமாமலை • என்று உலகளந்த விடாய்தீர விடாயர் மடுவிலேசேருமாபோலே உகந்துவந்து நிற்கிற,

உலகத்திலதந்தே கண்டு—• திலதமுலகுக்காய் நின்ற திருவேங்கடம் • என்னப்பட்ட திருமலையிலே கண்டு,

அகலகில்லேனென்று பூர்வவாக்ய மநுஸந்தித்தவர்—த்வயத்தின் பூர்வகண்டமான ''ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே'' என்னும் வாக்யத்தின்

பொருளை • அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா! • என்று தொடங்கியுள்ள பாசுரத்திறுல் அநுஸந்தித்த ஆழ்வார், [பூர்வவாக்ய ப்ரக்ரியையாலே ப்ரபத்தி பண்ணின வாழ்வார் என்றபடி.]

பிணக்கறத்தொடங்கி வேதப்புனித விறுத்சொன்ன—• பிணக்கறவறுவகைச் சமயமும் • என்கிற பாட்டிலே • வணக்குடைத்தவநெறி வழிநின்று • என்று தொடங்கி • வேதப்புனித விருக்கை நாவில்கொண்டு அச்சுதன் தன்னை ஞானவிதி பிழையாமே மேவித் தொழுதுய்ம்மினீர்கள் • என்னும் பாசுரமளவாகக் கீழுபதேசித்த,

ஸாத்யோபாயச்ரவண—ஸாத்ய ஸாதந பக்தியைக் கேட்டதனுலே,

ஸசோக—அதினுடைய ஸ்வரூப விரோதித்வத்தை நினைத்துச் சோகித்தவர்களாய்,

ஸஜாதீயர்க்கு—• என்னுன் செய்கேன் • என்றிருக்கும் தம்மோடு ஸஜாதீயர்களான அதிகாரிகளுக்கு,

தந்தனன் மற்றோர்களைகணிலம்புகுந்தேனென்ற உக்தி அநுஷ்டானங்களாலே—• தந்தனன் தனதாள்நிழல் • திருவிண்ணகர் மன்னுபிரான் கழல்களன்றி மற்றோர்களைகணிலங் காண்மின்கள் • என்கிற தம் உக்தியாலும், • அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே • என்கிற தம் அநுஷ்டாநத்தாலும்,

ஸ்வஸித்தோபாய நிஷ்டையைக் காட்டுகிறுர் ஆறும்பத்தில்—தமக்கு இந்த ஸித்தோபாயத்திலுண்டான நிஷ்டையை ப்ரகாசிப்பிக்கிறுர் ஆறும்பத்தில். ... (224)

(ப.) 225. என்னிலாக் குணங்கள் பால துன்பவேறவன் மாயாப்பல்யோகு செய்தியென்னும் ஆச்சர்ய சக்தியோகத்தாலே தெளிவுற்றவர்க்கு ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் ப்ராபகத்வம் புற்பாவெறும்பு பகைவனுக்கும் ஆக்கவல்ல ஸர்வஸக்தி, பாதமகலகில்லாத தம்மை அகற்றுமவற்றின் நடுவேயிருத்தக்கண்டு நலிவான் சுமடுதந்தாய் ஓவென்று ஸாதநபலமான ஆக்ரோசத்தோடே பழியிட்டுக் கங்குலும் பகலும் அடைவற்ற ஆர்த்தியைக் கோயில் திருவாசலிலே முறைகெட்ட கேள்வியாக்கித் தேற்றவொண்ணுதபடி தோற்ற ஒன்றுநிற்கப்பண்ணின பலாதாநம் மற்றுங்கற்பாழிவிலே கவறிப் பழைய தனிமைக் கூப்பீடு தலையெடுத்து, சூழவும் பகைமுகஞ் செய்ய, எடுப்புஞ் சாய்ப்புமான க்லேசம் நடக்க, உபாயாதிகாரதோஷமொழிய மாயங்கள் செய்துவைத்த வைசித்ரியைக் கேட்க, இச்சமாக இருத்தி உறக்கொண்ட ஸ்வபரப்ரயோஜனத்தை அருளிச்செய்ய, என்சொல்லி எந்நான் பார்விண்ணீர் இறப்பெதிர் எதுவுமென்கிற உபகாரஸ்ம்ருதியோடே தன் சரிதை கேள்வியாகாமல் இன்பம் பயக்கவிருந்த நிலத்தேவர் குழுவிலே பாட்டுக்கேட்பிப்பதாக காநகோஷ்டியையும் தேவபிரானறிய மறந்தவர், சரமோபாயபரானுர்க்கு நிணகரமது, துணித்தான் சரணன்றி மற்றென்றிலம் உள்ளித் தொழுமினென்று ப்ராப்யஸாதநாவதியை ப்ரீதியாலே ப்ரகாசிப்பிக்கிறுர் ஏழாம்பத்தில்.

ஏழாம்பத்தின் ஸாரமான கருத்தாவது—விசித்ரசக்தி யுக்தனை ஸர்வேச்வரன், தன் திருவடிகளை க்ஷணகாலமும் பிரியமாட்டாதே ப்ரபத்திபண்ணின தம்மை விஷயங்களிலே மூட்டித் தன்பக்கல் சேராதபடி அகற்றுமவையான இந்திரியங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கக்கண்டு வருந்திக் கூப்பிட்டு, தம் நிலைமை தாம் பேசமாட்டாதபடி தளர்ந்து, பிறரால் மீட்கவொண்ணாதபடி நெஞ்சுபறியுண்டவராக, அவன் தன் விஜயங்களைக்காட்டி இவரைத் தரிப்பிக்க, அந்தத் தரிப்பும் ஸம்ஸாரிகளின் இழவை நினைத்துச் சுவறிப்போய் பழைய ஆர்த்தியே தலையெடுத்து, அவனுடைய அவயவங்களெல்லாம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகி ஒருமுகஞ்செய்து நலிய நோவுபட்டு, இப்படி எடுப்பும் சாய்ப்புமாக வருத்தம் செல்லச் செய்தே "உபாயபூதனை உனக்கோ ஜ்ஞானசக்திகளில் குறையில்லை, எனக்கோ ஆகிஞ்சந்ய அநந்யகதித்வங்களிலும் ஆர்த்தியிலும் குறையில்லை; இப்படியிருக்க என்னை ஸம்ஸாரத்திலே வைத்தது எதற்காக" என்று கேட்க, அவனும் "நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் இன்பமாகத் திருவாய்மொழி பாடுவிக்க வைத்தோங்காணும்" என்றருளிச்செய்ய, 'வியாஸர் முதலான முனிவர்களும் முதலாழ்வார்களுமுண்டாயிருக்க, கவிபாட வல்லவர்களான அவர்களைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ளாதே நம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்வதே!' என்று அவன் பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்தித்து அதுக்குப் பிரதியுபகாரம் பண்ணத் தேடி ஒன்றும் காணாமையாலே, திருவாறன் விளையிலே பெரிய பிராட்டியாருடனே யெழுந்தருளி யிருக்கிற பேரோலக்கத்திலே திருவாய்மொழி கேட்பித்து அடிமை செய்வது தவிர வேறொரு கைம்மாறில்லை யென்று துணிந்து அங்ஙனே செய்யத் திருவுள்ளம் ப்ரவணமாகையாலே, பரமபதத்திலிருப்பையும் உபேக்ஷிக்கும்படியானவராகி, கீழ்த் தம்முடைய உபாயநிஷ்டையை வெளியிடும்படிக்குப் பாங்காக நின்றவர்களுக்கு 'திருவாறன் விளையே ப்ராப்யம்; அங்கெழுந்தருளி நிற்கிறவனே உபாயம்' என்று தாம் அறுதியிட்ட ப்ராப்யப்ராபகங்களினுடைய முடிவைத் தம் உகப்பாலே வெளியிடுகிறாரென்பதாயிற்று ஏழாம்பத்தின் தாத்பர்ய ஸாராம்சம்.

(ப) 225. எண்ணிலாக்குணங்கள் பாலதுன்ப வேறவன் மாயாப்பல்யோகு செய்தியென்னும் ஆச்சர்யசக்தி யோகத்தாலே—எண்ணிலாப்பெருமாயனே! * குணங்கள்—கொண்டமூர்த்தியோர் மூவராய்ப் படைத்தளித்துக் கெடுக்கும் * பாலதுன்பங்களின்பங்கள் படைத்தாய் * ஊழிதோறூழி யுருவும்பேரும் செய்கையும் வேறவன் வையங்காக்கும் * மாயாவாமனனே! * உள்ளப்பல்யோகுசெய்தி * என்றிப்படி பஹுவிதமாகச் சொல்லப்பட்ட-உபாயக்ருத்யத்துக்கு அபேக்ஷிதமான ஆச்சர்யசக்தியோகத்தாலே,

தெளிவுற்றவர்க்கு ஏற்றரும் வைகுந்தத்தை அருளும் ப்ராபகத்வம்—* தெளிவுற்று வீவின்றி நின்றவர்க்கு இன்பக்கதிசெய்யும் * ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் நமக்கு * என்கிற பாசுரங்களிற்படியே, தெள்ளியார்க்கு ஸ்ரீ வைகுண்டத்தைத் தன்னருளாலே கொடுக்கையாகிற தன் உபாயத்வத்தை,

புற்பாவெறும்பு பகைவனுக்கு மாக்கவல்ல ஸர்வசக்தி—* புற்பா முதலாப் புல்லெறும்பாதி யொன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன் * என்றும், * சேட்பால் பழம்

பகைவன் சிசுபாலன் திருவடிதாட் பாலடைந்த * என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஞானமேயில்லாத திர்யக் ஸ்தாவரங்களுக்கும் ப்ரதிகூலர்களில் தலைவனான சிசுபால னுக்கு மாகும்படி பண்ணவல்ல ஸர்வசக்தியுக்தனான ஸர்வேச்வரன்,

பாதமகலகில்லாத தம்மை—* அந்தோவடியேனுனபாதம் அகலகில்லேனிறை யுமே * என்று சொல்லிச் சரணம்புகுந்தவராய், திருவடியைவிட்டுப் பிரியமாட்ட தவரான தம்மை,

அகற்றுமவற்றின் நடுவேயிருத்தக் கண்டு—* அகற்ற நீவைத்த மாயவல்லை ஐம் புலன்களாமவை * என்னப்பட்ட இந்திரியங்களின் நடுவே இவ்வுடம்போடேயிருக் கும்படி வைக்கக்கண்டு,

நலிவான் சுமடுதந்தாய் ஓவென்று— * உண்ணிலாவிய வைவரால் குமைதீற் றியென்னையுன்பாத பங்கயம் நண்ணிலாவகையே நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய் * உன்னிணைத்தாமரைகட்கு அன்புருகி நிற்குமது நிற்கச் சுமடுதந்தாய் * விண்ணு ளார் பெருமானே ஓ! * முன்பரவை கடைந்து அமுதங்கொண்ட மூர்த்தீ ஓ!* என்று பாசுரமிட்டு,

ஸாதஸபலமான ஆக்ரோசத்தோடே பழியிட்டு—(விளம்ப ஹேதுவில்லாத ஸித் தோபாயத்தைப் பரிக்ரஹித்தால் பலன்கைபுகுமளவும் கிடந்து கூப்பிடவேண்டிய தொழிய வேறில்லாமையாலே) கீழே தாம் பரிக்ரஹித்த ஸித்தோபாயத்தின் பலமாய் விளைந்த பெரிய ஆக்ரந்தனத்தோடே கூடிக்கொண்டு அவன்மேலே பழியிட்டு,

கங்குலும் பகலும் அடைவற்ற ஆர்த்தியை—* கங்குலும் பகலும் பதிகத்திலே * கண்துயிலறியாள் கண்ணநீர் கைகளாலிறைக்கும் * இட்டகாலிட்ட கையளா யிருக்கும் * சிந்திக்கும் திசைக்கும் * இத்யாதிப்படியே பகலிரவென்கிற வாசியு அழுவது தொழுதது மோஹிப்பது ப்ரலபிப்பது அடைவுகெடப் பேசுவது நெடு மூச்செறிவது ஸ்தம்பித்திருப்பது ஆக இப்படியெல்லாம் விஞ்சிச் செல்லுகி ஆர்த்தியை,

கோயில் திருவாசலிலே முறைகெட்டகேள்வியாக்கி—பெரியபெருமாள் திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிற கோயில் திருவாசலில் பெண்பிள்ளையைப் பொகட்டுந் திருத்தாயா கூச்சம் தவிர்ந்து தானே இவள் தசையை அவர்க்குச் சொல்லி * திருவரங்கத்தா இவள்திறத்து என் செய்கின்றாயே, என் சிந்தித்தாயே, என்செய்கேன் எ திருமகட்கே * என்று அவர் தம்மையே கேட்கும்படி அளவுகடந்த அவஸ்தை பிறந்து,

தேற்றவொண்ணாதபடி தோற்று—*சேர்வன் சென்றென்னுடைத் தோழிமீர்கா அன்னையர்காளென்னைத் தேற்றவேண்டா* என்றும், *கனிந்த விளவுக்குக் கன்றெ றிந்த கண்ணபிரானுக்கென்பெண்மை தோற்றேன் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே யாராலும் தேற்றித் தரிப்பிக்கவொண்ணாதபடி நெஞ்சுபறியுண்டு பாரதந்த்ரிய தையுமிழந்து, (இது * வெள்ளைச் சுரிசங்கு பதிகத்தின் ப்ரமேயமருளிச்செய்தபடி.)

ஒன்றிநிற்கப் பண்ணின பலாதாநம் மற்றுங்கற்பாரிழவிலே கவறி—* வெள்ளை சுறிசங்கிலே பிரிவாற்றாகையினாலே மிகவும் தளர்ச்சியடைந்திருக்கின்ற ஆழ்வ

ரைத் தரிப்பிக்கும் பொருட்டு எம்பெருமான் தன்னுடைய விஜயசரித்திர பரம்பரைகளையெல்லாம் காட்டிக்கொடுக்க, ஆழ்வாரும் அவற்றைக் கண்டு உள்ளம் பூரித்து *குன்றமெடுத்த பிரானடியாரோடும் ஒன்றி நின்ற சடகோபன் * என்னும்படி தன் விஜயத்திலே யீடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே பொருந்தி நிற்கும்படி வலிமையூட்டினதானது *கற்பார் இராமபிரானையல்லால் மற்றுங் கற்பரோ* என்கிற திருவாய்மொழியிலே, அந்தோ! ஸர்வ ஸுலபனாய் நிர்ஹேதுக க்ருபாளுவான எம்பெருமானையொழிய விஷயாந்தரங்களைக் கற்று ஸம்ஸாரிகள் பாழாய்ப்போகிறார்களே! என்று அவர்களின் இழவை அநுஸந்தித்ததிலே அஸத்கல்பமாயொழிந்து' (வலிமையூட்டினதானது அஸத்கல்பமாகியென்று அந்வயம்)

பழைய தனிமைக் கூப்பீடு தலையெடுத்து—அதனால் பழைய கூப்பீடே தலையெடுக்க; (அதாவது, உண்ணிலாவியில் எவ்விதமாக ஆக்ரந்தனம் பண்ணினாரோ அவ்விதமாகவே * பாமரு மூவுலகில் "பற்பநாபா ஓ!" "பற்ப பாதா ஓ!" "தாமரைக் கண்ணா ஓ!" "தாமரைக்கையா ஓ!" என்று ஆக்ரந்தனம் பண்ணினாரென்கை. இதில் * தனியேன் தனியாளாவோ! * என்றதைக்கொண்டு "தனிமைக் கூப்பீடு" என்றது)

சூழவும் பகைமுகஞ் செய்ய—(சூழவும்—நான்கு பக்கங்களிலும், பகை—விரோதிகள், முகஞ்செய்ய—முன்னின்று நலிய என்றபடி.) (* ஏழையராவியுண்ணும் * என்கிற திருவாய்மொழியின் பிரமேயம் சொல்லுகிறபடி.) * இணைக்கூற்றங் கொலோவறியேன் * என்றும் * கண்ணன் கோளிழைவாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர் கொள்கின்றதே * என்றும், முன்பு அனுபவித்தவனுடைய முகாவயவ சோபையானது விசதஸ்ம்ருதி விஷயமாய் கண்ட கண்ட விடமெங்கும் தோன்றி நின்று நலிந்ததைச் சொன்னவாறு. திருமுக மண்டலத்திலுள்ள உறுப்புக்களான திருக்கண், திருமூக்கு, திருவாய், திருப்புருவம், திருக்காது, திருநெற்றி முதலியவை தோன்றி நலிகிறபடியை * ஏழையராவியில் அருளிச்செய்திருக்கையாலே "பகைமுகஞ் செய்ய" என்றது. * சூழவும் தாமரை நாண்மலர்போல் * என்ற முதற் பாசுரத்திலுள்ள 'சூழவும்' என்கிற சொல் மேற்பாசுரங்களிலும் யதோசிதம் அந்வயித்துக் கொள்ளத்தக்கதென்று திருவுள்ளம்பற்றி 'சூழவும் பகைமுகஞ்செய்ய' என்றது.)

எடுப்பும் சாய்ப்புமான க்லேசம் நடக்க—ஆழ்வாருடைய க்லேசமானது சிலபோது தலைமடிந்தும், சிலபோது தலைதூக்கியும், நின்றதாயிற்று. அதாவது எம்பெருமான் * ஆழியெழத் திருவாய்மொழியிலே தன் விஜயங்களைக் காட்டித் தரிப்பித்தபோது க்லேசம் தலைசாய்ந்தது; மீண்டும் கூப்பிடும்படி தலையெடுத்தது. ஆக இப்படி எடுப்பும் சாய்ப்புமாய்ச் செல்லுகிற க்லேசம் நடவாநிற்கச் செய்தே, [இதற்கு, 'வைசித்திரியைக் கேட்க' என்றத்தோடே அந்வயம்]

உபாய அதிகாரதோஷமொழிய மாயங்கள் செய்துவைத்த வைசித்திரியைக்கேட்க—உபாய தோஷமும் அதிகார தோஷமும் இன்றிக்கேயிருக்கும்போது, அதாவது ஸித்தோபாய பூதனான உன்னிடத்திலே அஜ்ஞாநம் அசக்தி முதலிய தோஷமொன்றுமில்லை; ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமும் ஆர்த்தியும் பூர்த்தியாயிருக்கப்பெற்ற சரணாகதனான என்னிடத்திலே அதிகாரதோஷமொன்றுமில்லை. ஆக

இப்படியிருக்கும்போது, அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசிகளை வாஸனையோடே போக்கி என்னை உனக்கு அநந்யார்ஹசேஷமாகக் கொண்டபின்பு இன்னமும் ஸம்ஸாரத்திலே வைத்த ஆச்சரியத்திற்கு யாது காரணம்? அருளிச்செய்யவேணும் என்று ஆழ்வார் எம்பெருமானை மடிபிடித்துக் கேட்க, (இது * மாயா வாமனனே! என்ற திருவாய்மொழியின் பிரமேய முரைத்தபடி.)

ஐச்சமாக இருந்தீ உறக்கொண்ட ஸ்வபரப்ரயோஜனத்தை யருளிச்செய்ய—கருமமடியாகவன்றிக்கே தன் இச்சையாலே (ஆழ்வாரை) இந்நிலத்தில் இருக்கச்செய்து * உறப் பலவின் கவி * என்கிறபடியே தனக்குத் தகுதியான கவிகளைப் பாடுவித்துக் கொண்ட ஸ்வப்ரயோஜனத்தையும் பரப்ரயோஜனத்தையும் ['நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் போதுபோக்காக உம்மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொள்ள வைத்தோங்காணும்' என்று] அருளிச்செய்ய,

என்சொல்லி எந்நாள் பார்விண்ணீர் இறப்பெதிரேதுவுமென்கிற உபகாரஸ்ம்ருதியோடே—'ஆழ்வீர்! திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொள்ளுகைக்காகவே உம்மை நாம் இங்கு வைத்தது' என்று எம்பெருமானருளிச் செய்ததைச் செவியுற்ற ஆழ்வார் 'வ்யாஸர் பராசரர் வால்மீகி முதலானோரும் முதலாழ்வார்களும் உண்டாயிருக்க, என்னைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்வதே! இந்த உபகாரத்திற்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்வேன்!' என்று தடுமாறி, * என்சொல்லி நிற்பனோ * எந்நாள் சிந்தித்தார்வனோ * பார்விண்ணீர் முற்றுங்கலந்து பருகிலுமார்வனோ * இறப்பெதிர் காலம் பருகிலுமார்வனோ * என்கிற பாசுரங்களினால், 'அவன் பண்ணின உபகாரத்தை அநுஸந்தித்தால் நான் எங்ஙனே தரையில் கால் பாவுவது? அந்த உபகாரத்தை ஸதாகாலமும் அநுஸந்தித்தாலும் பர்யாப்தி பெறுகின்றிலேன்; ஸகலஸ்தலங்களிலுமுண்டான ஸகல சேதநருடையவும் வாக்கு முதலிய உபகரணங்களை நான் ஒருவனே உடையேனாய்க்கொண்டு காலத்ரயத்திலும் பேசியநுபவித்தாலும் த்ருப்தி பெறுகின்றிலேனே!' என்று சொல்லியும், * உதவிக் கைம்மாறு என்னுயிரென்னவுற்றெண்ணில், அதுவுமற்றாங்கவன் தன்னது.........அப்பனுக்கு எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே * என்று, இதற்குக் கைம்மாறாக ஆத்மஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணுவோமென்னில் அவ்வாத்மாதானும் அவனுடையதாகவே யிருக்கையாலே உபயவிபூதியிலும் செய்யலாவதொன்றில்லை என்று சொல்லியும் இப்படி உபகார ஸ்ம்ருதியோடே கூடினவராகி,

தன் சரிதை கேள்வியாகாமல் இன்பம் பயக்கவிருந்த நிலத்தேவர் குழுவிலே பாட்டுக் கேட்பிப்பதாக—"மிதிலைச் செல்வி உலகுய்யத் திருவயிறு வாய்த்தமக்கள் செம்பவளம் திரள்வாய்தன் சரிதைகேட்டான்' என்கிறபடியே பண்டு குசலவர்கள் முகமாகத் தன் சரிதையான ஸ்ரீராமாயணத்தைப் பெரிய ஸபைகூட்டிக் கேட்டது பிராட்டியைப் பிரிந்து தனியிருப்பிலேயாகையாலே இப்போது திருவாய்மொழி கேட்பிப்பது அங்ஙனே யாகாமல் பிராட்டியோடு கூடியிருக்குமிருப்பிலே ஆகவேணுமென்று கருதி * இன்பம் பயக்க இனிதுடன் வீற்றிருந்து * என்கிறபடியே பிராட்டியும் தானுமான சேர்த்தியிலே லோகமடங்க வாழும்படி யெழுந்தருளி யிருக்குமிடமாய், * நிலத்தேவர் குழுவணங்கும் சிந்தைமகிழ் திருவாறன்விளை * என்கிற

படியே நிலத்தேவரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரண்டுவாழுமிடமான திருவாறன்விளை யென்னும் (மலைநாட்டுத்) திருப்பதியிலே அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹாகோஷ்டியிலே திருவாய்மொழி கேட்பித்து அடிமைசெய்யப்பாரித்து,

ஈந கோஷ்டியையும் தேவபிரானறியமறந்தவர்—அப்போது எம்பெருமான் ஆழ்வாருடைய ஹ்ருதயத்தைப் பரீக்ஷிக்க விரும்பி, திருவாய்மொழி கேட்பிப்பதிலேயே இவர் ஊன்றி யிருக்கிறாரோ அல்லது பரமபதத்திலும் ஆசைவைத்திருக்கிறாரோ பார்ப்போம்' என்று நினைத்து 'ஆழ்வீர்! உமக்குப் பரமபதம் கொடுப்பதாக இருக்கிறோம்' என்ன, * திருவாறவிளையுறை தீர்த்தனுக்கு அற்றபின்—சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத் தன்மை தேவபிரானறியும் * என்று பரமபதத்தின் பேர் சொல்லுகைதானும் தமக்கு அஸஹ்யமாய் 'மற்றொன்று' என்கிற சொல்லாலே சொல்ல வேண்டும்படி ஸாமகாநகோஷ்டியான பரமபதத்தையும் உபேக்ஷித்த ஆழ்வார்,

சரமோபாய பரராணுர்க்கு நிணகரமது, துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன்றிலம், உள்ளித்தொழுமின் என்று ப்ராப்யஸாதநாவதியை ப்ரீதியாலே ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் ஏழாம்பத்தில்—சரமோபாயமாவது கீழே தாம் அருளிச்செய்த ஸித்தோபாயம். (* அகலகில்லேனென்கிற பாசுரத்திலே காட்டியது.) அதிலே ஊன்றியிருக்குமவர்களுக்கு ப்ராப்யத்தினுடைய அவதியையும் ப்ராபகத்தினுடைய அவதியையும் வெளியிட்டருளுகிறார் ஏழாம்பத்தில். (அதாவது) எம்பெருமானைக் காட்டிலும் அவனுடைய ஸம்பந்தம் பெற்ற ததீயவிஷயமே ப்ராப்யத்தினுடைய எல்லைநிலமாகையாலே * நிணகரமதுவே மலர்ச்சோலைகள் சூழ்திருவாறன்விளை * என்று அந்தத் திருப்பதியே ப்ராப்யம் என்றார்; அர்ச்சாவதார ஸுலபனானவனே ப்ராபகத்தினுடைய எல்லையாகையாலே * வாணனையாயிரந் தோள்துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன்றிலம் உள்ளித்தொழுமின் தொண்டீர் * என்று ப்ராபகத்தின் அவதியையும் வெளியிட்டாரென்கை. [ஏழாம்பத்துக்கு உபதேசபரமான திருவாய்மொழி * இன்பம் பயக்க வெழில் மலர் * என்பதேயாகும். அதுதன்னில் * உள்ளித் தொழுமின் தொண்டீர் * என்று முன்னிலையாக அருளிச்செய்திருப்பதே உபதேசபரத்வ ஸ்தாபகம் என்று காட்டுதற்கே அந்தச் சந்தையையும் எடுத்துக்காட்டியருளினார்.] ... (225)

(மூ.) 226. தேவிமார் பணியா நேர்பட்ட நல்ல கோட்பாடென்னும்படி சத்தியாலே நித்யமாகக் கல்பித்த பத்நீபரிஜநாதிகளையுடைய ஸத்யகாமன் கொண்ட வாக்வ்ருத்தியையும் மறப்பிக்கும் கலக்கமும் சங்கையும் அச்சமுந்தீரத் தலைச்சிறப்பத்தந்தவதில் க்ருதஜ்ஞதா பல ப்ரத்யுபகாரமாக வேந்தர் தலைவன் கந்யகாதானம் போலே ஆத்மநிவேதனம் செய்த ஆத்மலாபத்தாலே அதீவ விளங்கிப் பனைத்து ஜன்மபாசம்விட்டு ஆத்மாராம் ஆளுமானாரென்று பரிந்து அநுருபனோடே அமர்ந்து பிரிவில் க்ருபணதசையாகத் துவரும் ஸீதா குணங்களாலே ப்ரீதி வர்த்தித்துத் தித்திக்க வுள்ளே உறைந்து கண்டு கொண்டிருந்து அமாநுஷ போகமாக்கினவன் மூன்று தத்துக்குப் பிழைத்த அருவினை நோய் மறுவலிடாமல் சிறியேனென்றதின் பெருமையைக் காட்ட, தேஹாதிகளில் பரமாய் நின்று நினைக்கில் லக்ஷ்மீ

துல்யமாய் அவர்க்கே குடிகளாம் பரதந்த்ரஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தவர் ஸ்வஸாதந ஸாத்யஸ்தர் இருகரையராகாமல் மண்ணவரும் வானவரும் நண்ணுமத்தையே குறிக்கொண்மின் உள்ளத்தென்று ப்ராப்யைக பரராக்குகிறார் எட்டாம்பத்தில்.

எட்டாம்பத்தின் ஸாரமான கருத்தாவது—கீழ்ப்பத்திற் பேசின குணமாகிய ஸர்வ சக்தியோகத்தாலே நித்யமாகக் கல்பிக்கப்பட்ட போக்ய போகோபகரண போகஸ்தானங்களையுடையவனாகையாலே ஸத்யகாமனான ஸர்வேச்வரனானவன் ஆழ்வாரைத் தரிப்பிக்க நினைத்தான்; எதற்காகவென்னில், ஆழ்வார், கீழே தமக்குண்டான வாசிகமான அடிமையையும் மறந்து பகவதநுபவம் கிடைக்காமையினாலே கலங்கி, பகவத்குணத்திலும் பகவத் ஸ்வரூபத்திலும் அதிசங்கை பண்ணி ஸம்ஸார தோஷங்களை யநுஸந்தித்து அஞ்சினாராகையாலே அவரைத் தரிப்பிக்க நினைத்தானெம்பெருமான். அதற்காக முந்தின உபகாரத்தை ஆழ்வாருக்கு நினைப்பூட்டினான்; ஆழ்வாரும் அத்தாலே க்ருதஜ்ஞராய் அதற்குப் பலனாக ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினார்; அத்தாலே எம்பெருமான் பெரும்பேறு பெற்றானாய் இவர்க்குண்டான ஆத்மகுணங்களாலே மிகவும் மகிழ்ந்தவனாய் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திலேயிருந்து அநுபவித்து, இனி இவர் அயோக்யதாநுஸந்தானம் பண்ணி அகலாமைக்காக ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தான்; அப்போது ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மையை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார் கீழ் தம்முடைய ப்ராப்ய ப்ராபகங்களைக் கேட்டு உகந்தவர்கள் ப்ராப்யம் ஒன்றும் ப்ராபகம் வேறொன்றுமாய் இருகரையராயலையாதபடி ப்ராப்யமாகச் சொன்ன விஷயமொன்றிலேயே அவர்களை ஊன்றச் செய்தருளுகிறார்; என்கை.

(ப.) 236. தேவிமார் பணியா நேர்பட்ட நல்லகோட்பாடென்னும்படி சக்தியாலே நித்யமாகக் கல்பித்த பத்நீபரிஜநாதிகளையுடைய ஸத்யகாமன்—* தேவிமாராவார் திருமகள் பூமி ஏவ மற்றமரராட்செய்வார், மேவியவுலகம் மூன்றவையாட்சி * என்றும், * பணியாவமரர் பணிவும் பண்பும் தாமேயாம் * என்றும், * நேர்பட்ட நிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன் * என்றும், * நல்லகோட்பாட்டுலகங்கள் மூன்றினுள்ளும் தான் நிறைந்த * என்றும் சொன்னபடியே பத்நீ பரிஜநஸ்தாந போக்ய போகோபகரணங்களை நித்யமாகக் கல்பிக்கப் பெற்றுடைய ஸத்யகாமனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனானவன், (இதற்கு, "ஆத்மலாபத்தாலே அதீவ விளங்கிப்பணைத்து" என்பதனோடே அந்வயம்.)

கொண்ட வாக் வ்ருத்தியையும் மறப்பிக்கும் கலக்கமும் சங்கையும அச்சமும் தீர—கீழ்ப்பத்திலே 'என்னை நீ இங்கு வைத்தது ஏதுக்கு?' என்று கேட்கையில் 'உம்மைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொள்ள வைத்தோங்காணும்' என்று உத்தரமுரைத்தானாகையாலே தான் இவரிடத்திற்கொண்ட வாசிகமான அடிமை யாதொன்றுண்டு, அதையும் மறக்கும்படியாக்கின கலக்கமும் சங்கையும் அச்சமும் தீர; கலக்கமாவது * காணுமாறருளாய் என்றென்றே கலங்கி * என்ற பாசுரத்திற் சொன்னது, தன்னைக் கண்ணால் கண்டு அநுபவிக்கப் பெறாமையாலாகிய கலக்கம். சங்கையாவது—* உடமருகந்துகந்தவுருவம் நின்னுருவமாகி உன்றனக்கன்பரானாரவர் உகந்தமர்ந்த

செய்கை உன் மாயை யறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன் * என்ற பாசுரத்திலும் * இறந்ததும் நீயே யெதிர்ந்ததும் நீயே நிகழ்வதோ நீயின்னேயானால், சிறந்த நின் தன்மை அதுவிதுவுது வென்றறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன் * என்ற பாசுரத்திலும் சொன்னது. எம்பெருமான் ஆச்ரித பரதந்திரன் என்று சொல்லிப்போருவதொன்றுண்டு; அந்த ஆச்ரித பாரதந்திரியத்திலும் தமக்கு அதிசங்கையுண்டானதாக * உமருகந்துகந்த * என்கிறபாட்டிலே அருளிச்செய்தார். ஸகல பதார்த்தங்களையும் எம்பெருமான் தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையவன் என்று சொல்லிப் போருவதொன்றுண்டு; அந்த ஸர்வப்ரகாரித்வத்திலும் தமக்கு அதிசங்கை யுண்டானதாக * இறந்ததும் நீயே * என்கிற பாட்டிலருளிச்செய்தார். இனி அச்சமாவது— * நன்று மஞ்சுவன் நரகம் நானடைதல் * என்றபடி ஸம்ஸார தோஷாநுஸந்தானத்தால் வந்த அச்சம்; ஆக இந்த கலக்கமும் சங்கையும் அச்சமும் தீரும்படியாக; (இதற்கு "தலைச்சிறப்பத்தந்த" என்ற அடுத்த வார்த்தையிலேயே அந்வயம்.)

தலைச் சிறப்பத்தந்தவதில் க்ருதஜ்ஞதாபலப்ரத்யுபகாரமாக— * தாள்களை யெனக்கே தலைத்தலைச் சிறப்பத்தந்த பேருதவிக்கைம்மாறு * என்று ப்ரஸ்தாவித்தபடியே க்ருதஜ்ஞதைக்குப் பலமான ப்ரத்யுபகாரமாக,

வேந்தர் தலைவன் கந்யகாதானம் போலே— * வேந்தர் தலைவன் சனகராசன் * என்னப்பட்ட ஜநக சக்ரவர்த்தி தன் மகளல்லாத பிராட்டியைத் தன் மகளாகச் சொல்லிக் கந்யாதானம் செய்ததுபோலே,

ஆரத்தழுவி அறவிலை செய்த ஆத்மலாபத்தாலே— * பேருதவிக்கைம்மாறுத் தோள்களையாரத் தழுவி யென்னுயிரை அறவிலை செய்தனன் * என்று சொல்லி ஸமர்ப்பித்த ஆத்மவஸ்துவைப் பெறுகையாலே,

அதீவ விளங்கி— * தயா ஸ ராஜர்ஷி ஸுதோபிராமயா ஸமேயிவாந் உத்தம ராஜகந்யயா, அதீவ ராமச் சுசுபே * என்கிறபடியே பிராட்டியைப்பெற்றுப் பெருமாள் மிக விளங்கினாப்போலே * (அறவிலை செய்தனன்) சோதீ! என்று இவர் பேசும்படி மிகவும் உஜ்ஜ்வலனாய்,

பணைத்து— * தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய்! என்னும்படி திருமேனிபூரித்து,

ஜன்மபாசம் விட்டு—பிராட்டி பெருமாளைக் கைபிடித்தபின்பு அவர் திறத்து ப்ரேமத்தாலே ஜன்மபூமியான மிதிலையை நினையாதிருந்தாப்போலே இவரும் * பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன் பாசங்கள் முற்றவிட்டு * என்று, புறம்புண்டான ஸங்கங்களை நிச்சேஷமாகவிட்டு,

ஆத்வாரம் ஆளுமாளாரென்று பரிந்து—பிராட்டி * ஆத்வாரமநுவவ்ராஜ மங்களாந்யபிதத்யுஷீ * என்று பெருமாளுடைய அழகைக்கண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணினாப்போலே, இவரும் * ஆளுமாளார் * என்கிற பாசுரத்திலே பரிந்து,

அநுருபனோடே அமர்ந்து—பிராட்டி பெருமாளுடைய விக்ரமங்கண்டு பயம் கெட்டு * துல்யசீல வயோவ்ருத்தாம் * இத்யாதிப்படியே தனக்கு அநுருபரான பெருமாளோடே பொருந்தி யநுபவித்தாப்போலே இவரும் * வார்கடாவருவிப் பாசுரத்திலே அவனுடைய விக்ரமத்தை யநுஸந்தித்து நிர்ப்பயராய் * அமர்ந்த மாயோனை

முக்கணம்மானை நான்முகனை அமர்ந்தேனே * என்று அவனோடே பொருந்தி யநுபவித்து,

பிரிவில் க்ருபணதசையாகத் துவரும் ஸீதாகுணங்களாலே ப்ரீதி வர்த்தித்து—பிராட்டி பெருமாளுடைய பிரிவில் * ஹிமஹததளிநீவ நஷ்டசோபா......ஜநகஸுதா க்ருபணாம் தசாம் ப்ரபந்நா * என்று, இரக்கமற்றவர்களும் இரங்கவேண்டும்படி யான நிலைமையை யடைந்தாப்போலே இவரும் * காணவாரா யென்றென்று கண் ணும் வாயுந் துவர்ந்து * என்று, அவனைக் காணவாசைப்பட்டுத் திசைகள்தோறும் பார்ப்பது கூப்பிடுவதாகையாலே கண்ணும்வாயும் நீர்ப்பசை யறுகையால்—ஆக விப்படி ஸீதாபிராட்டியின் குணங்களெல்லாம் இவர் பக்கலிலே காண்கையாலே * குணாத் ரூபகுணாச் சாபி ப்ரீதிர் பூய: அப்யவர்த்தத * என்று, குணங்கண்டு பெரு மாளுக்குப் பிராட்டியிடத்தே ப்ரீதி வளர்ந்தாப்போலே இவரளவிலும் எம்பெருமா னுக்கு ப்ரீதி வளர்ந்ததாகி,

நித்திக்க உள்ளே உறைந்து—(* மநஸ்வீ தத்கதஸ் தஸ்யா நித்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பித: * என்ற ஸ்ரீராமாயணப்படியே பெருமாள் எப்போதும் பிராட்டியின் நெஞ் சுக்கு இனிதாம்படி யிருந்தாப்போலே) * உருவு கரந்து உள்ளுந்தோறும் தித்திப் பான் * என்கிறபடியே அநுஸந்திக்குந்தோறும் பரமபோக்யனாய்க் கொண்டு * ஒருக் கடுத்துள்ளே யுறையும் பிரான் கண்டீர் * என்கிறபடியே இவர் திருவுள்ளத்தே நித்யவாஸம்பண்ணி,

கண்டுகொண்டிருந்து அமாநுஷ போகமாக்கினவன்—* ஸமா த்வாதச தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேசநே, புஞ்ஜாநா அமாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாம ஸம்ருத்திநீ * என்று, பிரிந்த காலத்தும் பிராட்டி இங்ஙனே பேசித் தரிக்கும்படியாக திவ்யபோகங் களை அவள் புஜித்தாளாம்படி பெருமாள் செய்தாப்போலே * இருந்தான் கண்டு கொண்டு ...தருந்தானருள் தானினியானறியேனே * செவ்வாய் முறுவலோடு என துள்ளத்திருந்த அவ்வாயன்றி யானறியேன் மற்றருளே * என்று பேசும்படி (ஆழ் வாரையும்) அப்ராக்ருத போகங்களை புஜிப்பித்தவன்,

மூன்றுதத்துக்குப் பிழைத்த அருவினைநோய்—* வளவேழுலகு பதிகத்திலும் * பொருமா நீள்படை பதிகத்திலும் * அந்தாமத்தன்பு பதிகத்திலுமாக மூன்றுவிசை அயோக்யதாநுஸந்தானமாகிற வியாதி வந்து பரிஹரிக்கப்பட்டதாகையாலே, மூன்று தத்துக்கு இவர் பிழைத்த அயோக்யதாநுஸந்தான வியாதியானது, (தத்து—கண்டம்.)

மறுவவிடாமல்—மறுபடியும் வந்து புகாமைக்காக,

சிறியேனென்றதின் பெருமையைக்காட்ட—* இருத்தும் வியந்து பதிகத்திலே * சிறி யேனுடைச் சிந்தையுள் * என்கிறபாசுரத்தில் 'சிறியேன்' என்கிறசொல்லால் அயோக் யதாநுஸந்தான சங்கைக்கு அர்ஹமாம்படி ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ஆத்ம ஸ்வரூபத் தின் வைலக்ஷண்யத்தை எம்பெருமான் காட்டிக்கொடுக்க, (இதற்கு "அநுஸந்தித் தவர்" என்பதோடே அந்வயம்.)

தேஹாதிகளில் பரமாய்—* சென்று சென்று பரம்பரமாய் * என்கிறபடியே தேஹேந்த்ரியாதிகளில் வ்யாவ்ருத்தமாய் ஜ்ஞாநாநந்தமயமாய், (இது * கண்கள் சிவந்து பதிகத்தின் ப்ரமேயம் சொன்னபடி.)

நின்று நினைக்கில் லக்ஷ்மீதுல்யமாய்—* கருமாணிக்கமலைப் பதிகத்தில் * புனையிழைகளணிவு மாடையுடையும் புதுக்கணிப்பும் நினையும் நீர்மையதன்று இவட்கிது நின்று நினைக்கப்புக்கால் * அருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சிலள் * அன்றி மற்றோருபாயமென் * என்று, உள்ளபடி நிரூபித்துப் பார்க்கில் பிராட்டியோடொக்கச் சொல்லலாம்படி அநந்யார்ஹமாய்,

அவர்க்கே குடிகளாம் பாதந்த்ரஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தவர்—(அவ்வளவுமல்லாமல்) * நெடுமாற்கடிமைப் பதிகத்திலே * மாகாயாம்பூக்கொள்மேனி நான்கு தோள் பொன்னாழிக் கையென்னம்மான் நீக்கமில்லா வடியார்தம் அடியாரடியாரடியாரெங்கோக்கள் அவர்க்கே குடிகளாய்ச் செல்லும் நல்ல கோட்பாடு—ஊழிதோறூழி—வாய்க்க தமியேற்கு * என்று ததீயசேஷத்வகாஷ்டையளவுஞ் செல்ல நிற்கும்படி பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்த ஆழ்வார்,

ஸ்வஸாதநஸாத்யஸ்தர் இருகரையராகாமல்—ஆழ்வாருடைய உபாயோபேயங்களே தமக்கும் உபாயோபேயங்கள் என்றிருக்குமவர்கள் (கீழே ஏழாம்பத்திலுபதேசங்கேட்டபடி) உபாயம் வேறும் உபேயம் வேறுமாய் இருகரையராகாதபடி, (எம்பெருமான் உபாயம், அவனுடைய திவ்யதேசம் உபேயம் என்று உபாயோபேயங்களை வெவ்வேறாகக் கொள்ளாதபடி யென்கை.)

மண்ணவரும் வானவரும் நண்ணுமத்தையே குறிக்கொண்மினுள்வந்தேன்று—ப்ராப்யமான திவ்யதேசமே ப்ராபகமுமென்று காட்டி ப்ராப்யவிஷயமொன்றிலேயே தத்பரராக்குகிறார் எட்டாம்பத்தில். ... ... (226)

(மூ.) 227. **எண்டிசையுமகல்ஞாலம் எங்குமளிக்கின்ற ஆயின்மேலென்னும்படி நித்யபோகபாதலீலோபகரணத்தின் ஸ்யாதிகளைப் போக்கும் ஆபத்ஸகன் ஆருயிரென்னப்படுத்தின ஆத்ம தர்சநபலாநுபவ பரம்பரையைக் கூவுதல் வருதலென்று முடுகவிட்டு ஏகமெண்ணிக் கருதி எழ நண்ணி நினைதொறுமுருகி யலற்றிக் கவையில் மனமின்றிப் பதினாலாண்டு பத்துமாஸமொருபகல் பொறுத்தவர்கள் ஒரு மாஸதிநஸந்த்யையில் படுமது க்ஷணத்திலேயாகவிரங்குகிற த்வரைக்கிடாக இனிப்பத்திலொன்று தசமதசையில் பேறென்று நாட்கடலாகத் தம்பிக்கிட்டாதாகாமல் நாளைவதுவை போலே நாவிடப்பெற்றவர், இம்மடவுலகர் கண்டதோடுபட்ட அபாந்தவாரக்ஷகாபோக்யாஸஹாநுபாய ப்ரதிஸம்பந்தியைக் காட்டி மற்றொன்று கண்ணனல்லாலென்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸித்தோபாயம், அதில் துர்ப்பலபுத்திகளுக்கு மாலை நண்ணி காலை மாலை விண்டு தேனை வாடாமலரிட்டு அன்பராம் ஸாங்கபக்தி, அதில் அசக்தர்க்குத் தாளடையும் ப்ரபத்தி, அதில் அசக்தர்க்கு உச்சாரணமாத்ரம், ஸர்வோபாய சூந்யர்க்கு இப்பத்தும் பாடியீடும் தெண்டனென்று கீதாசார்யனைப்போலே அதிகாராநுகுணம் தெரியெல்லாமுரைக்கிறார் ஒன்பதாம்பத்தில்.**

ஒன்பதாம்பத்தின் தாத்பர்ய ஸாரமாவது—அவாப்தஸமஸ்தகாமனுமைபாலே அத்தலையில் ஒன்றையும் அபேக்ஷியாமல் பிரளயம் முதலிய ஆபத்துக்

களிலே உதவி ரக்ஷிக்கின்ற ஆபத்ஸகனான எம்பெருமான், கீழ் ப்ரகாசிப்பித்த ஆத்மஸ்வரூப யாதாத்மியத்தைக் கண்டதற்குப் பலன் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப் யத்தை அநுபவிக்கை யாகையாலே அவ்வநுபவத்திலுண்டான த்வரையாலே ஒரு நொடிப்பொழுதும் விளம்பம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஆழ்வார் துடிக்க, அவ்வளவிலே எம்பெருமான் "சரீராவஸானத்திலே பேறு தப்பாது" என்று நாளவதியிட்டுக் கொடுக்க, அங்ஙனம் நாளிடப்பெற்ற ஆழ்வார், கீழ் தம் உபதேசத்தால் திருந்தின வர்களை யொழிய அல்லாதாரையும் விடமாட்டாத பரமக்ருபையாலே அதிகாராநு குணமாக எல்லாவுபாயங்களையும் அருளிச்செய்கிறுரென்பது.

(ப) 227. எண்டிசையுமகல் ஞாலமெங்குமளிக்கின்ற ஆலின்மேலென்னும்படி நித்யபோகபாத லீலோபகரணத்தின் லயாதிகளைப் போக்கும் ஆபத்ஸகன்—*எண்டிசையும் கீழும்மேலும் முற்றவுண்டபிரான்* அவனே அகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான் அவனே அஃது உண்டுமிழ்ந்தானளந்தான் * அகலிடம் படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந்து எங்குமளிக்கின்ற ஆயன்* ஆலின்மேலாலமர்ந்தான்* என்று, ஸகலலோகங்களையும் பிரளயங் கொள்ளாமல் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி உமிழ்ந்தவற்றை மீண்டு முண்டாக்கியும், ஹிரண்யாக்ஷனாலே தள்ளுண்டு அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியை ஒட்டுவிடுவித்தெடுத்தும், மஹாபலி பலாத்கரித்து ஆளுகிறபோது எல்லை நடந்து மீட்டும், இப்படி பிரளயம் முதலிய ஆபத்துக்களிலே உதவி ரக்ஷித்தவ னென்னும்படி கீழ்ச்சொன்ன ஸத்யகாமத்வத்தால் வந்த நிரபேக்ஷதை தோற்ற இத்தலையில் அபேக்ஷயின்றிக்கே கைம்மாறு கருதாமல் தன்பேருக உதவிசெய்து * பாதோஸ்ய விச்வா பூதாநி, த்ரிபா தஸ்யாம்ருதம் திவி * என்கிறபடியே அம்ருத சப்தத்தாலே சொல்லும்படி நித்யபோகமான த்ரிபாத்விபூதியையபேக்ஷித்து மிகவும் அல்பமாகையாலே பாதசப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட லீலோபகரணமான இந்த விபூதியின் பிரளயம் முதலியவற்றைப் போக்குகின்ற ஆபத்ஸகனான எம்பெருமான்.

ஆருயிரேன்னப்படுத்தின ஆத்மதர்சந பலாநுபவ பரம்பரையைக் கூவுதல் வருதலென்று முடுகவிட்டு—* இருத்தும் வியந்தென்னை * என்கிற திருவாய்மொழியில் தம்மோடு கலந்த கலவியை நினைப்பூட்டினவளவிலே மிகவும் அவஸந்நராய்ப் பே கிறவளவில் அவன் தட்டுமாறி நின்று பரிமாறின சீலத்திலே யீடுபட்டு "ஆருயிர் பட்டது எனதுயிர்பட்டது" என்று என் ஆத்மா பட்டது நித்யஸூரிகளின் ஸ்வரூப தான் பட்டதோ! என்னும்படியாகத் தான் மேல்விழுந்தநுபவித்த ஆத்ம வைலக்ஷண்யத்தைக் கீழ்ப்பத்தில் உள்ளபடியாகக் காட்டக்கண்டதற்குப் பலன் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை அநுபவிக்கையாகையாலே. * பண்டைநாளாலே யென்கிற திருவாய்மொழியிலே * தொண்டரோர்க்கருளிச் சோதிவாய்திறந்து உன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய் * என்றும், * உன் தாமரைமங்கையும் நீயும் இடம் கொள்மூவுலகும் தொழ இருந்தருளாய் * என்றும், * கனிவாய்சிவப்ப நீ காண வாராய் * என்றும், * நின்பன்னிலாமுத்தம் தவழ்கதிர் முறுவல் செய்து நின் திருக் கண் தாமரை தயங்கநின்றருளாய் * என்றும், இப்படி அநுபவ பரம்பரையை ஆசைப்பட்டு 'காலக்ரமத்திலே இவையெல்லாம் பெறலாகும்' என்று ஆறியிருக்

பெருமையாலே * வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியைக் கொடுவினையேனும் பிடிக்க நீ யொருநாள் கூவுதல் வருதல் செய்யாயே * [உன் திருவடிகளிலே நானும்வந்து அடிமைசெய்யும்படி என்னை அங்கே அழைத்துக் கொள்ளவாவது வேணும். நீ இங்கே வரவாவது வேணும்] என்று இரக்கும்படி வளரவிட்டு,

ஏகமெண்ணி—* மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கு என்மனம் ஏகமெண்ணுமிராப்பகலின்றியே * என்று அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பரமபதத்தைக் காண்கையிலே ஸர்வகாலமும் ஏகரூபமாக மநோரதித்து. (இது * ஓராயிரமாயென்கிற திருவாய்மொழியின் பரமேயத்தைச் சொன்னபடி.)

காணக்கருதி—* சுடராழி சுரிசங்கமேந்தும் கையா! உன்னைக் காணக் கருதுமென் கண்ணே * என்று, பெரியபிராட்டியோடும் திவ்யாயுதங்களோடும் திவ்ய விக்ரஹத்தோடும் கூடியிருக்கிறவனைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு. (இது * மையார் கருங்கண்ணி என்ற திருவாய்மொழியின் ப்ரமேயத்தைச் சொன்னபடி.)

எழநண்ணி—* எழநண்ணி நாமும் நம் வான நாடனோடொன்றினோம் * என்று, எம்பெருமானை நினைப்பூட்டும் பதார்த்தங்களைக் காண்கையாலே நோவுபடுகையாலே முடிந்துபோக முயன்று. (இது * இன்னுயிர்ச் சேவலும் என்கிற திருவாய்மொழியின் ப்ரமேயம் சொன்னபடி.)

நினைதொறுமுருகி—* திருக்காட்கரை மருவிய மாயன்றன் மாயம் நினைதொறே—உருகுமால் நெஞ்சம் * என்று அவன் அநுபவிக்கும்போது பரிமாறின சீலம் முதலியவற்றை நினைக்குந்தோறும் அநுபவோபகரணமான நெஞ்சு சிதிலமாய்க் கரைந்து. (இது * உருகுமால் நெஞ்சம் என்கிற திருவாய்மொழியின் ப்ரமேயம் சொன்னபடி.)

அலற்றி—* தமரோடங்குறைவார்க்குத் தக்கிலமே கேளீரே * என்று தூதனுப்பும் முகத்தாலே * கிளிமொழியாளலற்றிய சொல் * என்று, ஆற்றாமையாலே அக்ரமமாகக் கூப்பிட்டு. (இது * எங்கானலகங்கழிவாய்ப் பதிகத்தின் ப்ரமேயம் சொன்னபடி.)

கலவியில் மனமின்றி—* கலவியில் மனமின்றிக் கண்ணீர்கள் கலுழ்வன் * என்று, இருதலைத்த நெஞ்சு இன்றிக்கே ஏகாக்ரசித்தராய். (இது * அறுக்கும் வினையாயின என்கிற திருவாய்மொழியின் ப்ரமேயம் சொன்னபடி.)

பதினாலாண்டு பத்துமாஸமொருபகல் பொறுத்தவர்கள் ஒரு மாஸ தீந ஸந்த்யையில் படுமது க்ஷணத்திலேயாக இரங்குகிற த்வரைக்கீடாக—பெருமாளைப் பிரிந்து பதினாலு ஸம்வத்ஸரம் பொறுத்திருந்த ஸ்ரீ பரதாழ்வான் அந்த அவதிகழிந்த ஒருநாளில் பட்டவருத்தமும், பத்துமாஸம் பொறுத்திருந்த பிராட்டி "ஊர்த்வம் மாஸாந்ந ஜீவிஷ்யே" என்று திருவடியிடம் சொல்லிவிட்டபின்பு அவ்வொரு மாஸத்தில் பட்ட வருத்தமும், கண்ணபிரான் பசுமேய்க்கப்போக ஒரு பகலெல்லாம் பொறுத்திருந்த ஆய்ச்சிகள், அவன் பசுக்களின் பிற்குழையிலே வாரா நிற்க முற்கொழுந்திலே காணாமையாலே ஒரு ஸந்த்யையிலேபட்ட வருத்தமும்=ஆக இந்த வருத்தங்களெல்லாம் ஆழ்வார்க்கு ஒரு க்ஷணத்திலேயாம்படி * அவனை விட்டு அகல்வதற்கே யிரங்கி அணிகுருகூர்ச் சடகோபன் மாறன் * என்று ஈடுபடுகிற த்வரைக்கு

ஈடாக, (இது * மல்லிகை கமழ்தென்றல் என்கிற திருவாய்மொழியின் ப்ரமேயம் சொன்னபடி, "த்வரைக்கீடாக" என்பதற்கு 'நாளிடப் பெற்றவர்' என்பதிலே அந்வயம்.)

இனிப் பத்திலொன்று தசமதசையிலே பேறென்று நாட்கடலாகத் தம்பிக்கிட்டதாகாமல் நாளை வதுவைபோலே நாளிடப்பெற்றவர்—காமுகராயிருப்பார்க்குப் பத்தாவது அவஸ்தை மரணமாகிறப்போலே 'நம்பக்கலில் பரபக்தியோடு கூடியிருக்கிறவுமக்கும் நம்மைப்பெறுவிடில் முடியும்படியான பரமபக்திதசை பத்தாம்பத்திலே பிறக்கப் போகிறது. ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன விளம்பமில்லை; இனியுள்ளது பத்திலொன்று தசமதசையான மரணாவஸ்தையிலே பேறு' என்று, தம்பியான பரதாழ்வானுக்கு நெடுக நாளிட்டுக் கொடுத்தாப்போலே யாகாமல் "நாளை வதுவைமணமென்று நாளிட்டு" என்று நாய்ச்சியாருக்கு நாளையென்று நாளிட்டாப்போலே * மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்பிரான் * என்று இந்த சரீரத்தின் முடிவிலே பேறுவதாக நாளிட்டுக் கொடுக்கப்பெற்று ஹ்ருஷ்டரான ஆழ்வார்,

இம்மடவுலகர் கண்டதோடுபட்ட அபந்தவ, அரக்ஷக, அபோக்ய, அஸுக, அநுபாய ப்ரதிஸம்பந்தியைக் காட்டி—தாம் அருளிச்செய்த ஹிதவசனங்களைக் கேட்டுத் திருந்தினவர்களை யொழிய அல்லாதாரையும் விடமாட்டாத தம்முடைய க்ருபையாலே * இம்மடவுலகர் * என்று ஸம்ஸாரத்தில் அறிவுகேடரானவர்களுக்கு * கொண்ட பெண்டிர் மக்களுற்றார் * என்று தொடங்கி, மேலெழஸ்நேஹிக்குமதொழிய காணாத போது ஸ்நேஹம் ஒன்றுமின்றிக்கேயிருக்கிற களத்ரபுத்ராதிகள் பந்துக்களன்று, ப்ரளயாபத்ஸகனானவனே பரமபந்துவென்றும், அவனே ரக்ஷகனென்றும், அவனே போக்யனென்றும், அவனே ஆனந்தரூபனென்றும், அவனே உபாயமென்றும்—இப்படி அவனை யொழிந்தாருடைய அபந்துத்வ, அரக்ஷகத்வ, அபோக்யத்வ, அஸுகத்வ, அநுபாயத்வங்களையும், அதுக்கு ப்ரதிகோடியான அவனுடைய பந்துத்வ, ரக்ஷகத்வ, போக்யத்வ, ஸுகருபத்வ, உபாயத்வங்களையும் நிருபித்து,

மற்றொன்று கண்ணனல்லாலென்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸித்தோபாயம்—* மற்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத்தெவ்வுயிர்க்கும் சிற்றவேண்டா சிந்திப்பேயமையுங் கண்டீர்கள் * என்றும், * கண்ணனல்லாலில்லை கண்டீர் சரண் * என்றும், * வடமதுரைப் பிறந்தான் குற்றமில் சீர்கற்று வைகல்வாழ்தல் கண்டீர் குணமிதந்தோ * என்றும் ஸித்தோபாயத்தை உபதேசித்தும்;

அதில் துர்ப்பல புத்திகளுக்கு மாலை நண்ணி காலை மாலை விண்டு தேனை வாடாமலிட்டு அன்பராம் ஸாங்கபக்தி—* ஸக்ருதேவ ஹி சாஸ்த்ரார்த்தஃ க்ருதோயம் தாரயேந்நரம், நராணாம் புத்தி தௌர்பல்யாத் உபாயாந்தரமிஷ்யதே * என்கிறபடியே அந்த ஸித்தோபாயத்தில் மஹா விச்வாஸம்பிறக்கும்படியான பாக்யமில்லாமையாலே உபாயாந்தரங்களை விட்டு இதில் இழிகையில் விச்வாஸமில்லாமையாகிற புத்தி தௌர்பல்யமுடையவர்களுக்கு * மாலை நண்ணித் தொழுதெழுமினோ காலைமாலை கமலமலரிட்டு நீர் * விண்டு வாடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின் * தேனை வாடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின் * என்று அங்க ஸஹிதமான பக்தியை உபதேசித்தும்,

அதில் அசக்தர்க்குத் தாளடையும் ப்ரபத்தி—அதில் துஷ்கரத்வம் விளம்பபய மாகிற விவற்றாலே அநுஷ்டிக்க சக்தரல்லாதார்க்கு * சரணமாகும் தனதாளடைந் தார்க்கெல்லாம் மரணமானல் வைகுந்தங் கொடுக்கும் * என்று ஸுகரமுமாய் ஸர் வாதிகாரமுமாய் சரீர முடிவிலே பலனளிக்குமதுவுமான ப்ரபத்தியை வெளியிட்டும்,

அதில் அசக்தர்க்கு உச்சாரணமாத்ரம்—'உபாயம் சிறிதாய், பலன் பெரிதாய், விரோதிகளும் கனத்ததாயிருக்கச்செய்தே எங்ஙனே கூடும்படி?' என்று உண்டான சங்கையினாலே அந்தப்ரபத்தியில் வ்யவஸாயத்துக்குடலான சக்தியில்லாதார்க்கு * திருக்கண்ணபுரஞ் சொல்ல நாளுந் துயர் பாடு சாராவே* என்று உச்சாரணத்தை வெளியிட்டும் : அதாவது, வாயாரத் துதிக்கவேண்டியதென்று உபதேசித்தும் என்றபடி.

ஸர்வோபாய சூந்யர்க்கு இப்பத்தும்பாடியீடும் தெண்டன்—உச்சாரணந்தனக்கும் தாஞக வொருபாசுரமிட்டுச் சொல்லமாட்டாதே கீழ்ச்சொன்ன உபாயங்களெல்லா வற்றிலும் அயோக்யராயிருப்பார்க்கு * இப்பத்தும் பாடியாடிப் பணிமினவன் தாள்களே * என்று இத்திருவாய்மொழியை ப்ரேமத்தோடுபாடி அவன் திருவடிகளிலே விழுங்கோளென்று சொல்லியும்,

என்று கீதாசார்யனைபபோலே அதிகாராநுகுணம் நெறியெல்லா முரைக்கிறர் ஒன்பதாம் பத்தில்—ஆகவிப்படி கீதாசார்யன் தன் பரமக்ருபையாலே நெறியெல்லா மெடுத் துரைத்தாப் போலே இவரும் ப்ராப்தி அணித்தானவாறே ஸம்ஸாரிகளொருவரும் இழக்கவொண்ணு தென்கிற க்ருபையாலே எல்லா மெடுத்துரைத்து அவ்வவர்களு டைய அதிகாராநுகுணமாக உபாயங்களையெல்லா முபதேசித்தருளுகிறர் ஒன்பதாம் பத்தில். ... ... (227)

(மு.) 228. கரிகுழல் அஞ்சனப்புனல் மைந்நின்ற பொல்லாப் புனக்காயாவென்னும் ஆபத்திற் கொள்ளும் காமருப கந்தருபத்தாலே ப்ரபந்நார்த்தி ஹரனுனவன், அருள்பெறும் போதனுகவிட்டநுக்குப் பலமான வானேறுங்கதிக்கு அண்டமூவுலகும் முன்னேடிக் கால் விழுந்திடத்தே நிழல் தடங்களாக்கி அமுதமளித்த தயரதன் பெற்ற கோவலனுகையாலே வேடன் வேடுவிச்சி பக்ஷி குரங்கு சராசரம் இடைச்சி இடையர் தயிர்த்தாழி கூனி மாலாகாரர் பிணவிருந்து வேண்டடிசிலிட்டவர் அவன் மகன் அவன் தம்பி ஆனை அரவம் மறையாளன் பெற்ற மைந்தனுகிற பதினெட்டுநாடன் பெருங்கூட்டம் நடத்துமாத்தனை வழித்துணையாக்கி, அறியச்சொன்ன ஸுப்ரபாதத்தே துணைபிரியாமல் போக்கொழித்து, மீள்கின்றதில்லையென்று நிச்சித்திருந்தவர் ஸஞ்சிதங்காட்டும் தசையானவாறே முந்துற்ற நெஞ்சுக்குப் பணிமறவாது மருவொழி நகு கைவிடேல் என்று க்ருத்யாக்ருத்யங்களை விதித்து, நெஞ்சு போல்வாரைத் தொண்டீரென்றழைத்து வலஞ்செய்து எண்ணுமின் பேசுமின் கேண்மின் காண்மின் நடமின் புகுதுமென்று கர்த்தவ்யம் ஸ்மர்த்தவ்யம் வக்தவ்யம் ச்ரோதவ்யம் த்ரஷ்டவ்யம் கந்தவ்யம் வஸ்தவ்யமெல்லாம் வெளியிட்டுப் பிணக்கறவைச்

சார்வாக ரீகரித்து எண்பெருக்கில் எண்ணும் திருநாமத்தின் சப்தார்த்தங்களைச் சுருக்கி மாதவனென்று த்வயமாக்கி, கரணத்ரய ப்ரயோக வ்ருத்தி ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கையோலை செய்துகொடுத்துச் செஞ்சொற் கவிகளுக்குக் கள்ளவழி காவலிட்டு, மனந்திருத்தி வீடு திருத்தப் போய் நாடுதிருந்தினவாறேவந்து விண்ணுலகந்தர விரைந்து அத்தை மறந்து குடிகொண்டு தாம்புறப்பட்டவாக்கையிலே புக்குத் தான நகர்களை அதிலே வகுத்துக் குரவைதுவரைகளில் வடிவுகொண்ட சபலனுக்கு தேஹதோஷமறிவித்து, மாயையைமடித்து வானேதரக் கருதிக் கருத்தின்கண்பெரியனுனவனை இன்று அஹேதுகமாக வாதரித்த நீ அநாத்யநாதரஹேது சொல்லென்று மடியைப்பிடிக்க; இந்த்ரிய கிங்கரராய்க் குழிதூர்த்துச் சுவைத்தகன்றிரேன்னில், அவை யாவரையும் அகற்ற நீ வைத்தவையென்பர்; அது தேஹயோகத்தாலே யென்னில், அந்நாள் நீ தந்த சுமடென்பர்; முன்செய்த முழுவினையாலென்னில், அது துயரமே உற்றவிருவினை உன்கோவமும் அருளுமென்பர்; ஈவிலாத மதியிலேனென்னுமும்மதன்றே கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களென்னில், ஆங்காரமாய்ப்புக்குச் செய்கைப் பயனுண்பேனும் கருமமும் கருமபலனுமாகிய நீ கர்த்தா போக்தா வென்பர்; யானே எஞ்ஞான்றுமென்றத்தாலே என்னில் அயர்ப்பாய்ச் சமயமதி கொடுத்து உள்ளம் பேதஞ்செய்கை உன் தொழிலென்பர்; ஜீவ ப்ரக்ருதி சைதன்யம் நீங்கும்வ்ரதஹேது, அகமேனியிலழுக்கறுக்கை அபிமாநி க்ருத்யம், தான் நல்கும் பந்தம் நிருபாதிகம், ஸௌஹார்த்தம் எஞ்ஞான்றும் நிற்கும், பிணக்கிப் பேதியாத ஜ்ஞாநாதி வைகல்யமின்றி, ஏகமூர்த்தியில் அல்லல்மாய்த்த யத்ந பலித்வங்கள் நம்மது, நாம் தனிநின்ற ஸ்வதந்த்ரர் என்று அவனே யறிந்தனமே யென்னும் ஸர்வஜ்ஞரிவர்; நெறிகாட்டி அகுருஞ் சுவடும் போலே இதுவும் நிருத்தரமென்று கவிழ்ந்து நிற்க; அமந்த்ர ஜ்ஞோத்ஸவ கோஷம்போலே ஏறப்பெறுகிற வெழுச்சியை ஸூசிப்பிக்கிற மேக ஸமுத்ரபேரீகீத காஹள சங்காசீஸ்ஸ்துதிகோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்குத் தலைமிசையாய்வந்த தாள்களைப்பூண்டு போகாமல் தடுத்துத் திருவாணையிட்டு, கூசம்செய்யாத செய்திப்பிழை, பற்றுக்கொம்பற்ற கதிகேடு, போரவிட்ட பெரும்பழி, புறம்போனால் வருமிழவு, உண்டிட்ட முற்றிம்பு, அன்புவளர்ந்த அடியுரம், உயிருறவு முதலளவு துரக்கைகளாலே பெருவாணை யல்லவாக்கின பேரவா குளப்படியாம்படி கடல்போன்ற ஆதரத்தோடே சூழ்ந்து தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிருர் பத்தாம்பத்தில்.

பத்தாம்பத்தின் ஸாரமான கருத்தாவது;—இப்படி ஆபத்ஸகனுகையாலே ஆபத்தைத் தவிர்க்கைக்குத் தகுதியாகப் பரிக்ரஹிக்கும் விக்ரஹங்களுக்கெல்லாம் மூலபூதமாய் சிறந்த வைலக்ஷண்யத்தோடு கூடியதான திவ்ய விக்ரஹத்தோடே

வந்துதோன்றி, தன்னடியார்கள் ஸம்ஸாரத்தி லடிக்கொதிப்பாலும் தன் திருவடிகளைக் கிட்டியநுபவிக்கப் பெருமையாலும் படும் ஆர்த்தியைப் போக்கு மியல்வினனவன் கீழ்ப்பத்தில் தம்முடைய த்வரைக்குத் தக்கபடி நாளிட்டுக் கொடுத்ததுக்குப் பலன் அர்ச்சிராதிகதியாலே தேசவிசேஷத்தேறப் போவதாகையாலே அதுக்கு ஆப்ததமனான அவன் தன்னை வழித்துணையாகப்பற்றி, இனி ப்ராப்தியில் தடையில்லையென்று தமக்குள் நிச்சயித்தவர் மறைத்துவைத்த அர்த்தமுள்ளதும் [வெளியிட வேண்டும்படியான தசையானவாறே ப்ரதமோபதேச பாத்ரமான தம் திருவுள்ளத்திற்கு க்ருத்யாக்ருத்யங்களை விதித்து, அந்தத் திருவுள்ளம்போலே விதேயரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்குக் கர்த்தவ்யம் முதலியவற்றை வெளியிட்டு, முதற்பத்திலே * பிணக்கறவறுவகையென்னும் பாசுரத்தில் உபக்ரமித்த பக்தியோகத்தை * சார் வேதவ நெறியோடே உபஸம்ஹரித்து, ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸுகரமாக ஆச்ரயணத்தை உபதேசித்து, அநுபவ கைங்கர்யங்களிலே நிற்கிறவர்களுக்கு சீல குணமாகிற ஆழங்காலையுங் காட்டி ஜாகரூகதையை விதித்து தம்பக்கல் விருப்பத்தாலே தம் திருமேனியில் அதிகவியாமோஹம் பண்ணுகிற எம்பெருமானுக்கு அதன் தோஷத்தையுணர்த்தி, இப்போது தமக்குப் பரதந்த்ரனாய்த் தம்மைப் பரமபதத்திலே கொண்டு போவதாக மிகவும் ஆதரம் பண்ணுகிறவனை, அநாதிகாலம் தம்மை ஸம்ஸரிக்கவிட்டு உபேக்ஷித்திருந்ததற்கு ஹேதுவென்னென்று கேட்க, அவனும் இந்த்ரியவச்யதை முதலான ஹேதுபரம்பரையை யெண்ணி அதுவும் நம் அதீனமென்று அறியும் ஸர்வஜ்ஞரானவிவர்க்குப் போக்கடி சொல்லுகை அரிதென்று நிருத்தரனாய் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தையும் அங்குள்ளாருடைய ஸத்காரத்தையும் அவ்வழியாலே போய்ப்பெறும் ஸ்வசரணகமல ப்ராப்தியளவாகக் காட்டிக்கொடுக்க அத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்து, அது மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யகரணயோக்யமல்லாமையாலே அத்தை உள்ளபடி ப்ராபிக்கவேணுமென்று பதறி அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத திருவாணையிட்டுத் தடுத்து, அது பெருவாணையல்லாமைக்கு ஹேதுக்களையுஞ் சொல்லும்படியான தம்முடைய பரமபக்தியெல்லாம் மிகச் சிறிதென்னும்படி கரைபுரண்ட அபிநிவேசத்தோடே வந்து தம்முடைய தாபங்களைப் போக்கினபடியை வெளியிட்டமையாயிற்று.

(ப.) 228. சுரிகுழலஞ்சனப்புனல் மைந்நின்ற பொல்லாப் புனக்காயா வென்னும் காமரூப கந்தரூபத்தாலே ப்ரபந்நார்த்தி ஹரனானவன்—(ஸம்ஸாரத்தில் அடிக் கொதிப்பாலும் தன் திருவடிகளைக்கிட்டி அநுபவிக்கப்பெருமையாலும் பக்தர்கள் படும் ஆர்த்தியை, பரமவிலக்ஷணமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடே வந்துதோன்றிப் பரிஹரிப்பதே ஆர்த்திஹரத்வமாகையாலே அதற்கீடான விக்ரஹவைலக்ஷண்யம் அநுபவிக்கப் படுகிறது.) * சுரிகுழல் கமலக்கட் கனிவாய் * உன் அஞ்சனமேனி * புனல் மைந்நின்றவரை போலுந் திருவுருவம் * பொல்லாக் கனிவாய்த்தாமரைக்கட் கருமாணிக்கமே * புனக்காயா நிறத்த புண்டரீகக்கட்செங் கனிவாய் * என்கிற பாசுரங்களின்படியே * காமரூபங்கொண்டு எழுந்தளிப்பான் * என்று ஆச்ரிதருடைய ஆபத்ரக்ஷணாநுரூபமாக வேண்டினபடி பரிக்ரஹிக்கும் விக்ரஹங்களுக்கெல்லாம் கந்தமாயிருக்கும் திவ்ய விக்ரஹத்தைக்கொண்டு ப்ரபந்நர்களின் ஆர்த்தியைத் தீர்க்கும் ஸ்வபாவனான எம்பெருமான்,

அருள்பெறும்போது அணுகவிட்டதுக்குப் பலமான வானேறுங்கதிக்கு—(கீழ்ப்பத்திலே) * அவனுடையருள்பெறும் போதரிதால் * என்றும் * அவனருள் பெறுமளவு ஆவி நில்லாது * என்றும் சொன்னபடியே க்ஷணகால விளம்பமும் பொறுதபடி ஆர்த்தி மிகப்பெற்ற தமக்கு * மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்பிரான் * என்று ஆரப்தசரீரத்தின் முடிவிலே மோக்ஷம் தருகிறேனென்று அணித்தாக நாளிட்டுக் கொடுத்ததுக்குப்பலன் பரம பதத்திலே சென்று புகுகைக்கு வழியாக அவன் காட்டிக்கொடுத்த அர்ச்சிராதிகதியாலே போகப்பெறுகையாலே அந்த அர்ச்சிராதிகதிக்கு

அண்டமூவுலகும் முன்னோடிக் கால்விழுந்திடத்தே நிழல் தடங்களாக்கி—ராஜகுமாரன் வழிபோம்போது வழிக்குக் கடவார் முன்னோடி நிலம் சோதித்து நிழலும் தடாகமும் பண்ணிப் பிறகு அழைத்துக்கொண்டு போமாபோலே * அண்ட மூவுலகளந்தவன் * என்று உலகளப்ப தென்கிற வியாஜத்தாலே முன்னோடி நிலம் சோதித்து * அவனடி நிழல் தடம் * என்று காளமேகமான தன் கால்விழுந்த விடத்தே நிழலும் தடாகமுமாம்படி பண்ணி,

அமுதமளித்த தயரதன் பெற்ற கோவலனாகையாலே—("அமுத மளித்தவனாகையாலே, தயரதன் பெற்றவனாகையாலே, கோவலனாகையாலே" என்று மூன்று வாக்யமாக யோஜித்துக் கொள்ளவேணும்.) இப்போது வழித்துணையாகப் பற்றப்படுகிற திருமோகூர் எம்பெருமான் மோஹநக்ஷேத்ரவாஸி யாகையாலே—[அதாவது, மோஹினி யவதாரமெடுத்து அமுதமளித்த பெருமானாகையாலே] *பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்தநாம்ருதம்* என்கிறபடியே வழிப்போக்குக்கு உணவாகத் தன் திவ்யகுணங்களாகிற அம்ருதத்தை வர்ஷிக்குமவனானான், [தயரதன் பெற்றவனாகையாலே, கோவலனாகையாலே] வழித்துணையாகப்பற்றின திருமோகூர் எம்பெருமானை * தயரதன்பெற்ற மரதகமணித்தடம் * என்று ஸ்ரீராமபிரானாகவும் * கூத்தன் கோவலன் * என்று கண்ணபிரானாகவும் கூறியிருக்கையாலே என்றபடி. இந்த ஹேது, மேலே அந்வயிக்கும்.

வேடன் வேடுவிச்சி...பெற்ற மைந்தனாகிற பதினெட்டு நாடன் பெருங் கூட்டம் நடத்தும் ஆத்தனை வழித்துணையாக்கி—முற்காலத்தில் பாஷைகள் பதினெட்டாம்; அவற்றிற்கு உரிய நாடுகள் பதினெட்டாம்; அப்பதினெட்டு நாடுகளுக்கும் கடவன் எவனோ அவன் ஸார்வபௌமனென்று வழங்கப்படுவான். அன்னவன் மஹோத்ஸவயாத்திரை புறப்பட்டால் தனக்கு விதேயர்களான பதினெட்டு நாட்டுச் சிற்றரசர்களும் தன்னைத் தொடர்ந்து வழிபாடுகள் செய்துவர நேருமென்று ஒரு ப்ரஸித்தியுண்டு; இவ்விடத்தில் ஆழ்வாருக்கு வழித்துணையாகின்ற எம்பெருமானைப் பதினெட்டு நாடன் என்று ஒரு சமத்காரமாகச் சொல்லுகிறபடி. எங்ஙனே யென்னில், வழித்துணையாகின்ற இக்காளமேகப் பெருமாள் உறையுமிடாமன திருமோகூரானது பாண்டிநாட்டைச் சேர்ந்தது; * ஈரிருபதாஞ் சோழமீரொன்பதாம் பாண்டி * என்கிறபடியே பாண்டிய நாடானது பதினெட்டு திவ்யக்ஷேத்திரங்களை யுடையதாதலால் இத்திருமோகூர் எம்பெருமானைப் பதினெட்டு நாடனென்று ஒருவாறு சொல்லலாம் போலும். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணாவதாரங்களில் ஏற்கெனவே அடிமைப்

பட்ட பக்தர்கள் ஒரு பதினெண்மராக இங்குக் கொள்ளப்படுகிருர்கள். (வேடன் வேடுவிச்சி யென்று தொடங்கி அவர்கள் கணக்கிடப்பெறுகின்ருர்கள்.)

வேடன்—குஹப்பெருமாள். வேடுவிச்சி—சபரி. பக்ஷி—ஜடாயு. குரங்கு—ஸுக்ரீவ மஹாராஜரும் மற்றுமுள்ள வானரவர்க்கமும். சராசரம்—அயோத்தியில் வாழ்ந்த சராசரம். இடைச்சி—சிந்தயந்தி. இடையர்—ததிபாண்டர். தயிர்த்தாழி—அந்த ததிபாண்டருக்காக மோக்ஷம் கொடுக்கப்பெற்ற அவருடைய தயிர்த்தாழி. கூனி—மதுரையில் கம்ஸவதத்திற்கு முன்னே சாந்து கொடுத்த குப்ஜை. மாலாகாரர்—அங்கே குறுந்தெருவிலே புஷ்பமிட்ட ஸ்ரீமாலாகாரர். பிணவிருந்திட்டவர்—கண்டாகர்ணர். வேண்டடிசிலிட்டவர்—பக்தவிலோசன மென்கிற ஸ்தானத்தில் அடிசில்கொண்டுவந்து இட்ட ரிஷிபத்னிகள். அவன் மகன்—ப்ரஹ்லாதாழ்வான். அவன் தம்பீ—ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வான். ஆனை—கஜேந்திராழ்வான். அரவம்—பெரிய திருவடிக்கு அஞ்சிவந்து திருவடிகளைச் சரணமாக வடைந்த ஸுமுகன். மறையாளன்—* மாகமாநிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும்மலரடிக்கண்ட மாமறையாளன் * என்று பெரியதிருமொழியில் பேசப்பட்ட கோவிந்தஸ்வாமி. பெற்ற மைந்தன்—* மன்னு நான்மறை மாமுனிபெற்ற மைந்தன் * என்று, ம்ருகண்டுபுத்திரனுய் மோக்ஷார்த்தமாகத் தன்னை வந்தடைந்த மார்க்கண்டேயன். ஆக இவர்களாகிற—பதினெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம்போலே யிருந்துள்ள இத்திரளை அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே தானே துணையாகக் கொண்டு நடத்துமவனுன திருமோகூராத்தனை வழித்துணையாகக் கொண்டாராயிற்று ஆழ்வார். * திருமோகூராத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரண் * என்றும் * திருமோகூர்க் காளமேகத்தையன்றி மற்றுென்றிலங்கதியே * என்றுமுள்ள பாசுரங்களாலே அப்பெருமானை வழித்துணையாகக் கொண்டமை விளங்கும். (ஆக இவ்வளவும் * தாளதாமரை யென்கிற முதல் திருவாய்மொழியின் பிரமேயம் சொல்லிற்று.)

அறியச்சொன்ன ஸுப்ரபாதந்தே துணைபிரியாமல் போக்கொழித்து—(இரண்டாவதான * கெடுமிடராய வென்கிற பதிகம் உபதேசபரமாகையாலே அது இங்கு விடப்பட்டிருக்கிறது.) கீழே * நாளேலறியேன் * என்றும் * மரணமானுல் * என்றும் நான் உங்களுக்குச் சொன்னநாள் அணித்தாய்விட்ட தென்பதை * நாமுமக்கறியச் சொன்ன நாள்களும் நணியவான * என்கிற பாசுரத்தினுல் பிறர்க்கும் பேசும்படியாய், பகவத் ப்ராப்தி அணித்தான நாள் எதுவோ அதுவே நல்விடிவு என்னுமிடம், * ஸுப்ரபாதா ச மே நிசா * ஸுப்ரபாதாத்ய ரஜநீ மதுராவாஸயோஷிதாம் * என்கிற ப்ரமாணஸித்தமாகையாலே அப்படிப்பட்ட நல்விடிவு தமக்குண்டாயிற்றென்று காட்டிக்கொண்டு, அந்த நல்விடிவான நாளிலே தமக்குத் துணையானவனைப் பிரியாமைக்காக * எம்பெருமான்! பசு மேய்க்கப்போகேல் * என்று, பசுமேய்க்கையாகிற ஸ்வாபிமதத்திற்காகவும் போகாதபடி தடுத்து,

மீள்கின்றதில்லையென்று நிச்சித்திருந்தவர்—* மீள்கின்றதில்லைப் பிறவித்துயர் கடிந்தோம் * நிலை பேர்க்கலாகாமை நிச்சித்திருந்தேனே * என்கிற பாசுரங்களால் ஸம்ஸார துரிதம் இனி மறுவலிடா தென்று நிச்சயித்திருந்த ஆழ்வார்,

ஸஞ்சிதம் காட்டும் தசையானவாறே—இனி நமக்கு பகவத்ப்ராப்தி தப்பாதென்று துணிந்தவர்கள் (மரணதசை யானவளவிலே) புதைத்துக்கிடக்கும் மஹாநிதிகளை மகன் முதலானோர்க்குக் காட்டுமாபோலே இவரும் ஒருவருமிழவாதபடி எல்லார்க்கும் ஹிதாஹிதங்கள் அறிவிக்கவேணுமென்று பார்க்கும் தசை விளைந்ததாக.

முந்துற்ற நெஞ்சுக்குப் பணி மறவாது மருளொழி நகு கைவிடேலென்று க்ருத்யாக்ருத்யங்களை விதித்து—* தொழுதெழென்மனனே * என்று முந்துற உபதேசிக்கும்படி தம்மிலும் பகவத் விஷயத்திலே மூற்பட்டு நிற்கிற தம் திருவுள்ளத்திற்கு * பணி நெஞ்சே நாளும் பரமபரம்பரனை * வாழியென்னெஞ்சே மறவாது வாழ்கண்டாய் * * மருளொழி நீ மடநெஞ்சே * நரகத்தை நகுநெஞ்சே * வாழிமனமே கைவிடேல் * என்கிற பாசுரங்களாலே க்ருத்யங்களைச் செய்யும்படிக்கும் அக்ருத்யங்களை வர்ஜிக்கும்படிக்கும் விதித்து,

நெஞ்சுபோல்வாரைத் தொண்டீரென்றழைத்து—திருவுள்ளத்திற்குத் தெரிவிக்க வேண்டியவற்றைத் தெரிவித்த பின்பு அத்திருவுள்ளம்போலே அந்தரங்கரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் * தொண்டீர்வம்மின் * என்றழைத்து,

வலஞ்செய்தெண்ணுமின் பேசுமின் கேண்மின் காண்மின் நடமின் புகுதுமென்று கர்த்தவ்யம் ஸ்மர்த்தவ்யம் வக்தவ்யம் ச்ரோதவ்யம் த்ரஷ்டவ்யம் கந்தவ்யம் வஸ்தவ்யமெல்லாம் வெளியிட்டு—* கொண்டகோயிலை வலஞ்செய்து இங்காடுதும் கூத்தே * என்று கர்த்தவ்யமும், * எண்ணுமின் எந்தை நாமம் * என்று ஸ்மர்த்தவ்யமும் * பேசுமின் கூசமின்றி * என்று வக்தவ்யமும் * நமர்களோ சொல்லக்கேண்மின் * என்று ச்ரோதவ்யமும், * படமுடையரவிற் பள்ளி பயின்றவன் பாதங் காண நடமினோ * என்று த்ரஷ்டவ்யமும் கந்தவ்யமும், * அனந்தபுரநகர் புகுதுமின்றே * என்று வஸ்தவ்யமும் ஆகிறவையெல்லாம் அவர்களுக்குவெளியிட்டு,

பிணக்கறவைச் சார்வாக நிகமித்து—எந்த அர்த்தம் உபக்ரமிக்கப்பட்டதோ அதனை உபஸம்ஹரிக்கவேண்டுவது சாஸ்த்ரக்கட்டளை யாகையாலே தம்முடைய மஹாசாஸ்த்ரத்திற்குச் செய்யவேண்டிய அதனையுஞ் செய்து (அதாவது, * பிணக்கற வறுவகைச் சமயமும் * என்கிற பாட்டிலே * வணக்குடைத்தவநெறி * என்று தொடங்கின பக்தியோகத்தை * சார்வே தவநெறிக்குத் தாமோதரன் தாள்கள் * என்று ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொல்லி நிகமித்தென்றபடி.)

எண்பெருக்கில் எண்ணும் திருநாமத்தின் சப்தார்த்தங்களைச் சுருக்கி—முதற்பத்திலே * எண்பெருக்கந்நலத் தொண்பொருளீறில வண்புகழ் நாரணன் * என்று பஜனத்திற்கு ஆலம்பனமாகச் சொல்லப்பட்டு, * எண்ணும் திருநாமம் * என்று பஜநதசையில் அநுஸந்திக்கப்படும் திருநாமமான திருமந்திரத்தினுடைய சப்தத்தை * நாரணம் * என்றும், அதன் அர்த்தத்தை * எம்மான் * என்றும் ஸங்க்ரஹமாம்படி சுருங்க உபதேசித்து,

மாதவனென்று த்வயமாக்கி—த்வயத்தில் பூர்வவாக்கியத்திலும் உத்தரவாக்கியத்திலுமுள்ள ஸ்ரீமத் பதத்தின் அர்த்தங்களைத் திருவுள்ளம் பற்றிக்கொண்டு, * மாதவனென்றென்று ஓதவல்லீரேல் * என்று கீழ்ச்சொன்ன நாராயண சப்தத்தோடே மாதவனென்கிறவித்தை இரண்டு தடவை சேர்த்துச் சொல்ல வல்லீக

ளாகில் என்கையாலே அந்தத் திருமந்திரத்தை அதினுடைய விசதாநுஸந்தாந மான த்வயரூபேண வெளியிட்டவராகி,

கரணத்ரய ப்ரயோகவ்ருத்தி ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கையோலை செய்துகொடுத்து— எம்பெருமான் தம்மைக் கொண்டுபோகையிலே விரைகின்றபடியாலும் கேட்கிறவர் களுக்கு எளிதாகச் சொல்லவேண்டுகைக்காகவும் சுருக்கமாகக் காட்டவேண்டி * தாள்வாய் மலரிட்டு நாள்வாய் நாடீர் * நாடீர்—பாடீரவன் நாமம் * சூனை நன் மலரிட்டு நினைமின் நெடியானே * என்றிப்படி மநோவாக்காயங்களாகிற கரண த்ரயத்தாலும் ப்ரயோகிக்கப்படும் பகவதாச்ரயண ப்ரவ்ருத்தியை ஸம்ஸாரிகளுக் குக் காட்டிக்கொடுத்து,

செஞ்சொற் கவிகளுக்குக் கள்ளவழி காவலிட்டு— அனுபவ கைங்கர்யங்களிலே தமக்குத் தோள்தீண்டிகளானவர்களை * செஞ்சொற் கவிகாள்! * என்றழைத்து * உயிர்காத்து ஆட்செய்மின் * என்று, அவனுடைய சீலகுணத்தில் அகப்பட்டு அழுந்திப்போகாமல் உங்களுயிரை நோக்கிக்கொண்டு அடிமை செய்யப் பாருங் கோள் என்று உபதேசிக்கையாலே வஞ்சக்கள்வன் உள்கலந்தழிக்கும் வழிக்குக் காவலிட்டு,

மனந்திருந்தி வீடு திருத்தப்போய் நாடு திருந்தினவாறே வந்து விண்ணுலகம் தரவிரைந்து அந்தை மறந்து குடிகொண்டு தாம் புறப்பட்ட வாக்கையிலே புக்குத் தான நகர்களை அதிலே வகுத்துக் குரவைதுவரைகளில் வடிவுகொண்ட சபலனுக்கு தேஹதோஷ மறிவித்து—* வளவேழுலகு பதிகத்திலே அயோக்யதை கூறி அகன்ற தம்மைத் தன் சீலகுணத்தைக்காட்டி, * தீர்ந்து தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி * என்கிற படியே மனஸ்ஸைத் திருத்திச் சேர்த்துக்கொண்டு இன்னமும் இவர் இங்கே யிருக்கில் அயோக்யரென்று அகலுவராகையாலே அகலவொண்ணாத தேசத்திலே கொண்டுபோகவேணும் என்று * வீடு திருத்துவான் * என்கிறபடியே பரமபதத் தைக் கோடிப்பதாகப் போய் அது செய்து திரும்புவதற்கு முன்னே, * ஊரும் நாடு முலகமும் தன்னைப்போல் * என்கிறபடியே தம் உபதேசத்தாலே நாடெல்லாம் திருந்தி இவ்விடத்தில் ஆகவேண்டிய காரியமும் தலைக்கட்டினவாறே வந்து, * இன்று விண்ணுலகந் தருவானாய் விரைகின்றான் * என்கிறபடியே பரமபதத் தேறக் கொண்டுபோகையிலே பதறி சரமசரீரமாகையாலே தம்முடைய திருமேனி யில் தனக்குண்டான வியாமோஹத்தாலே அந்த த்வராதிசயத்தையும் மறந்து ஸபரிகரனாய்க்கொண்டு தேஹத்திலே புகுந்து * திருமாலிருஞ் சோலைமலையே * என்கிற பாட்டின் படியே தனக்கு வாஸஸ்தானமான திவ்ய நகரங்களில் பண்ணும் விருப்பத்தையெல்லாம் ஓரோரவயவங்களிலே பண்ணி எல்லா மிதுக்குள்ளேயாக வகுத்து, திருக்குரவையில் பெண்களோடே அநேக விக்ரஹ பரிக்ரஹம் பண்ணி அநுபவித்தாப்போலவும் ஸ்ரீத்வாரகையில் தேவிமாருடனே பதினாறாயிரம் விக்ரஹங் கொண்டு அநுபவித்தாப்போலவும் அனேக விக்ரஹங்கொண்டு தம்முடைய அவய வங்கள்தோறும் அநுபவிக்கும்படி தம் திருமேனியிலே மிகவும் சபலனான அவனுக்கு * பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரியமைம்பூதம் இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி மானாங்கார மனங்களான உன் மாமாயை மங்கவொட்டு * என்று தம்

தேஹத்தின் தோஷத்தை யறிவித்து, (இதில் ஆசையை விட்டுத்தொலைக்க வேணும் என்று கால்கட்டியென்கை)

மாயையை மடித்து வானே தரக்கருதிக் கருத்தின்கட் பெரியனுனவனை இன்று அஹேதுகமாக ஆதரித்த நீ அநாத்யநாதரஹேது சொல்லென்று மடியைப்பிடிக்க—* மடித்தேன் மனைவாழ்க்கையுள் நிற்பதோர் மாயையை * என்று தாம்பேசும்படி அசித் ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தமக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானாக உத்யோகித்துத் தம்மைக்கொண்டு போகையிலே மிகவும் பாரிக்கிற மஹாநுபாவனை நோக்கி * இன்றென்னைப் பொருளாக்கி * என்கிற பாசுரத்தாலே, இன்று இப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்த நீ அநாதிகாலம் என்னை உபேக்ஷித்திருந்ததற்கு ஹேது சொல்ல வேண்டுமென்று மடிபிடித்துக்கேட்க;

எம்பெருமான் அங்ஙனம் கேள்விகேட்ட ஆழ்வாருக்கு என்ன உத்தரம் சொல்லலாமென்று தனக்குள்ளே நிருபித்து, தன்னுடைய வாதங்களுக்கு ஆழ்வார் சொல்லக்கூடிய பதில் வாதங்களையும் தானே நிருபித்துப் பார்த்துப் பார்த்து, இவர்க்கு நம்மால் பதில் சொல்லிப் பிழைக்கவொண்ணாதென்று தேறி நிருத்தரனாய்த் தலைகவிழ்ந்து நின்றபடியைப் பரக்கச் சொல்லுகிறதுமேல்—[இந்த்ரிய கிங்கரராய் இத்யாதியாலே]

[ஆழ்வார்க்கும் எம்பெருமானுக்கும் ஸம்வாதமாக வைத்துக் காட்டப்படுகிறது]

இந்த்ரியகிங்கரராய்க் குழிதூர்த்துச் சுவைத்தகன்றீரென்னில் ;

எம்பெருமான்—ஆழ்வீர்! இன்று இப்படி யாதரிக்கிற நீ அநாதிகாலம் அநாதரித்தமைக்கு ஹேது சொல்லென்று கேட்டீர்; உம்மை நான் அநாதரித்தேனல்லேன்; அநாதிகாலம் நீர்தாமே இந்திரியங்களுக்கு வசப்பட்டு சப்தாதி விஷயப்ரவணராய்க் கை கழிந்து போனீரத்தனை; * தூராக்குழி தூர்த்து எனைநாள் அகன்றிருப்பன் * என்றும், * அற்பசாரங்கள் அவைசுவைத்து அகன்றொழிந்தேன் * என்றும் நீர்தாமே பேசியிருக்கிறீர் காணும்.

அது யாவரையுமகற்ற நீ வைத்தவையென்பர்.

ஆழ்வார்—பிரானே! என் வார்த்தையைக்கொண்டே என்வாயை மூடுவிக்கப் பார்க்கிறாய்; நன்று; நான் சொல்லியிருப்பதை யெல்லாம் நீ நன்றாகப் பார்க்க வேணும்; * இன்னமுதெனத் தோன்றி ஓரைவர் யாவரையும் மயக்க, நீ வைத்த முன்னமாயம் * என்றும் * அகற்ற நீவைத்த மாயவல்லைம் புலன்கள் * என்றும் நான் சொல்லியிருக்கிறேனல்லவா? விஷயங்களும் அவற்றில் ப்ராவண்யத்துக்கு அடியான இந்திரியங்களும் நீ வேண்டாதாரை அகற்றுகைக்கு நீயே வைத்தவை யென்று சொல்லியிருக்கிறேன்காண்.

அது தேஹயோகத்தாலே யென்னில் :

எம்பெருமான்—இந்திரியங்களுக்கு நீர் வசப்பட்டிருப்பதற்கு ஹேது சரீர ஸம்பந்தங்காணும்

அந்நாள் நீதந்த சுமடென்பர் :

ஆழ்வார்—ஆமாம்; அந்த சரீரம் நீ கொடுத்ததத்தனையன்றோ? * அந்நாள் நீ தந்தவாக்கை * என்றும் * அதுநிற்கச் சுமடுதந்தாய் * என்றும் சொல்லியிருக்கிறேன் காண்.

முன்செய்த முழுவினையாலென்னில் :

எம்பெருமான்—அந்த தேஹஸம்பந்தத்துக்கு அடி * முன்செய்த முழுவினை * என்று நீர் சொன்னபடி அநாதிகாலார்ஜித புண்ய பாபரூப கருமங்காணும்.

அது துயரமே உற்றவிருவினை உன்கோளறமருளுமென்பர் ;

ஆழ்வார்—அசேதநமுமாய் அசக்தமுமாய் நச்வரமுமாயிருந்துள்ள புண்ய பாபரூப கருமங்கள் உன்னுடைய நிக்ரஹமாகவும் அநுக்ரஹமாகவும் பலிக்குமவை யாகையாலே கருமமும் நீயிட்ட வழக்குக்காண். * துயரமேதரு துன்பவின்ப வினைகளாய் * என்றும் * உற்ற விருவினையாய் * என்றும் சொல்லியிருக்கிறேனல்லவா?

ஈவிலாதமதியிலேனென்னுமும்மதன்றே கர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வங்களென்னில் ;

எம்பெருமான்—ஆழ்வீர்! *ஈவிலாத தீவினைகள் எத்தனை செய்தனன்கொல்* என்றும் * மதியிலேன் வல்வினையே மாளாதோ * என்றும் நீரே சொல்லியிருக்கை யாலே கர்த்ருத்வமும் போக்த்ருத்வமும் உம்மதன்றோ?

ஆங்காரமாய்ப்புக்குச் செய்கைப் பயனுண்பேனும் கருமமும் கருமபலனுமாகிய நீ கர்த்தா போக்தாவென்பர்;

ஆழ்வார்—* தானுங்காரமாய்ப்புக்குத் தானே தானேயானான் * என்று சொல்லியிருக்கிறேன்; நீயே அபிமானியாய்ப்புக்கு ஆத்மாத்மீயங்களில் எனக்குண்டான அபிமானத்தைத் தவிர்த்து நீயே அபிமானியாயானாய் என்று பொருள்படச் சொல்லியிருக்கிறேனல்லவா? அன்றியும் உன்னுடைய படியை நான் அநுகரித்துச் சொல்லுகிற விடத்திலே (* கடல் ஞாலத்தில்) * செய்கைப் பயனுண்பேனும் யானே * என்று சொல்லியிருக்கிறேன். ஸகல கர்மங்களினுடையவும் பலபோக்தா நீயேகாண்; * கருமமும் கருமபலனுமாகிய காரணன் தன்னை * என்றும் சொல்லி யிருக்கிறேன் காண்.

யானே யெஞ்ஞான்று மென்றத்தாலே யென்னில்;

எம்பெருமான்—ஆழ்வீர்! நீர் அப்படிச்சொல்லி யிருப்பது வாஸ்தவம்; * யானே யென்னை யறியகிலாதே யானே யென்றனதே யென்றிருந்தேன் * என்றும், * எஞ்ஞான்று நாமிருந்திருந்திரங்கி நெஞ்சே! மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினையியல்பிறப் பழுந்தி * என்றும் நீர் சொன்ன அஜ்ஞான அந்யதாஜ்ஞாநாதிகளாலே காணும் உமக்கு அந்த கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் உண்டாயின.

அயர்ப்பாய்ச் சமயமதிகொடுத்து உள்ளம் பேதஞ்செய்கை உன் தொழிலென்பர் ;

ஆழ்வார்—பிரானே! * அயர்ப்பாய்த் தேற்றமுமாய் * மாட்டாத பல சமயமதி கொடுத்தாய் * உள்ளம் பேதஞ்செய்திட்டு உயிருண்ட வுபாயங்களும் * என்று,

ஞானம் அஜ்ஞானம் இரண்டும் நீயிட்ட வழக்காகையாலே அஜ்ஞான அந்யதாஜ்ஞாநாதிகளை விளக்கை உன் க்ருத்யமென்று நான் தெரிவித்திருக்கிறேன்காண்.

(ஆக இப்படிப்பட்ட ஸம்வாதம் எம்பெருமானுக்கும் ஆழ்வார்க்கும் நடைபெறவில்லையாகுலும் 'நாம் இப்படிச்சொன்னுல் அதற்கு ஆழ்வார் இன்னபடி விடை கூறுவர் என்று இவ்வளவும் எம்பெருமான் தானே ஊஹித்துக்கொண்டபடி.)

இன்னமும் சில விஷயங்களை எம்பெருமான் குறிக்கொண்டான்;—உண்மையான பல விஷயங்களை ஆழ்வார் நன்கு தெரிந்து கொண்டவராகையாலே இவருக்கு ஏதோ ஸமாதானம் சொல்லி இவரை வஞ்சித்துவிட நம்மாலாகாது என்று குறிக்கொண்டான். அந்த விஷயங்கள் எவையென்ருல்:—)

ஜீவப்ரக்ருதி சைதந்யம் நீங்கும் வ்ரதஹேது ....அவனே அறிந்தனமே யென்னும் ஸர்வஜ்ஞரிவர்—(ஜீவப்ரக்ருதி சைதந்யம் நீங்கும் வாதஹேதுவென்று ஆழ்வார் நன்ருகத் தெரிந்துகொண்டவர்; அகமேனியில் அழுக்கறுக்கை அபிமாநிக்ருத்யமென்று ஆழ்வார் நன்கு தெரிந்து கொண்டவர் என்றிப்படி வாக்யந்தோறும் யோஜிக்க வேணும்.) அசித்தென்றும் ஜீவனென்றும் எம்பெருமானுக்குள்ள இரண்டு ப்ரக்ருதிகளுக்குள்ளே ஜீவனுகிற ப்ரக்ருதியில் கிடக்கிற சைதன்யமானது * யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதம் * என்கிறபடியே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் ஏதேனுமொன்றைப் பற்றிக்கொண்டு நம்மைவிட்டு நீங்குவதற்கு ஹேதுவேயன்றி நம்மைப் பற்றிக்கொண்டு உஜ்ஜீவிப்பதற்கு உறுப்பாயிருப்பதன்று என்று தெரிந்து கொண்டவரிவர்.

அகமேனியிலழுக்கறுக்கை அபிமாநிக்ருத்யம்—"அகமேனி" என்னும்படி நமக்கு அந்தரங்க சரீரமாயிருக்கிற இவ்வாத்மவஸ்துவில் கிடக்கிற ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிற அழுக்கைப் போக்குகை இதுக்கு அபிமாநியான நம்முடைய காரியம் என்றும் தெரிந்து கொண்டவர்;

நான் நல்கும் பந்தம் நிருபாதிகம்—* நல்கித் தான் காத்தளிக்கும் பொழிலேழும் வினையேற்கே நல்கத்தானுகாதோ நாரணனைக் கண்டக்கால் * என்கிற பாசுர மருளிச்செய்தவராகையாலே, நாம் ஸ்நேஹத்தோடு ரக்ஷிக்கைக்கு அடியான நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸம்பந்தம் நிருபாதிகமாயிருந்த தென்றும் தெரிந்து கொண்டவர்;

ஸௌஹார்தம் எஞ்ஞான்றும் நிற்கும்—* தனிமாப்புகழே யெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாய்த் தான் தோன்றி * என்கிற பாசுர மருளிச்செய்தவராகையாலே, நாமருபங்களை யிழந்துகிடந்த ஸமயத்திலே இவற்றை யுண்டாக்க நினைத்த மிகச் சிறந்த குணமான ஸௌஹார்த்தமானது அடியார்கள் கொண்டாடும்படி யானதாகையாலே 'அப்படிப்பட்ட ஸௌஹார்த்த முடைய இவனன்றோ நம் காரியம் செய்ய வேணும், என்றும் தெரிந்து கொண்டவரிவர்;

பிணக்கிப் பேதியாத ஜ்ஞாநாதி வைகல்யமில்லை—* பிணக்கி யாவையும் யாவரும் பிழையாமல் பேதித்தும் பேதியாததோர் கணக்கில் கீர்த்தி வெள்ளக்கதிர்ஞான மூர்த்தியினுய் * என்கிற பாசுரத்தில்—ஸம்ஹார ஸமயத்திலே ஸகல சேதநா சேதநங்களும் நாம ரூபவிபாக மின்றிக்கே யிருக்கும்படி கலசி, ஸ்ருஷ்டி தசையிலே

ஒருவர் கருமம் ஒருவர்க்குத் தட்டாதபடி பிரித்து ஸ்ருஷ்டித்தும் தனக்கொரு அவத்யமின்றிக்கே யிருக்கும்படியான ஜ்ஞாநசக்தி பூர்த்தியை யுடையவனென்று பேசினவராகையாலே நமக்கு ஜ்ஞாந சக்திகளில் குறைவு சொல்ல இடமில்லாதபடி நம்முடைய ஜ்ஞாநசக்தி பூர்த்தியையும் தெரிந்து கொண்டவரிவர்;

ஏகமூர்த்தியில் அல்லல்மாய்த்த யத்ந பலித்வங்கள் நம்மது— * ஏகமூர்த்தி யிரு மூர்த்தி... ஆவியல்லல் மாய்த்ததே * என்கிற பாசுரத்தில் ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து அவற்றினுடைய தாரணார்த்தமாக அந்தராத்மாவாய் நின்று, ஸ்ருஷ்டமான அந்த பதார்த்தங்களினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்தருளி இப்படி ஸர்வகாலமும் ஏகரீதியாக அநுக்ரஹ சீலனாயிருக்கின்ற உன் திருமேனிக்கு வேண்டும் போகோபகரணங்களெல்லாம் * பூசுஞ்சாந் தென்னெஞ்சமே * என்கிற பாட்டிற்படியே என்பக்கலுண்டாக்கி உன் துக்கம் தீரப்பெற்றாயன்றே என்று பேசினவராகையாலே இவரைப் பெறுகைக்கு யத்நம் பண்ணுகையும், பெற்றால் உகக்கும் பலித்வமும் நமக்கேயுள்ளது என்றும் தெரிந்துகொண்டவரிவர்;

நாம்தனிநின்ற ஸ்வதந்த்ரரென்று அவனே யறிந்தனமே யென்னும் ஸர்வஜ்ஞரிவர்— * தனிநின்ற சார்விலா மூர்த்தி! * என்றும் * அவனே யகல்ஞாலம்......அவனே மற்றெல்லாமு மறிந்தனமே * என்றும் பேசினவராகையாலே ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நமக்குள்ள ஸ்வாதந்திரியத்தை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டவரிவர்? (ஆகையாலே இவர்க்குச் சப்பை சாடியான ஸமாதானங்களைச் சொல்லி நாம் பிழைக்க வழியில்லை;)

நெறிகாட்டி அருகுஞ்சுவடும் போலே இதுவும் நிருத்தரமென்று கவிழ்ந்து நிற்க— (பெரிய திருவந்தாதியில்) * நெறிகாட்டி நீக்குதியோ * என்கிற பாட்டிலும், * அருகுஞ் சுவடும் * என்கிற பாட்டிலும் முன்பு இவர் கேட்டவற்றுக்கு எப்படி உத்தரமில்லையோ அப்படியே * இன்றென்னைப் பொருளாக்கி * என்கிற கேள்விக்கும் உத்தரமில்லைதான் என்று எம்பெருமான் தலைகவிழ்ந்து தரையைக்கீறி நின்றானாக; (நெறிகாட்டி நீக்குதியோ என்கிற பாட்டில் கேட்ட கேள்வியாவது—உபாயாந்தரத்தைக் காட்டி அகற்றப் பார்க்கிறாயோ? உன்னுடைய விலக்ஷணமான திருமேனியை நீயே காட்டி அநுபவிப்பிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறாயோ? என்பதாம். * அருகுஞ் சுவடும் என்கிற பாட்டில் கேட்ட கேள்வியாவது=எம்பெருமானே! நான் உன்னருகே வரவுமில்லை, உன்னுடைய சுவடுகளை அறிந்தேனுமல்லேன்; இப்படியிருக்க உன்னளவிலே அன்பு அதிகரித்து வாரா நின்றது; இதற்கு என்ன காரணம் சொல்லாய் என்பதாம்.)

அமந்த்ரஜ்ஞோத்ஸவ கோஷம்போலே ஏறப்பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பிக்கிற மேக ஸமுத்ர பேரீகீதகாஹள சங்காசீஸ்ஸ்துதி கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே—கல்யாண காலங்களில் உபாத்தியாயர்களுக்கு மந்த்ரம் தோன்றாவிட்டால் மேளம் கொட்டச் சொல்லி வாத்ய கோஷத்தாலே அத்தை மறைத்துவிடுவதுண்டு; அதுபோலே எம்பெருமானும் தான் ஆழ்வார்க்கு உத்தர முரைக்கமாட்டாது நின்றமை தோற்றாதபடி மறைக்கைக்காகச் சில முழக்கங்களை உண்டு பண்ணினானாயிற்று. அது * சூழ்விசும் பணிமுகில் * என்கிற திருவாய்மொழியிலே விசதம். * சூழ்விசும் பணிமுகில் தூரியம் முழக்கின ஆழ்கடலலைதிரை கையெடுத்தாடின * என்று, ராஜகுமாரர் போம்போது

வாத்யம் முதலிய மங்கள கோஷம் பண்ணுவாரைப்போலே பரம பதத்துக்குப் போமவர்களைக்கண்ட ப்ரீதியாலே முழங்குகிற மேகங்களென்ன ஸமுத்ரங்களென்ன இவையாகிற பேரிகளினுடையவும், * கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கருடர்கள் * என்கிற கீதங்களினுடையவும், * காளங்கள் வலம்புரிகலந் தெங்கு மிசைத்தனர் * என்கிற காஹள சங்கங்களினுடையவும், * வாளொண்கண் மடந்தையர் வாழ்த்தினர் * என்கிற ஆசீஸ்ஸினுடையவும், * தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரஞ் சொல்லினர் * என்கிற ஸ்தோத்திரத்தினுடையவும் கலந்த கட்டியான கோஷமாகிற கோலாஹலம் செவிப்பட்டதாயிற்று ஆழ்வார்க்கு **[ஏறப்பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பிக்கிற]** * நானேறப் பெறுகின்றேன் * என்று தாம் கீழ்ச்சொன்னபடியே பரமபதத்தாலே ஏறப்பெறுகிற எழுச்சியை [புறப்பாட்டை]த் தெரிவிக்கின்ற என்றபடி.

ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்கு—கீழ்ச்சொன்ன கோலாஹலம் செவிப்பட்டவுடனே அர்ச்சிராதி கதியென்ன ஆதிவாஹிக ஸத்காரமென்ன திவ்யதேசப்ராப்தியென்ன. அங்குள்ளாருடைய பஹுமாநமென்ன, ஆநந்தமயமான ஆஸ்தானத்தில் இருப்பென்ன, பகவச்சரணாரவிந்த ப்ராப்தியென்ன ஆக இவ்வளவும் பெற்றாராகப் பேசும்படி பரப்ராப்தியை ஸாக்ஷாத்கரித்தாராயிற்று ஆழ்வார். அப்படி ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்கு,

தலைமிசையாய்வந்த தாள்களைப் பூண்டு போகாமல் தடுத்துத் திருவாணையிட்டு—(அந்த பரப்ராப்தியானது மாநஸாநுபவ மாத்திரமாய் பாஹ்யஸம்ச்லேஷ யோக்யமல்லாமையாலே அத்தைப் பெறுகைக்காக, மாநஸாநுபவ வைசத்யத்யாலே) தம் தலைமேல் ஆகும்படி வந்த திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு போகாமல் தடுத்து * திருவாணை நின்னாணை கண்டாய் * என்று அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத ஆணையிட்டு, (இப்படி ஆணையிட்டவாறே 'சேஷபூதரான நீர் சேஷியான நாம் செய்தபடி கண்டிருக்க வேண்டுமேயொழிய நம்மை ஆணையிட்டுத் தடுக்கை உம்முடைய ஸ்வரூபத்தோடு விருத்தமாகையாலே இது பெருவாணைகாணும்' என்று எம்பெருமான் சொல்ல; அதற்கு ஆழ்வார் * நேசஞ் செய்துன்னோடென்னை உயிர் வேறன்றியொன்றாகவே கூசஞ் செய்யாது கொண்டாய் * என்று தொடங்கி * முதல்தனி வித்தேயோ * என்கிற பாசுரமளவாக ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் எம்பெருமான் வாய் திறக்கவொண்ணாதபடியான கோடிகளைச்சொல்லி, தாம் இட்ட ஆணை பெருவாணையன்று என்னுமிடத்தை ஸாதித்தாரென்கிறது இனி.)

கூசஞ்செய்யாத செய்தீப்பிழை—எம்பெருமானே! ஸர்வஜ்ஞனான நீ என்னுடைய அயோக்யதையைப் பார்த்துக் கூசி என்னை ஒதுக்கவேண்டியிருக்க அப்படி ஒதுக்காமல் உன்னோடு ஆத்மபேதமில்லாதபடி என்னைப் பரிக்ரஹித்தாய்; இது உன்னுடைய பிழையல்லவா? இந்தப்பிழையை நீ பரிஹரித்துக் கொள்ளவேண்டாவா? என்றார்—* கூசஞ்செய்யாது கொண்டாய் * என்பதனால்.

பற்றுக்கொம்பற்ற கதிகேடு—கொடியானது கொள்கொம்பையொழியத் தரிக்கமாட்டாதாப்போலே என்னாத்மாவுக்கு ஜீவன ஹேதுவாயிருக்கிற உன்னையொழிய நான் தரிக்கமாட்டேனென்று தம்முடைய அநந்யகதித்வத்தைக் கூறினார் * ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்யான் * என்பதனால்.

போரவிட்ட பெரும்பழி—பிரானே! என் காரியத்தை நீ செய்வதாக ஏறிட்டுக் கொண்டு, உன்பக்கல்நின்றும் என்னைப்பிரித்து உன்குணங்கள் நடையாடாத ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளி உபேக்ஷிக்கிறாயே இது உனக்குப் பரிஹரிக்கவொண்ணாத பெரும் பழியன்றோவென்றார்—* எம்பரஞ்சாதிக்கலுற்று என்னைப் போர விட்டிட்டாயே * என்ற பாசுரத்தினால்.

புறம்போனால் வருமிழவு—அநந்யகதியான வென்னை ஸ்ருஷ்டியே தொடங்கி இவ்வளவும் நிர்வஹித்த நீ என் காரியம் நான் செய்வேனாகப் பார்த்து என்னை உபேக்ஷித்தால் ஸர்வ சக்தியான நீ அநாதரித்தபின்பு அசக்தனான நான் எந்த வுபாயத்தைக் கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாதிப்பது? ஐயனே! என்னை என்கையிலே காட்டித்தந்தால் இழவேயன்றோவுள்ளது என்று பேசினார்—* போர விட்டிட்டென்னை நீ புறம்போக்கலுற்றால் பின்னையாரொருவர் கொண்டெத்தை யந்தோ எனதென்பதென் யானென்பதென் * என்கிற பாசுரத்தினால்.

உண்டிட்ட முற்றீம்பு—பிரானே! என்னுடைய ஹேயமான சரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் நிரந்தரமாக புஜித்த நீ தொடங்ினதைக் குறைகிடக்கவிடாதே விஷயீகரித்து விடுவதே நலம்; புக்தசேஷமாக்கின உன்னதன்றோ முதல் தீம்பு என்று பேசினார் * எனதாவியையினுயிரை மனக்காராமை மன்னியுண்டிட்டாயினி யுண்டொழியாய் * என்கிற பாசுரத்தினால். [முன் + தீம்பு, முற்றீம்பு]

அன்புவளர்ந்த அடியுரம்—பெரிய பிராட்டியார் பக்கல் ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே அவள் பரிக்ரஹமான என் பக்கல் அதிப்ரவணனானவனே! நான் அந்தःபுரபரிகர மன்றோ? என் பக்கலுண்டான அன்புக்கு அடியில்லையா? ஆகையால் அவள் பரிக்ரஹமென்கிற அடியுரம் பாராய் என்று பேசினார் * கோலமலர்ப் பாவைக்கன்பாகிய வென்னன்பேயோ * என்றதனால். [அடியுரம்—மூலபலம்.]

உயிருறவு—எனக்கு தாரகனாக உன்னைப்பெற்றவைத்து இனி விடுவேனோ? உயிரை விட்டு உடல் தரிக்கவற்றோவென்று சரீராத்மபாவ ஸம்பந்தத்தைக் காட்டிப் பேசினார் * பெற்றினிப் போக்குவனோ உன்னையென் தனிப்பேருயிரை * என்பதனால். (ஆக)

முதலளவு துரக்கைகளாலே—* முதல் தனிவித்தேயோ * என்கிற பாட்டளவாக அப்பெருமானுக்கு மறுவாய்திறக்க வொண்ணாதபடியான கோடிக்ரமங்களாலே. (**துரக்கை**—கக்ஷி.)

பெருவாணையல்லவாக்கின பேரவா குளப்படி யாம்படி—தாம் இட்ட ஆணை பெருவாணையல்லாமையை ஸாதித்தாராழ்வார். இவ்வளவு பேசுகைக்குக்காரணம் * அதனில் பெரிய வென்னவா * என்னலாம்படி தத்வத்ரயத்தையும் விளாக்குலை கொண்டு மிகப்பெரிதான தம்முடைய பரமபக்தியே. அதுவும் அற்பமென்னலாம்படி மிகமிகப் பெரிதாயிருந்தது எம்பெருமானது அபிநிவேசம். ஆக, ஆழ்வார் தம்முடைய அவா மிகச் சிறிதென்னலாம்படி, [குளம்பு + அடி, குளப்படி.]

கடல்போன்ற ஆதரத்தோடே சூழ்ந்து தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிறார் பத்தாம்பத்தில்—இவருடைய அபிநிவேசத்தையும் அவனது ஆதரத்தையும் பார்த்தால் ஆழ்வாருடையது குளப்படியென்றும் அவனுடையது ஒரு கடலென்றும்

சொல்லலாம்படியாயிற்றே; அப்படிப்பட்ட அபிநிவேசத்தோடே எம்பெருமான் வந்து ஸம்ச்லேஷித்து, தம்முடையவிடாய் கெடும்படி அநுபவிப்பித்து, முன்பு இழவோடே கூப்பிட்டவாயாலே * அவாவற்று வீடுபெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன் * என்று, பேசும்படியாகி, * அவாவறச் சூழரியை * என்று, ஹரியென்கிற திருநாமத்துக்குத் தகுதியாகத் தம்முடைய ஸகலதாபங்களையும் ஹரித்தமையை எல்லாருமறிய ப்ரகாசிப்பித்தருளுகிறார் பத்தாம்பத்தில். ... ... (238)

(மூ,) 229 உருமையோடே உற்றேனுக்கா தொழிந்தது நாடுதிருந்த நச்சுப் பொய்கை யாகாமைக்கு ப்ரபந்தம் தலைகட்ட வேர்சூடுவார் மண் பற்றுப்போலே யென்னுமவற்றிலும் இனி யினியென்று இருபதின்கால் கூப்பிடும் ஆர்த்தியதிகாரபூர்த்திக் கென்னுமது முக்யம்

[ப்ரார்த்தித்தபோதே ஆழ்வார்க்கு மோக்ஷமளிக்காமைக்குக் காரணங்கள் கூறுதல்.]

(ப,) 229. **உருமையோடே உற்றேனுக்காதொழிந்தது**— * பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பு மிந்நின்ற நீர்மை யினியாமுருமை * என்று ஆழ்வார் பிரார்த்தித்த போதே * உற்றேனுகந்து பணிசெய்து உனபாதம் பெற்றேன் * என்னும்படி யருள்செய்யாமல் இவரை இந்நிலத்திலே வைத்திருந்தது (எதற்காக வென்னில்);

நாடுதிருந்த—தன்னுடைய ஸ்ருஷ்டி அவதாரம் முதலானவற்றாலும் திருந்தாத ஜகத்து இவருடைய உபதேசங்களாலே திருந்துகைக்காக;

நச்சுப்பொய்கை யாகாமைக்கு—ப்ரார்த்தித்தவுடனே மோக்ஷம் கொடுத்துவிட்டால் ப்ரபத்தியை விஷப்பொய்கையாக நினைத்துத் தன்பக்கலிலே ஒருவரும்வந்து ப்ரார்த்திக்கக்கமாட்டார்களென்று நினைத்து அது அப்படியாகாமைக்காக;

ப்ரபந்தம் தலைக்கட்ட—தானும் தன் விபூதியும் வாழும்படி இவரைக்கொண்டு கவிபாடுவிக்கத் தொடங்கின ப்ரபந்தம் முடிவதற்காக;

வேர்சூடுவார் மண்பற்றுப்போலே—வேர்சூடுமவர்கள் பரிமளத்தில் விருப்பத்தாலே மண்பற்றுக் கழற்றாதாப்போலே ஜ்ஞாநிகளை சரம சரீரத்தோடே வைத்து அநுபவிக்குமவனுகையாலே இவருடைய ஜ்ஞான ப்ரேம பரிமள மெல்லாம் தோற்றும்படி யிருக்கிற திருமேனியில் தனக்குண்டான விருப்பத்தாலே,

என்னுமவற்றிலும்—என்றிப்படி சொல்லப்படும் ஹேதுக்களிற்காட்டிலும்,

இனியினியென்று இருபதின்கால் கூப்பிடும் ஆர்த்தி அதிகார பூர்த்திக்கென்னுமது முக்யம்— * இனியாமுருமை * என்று தொடங்கி * உன்னைப் பெற்று இனிப்போக்குவனோ * என்னுமளவாக || இருபதின்கால் இனியென்று சொல்லிக் கூப்பிடும்படியான ஆர்த்தி பரம்பரையை விளைத்தும் பரமபக்தியளவான அதிகார பூர்த்தியை

|| இனியினியென்று இருபதின்கால் கூப்பிட்ட பாசுரங்களின் விவரணம் வியாக்கியானத்திலே காண்க. அடுத்த சூர்ணையில் கண்டேனென வருவதாகக் கூறும் பத்துப்பாசுரங்களும் காணவிரும்புவதான இருபது பாசுரங்களும் அப்படியே.

விளக்கைக்காகவே (பேறு பெறுவிக்கத் தாமதித்தது) என்று சொல்லுமிக்காரணமே முக்கியமானது. ... ... (229)

(மூ.) 230. **கமலக்கண்ணனென்று தொடங்கிக் கண்ணுள் நின்றிறுதி கண்டே னென்ற பத்தும் உட்கண்ணுலேயாய் காண்பானவாவுதல் அதிவிரட்டி யாகையாலே கண்டு களிப்பவளவும் பரஜ்ஞான கர்ப்ப பரபக்தி.**

(ப) 230. **கமலக்கண்ணனென்று தொடங்கி**—* கமலக்கண்ணனென் கண்ணி னுள்ளான் * என்று, கண்டதாகச் சொல்லுகிற இப்பாசுரம் தொடங்கி,

கண்ணுள் நின்றிறுதி—* கண்ணுள் நின்றகலான் * என்பதளவாக,

கண்டேனென்றபத்தும்—பத்துப்பாசுரங்களினுல்சொன்ன ஸாக்ஷாத்காரமானது

உட்கண்ணுலேயாய்—* நெஞ்சென்னு முட்கண் * என்கிற உட்கண்ணுன மனஸ்ஸாலே யுண்டானதாய்,

காண்பானவாவுதல் அதிவிரட்டியாகையாலே—* கையபொன்னுழி வெண்சங் கொடுங் காண்பானவாவுவன் நான் * என்று தொடங்கி வெளிக்கண்ணுலே அவ னைக்காணவாசைப் பட்டுக் கூப்பிட்ட பாசுரங்கள் அதிவிரட்டிப்பாய் இருபது சந்தை களாக வுண்டாகையாலே,

கண்டுகளிப்பவளவும்—* கண்டுகளிப்பக் கண்ணுள் நின்றகலான் * என்கிற வரையில்,

பரஜ்ஞாநகர்ப்ப பரபக்தி—(உள்ளே அநுபவம் செல்லாநிற்கப் பெற்றன்றித் தரியாத பாஹ்யாநுபவ அபேக்ஷை நடக்கையாலே) பரஜ்ஞானத்தை உட்கொண் டிருக்கிற பரபக்தி தசையாம். .... (230)

(மூ.) 231. **இருந்தமையென்றது பூர்ணபரஜ்ஞானம்.**

(ப.) 231. **இருந்தமை யென்றது**—* அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோ டிருந் தமை * என்று, நித்யஸூரிகள் திரளிலே கூடியிருந்ததாகக் கண்டுபேசின * சூழ் விசும்பணிமுகிற் பதிகமானது,

பூர்ணபரஜ்ஞானம்—பரிபூர்ணமான பரஜ்ஞானதசை. ... (231)

(மூ.) 232. **முடிந்தவவாவென்றது பரம பக்தி.**

(ப) 232. **முடிந்த அவாவென்றது**—பிறகு பேற்ருேடே தலைக்கட்டின * முடிந் தவவாவிலந்தாதியிப்பத்து * என்கிற * முனியே நான்முகன் பதிகம்,

பரமபக்தி—பக்தியினுடைய சரமாவதியான பரமபக்தி தசை. .... (232)

(மூ.) 233. **இவை ஜ்ஞானதர்சந ப்ராப்த்யவஸ்தைகள்.**

(ப.) 233. **இவை**—கீழ்ச்சொன்ன பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்திகள்,

ஜ்ஞாந தர்சந ப்ராப்தி அவஸ்தைகள்—* ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டுஞ்ச தத்வேந ப்ரவேஷ் டுஞ்ச பரந்தப * என்று கீதையிலும், * மத் ஜ்ஞாந தர்சந ப்ராப்திஷு * என்று

கத்யத்திலும் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ஜ்ஞாநாவஸ்தையும் தர்சநாவஸ்தையும் ப்ராப்த்யவஸ்தையுமாம். [பரபக்தியானது ஜ்ஞாநாவஸ்தையாகவும், பரஜ்ஞாநமானது தர்சநாவஸ்தையாகவும் பரமபக்தியானது ப்ராப்த்யவஸ்தையாகவும் சொல்லப்படுமென்கை] ... ... (233)

(மூ.) 234. **அவித்யா நிவர்த்தக ஜ்ஞாந பூர்த்திப்ரத பகவத் ப்ரஸாதாத் மோக்ஷ லாபமென்கை மயர்வற வீடுபெற்றவென்ற ப்ரபந்தைகார்த்த்யம்.**

(ப.) 234. **அவித்யா நிவர்த்தக ஜ்ஞாநபூர்த்திப்ரத பகவத்ப்ரஸாதாத் மோக்ஷலாபமென்கை**—ஸம்ஸாரத்திற்கு அடியான அஜ்ஞானத்தைப் போக்கவல்லதான ஜ்ஞாந பூர்த்தியை யுபகரித்த பகவானுடைய நிர்ஹேதுகமான அநுக்ரஹத்தாலே ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வக பகவத் ப்ராப்தி ரூபமான மோக்ஷத்தினுடைய பேறு—என்று தெரிவிப்பதுதான்,

மயர்வற வீடுபெற்ற வென்ற ப்ரபந்த ஐகார்த்த்யம்—* மயர்வற மதிநல மருளினன் * என்று தொடங்கி * அவாவற்று வீடுபெற்ற * என்று தலைக்கட்டின திருவாய்மொழியாகிய திவ்ய ப்ரபந்தத்திற்கு ஒன்றான பரமதாத்பர்யம். ... (234)

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் இயற்றிய
ஆசார்யஹ்ருதயப் பதவுரை
முற்றிற்று.

— சாத்துத் தனியன் —

தந்தருள வேணும் தவத்தோர் தவப் பயனாய்
வந்த முடும்பை மணவாளா சிந்தையினால்
நீயுரைத்த மாறன்நினைவின் பொருளனைத்தென்
வாயுரைத்து வாழும் வகை.

அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

(மூ.) 69. உதாத்தாதிபத க்ரமஜடாவாக்ய பஞ்சாதி பாதவ்ருத்த ப்ரச்நகாண்டாஷ்ட
காத்யாயாம்ச பர்வாத்யலங்காரங்கள்போலே எழுத்தசை சீர்ப்பந்தமடி
தொடை நிரைநிரையோசை தளையினம் யாப்புப்பாத்துறை பண்ணிசை
தாளம் பத்துநூறுயிரம்முதலான செய்கோலம் இதுக்குமுண்டு.

(வேதத்திற்கும் உபப்ரும்ஹணங்களுக்கு முள்ள அலங்காரங்கள் அருளிச்செயலுக்கும் ஒக்குமென்றல்.)

(ப.) 69. உதாத்தாதி-பத-க்ரம ஜடா-வாக்ய-பஞ்சாதி-பாத வ்ருத்த-ப்ரச்ந-காண்ட-அஷ்டக-அத்யாய—அம்ச-பர்வாதி அலங்காரங்கள் போலே—உதாத்த அநுதாத்த ஸ்வரித ப்ரசயங்களென்கிற ஸ்வர விசேஷங்களும் க்ரம ஜடா பஞ்சாதிகளும் ப்ரச்ந அஷ்டகங்களும் அத்யாயம் அம்சம் பர்வம் ஸ்கந்தம் முதலானவைகளும், பத வாக்ய பாத வ்ருத்தகாண்ட அத்யாயங்களுமாகிற அலங்காரங்கள் வேதத்திற்கும் ததுபப்ரும்ஹணங்களுக்கு முண்டானுப்போலே.

எழுத்தசை ... ஆயிரம் முதலான செய்கோலம் இதுக்குமுண்டு—குற்றெழுத்து முதலான பதின்மூன்றெழுத்தும், நேரசை நிரையசை யென்கிற இரண்டசையும், ஆசிரியவுரிச்சீர் முதலான முப்பதுசீரும், குறளடி முதலான ஐந்து அடியும் மோனை முதலான நாற்பத்து மூன்று தொடையும், நேர் நிரை நிரை நிரை முதலானவையும், செப்பலோசை முதலான வோசையும், நேரொன்றுசிரியத்தளை முதலான ஏழுதளையும், தாழிசை துறை விருத்தமென்கிற பாக்களினம் மூன்றும், ப்ரபந்தரூபத்வமாகிற யாப்பும், வெண்பா முதலான பாக்களும், முதிர்ந்த குறிஞ்சி முதலான பண்ணும், நிஷாதம் முதலிய இசைகளேழும், கஜகர்ணாதி தாளமும், பத்து என்கிற அவாந்தரபரிச்சேதமும் நூறு என்கிற ப்ரதான பரிச்சேதமும் ஆயிரமென்கிற மஹா பரிச்சேதமுமாகிற கவிக்குச் சொல்லுகிற ஸகல அலங்காரங்களும் • செய்கோலத்தாயிரம் சீர்த்தொடைப்பாடல் • என்னப்பட்ட இந்த திவ்யஸூக்திகளுக்கு முண்டு. ... (69)

(தா.) 69. வேதத்திற்கும் அதன் உபப்ரும்ஹணங்களுக்கும் உதாத்த அநுதாத்த ஸ்வரிதப்ரசயங்களென்கிற ஸ்வர விசேஷங்களும் க்ரம ஜடா பஞ்சாதிகளும் ப்ரச்ந அஷ்டகங்களும், அத்யாயம் அம்சம் பர்வம் ஸ்கந்தம் முதலானவைகளும், பத வாக்ய பாத வ்ருத்த காண்ட அத்யாயங்களுமாகிற பல அலங்காரங்கள் உண்டானுப்போலே அருளிச்செயலுக்கும், குற்றெழுத்து முதலான பதின்மூன்றெழுத்தும் நேரசை நிரையசை யென்கிற இரண்டசையும் ஆசிரியவுரிச்சீர் முதலான முப்பது சீரும் குறளடி முதலான ஐந்து அடியும் மோனை முதலான நாற்பத்து மூன்று தொடையும் நேர்நிரை நிரைநிரை முதலானவையும் செப்பலோசை முதலான ஓசையும் நேரொன்றுசிரியத்தளை முதலான ஏழு தளையும் தாழிசை துறை விருத்தமென்கிற பாக்களினம் மூன்றும் ப்ரபந்த ரூபத்வமாகிற யாப்பும் வெண்பா முதலான பாக்களும் முதிர்ந்த குறிஞ்சி முதலான பண்ணும் நிஷாதம் முதலிய இசைகளேழும் கஜகர்ணாதிதாளமும் பத்து என்கிற அவாந்தர பரிச்சேதமும் நூறு என்கிற ப்ரதாந பரிச்சேதமும் ஆயிர மென்கிற மஹா பரிச்சேதமுமாகிற கவிக்குச் சொல்லுகிற ஸகல அலங்காரங்களுமுண்டு. ... ... (69)